

Ale říše Mithgar–Mithgar je stále nezkrotná, bouřlivá, neudržovaná, krutá,
nеспoutaná a vzrušující. Vstupujeme do ní pro pocit, že jsme naživu.

DENNIS L. MCKIERNAN

PUTOVÁNÍ LIŠČÍHO JEZDCE

ROMÁN Z MITHGARU – ZÁZRAČNÉHO SVĚTA PLNÉHO MAGIE A NEBEZPEČÍ

VOYAGE OF THE FOX RIDER

Copyright © 1993 by Dennis L. McKiernan

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Zdeněk Žáček, 2002**

Copyright 2002 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Keith Parkinson**

ISBN: 80-86139-76-X

Distribuce - tel.: (02)83882490
e-mail: classic@volny.cz

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

*Mé sestře, Donně Lorraine,
v níž vrtoch sídlí*

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych vyjádřil ocenění a vděk: Danieli Kianu McKiernanovi, bez jehož pomoci by nebylo přepsané starořečtiny, kterou jsem interpretoval magický jazyk Černých mágů. Judith Tarrové, bez níž by byla vážně narušena latina využitá pro magický jazyk ostatních mágů. A Martě Lee McKiernanové za neutuchající podporu, pečlivé pročitání, trpělivost a lásku. Mnoho uznání a vděku náleží rovněž všem těm, kteří mne po celou dobu, co jsem *Putování liščího jezdce* psal, povzbuzovali. Kdybych měl vypsát všechna jejich jména, vyšlo by to víc než na stránku... a ještě bych na některé zapomněl.

*Jezdkyně na lišce, jezdce na lišce,
kampak tak zhurta?
Za drahým,*

*třebas byl u čerta
Hluboko ve snách,
kol celého světa.*

Mineholt North - **Severní důlní štola**; Northern Sea - **Severní moře**; Weston Ocean - **Westonský oceán**; Straits of Kistan - **Kistanský průliv**; N. Straits of Kistan - **Severní kistanský průliv**; S. Straits of Kistan - **Jižní kistanský průliv**; Talak Mtns. (Mountains) - **Talákské hory**; Ryngaa Arm - **Kanál Ryngaa**; Boreal Sea - **Borealské moře**; Avagon Sea — **Avagonské moře**; Arbalin Is. (Island) — **ostrov Arbalin**; Gjeen Is. (Island) — **ostrov Gjeen**; The Islands of Stone - **Ostrovy kamene**; Voran Is. (Island) - **ostrov Voran**; Thell Cove - **Thellská zátoka**; Scabane Is. (Islands) - **Ostrovy zkázy**; Rigga Mtns. (Mountains) - **pohoří Rigga**; R- Argon (River Argon) **řeka Argon**; Kaager Pass - **Kaagerský průsmyk**; Dragon's Roost - **Dračí hrad**; Steppes of Jord - **Jordské step**; Great Maelstrom - **Velký malström**; Heels Crucible - **Hèlská nistěj**; Grimwall Mtns. (Mountains) - **Grimwallské hory**; Black Mtn. (Mountain) - **Černá hora**; Grey Mtns. (Mountains) - **Šedivé hory**; Wolfwood - **Vlčí les**; Landover Road — **Pevninská cesta**; Barrens — **Pustina**; Untended Lands — **Zanedbané oblasti**

Romány Dennise L. McKiernana

SÁGA „Hèlská nístěj“

Kniha první: **Do předpekli**

Kniha druhá: **Do pekla**

Dračí kámen

Putování liščího jezdce

PUTOVÁNÍ LIŠČÍHO JEZDCE

Epický román z říše Mithgar

Dennis L. McKiernan

Sny občas nejsou ničím jiným než bizarními představami v proměnlivé krajině stínů.

Úvod

Před Oddělením... fráze, která se v mých ságách z říše Mithgar objevila už jednou.

Před Oddělením.

Celé to nepochybně souvisí s jinou frází: *Kdysi dávno*.

Víte, jsou-li staré příběhy pravdivé, pak kdysi dávno žili na téhle planetě mytičtí lidé a bájní tvorové. Tyhle bájně bytosti po boku lidstva skutečně existovaly - všichni ti skřítkové a víly, elfové, šotkové, chiméry, permoníci, sfingy... ať už si je pojmenujete jakkoliv.

Kdysi dávno... Před Oddělením.

Jestliže mytičtí lidé a mystičtí tvorové zmizeli, muselo přece k nějakému *Oddělení* dojít. Jsem totiž přesvědčen, že jsme je všechny nevyhubili - na to jsou příliš mazaní, mnohem magičtější - a proto museli prostě odejít.

Ale pokud odešli, tak kam?

Jinam! Právě tam. Do mezisvětí! Do stmívání! Do svítání!

Proč? Proč odešli?

Mám na to svou teorii.

Kdesi v průběhu vývoje arogantní lidstvo prohlásilo veškerý svět za vlastní, a že si s ním může nakládat, jak se mu zlíbí. Lidské choutky byly nenasytné. Člověk se množil a množil. Zdánlivě neomezeně. A kamkoliv přišel, pustošil krajinu a otravoval půdu, vzduch a vodu po celém světě. Legendární národy a bájně tvory zvolna a postupně vytlačoval do stále menších enkláv. Stále doufali, že až si Člověk své neblahé počínání uvědomí, změní svůj způsob života k lepšímu a škody napraví. Pořád doufali, že si člověk začne vážit země, která ho živí. Ale on dál pokračoval ve svých bezohledných způsobech a ničil vše, kam přišel, aniž by s tím hodlal přestat.

A tak nastal den, kdy už škoda dosáhla takového rozsahu, že se legendární bytosti s jeho počínáním dále smířovat nedokázaly. Bájní tvorové se prostě shromáždili a odešli. Oddělili se od ničivé bestie zvané člověk. Odešli *jinam*, pryč z tohoto světa, někam, kde je liduprázdno.

Tohle tedy bylo *Oddělení*.

Možná se ptáte: „Vážně něčemu takovému věří?“

A já vám odpovídám: „Rozhlédněte se. Vidíte nějaké bájně tvory, legendární národy? Anebo spíš místo nich jen spoušť způsobenou lidstvem?“

Možná, že až se člověk uzdraví a začne se o svět starat, až začne napravovat, co způsobil, až uvede půdu, vzduch a vodu, lesy, mokřiny a hory a celou přírodu do původního stavu a podnikne příslušná opatření ke snížení svého Dočtu na desetinu, setinu či dokonce tisícinu nynějšího - dovolte, abych uvažoval pět celých pět miliard násobených tisícem... snad tohle postačí - udělá-li tohle všechno, pak se třeba bájní lidé a tvorové zase vrátí.

Doufám v to, protože bez nich je svět mnohem smutnější.

Před Oddělením.

Slova, která vás nutí k pláči.

- Dennis L McKiernan Září 1992

Autorovy poznámky

1. *Putování liščího jezdce* je příběh, který se odehrává před Oddělením.

2. *Putování liščího jezdce* je také příběhem, který se odehrává *před* Velkou Proklatou válkou, a tudíž se rúptové krajem potulují volně jak za denního světla tak i za noci, i když prý své činy uskutečňují raději v noci než za dne.

3. Tento příběh byl zrekonstruován podle jednoho z palubních deníků elfího korábu *Eroean*. Některá prázdná místa jsem vyplnil poznámkami z jiných odkazů, ale převážně příběh pravdivě odpovídá svému zdroji.

4. Stejně jako u Lovcově zraku (*The Eye of the Hunter*) jsem k interpretaci magického jazyka Černých mágů použil přepsanou starořečtinu. Ale v případě ostatních mágů jsem použil latiny.

5. Existuje mnoho příkladů, při nichž pod tlakem chvíle promlouvají pyskové, trpaslíci, lidé, mágové, elfové a ostatní svými původními jazyky. Ale abych se vyhnul obtížným překladům, uchýlil jsem se v pasážích, kde to bylo nezbytné, k uvedení jejich slov v pellarionštině, která je v říši Mithgar obecná. Některá slova a věty se však k překladu nehodily. Takové jsem ponechal beze změny, anebo jsem, ve zvláštních případech, vložil do špičatých závorek náhradní termín, který poskytuje příslušné „zabarvení“ takového výrazu či věty (např. <síla>, <ohěň> apod.). Některá slova se navíc mohou zdát chybná - např. DelfLord. Jedná se však o jediné slovo, i když má uprostřed velké písmeno. Povšimněte si rovněž, že překroucené, obchodní a některé jiné podobné výrazy jsou psány v pendwyrské formě pellarionštiny, takže se nejedná o pravopisné chyby.

6. Elfí jazyk Sylva (sylvánština) je poněkud zastaralý a povrchní. K vystižení jeho charakteru proto používám některých archaických slov a obrátů. Ale v zájmu čtivosti se o to pokouším minimálně a některé ze zastaralejších výrazů vypouštím.

7. Projevem Děti moře prolínají cvrkoty, praskoty, pískoty a cvakoty. K vyjádření dvou z těchto zvuků jsem použil symbolů vykřičníku (!) a obráceného vykřičníku (¡), přičemž první představuje „tik“ a druhý „tok“.

8. Pro zvědavé ještě na vysvětlenou uvádím, že w ve slově Rwn zní jako uu (vždyť w je zdvojené u), o němž lze zase říci, že zní jako oo (jako ve slově spoon - čti spún). Rwn se tedy ne vyslovuje Renn, ale spíše Roon nebo Rune.

I
Polární záře
Zima, 1E9572-73
[Dvaadvacet měsíců zpět]

Farrix stál po pás ve sněhu na hřebenu pahorku pod zimní oblohou a pozoroval, jak se svíjejí a čeří závěsy polární záře, a jak se jejich barvy ve spektrálních odstínech nahodile mění v karmínově rudou, šafránově žlutou, nefritově zelenou a indigově a levandulově modrou.

A pojednou- „Hej, Jinnarin, vidělas to?“

„Copak?“

Farrix se obrátil k ženě vedle sebe. „Ta polární záře. Zdálo se, že se zatřpytila, oddělil se od ní takový ohromný chvost a směřoval k jihu, támhle,“ Farrix ukázal k východnímu obzoru, „dolů. Určitě jsem to viděl.“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Nedívala jsem se.“

„Hmm. Rád bych věděl...“

„Copak?“

„Rád bych věděl, jestli nemají něco za lubem, ti mágové. Pozorují polární záři celý život a nikdy-“

„Ach, Farrixi, *vždycky* si myslíš, že mágové něco chystají.“

„Ale Jinnarin-“

„Drahý,“ přerušila ho Jinnarin, „zapomeňme na to a vraťme se-“

Holá! Támhle letí další,“ vykřikl Farrix. „Míří k jihu, stejně jako ten první.“

Jinnarin se otočila a dlouho se strnule dívala na severovýchodní okraj noční oblohy... ale zbytečně, protože z kroutící se spektrální clony se žádný další chvost neoddělil - alespoň ne takový, který by dokázala zahlédnout.

Farrix také upřeně vyhlížel holým zimním větrovým starobylých stromů Darda Glain. Pátral, ale nic už neobjevil.

Křivení a svíjení polární záře pozoroval Farrix po celý příští měsíc. Příležitostně vídal světélkující prameny, které se snášely od severu k východnímu obzoru. Nakonec zašel za Jinnarin. Na zádech měl ruksak, v ruce luk a v toulci šípy. „Drahá, pustím se za těmi chvosty, jen abych zjistil, kam se to ztrácí.“

Protože si Jinnarin všimla jeho rozhodně vystrčené bradičky, uvědomila si, že ho od rozhodnutí pronásledovat bludičku spektrálního světla žádným přesvědčováním stejně neodchýlí, atak jej objala a políbila. Dělal to sice trochu s těžkým srdcem, ale nešlo o nic tak mimořádného... protože už spolu byli několik tisíciletí a Jinnarin se s jeho „vrtochy“ dávno smířila.

Farrix hvízdal, vsedl na Rhu a zamířil sním hvozdem Darda Glain k severovýchodu. Jinnarin stála před vykotlaným stromem, v němž bydleli, a mávala svému drahému na rozloučenou.

II

Noční návštěvnice

Časné jaro, 1E9574

[Šest měsíců zpět]

Stařec v chaloupce na okraji Kairnu, jenž byl hlavním městem ostrova Rwn, zaslechl slabé zaklepaní na dveře. Vzhledem k bílým vlasům a vousu starce přinejmenším *připomínal*. Od svého přístroje neodhlédl. Dál si něco mumlal a civěl podél ramene astrolábu otevřeným střešním vikýřem do jarní oblohy poseté třpytivými hvězdami.

Znovu se ozvalo zaťukání na dveře.

Jděte pryč!“

Ztemnělou místností zaznělo další tichounké zaklepaní.

„Povídal jsem, jděte pryč! Mám práci!“

Opět se ozvalo vytrvalé ťukání.

„Hrom do toho!“ Podrážděný stařec máchl rukou a před ním vyskočila měkká modrá záře. „No dobrá, dobrá, už jdu!“ zvolal rozmrzele a chvatně si zaznamenal poznámku do otevřeného sešitu, který před ním ležel na stojanu astrolábu.

Prudce sešit sklapl a sklouzl z vysoké stoličky. Pak se šouravě vydal přes místnost a celou dobu huhlal: „Nestačí, že ruší domovní a pouliční městské lampy, ale ještě zrovna teď musí přijít nějaký *blázen* a...“

Rozrazil dveře a nevrle vybafl: „Nu, co vy-?“ Vzápětí zmlkl, protože na prahu stála titěrná postavička ne více než dvanáct palců vysoká. Byla to žena oděná v proměnlivých odstínech šedi a přes záda měla přehozený malinký luk a toulec se šípy. Vlasy měla šedohnědé, oči kobaltově modré a za ní stál rezavý lišák s černými tlapkami.

Vzhlédla k muži, jehož tvář osvětlovala modrá záře, až její rysy vyhlížely v ponurém světle přízračně. Přesto narovнала ramena a zeptala se: „Jste mág Alamar?“ I když měla vysoký hlásek, zněl měkce.

„*Hmmno!* Nikdy jsem si nemyslel, že se na vlastním prahu setkám s pyskou.“

„Jste mág Alamar?“ zopakovala.

Po jeho přikývnutí se jí na tváři rozestřel úlevný výraz.

„Ach, to jsem ráda. Jmenuji se Jinnarin,“ pokynula rukou k lišákovi, „a tady s Ruxem jsme urazili dlouhou cestu, než jsme vás našli. Víte, Farrix zmizel.“

III

Bylinkový čaj a med divokých včel

Časné jaro, 1E9574

[Šest měsíců zpět]

Zatímco Jinnarin stahovala z Ruxova hřbetu postroj a cestovní vaky, Alamar se přehraboval skříní a neustále bručel: „Bylinkový čaj. Bylinkový čaj. *Ha!* Vzadu - zatracené myši.“

Jinnarininou tváří se mihl úsměv. Farrix sice říkal, že Alamar je podivín, ale jistě se ten mág nedomnívá, že proti němu kují pikle myši, že mu ten čaj schovaly. Spustila vaky na krbovou desku, pak vybrala větvičky z postranního dřevěného truhlíku a přihodila je na skomírající uhlíky.

Alamar se přibelhal ke krbu. „Nedáte si také čaj?“

„Och ano, prosím,“ odpověděla, Jinnarin přikládající malé větve do vzrůstajících plamenů. Rux se před krbem současně stulil do klubka.

Alamar zahákl rukojeť malé měděné konvice na železný nosník kotlíku a stočil ho nad oheň. Mlčky se vrátil ke své stoličce u astrolábu a znovu vyhlédl otevřeným vikýřem na hvězdnou oblohu. „*Prásk!*“ ozvalo se po chvíli. Strnule zažíral přes rameno na oheň a s brumláním trhl za řetěz. Padací kryt vikýře hlučně zabouchl. Rux vyskočil a divoce se rozhlížel. I Jinnarin se vylekala.

Alamar rezignovaně máchl rukou, začal si do sešitu zapisovat nějakou závěrečnou poznámku a současně zamumlal: „*Sakra!* Zmeškal jsem to!“ Pak sklouzl ze stoličky. Jinnarin v té chvíli uklidňovala Ruxe, který na mága nedůvěřivě pohlížel. Alamar se došoural k velikému přecpanému psacímu stolu s otočnou deskou a odhodil sešit mezi svitky, svazky a rozptýlené papíry. Zdržel se jen tak dlouho, aby z příhrádky vyškubl nějaký pergamen, chvíli se na něj mračil, vzápětí ho zase sroloval a nacpal zpátky.

Konvice nad ohněm začala výstražné hvízdát. Ten nečekaný zvuk lišáka znovu přimel na nohy. Postavil se mezi Jinnarin a mága. Srst na hřbetě se mu ježila, pysk měl trochu ohrnutý a cenil ostré špičky.

Alamar na zvíře prostě zazíral a stáhl konvici z ohně. Jinnarin zatím Ruxe znovu uklidňovala. Zježené srst na hřbetě se mu pokládala jen zvolna.

Jak Alamar vsypával po lžičkách bylinky do hrnku, nakvašeně pohlédl na Jinnarin. „Máte nějaký šálek?“ Zalil hrnek vroucí vodou.

Jinnarin zašátřala ve vracích, které na hřbetě přinesl Rux, a vyndala žaludovou čišku. Měla odřezaný spodek, který nahrazovalo rovné dno, a po straně přidělané ouško.

Alamar znovu přesel ke skříní, chvíli se v ní hrabal a pak vyndal hliněný hrnek a džbánec s medem. Zacívil do hrnku a obrátil ho dnem vzhůru. „Zpropadené myši,“ utrousil, postavil hrnek s třísknutím na stůl a znovu se do něj zadíval. Hluk Ruxe opět přiměl vyskočit na nohy.

„Podívejte, pysko. Měla byste s tím... s tím vaším psiskem něco udělat. Vždyť je vyjukané jako nějaké divé zvíře.“

„Rux, Alamare, je 'divoké zvíře'... a není to žádné psisko! Kdybyste nedělal tolik

rámusu-“

„Čaj je hotový,“ přerušil ji mág s upřeným pohledem do hrnku.

O chvíli později zamíchal Alamar do kouřícího jantarového moku lžičku medu a poté na svou návštěvnici upřel zelené oči. Seděla se zkříženými nohama na drsné stolní desce. „Tak jakpak je to s tím Farrixovým zmizením?“

Jinnarin se na starce zadívala. Není to spíš elf? Oči měl tak nějak zešíklé a uši trochu zašpičatělé podobně jako elfové, ale v každém případě spíš lidské než elfí, i když zase spíš elfí než člověčí. Farrix říkával, že jsou mágové takoví. Ani lidé ani elfové, nýbrž cosi mezi nimi, jak se o tom právě nyní mohla Jinnarin na vlastní oči přesvědčit. Měl na sobě modrou robu a na levém zápěstí zlatý náramek, do něhož byl vsazen matně rudý kámen.

„To tam takhle hodláte jen tak sedět a čučet na mě, anebo jste mi přišla vyprávět o Farrixovi?“

Jinnarin potřásla hlavou, aby se těch dotěrných úvah zbavila a pustíte se do vyprávění:

„Předloňskou zimu nabyl Farrix přesvědčení, že na polární záři vypožadoval něco zvláštního. Zjistil, že se z ní oddělují veliké cáry, které směřují k východu. Ach, ne, že by k tomu docházelo každou noc, ale za měsíc, co ji pozoroval, si toho povšiml několikrát.“

„Cáry? A na východ?“

„Inu, od severu dolů k východu.“

Alamar pozvedl husté bílé obočí. „Hm, východně od Darda Glain. Jak daleko na východ?“

„Jak daleko?“ Jinnarin pokrčila rameny. „Nevím.“

„Ale, ale, pysko, dělo se to na dosah anebo hodně daleko?“

Jinnarin obrátila dlaně vzhůru. „Já nic neviděla... ne, že bych se nedívala... ale Farrix povídal, že to bylo sto či dvě stě mil daleko.“

„Ha! Na opačné straně Rwnu.“ Pokynul ji rukou, aby pokračovala.

Jinnarin se napila z šálku zhotoveného ze žaludové čísky. „Asi po dvou měsících, co se vydal na cestu, se vrátil se zprávou od něj jeho lišák Rhu.“ Jinnarin sáhla do vesty, vytáhla maličký hedvábný pergamen, rozložila ho a podávala Alamarovi.

Starý mág na titěrný papírek zažíral přimhouřenými očima.

„Fuj! Je moc malý. Ten přečíst nedokážu,“ řekl a strkal ji vzkaz nazpět. Pyska jej převzala, uhladila ho a rozložila před sebe.

„Drahá,“ pustila se do čtení...

„Jsem na okraji ostrova a ty chumáče se nepřestávají snášet za východní obzor. Zdá se ale, že obloukem dopadají do moře blízko něj. Zhotovil jsem si malý korakl a chystám se vyplout trochu dál na moře, do míst, kam se zdají šplouchat, myslím, že těsně za obzorem.“

Řekl jsem Rhuovi, aby chvíli, tak asi dva dny, počkal. Pokud se vrátí beze mne, budeš vědět, že jsem právě na další ze svých dobrodružných výprav.

S láskou,

Tvůj Farrix“

Jinnarin pergamen zase složila a zastrčila si jej do náprsní kapsy u vesty. „Tu zprávu přinesl Rhu. Přišlo jaro, pak léto a Farrix se stále nevracel. Na podzim jsme se s Ruxem a Rhuem vydali až tam, kde viděl Farrixe naposledy: na mys podél jižního rwnského pobřeží.“

„Hmm!“ zabručel Alamar. „Jak víte, že vás zavedl na správné místo? Nejde přece o bystré vlky. My se tu bavíme o *liškách*! Co vy víte, třeba je někde *nablízku*.“

Jinnarinina tvář zrudla zlostí. „Jde přece o naše druhy! A důvěryhodné! Farrixův Rhu by se rozhodně v něčem tak důležitém nezmýlil.“

Letmo shlédla na Ruxe, který spal před krbem, jako by se chtěla ujistit, že tuhle... tuhle urážku Lišek nezaslechl. „O tom nepochybuje, Alamare. Rhu nás zavedl na správné místo.“

Alamar na Ruxe také zachmuřeně shlédl a pak se znovu zadíval na pysku. „No a...?“

„A nic. Po Farrixovi tam nikde nebylo ani známky.“

Mág se na Jinnarin opět zahleděl nasupeně. „Takže...?“

„A tak jsem se vydala za vámi. Farrix pořád říkal, že pokud by došlo k potížím, můžeme se spolehnout na pomoc mága Alamara. Farrix vás přece zachránil před divokým kancem a-“

„Tak to byl on!“ vyhrkl mág. „Farrix!“ Tváří se mu rozestřel široký úsměv, jenž z ní zahnal popuzený výraz a nahradil jej potěšeným výrazem z radostného zjištění. Popadl čajník a vyšplíchl do Jinnarinina šálku další čaj. A protože přelil, škrábala se pyska od rozšiřující se kaluže. Aniž by si Alamar louže všiml, vhodil do titěrného šálku velký kus medu, až sladká koule vyšplíchlá zbytek čaje a stékala přes okraj po jeho zevní straně.

„Inu, paní... paní...“

„Jinnarin,“ dořekla pyska a hleděla skličeneš na šálek.

„Ach ano, Jinnarin. Tedy, paní Jinnarin, proč jste to neřekla hned? Každý Farrixův přítel je i mým přítelem.“

„Jakpak to, Alamare? Zdá se, jako byste neznal jeho jméno.“

„Neznal!“ vykřikl stařec. „Ale ten, co mi zachránil život, byl opravdu pyska... sejmul toho kance jedním z malinkých šípů. Ale protože jsem měl velké bolesti... inu, jeho jméno jsem nějak nepochytil. Staral se o mě asi týden, a když už jsem byl v pořádku natolik, abych byl schopen zůstat v táboře sám, teprve pak se vydal pro pomoc. Samozřejmě, že když se pomoc dostavila, zůstal skrytý, takže jsem mu neměl ani příležitost poděkovat.“

„A jeho jméno jste nikdy nezjistil?“

Alamar zavrtěl hlavou. „Říkal jsem mu pyska. Tehdy to zřejmě stačilo. Poté odešel a už bylo moc pozdě... ale hlavou mi stále vrtalo, jak se jmenoval.“

Jinnarin se zatvářila rozhořčeně. „Jmenoval se Farrix! Nejlepší z Liščích jezdců! A je zázrak, že zastavil, aby pomohl takovému nerudovi, jako jste vy. Považte, ani jméno svého patrona nezná! A také jste očernil jeho lišáka!“ Jinnarin si založila paže na prsou a upjatě se k mágovi obrátila zády.

A než se mág zmohl na pár ohromených slov, Jinnarin spustila nanovo: „A

uklidíte tu spoušť, kterou jste způsobil s mým šálkem.“

Alamar jí chvíli dopáleně civěl na trucovitá záda Zdálo se mu, že každou chvíli vztekle vybuchne, ale neobrátila se k němu. Nakonec mág se skřípěním zubů zvedl šálek z žaludové čísky, pečlivě ho opláchl a osušil. Podobně se postaral o stůl. Stejně pečlivě miniaturní nádobku znovu dolil bylinkovým čajem a osladil jej malinkým drobkem medu od divokých včel. Do té doby se Jinnarin nejen uklidnila, ale za svůj zlostný výbuch se také nesmírně styděla. Seděla proto se skloněnou hlavou a odmítala na mága pohlédnout. Toho mezitím, když si pravdivost jejích slov uvědomil, vztek přešel.

Chvíli seděli mlčky, aniž by některý z nich stál o řeč. Alamar si nervózně pohrával s náramkem na zápěstí, až konečně-

„Ehm...“ pročistil si hrdlo. „Už Farrix někdy dříve takhle zmizel?“

„Och ano,“ odpověděla Jinnarin tiše. „Za ta tisíciletí, co ho znám, už několikrát.“ Vzhledla k mágovi a v očích se jí objevil pobavený výraz. „Farrix je, inu, je hrozný zvědavec. Zdá se, že se nevzdává, dokud nezíská odpověď na cokoliv, čemu chce přijít na kloub „

„Hmm. To si tedy nepočíná zle... Je možné, pys- Jinnarin, že byl v oněch dobách pryč dlouho?“

„Och ano. Vlastně mnoho sezón. Jednou se vzdálil na celých dvaasedmdesát letních sezón.“

Alamar povytáhl střapaté bílé obočí a obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Ale pak tomu nerozumím, Jinnarin. Tentokrát je pryč teprve přes rok. Proč jste za mnou vlastně přišla?“

„Vždyť už jsem vám to povídala: Farrix pořád říkal, že nastanou-li potíže, je třeba vydat se za vámi.“

„A co vás přimělo k domněnì, že došlo k potížím tentokrát?“

Jinnann se zhluboka nadechla. „Inu, tentokrát, Alamare, mívám ty sny.“

IV

Krajina stínů Časné jaro, 1E9574

[Šest měsíců zpět]

„Sny?“ Alamar stočil na pysku pronikavý pohled. „Jaké sny?“

Jak se Jinnarin pohroužila do vlastního nitra, ztratil její zrak na ostroiti. „Sny o křišťálovém paláci vysoko nad bleďavě zeleným mořem.“

„Hmm.“ Alamar si chvíli hladil vous, pak se zvedl a šouravě prošel kolem Ruxe, který pootevřel nedůvěřivě oko a jeho postup ostražitě sledoval. Zašátral v dřevěném truhlíku, hodil na oheň poleno a železným pohrabáčem přihrábl uhlí do plamenů.

Poté se opět zahleděl na pysku. „Sny občas nejsou víc než bizarní obrazy v proměnlivé krajině stínů. Co vás přimělo k přesvědčení, že je tenhle sen jiný?“

„Je jasný... a navíc má auru, Farrixovu,“ odpověděla rychle Jinnann.

Alamar vypouklil oči. „Není to Zvěst o skonu?“

„Zvěst o skonu?“

„Cosi, co funguje u elfů.“

„Pokračujte, mágu, o světě za hranicemi Darda Glain toho totiž moc nevím.“

Alamar odložil pohrabáč, přešel zase ke své židli, zvedl čajník a dolil si hrnek.

„Umírá-li některý z elfů, dokáže nějak vyslat jinému druhovi svého národa poslední zvěst - Zvěst o skonu.“

Jinnarin se zachvěla. „Bože, to je ale děsivě dvojsečný dar! Je současně pozhánáním i zhoubou.“

Alamar přikývl. „Je to tak, Jinnarin. Tak, tak... Ale pokud jde o váš sen-“

„Ach ne, Alamare, můj sen není Zvěstí o smrti. Žádný takový dar... či kletbu nevlastníme.“

Alamar si do čaje vložil lžičku medu a letmo na pysku pohlédl.

„Jen jsem tak uvažoval. Mezi elfy a Skrytými je hodně podobného. Spousta podobností.“

Jinnarin se ušklíbla. „Výška ne.“

„Ha!“ vyštěkl Alamar, až se Rux znovu začal hrabat na nohy. „Ne, pysko, výška mezi těmi podobnostmi není, ale důvtip ano.“

Rux se na mága zlobně zahleděl, ale když nevyčítal nic nepatřičného, chystal se opět usadit před ohněm, ale tentokrát se dlouho a rozladěně točil dokolečka a civěl na podlahu, jako by zvažoval, zda je moudré se v přítomnosti toho hlučného starocha znovu natáhnout.

Jinnarin kroužila čajem ve svém titěrném šálku a upřeně na něj civěla, jako by viděla tajemství zadržovaná mimo hranice času a prostoru. „Ale i kdybychom jej, Alamare, měli... ten dar, u mého snu by se o Zvěst o skonu stejně jednat nemohlo, protože jsem ho už měla mnohokrát a zdá se mi, že Zvěstí o skonu se dostávají jen jednou, a to v čase nějakého neštěstí. Ne, v tomhle případě o elfí zvěst nejde. Spíš je to něco na způsob... zprávy, nějakého-“

„Poselství?“ vpádl jí do řeči Alamar.

Jinnarin k němu vzhledla. „Ano. Přesně. Jako by se mi Farrix pokoušel něco sdě-

lit.“

Alamar si nervózně pohrával se zlatým náramkem osazeným matným rudým kamenem na zápěstí, zrak upřený do prostoru.

„Cosi o křišťálovém paláci nad bleďavě zeleným mořem?“

„A o černém korábu,“ dodala Jinnarin.

„O černém korábu?“ Překvapení v Alamarově hlase přimělo Ruxe k pozvednutí hlavy, kterou ale po Jinnarinině zahvízdání opět složil.

„Ano, Alamare, o černém korábu, alespoň si to myslím.“

Stařec se v židli zhoupl jen na dvě nohy.

„Snad, maličká, snad byste měla svůj sen vypovědět celý.“

Za praskotu a pukání ohně pokračoval Rux v dřímotě. Jinnarin upíjela čaj a soustředěvala své myšlenky. Mág si do hrnku přidal štědře další med a výsledek ochutnával. Spokojeně odložil lžičku a upřel na pysku obvyklý pohled.

„Nikdy nezačíná stejně,“ zamumlala.

„Eh. Mluvte hlasitěji.“

„Povídám,“ zvýšila Jinnarin hlas, „že nikdy nezačíná stejně. Ale ať začíná kdekoliv, časem se stává ozvěnou předešlých nocí... spíš jako by začínal na nějaké cestě a posléze byl zatažen na důvěrně známou stezku. Právě tím připomíná nějaké zvěstování. Každý nový sen je ohýbán do tvaru toho původního.“

Alamar přimhouřil zrak. „Hmmm. Krajina stínuje nekonečnou divočinou s bezpočtem spletilých stezek, které vedou nespočtným množstvím bizarních prostředí... a jestliže ten váš sen začíná novými obrazy, ale nakonec znovu dospívá k těm původním, je to pozoruhodné a ohromující. Nesvědčí to o žádném vrtochu či nezávazných fantaziích myslí, nýbrž spíše o nějakém záměrném upozornění...“

Povězte mi o těch původních představách, které se vám nakonec vždycky vybaví.“

Jinnarin pokrčila rameny. „Mnoho k nim není co dodat. Ať ten můj sen začíná kdekoliv, dospěje k místu, v němž letím v oblacích. Víím, že letím, „protože hluboko dole pode mnou mohu vidět bleďavě zelené moře. Oblaka začínají kypět, vířit a černat. Vrší se nade mnou jeden na druhý, takže víím, že se schyluje ke strašlivé bouři. Snáší se temná noc a já pátrám po nějakém úkrytu. Začíná se blýskat a hřmít, dolů bičuje lijavec a ebenově černou oblohu a slanou vodu protínají blesky. A pode mnou pluje rozbouřenou vodou cosi, co vnímám jako černý koráb s napjatými plachtami. Jeho stězně neustávají zasahovat drtivé blesky. Ale samotný koráb poškozený není, pluje dál a míří k nedalekému ostrovu, ke skalnímu útesu, který vyčnívá z rozbouřeného moře.“

Letím k ostrovu, něco nebo někdo mne táhne stále dál... myslím, že Farrix. Najednou se ocitám v honosné křišťálové komnatě s výhledem na moře. Aniž bych věděla jak, víím, že jsem v křišťálovém paláci, který stojí na útesu, pod jehož strmým srázem narážejí do skály s rachotem rozbouřené vlny. Tříští se oni a jsou vrhány nazpět. A celou dobu vidím v dáli na rozbouřené mořské hladině černý koráb, který proplouvá přes vzedmuté hřebeny vln, hned se na nich propadá a hned je jimi opět vynášen nahoru. Jeho třepící se stožáry zasahuje jeden oslepující blesk za druhým... A právě v téhle chvíli ten sen či poselství končí.“

V
Kairn
Časné jaro, 1E9574
[Šest měsíců zpět]

Alamar rozhodil rukama.

„A to je všechno? Nic víc? Jen se probouzíte?“

Jinnarin se zhluboka nadechla.

„Inu, je tu ještě něco, ale nevím–“

„Umožněte mi to posoudit, pysko. Oč jde?“

Jinnarin opět zhluboka nabrala dech. „Jen to, že jak se ke mně koráb blíží, zakouším pocit děsu... jako by se mělo stát něco hrozného... anebo jako by se blížilo něco příšerného. A prchám... kam?... nevím... jen prchám. A právě v té chvíli se probouzím, třesu se strachem, jsem zmáčená potem a srdce mi buší jako splašené.“
Rozechvělýma rukama zvedla šálek s čajem a napila se.

Alamar zavrtěl hlavou. „Ten strach není dobrým znamením.“ Vstal a přihodil do ohně další poleno. Pak se otočil a pohlédl na pysku. „Uvědomte si ale, že ne všechny obrazy ve snu jsou takové, jaké se zdají. Ten černý koráb může třeba představovat něco úplně jiného... podobně jako ten křišťálový palác, bouře a všechno ostatní. .. dokonce i vaše obava. Jaký by měl být jejich skutečný význam, povědět nedokážu... Kdyby tu byla Aylis a netoulala se po světě, věděla by.“

Jinnarin k němu vzhlédla. „Aylis?“

Stařec se souravě vrátil k židli. „Má dcera. Je vědmou.“

„Vědmou? Co je vědma?“

Alamar na pysku pohlédl. Jedno obočí měl přizvedlé a vrtěl hlavou.

„Povídala jsem vám přece, že ze světa mimo hranice Darda Glain mnoho neznám,“ vybuchla Jinnarin.

Stařec pokrčil rameny. „Vědma je, inu, jakási čarodějka... která umí hodně vytušit ze skrytého.“

„Vy to neumíte? Mágové tedy nejsou stejní?“

„Ha!“ vyštěkl Alamar. Rux otevřel oko a vzápětí je zase zavřel. „To je směšné! Všichni mágové stejní? Jistě žertujete. Jsou snad všichni Skrytí stejní? A všichni pyskové? Je něco z *čehokoliv* stejné?“

„Dešťové kapky,“ vyhrkla Jinnarin. „Větvičky. Hvězdy.“

„Nebuďte pošetilá!“ odsekl Alamar s hněvivým pohledem. „Sama si jistě uvědomujete ošidnost vlastních slov.“

Jinnarin se zatvářila vztekla, a proto oba dlouhou chvíli setrvali v napjatém a zlověstném tichu, které nakonec porušila jako první Jinnarin. „Myslím,“ prohlásila, „že dešťové kapky nejsou stejné, protože existují velké i malé, vlažné a studené, a některé bývají mírné, kdežto jiné zase drsné. I větvičky se od sebe liší, protože jinak by se od sebe nedaly vzájemně rozeznat. A hvězdy–“

„A hvězdy,“ přerušil ji mág, „jsou jasné a matné, některé okem neviditelné a jiné zase zářivé. Některé bývají neostré a další výrazné. A mají celou škálu barev, která sahá od rudé, modré a zelené, přes žlutou, až po všechny jejich barevné odstíny. A i

když se zdá, že jsou v otáčivé křišťálové nebeské klenbě polapeny, koluje jich v ní jen málo. Pak také existují takové, které se nebeskou bání jen mihnou. Vynořují se odnikud, září jasně a vzápětí rychle blednou do nicoty. A ještě další vzplanou uprostřed temnoty, zazáří na místě, kde dříve žádná hvězda nebyla, zvolna ubývají a nakonec se zase vrací do tmy. A pak existují takové, které pocházejí ze samé indigové černoty a září noc co noc, mají dlouhé zářivé a žhnoucí ohony a v brázdě za sebou přinášejí zhoubu a strast.“

Alamar se odmlčel a Jinnarin se zdánlivě zcela bezdůvodně zachvěla. „A mágo-vé?“ zeptala se konečně.

„Mágové,“ zabručel stařec, „s těmi je to stejné jako s kapkami deště, větvičkami a hvězdami. Jsou si podobní, ale každý z nich je jiný.“

„Sněhové vločky,“ zamumlala Jinnarin.

„Eh?“

„Říkám sněhové vločky,“ odpověděla Jinnarin. „Každá je stejná i jiná.“

„Přesně tak,“ odsekl Alamar nevrle, „a na to nezapomínejte.“

Jinnarin zaskřípala zuby a ucedila: „Žádný strach, vy jeden nicotný z mnoha mágů. Možná, že jsem nevzdělaná, ale učím se rychle.“

Znovu se mezi nimi rozhostilo zlobné ticho. Konečně se Jinnann zhluboka nadechla a zeptala se: „A co teď, Alamare? Vyprávěla jsem vám o Farrixově výpravě, o jeho dopisu i o svém snu. Kam se vydáme odtud?“

„Do Kairnu,“ odpověděl mág.

„Do města?“

„Kde jinde bychom našli knihovnu?“

„Knihovnu?“

„Tady je nějaká ozvěna?“

Jinnarin vyskočila na nohy.

„Vy jste ten nejpoupatlivější starý mrzout, jakého jsem kdy-“

„A vy ta nejdrzejší pyska!“ zařval Alamar.

Rux vyskočil a s vrčením rychle odťapkal ke dveřím, které si otevřel tlapkami. Pak vrhl rozladěný zlobný pohled přes rameno a vytratil se do noci.

Jinnarin vybuchla smíchem, zatímco Alamar se mračil na místo, kde ještě před chvílí pospával lišák. „To už stačí, mágu,“ chichotala se pyska, „můj lišák vzal totiž do zaječích proto, že si proti tomu našemu hašteření neumí zacpat uši.“

Začneme znovu. Co budeme v kairnské knihovně hledat?“

Alamar vstal, přešel ke dveřím, vyhlédl ven, ale po lišákově nezahlédl ani známku. Prudce dveře přibouchl a oddělil tak místnost od nočního lezavého chladu. „Kde jinde bychom zmínky o bledavě zeleném moři, křišťálovém paláci a černém korábu hledali?“

„A kde přesně je v Kairnu ta knihovna?“

„Na ostrově na řece Kairn, kde stojí Akademie,“

„A tahle Akademie, Alamare, co je to přesně?“

Mág dopil zbytek čaje. „Právě v ní, Jinnann, studují mágové, tam zdokonalujeme své umění.“

Jinnarin vytřeštila oči. „Jde o nějakou mágskou vyšší školu?“ Alamar přikývl.

„A vlastnime jednu z nejlepších knihoven v celé říši Mithgar. My dva se tam ráno vydáme, abychom zjistili, co půjde.“

„Ach ne, Alamare,“ zaprotestovala Jinnarin. „Nemohu se za dne procházet mezi lidmi. V noci mě neuvidí, ale přes den...“ Alamar si povzdechl. „Na cestu se tedy vydáme zítra večer.“

„Proč ne dnes v noci? Do rozbřesku zbývají ještě hodiny.“ „Nebud'te pošetilá, pysko,“ zahuhlal Alamar. „Dokonce i mágové potřebují odpočinek.“

Alamar už nepromluvil, vstal a ztěžka se vydal ke svému lůžku. Jinnarin zanechal sedět na stole. Po chvíli dopila zbytek již zchladlého čaje, sešplhala ze stolu, usadila se před krbem a strnule se zahleděla do skomírajících řevavých uhlíků.

Na zem se snesl soumrak, vzduch byl křišťálově čistý a hvězdy se na fialovém nebi zdály jedna jako druhá. Alamar ztěžka scházel pěšinou. Světla Kairnu už byla v nevelké vzdálenosti. Vedle něj jela Jinnarin na Ruxovi. Lišák putoval šerem neslyšně.

Brzy ráno téhož dne dali dohromady pár zásob a Jinnarin si doplnila svá zavazadla. Během té doby si toho mnoho s Alamarem neřekli. Mág většinou posedával u svého stolu s otočnou deskou a zapisoval si do sešitu poznámky. Ale ještě před tím Jinnarin požádal, aby udělala náčrtek černého korábu. Vyhověla mu a vytvořila sice maličký náčrtek, ale zdálo se, že je mág spokojen. Rux se jako obvykle vydal ven najít si něco k snědku a zmírnit tak svůj apetit. Den ubíhal a Jinnarin odpočívala. A když četné kairnské zvony zdáli konečně ohlásily západ slunce - stejně jako ohlašovaly také rozbřesk - Alamar vstal, zvedl ruksak a netrpělivě se dotazoval, nač vlastně čekají, takže se ihned vydali na cestu do města.

Nyní tedy kráčeli houstnoucím šerem, každý pohroužen do vlastních myšlenek.

„Alamare,“ zeptala se Jinnarin a konečně tak prolomila mlčení, „opravdu se domníváte, že něco o tom černém korábu, bledavě zeleném moři či o křišťálovém paláci objevíme?“

„Blahová pysko,“ zavrčel mág, „samozřejmě, že ano. Copak jsem neřikal, že jde o nejlepší knihovnu v celé říši Mithgar?“

„Já myslela, že jste povídal, že je jen jednou z nejlepších.“

„Neslovičkařte! Slovičkaření je známkou dětinskosti.“

Jinnarin poklesla brada. *Slovičkaření je známkou-* Dala se do smíchu.

„Čemu se hihňáte?“ zeptal se stařec příkře.

„Ničemu, Alamare. Ničemu,“ odpověděla a snažila se svůj smích potlačit, ale když k dětinskému starochovi, který vedle ní rázoval, vzhledla, vyprskla smíchy nanovo.

Chvíli kráčeli mlčky. Sestupovali stále níž a dál od Alamarova vrchu a Jinnarin už dokázala ve vzdálenosti dvou či tří mil zahlédnout zářící světla Kairnu. A když společně sestoupili k mírnému úseku, Jinnarin se zeptala: „Jak se jen do té školy dostaneme, je-li na ostrově uprostřed řeky?“

„Přívozem,“ odpověděl Alamar.

„Aha.“ Šlapali dál.

Konečně sešli k úpatí svahu, kde se klikatá stezka, po níž se dosud ubírali, přidá-

vala k obchodní cestě vedoucí od východu na západ. Odbočili vlevo a pokračovali po této silnici směrem na západ ke Kairnu. Silnice za nimi se ztrácela v temnotě na východě, kde se celou délkou táhla jako nit úzkým mysem směrem k vzdálené Válečné hradbě - obrannému valu, který překlenoval šířku úzkého dokonale jednostranného poloostrova - za níž se rozkládala vnitrozemská část ostrova.

Na severu mohla Jinnarin slyšet předení řeky Kairn, jejíž průběh sahal od dalekých centrálních vrchů, protínal polovinu ostrova a nakonec protékal městem, odkud burácivě spadal vysokým vodopádem do moře.

Dospěli ke stružce bublající podél silnice, jejíž čistá voda vytékala z malé kamenné stavby a směřovala do řeky. „Tady se zastavíme, pysko,“ řekl Alamar a usadil se na dlouhé otesané kládě. „Nohy mi říkají, že si musím vydechnout.“

Jinnann sesedla z Ruxe a přiblížila se k prameni. Zatímco lišák chlemtal vodu, Jinnarin zírala na oblouk z kamenů stmelených maltou, který se klenul nad rozměrnou plochou skálou, jíž pramínek zurčivě protékal. „Co je tohle za místo, Alamare?“

„Eh, říkají mu Elwyddin pramen. Je to svatyně u silnice.“

„Ach Bože,“ zvolala Jinnarin. „Vždyť vypadá, jako by ji nikdo neudržoval. Adonova dcera si zaslouží lepší zacházení.“ Maličká pyska se pustila do sbírání rozptýleného listí, které na široké ploché skále spočívalo. Nabírala je plnými hrstmi, až byla skála, z níž pramen vyvěral, čistá. Pak ustoupila a své dílo přehlížela. Rozhlédla se, utrhla titěrný modrý jarní kvítek a položila ho na oblouk klenby. „Teď je na správném místě.“

„Tohle provádíte často?“ zeptal se Alamar.

„Provádím co?“

„Očistu svatyní,“ odpověděl mág.

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Ach ne. V Darda Glain žádnou takovou nemáme.“

„Ale Elwydd uctíváte.“

Teď pyska přikývla. „Ano, uctíváme ji. Ale ne v prameništích z kamene. Spíš k ní promlouvám, ocitnu-li se na mýtině nebo podél nějakého potoka či jiného toku v lese. Zvláště ráda jí povídám, najdu-li kruh z hub.“

Alamarův obvykle podmračený pohled zvláčněl. „Čarovný prstenec.“

Jinnarin se ušklíbla. „Někteří mu tak říkají.“

„Tančíte tam v něm?“

Jinnarin se zatočila a udělala pukrle. „Občas.“

Alamar zašátral v ruksaku a vytáhl cínový hrnek. „Donesla byste mi napít?“

Jinnarin se při naplňování hrnku zeptala: „Řekněte mi, Alamare, proč Elwydd odpovídá jen zřídka?“

„Eh?“

Jinnarin vstala, vyzvedla hrnek do náruče a nesla ho jako člověk sud. „Já jen, že prý kdysi dávno Adon s Elwydd cestovali po Středním světě. Ale teď už ne. Alespoň většinou už ne. A když k nim mluvíme... k Adonovi, Elwydd a Ostatním... vzácně odpovídají. A proto se vás ptám, Alamare... proč je to tak?“

Mág převzal hrnek od Jinnarin a jedním rázem ho vypil. Odmítavě máchl rukou, když se pro hrnek natáhla, aby mu ho znovu naplnila. Jak ho cpal zpět do batohu, zeptal se: „Jinnarin, přemýšlela jste už, co by mohlo bohům hrozit, kdyby odpovída-

li?“

„Co tím myslíte, Alamare?“

Stařec rozpřáhl ruce. „Možná by to vedlo k nejvyššímu zlu.“

„Je tedy pro ně špatné, když odpovídají?“

Alamar pokrčil rameny. „Snad. Víte, kdysi v dávné minulosti proběhla v Adonaru velká rozprava. Vedl se spor o to, zda mají bohové právo zasahovat do životů menších národů, a to jak smrtelných, tak i nesmrtelných. Dva nejmocnější bohové - Adon s Gyphonem - se krutě přeli. Adon zastával názor, že bohové ničí ty, které ovládají. Gyphon tvrdil, že je božským právem konat podle libosti. Někteří z bohů stranili Gyphonovi, ale většina se ztotožňovala s Adonem včetně Jeho dcery Elwydd, protože to Ona zrodila Národy Horního a Středního světa.“

„A co Podsvětí, Alamare?“ zeptala se Jinnarin. „A co Neddra?“

Alamar smutně potřásl hlavou. „Ach Bože, maličká, to Gyphon zplodil *mizeráky* - ruchy, loky, ghůlky, trolly a ostatní *růpty*.“

Jinnarininými rty uniklo slabé *Och*, po němž dodala: „Vždycky jsem věděla, že Skryté stvořila Elwydd, ale to o *růptech* jsem netušila.“

Vzhledla ke starému mágovi. „A co mágové, Alamare? Kdo stvořil váš národ? A v jakém světě?“

„Domníváme se, že Elwydd. Pokud jde o svět, nepocházíme ani z Horního, ani ze Středního ba ani z Nízkého Plánu... nýbrž ze světa, který byste snad mohla nazvat Vnější Plánem, ze světa, který se jmenuje Vadaria.“

Jinnarin to ohromilo. „Tím chcete říci, že existuje více Plánů než tři?“

„Ovšem,“ odsekl Alamar. „To ví každý.“

Jinnarin cítila, jak ve tváři rudne zlostí, ale ovládla se. „Inu, to jsem nevěděla,“ zvládla konečně vyslovit.

Stařec si vytáhl batoh do klína a přehodil si popruh přes rameno. „Existuje více Plánů, než si kdokoliv z nás uvědomuje, pysko, i když většina je nám neznámá, protože mezisvětí přechody ze světa do světa se musí dost podobat. Vždyť pouze zde, na ostrově Rwn, je známý mezisvětí přechod mezi říší Mithgar a Magickým světem Vadarii. Pouze na Rwnu.“ Alamar se zvedl a úsečně řekl: „Pokračujme v cestě.“

Jinnarin hvízdla a k jejímu boku přiběhl Rux. Nasedla na něj. Jak se znovu vydávali na cestu, vrátila se Jinnarin znovu k původnímu tématu: „Alamare, připadá mi, že když bůh nikdy neodpovídá, prostě se nestará.“

„Myslete, dítě,“ opáčil mág. „Možná, že bůh, který neodpovídá, je bohem, který se stará nejvíc.“

„Jakpak to? Chci říci, že musíte ještě vysvětlit, proč by mělo být pro bohy zlé odpovídat těm, kteří k nim promlouvají.“

„Dítě, netvrdil jsem, že by to bylo *zlé*. Jen jsem řekl, že by to třeba *vedlo* k nejvyššímu zlu.“

Uvažujte se mnou. Kdybyste se v každé nouzi či při každé pochybnosti dovolávala pomoci svého boha, a kdyby vám odpověděl a vaši nesnáz pokaždé vyřešil, pak se vás táží, co by se stalo s vaší iniciativou? Nač zápolit, není-li třeba? Váš bůh se o všechno postará. Ale nevedlo by to vašeho boha k ovládnutí každíčkého rysu vašeho

života? A pokud by to takhle probíhalo, jaký by pak byl smysl života?

Dovolte, abych se vás otázel také na tohle: jestliže by váš bůh nebyl shovívavý, nýbrž sobecký a žárlivý, stála byste potom o to, aby ovládal každický rys vašeho života? Ale dokonce i kdyby byl dobrotivý a milující, i přesto byste se vzdala svobodné vůle za štědrý život, jenž by vám dopřál? Vzdala byste se vlastního bytí za život v přepychu zlatého vězení? A kdybyste se své vlastní existenční podstaty opravdu vzdala, co by z vás pak zbylo? Čím byste se stala?“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Tohle všechno jen kvůli oslovení boha a obdržení odpovědi?“

„Snad, Jinnarin. Snad. Protože kdo ví, kam události zajdou i za předpokladu nevinného počátku?“

„Těžko se mi věří, že povedou k nejvyššímu zlu, Alamare.“

„Pak mi dovolte, abych se vás, Jinnarin, zeptal, jaká je povaha zla?“

Jinnarin zůstala s ústy dokořán. „To ví přece *každý*, Alamare.“

„Ano? Opravdu? Dobrá, pysko, tak mi to povězte.“

„Zlo je špatné,“ odpověděla Jinnarin.

„Nebud'te hloupá,“ odsekl Alamar. „Prohlásit, že je zlo špatné je totéž jako říci, že je zlo zlé. Či dobro dobré. Anebo že vysoké je vysoké. Definovat tudíž něco v termínech o sobě samých je nejryzejší pošetilost.“

Jinnarin se při Alamarových poznámkách sice naježila, ale současně si pravdivost jeho slov uvědomovala. Nějakou dobu pokračovala v jízdě na lišákovi mlčky, až konečně prohodila: „Tohle tedy není snadná otázka,“ řekla oznamovacím, nikoliv tázacím způsobem. „I když se domnívám, že zlo poznám, vidím-li ho, přesto, říci, co to je, definovat ho, inu...“

Pyska opět upadla v mlčení a přemýšlela. Rux pelášil dál a s mágem, který se zvolna ploužil, lehce držel krok. Opět to byla Jinnarin, která porušila ticho.

„Jak je možné, že se něco, co jsem vždycky považovala za tak prosté, může po zvážení jevit tak složité? Všechno, nač dokáži pomyslet, má výjimky, úlevy a doby, kdy je zlo v jedné věci ctností v jiné. Jako, řekněme, zabíjení: Farrix zabil kance, aby vám zachránil život, ale nezabil by ho jen tak, jenom pro potěšení... Jednoduchá odpověď neexistuje, vid'te, Alamare?“

Stařec souhlasně zamručel a pak dodal: „O povaze zla se hloubá už po tisíciletí, a proto máte pravdu, Jinnarin, není to *snadná* odpověď... ale *existuje*, i když obklopená hradbou z výhrad.“

„Neříkejte *mi*, jaká je, Alamare. Dovolte *mi*, abych ještě trochu přemýšlela.“

Alamar na pysku překvapeně shlédl a v jeho ostrém pohledu se objevil záblesk obdivu.

Směřovali dál ke světlu města Kairnu, které se stále přibližovalo. Konečně dospěli mezi stavení, a proto Jinnann s Ruxem vklouzli do stínů. Zdálo se, že tma kolem pysky s lišákem houstne a zastírá je, takže dokonce i mágův zrak měl hodně napilno, aby je v šeru zahlédl. Silnice, kterou se ubírali, pokračovala na západ souběžně s řekou. Putovali podél jejích kamenných břehů, míjeli řady budov, tu a tam přecházeli postranní uličky, některé dlážděné, jiné nikoliv. A celou cestu se potkávali s lidmi, kteří buď pobíhali sem tam, nebo se beze spěchu procházeli či postávali.

Ale přesto, že na Alamara mnozí z nich zběžně pohlíželi nebo uhýbali stranou, aby ho nechali projít, zdálo se, že si žádný nevšiml Jinnarin ani lišáka, jež se míhali ze stínu do stínu - vypadalo to, jako by ti dva byli obyčejným zrakům neviditelní, i když tu a tam je Alamar zahlédnout dokázal.

Prošli kolem mostu přes řeku, jehož lucernami osvětlený oblouk podporovaly pontony plovoucí na vodě. Nedaleko po proudu mohla Jinnarin spatřit uprostřed řeky nějaký ostrov, z něhož se zvedalo několik věží. Právě k tomuhle místu trojice směřovala. Mág kráčel ve světle pouličních luceren, kdežto pyska s lišákem se drželi v šeru. Když dospěli naproti nejsevernějšímu cípu ostrova, dorazili konečně současně k doku přívozu, na jehož pochodněmi osvětleném molu posedávali tři muži.

Alamar vstoupil na kamenné molo. „Převozníku, přeplavil bych se.“

Jeden z mužů se zvedl a pokynul ostatním, aby se zachovali stejně.

„Bude to měďák, pane.“

Alamar vystrachal z tobolky minci, zaplatil a vešel na prám. I převoznická trojice nastoupila.

V okamžiku, kdy se trio chopilo tažného lana, které překlenovalo řeku od jednoho přístaviště k protějšmu, prolétl na palubu jako šipka chomáček stínu a stanul za mágem na zádi prámu. Protože se převozníci dívali opačným směrem, žádný si ničeho nevšimnul.

Hou!... Hou!... Hou! a Hou! vyvolával monotónně převozník a všichni muži svorně tahali za lano protažené kruhy upevněnými na přídi i na zádi prámu, který se zvolna pohyboval vpřed pouhou silou svalů. Zakrátko prám s lupnutím přirazil k ostrovnímu molu.

„Ha!“ vykřikl převozník, když se kolem mihl nějaký stín a zmizel, „*co to bylo?*“

Muži se otáčeli, natahovali krky a snažili se něco zahlédnout. Alamar kolem nich zvolna prošel a vybelhal se na břeh. Jak převozníky míjel, uctivě se dotýkali okrajů svých čapek, a cestou k věžím vpředu za ním doléhaly jejich hlasy:

„Povídám, že mi 'tamto' bylo nějak *povědomý*.“

„Může bejt, ale co to bylo?“

„Můžu ti dát své slovo, že nic normálního.“

„Já tomu říkám *stínová kočka*. Je šestinohá, z jedovejch zubů jí odkapává a...“

Při těch slovech se Jinnarin v duchu usmívala a současně přihlížela, jak se Alamar blíží. Mág se rozhlížel kolem a pokoušel se ji s Ruxem zahlédnout kdesi pod okolním křovitým porostem. „Tady jsme,“ řekla tiše, když ji míjel, a pobídla Ruxe vpřed.

Překvapený Alamar na ni hněvivě pohlédl. Ale vzápětí nabyla jeho tvář výrazu nechápavé zvědavosti. „Jednou mi, pysko, budete muset povědět, jak tohle provádíte.“

„Co jak provádím?“

„Inu, jak se halíte do těch stínů.“

„Ach, to je snadné, Alamare, ale já ani přesně nevím, jak se to dělá.“

„Eh? Nevíte?“

„Inu, jde o cosi, co dokážu udělat pokaždé. Všichni z našeho národa to dokáží. Máme to vrozené. Je to spíš jako - ach, nevím - jako-“

„Jako let u ptáků,“ přerušil ji mág.

„Přesně tak, Alamare. Létat je u ptáků přirozené. A u nás je přirozeností halit se do stínů. Zda se tomu může či nemůže naučit někdo jiný, říci neumím, stejně, jako nedovedu povědět, jestli se někdo, kdo není ptákem, dokáže naučit létat.“

„*Ha!*“ vybafl Alamar. „*Tenhle* trik už někteří z nás ovládají.“

„Vy umíte létat?“ zeptala se užasle Jinnarin.

„Ach, já přece neřekl, že umím létat,“ opáčil mág, „Jenom tvrdím, že mám v těchhle starých rukávech spoustu triků.“

Pokračovali dál k věžím ozářeným proti hvězdné obloze světlem luceren. Jak přicházeli blíž, všimla si Jinnarin, že je jich šest: pět jich bylo rozmístěných daleko od sebe a tvořily jakýsi pětiúhelník. V jeho středu stála šestá. „Do které věže jdeme?“ zeptala se.

„Do té prostřední. Tam je knihovna.“

„A co ty ostatní věže?“

„Tam jsou různé univerzity,“ odpověděl Alamar, na každou z věží ukázal a uvedl jméno: „Země. Vzduch. Oheň. Voda. Éter.“

„A ta šestá?“

„Už jsem vám to říkal,“ odsekl Alamar, „to je knihovna.“

„Nemusíte se na mě hned utrhnout,“ odsekla zase Jinnarin, „jen jsem si myslela, že by třeba mohla mít nějaké exotické jméno stejně jako ty ostatní.“

„*Hmph!*“ zabručel Alamar.

To už mág a pyska s lišákem dospěli mezi menší budovy a procházeli kolem nich. „A co tyhle, Alamare. Co jsou zač?“

„Obydlí,“ odpověděl stařec. „Sklady. Potraviny a jiné zásoby.“

Tu a tam trojice zastavovala, aby nechala v dálce přejít nějakého cizince. A dvakrát se Jinnarin s Ruxem uchýlili do hlubokých stínů, aby se skryli, když se přiblížily dvě skupinky kolemdoucích, z nichž každý sice Alamarovi nepřítomně zamumlal na pozdrav, ale vlastní debatu, aby s ním promluvil, nepřerušil.

Trojice dospěla na okraj širokého dlážděného náměstí, v jehož středu stála věž knihovny, kde vyčkali, dokud se nevyprázdnilo. Pak Jinnarin Ruxe navedla tak, aby šlapal vedle Alamara. Cestou přes volné prostranství se vedle něj lišák držel tak těsně, až se mu otíral o róbu - mág se stínem po boku.

Konečně vstoupili do budovy. Rux s Jinnarin prolétl obloukovým vchodem do šera za ním.

Uvnitř, za vstupní halou, se ocitli mezi regály knih, mezi policemi uspořádanými kolem středového prostoru zaplněného stolkami, židlemi, psacími stoly a lavicemi, u nichž seděli a studovali různí mágové. Alamar Jinnarin s Ruxem řekl, aby počkali mezi regály, a odešel do středního prostoru. Jinnarin sesedla, ale udržovala si lišáka hned po ruce. Tu a tam zaskřípala židle a někdo vstal, aby si vyhledal knihu. V takových chvílích, bylo-li to nezbytné, se lišák s pyskou opět uchýlovali do stínů a přesouvali se od řady k řadě, aby zůstali mimo dohled.

Konečně se Alamar vrátil. „Musíme nahoru, o dvě patra výš,“ zahuhlal a vydal se vpřed. Jinnarin opět nasedla na Ruxe.

Podél jedné zdi stoupalo kamenné schodiště. Tam se mág zastavil a postěžoval

si: „A *museli* je dát zrovna do vyšších pater.“

„Koho, Alamare?“

„Knihy, které chceme,“ odpověděl rozmrzele.

„Aha.“

Mág se zhluboka nadechl a namáhavě se pustil do schodů. Tu a tam se zastavoval, aby popadl dech. Ale Rux se vpřed vyřítíl jako šipka, takže měl obě podlaží rychle za sebou. Jinnarin totiž nechtěla na nechráněném schodišti příliš dlouho setr-
vávat. Konečně na odpočívadlo třetího patra dospěl také Alamar a šouravě vešel mezi regály. Dlouho hledal, až konečně našel knihu, kterou chtěl. Byl to objemný svazek pod názvem *Maria Orbis Mithgarii*. „Aha! A teď se podíváme.“

Alamar přešel ke stolku a usadil se na židli ve spoře obsazeném středovém prostoru. sotva dosedl, když mezi regály prošla štíhlá mladá žena s havraními vlasy - nebo snad elfka? - a zastavila se u jeho stolku.

„Alamare?“

Stařec k ní mžouravě vzhlédl. „Drienne?“ řekl konečně.

Žena s úsměvem přikývla. „Jak se máš, drahý?“

Alamar se v židli opřel. „Stárnu, Dree. Stárnu.“

„To vidím.“ Posadila se proti němu. „Není čas, abys přešel? Nemůžeš to done-
konečna odkládat.“

Alamar si povzdechl. „Ano, v tom máš pravdu. Je na čase, abych si odpočinul. Ale co ty, Dree? Když jsem tě viděl minule, byla s také na rozsypaní. Ale teď - nu, pohlédni na sebe. Tatáž, jaká jsi byla na Faro.“

Žena se opět usmála, až se jí celá tvář rozzářila. „Ta chaloupka v lesích. Nikdy jsem o tom, Alamare, neuvažovala, protože...“

Oříškově hnědé oči s trpytivými zelenými skvrnkami se jí zastřely zadumáním. „Kdybychom tam teď tak mohli být,“ řekla konečně. „Ale ne ve stavu, v jakém jsi nyní, protože bych tě určitě zabila.“

„Možná ano, Dree, a možná, že ne. Tak či onak, stálo by za to umřít ti v náručí.“

„Proč nepřejdeš do Vadarie, a až se vrátíš... inu-“

„Svádivá jako vždy, Dree. Ale zrovna v tuhle chvíli nemohu. Mám cosi na práci. Pak půjdu a po návratu se vydáme do té tvé lesní chaloupky a možná, že z ní léta nevyjdeme.“

Drienne se usmála. Její zrak se ztrácel v jakési něžné vzpomínce. Ale vzápětí se s povzdechnutím opět vzpamatovala. Náhle, jako by po něčem pátrala, nahlédla pod stůl a pak se zahleděla k regálům.

„Myslím, že jsem tě viděla s liškou. Jsem si jistá, že sis žádnou neosvojil.“

„Jde jen o splacení dluhu, Dree. Ta liška mě sleduje za jistým účelem.“

„V pořádku. Nemyslím, že by byly vhodnými společníky zrovna lišky. Jsou příliš divoké. Ne jako kočky-“

„Nebo sovy,“ vskočil jí do řeči Alamar. Drienne při té poznámce pozvedla oči v sloup.

„Jak už jsem řekla, nejsou jako kočky, které mají pohodlné způsoby a jsou temperamentní. A ty dobře víš, Alamare, že jsem ti už dříve říkala, že se sovou se muchlat nemůžeš.“ Letmo pohlédla na foliant. „Copak hledáš? Třeba bych mohla

pomoci.“

„Hledám tři věci, Dree: bledavě zelené moře, černý koráb a křišťálový palác.“

„Zní to záhadně.“

„Jde o prvky z jednoho snu.“

„Ach, tak v tom ti nepomohu. Ale kdyby šlo o hvězdy-“

„Kdyby šlo o ně, Dree, myslím, že bych si poradil sám.“

Drienne přikývla a řekla: „Proč nedovolíš Ayliš-“

„Není na Rwnu.“

„Och. Dobrá. Tak či onak, snad mohu pomoci. Jaké další knihy potřebuješ? Vyhlédám ti je.“

Alamar vylovil z kapsy nějaký papír. Chvilí na něj upřeně zíral a pak řekl: „Pokus se najít svazky *De Castellis Singularibus* a *De Navibus Notis*.“

Zatímco Drienne hledala, Alamar listoval svazkem před sebou, tu a tam ustával a vzápětí v přemítání listů pokračoval. Než stačil knihu prolistovat, vrátila se Drienne se dvěma dalšími tlustými knihami. Alamar na ni přes stůl letmo pohlédl. „Podívej se po křišťálovém paláci nebo po černém korábu.“

„Hmm. Křišťálový palác by nemělo být těžké najít. Tedy, pokud nějaký opravdu existuje. Ale černý koráb... myslím, že takových bude asi spousta. O jaký typ černého korábu jde?“

Alamar vytáhl z kapsy Jinnarinin náčrtek a předal jej Drienne. Zamžourala na něj. „Bože, Alamare, kdo tohle skvrně kreslil? Snad ne nějaký človíček, co létá na vázce?“

„Jedna přítelkyně.“

Drienne se na něj zvědavě zahleděla a poté se znovu zadívala na náčrtek.

„Řekla bych, že se jedná buď o karak anebo o galeonu... černou?“ Když Alamar přikývl, Drienne mu papírek vrátila a otevřela knihu.

Jinnarin z šera sledovala, jak se Drienne připojuje v listování knihami k Alamarovi. Uplynula dlouhá chvíle, jejíž ticho narušoval jen šustot obrácených stránek. Čas od času se někdo ve studovně zvedl a odešel a do téhož podlaží vyšli asi dva zájemci, kteří zašli mezi regály, ale protože se zdržovali na opačné straně místnosti, Jinnann s Ruxem zůstali na místě. Rux ležel s bradou na předních tlapkách, ale oči měl otevřené a uši našpicované, takže Jinnarin věděla, že dává pozor, aby je nikdo nezahlédl, a tak se uvelebila na spodní polici mezi zatuchlé svazky a čekala... až usnula. „Tady je jeden,“ probudil Jinnarin Driennin hlas, „ach, počkej, ten shořel v arbalinském přístavu. Během povstání.“ Drienne se s očima upřenými na stránky opět pustila do listování, a proto se Jinnarin znovu usadila a opřela se o kose postavenou knihu. Jak dlouho dřímala, nevěděla, ale probudil ji skřípot židlí. Vyhlédla a zjistila, že Drienne s Alamarem právě vstávají. Na stolku před nimi leželo rozptýleno několik objemných svazků a bylo zřejmé, že v každém z nich vyhledávali odkazy. Alamar si se záupněm protáhl hřbet. „Drahý, ty prostě do Vadarie přejít musíš,“ poznamenala Drienne.

„Zrovna v tuhle chvíli to nejde, Dree. Nejdřív musím přijít na kloub tomu snu. Dostát závaznému slibu.“

„Nesmírně paličatý jako vždy,“ zamumlala Drienne a začala shromažďovat kni-

hy. Ale vzápětí se zarazila a zahleděla se Alamarovi zpřímá do očí. V očích se jí zračily naléhavá prosba a neuroněné slzy.

„Poslyš, Alamare, nemrač se. Chci tě mít naživu a mladého. Ne starého a mrtvého.“

Alamar vzal její krásnou tvář do dlaní a něžně ji políbil. „Už půjdu, Dree. Ale slibuji, že přejdu, jakmile tuhle snovou záležitost vyřeším. Až se vrátím, budeme - kde tě vlastně najdu?“

„Zkus to nejdřív tady, Alamare, zde ve Zvonkovém městě. Jsem totiž v současné době regentkou Akademie.“

„Velkou dámou?“

Drienne s úsměvem přikývla.

„Copak mi asi odpoví žáci, až budu chtít, abys-“

„Nedivila bych se, kdyby to, co pokaždé.“

Alamar chvíli zamyšleně postával. Konečně řekl: „Snad se zakrátko vrátím. A kdyby se to protáhlo, tak kde tě najdu?“

„Když ne zde,“ odpověděla Drienne, „pak na ostrově Lady, v mé lesní chaloupce.“

„Na Faro,“ vydechl Alamar, usmál se, vzal ji za ruce a něžněji je stiskl. „Musím už jít.“

Drienne ho políbila na tvář a vyprostila se mu. Alamar se obrátil a trochu svižnějším krokem zamířil ke schodišti. V téže chvíli se Jinnarin mezi regály vyšvihla na Ruxe, jenž se rozběhl šerem a dospěl k odpočívadlu v okamžiku, kdy stařec začal sestupovat dolů. Jinnarin pobídla Ruxe za ním. Ale ještě ani nesestoupili do půli schodiště, když za sebou pyska zaslechla zajíknutí. Letmo se ohlédla a na vrcholu schodiště spatřila stát Drienne s užasle vykulenýma očima. Jinnarin se pousmála, zamávala, zahalila se do šera a znovu pobídla Ruxe vpřed. Lišák pod rouškou šera vyrazil dolů jako šipka.

„Nic? Vy jste nic nenašli?“ Stáli ve tmě za všemi budovami a Jinnarin zdrceně vzhlížela k mágovi.

„Tak,“ odsekl nadurděně Alamar.

„Ale tvrdil jste přece, že jde o nejlepší knihovnu-“

„Povídal jsem, že je *jednou* z nejlepších,“ opáčil skřípavě mág.

„Nechytejte mě za slovíčka!“ vztekle vyhrkla Jinnarin.

„Já neslovíčkařím!“ vykřikl Alamar.

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Vzápětí Alamar pronesl už mírnějším tónem: „Možná, že nikdy nezjistíme, kde se prostírá bledě zelené moře či kde je křišťálový palác, natož kudy se plaví černý koráb. Copak jsem neřikal, že vidiny ve snech nejsou vždy takové, jakými se zdají? Vždyť jde jen o nějaký hloupý sen-“

„O zprávu!“ podotkla skřípavě Jinnarin.

Alamar si povzdechl.

Chvíli ani jeden z nich nepromluvil a pak se opět ozvala Jinnarin. „Alamare, nehádejme se. Spíš si řekněme, co teď? Kam se můžeme vydat a na koho se můžeme obrátit o radu, o nějaké vodítko? Kdo ví něco o lodích, mořích a ostrovech?“

„Námořníci!“ vyhrkl Alamar. „Lodní kapitáni. Mořeplavci. Kartografové. Všichni, kteří jsou nějak spojeni s mořeplavbou.“

„Tak dobře,“ řekla Jinnarin, „vydejme se za těmi mořeplavci. Ale nebudou-li nic vědět ani oni, koho se zeptáme potom?“

Alamar postával chvíli mlčky a otáčel si náramkem na zápěstí. „Inu, maličká, nebudou-li vědět nic ani oni, pak vyhledáme Děti moře.“

Jinnarin s Ruxem, stín ve stínu, vyčkávali. Nedaleká řeka Kairn s rachotem spadala do vod Westonského oceánu. Jak její vody konečně dospívaly na okraj mysu, řítily se z výše více než sta stop střemhlav do moře. Na opačné straně úzké ulice stála putyka U Zváleného čunika. Byla to špeluňka na okraji útesu, kterou často navštěvovalo jak žactvo, tak také námořníci. Tak to alespoň tvrdil Alamar. Zrovna byl uvnitř. Zaskočil tam na pár korbělů a aby si poklábosil s příslušníky lodních posádek, s kapitány i mořeplavci. Krčma U Zváleného čunika byla v pořadí už třetím veřejným místem, kam Alamar na útesech nad přístavištěm zavítal. Předtím se již stavil U Spuštěné kotvy a U Zpěněné brázdy.

Jinnarin začínala mít dojem, že na ni Alamar zapomněl, když se náhle vypotácel ze dveří. „*Pysko, pysko*,“ šeptal hlasitě. „Psst! Jinner... Jinu... pysko, kde jste?“

Vrávoravě přešel ulici a klopýtavě zašel do křovisek podél řeky. Jednu ruku držel pozvednutou a z konečků prstů mu vyzařovalo modré světlo.

„Pysko!“

„Tíše, Alamare!“ obořila se na něj Jinnarin. „A zhasněte to světlo!“

„Ach, támhle jste, Jin-Jin. Už jsem si myslel.“

„Alamare, vy jste opilý!“

Mág se rozhořčeně napřímil a důrazně zaprotestoval: „Já? A opilý? Inu, dám vám vědět.“

„Alamare, říkala jsem, abyste zhasnul to světlo.“

Alamar se tupě zadíval na svou zářící ruku, zahuhlal pár slov a užasle přihlížel, jak se světlo rozzařuje ještě jasněji. Zadrmolil nějaká další slova. Nic se nestalo. Nakonec si ruku přitiskl k plášti a zabalil šiji do něj.

„Toho zatraceného světla si nevšímejte. Musíme si pospíšit. Zajistil jsem nám vstup na jednu loď. Dnes večer vyplouváme k Arbalinu.“

„Na loď? K Arbalinu? Dnes večer? A proč?“

Alamar vymotal ruku z pláště a pohlédl na ni. Svitla stále. Znovu ji zabalil do látky pláště. „Protože tam, Jinnarin, právě tam najdeme Aravana a jeho, jeho elfí koráb. Ví-li někdo něco o bledě zeleném paláci, křišťálové lodi či černém moři, bude to jistě Aravan.“

„Och, Alamare, nejste v takovém stavu, abyste takhle rozhodoval. Jak můžeme... jak mohu mít jistotu, že je to přesně to, co mám podniknout? Chci říci, že už jsem o Aravanovi samozřejmě slyšela... vždyť jde o Přítel... zachránil život Tarquinovi... ale plavba na Arbalin, inu-“

„Ur-řičtě jde o správné rozhodnutí, Jin-Jin,“ ujišťoval ji Alamar. „A musíme si pospíšit. *Létající vrba, Sténající chrpa*, no prostě ta zatracená loď vyplouvá totiž za nočního odlivu. A jak jinak pak budeme hledat Farr... pysku... Rixe, toho kančího

zabijáka?“

Jinnarin nakonec s vážnými pochybnostmi přikývla. *Opravdu, jak jinak?*

Posádka *Létající ryby* s jistým údivem přihlížela, jak se starý mág potácí přes lodní lávku a za sebou na dlouhé šňůře připoutané k postroji vleče lišáka, jenž na něj vrčí, chňape po provaze, trhaně se vzpírá, občas si lehá a je dál vláčen po boku. „To je můj mazlíček Ruxie,“ zamumlal nesrozumitelně stařec.

Když se mág s lišákem bezpečně ukryli v kajutě, obrátil se jeden námořník k druhému a zeptal se: „Krucinál, viděl si to?“

„Jasně, že jo, brachu,“ odpověděl druhý, „ale vsadím svůj grog, že to nebyl vochočenej lišák.“

„Depák, ty ňoumo, mně nejde vo lišáka!“

„No a vo co teda?“

„No, vo jeho ruku.“

„Vo jeho ruku?“

„Jóó! Ať se propadnu, ale myslím, že mu hořela!“

VI
Na moři
Brzy zjara, 1E9574
[Pět měsíců zpět]

Alamar se dopotácel do kajuty ve vleku s Ruxem, který zápolil s vodítkem. Když mág zavřel dveře, upustil ruksak na podsebití. „*Au!*“ ozvalo se z něj zdušené vykřiknutí. Aniž by mu stařec věnoval pozornost, dosedl s zuchnutím na lehátko, natáhl se naznak a zadíval se na své zářící prsty.

„Zmiz, zatracený světlo!“ nařídil chraplavě. „*Exi, Lumen! Exstingue! Fiat lux!* No nazdar!“ Světlo se opět výrazněji rozzářilo. „*Peri... perite... perde lumen...*“ Zdálo se, že nic neúčinkuje. Mezitím se ruksak na podlaze počal vrtět, podusávat a vydávat tlumené kletby. Vynořila se z něj drobounká ručka, aby uvolnila vázání. Zatímco mág na lehátku cosi mumlal, Rux s kňučením olizoval malinkaté prstíky. Konečně byl batoh otevřen a z jeho nitra se namáhavě vysoukala Jinnarin. Vztekala se a v očích jí hněvivě plálo.

„Alamare!“ zavřískala. „Vy jeden pivem podroušený starý ožralo–“

Odpovědělo jí pochrupování.

Alamar usnul.

Ale ruka už mu nesvítla.

„*Unh,*“ zasténal mág, otevřel oči a kalně se rozhlédl. „Kde... ach, moje hlava.“

I když mu nikdo neodpověděl, mohl slyšet skřípot dřeva a vzdálené šplouchání vody. Zakulaceným okénkem dovnitř prosvítalo jasné denní světlo a zdálo se, že se místnost tu a tam pohupuje. Alamar pozvedl prsty pravé ruky a upřeně se na ně zahleděl, jako by se na něco pokoušel rozpomenout, ale nač, nevěděl. Škubavě a s námahou se posadil.

Na podlaze na opačném konci místnosti seděla Jinnann, zády se opírala o spícího Ruxe a zlostně mága pozorovala.

Když si staroch olízl rty a zaznamenal odpornou pachut' v ústech, zkřivila se mu tvář v ohavnou masku. „Ach jo!“

„Dobře vám tak,“ ucedila skrze zaťaté zuby Jinnarin.

„K-kde to jsme?“

„Na palubě *Létajících* ryby.“

Alamar pozdvihl obočí. „*Létající* ryby? Na lodi?“ Rozhlédl se. Nyní už poznával příčinu mírného pohupování. „A co, ksakru, hledáváme na nějaké lodi?“

„Vy si opravdu nevzpomínáte?“

Alamar na ni tupě civěl. „Zdá se mi, že si vzpomínám na rozhovor s jedním kapitánem o...“ ve snaze si vzpomenout pevně zavřel oči, „... o elfí lodi,“ dořekl nako-
nec.

„O Aravanově korábu *Eroean*.“

„Ano, to je ono. O *Eroean*.“ Náhle Alamar vytřeštil oči a vstal. Zasténal náma-
hou, jednou rukou se chytil za hlavu a druhou napráhl k rozkymácené stěně, aby získal rovnováhu. „Rychle, Jinnarin, musíme vystoupit, než loď vypluje.“

„Och, takže už jsem zase Jinnarin, co? Včera večer jsem byla 'Jin-Jin'.“

„Ať mluvíte o čemkoliv, pysko, nemáme čas,“ odbyl ji Alamar sténajícím nad hlučností vlastního hlasu.

„Mám pro vás novinku, Alamare. Plavíme se už nějakých dvanáct hodin.“

Mág, jako by mu kolena zvodnatěla, znovu dosedl na lehátko. „Dvanáct...?“

Jinnarin přikývla a konečně vstala. Rux otevřel oko a hned je zase zavřel.

„Pysko, jak jste tohle mohla dopustit?“ záupěl Alamar.

„Tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad,“ odpověděla Jinnarin.

„Nápad? Jaký nápad? Kam vlastně plujeme?“

„Na Arbalin,“ odpověděla Jinnarin. „Abychom navštívili-“

Alamar opět zasténal. „Aravana. Už si vzpomínám. Jak jste mohla vymyslet něco tak pitomého?“

„Já? Já?“ vyhrkla Jinnarin. „Jak jsem mohla vymyslet něco tak pito-“

„Ano, zrovna na tohle se vás ptám, pysko,“ vyštěkl Alamar. „Nemusíte tu otázku opakovat.“

„Alamare, vy osle, to vy jste tu pitomost vymyslel!“ zaječela Jinnarin tak pronikavě, až si mág bolestí připlaskl ruce k hlavě.

Rux s vrčením vstal, zatočil se dokolečka a zase si lehl, aniž by na mága s pyskou přestal vyčítavě pohlížet.

Alamar se opět sténavě postavil. Pohledu zlostí kypící pysky se raději vyhýbal. „Nu, nedá se nic dělat,“ zamumlal. „Musím zajít za kapitánem a přemluvit ho, aby loď obrátil nazpět.“

Ale právě když se natahoval po klice u kajutních dveří, Jinnarin vykřikla: „Počkejte!“ A když se mág otočil a pohlédl na ni, řekla: „Alamare, sedněte si zase. Musím vám něco povědět.“

„Podívejte, pysko, každá chvíle, kterou promeškáme, nás posouvá mnohem dál od-“

„Řekla jsem *sednout*!“ sykla přes zaťaté zuby Jinnarin.

Alamar s povzdechem žuchnul na lehátko a celý se sesul. Po chvíli mlčení se zase ozval: „No tak mluďte, mluďte. Loď pluje stále dál.“

„Tiše!“ přikázala Jinnarin. „Soustřed'uji myšlenky.“

Přešla k Ruxovi, usedla na podlahu a využila lišáka jako podhlavník.

Alamar sice znaveně vrtěl hlavou... ale zůstal zticha. Konečně k němu Jinnarin vzhledla. „Alamare, možná, že ten plán přeci jen není tak pitomý. Chci říci, copak není pravdou, že se Aravan plaví po celém světě? A pokud ano, koho je vhodnější se zeptat? Kdo jiný by mohl vědět něco o bledavě zeleném moři? A pokud Aravan skutečně proplul všemi mithgarskými moři, nemohl by třeba vědět i o křišťálovém paláci? O černém korábu? Máte snad, Alamare, nějaký lepší návrh, kdo by to mohl vědět lépe? Existuje někdo jiný než Aravan, kdo by nám mohl pomoci při pátrání po Farrixovi?“

Alamar se na Jinnarin dlouho díval. „Ale tohle zase znamená, že musíme najít Aravana,“ řekl konečně.

„Říkal jste přece, že je na Arbalinu.“

„Jinnarin, říkal jsem, že z Arbalinu vyplouvá. Což neznamená, že je tam nyní.“

Vlastně je pravděpodobnější, že tam teď nebude.“

„Jestli tam není, Alamare, tak kde tedy je?“

„Na své lodi. Na *Eroean*.“ řekl Alamar rozmrzele. „Víte přece, že se plaví po mořích. Potlouká se po mořích a vyhledává rozmanitá dobrodružství. Shání se po pokladech a drahém zboží.“

Jinnarin přikývla. „Ano, to vím. Ale poslyšte, Alamare, dříve nebo později ten bohatý náklad stejně dopraví na Arbalin, ne?“

„To ale může trvat léta, dítě,“ namítl Alamar.

„Nebo pouhé dny,“ opáčila pyska.

Seděli mlčky a ticho narušovaly jen šplouchání vln o trup a skřípot rozkymáčeného dřevěného lodního vybavení a lanoví. Konečně znovu promluvil Alamar:

„Dobrá, Jinnarin, poplujeme tedy na Arbalin. Tam najdeme Aravana a pokud na ostrově nebude, zjistíme, kdy by se měl vrátit či kde bychom ho měli hledat. Počkáme půl roku, ne déle.“

„Rok,“ vpadla mu do řeči Jinnarin.

„Půl roku,“ zopakoval se zlobným pohledem Alamar.

„Rok,“ trvala na svém Jinnarin. „Vždyť přece hledáme Farrixe. Vzpomínáte si na něj, ne? Na Farrixe, co zabil kance?“

Alamar zasténal. „Tohle byla rána pod pás, pysko... Tak dobře. Vyhrála jste. Tedy rok.“

Létající ryba byla karavela o třech stěžních, měla osmdesát stop na délku a osmadvacet na šířku. Byla to rychlá malá nákladní loď, která se pravidelně plavila na trase mezi Arbalinem a Rwnem. Za příznivého větru trvala tahle plavba osm až deset týdnů. Její záďové plachty byly latinského uspořádání, kdežto přední čtvercové - jen samá vnější kosatka. Jejím majitelem byl kapitán Dalby a na palubě pracovala sedmnáctičlenná posádka: dva lodní důstojníci, kuchař, tesař a bednář v jedné osobě, temovač, stevard, bocman a deset obyčejných námořníků. Loď měla na zádi zvýšený přístavek se třemi kajutami: v jedné přebýval kapitán a zbylých dvou první a druhý lodní důstojník. Ale nyní zabíral kajutu druhého důstojníka Alamar, protože kdykoliv byli na palubě pasažéři, spali druhý, a bylo-li třeba, i první důstojník s ostatními členy mužstva v podpalubních kabinách na přídi.

Alamar se stravoval s kapitánem a pokaždé si od něj odnášel malou porci. „Však víte, něco pro mého lišáka,“ vysvětloval. Dalby žasnul nad pestrostí jídla, které tohle masožravé zvířátko požíralo: zeleninu, polévky, chléb, moučníky, dokonce i sušené ovoce a také kousky ryb, drůbeže a jiných masitých pokrmů. A protože proti tomuhle pravidelnému odběru skrovných soust a drobtů kapitán nic nenamítal, bylo mu divné, proč Alamar zvířátko nepřivede rovnou do jeho kajuty, aby se tam nažralo. Sám ho k tomu několikrát vybízel, ale mág mu vyhýbavě odpovídal, že je lišák moc plachý a divoký. Nicméně i zdor lišákově údajné nevychovanosti byl Alamar často vídán, jak se s ním za noci někde nablízku prochází po palubě. A narozdíl od první chvíle, kdy byl lišák na palubu přivlečen na šňůře, nyní už pobíhal zcela volně, bez omezení vodítka.

I když si posádka Alamara s lišákem zvykla vídat, přesto se muži občas sešli a o

obou se dohadovali, ale tak, aby je ani jeden nezaslechl. Protože od té doby, co se ti dva ocitli na lodi jako pasažéři, děly se na palubě zvláštní věci.

Občas některý námořník zahlédl v noci koutkem oka zákmit stínu, ale kdykoliv se tím směrem zpřímá zadíval, buď tam nic nebylo, anebo uviděl lišáka.

Tesař přísahal, že lišák mění podobu a stevard prohlašoval, že slyšel, jak mág s lišákem v kajutě rozmlouval a *ten mu odpovídal!*

„Zrovna sem nes kapitánovi čaj, dyž sem to zaslechl. Mluvili spolu. Byl to takovej pisklavej hlásek... jako by se hádali. Vo co, to teda nevím a ani vědět nechci. Věřte, že sem tam vocaď pádil jako namydlenej blesek. Vopravdu. Ale z kapitánova čaje sem neuil ani kapku.“

„*Brrr!* Až mi mráz běhá po zádech. Ale beru, co říkáš, kámo, protože myslím, že každá liška, kerá mluví, má dost pisklavej hlas.“

„No, mě to ani moc nepřekvapuje, protože sem dycinky věděl, že sou lišky něco víc, než se zdaj. A jejich voči nemaj nic společnýho s vočima vychovanýho psa, připomínaj spíš šterbinovitý voči plíživý kočky.“

„Jo, v tom máš recht, Are. Ale nemaj ty dva něco společnýho s démonama, s ke-rejma si tydle čarodějníci pořád zahrávaj?“

„Ale di. Tendle Rux je čarodějův miláček a je možný, že umí i mluvit, ale já ho beru. A vsadím svůj grog, že to žádněj démon nejní. Dovol, abych se tě voptal, esi si vod tý doby, co se vobjevil na palubě, zahlíd náký krysý? Řek bych, že dyž se do nich dá, je lepší než kočka. Teď, dyž je po krysách, sou v lepšíh stavu i potraviny. Dřív je krysý pořád voždibovaly a vohlodávaly. Ale teď, esi chceš slyšet moje upřímný mínění, maj po ptákách, dyž je pan Rux všecy vyhubil.“

„Může bejt, kuchařskej, ale já vim jedno: budu rád, až konečně pana Ruxe i s tím jeho čarodějníkem vysadíme v arbalinských docích...“

Zatímco karavela směřovala Westonským oceánem k Avagonskému moři, zdržovala se Jinnarin přes den v kajutě, ale v noci se toulala po palubách a vdechovala mořský vzduch se slanou štiplavou příchutí. A protože se halila do stínů, byla pro většinu posádky neviditelná, i když tu a tam její prchavý zákmit někdo z mužstva zachytil. Během procházek ji provázel Rux, který se již s celou lodí zcela obeznámil. Za dne, kdy Jinnarin přebývala v Alamarově uzamčené kajutě, lovil Rux obvykle krysý v podpalubí. Přestože se lišák posádky nebál, držel si od ní velký odstup stejně jako její členové od něj a navzájem se jaksi podezíravě sledovali.

Pokud pyska během dne nespala, trávila hodně času rozmluvami s Alamarem. Protože pokud starý mág zrovna nesořil či netrucoval, byl studnicí moudrosti. Jednoho deštivého dne se ho Jinnarin zeptala: „Povězte mi, Alamare, co mínila Drienne tím, když i říkala, že potřebujete přejít?“

Alamar se na ni ostražitě zahleděl. „Naslouchala jste důvěrnému rozhovoru, vidíte?“

„Och, vždyť na tom nesejde!“ odsekla Jinnarin.

Krom lezavé vlhkosti zaplnil v té chvíli kajutu chlad. Jinnarin si už bezpočtukrát prohlédla svůj luk se šipy a Alamar si u malého psacího stolku zapisoval na papír jakési tajemné symboly.

„Udělám s vámi směnu,“ prohodil konečně.

„Vy mě vyměníte?“

„Pysko, někdy mám dojem, že vám selhává sluch.“

Jinnarin zaťala zuby. „A já mám občas pocit, že vás opouští slušné vychování.“

Opět se mezi nimi rozhostilo mrazivé ticho. Loď se pohupovala na vzdouvajícím se moři a oba mohli slyšet, jak bocman pokřikuje na posádku, aby nastavila plachty.

„Co jste tím myslel, když jste říkal, že mě vyměníte? Vyměníte co zač?“ zeptala se konečně Jinnarin.

„Vědomost za vědomost, pysko. Co jiného?“

„A to znamená...?“

„Chcete vědět, proč mě Drienne žádala, abych se uchýlil do Vadarie, a já chci zase přesně vědět, co jsou zač ty šípy, které pyskové používají. Určitě musí jít o mocný materiál, když takový titěrný šíp dokáže skolit rozběsněného kance.“

Jinnarin se na něj hněvivě zahleděla. „Takže vy byste rád vyzvěděl tajemství Skrytých, co?“

„Černý kotlík, černý hrnec,“ opáčil Alamar.

„Cože?“ zeptala se Jinnarin.

„Husa a houser,“ odpověděl mág.

„Alamare, už dříve jsem vás měla chytit za jazyk, abyste nemluvil v hádankách. Já jen chtěla vědět, co je na návratu do Vadarie tak důležitého, ale vy na druhé straně chcete, abych vás zasvětila do vědění Liščích jezdců.“

„Stejně jako chcete vy poznat zvláštní vědění mágů, pysko.“

„Och. Inu, jde-li o tajemství-“

„Nejde v pravém slova smyslu o tajemství, Jinnarin. Jde spíše o nebezpečnou vědomost.“

„Ať tak či onak, Alamare, měnit nebudu. Kdyby mělo tajemství šípů Liščích jezdců padnout do špatných rukou...“

Alamar si povzdechl a mezi oběma opět zavládlo dlouhé mlčení. Lodní trup bičoval liják. Nakonec se znovu ozval Alamar. „Je to takhle, Jinnarin: čarování si vymáhá strašlivou daň. Mládí a energie se vyčerpávají. Čím větší kouzlo, tím větší cena. Za malé efekty, jakými jsou třeba kouzelné světlo, magický pohled či zažehnutí ohně, je cena minimální. Ale za kouzla s velkým účinkem... například za vyvolání bouře, oživení a podobně... je cena vysoká... pokud se energie samozřejmě nezíská pomocí jiných prostředků, aby se znovu ustavila rovnováha.“

„Za pomoci jiných prostředků?“

„Většinou ohavných,“ odpověděl Alamar. „Pomocí obětí. Za pomoci smrti a trýznění. Strachem. Čímkoliv, co duši podnítí k výkřiku.“

Jinnarin se zachvěla odporem a zamyslela se. Po chvíli se zeptala: „A co veliká radost, Alamare, nebo láska? I ty poskytují energii?“

Alamar se vzácně pousmál. „Bože, ale vždyť vy děláte docela pokroky, Jinnarin. Ale abych vám odpověděl na vaši otázku. Ano. Radost. Láska. Zármutek. Nenávist. Veškeré velké city dokáží doplňovat čarovnou energii, které je zapotřebí. Ale pokud chybí, mládí se z čaroděje odčerpává.“

Víte, můj národ je jako váš či jako národ elfů... věk nás obvykle nenavštěvuje. I

přesto stárnout dokážeme... ale jen tehdy, když svou vrozenou sílu vyplýváme na ovládání a tvárnění okolní energie, jen tehdy, když modelujeme skutečnost a měníme okolní svět, pouze tehdy, provádíme-li to, čemu druzí říkají zaklínání, jenom pokud čarujeme...

Když nečarujeme, zůstáváme stále mladí.“

„Ale proč na vás Drienne tolik naléhala, abyste přešel do Vadarie?“

„K tomu vám mohu sdělit jen tolik: pokud si ve Vadarii zvláštním způsobem odpočineme, dokážeme se z ničivých účinků čarování zotavit... dokážeme se opět zmladit.“

„Je-li k tomu třeba jen odpočinku, proč si nevydechnete tady, v říši Mithgar?“

Alamar se znovu usmál. „Velmi dobře, Jinnarin. Kdybyste vládla naší vrozenou silou, byla byste vskutku dobrou mágskou žačkou. Zase jste mi položila případnou otázku, která si zasluhuje odpověď. V říši Mithgar trvá zotavení z následků čarování mnoho a mnoho staletí, kdežto ve Vadarii je zapotřebí pouhé desetiny z téhle doby... ne! - pouhé jedné setiny zdejšího času.“

„Aha,“ řekla Jinnarin. „Teď už to chápu.“

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho. Tentokrát je ale porušila Jinnarin: „Chci vám říci dvě věci, Alamar. Zaprvé, ty šípy se potírají pastou z kůry jistého stromu smíšené se šťávou určité květiny, do níž se přidává rozemletý prášek z jistého nerostu. Víc už vám neřeknu.

A za druhé, naznačil jste, že není v moci mého národa, aby se jeho příslušníci stali čaroději. K tomu jen tolik, že mezi Skrytými jsou mnozí, kteří čarovat umí a také čarují, a právě takových je hodně mezi Liščími jezdci.“

Létající ryba konečně vplula do Avagonského moře. Kapitán Dalby ji nechal stočit na východoseverovýchodní kurs, v němž malá karavela s napjatými plachtami a mírným větrem za zádi plula vpřed maximální možnou rychlostí. Počasí bylo vesměs stále pěkné, i když občas se přes hladinu a koráb přehnal déšť. Kapitán Dalby proplul Kistanskou úžinou klidně, i když hlídka ve strážním koši zahlédla kaštanově hnědé plachtoví jedné kistanianské pirátské lodi. Ale protože z toho nic nevzešlo, prokousávali se vlnami dál, směrem k ostrovu Arbalin.

„Stále přemýšlím o tom problému zla,“ prohodila jednou v Alamarově kajutě Jinnarin, „a i přesto, že jsem nedošla k žádnému konečnému závěru, je tu pár věcí, které bych k tomu mohla říci.“

Alamar vzhlédl od papíru, na který něco škrábal, a poté si židli otočil čelem k pysce. „Pokračujte, Jinnarin. Poslouchám vás.“

„Inu, Alamar, připadá mi, že hodně z toho, co považuji za zlé, spadá do říše někoho, kdo uplatňuje vládu nad jiným čistě ze sobeckých důvodů. Takové ovládání může mít spoustu podob, ale i bez ohledu na ně jde o ovládání, které zcela ignoruje přání ovládaného. Mluvím tu o nadvládě, o nadvládě, která vede k uspokojení vládcových rozmarů. V krajním případě zachází taková nadvláda až za život sám. Vládce může snad svou oběť i zabít, aby svou úplnou nadvládu dokázal. Moc, autorita, nadvláda, rozkaz, ovládání, poslušnost... to vše pro vládcovo potěšení. Tohle jsou mety, které právě zlo vyhledává.“

Alamar se usmál. „Jinnarin, promluvme si o metách, které jste vyjmenovala. O moci, autoritě, nadvládě, ovládání a o poslušnosti. Nejedná se o práva krále, anebo, přijde-li na to, o práva každého, kdo má autoritu?“

„Ano, Alamare, souhlasím. Ale král by s nimi měl nakládat velmi uváženě a pouze s dobrými úmysly vůči svým poddaným. Vládne-li pouze pro vlastní potěšení, bez ohledu na přání a potřeby svých poddaných, pak tvrdím, že je zlý.“

„Hmm,“ zahučel zadumaně mág. „A co třeba, ach, řekněme, vůdčí vlk ve smečce... ten není zlý? Vždyť vládne, uplatňuje svou vůli nad ostatními vlky.“

Jinnarin máchla odmítavě rukou. „Ale on se tak nechová jen pro vlastní potěšení. Spíš vede smečku, aby zajistil její i vlastní přežití. To, že vládne, z něj nedělá zlého tyрана. V tomhle případě bych spíš prostě řekla, že je k vedení smečky nejvhodnější.“

„A co ti, kteří lžou, podvádí a kradou?“

„Řekla bych, Alamare, že existují rozmanité stupně zla. Některé projevy jsou horší... obsahují více zla... než jiné. Uskutečňují-li se lhaní, podvody a krádeže výhradně pro potěšení, uskutečňují-li se tyto projevy jen proto, že lháři, podvodníci a zloději neberou žádný ohled na pocity těch, jimž ubližují, pak působí zlo.“

Ale vezměte si příklad, kde někdo krade, aby nasycil rodinu. Anebo lže, aby ochránil svého krále. Popřípadě klame, aby ochránil životy jiných. Pak se domnívám, že snad není činěno zlo, i když; v některých případech dosahuje aktér úspěšně nemravného...

Je to možné, Alamare? Je možné účelově konat nemravně, aniž by se jednalo o zlé počínání?“

„Ach, Jinnarin, tohle je otázka, s níž si už filosofové dlouho lámou hlavu. O stupni, který motiv zla vylepšuje. Ale nechám vás, abyste si odpověď hledala sama. Jde totiž o hluboký problém, který si zasluhuje hodně přemýšlení.“

Spíše mi, pysko, dovolu, abych se vás zeptal, co si myslíte o ovládání, které uplatňujeme na zločincích? Zavíráme je. Čas od času je nutíme k těžké robotě. A jindy nad nimi uplatňujeme úplnou nadvládu a zbavujeme je života. Není zlé ovládat takhle jiné?“

Jinnarin dlouho přemýšlela, než odpověděla: „V tomhle si počínáme stejně, jako se vůdčí vlk stará o svou smečku. I my se o tu svou staráme podobně. Nechat strůjce zla běžet by znamenalo umožnit mu narušování našeho vlastního společenského řádu. A proto se tomu, kdo se projeví jako osoba, která spáchala bezprávi na jiných, nesmí dovolit, aby se k naší škodě pohyboval svobodně.“

„Hezky jste to vyjádřila, pysko. Ale nyní mi dovolu, abych se vás zeptal, co si myslíte o ovládání dětí? Je-li nadvláda zlá, není pak takovým i ovládání dětských životů?“

„Och, Alamare, mládež je zvláštní případ. Je třeba jí poskytnout tolik svobody, kolik její zkušenosti dovolují. A možná, že i o trochu víc. V raném věku mají vědomostí buď málo nebo vůbec žádné, a proto potřebují, aby se o ně někdo staral a dohlížel na ně.“

Podle toho, jak dospívají, mělo by se jim postupně umožňovat více svobody, protože se blíží dospělosti. A pokud jsou děti vedeny k vlastní odpovědnosti, pokud

mají milujícího pěstouna, jestliže jim je umožněno, aby načerpávaly zkušenosti, které jim budou ku prospěchu, pak se budou projevovat stále víc jako nezávislí dospělí, což jim samozřejmě přejeme. Pochopitelně, že přijde chvíle, kdy je musíme nechat, aby se staly pány vlastního osudu a aby se rozhodovaly samostatně.

Ovládání dětí tedy není samo o sobě zlé, pokud k němu nedochází z touhy po nadvládě, pro vlastní potěšení, pro vlastní uspokojení, pro samu podstatu někoho ovládat.“

Alamar souhlasně přikývl. „Pak mi, Jinnarin, řekněte, jaká je povaha zla?“

Jinnarin vstala a pustila se do přecházení. „Tohle, Alamare, myslím, že tohle tkví v jádru zla a určuje jeho povahu: každý z nás by měl svobodně ovládat vlastní osud. Jen za velmi zvláštních okolností bychom svůj osud měli omezeně postupovat druhým, například, řekněme, při vzájemné obraně proti společnému nepříteli, prostě za okolností, kdy někdo musí vést a ostatní poslouchat jeho pokyny. Pokud tyhle mimořádné okolnosti chybí, nikomu by se nemělo umožňovat, aby se svéhlavě vměšoval do života druhého, jestliže se ten druhý nějak nesnaží uplatňovat nadvládu nad jedním či více z nás. Jedině v takovém případě by se měla podniknout opatření k zastavení takového vměšování, a i pak by se měla uskutečňovat v minimální míře. Zlo je, snaží-li se osoba nebo osoby či věc vykroutit nám náš osud z rukou pro vlastní potěšení, když se nám snaží vzít svobodnou volbu, sebrat náš tělesný, citový, duchovní nebo rozumový život, když se pokouší nás vtěsnat do formy svého rozhodování, nikoliv našeho vlastního.

A tohle je, Alamare, povaha zla; moc, autorita, nadvláda, rozkaz, ovládání, poslušnost, zbavení vlastního rozhodování, potlačování svobody, присвоjování si osudu druhých... vše kvůli uspokojení vládce.“

Alamar se usmál a pomalu zavrtěl hlavou.

„U Adona, vy byste byla opravdu skvělá žačka.“

Jinnarin zčervenala. „Mám to chápat tak, že jsem podstatu zla určila dobře?“

Alamar se přestal usmívat a vybafl: „Nebuďte domýšlivá, pysko. Tohle je začátek. To je vše. Pouhý začátek.“

Jinnarin se napřímila v plné výšce svých dvanácti palců. „Co jsem opomněla?“ zeptala se.

„Inu, je toho hodně, dítě, hodně.“

„Například...?“

„Nu, začala jste o vzdání se práva na sebeurčení za 'zvláštních okolností', o podřízení vlastního života ovládání jiné osoby, kýmsi, koho nazýváte 'vůdcem'. Ale nezmínila jste se o faktu, že jste zde vstoupila na kluzký svah; že vidí-li jeden zvláštní okolnosti, druhý může situaci posuzovat jako nežádoucí vměšování. Je třeba se stále ptát: 'Kdo ty zvláštní okolnosti stanovuje?', a pak: 'Jsou tyto zvláštní okolnosti natolik zlé, abych se podřídil svobodné vůli úsudku druhého? A pokud ano, tak úsudku koho?'

Ale to je jen jedna položka. Zde jsou další:

Ačkoliv jste mluvila o lhaní, podvádění a loupení, vůbec jste se nezmínila o chtíči, nenasytosti, hrabivosti, obžerství, sklonu k návykům a o jiných podobných vlastnostech. Jsou zlé už ve své podstatě? A co mrhání, chtění, opomíjení, ať ne-

škodné, záměrné či pomstychtivé - jde vždy o ohavné vlastnosti, anebo existují spíše případy, kdy jsou oprávněné? A co nenávisť, strach, závist, lenost, žárlivost, zaujatost a další podobné vlastnosti? A chladnokrevné zabití druhého? Je vždy oprávněné? Jedná se tu o zlo a jinde o dobro? A co náboženství či společnosti, které se pokouší ovládat, regulovat i ten nejmenší detail každodenního života... pochopitelně ve jménu všeobecného prospěchu, jak se alespoň hlásá... jsou i tyhle projevy zlé ve své podstatě? A rozprava mezi Adonem a Gyphonem... byla jedna strana představitelkou dobra a druhá zla? Byly dobré obě? Anebo obě zlé? Co takhle rozprava vypovídá o Adonově a Gyphonově povaze?

A nakonec se, dítě, obloukem opět dostáváme kvaši původní otázky: jak je to s bohy, kteří nikdy neodpovídají, či s bohy, kteří odpovídají pokaždé? S bohy, kteří své výtvary přehlížejí, kteří je nechávají na pokoji, kteří se do jejich věci vměšují zřídka či kteří jim do života zasahují neustále? S bohy, kteří neuplatňují žádné ovládání, nebo ho uplatňují částečně, popřípadě nepřetržitě? Jsme jako děti, které potřebují boží vedení, anebo se spíše podobáme dospělým, kterým by se mělo umožnit, aby se mohli samostatně rozhodovat a žít z užitku či následků vlastních voleb? A co dohled, který přátelské rysy postrádá a má svůj původ naopak jinde?

Zahrnuje vaše definice podstaty, povahy zla všechny tyhle a další případy?“

„Ale, Alamar,“ zaprotestovala Jinnarin, „vždyť vy po mně chcete, abych definovala úplnou podstatu etiky, náboženství, filosofie a... a všeho!“

Alamar přikývl. „Já vím, Jinnarin, ale poslyšte: každou definici je třeba neustále zkoušet na všech závažných případech a je nutné ji upravovat tam, kde se v ní objeví nedostatky.“ Alamar se v duchu zasmušile pousmál. „Je možné, Jinnarin, že se nakonec opět vrátíte ke své původní definici zla a dospějete k závěru, že zlo je špatné.“

K Arbalinu dopluli uprostřed noci, šestapadesát dní po vyplutí z Rwnu. Alamar se rozloučil s kapitánem Dalbym a jeho posádkou a s batohem na zádech a Ruxem ve vleku se vydal po lávce na molo. Rux si opět lehal na bok, vrčel a chňapal po provaze, který měl připoutaný k postroji. Po chvíli oba zmizeli v přístavu.

„Lumme, viděls to?“

„Co?“

„Von s tím svým ruksakem mluvil.“

„Jo? A co říkal?“

„Něco vo tom, že je rád, že už nebude muset po tom lišákovi uklízet.“

Alamar pronajal osamocenou chatu na okraji lesa. Zmínil se rovněž, že je Rux jeho důvěrným společníkem... a náhle, téměř bezprostředně, se po celém Arbalinu rozmohlo zapomenuté umění liščího lovu.

Alamar se v přístavní zátoce brzy stal důvěrně známou postavou. Každý den se totiž doploulil do města a snažil se něco dozvědět o Aravanovi a jeho rychlém elfím korábu. Ale nikdo netušil, kde se právě *Eroean* plaví, dokonce ani, do kterého přístavu má namířeno. Všichni dokázali sdělit jen tolik, že jsou období, kdy je tenhle koráb na moři léta. Posledně prý u Arbalinu kotvil před dvěma roky a tehdy se před dalším vyplutím zdržel jen týden. Ale kdy by snad opět mohl spustit kotvu v arba-

linském přístavu... inu, o tom se každý jen dohadoval.

A tak Alamar přebýval v chatě na okraji lesa, čekal a trápil se, protože Jinnarin neustále pronásledoval ten sen. Sen o vznešeném křišťálovém paláci nad bledavě zeleným mořem, na němž plul ebenově černý koráb zasahovaný blesky... sen o čemsi *děsivém*, co se blíží.

A v následujících měsících vycházel starý mág před chatu, buď upřeně shlížel na přístavní zátoku, anebo vzhlížel ke vzdáleným třpytivým hvězdám, a současně si nahlas mumlal: „Ó elfí lodi, v jakých dálavách teď asi brázdíš se svým pánem Aravanem?“

VII
Plavba
Léto, 1E9574
[Tři měsíce zpět]

Aravan otáčel hlavu hned sem a hned zase tam a pokoušel se zaměřit zdroj pokradného šplíchání, které tlumila hustá mlha. Hedvábné plachtoví *Eroean* viselo v bezvětrí malátně. Loď jen velmi zvolna unášely zbytky proudu vzdálené řeky, jejíž ústí se prostíralo v neurčitém směru na východě. Kdesi poblíž se tyčily Dračí tesáky, ostrá skaliska vyčnívající z moře, takže Aravan dobře věděl, že bude muset brzy buď spustit kotvu, anebo snížit vlečné vidlice, aby tak *Eroean* ušetřil nebezpečí, že by se o skaliska v mlze roztříštila... ale prozatím ne, ještě ne, protože se blížilo další smrtelné nebezpečí.

Aravan mlčky pokynul Bokarovi, aby k němu přišel. Trpaslík se sekýrou v ruce přistoupil k elfmu kapitánovi. Při výšce čtyř stop a šesti palců byl Bokar značně menší než Aravan, ale zase o půl délky širší v ramenou než elf.

Aravan beze slova ukázal trochu k zádi pravoboku. Bokar přikývl, vzdálil se a pustil se podél řady trpasličích válečníků a lidských námořníků. Aniž by promluvil, ukázal stejným směrem jako už dříve Aravan. Vyčkávali po zuby ozbrojení: trpaslíci obrnění prsními pláty z vyvařeného kůže, na hlavách helmice z temně černé oceli spojené s chrániči brady a nosu, a zdobené rohy, cvoky, tmy či ostny, popřípadě kovovými zářivými křídly. Lidští námořníci sice bez brně, ale s tesáky v rukou.

Ještě před týdnem pobýval černovlasý kapitán se svou lodí a posádkou v přístavu Janjong, kde nakládali muškát, skořici a stolní porcelán. Poté se s malou odchylkou na západ pustili Jingským mořem k jihu s příznivým, ale slabým větrem vanoucím zezadu.

I přesto, že měla *Eroean* vztyčené veškeré plachty - hlavní i vedlejší, kosatky, zadní vratiplachty, stěhovky, košovky, oblohovky, měsíční plachty i hvězdovky - brázdila celou dobu k piráty zamořené Alacké úžině, úzkému průlivu mezi jongským pobřežím a skalnatými lazanskými útesy... kde vítr zcela ustal. Noc strávili na kotvě a v očekávání, že se vítr vrátí. Ale pak nadešlo jítro a s ním se z džungle plazivě vykradla mlha tak hustá, že bylo vidět jen na vzdálenost pěti kroků.

A v té mlze k nim přes vodu dolehl nějaký hlas... mužské zaklení, které náhle zmlklo. Aravan nechal rychle a nehlučně povytáhnout kotvu natolik, aby loď volně splývala a v lenivém proudu měnila svou pozici. Celá posádka se chápala zbraní, protože věděla, že se piráti blíží. Zdola se po provazovém žebříku tiše vysoukal obrovský černoch Jatu, který hledal kapitána. Když ho zahlédl, přistoupil k němu a tiše řekl: „Kapitáne, dole v těch mlhavých cárech nedokážu z jejich lodí nic rozeznat, ale nahore ve stožárním koši mají muže, který přes tenhle zatracený chuchvalec vidí a navádí je, protože z něj vidí vyčnívat naše plachtoví.“

„*Vash!*“ ulevil si Aravan zdušeně. „Kde jsou a jak daleko?“

„*Onamo.*“ řekl Jatu a ukazoval, Jeden či dva stupně za zádi pravoboku a asi tak čtvrt hodiny od nás při tempu, kterým plují.“

„Nu, nezbyvá, než se jim postavit v boji. Nezahlédlí tě, Jatu? Ne? Výborně, pak snad stále žijí v domněnání, že nás překvapí, protože si myslí, že o nich nevíme. Vezmi si dva muže a opatrně zase kotvu spusťte ke dnu.“

Aravan přešel k řadě a přistoupil k Bokarovi v okřídlené helmici. „Veliteli, připrav palubní lana a pár prken pro přechod z lodi na loď.“

Aravan znovu prošel kolem řady. „Držte se ve skrytu při zemi a nechejte je připlout až k boku, ať si myslí, že ještě spí.“

Čas plynul a všichni teď mohli slyšet kradmé ponory vesel. A vzápětí už zahlédnout neurčitý tvar, který ponuře vyvstával z mlhy a připlouval k boku *Eroean*. Ale nakonec se už neurčitá silueta dala i rozeznat. Byla to dvojstěžňová džunka se zvýšenou zádi a sníženou přídělí. Vpředu měla vytažené lugové plachty, vzadu pak příčně probíhající plachtové výztuhy.

„Čekajte,“ tlumeně zašeptal Aravan trpasličímu veliteli. *Cmp-cmp*, ozval se tlumený zvuk nárazníků, jak se trup džunky setkal se zamýšlenou kořistí.

„Čekajte,“ sykl Aravan opět.

Thnk. Přes zábradlí *Eroean* byla přehozena hákovací kotvice obalená látkou, po níž rychle následovaly další tři a džunka byla nerušeně přitahena a zajištěna k trupu elfího korábu.

„Teď,“ zasyčel Aravan - „TED!“ zařval Bokar - „TÉÉĎ!“ zavyla celá posádka a na paluby pirátského plavidla s hromovým rachotem dopadaly prkenné lávky; dlouhé kovové havraní drapáky se zaklesávaly a zadržovaly pobřežního lapku u trupu *Eroean*. Vzápětí se ozval ryk starobylého trpasličího válečného pokřiku - *Chákka-shok! Chákka-cor!* - pokřik, na nějž odpovídali všichni trpaslíci. Bokar se sekrou v ruce se vyřítíl přes lávku halenou do mlhy, obrovský Jatu hned za ním. Aravan v šedavém koženém oděvu se nad nimi v mlze pohupoval na laně jako přízrak. V ruce svíral blyštivou ocel. S výkřiky, při nichž v žilách tuhla krev, a za divokých neartikulovaných skřeků se přes lávky nebo na ráhnových lanech současně vyhrnuli trpasličí válečníci i lidští námořníci se zbraněmi v zařatých rukou, aby prudce zaútočili na ztemnělou junaringskou loď.

Bokar vtrhl do shluku překvapených drancířů a jeho dvojsečná sekera se pustila do díla. Kosila nepřítel a poltila těla, až krev vystříkovala. V téže chvíli Jatu smetl piráty stranou bojovou tyčí. Ozýval se praskot lebek a lámání kostí. Jako démon se z mlhy vynořil Aravan a přistál přímo na zadní palubě, měňavý šedý mrak, na němž ulpávaly úponky mlhy. Ihned ťal mečem po vyděšeném komandelníkovi a otočil se právě včas, aby vykryl svištivý sek zakřivenou šavlí vedený osmahlým a klejícím mužem v kožené vestě poseté našitými měděnými plátky.

Sing, šang, zazvonila ocel o ocel a Aravan přiměl nepřítel k tak překotnému ústupu, až se překotil přes záďové zábradlí a s jekotem se zřítíl do moře. Horda mužů z *Eroean* se vyrojila na palubě džunky a vytlačila piráty nazpět. Rubaly do nich sekery trpaslíků, drsně je ve zděšeném překvapení srážely k zemi, a současně je na cáry rozsekávaly tesáky lidských členů posádky elfího korábu. Boj skončil téměř dříve, než začal. Paluby džunky byly poseté zabitými piráty. Některé zuřivý nápor přiměl skočit přes palubu, aby buď pod rouškou mlhy unikli, anebo aby za jekotu a máchání údů tonuli, dokud neklesli pod vodu.

A když byla džunka zbavena těl zabitých nepřátel, vykřikl Aravan: „Poohlédněte se po našich raněných!“ Jeho zvolání jako ozvěna zopakoval býčím hlasem Bokar. Lidé i trpaslíci se po sobě dívali a snažili se vyhledávat zraněné.

Z posádky elfího korábu utrpělo zranění jen pět mužů a z nich jen jediný vyžadoval více než povrchní pomoc. „Hegene, ty se vrátíš ke kormidlu, až bude měsíc v půli.“ Stál vedle ranhojiče, který právě odložil jehlu se střívkem a z boku ránu přeléval nějakou čirou tekutinou. Kormidelník se přes zaťaté zuby ostře nadechl.

„Jo, kapitáne,“ zvládl ucedit, „řek bych, že asi tak za necelý dva tejdny.“

Zatímco Fager ovazoval nyní již sešitou, a čistou látkou krytou ránu na Hegenově zápěstí, Jatu přistoupil vedle Aravana. Byl obrovský, takže Aravanových šest stop výšky přečníval o dobrých sedm palců. Vážil tři sta liber, ne-li celou unci, a z toho ani špetka tuku. Kůži měl tak černou, že se zdála mít modravý nádech, který ale postrádal jeho tmavohnědý zrak. Měl na sobě zaprášený kožený oděv a na nohou vysoké boty z kozinky. S temným zamručením si pročistil hrdlo a řekl: „Korist nic moc, kapitáne... trochu hedvábí, nějaké měděné nářadí a pár zbraní, všechno nevalné kvality. .. a, ach ano, opiový prášek, ne moc čistý, takový, co se používá ke kouření.“

Aravan se k němu otočil. V očích mu škodolibě hrálo. „Spal to.“

„Ten prášek?“

„Celou loď, Jatu. Úplně.“

Jatu se zašklebil. „Jistě, jistě, kapitáne. Ale než ji zapálíme, neměli bychom odrazit?“

Aravan se z plna hrdla rozesmál. „Ovšem, Jatu. Zapal ji teprve tehdy, až zase dostaneme vítr do plachet.“

Mlha otálela skoro půl dne, než se později dopoledne konečně vypařila. Vítr ale stále nevál, a tak loď a její cíl nadále setrvaly na kotvě v bezpečné vzdálenosti od Dračích tesáků. Námořníci prolenošili další noc, ale těsně před svítáním se hedvábné plachty *Eroean* nadmuly a ohlásily tak návrat větru. Profukoval průlivem východním směrem a trochu k západu. Jatu vzhledl na vlnící se látku plachtoví a usmál se. „Bocmane, svolejte posádku na palubu. A vyříd'te Tinkovi, ať vzbudí kapitána.“

„Jo, jo, meestan Jatu,“ odpověděl oslovený muž. Byl to tugalian a jmenoval se Rico.

O chvíli později se z prostoru záďových kajut vynořil Aravan a nastavil tvář větru. Přešel ke kormidlu a zašklebil se na svého prvního důstojníka. Černý obr jeho úšklebek opětoval. „Jatu, pomoz jí v obratu vratiplachtou záďového stěžně a zaříd' nastavení plachet tak, aby se stácela na levobok, a pak vytáhněte kotvu.“ Aravan se ve svitu hvězd zahleděl na vzdálená skaliska vyčnívající z vody.

„Plujte s ní ostře proti větru, a proto trochu křižujte.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl Jatu. „A džunka? Zapálit a odříznout, správně?“

Aravan zasmušile přikývl. „Ano. Tyhle vody už nikdy brázdit nebude.“

Jatu předal rozkazy Ricovi, který po řadě hvizdů na píšťalku přehlížel, jak se posádka organizuje. Muži pobíhali sem tam, odjišťovali lana a přitahovali je, to vše za

jediným účelem: přehozením ráhnového lanoví stočit plachty. Zád'ová vratiráhnová plachta sama zvolna stáčela loď upoutanou na kotevním řetězu obloukem dokola. Džunka byla k *Eroean* přiražena přídi a trpaslíci k ní přitáhli i její zád'. Bokar s ostatními druhy na ni sestoupili a rozlili po jejích palubách olej. Pak se po provazovém žebříku znovu vrátili na elfí koráb. Zapálili pochodně a naházeli je přes zád'ové zábradlí na pirátské plavidlo. A když se plameny vzňaly, loď odřízli a odrazili.

Vítr ji unášel od *Eroean*, její plachtové výztuhy a paluba v plamenech.

Aravan na ni letmo pohlédl jen jednou a pak se zadíval jinam, protože to, co hořelo, byla loď, a on jaksi cítil, že se děje něco nekalého. Stejně by nebylo řešením vzít ji do vleku, protože by jen zpomalovala jeho vlastní koráb. A ve zdejších vodách ji také nemůže nechat, jinak by byla opět využita k pirátským účelům.

A když se *Eroean* stočila a chystala se vyplout vpřed, zavelel elf: „Vytáhnout kotvu!“

Rico zapískal signál k vytažení kotvy a námořníci na přídi se pustili do navíjení kotevního řetězu na vratký rumpál. Velká bronzová kotvice se uvolnila ze dna, řetěz stoupal a vytahoval ji vzhůru a elfí koráb mohl konečně volně vyplout.

Přídi směřoval do zadobočního větru, nakrátko změnil kurs, pak se stočil, vplul mezi útesy trčící z moře a bezpečně křížoval průlivem mezi ostrými Dračími tesáky. Pak byl opět naveden na pevný kurs, aby se prosmýkl kolem posledního z rozeklaných skalisek. A pak už se před ním prostíralo jen volné moře a úžina se rozšířila. *Eroean* s přídi po větru se bokem napřela do moře a s nastavenými třepotajícími se plachtami rozrážela vlny v západním směru. Světlo úsvitu ozařovalo bílou brázdu, kterou za sebou zanechávala.

A daleko za zádi a skalisky hořela loď. Oranžové plameny toho požáru osvětlovaly nebe.

Elfí koráb úžinou proplul hladce ještě před polednem prvního dne. Pokračoval stále na západ a cestou křížoval západoseverozápadně a západojihozápadně. Loď byla těsně přivrácena k větru vanoucímu od východu. Noc a den svižně pokračovala vdaném kursu a poté odbočila na jihozápadní kurs. Vítr nyní vál na stejné úrovni s pravobokem a nabíral na síle. *Eroean* se rychle prořezávala indigovými vodami hlubokého a širého Sidhského moře.

Směřovala do jižních šířek, v nichž vanou silné větry; mířila na jihozápad. Trup nad čarou ponoru měla tmavomodrý jako moře, a plachty barvy nebe. A když ji vítr naklonil na bok, ukázal se spodek trupu, na němž nedokázal přilnout žádný vilejš, spodek, na němž nemohly růst žádné řasy. Ale povětrí nemělo tu sílu, aby ji čelilo otevřeně, a proto plula k jihu vesměs zpříma, prořezávala se vlnami a její zbarvení ji pro vzdálené loď činilo neviditelnou.

K jihu je čekala ještě dlouhá plavba, plavba proměnlivými monzuny a posléze rovníkovými oblastmi s úplným bezvětřím, po nichž měli konečně dosáhnout jižních větrů, prvních pasátů a chladných polárních oblastí. Posádka tam na jihu hodlala obeplout mys, kde zuřily divoké vichřice. Ale tenhle cíl byl od místa, kde loď právě křížovala, vzdálen nějakých pět tisíc mil či na dolet albatrosa. Loď se pak měla opět stočit k severu, proplout vodami Westonského oceánu a vplout do Avagonského

moře. Posádka měla totiž s drahocenným nákladem - muškátem, skořicí a porcelánovým nádobím - namířeno do arbalinského přístavu, kde jí vynese mimořádný zisk.

Poté se měl koráb znovu vrátit k dobrodružným plavbám, protože jeho posádka se především věnovala pátrání po starých bájích a pověstech. Nezáleželo na tom, jsou-li pravdivé či ne, protože podstatou téhle hry bylo právě hledání. Kdyby byli toužili jen po bohatství, byli by se stali námořními kupci. Za pouhé tři výpravy by totiž každý člen posádky svůj majetek mnohokrát zvýšil. Ale přepych a bohatství, to nebylo nic pro Aravana a ani členy jeho pečlivě vybrané posádky, nic takového je neuspokojovalo. A proto *Eroean* dopravovala zboží na trh jen příležitostně, a to jen proto, aby své dobrodružné výpravy finančně zabezpečila. Něco málo si posádka odkládala stranou na dobu, až opustí moře a bude žít na pevnině. Ale to se týkalo pozdější doby, nikoliv současnosti či doby bezprostředně před nimi, protože tuhle posádku báje a pověsti vzrušovat nepřestávaly. V srdcích a duších jejich členů pělý sladkými hlasy a neustále je vábily. A tak kvačili mořem s nákladovým prostorem naloženým až po poklopy.

Při přepravě zboží byla podstatná rychlost. Čím dříve prodají, tím dříve budou zase volní a budou se moci svobodně vrátit ke svému původnímu poslání, k honbě za odvážnými kousky. A jejich vůli jim umožňovala naplňovat právě tahle loď, tahle zázračná loď.

Vymyslel ji sice elfí rozum, ale postavili ji trpaslíci z Rudých vrchů. Nikdy dříve takovou svět nespatřil a asi už ani nespatří, protože její tajemství jsou uzamčena v srdcích těch, kteří ji kdysi dávno, v mlhavých dálavách času, postavili. Pod velením kapitána, elfa Aravana, který ji v duchu spatřil poprvé, se už po mořích plavila téměř tři tisíciletí.

Byl to rychlý trojstěžník se spoustou plachet. Měl úzkou příď, která se vlnami prořezávala ostře jako nůž, plynule přecházela v boky trupu a nakonec se rozšiřovala v zaoblenou záď. Na délku měřil sto a dvanáct stop a stožáry měl skosené vzad pod určitým úhlem. Záď postrádala věž a na přídi nebyl žádný můstek. Měl nízký a štíhlý tvar, protože v nejširším místě měřil pouhých třicet šest stop a plně naložený vytlačil jen třicet stop vody. Hlavní stožár se zvedal nad palubou do výšky čtyřiceti pěti stop a jeho hlavní ráhno bylo dlouhé sedmdesát osm stop. Zád'ový a příď'ový stožár byly o trochu kratší a jejich ráhna o trochu méně široká.

Šlo o skutečnosti, kterých si jiní kapitáni a námořníci dokázali ihned všimnout, a proto žasli, proč se tahle loď, rozráží-li vlny takovým způsobem, prostě nerozsype a nepotopí. Vždyť s takovou ostrou přídí by mělo plavidlo potopit už jen rozbourené moře a je tedy pošelilý, není-li příď zaoblená. Každý ví, že dobrá loď je konstruována k najíždění a přejíždění vln... moudrostí starých stavitelů lodí přece bývalo:

„tresčí hlava a makreli ocas“... zaoblená tresčí hlava do vln s plesknutím udeří a rozrazí je. Přehoupne se přes každý hřeben a za úzkou záďí zanechává čistou brázdu, která je sotva zviřená. Vše bezpečné a logické. Ale elfí koráb se lišil, měl bláznivou, šílenou konstrukci: příď ostrou jako šavli a záď tupou jako hlavici kyje. Byl postaven zcela opačně! A předvíдалo se, že při té spoustě plachet, přijde-li náhlý porыв větru, všechny jeho stožáry se rozštípou na třísky. Vždyť, prohlašovali mnozí, je to ryzí zázrak, že už *Eroean* dokázala moře přestát při těch všech přímých nárazech

přidí na každou mořskou vlnu a současném přelévání vody přes palubu. Někteří tvrdili, že je pořádně nasáklá a jednou, až přijde silný víchř a vlnobití, se nenávratně potopí.

Ale byli i tací, kteří tvrdili, že tahle loď je i vzdor své šílené konstrukci nepotopitelná, protože je do jejího trupu zakleté kouzlo a právě ono ji udržuje nad vodou, chrání ji před děsivou smrtí pod převalujícími se vlnami, a pokud kouzlo vytrvá, inu, nikdy se nepotopí, nikdy pod vodou neskončí. A proto se také nikdo nikdy nepokoušel další podobnou loď postavit, protože *Eroean* udržovalo nad hladinou samotné kouzlo, jehož zaklínadlo nikdo jiný neznal.

Ale její zvláštní stavba nepatřila mezi jediná témata, o nichž se mluvilo. Ještě tu byla její posádka. Podivná směs - čtyřicet lidí a čtyřicet trpaslíků. Vždyť bylo obecným povědomím, že se trpaslíci na moře nikdy nepouštějí, dokonce ani v boji. A pak, tenhle kapitán Aravan, říkali někteří, prý bere na palubu často také Malenky, ty, co sami sebe označují za Warrowany. Pokud jde o to, k čemu by snad mohli být dobří, inu, o tom se každý jen dohadoval.

A tak pověsti přetrvávaly už více než tři tisíciletí. A elfí koráb nadále odolával všem předpovědím zkázy. A stále se neobjevoval nikdo natolik šílený či moudrý, kdo by se pokusil další takovou podobnou loď postavit.

Po další dva dny pokračovala *Eroean* v rychlé plavbě. Větry se postupně střídaly dokola, protože v tomhle ročním období byly proměnlivé. Nyní vály k jihozápadu, takže koráb plul s větrem za zádi. Ale třetího dne...

První důstojník Jatu držel malé přesýpací hodiny. „Připravte logovou šňůru,“ zvolal.

„Připravena, pane,“ odpověděl Artuš, námořník u navijáku. „Změřte rychlost lodí.“

Rico přehodil špalek přes záďové zábradlí. Šplouchl do brázdy za lodí. Když Artuš odvinul šňůru k prvnímu uzlu, nějakou délku popustil a pak zarazil cívku. Špalek plul nyní sto stop za zádi.

„Vše nastaveno, pane,“ vyštěkl Artuš.

„Připraveni?“ zvolal Jatu.

„Připraven!“ odpověděl Artuš.

„Připraven,“ řekl i Rico.

„Tak povolujte!“ vykřikl Jatu a obrátil přesýpací hodiny.

Artuš povolil špulku s pohledem na jejím vřetenu, aby se ujistil, že se volně odvíjí na ose promazané tukem. Rico sledoval, jak se šňůra odvíjí, a odpočítával rychle za sebou následující uzly: „*Un. Dis. Tis...*“ Tugalian počítal ve svém mateřském jazyku, i když běžně mluvil palubní řečí - obecným jazykem.

„Zajistit!“ vykřikl po chvíli Jatu. Horní část přesýpacích hodin se už vyprázdnila, všechn písek protekl. Artuš zaklínal brzdu navijáku a odvíjení šňůry zarazil.

„*Ancé nutos...* jedenáct uzlů... a něco,“ řekl Rico.

„Pché!“ odplivl si Jatu. „Jak jsem si myslel: vítr ustává. Před námi jsou Rovníková železa.“

Během plavby v příštích několika dnech loď neustále zvolňovala a zvolňovala, zatímco vítr se postupně měnil v pouhé mdlé vzdušné víření. A i když měl koráb všechny plachty napjaté, drželo se ho bezvětří jako moucha medu. Rovník *Eroean* překonala se skasanými plachtami a s posádkou u vesel člunů. Lidé i trpaslíci se u vesel střídali. A v těch palčivých letních dnech slunce nemilosrdně pražilo, jeho žhnoucí paprsky se prožezávaly tíživým nehybným vzduchem a od měděné zbarvené horoucí mořské vody se opět odrážely zpět.

Ale jak za denního žáru, tak i během nočního vedra posádka neustávala veslovat vpřed, lidé si prozpěvovali námořnické písně a trpaslíci zase válečnické.

Veslovali čtyři dny. Aravan pohlížel na oblohu a odhadoval polohu, v níž se *Eroean* nachází. Nebyl jen kapitánem tohoto plavidla, ale rovněž jeho lodivodem... protože měl jako všichni elfové dar znalosti oblohy, schopnost kdykoliv přesně vědět, v jakém postavení se právě nachází nebeská tělesa - Slunce, Měsíc a hvězdy - a proto byl jako navigátor nepřekonatelný.

„Blíží se jižní hranice,“ oznámil čtvrté noci Ricovi. „Zítra bychom se měli shledat s větrem.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl bocman a otřel si zpcené čelo. „*Diantre!* Budu rád, až zase chytí vítr do plachet. Uvínout takhle na střední čáře jako my. Nikdy jsem si nemyslel, že něco takového někdy vyslovím, ale uvítám polární kraje, ostrý víchr, chlad i všechno ostatní. Ale sehnat vítr v těchhle šířkách, pchá; v tomhle ročním období je jižní polokoule stejně nevypočitatelná jako severní. Budeme pořád ve střehu. Ať se dáme na jihovýchod, jihozápad či kamkoliv jinam, budeme připraveni.“

Příštího dne se plachty elfího korábu trochu vzedmuly, zatímco jej veslaři konečně doveklí do slabého jihozápadního vánku. Čluny byly opět rychle vyzvednuty na palubu. Bocman dal nastavit plachty k plavbě na jih a *Eroean* pokračovala dál oblastí proslulou vrtkavými monzuny.

Tři dny plula za neustálé změny větru k jihu a na sklonku třetího dne konečně dospěla do oblasti jihovýchodních pasátů. A s větrem na levoboku se stočila na jihozápad a zamířila k Bouřnému mysu. A čím jižněji se dostávala, tím více vítr sílil.

Denně urazila sto leagues, tři sta mil od slunka do slunka, ale po pěti dnech dospěla v tamních zeměpisných šířkách do oblasti Tišin Kozoroha. Přesto zde mírné větry profukovaly, i když nárazově, hned tu a hned zase tam, takže se posádka musela perně snažit, aby v proměnlivém povětří zvládla plachty. Ale po tři a půl denní plavbě loď vplula do převládajících západních větrů za hranici jižních bezvětřných zón. Pokračovala v jihozápadním směru a mířila nyní do polární říše, v níž se prostíral Bouřný mys.

Čím jižněji se *Eroean* dostávala, tím vítr rovnoměrněji zesiloval, prodlužující se noci se stále víc ochlazovaly a kratší dny rovněž. Rychlost lodi vzrůstala, takže občas plula rychlostí šestnácti až sedmnácti uzlů a po třídenní plavbě urazila tři sta padesát mil. A počasí se zhoršilo. Loď bičovaly déšť a plískanice a přes jižní Sind-

hské moře se současně valily ohromné drtivé vlny, které *Eroean* rozčesávala, paluby zalité studenou mořskou vodou.

V pohupujícím se světle kajutních luceren se Aravan zadíval přes stůl na Jatua a Friziana, třetího velícího důstojníka. Gelenderova bílá tvář byla s tváří černého čan-gana v naprostém kontrastu. Před nimi byly rozloženy Aravanovy drahocenné mapy vyznačující větry a proudy světových moří. Vzadu v příšeří postával Tink, jeden z kapitánových stevardů na téhle plavbě, mládenec s vlasy jako len z dalekého Rianu. Ozvalo se zaklepání na dveře k zádovým kabinám. Tink proběhl krátkou chodbou a otevřel je. Dovnitř prošli větrem a dešťovou sprškou Rico s Bokarem a hned za nimi Reydeau, druhý bocman na *Eroean*. Všichni tři měli na sobě výstroj do nepohody, vysoké boty a pršáky s kápěmi.

Tink od nich převzal plášť, z nichž odkapávala voda, a pověsil je na nástěnné věšáky v koutě. Poté se všichni, včetně stevarda, shlukli kolem stolu nad mapou.

Aravan do ní zabodl prst. „Během jednoho až tří dní dosáhneme vody Mysu, a proto si přeji, abyste posádce připomněli, co nás čeká.“

„Bouře,“ vydechl Tink, vzápětí nad vlastní smělostí zalpal po dechu a zakryl si rukou pusou.

Aravan se na mladíka usmál. „Ano, Tinku, vskutku bouře. Tedy letní bouře.“

„Pitomé jižní sezóny. Jsou právě naopak! Zima je tu teplým obdobím a léto chladným,“ zabručel Bokar.

Jatu se zasmál. „Ach, Bokare, tak či onak, polární říše je vždy mrazivá, i když slunce dokáže setrvat na nebi i celý den.“

Rico přikývl a dodal: „Těhle mys, to je zatraceně ošklivé místo. Dává posádce zabrat bez ohledu na roční období. Sníh pere do ráhnoví a zatěžuje plachty i lanová ledem. Na podzim sněží, padá déšť se sněhem, zmrzlý déšť, anebo cokoliv, a totéž platí i o jaru. Ani v nejteplejší části roku se tohle moc neliší, protože většinu času dopadá na loď zmrzlý déšť. Ale v chladném období jako teď bouře zřejmě pokaždé přináší sníh a led a ohromné vlny... *¡Diantre!*... od hřebenu k úpatí na sto stop vysoké.“

Aravan se upřeně zahleděl na mapu. „V těchto polárních končinách ztrácí Otec Zimák svou vládu jen zřídka.“

I Tink zíral na mapu. „A větry, kapitáne, co větry? Budou stejné jako ty, kterými jsme už propluli?“

„Ano, jde o totéž povětrí... je západní a neustále vane silou vichřice či téměř takovou. Tyhle větry ustávají jen málokdy, *Eroean* se tedy plaví přímo do spárů větrné smršti.“ Aravan vzhledl na okolní tváře. „Takže chci, abyste celou posádku upozornili, čemu asi budeme čelit: že budeme obtížně proplouvat burácivou vichřicí, ledem, mrznoucím deštěm, krátkými dny a dlouhými nocemi. Každý muž musí dávat nejvyšší pozor, aby ho vlny nespláchly přes zábradlí, protože by byl tak jako tak ztracen. Znovu jim připomeňte, aby měli zaháknuté úvazné provazy, kdykoliv budou nahoře... a Rico, Reydeau, opatřete nějaká záchranná lana navíc, protože jich bude určitě zapotřebí.“

„Plachty, kapitáne,“ ozval se Reydeau, jehož gothanské tmavé oči se ve svitu luceren třpytily, „máte pro mne nějaké zvláštní pokyny?“

„Svorníky jsou už dole,“ odpověděl Aravan. „Jakmile mys začneme obeplouvat, stáhneme pravděpodobně hvězdovky a měsíční plachty... a také galantky a royalky. Myslím, že budeme plachtit na stěhovkách, kosatkách, košovkách a hlavních plachtách, ale zřejmě je budeme stejně stahovat.“

„A, ehm, kapitáne, vratiráhnovou plachtu taky?“ vložil se do hovoru Tink.

Aravan se podobně jako Jatu s Reydeauem rozesmál. „Ano, Tinku,“ odpověděl, napřáhl ruku a pocíchal stevardovy plavé kučery, „vratiráhnovou plachtu také.“

„Kapitáne,“ řekl Rico, „myslím, že byste měl s posádkou o plavbě kolem mysu promluvit. Určitě to ráda uslyší přímo od vás.“

Kolem stolu zahučelo souhlasné zamručení.

„Ano, Rico, už jsem na to myslel. Shromážděte lidskou část posádky a ty, Bokare, trpaslíky. Řekněme, zítra při výměně polední hlídky?“

Loď bičovala plískanice, zatímco dole, v předním kajutním oddělení, stál na námořním kufru Aravan a promlouval k posádce. Počasí bylo příliš drsné, aby se shromáždění pořádalo na palubě. A zatímco se trup prořezával valíci se vlnami a mořská voda se přelévala přes paluby, lidé i trpaslíci se shromáždili kolem svého elfího kapitána, až na trojici, která zůstala nahoře - kormidelníka Boderu a jeho pomocníků Geffa se Slanem.

Aravan mluvil o mysu a připomínal jim všechno o počasí v téhle roční době, protože i když už měl tuhle plavbu každý z nich za sebou, bylo to před dvěma lety a v jiném ročním období. A také ji proploovali od západu k východu, po větru, kdežto tentokrát poplují opačným směrem, přímo do chřtánu vichřice. Mluvil rovněž o ledu, který se bude vytvářet na lanoví, a o navátém sněhu, který je bude zaslepovat a přetěžovat plachtoví. „Ale,“ řekl už téměř u konce svého proslovu, „zvládli jsme tu proplout už dříve. *Eroean* je odolná loď a vy skvělá posádka. Ničeho se neobávám a myslím, že asi tak za týden uvidíme Westonský oceán. Přesto vás upozorňuji, abyste na sebe dávali pozor, protože kdyby někdo z vás spadnul do moře, nedokážeme se obrátit přes zád' po větru včas, abychom ho z ledové vody vytáhli, a pak, tohle úsilí by vystavovalo nebezpečí celou loď. A proto se při výstupu na stožáry pevně poutejte, abych se s vámi se všemi za tím mysem zase shledal.

Nějaké dotazy?“

Lidé i trpaslíci se ošivali a vzájemně po sobě pokukovali. Konečně jeden námořník zvedl ruku. Byl to Hogar, pomocník kuchaře Trenche, který se nechal najmout teprve před dvěma roky. Když elf přikývl, muž se s čapkou v ruce zvedl. „Kapitáne Aravane, pane, proč se nepustit rovnou přes Jižní polární moře ke Stříbrnému mysu? Ne, že bych pochyboval o vašem úsudku a dovednostech, jen bych rád věděl, proč plout proti větru, můžeme-li plout s ním?“

Aravan se usmál. „V tomhle ročním období je Stříbrný mys vším, jen ne průjezdným. Tamní skalnaté úžiny jsou plné ohromných vln rozdrceného ledu a povětřím víří hurikány. Bouřný mys je divoký, ale Stříbrný je smrtelně nebezpečný.“

Hogar přikývl a opět si sedl. Aravan se rozhlédl.

„Jsou ještě nějaké další dotazy?“

Zvedl se trpaslík Dask. Byl jedním z Bokarových poručíků. Máchnutím ruky za-

hrnul ostatní shromážděné trpaslíky a řekl: „Kapitáne Aravane, my už jsme tudy proploovali v obou směrech, ale jen zřídka to šlo hladce. Počasí bude kruté, ledové a posádka se bude muset ve směnách často střídát, aby se udržela v teple. Bude-li taková slota, jakou jsme tam sami zažili, pak bude jistě zapotřebí všech, lidí i trpaslíků. Ozval jsem se jen proto, abych vás ubezpečil, že my, trpaslíci, jsme připraveni.“

Shromážděním zaznělo souhlasné zamumlání. Aravan se na Daska usmál a mlčky mu uvolněně zasalutoval. Když opět nastalo ticho, rozhlédl se, aby zjistil, zda se ještě někdo nechce na něco zeptat, případně něco poznamenat. Když se nikdo neohlásil, řekl: „Jatu, zvláštního panáka rumu pro všechny. Za perné chvíle, které jsou před námi.“

A jak kapitán sestoupil z lodního kufru a procházel mezi členy posádky, zahlaholilo příďovým kajutním prostorem srdečné veselí, zatímco Jatu rozléval rum z čutory do dychtivě nastavovaných pohárků.

O dva dny později už *Eroean* obeplouvala mys. A během těch samých dvou dní také zesílil vítr a vzápětí nanovo. Koráb se ocitl přímo ve vichřici. Obrovské šedavé vlny se zpěněnými hřbety narážely na příď a demolovaly paluby bezpočtem tun mořské vody. Lomcovaly a rvaly za dřevěné součásti lodní konstrukce, za lanová, plachtová a příslušenství a pokoušely se spláchnout a utopit vše, co mohly, cokoliv, co se snad dalo uvolnit nebo už uvolněné bylo.

Uprostřed poryvů vichřice přikázal Jatu stáhnout všechny plachty kromě stěhovky, kosatek, košovek a hlavních plachet. A mužstvo svádělo s vlnobitím na palubách lýtý boj. S ledovými vlnami, které je na kost promáčely, stahovaly je za nohy a snažily se je stáhnout přes palubu do ledové vody. Ale záchranná lana jistila pevně a tak námořníci šplhali vzhůru do ráhnoví, zatímco je rval ledový víchr a s jekotem hrozil, že je strhne. Ale posádka živlům nepřestávala vzdorovat. Tahala za plachty a přehazovala je kolem ráhen za současného skučení lanová ve větru, které připomínalo gigantickou trýznivě lkající harfu pilovanou kvilící vichřicí.

Během další hlídky víchr opět zesílil, a proto bylo mužstvo znovu vysláno na nebezpečné paluby i vzhůru do riskantního ráhnoví, tentokrát pod vedením Friziana. Byly staženy všechny kosatky a hlavní plachty zkráceny na maximum. Loď poté plula vesměs pod stěhovkami a horními a dolními košovkami. Na pouhé třetině z celkového plachtová.

Následující hlídku převzal velení Aravan. Asi po hodině víchr opět zesílil. Kapitán přikázal stáhnout hlavní plachty úplně.

„*jDiantre*, kapitáne,“ zařval Rico přes víchr, „jestli ta vichřice bude pořád zesilovat, brzy poplujeme úplně bez plachet.“

Aravan se na něj zašklebil. „Možná, Rico. Možná. Ale kdybychom měli plout s holým ráhnovým, pak se pustíme opačným směrem.“

Padacími dveřmi vystoupil Tink a vešel do malinkaté kormidelny. Na podnose nesl hrnky s kouřícím čajem. To, že zvládl přenést hrnky po rozhoupané lodi, aniž by z nich kapku ulil, skvěle vypovídalo o jeho hbitosti a smyslu pro rovnováhu. S úsměvem obešel s tácem Aravana, Bodera a Rica a poté opět zmizel v podpalubí.

Aravan z vítaného nápoje usrl a prohodil: „Bodere, jedno mi řekni: Je-li lodní kuchyň v podpalubí kvůli rozbouřenému moři zamčená a oheň uhašený, jak zvládli Trench s Hogarem uvařit čerstvý horký čaj?“

„Inu, kapitáne,“ odpověděl Boder, „nazval bych to kuchařským kouzlem.“

A zatímco se přes *Eroean* přelévala voda, kormidelná se ořásla smíchem.

Po chvíli Aravan čaj dopil a zrovna se hrnek chystal odložit stranou, když se, jako by to vytušil, znovu objevil Tink, posbíral hrnky a opět se vzdálil. Aravan pohlédl na uzamčené padací dveře a poznamenal: „Myslím, že jsme byli právě svědky také stevardova kouzla.“

Kormidelná znovu zaburácela smíchem, jenž přehlušoval dokonce i hněv větru svištivě přelétajícího nad rozběsněnými vlnami.

Aravan setřel námrazu z okénka a vyhlédl na bouřlivé moře. „Rico, svolaj posádku na palubu,“ zvolal a chopil se kormidla na jedné straně, zatímco Boder sevřel paprsky kormidelního kola naproti. „Připravte se k obratu. Po pravoboku o čtvrt tohotole krivolakého kursu.“

Rico otevřel kryt padacích dveří, aby sestoupil dolů a přivolal posádku. *Eroean* se ztrácela v bílé cloně. Bouřný mys se choval v duchu svého jména.

Obeplutí mysu trvalo jedenáct dní. Občas byla udatná *Eroean* zpomalována a postrkována vzad, jindy se zase prudce řtila vpřed. A po celou dobu ji nemilosrdně drásal víchr a pokoušely se ji potopit ohromné vlny. Ráhnová silně přetěžoval naváty sních a námraza, takže byli lidé i trpaslíci vysláni nahoru, aby uvolnili kladky a lanoví a obnovili tak jejich pohyblivost. Loď křížovala vzhůru na severozápad přes víchr a vzápětí zase dolů na jihozápad a Aravan ji kormidloval jen podle hrubého odhadu polohy, protože za dlouhých nocí nebyly vidět hvězdy ani měsíc, a za velmi krátkých dnů se zase neukazovalo žádné slunce. Nebyla vidět ani jižní polární záře svíjející se v dáli na obloze mimo temnotu, ony proměnlivé clony spektrálního světla zřasené vysoko na ledovém nebi.

Ale pod nápoem víchru a vlnobití trvalo celých jedenáct dní, než se koráb mohl vydat, konečně s mysem za zádi, na severozápadní kurs. Aravan se tedy v určování polohy lodi nemýlil a posádka byla v zacházení sní znamenitá. Žádný z námořníků ani trpaslíků neskončil v bouřlivých vlnách. Ale všichni po téhle kostrbaté plavbě pociťovali silnou únavu, včetně kapitána, což kdokoliv z posádky málo vídal. Konečně se plavba lodi vrátila k čemusi, co připomínalo běžný průběh, i když větry nepřestávaly dosahovat rychlosti víchřice. Vanuly však rovnoměrně po levoboku, takže koráb dál pokračoval ve svém kursu s větrem. Hlavní plachty, příčné plachty i kosatky měl opět vytažené a mířil do Westonského oceánu. *Eroean* plachtila mořem a logová šňůra se svištivě odvinula na jedenáct uzlů.

O týden později proplouvala opět Tišinami Kozoroha, tentokrát k severu, a i když měla v mírném vánku nastavené všechny plachty, pohybovala se jen zvolna... „Plouzení kolem rohů starého kozla,“ jak říkával Frizian. Tři dny jim přeplutí těch bezvětrných tišin trvalo, tři dny, než se vítr zase zvedl, ale nyní váł zezadu. Loď směřovala k severozápadu a proplouvala pobřežními vodami Hyreejské říše.

Pět dní plula se vzdutými plachtami na sever za stálého, i když mírného větru, až

konečně dospěla znovu do Rovníkových želez, kde posádka podobně jako cestou k jihu spustila na vodu čluny, aby *Eroean* přes tyto bezvětrné rovníkové vody přetáhla.

Nakonec se vítr zase vrátil. Vál od severovýchodu a právě do něj se loď pohroužila. Proplachtila úžinou mezi říši Hyree na jihu a Tugalem na severu a posléze konečně Kistanským průlivem zamířila do Avagonského moře. Svižně se stočila k východu. Na jihu se prostíral pralesem zarostlý ostrov Kistan, ráj všech mořských drancířů. Po celý den udržovala stálý kurs, zatímco nebe přecházelo v kalný šedavý odstín a na severu se teď prostíralo vanchanské pobřeží, kdežto na jihu byl na dohled stále ostrov Kistan.

„Hou, plachta, rezavě hnědá!“ zvolala hlídka ve strážním koši na předním stožáru. „Hou, plachta vpředu na levoboku!“

Frizian přelétl strnulým pohledem obzor od středu nalevo a pak se zastavil. Po chvíli přikázal: „Reydeau, zavolej kapitána a buď připraven svolat posádku.“

Reydeau zahvízdal na bocmanskou píšťalku, hned poté se na palubě objevil stevard a rozběhl se ke kapitánově kajutě. Za okamžik přišel Aravan ke kormidlu se stevardem v patách.

„Kde jsou, Friziane?“

„Támhle, kapitáne,“ odpověděl gelender a ukazoval.

Přímo na obzoru se dala rozeznat rezavě hnědá latinská plachta. Loď plula po větru stejným směrem jako *Eroean*.

„Reydeau, stoč *Eroean* k jihovýchodu. Tak, abychom ji měli po levoboku.“

„Ano, ano, kapitáne.“

Aravan se otočil ke kormidelníkovi. „Hegene, připrav seji převést na tenhle kurs.“

„Ano, kapitáne.“

„Tivire, přived' Bokara.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl stevard a odběhl. Jak se loď stáčela, dospěl ke kormidlu trpaslík Bokar nažhavený k boji. „Kde jsou?“

Aravan ukázal.

Bokar se díval dlouho. Pak letmo pohlédl na světle modré hedvábné plachtoví *Eroean* proti zachmuřenému nebi. Obrátil se ke stevardovi. „Tivire, vyříd' chákka, aby zaujali postavení. Za půl hodiny bychom se měli dozvědět, bude-li tenhle lapka pošetilý nebo moudrý.“

Mládenec znovu odběhl a po chvíli se už na paluby vyhrnuli ozbrojení trpaslíci v brněních, zaujímali postavení vedle metacích strojů a chystali je k boji.

Kistianianská loď pokračovala nadále v západojihozápadním směru a stejně vytrvale křížovala *Eroean* větrem k jihovýchodu, pryč od ní. Čas plynul a lapka se stejně jako elfí koráb stále držel svého přímého kursu.

„Přichystej se zase k obratu, Reydeau. Drž si ji po našem boku.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„Hegene?“

„Ano, kapitáne, také jsem připraven.“

Pozvolna se *Eroean* dostala do ostrého větru a posléze rychle zamířila dále na

východ. Pirátská loď s rezavě hnědým plachtovým plula dál po větru k jihozápadu a právě *Eroean* míjela bočně za zádi.

Nakonec Aravan přikázal vrátit *Eroean* zpět na kurs k Arbalinu.

„Pchá!“ vyštěkl Bokar. „Zbabělci. Báli se nás dohonit.“

Aravan zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, veliteli, asi nás spíš vůbec nezahledli.“

Bokar znovu letmo pohlédl na blankytně modré plachty proti temně šedému nebi a poté shlédl na indigově modrý trup. Nakonec se zahleděl k bojové skupině trpaslíků. „Snad máte pravdu, kapitáne, ale možná, že taky ne.“

O devět dní později a uprostřed noci vplula *Eroean* do skrytého arbalinského přístaviště. Měšťany probouzeli vyvolávači, kteří vykřikovali zvěst o návratu elfího korábu.

Celý příští i následující den se vykládal náklad a nahrazoval se novou zátěží, která by nahradila hmotnost porcelánového nádobí, a *Eroean* se tak při prvním větším větrném poryvu či velké vlně nezměnila v želvu. Po vyprázdnění nákladu a naložení patřičné zátěže nechal Aravan koráb odtáhnout z doků do zátoky, kde byl zakotven.

Pak dal posádce volno k návštěvě města, a protože ji znal stejně dobře jako sebe, věděl, že toho většina mužů využije.

Následujícího večera Aravan zaslechl klepání na dveře své soukromé kajuty, a když otevřel, postával na konci mokré řady šlápot vedoucích ke vchodu nějaký stařec, elf ne... ani... byl to mág!

Aravan udiveně ustoupil.

„Jste kapitán Aravan?“ zeptal se stařec úsečně.

Aravan přikývl. „Ano, jsem.“

„No tak tu, elfe, nestůjte a nelapejte po dechu. Pozvěte mě dál. Máme spolu o čem mluvit.“

„Říkáte jedna ze Skrytých, z Lišících jezdců?“

Aravan se v duchu bleskově vrátil do dřívějšího času, rukou se dotkl kamenného amuletu, který mu spočíval na kožené šňůrce kolem krku, a vzpomněl si na Tarquina.

Alamar přikývl a spojil prsty do stříšky. Když mu Aravan zase vrátil Jinnarinin titěrný náčrtek černého korábu, pozvedl sklenku brandy. „Nevím nic ani o křišťálových palácích, ani o černé galéře, která by se pod blesky ploužila po světových mořích. Ale na bleďavě zelené moře existuje několik kandidátů, i když takových míst, v nichž proudí zelenkavé vody, jsou spousty.“

Mág zavrtěl hlavou a pak se soustředěně zahleděl na prázdnou sklenku před sebou. Aravan mu do ní pohotově, už potřetí, dolil tak na jeden či dva loky. Alamar pozvedl křišťálovou sklenku s brandy, přidržel ji ve svitu lampy a hloubavě se zahleděl na zlatavý vír uvnitř. „Ale pomůžete nám, vidíte?“

„Tohle si nenechám ujít ani za celý svět,“ odpověděl Aravan se širokým a potěšeným úsměvem.

„Výborně!“ vybafl Alamar, až nápoj vyšplíchl. „A kdy?“

„Posádka se na loď vrací ode dneška za osm dní. Bude to stačit?“

„Domnívám se, že musí,“ zabručel Alamar.

Aravan vztyčil prst. „Ale pod jednou podmínkou...“

Mág pozvedl obočí. Jeho strnulý smaragdový zrak se přímo setkal s Aravanovým safírovým.

„A to...?“

Aravan neodhlédl. „Jedná se jen o to, Alamare, že po své posádce nikdy nežádám, aby se vydávala na výpravu, o níž by nic nevěděla. Na *Eroean* platí pořekadlo, že vědění je síla. A společně sdílené vědomosti jsou zdrojem mnoha dobrých nápadů, některé toho nejméně očekávaného. Proto hodlám posádku o téhle výpravě podrobně zpravit, což znamená, že se dozví o té ze Skrytých, o-“

„O Jinnarin,“ doplnil Alamar.

„Ano, o Jinnarin. Posádce ji představím.“

Alamar vstal. „Přeptám se jí... ale pokud... dokud nebude souhlasit...“

„Dokud nebude s touhle podmínkou souhlasit,“ řekl Aravan a vzhlédl k mágovi, „o vaší věci se nezminím. Pokud ale na tuhle podmínku nepřistoupí vůbec, nehodlám posádku vydat napospas výpravě, o níž nic neví.“

Alamar přikývl, pak se obrátil na patě, přešel ke dveřím a prudce je rozrazil.

Aravan za odcházejícím mágem zvýšeným hlasem zavolal: „Nechcete, aby vás někdo převezl k dokům? Seženu vám někoho.“

Aniž by se mág otočil, prohodil: „Na tom nesejde, elfe. Půjdu, kudy jsem přišel.“ V tom okamžiku se dveře kapitánovy kajuty s prasknutím zavřely.

Po mágově odchodu zůstal Aravan ještě chvíli sedět a zíral na přibouchnuté dveře. Pak do sebe hodil zbytek brandy, vstal a vydal se na palubu. Po Alamarovi tam nebylo ani známky a Aravanův bystrý elfí sluch nezaslechl ani žádné šplouchání vesel.

„Burdune,“ zvolal, ale to už k němu spěchal hlídkující muž.

„Pane?“

„Kde je ten člun, co toho starce přepravil z doků?“

Přes Burdunovu tvář přelétl udivený výraz. „Stařec? Člun? Pane, po celou noc žádný nepřišel. Čekáte někoho? Budu mít oči na stopkách.“

„Ne, Burdune, ale stejně ti děkuji.“

Cestou zpět ke své kajutě v duchu přemítal - *jestli připlul člunem, potom jak? Připlaval?* - při představě starce plovoucího přes zátoku se pro sebe tiše zasmál. *Ale pak tedy snad přiletěl, anebo šel po vodě* - opět se nad tou nemožností rozesmál a v té chvíli mu pohled padl na cestičku z mokrých šlápot, která se táhla průchodem kolem záďových kajut, kudy mág kráčet.

VIII
Příisahy
Konec léta, 1E9574
[Přítomnost]

„Cože chce?“ vyhrkla pyska, vyskočila na nohy a stoupla si se zaťatými pěstičkami v bok. V jejích kobaltově modrých očkách planul kobaltový oheň.

Alamar si povzdechl. „Jinnarin, nejde o nic nerozumného. Vždyť tu mluvíme o Aravanovi a jeho posádce, a ne o nějakých kistanianských korzárech.“

„Ale stanout před lidstvem znamená potvrdit legendy, a to by vedlo k znepokojování Liščích jezdců, protože lidé, muži i ženy, se budou honit celým světem, aby nás našli a usilovali o přízeň mého národa. Domnívají se, že jsme šířiteli kouzelných a velkých tužeb, a že jsme na světě jen proto, abychom za ně dělali jejich práci a... a spoustou jiných způsobů jim zpřijemňovali jejich směšná přesvědčení. Vím to, protože v minulosti tomu tak bylo a pravděpodobně to takové i bude, pokud bych se já, někdo jiný z Liščích jezdců, anebo, přijde-li na to, kterýkoliv ze Skrytých, pokud bychom se jim ukázali. Ne, Alamar, nepřeji si, aby mě lidstvo spatřilo.“

„Také trpaslíci,“ zamumlal mág.

„Cože?“

„Povídal jsem,“ zabručel mág, „že také trpaslíci. Aravan má na palubě jejich válečnou družinu.“

„*Trpaslíci!*“ Jinnarin se pleskla rukou do čela. „Bohové, Alamar, slyšela jsem, že ti jsou prý ještě horší než člověk. 'Hej, maličká, neukázala bys mi, kde bych mohl najít bohatší zlaté žíly? Prosím za prominutí, maličká, ale pověz mi, kde bych mohl objevit stříbro a drahokamy pro své pokladnice!' Vždyť by mě zavekli do nějaké skalní sluje v zemi či pod horou a já už bych pak denní světlo nikdy nespátřila.“

„Přeháníte, pysko.“ Starci zrudly tváře a neústupně vysunul bradu. „A pak, neříkala jste mi, že je Aravan...-jak jste to řekla? Ach, ano... že je 'Přítel'? A pokud ano, myslíte, že by vás vystavil takové... takové hrabivosti?“

Jinnarin přestala zlostně přecházet, ale stále se ještě zlobila. Rux přicupital ke dveřím se zlostným výrazem v očích.

Alamar se zvedl a přešel k nim, aby zvíře vypustil. Poté se otočil tváří k pysce. „Jinnarin, to se budete celou dobu, co se bude elfí koráb ploužit světem a pátrat po bledavě zeleném moři, černém korábu a křišťálovém paláci, schovávat v mé kajutě či v podpalubí?“

„Takhle jsem si už přece počínala na *Létající rybě*.“ odsekla Jinnarin.

„Ale to byla krátká plavba!“ zařval Alamar. „Žádná dlouhodobá po širém světě.“

Alamar strčil čajník pod pumpu a zalomcoval její rukojetí tak zuřivě, až voda prudce vyšpláchla přes jeho okraj. „Povídal, že nechce, aby se posádka vydávala na výpravu, o níž nic neví, a v tom má pravdu!“

Mág práskl s čajníkem na tál a stočil jeho nosník do vyhaslého krbu. Vhodil do ohniště dvě polena, poručil „*Incende!*“ a dřevo se prudce vzňalo.

Otočil se a zažíral na Jinnarin. „A kromě toho, pysko, jde o Farrixe, po němž pát-

ráme. Vzpomínáte na něj přece, ne? Farrix, ten, co zabil kance.“

Při těch slovech se Jinnarin rozplakala.

V noční temnotě se ozvalo zaťukání na dveře. Byl to tak tichý zvuk, že Aravana nevyrušil. Ozvalo se znovu, ale Aravan se stále neprobouzel. Byl totiž pohroužen do hlubokého elfího spánku, i když se mu oči v šeru kajuty třpytily. Vzápětí klapla západka, zámek se otevřel a dveře se prudce otevřely dovnitř. Proti světlu lamp na chodbě se rýsovala neurčitá postava s nějakým břemenem.

„Lux,“ zaznělo tlumeně a v tom se rozzářilo modré světlo. V okamžiku, kdy mág s liškou v náručí vstoupil mokřými botami do kajuty, Aravan prudce procitl.

Alamar zakopl patou dveře a s obtížemi postavil Ruxe na podlahu. Lišák kňučivě vrčel, rozčileně se otáčel do kolečka a ostražitě zíral. Aniž by mág věnoval zvířeti pozornost, řekl: „Musíme si s vámi promluvit, elfe.“ Přetáhl si přes hlavu popruh a postavil batoh na sklápěcí desku psacího stolu.

Aravan rychle přelétl pohledem z Alamara na Ruxe a hned zase na mága. „Vy s tím lišákem?“

„Samozřejmě, že ne!“ opáčil stařec hašteřivě a zatápal po přezkách batohu. „A přineste sem nějaké světlo. Víte, já totiž nejsem žádná ozdobná lucerna.“

Aravan zapálil svíčku, a když se zase obrátil, v jejím žlutavém svitu stála na jeho psacím stole pyska.

„Vy jste určitě Jinnarin.“

Pyska si ho nedůvěřivě prohlížela. „A vy Aravan.“

„Ano.“

„Podívala bych se na ten kámen.“

Aravan pozvedl obočí. „Kámen?“

„Tarquinův kámen.“

„Aha.“ Aravan si přes hlavu přetáhl koženou šňůrku. Procházela otvorem v modrém oblázku. Podal jej pysce.

Jinnarin se amuletu jen dotkla a spokojeně přikývla. „Přítel,“ řekla s úsměvem. Jak ji mohl přesvědčit pouhý dotek, bylo nad Aravanovo chápání, ale domníval se, že cosi z moci toho oblázku vycítila. Aravan si smyčku zase přetáhl přes hlavu a kámen mu opět spočinul na holé hrudi.

Jinnarin se na stole usadila v tureckém sedu.

„Chci vám něco vyprávět.“

Aravan přikývl, přitáhl si židli ke stolu a Alamarovi máchnutím ruky pokynul ke druhé. Mág se posadil proti němu. Když se všichni pohodlně usadili, Jinnarin prohodila: „Chápu, že mě chcete představit své posádce.“

Aravan mlčky přikývl.

„Slyšela jsem, že ji tvoří lidé a trpaslíci.“

„A někdy také waerlingové,“ dodal Aravan, „i když v současné době tu žádný z nich nepobývá.“

Jinnarin si povzdechla, zvolna zavrtěla hlavou a řekla: „Budu vám vyprávět jeden příběh, Příteli, a až ho dokončím... inu, uvidíme.“ Odmlčela se a sbírala myšlenky.

Aravan vstal a pustil se do prohledávání police v sekretáři. „Aha!“ zvolal, když konečně objevil nový porcelánový náprstek. Poté vyndal dva křišťálové poháry. Do každé z nádob vchrstl pořádnou míru vanchanského vína. Alamar se po svém dychtivě natáhl. Když se Aravan opět usadil, Jinnarin upila z náprstku a dala se do vyprávění:

„Kdysi hodně dávno, ještě před příchodem lidí, elfů a jiných národů světa říše Mithgar, Skrytí neexistovali... totiž, neskrývali se. Říkali jsme si tehdy Feyové a žili si volně, svobodně a bez obav. Protože jsme zde byli jediným národem, pohybovali jsme se volně po močálech, polích, lesích, pláních, prériích, pouštích, horách a mořích, i když jsme věděli, že Elwyddino dílo dosud neskončilo. Věděli jsme, že Svůj plán pro tento svět uvedla do pohybu už dávno, záměr, který se začal uskutečňovat dávno před naším příchodem. Víte, než jsme přišli do Středního světa... žili jsme... jinde... alespoň tak to stojí v legendě-“ Jinnarin se náhle přerušila a obrátila se k mágovi. „Ach, Alaraare, nevím, proč jsem na tohle nepomyslela už dříve, ale právě mě napadlo, že můj národ možná přišel stejně jako mágové z jiného plánu. Snad je ta legenda, ta pověst o našem přiletu z Feyeru pravdivá.“

Alamar vzdal pysce hold pozvednutím poháru, pak jeho obsah vyprázdnil a s dychtivým úsměvem ve tváři jej napřáhl k Aravanovi, aby mu ho dolil. A zatímco tak Aravan činil, Jinnarin pokračovala ve svém příběhu:

„Po celá tisíciletí jsme zde v říši Mithgar žili nerušené a pokojně. Ale pak přišlo lidstvo, Elwyddin poslední národ. Poté už nic nebylo jako dříve.“

Přineslo s sebou nemoci, přivlastňovalo si kraj a plenilo jej. Dokonce i já si ještě dokážu vzpomenout na dobu, kdy byla většina světa zalesněná. Podívejte se na něj ale dneska: celé lesy vykácené, vymýcené a v místech, kde kdysi stávaly, jen jalová pustina. Za lidskou brázdou pouhé ruiny.“

Aravan pozvedl ruku. „Místy ano. Ale jinde vznikla úrodná obdělávaná půda Nicméně, máte pravdu, člověk je opravdu ničitel. I když je stále naděje, že přijde k rozumu.“ Aravan se odmlčel a omluvně k Jinnarin napřáhl dlaň.

„Jinnarin, nechtěl jsem vás přerušit. Prosím, pokračujte.“

Pyska sklonila hlavu na znamení, že s Aravanovými dodatečnými výhradami souhlasí.

„Ach, neřekla jsem, že je lidský úmysl zlý,“ poznamenala a letmo pohlédla na mága, jenž ale upřeně civěl do svého poháru, „nyní, když už trochu chápu, čím zlo je. Ať už je lidský úmysl zlý či nevinný, nevědomý nebo záměrný, jeho vliv na Feye byl děsivě krutý. Jak si přisvojoval zem, vytlačoval Feye stále víc. Lidé se zmocnili míst, na nichž jsme po tisíciletí žili.“

A na tvory, zem a vody zdejšího světa bral člověk malé ohledy. Zabíjel, prznil a znečišťoval. A došlo-li už ke škodě, často se stěhoval dál, a po své činnosti za sebou zanechával jen trosky. Posléze dospěl do míst, kam jsme se stáhli a znovu usadili, a všechno začalo nanovo.

Mezi lidmi byli tací, kteří nás a nám podobné chytali a chovali nás jako domácí mazlíčky, jako otroky, jako talismany proti strůjcům zla.

Ach, všechny pochyty nedokázali, protože mnozí z Feyů byli a jsou mocní. A proto lidé... či bych snad přesněji měla říci *někteří* z nich... usoudili, že když se

Feyové nepodřizují lidské vůli, jsou škodnou, a ty, kteří se jim protivili, začali hubit-
“ Zde se Jinnarin lítostivě rozechvěl hlas a její zrak ztratil ostrost, jako by upřeně zírala zrcadlem času na nežádoucí a dávno zašlé vzpomínky, a současně slyšela lomoz kopyt, krutý štěkot a troubení strašných polních rohů- „...zabíjeli je stejně, jako by šlo o lovnou zvěř... šťvanou, zaháněnou do úzkých a brutálně doráženou.“ Jinnarin se odmlčela, otírala si zvlhlé tváře a znovu se snažila ovládnout. „Pokud tihle zlí lidé uspěli, pozdravovali je jako hrdiny i přesto, že šlo naopak o ničemý.

Proto se Feyové stáhli úplně. Začali se skrývat a stali se Skrytými. Obklopili jsme místa, na kterých jsme dříve žili, a přetvářeli je v místa se zlou pověstí, v místa pro člověka zapovězená. Změnila se ve strašidelné lesy, začarované jeskyně a podobně... všech na plná neblahých předzvěstí, všechna plná příslibů strašlivé lidské zkázy, slibů, kterým jsme občas dostáli, pokud lidé na naše varování nedbali a do našich zapovězených útočišť přesto vstoupili.

Byli rovněž Feyové, kteří uprchli do vzdálených zemí... ná západní pevninu, nebo na ostrovy, jakým je třeba Rwn, prostě na místa, jež byla tehdy člověku nedostupná či pro něj nežádoucí, i když dnes dokonce i takové končiny už jeho šlépěje viděly.“

Jinnarin na chvíli přestala vyprávět a neustávala rozechvěle otáčet pohárkem z náprstku. Konečně hlasem třesoucím se úzkostí řekla: „A vy teď“, Aravane, který jste nazýván 'Přítelem', chcete, abych stanula před vaší posádkou a přede všemi tak potvrdila, že báje a pověsti nelžou. Že Feyové skutečně existují, že příběhy, které po generace vyprávěli rodiče svým potomkům, mají svou cenu, a že je tu národ k odvracení zla, k výkonu domácích prací, k vyhledávání zlata, k odhalování pokladů, k- k-“ Jinnarin se hořce rozplakala a jejím drobným tělíčkem otřásaly vzlyky.

Aravan se zachmuřil a bezradně se zahleděl na Alamara, ale i starcův zrak zalévaly slzy. Zavrtěl hlavou a zamumlal: „Ani obejmout ji nemohu.“ Přesto se natáhl a vyzvedl Jinnarin k sobě. Přidržel si ji něžně v prohlubni dlaně u své hrudi, druhou rukou ji lehounce tiskl, a zatímco se ho pevně držela za látku košile a vzlykala, šeptal: „Ššš, ššš, maličká.“

„Postavte mě dolů, Aravane,“ řekla Jinnarin konečně při otírání očí rukávem, „na podlahu, prosím. Rux už zase potřebuje uklidnit“

Očividně rozrušený lišák neustále přecházel, kňučel, věřil čenichem ve vzduchu a pátral po nějaké příčině Jinnarinina pláče. Aravan ji postavil na podlahu a Rux se k ní hned vrhl. Jinnarin rozčilené zvířátko hladila a cosi mu šeptala do ucha. Rux naslouchal a vrhal pohledy po Alamarovi, jako by dával vinu jemu.

Mág si hrbety rukou otřel zvlhlé líce. „Prosím ještě víno,“ požádal a Aravan mu křišťálový pohár znovu dolil.

V kajutě se na chvíli rozhostilo ticho, které narušoval jen pleskot vln o trup *Eroean*. Konečně se Jinnarin obrátila k Aravanovi a řekla: „Zvedl byste mě na stolní desku? Rux se už uklidnil a tak bych si dopila to víno.“

Elf pysku opatrně zvedl a postavil ji na stůl. Jinnarin se znovu usadila v tureckém sedu, chopila se porcelánového náprstku a napila se. Aravan si odkašláním pročistil hrdlo. „Jinnarin, vím, jak vás má podmínka rmoutí. Před lidstvem i ostat-

ními národy jste se skrývali po celá tisíciletí. Nemáte v povaze ani v dědictví dávat se poznat jiným než členům vlastního národa, či takovým, kteří jsou nazýváni Přáteli. Chovat je jinak je proti učení vašeho národa.

Poslyšte ale, proč bych rád, abyste posádce *Eroean* důvěřovala. Zprv se jedná o pečlivě vybranou posádku... osobně jsem každého z ní důkladně prověřil. Většina jejích členů jsou synové otců, kteří se se mnou plavili už v minulosti. A tak tomu bylo po téměř tři sta letních sezón... syn, otec, jeho otec a tak dále hluboko do minulosti. Jsou se mnou spojeni přísahou a věností. Elfové, trpaslíci, lidé i waerlingové vzájemně sdílí svá tajemství. A za celou dobu se neztadili a někteří z nich zahynuli ve jménu svých druhů z lodí.

Rozhlédněte se po téhle zázračné lodi. Kdopak jiný než členové mé posádky zná její tajemství? Já tvrdím, že nikdo, ani jediná duše, která na ní nesloužila. A přece by mnohý obchodník či námořní kapitán dal všechno, kdyby takovou loď mohl mít, i když podobnou jinou v říši Mithgar už nikdy nikdo neuvidí, protože její tajemství jsou bezpečně uzamčena v mém srdci i v srdcích ostatních členů mé posádky, a nikomu jinému je nesdělíme. To je jen jeden příklad jejich věnosti, a skutečnost, že s nimi tahle tajemství sdílím, ukazuje, jak si jejich cti cením.

To ale není všechno. Každý člen posádky je vybírán nejen podle věnosti, cti a důvěry, ale také podle důvtipu a umu. Už mnohokrát mi jeden či více mužů z posádky zachránili krk, a mnohokrát zase já někomu či některým zachránil ten jejich. Jsou jako mé děti, jako má rodina, moji bratři ve zbrani, a proto je nechci uvrhnout do nejistého podniku tím, že bych záměrně podporoval jejich nevědomost. Podobně tím nehodlám ohrozit ani vaše poslán, protože máme-li uspět, bude zapotřebí rozumu a dovedností všech, a toho nedosáhneme, budou-li udržováni v nevědomosti. Jestliže nebudou vědět nic o tom, kdo potřebuje pomoc, pokud se nedozví o vás, Jinnarin, pustí se na tuhle výpravu spoutaní, bez podstatných vědomostí, na kterých stojí klíčová rozhodnutí, zásadní plány... a to dopustit nesmím... kvůli vám i kvůli nim.

Jak už jsem řekl Alamarovi, znalosti jsou moc, a moc, o níž tu mluvím, je silou k úspěchu.

Dovolte, Jinnarin, abych to celé obrátil: kdybych za vámi přišel, svěřil se vám s nějakou neblahou záležitostí a požádal vás o pomoc vašich bližních, ale jen s podmínkou, že jim nepovíte ani kdo vás posílá, ani kdo vás žádá o pomoc, popřípadě ani to, koho máme hledat; co byste pak radila? Radila byste mi, abych svou záležitost takovými podmínkami ohrozil, anebo byste mi raději doporučila, abych se přes všechny své obavy se všim svěřil vašim ctěným bližním?

A než tohle zvážíte, Jinnarin, ještě jsem vám chtěl povědět jedno. Na tuhle výpravu nevezmu nikoho, kdo se mně a poté i vám nezaváže mlčenlivostí.“

Aravan zmlkl, zatímco Jinnarin zadumaně civěla do svého pohárku z náprstku, v němž neustávala kroužit vínem. Ubíhala dlouhá chvíle, v níž Rux ve spaní pronásledoval přehající polní myš a škrábal přitom zlehka tlapkami do kajutní podlahy. Končně Jinnarin vzhledla k Aravanovi.

„Tak jak jste se rozhodla, Jinnarin?“ zeptal se měkce elf.

„Je to proti desetitisícileté zvyklosti,“ odpověděla pyska rozechvělým hlasem, „ale vaše slova mají velkou váhu. Zaváže-li se posádka vám i mně mlčenlivostí, pak

souhlasím... abych Farrixe našla... musíte to sdělit všem.“

„Nalejte mi ještě, Příteli Aravan, tohle volá po oslavě.“

Aravan všem dolil víno do pohárů. „Na úspěch naší výpravy, nechť najdeme, co hledáme,“ řekl a pozdvihl svůj.

Jinnarin pozvedla náprstek a dodala jen jediné slovo: „Farrixe.“ Alamar víno jen prostě naráz vypil.

Po sedmi dnech se z doků na člunech začali vracet členové posádky. Troulili se po třech, po čtyřech a občas i po jednom. Mnozí byli z přemíry hýření zpití do němoty a na palubu proto přinášení sténajícími druhy. Mezi takovými byl také Bokar, kterého jako zpola plný pytel zrní nesl na zádech Jatu. Právě v té chvíli se přes zábradlí nahýbal Aravan a shlížel na ně. Černý obr se usmíval, až se mu bílé zuby leskly od ucha k uchu. Vystoupil z člunu na provazový žebřík a drápal se nahoru. Bokar mu přes plece visel jako zplihlý hadr. „Návrat na palubu, kapitáne. A nesu dar od těch dam z Červeného střevíce, i když je, myslím, úplně nadranc.“

Aravan se hlasitě zasmál a zavolal: „Jo, Jatu, to vidím, ale ručím za to, že si každý z vás počínal, jak uměl nejlépe, aby jim jim jejich přízeň oplatil, nemám pravdu?“

„Jo, kapitáne, přesně tak jsme si počínali, to teda vopravdu... a i když se je nepodařilo vyčerpat úplně, tak jsme je aspoň unavili.“

Když Jatu vstupoval na palubu, Aravan prohodil: „Jatu, až ho shodíš na jeho pryčnu, zaskoč ke mně. Musím s tebou mluvit.“

Jatu se na něj letmo zahleděl a hned poté se zadíval ke vzdálené přídi, na níž postával jakýsi stařec, opíral se o zábradlí a shlížel na přístavní čluny dopravující členy posádky k *Eroean*. Černý obr znovu pohlédl na Aravana. Ale i když měl pozvednuté obočí a na rtech nevyslovenou otázku, upíraly se na něj jen záhadné modré elfí oči, v nichž nedokázal zahlédnout žádnou odpověď.

Den ubíhal a z arbalinského přístavu stále doléhal k lodi halas zbývajících členů posádky. Do doků scházely ženy, aby odjezd svých námořníků či válečníků na loď nepromeškaly a aby se s nimi rozloučily. Milenci se vzájemně objímali a se slzami v očích si dávali sbohem, přátelé se ochraptěle smáli a popleskávali se po zádech. Než slunce zašlo, byla už posádka na lodi do posledního muže.

Po setmění se v kapitánově pracovně shromáždili Jatu, Frizian, Reydeau a dokonce i Bokar. Jejich setkání se mělo protáhnout do pozdních ranních hodin. Když se Tink pokusil donést jim dovnitř čaj, setkal se u dveří s Bokarem, který vyhlížel vyčerpaně a utahaně. Převzal od Tinka podnos, ale dovnitř ho nepustil. I přesto steward uvnitř letmo zahlédl nějakého starce v modré říze...

„A taky sem tam zahlíd lišku!“

„Ale di, Tinku. Co by na *Eroean* pohledávala liška?“

„To nevím, Tive, ale vo lišku šlo určitě. Třeba má něco společného s tím starochem v modrým.“

Tivir jen nevěřicně kroutil hlavou. Tink po něm střílel rychlým varovným pohledem a prohodil: „Inu, ať tam byla nebo ne, rozhodně si to, Tive, nech pro sebe. Protože to, co se děje v kapitánově kajutě, je jeho věc a ne naše.“

„Jasný, Tinku. To je bez řečí.“

Krátce před půlnocí zvedla *Eroean* v bezměsíčné noci kotvy a vyplula z arbalinského přístavu.

Jasně svítání zastihlo *Eroean* daleko od Arbalinu na širém moři a s mírným větrem za zádi. Ale tehdy ji Jatu stočil přes záď, takže se plachty nastavily bokem proti větru a k všeobecnému údivu posádky ji tak zastavil. Poté byla celá posádka svolána na palubu. Muži si mezi sebou šuškali a dohadovali se. A do jejich mumlání a hučení vyšel z prostoru záďových kajut kapitán Aravan. Přешel k bocmanově kabině, vyšplhal na její střechu a zvoláním si vyžádal ticho. Tlumené brumlání rychle utichalo, až bylo slyšet jen šplouchání vln, skřípot ráhnoví a uvolněné pleskání elfího hedvábného plachtoví.

„Námořníci a válečníci, lidé a trpaslíci, přistupte blíž, protože vám chci něco sdělit.“

Trpaslíci i lidští námořníci šouravě postoupili vpřed a obklopili kabinu. Když se všichni shromáždili, Aravan zvedl ruku a znovu se rozhostilo ticho.

„Přátelé, svolal jsem vás proto, abych vám něco řekl o výpravě, která nás čeká.“

„Copak to bude, kapitáne,“ zvolal nějaký srdečný hlas, „nějaké ztracené staré město, poklad či *tèmpio di òro*?“

Aravan se usmál a upřel na muže zářivý pohled. „Nic z toho, co si vyjmenoval, Vido. Místo toho budeme pátrat po ztracené osobě, která záhadně zmizela. Po osobě, která zachránila život našeho hosta zde,“ Aravan se otočil a máchl rukou k záďovým kajutám, odkud se rozešel bělovlasý stařec v modré říze, „mága Alamar.“

Posádka užasle zavzdychala a z jejích řad zaznívaly šeptem vyslovovaná slova jako *Mág*, *Kouzelné a Zázrak*, zatímco Alamar přecházel na místo, odkud ho mohli všichni vidět, a námořníci s válečníky mu uvolňovali cestu.

Znovu se ozval Aravanův hlas, aby si vynutil jejich pozornost.

„Až na vědomí z dobře vykonaného úkolu nás po skončení téhle výpravy nečeká žádné bohatství, nevíme ani, půjde-li o plavbu klidnou či strastiplnou. Víme jen, že se ztratil Alamarův přítel, ale nejsem schopen vám sdělit, je-li ztracen, zajat či pohybuje-li se někde zcela volně.“

Pokud se ale ztratil, je úkolem naší výpravy znovu ho najít. Jeli v zajetí, vydáváme se ho zachránit. A pokud se pohybuje neomezeně, pak se možná na tuhle výpravu pouštíme zbytečně.“

„Copak nás něco takového někdy odradilo, kapitáne?“

Nad palubami zaburácel smích.

„Jo, Lobbie,“ vykřikl další Ilias, „máš recht, honba za přeludem nás nikdy nezpomalila.“

Aravan počkal, až se posádka vysměje, a pak řekl: „A právě sledování nejistého cíle je podstatou naší mise.“ Odezvou na jeho slova byl souhlasný křik.

Pak Aravan poklekl na jedno koleno. „Ať už se budeme plavit do nebezpečí, zla či nudy, je naším cílem vyhledání, a bude-li třeba, tak také záchrana Alamarova přítele. Tohle je její smysl.“

Námořníci s válečníky se po sobě dívali a krčili rameny. Nakonec se jeden z nich jménem Lobbie ozval: „Hej, kapitáne, proč tohle všechno? V čem se tahle výprava

liši od jiných, než v tom... bez urážky, Mistře Alamare... že jde o nějakého mágoва přítele? Pokračujme v ní.“

Trpaslíci i lidé souhlasně zahučeli. Aravan vstal a pozvedl ruku. „V souvislosti s touthle výpravou je zde jedna zvláštnost, a proto bych si přál, abyste se všichni zavázali slibem mlčenlivosti. Jednou mně a podruhé někomu jinému.“

Prísaha? Slib mlčenlivosti? A někomu jinému? Co má tohle všechno znamenat? ozývalo se šepem shromážděnou posádkou.

„Žádám vás, abyste přísahali, že všechno, ať už na téhle výpravě uvidíte, uslyšíte či budete podnikat cokoliv, udržíte v tajnosti, že z toho, co se na ní přihodí, nikdy nikomu nic neprozradíte. Že budete držet jazyk za zuby, i když budete opilí, i když budete mít potřebu získat si obdiv v očích svých milenek, druhů, přátel, rodin či kohokoliv jiného. Že budete za každou cenu mlčet.“

„I tváří v tvář smrti, kapitáne?“

„I tehdy, Artuši.“

„A co při mučení?“ vykřikl kdosi jiný.

Než mohl Aravan na poslední otázku odpovědět, zvolal Boder: „A kapitáne, co když někdo přísahat odmítne? Co pak?“

Shromáždění zahučelo, ale jakmile Aravan začal odpovídat, okamžitě zase ztichlo. „Takové, Bodere, dopravíme do Hovenkeepu a tam je vysadíme. Je lhotejné, půjde-li o jednoho, či jich bude více. Až naše mise skončí, vrátíme se tam a vezmeme na palubu každého, kdo bude chtít v plavbě na *Eroean* pokračovat. Jste totiž skvělé mužstvo, a proto bych vás měl radši zase všechny pohromadě.“

„*Pchá!*“ vybuchl Bokar tak nahlas, aby ho ostatní slyšeli, a otočil se k Aravano-vi. „Už včera večer jsem říkal, že se tahle přísaha nijak neliší od té, kterou jsme kdysi dávno složili po příchodu na tuhle loď. Tehdy jsme se jí jednou provždy zavázali mlčenlivostí. A proto prohlašuji, že my, chákka, jako jeden odpřisáháme i tenhle slib. Žádné mučení, opilost, smrt, blouznění či cokoliv jiného nám ze rtů nevypáčí ani slovo z pátrání po tom pohřešovaném.“

Chákka aun! zvolali jednohlasně trpaslíci.

„Tak, kapitáne, Bokar má pravdu,“ vykřikl kuchař Trench, „v těch přísahách není rozdílu. Odpřisáhnu vám tu vaši a odpřisáhnu i tu druhou. A naprosto vážně! Kdo se ke mně přidá?“ Poté obr poklekl a přitiskl si na srdce ruku zaťatou v pěst.

Po Trenchově prohlášení se rozpoutal souhlasný povyk a všichni válečníci i námořníci poklekali a tiskli pěsti k hrudím.

„Nejprve tedy budete přísahat mně,“ zvolal klečící Aravan s pěsti přitištěnou k srdci, „že nechť se stane cokoliv...“

Nechť se stane cokoliv... opakovala posádka.

„Přisáháme při všem, že zachováme tajemství...“

Přisáháme při všem, že zachováme tajemství...

„Na svou čest a život...“

Na svou čest a život...

„A na Samotného Velikého Adona...“

A na Samotného Velikého Adona...

„Že nám přes rty o téhle misi neunikne ani slovo...“

Že nám přes rty o téhle misi neunikne ani slovo...

„*At' se bude dít cokoliv.*“

At' se bude dít cokoliv.

Pak Aravan vstal. „Na palubě *Eroean* i jinde, kde se ocitnete společně s ostatními, kteří zde přísahali, mezi sebou smíte mluvit volně, ale nikdo jiný se o téhle misi nikdy nesmí dozvědět.“

„*Zajistě!*“ přitakali všichni, zvedli se, obrátili se k mágovi a vyčkávali.

Stařec se chvíli tvářil rozpačitě, ale pak zvolal: „Druhou přísahu nebudete skládat mně, nýbrž komusi jinému.“

Muži po sobě překvapeně pokukovali a posléze se jejich zraky začaly upírat na Aravana. Shromážděním se neslo udivené mručení.

Aravan se usmíval podobně jako Jatu. Pak elf na černocho kývl. Jatu přešel ke dveřím od záďových kajut a otevřel je. Aravan vztaženou paží vybídl kohosi uvnitř, aby vystoupil, a současně hlasitě, aby ho všichni slyšeli, zvolal: „Námořníci a válečníci, zde je ta pravá, která za celou naši misi stojí: paní Jinnarin!“

Paluby elfího korábu zalilo v té chvíli svými démantově jasnými paprsky šafránově žluté jítří světlo. A právě do téhle zlaté aury se vynořil ryšavý lišák s černými tlapkami. Na hřbetě mu seděla drobná žena celá v šedém koženém obleku, přes záda měla přehozený luk a u boku připoutaný toulec se šípy. Projížděla časným ránem. Byla modrooká, pobledlá a rozpuštěné šedohnědé vlasy jí volně spadaly na ramena. Protože není jisté, zda vůbec někdo z posádky dýchal, bylo slyšet jen pleskání vody o lodní trup.

Pokračovala v jízdě na lišákovi přes palubu stále dál a lidé i trpaslíci se před ní v němém úžasu rozestupovali. Těsně za ní kráčel Jatu. A když Jinnarin dospěla k bocmanově kabině, Jatu poklekl a natáhl ruku. Pyska přehodila nohu přes Ruxův hřbet, seskočila a vešla Jatuovi na dlaň. Vyzdvihl ji na střechu a hned za ní i Ruxe. Poté se na lišáka znovu vyšvihla.

Celou dobu nikdo nepromluvil. Všichni byli totiž oněmělí úžasem. V té chvíli seskočil Aravan ze střechy, otočil se k Jinnarin a vykřikl: „Zdar paní Jinnarin!“

Napětí se konečně uvolnilo a k obloze zaburácelo: *Zdar paní Jinnarin. Zdar! Zdar! Zdar!* Během toho pokřiku a následné vřavy stál Rux strnule jako socha.

Trpaslíci i lidé se tlačili vpřed, aby ten div uviděli. Jinnarin letmo pohlédla na Alamara, který snížením dlaně vybídl shromážděné k tichu.

Jinnarin se zhluboka nadechla, vystrčila bradu, sesedla z lišáka a začala obcházet střešní okraj bocmanovy kabiny tak, aby si ji všichni mohli prohlédnout. Pak se zastavila na předním střešním okraji přímo nad Aravane a počkala, až se posádka otočí a postaví před ni. A když se všichni shromáždili vpředu, jasným hlasem prohlásila: „Teď víte, proč jste se zavázali mlčenlivostí. Já jsem totiž příslušnicí jednoho z národů, které tvoří Skryté. Jsem z Liščích jezdců.“

Jsem tématem některých z vašich legend, látkou vašich bájí a tradic. Kdyby se zmínka o mé existenci stala všeobecně známou, můj národ by postihly ošklivé důsledky. Z dobrého důvodu jsme označováni jako Skrytí a Skrytými zůstaneme.

Vydáváme se hledat Farrixe, mého druha. Ztratil se, ale já se domnívám, že se jeho osud jaksi propletl s osudem černého korábu, bleďavě zeleného moře a křišťá-

lového paláce nad ním. Přišla jsem za vámi proto, že na celém světě není skvělejší posádky námořníků a válečníků a také proto, že žádná loď není lepší než ta, na níž sloužíte. Ať si černý koráb plachtí kdekoliv, ať se bledavě zelené moře prostírá kdekoliv, ať stojí křišťálový palác kdekoliv, vím, že vy z *Eroean* je najdete. Víím, že ať budeme cestou čelit jakýmkoliv výzvám, tuhle posádku žádná z nich nezastaví. A určili události, že budeme mého Farrixe muset zachraňovat, právě vy, protože jste opravdu nejlepší, jste více než způsobili takové riziko podstoupit a projít jím vítězně.

Váš báječný kapitán Aravan vás požádal, abyste složili dvojí přísahu. Jednu jemu a druhou mně. Jsem ze Skrytých, a proto váš čestný slib potřebuji.“

Všichni trpaslíci a lidé klesli na kolena, včetně Aravana, a každý z nich si přitiskl pěst na srdce. Při tomhle výjevu vstoupily Jinnarin do očí slzy. A když promluvila, měla hlas prodchnutý dojetím: „Ale vydáváme se hledat Farrixe, dalšího ze Skrytých, a proto bych chtěla, abyste svou přísahu zpečetili dvakrát a přísahali v jeho jménu, že za žádných okolností slib mlčení neporušíte.“

Ale protože nikdo z klečících na palubě nikdy Farrixe nepoznal, ani ho neviděl, zatímco přímo před nimi stála duše z legendy, obdivuhodná bytůstka, kterou mohli vidět, slyšet a dokonce se jí i dotknout, zvolali: *Za paní Jinnarin!*-

A Alamar přikývl a naznačil pysce, že tohle zaslíbení je ještě lepší.

Zatímco tedy doznívalo vzduchem její jméno, vyčkávala...

...ale nakonec zvedla ruce, a jak se navracelo ticho, vybědla všechny, aby zase vstali, a když to udělali, zvolala: „Doufám tedy, pokud by se vám po skončení téhle mise třeba stalo, že byste z nepozornosti vykřikli mé jméno, že je prostě připíšete téhle lodi nebo nějaké dívence“ - pak se otočila a ukázala na Ruxe - „anebo i malému“ - přešla do hlasitého a všemi slyšitelného šepotu - „malému psíkovi.“

Pozdravil ji burácivý smích a za ním propuklo další zajásání: *Na paní Jinnarin!*

„Hej, plachta, kapitáne,“ vykřikl Frizian, „dva stupně od přídě!“

„Rico, obrať loď opačným směrem,“ přikázal Aravan. „Jatu, postarej se o paní Jinnarin.“

Zatímco Rico udával píšťalkou povely posádce, která se rozptylovala k lanoví, aby obrátila příčnický a plachty tak nabraly ranní vítr, vytáhl se první důstojník Jatu vzhůru a sundal Ruxe ze střechy kabiny. Lišák přitom zůstal nečekaně klidný. Jatu se znovu vypnul a tentokrát na palubu snesl pysku. Jinnarin vsedla na lišáka a společně se začali jako šipka prolétat mezi pobíhajícími námořníky. Hbitý Rux si čile razil cestu k žádovým kajutám.

„Báječná,“ poznamenal čekající Alamar, když se Jinnarin opět ocitla v kapitánově kajutě.

„Ach, Alamare, klepala se mi kolena. Tolik lidí. A těch trpaslíků. A já před nimi stála úplně veřejně, před zraky všech. Já, jedna ze Skrytých... *pchá*, jakápak ze Skrytých?“

„Nicméně, Jinnarin, počínala jste si skvěle.“

Jinnarin odložila luk a pak se obrátila k mágovi.

„Inu, myslím, že jsem si, jak říkáte, *vážně* vedla dobře.“

„Nebud'te domýšlivá, pysko!“ odsekl Alamar.

Jinnarin prudce otevřela ústa a v tom-

Dveře od vchodu k záďovým kajutám se prudce rozlétly dovnitř. Vstoupil jimi Aravan a hned za ním Tink. Oba prošli krátkou chodbou a vešli do kajuty. Elfi kapitán se usmíval. „Jde o arbalinskou obchodní loď. Teď, když jsme se obrátili, máme ji za zádi a už se začíná ztrácet.“

„Kapitánovu dámu v žádném zmoří nic nedožene,“ dodal Tink hrdě.

Alamar si odkašlal. „Je-li řeč o všech mořích, kam vlastně plujeme, Aravane? Už jste se rozhodl?“

Aravan se otočil k pysce. „Jinnarin, nepozorovali v Darda Glain ty... cáry polární záře... nějakí jiní ze Skrytých?“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Ne, Aravane. Víte, Farrix má zrak nejbystřejší z Feyanů.“

Aravan nespokojeně našpulil rty. „Tohle není odpověď, v níž jsem doufal.“ Na okamžik se zamyslel a pak se zeptal: „Vy máte zvláštní zrak?“

Jinnarin pokrčila rameny. „Vy byste to takhle snad vyjádřil, ale mně zvláštní nepřipadá.“

Jakpak to?“

„Inu, Aravane, vidíme docela dobře dokonce i při nepatrném náznaku světla.“

Tink přikývl, jako by tohle vždycky věděl. „Čarovnej zrak,“ zamumlal.

„Lepší než elfi, Aravane,“ zabručel Alamar, „zdá se totiž, že pyskům k vidění stačí jen sem tam nějaká hvězda, kdežto vy, elfové, k němu potřebujete mnohem jasnější hvězdné či měsíční světlo. Ano, zrak pysků je skoro tak dobrý jako zrak mágů... a někdy i lepší.“

Aravan se otočil ke starci. „Zrak mágů?“

Alamar obrátil dlaň vzhůru. „My světlo nepotřebujeme vůbec. Samozřejmě, že to vyžaduje zaklínadlo. A v úplné tmě nedokážeme dohlédnout moc daleko ani mágským zrakem.“

„Tak či onak,“ ozvala se Jinnarin“ jak tohle souvisí s tím, kam směřujeme? Kam tedy, Aravane, už jste si to rozmyslel?“

Aravan se opřel rukama o stůl. „Ano,“ odpověděl. „Až proplujeme Avagonským mořem, pustíme se Westonským oceánem na západ a severozápad a po celou dobu se budeme držet v pobřežních vodách západní pevniny. Tam totiž hodlám přistát a vyhledat Tarquina.“

Jinnarin vytřeštila oči. „Tarquina? Proč Tarquina?“

„To proto, Jinnarin, protože se domnívám, že bychom se měli vrátit na místo, o němž se ví, že se tam Farrix zdržoval naposled. Ale dokud se na nebi znovu neobjeví polární záře a do moře poblíž Rwnu se třeba nesnesou ty cáry z ní, nepodniknu nic. Pokud ale skutečně budou odpadat, dojde k tomu, až nás postihne zima Mezitím navštívím Tarquina, abych si s ním promluvil a zjistil, zda odpadání útržků polární záře nepozorovaly také zraky jiných pysků. Pokud ne, možná se Farrix honí za přeludem. Ale jestli ty cáry viděli i jiní, pak snad ten podivný úkaz Farrix pronásleduje po celé rozloze Westonského oceánu. Ale protože je nesmírně rozsáhlý, přemýšlím, jak pátrání zúžit. Jestliže útržky polární záře pozorovaly také oči jiných pysků, třeba nám budou schopni pomoci přesně zaměřit místo, na kterém se Farrix zrovna zdržu-

je. A právě na tohle by nám snad Tarquin mohl poskytnout odpověď.

A stále je tu rovněž možnost, že by Tarquin mohl něco vědět i o černém korábu, křišťálovém paláci a bledavě zeleném moři.“

IX
Úžiny
Pozdní léto až časný podzim, 1E9574
[Přítomnost]

Eroean se pod všemi napjatými hedvábnými plachtami rychle vzdalovala arbalinské obchodní lodi. Vítr za zádi hnal svižný elfí koráb po vodách Avagonského moře. Pádil k jihozápadu a udržoval kurs rovnoběžný s rozeklaným pobřežím Hovenu, územím, jež se prostíralo několik leagues za dalekým obzorem. Směřoval ke Kistanským úžinám, jimiž často proplouvali korzáři, piráti z ostrova Kistan. Jejich lodě se úžinami toulaly jak na severu tak i na jihu tohoto divokého území, protože samotný velký rovníkový ostrov se prostíral na trase mezi Avagonským mořem a Westonským oceánem. Za průlivem severně od Kistanu se rozkládají říše Vancha a Tugal, kdežto za táhlou a zakřivenou námořní trasou k jihu opisuje oblouk rozlehlé území říše Hyree. Právě do těchto riskantních vod elfí koráb směřoval. Mířil do severního průlivu, sice užšího, ale přímějšího.

Zatím však byly tyhle nebezpečné úžiny vzdáleny ještě nějakých šest či sedm dní plavby, a proto Bokar s válečníky využívali toho času k přípravě lodní výzbroje pro případ bojového střetu. Prohlíželi metací stroje a prověřovali střely do nich, a to jak harpunové šipky, tak i ohnivé koule, které prolétaly dlouhým obloukem nad vodou a se šplouchnutím nebo zasyčením mizely ve vlnách.

Oplachovali podvozky metacích strojů a kolečka promazávali tukem, aby se volně otáčela. Kromě velkých vrhacích strojů promazávali každíčký čep, ostříli drápáky, čistili a olejovali další součásti válečné výstroje.

Zpozvdáli tomu všemu přihlížela plachá Jinnarin. Bokar ji přitom koutkem oka pozoroval. Konečně se k ní otočil a vybídl ji, aby přistoupila blíž. Blížila se poněkud ostýchavě, Rux v patách za ní. Když k veliteli Bokarovi dospěla, zeptal se: „Paní Jinnarin, nechtěla byste se podívat?“

Odpověděla mu úsměvem.

„Výborně!“ Bokar zvedl svou okřídlenou helmici a posadil si ji na hlavu, jako by chtěl ukázat, že je lodní výzbroj jakýmsi oficiálním aktem. Procházel se po palubě. Tu a tam se trpaslík zastavil, aby vysvětlil nějakou věc, která se týkala vedení boje na palubě elfího korábu.

„Na palubě je deset vrhacích strojů: po jednom na přídi, na zádi, na levoboku a na pravoboku. Jejich hlavním účelem je pokrývat široké výseče na přídi a zádi, ale mohou chránit i lodní boky. Zbylých šest je rovnoměrně rozestaveno podél boků *Eroean*, na každé straně tři. Každý z těch strojů dokáže vrhat oheň, kamení či harpuny, záleží jen na rozhodnutí, jaké střely bude zapotřebí... zda půjde o vystřelení harpuny z drážky či koule z nosné misky... z nichž některé jsou zapálené a jiné nikoliv.“

Jinnarin natahovala krk a pokoušela se něco uvidět. „Jak ten stroj nabíjíte, Bokare?“

„Jestli dovolíte, paní,“ zahučel trpaslík, a než mohla Jinnarin říci ano či ne, vy-

zvedl si ji na rameno. „Chyťte se za pásek od helmy,“ řekl. „Bud' tak, anebo se mě chyťte za vlasy.“

Jinnarin se zachytila kovového chrániče brady, jehož temná ocel na dotek studila. Pak už sledovala Bokarův výklad mechanismů vrhacího stroje: „Tady je klika, kterou se navíjí, a tohle drážka, na níž jezdí miska nebo harpuna. Když se drážka vrátí zpět, tady, k zachycení slouží tyhle zuby podél boční západky. Jsou to spouštěcí západky. Během navíjení slouží pro případ, že by naviják povolil. A tady je spoušť. Když je stroj natažen, nabit a zaměřen, zatáhne se za tuhle šňůru, která uvolní spoušť. Tenhle stroj byste mohla přirovnat k obří kuši podobné těm, které nosí moji válečníci. Obsluhují ho dva až tři chákka. Samozřejmě, že se natahují pomaleji než obyčejné kuše, ale v dostřelu jsou mnohem smrtonosnější.“

Jinnarin se zachichotala. „Právě mě, Bokare, napadlo, že v porovnání s tímhle vrhacím strojem vypadá můj luk jako párátko vedle obrovského stromu.“

Bokar se usmál. „Ale paní Jinnarin, váš luk tak vypadá stejně.“ „Ach, veliteli Bokare, nezáleží to ale na velikosti zubů?“ Nad palubami se rozezněl dvojí smích: hluboký a sytý a současně smích připomínající ptačí trylkování.

Za soumraku se začal obracet vítr. Příští ráno už vál od severovýchodu, na nebi se vrstvily mraky a moře se mocně vzdouvalo. V polední hodině se spustil liják, chladný a bičovaný větrem. Zatímco *Eroean* křížovala přímo do té sloty, přídavné plachty byly skasány, ale ostatní zůstaly.

V podpalubí v jedné ze záďových kabin, jež byla přidělena mágovi s pyskou, se právě od svého díla po čtyřech vzdálil lodní tesař Finch. „Tady ste, paní Jinnarin. Všecko je bezpečný a solidní. Dyt' je to taky dobrá práce, i dyž to říkám sám.“ I když s Jinnarin mluvil, očima těkal všude, jen ne na ni.

„Ta malá deska pod vašim lehátkem se posouvá ve vobou směrech, takže vám a vašemu lišákovi umožňuje vyjít z venkovní chodby, kdy se vám zachce. A dyby sem chtěla zatýct mořská voda, dvířka se zaklapnou a dovnitř ji nepustí. Už sem viděl, jak to moře zkoušelo. Tehda protéklo chodbou zvenčí.“

A až tydle prkna usadím-“ Finch nastavil tři prkna přes otvory vlevo za prostorem, z něhož byly odstraněny zásuvky pod lehátkem, a přibíl je štíhlými mosaznými hřebíky. „Hotovo. Teď máte pod lehátkem vlastní voddělenou dámskou komůrku ataky soukromí, po kerym asi toužíte. Tadle komůrka má vlastní vchod ven i dovnitř a eště další dveře tady, kerý vedou do týdle kajuty. A Pane na nebi, kdopak by ji moh využit líp než vy?“

Finch se zvedl na nohy. „Pokud de ale vo světlo, myslel bych, že bude zapotřebí vyrobit voskovou svíčku, a proto sem kvůli větrání tajdle a támle venku udělal ty votvory.“

Plachtař Art vám zrovínka vyrábí ložní prádýlko... z hebounkejch pokrývek. Jedna bude taky pro lišáka.

A co se tejká vašich vosobních potřeb,“ Finch prudce zrudnul, „abyste se mohla umejt a ulevit si, truhlář Carly a temovač Rolly dělaj zrovna na tý samý věcičce, vo kerý je tady právě řeč. No ale já už puđu, abych jim pomoh.“

Jinnarin k tomu statnému a prostému člověku vzhledla a usmála se. „Ach, děkuji

vám, mistře Finchi. Budeme si s Ruxem vážit toho, co jste pro nás udělal. A-“ pyska svižně vešla do komůrky pod lehátkem a vzápětí zase vyšla, „-a můj soukromý pokojík je pro veškeré mé potřeby prostě dokonalý.“

Finch přešlápl z nohy na nohu, dotkl se čapky a odpěchal z kajuty.

Než den skončil, donesli plachtař, tesař, truhlář a temovač Jinnarin věci potřebné k vybavení její soukromé „kajuty“. Všechno nové a udělané jí na míru: ložní prádlo pro ni i Ruxe, titěrný svícen s křesadlem, čistými hoblinami zalitými ve smole a několika rezervními svíčkami, umyvadelko a cínovou vaničku s konvičkou na vodu, miniaturní lodní truhlu na šaty a komodu s ukrytým nočníčkem a poklopem.

Čtveřice mužů stála kolem, žmoulala v rukou klobouky a šklebila se, zatímco Jinnarin nové vybavení častovala obdivným áách a óóch, aby posléze prohlásila: „Vždyť tenhle nábyteček je lepší, než mám doma.“

Finch odstranil jedno z prken tvořících stěnu pokojíku.

„Ted' si všechno uspořádejte podle libosti, pani Jinnarin, a já to přibiju, aby vám to tady při velkém vlnobití neklouzalo, jo?“

Několik příštích večerů přicházeli lidé i trpaslíci nahlédnout do chodby v naději, že uvidí, jak kajutním okénkem paní Jinnarin prosvítá záře svíčky. Platilo to zejména o Rickovi, Carlyovi, Arlovi a Rollyovi - tedy o tesaři, plachtaři, truhláři a lemovači - přesto, že věděli, že má čarovný zrak a svíčky proto asi nepotřebuje. Ale snad by je mohla zapálit alespoň proto, aby posádce udělala radost. A Jinnarin je opravdu zapalovala. Měkké žlutavé světlo pomrkávalo a mužská čtveřice po sobě pokukovala, šklebila se a pokyvovala hlavami. Jindy býval portál temný a tehdy si vzdychala. Ale pokaždé se od své pysky vzdalovala s obdivem.

Rux si svá nová dvířka rychle osvojil, jak vstup tak i výstup z nového doupěte, kde náhodou bydlela rovněž jeho paní. I přesto trávil hodně času lovem v podpalubí, ale jeho denní úlovek činil vesměs jen jeden či dva kousky. Lišák zjistil, že lov krys a myší na *Eroean* je v porovnání s lovem na *Létající rybě* chabý. Toulal se po celé lodi, a proto se stal pro posádku důvěrně známou podívanou. Potuloval se od lodní páteře přes podpalubní prostory až po kajuty posádky, od spodní paluby po skladiště, od kormidla na přídi po kormidlo na zádi v zastřešené kormidelně před záďovými kajutami, od příďe po samé dno v podpalubí. Zdálo se, že Ruxovi vůbec nevadí, že se jeho loviště kymácí, pohupuje a odchyluje, a že se v závislosti na větru naklání tu na levobok a tam zase na pravobok. V takových kritických chvílích mu záleželo výhradně na krysách, myších a na slídění.

Doteky Rux z celé posádky dovoľoval pouze třem z jejích členů: Jinnarin, Jatuo- vi a Aravanovi. Proč si lišákovu důvěru nedokázal získat ani Alamar, zřejmě úplně není, ale snad ji nezískal záměrně, a to proto, že se s Ruxovou paní neustále vadil, přel a utrhoval se na ni, i když nyní, když bydlela v Ruxově vlastním doupěti, se mágovy příležitosti k jejímu urážení výrazně snížily. A tak, i když Ruxe posádka vídala často a snažila se mu vlichotit, pomazlit se s ním a lákala ho na pamlsky, zvíře se chovalo nesmírně obezřetně a plaše.

Na některých jeho výpravách ho provázela Jinnarin a jindy tomu bylo naopak,

protože i ona se s *Eroean* seznamovala, aby ji poznala od přídě po zád' a od poklopů po příčné vazy tvořící její bočnice.

Za temné deštivé noci o podzimní rovnodennosti vystoupili Jinnarin s Ruxem po jednom ze svých průzkumů na palubu, na níž spatřili Aravana, který v dešti prováděl jakési vznešené a složité krokové variace. Jinnarin se zarazila pod krytem z člunu a sledovala, jak elf kráčí, zastavuje se, kráčí dál, obrací se, kráčí, zastavuje se a znovu pokračuje v chůzi. Aravan procházel nějakým složitým vzorcem, čímsi mezi tancem a obřadem. A současně si tiše monotónně prozpěvoval.

„Tohle provádí čtyřikrát do roka.“ Jatuův hlas pysku vylekal, protože se k ní obrátil, aniž by si ho všimla.

„Co...?“ řekla, ale vzápětí se jí vytratil hlas a zbytek její otázky zůstal nedorozumitelný.

„Jde o elfí záležitost,“ odpověděl Jatu. „Oslavuje rovnodennost.“

Jinnarin přihlížela, jak Aravan vykračuje a zdánlivě nevnímá déšť. Jatu, říkal jste čtyřikrát do roka.“

„Ano, paní, dvě rovnodennosti... podzimní a jarní... a letní a zimní slunovrat.“

„Ach, už chápu. Jde tedy o něco podobného oslavám mého národa, Jatu. Aravanovým slunovratům u nás odpovídají Nejdelší noc roku a Nejdelší den roku, kdežto další dva připadají na Jarní a Podzimní lunu, kdy je světlo Paní v úplňku.“

„Světlo Paní?“

„Elwyddino, Jatu. Ona je Paní.“

Jatu se usmál. „Chápu. Takže jejím světlem je luna.“

„Stejně jako Adonovým zase slunce,“ odpověděla Jinnarin.

Po Jatuově pršáku stékal déšť a odkapával na mokrou palubu. Jinnarin s Ruxem se před mrholením chránili pod krytem přídě člunu a lišák trpělivě vyčkával. Jatu ani pyska nepřestávali sledovat Aravana.

„To bude zatmění měsíce,“ poznamenal Jatu. „Kdy-?“

„Nastane při příštím úplňku,“ vpadla mu do řeči Jinnarin, „kdy tohle podzimní období uvítají Liščí jezdcí. Bude to ode dneška za čtrnáct dní.“

Jatu souhlasně zabručel a po chvíli řekl: „Rád bych věděl, jestli na tomhle světě existuje národ, který změny ročních období neslaví.“

A zatímco se Jatu s Jinnarin nad touhle otázkou zamysleli a Rux stoicky vyčkával, Aravan pokračoval v procházení starobylým elfím rituálem: krok - strnutí - krok, obrátka a vykročení.

Šestou noc po vyplutí z arbalinského přístavu déšť ustal. Ráno stoupalo po nebi slunce a vítr se stočil za zád'. *Eroean* si se všemi vzdušnými plachtami hladce razila cestu do Kistanských úžin. Křížovala do nich rychlostí sedmnácti uzlů a její ostrá příd' se prořezávala převalujícími se vlnami. Vysoko ve strážních koších střežily hlídky.

„Udržuj ji s větrem přímo ve středu,“ křikl Aravan na Bodera a ukazoval trochu na pravobok a vytyčoval tak kurs.

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl kormidelník a zachoval se podle jeho pokynu.

Lod' se stočila podle nastavení kormidelního kola.

„Vyšňoř ji, Rico,“ zavolal Aravan znovu, „ať jí neunikne ani závan z tohohle větru.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl bocman a začal hvizdy na píšťalku udávat povely posádky, která přetahovala a uvazovala plachty, malinko upravovala příčnky, stěhovky a také kosatky. Modrá voda pod náhradním plachtovým vyčnívajícím nahoře klouzala za přídi podél trupu.

„Něco přes osmnáct uzlů,“ vykřikl Frizian, který stál se dvěma druhy na zádi.

Eroean pádila do úžin a zanechávala za sebou zčeřenou bílou brázdu.

Tímhle tempem plula dvě hodiny a pak se náhle ozval výkřik hlídky ve strážním koši na hlavním stožáru: „Hou, hnědočervená plachta! Plachta vpředu na pravoboku!“

„Hou, hnědočervená plachta!“ vykřikl rovněž muž hlídkující na předním stožáru. „Hou, plachta vpředu na levoboku!“

Aravan vybídl Rica, aby ho následoval, a vydal se na před. Dlouho se díval na krvavě temně rudohnědé plachty nejprve na levoboku a pak i na pravoboku. „Chtějí nám odříznout cestu,“ řekl konečně. „Rico-“

„Hou, hnědočervená plachta!“ vykřikla hlídka na předním stožáru. „Hou, plachta, před námi smrtelné nebezpečí!“

„Svolej všechny, Rico, včetně trpaslíků.“

„Hou, plachta, vpředu na pravoboku! I vpředu na levoboku! Hej, kapitáne, cestu nám blokuje nějaký zatracený loďstvo!“

„Rico,“ vyšťekl Aravan, „dej pokyn hlídkám, ať se spustí na palubu. Korzáři nám hází rukavici.“

Zatímco Rico hvizdem na píšťalku svolával celou posádku, námořníky i válečníky, a vydával rozkaz hlídkám, aby se spustily na palubu, vyřítily se všeobecnou vřavou na palubu Jinnarin s Alamarem a Ruxem. Koráb připomínal blázinec. Sem tam přebíhali námořníci a z podpalubí se v helmicích a se sekýrami a kušemi v rukou rojili trpaslíci. Hnali se k vrhacím strojům, uvolňovali úvazy a otvírali bedny s harpunami a ohnivými koulemi. „Držte se zpátky,“ zavolal Frizian na mága s pyskou, „tudy nechoďte. Vlastně by bylo nejlepší, kdybyste se kvůli bezpečnosti vrátili do svých kajut v podpalubí.“

„*Pchá!*“ odsekl Alamar. „Zůstanu zde a nehnu se odtud.“

Jinnarin cítila, jak jí srdce buší jako kladivo. Obrátila se a znovu se rozběhla do podpalubí... aby se po chvíli opět vynořila s lukem v ruce a toulcem se šípy - smrtelnými šípy - připoutaným k boku.

Alamar na ni shlédl a souhlasně se pousmál. „Kanci nebo piráti,“ zahučel, „o prasata jde v obou případech.“

Daleko vpředu na moři se na pravoboku i levoboku stáčely po větru latinské plachty a mířily ke střetu s elfím korábem. Jeho hedvábné blankytné modré plachty přímočaře směřovaly vpřed, k hradbě hnědočervené plátěné blokády.

„Hegene,“ přikázal Aravan nyní na zádi, „do kormidelny. Kdyby Boder udeřil, vezmi si helmici.“

Friziane, Rico, zůstanete na zádi se mnou. Jatu, Reydeau, jděte s Boderem, ale

nejdřív poslyšte:

Protože plujeme po větru, nechci, abychom ztráceli rychlost tím, že se je budeme pokoušet obeplout. Namísto toho mám v úmyslu prolomit jejich blokádu, aniž bychom se uchýlili od přímého směru. Vzhledem k našemu a jejich tempu neuvidí korzáři po stranách nic než naši zád'. Ano, ale hrozbou jsou ti, kteří plují s větrem v přední čtvrtině oblouku.

Bokare, přeji si, aby tvoji válečníci vrhli oheň na každého, kdo se přiblíží. K příďovým vrhacím strojům odvel ty nejlepší.

Takový je tedy můj plán... nejlepší, jaký dokážu za tak krátkou chvíli vymyslet. Máte nějaké návrhy?"

Nikdo se neozval. „Běžte tedy. A ukažme těm lapkům, zač je toho loket!"

Zatímco se posádka pustila do příprav v souladu s Aravanovým plánem, pyska se otočila k mágovi. „Mám otázku, Alamar, ale nechci obtěžovat.“

Alamar na ni shlédl. „A ta otázka zní... ?“

Rico zapískal povel a námořníci provedli na plachtách jemné úpravy. *Eroean* klouzala křišťálovou vodou ještě rychleji. Krvavě rudé plachty zpředu i z boku se stále přibližovaly.

„Inu, Alamar, zdá se, že na nás korzáři naličili past. Je nastražena na všechny lodí, anebo jen na tuhle? A pokud na tuhle, jak věděli, že tudy budeme proplovat? A proč tolik lodí vynakládají na polapení jediné? A konečně, proč proboha plachtí pod červeno-hnědými plachtami? Chci říci, že mají-li v úmyslu překvapit neopatrné lodě, přikrást se k nic netušící kořisti, zdálo by se, že by barva jejich plachet měla být spíš opačná.“

Alamar zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, pysko, že máte jen jednu otázku, ale vy se tu ptáte hned na čtyři.“ Letmo pohlédl na nepřítele, který se rychle přibližoval. „Snad je dokážu zodpovědět, ještě než dojde k boji.“

Ty hnědočervené plachty mají v srdcích těch, které se chystají drancovat, budit hrůzu. A námořním obchodníkům a kapitánům, kteří platí výpalné, hnědočervená plachta dává signál 'zastav a zaplat'.

Ohledně nastražené pasti se domnívám, že máte pravdu, pysko... myslím, že jde o námořní léčku, která je zvláště políčena na tuhle loď, protože představuje nesmírnou cenu. Kdyby se totiž elfí koráb stal pirátskou lodí, byl by postrachem moří, a proto po něm piráti nesmírně prahnou.

O tom, jak věděli, že tudy budeme proplovat, si mohu vymýšlet mnoho způsobů... z nich nejpravděpodobnější je možnost, že některá z pirátských lodí musela *Eroean* zahlédnout na cestě do arbalinského přístavu. A vzhledem k tomu, že se v tom přístavním městě Aravan zdržuje jen krátce... inu, dali si dohromady, že tudy do měsíce zase popluje. A jaké lepší místo zaujmout k nastražení pasti než přímo uprostřed úžin, jimiž bude pravděpodobně proplovat?"

Jinnarin se zahleděla na přibližující se štíhlé dvoustěžníky, z nichž každý byl vybaven latinskými plachtami. Na palubách bylo možné vidět pobíhající snědé námořníky, kteří upravovali plachty a chystali vlastní vrhací stroje.

„Alama-“ oslovila mága Jinnarin a současně se k němu obrátila, ale mág už tam nebyl. *Támhle je! Kráčí na před! Co si probůh myslí, že je-?*

„Hej, Mistře Alamare!“ zařval Frizian.

„Nechej ho být,“ nařídil Aravan.

Alamar, aniž by se otočil, aniž by se uráčil něco poznamenat, pokračoval vpřed.

Thnn! Vrhací stroj na přídí právě vystřelil na jednu z blížících se pirátských lodí. Ohnivá koule opsala oblouk a se zasyčením šplouchla do moře na deset yardů od lapky. Alamar se vyškrabal na přední palubu.

„Ustupte, starce, z cesty,“ zvolal trpaslík, který nabíjel a ukládal právě do misky kouli. „Mohl byste přijít k úrazu.“

„Poslyš, ty mladý skřek,“ zavrčel Alamar, „může-li tady kolem přijít k úrazu kdokoliv-“

„Nepřátelská ohnivá střela!“ zařval trpaslík obsluhující naviják. Alamar vzhlédl a sledoval hořící kouli, která se obloukem snášela na elfí koráb. Starý mág prudce zvedl ruku a vykřikl „*Crepa!*“ Ohnivá koule explodovala a na loď přšely hořící kusy a jiskry. Dva trpaslíci největší žhnoucí úlomky okamžitě nabírali na ploché lopaty a házeli je přes palubu, zatímco menší kousky zasypávali pískem ostatní.

„Tak dobře!“ vykřikl Alamar a zahrozil pirátské lodi pěstí. „Teď jste si o to řekli!“

Otočil se k obsluze vrhače. „Vystřelte na ty lotry další střelu.“

Trpaslíci obsluhující vrhač se obraceli k Bokarovi.

„Udělejte, co říká,“ zabručel velitel.

Když trpaslíci vrhač zaměřili a střelu zažehli... *thnn!*... zasvištěla vzduchem druhá ohnivá koule. Alamar sledoval její obloukovkou dráhu. „*Longius*“ zašeptal. Zdálo se, že se její dráha zplošťuje a prodlužuje. Vzápětí se roztrhla na hlavním stěžni nepřítelé a plachta i s ráhnem se vznály.

Hai! vykřikla posádka vrhače a tropila si posměšky z lodě v plamenech.

„Já říkal, že vám ukážeme,“ zařval Alamar. „Jen se nás zkuste zmocnit, he!“

„Pane.“

Alamar ucítil zatahání za rukáv a otočil se. U lokte mu stál ozbrojený trpaslík.

„Pane,“ řekl uctivě a pak ukázal, „dvě nepřátelská plavidla na levoboku přídě.“

Alamar se tím směrem zahleděl. Blížily se v něm dvě pirátské lodi s hnědočervenými plachtami.

„Jak rychle dokážete nabíjet?“ zeptal se mág úsečně trpaslíka.

„Během deseti úderů srdce, pane.“

„Výborně! Dostaneme je obě.“

„Ale pane, jedna je sotva na dostřel a druhá ještě vzdálenější.“

„Nebud'te bláhový, trpaslíku. Důvěřujte mi. Dostaneme je obě. A teď na tu první vyšlete střelu.“

Bokar souhlasně zamručel a tak posádka vrhač zaměřila a uvolnila spoušť.

Thnn! - přes vodu vylétla ohnivá koule, jejíž oblou křivku Alamar sledoval. A protože po opsání obloukové dráhy dopadla na nepřátelskou palubu zářové nástavby a zapálila kormidlo, takže loď odpadla od větru, ani nic nezašeptal. „Dobrá rána,“ poznamenal neurvale, jako by ho něco zklamalo. Není jisté, zda ho jásající posádka vrhače vůbec slyšela, či zda v jeho hlase zaznamenala rozladěnost.

O deset srdečních úderů později... *thnn!*... byla vystřelena další ohnivá koule.

„*Longius*“ prohodil šepem Alamar a pak, „*Ad laevam*.“ Střela prolétla nad vodou táhlým obloukem, za letu se stočila vlevo, roztrhla se na záďové plachtě nepřátelského plavidla a zapálila je. Z palub elfího korábu opět zazněl mohutný jásot, kdežto nepřátelskou loď zachvátil zmatek.

Pirátské lodě, které plachtily daleko stranou od *Eroean*, se ji pokoušely předstihnout, ale spíše zaostávaly. Přesto po ní jejich posádky vystřelovaly vlastní střely, které ale měly krátký dolet, i když některé tak daleko od ní zase nedopadly. Alamar pouze mlčky přihlížel a odhadoval jejich dráhy.

„Proti pravoboku,“ zvolal jeden z trpaslíků.

Alamar se otočil. „Připravte se,“ řekl.

Ale než *Eroean* stačila vypálit, vystřelil první korzár a jeho střela mířila přesně. „*Crepa!*“ vykřikl mág, ohnivá koule na nebi explodovala a v moři syčivě mizely hořící kusy.

„Připraveni, pane,“ ohlásil velitel posádky vrhače na pravoboku a začal zaměřovat.

„Kamkoliv,“ zamumlal mág.

Thnn! - ohnivá koule přelétla oblohu a pokračovala dál. „*Brevius*,“ zašeptal mág; klenutá dráha střely začala prudce strmět a směřovala dolů. Dopadla mezi posádku nepřátelského vrhače a roztrhla se. Muži se rozletovali v plamenech po palubě a ostatní panicky pobíhali. Jejich nářek přehlušil vítězný jásot mužstva *Eroean*.

„Vpředu smrtelné nebezpečí,“ zvolal Bokar.

Alamar stočil strnulý pohled k této pirátské lodi. „Připravte vrhače,“ řekl unaveně.

Ale námořníci na přední palubě elfího korábu začali bujaře jásat a vykřikovali: „Obraci! Obraci! Prchá!“ Hnědočervené plachty pirátské lodi v dáli se obracely a její kormidlo bylo silně přetáčeno, jak se při úniku výrazně napírala na vítr. A zatímco se dvojstěžník vzdaloval, *Eroean* s plně vzdutými blankytně modrými plachtami svižně pokračovala v prořezávání vln podél proražené linie kistanianských korzárů. Vzdalovala se od zhroucené blokády a mířila k dalekému obzoru. Pirátům zanechávala jen zvířenou pomíjivou brázdu.

Posádky předsunutých vrhačů obklopily Alamara, nadšeně mu provolávaly ovace a vyzvedly by ho na ramena, kdyby je byl stroze nezazrazil. Byl bledý a třásl se. Jásot ztlchl jako plamen uhašený nápořem vody. „Pomozte mi do kajuty,“ řekl ochraptěle. Trpaslíci mu přiskočili na pomoc, a jakmile ho podepřeli, úplně mu podklesla kolena a zhroutil se. Trpaslíci ho opatrně spustili na palubu.

„Fagere!“ vykřikl Bokar. „Fagere, ke mně, ke mně!“

Na přední palubu přispěchal lodní ranhojič a sklonil se nad mágem. „Omdlel,“ řekl po chvíli. „Odneste ho do jeho kajuty.“

Po schůdcích se na palubu vyškrábal Rux s Jinnarín na hřbetě. Bleskově se z lišáka smekla, přiběhla k Alamarovi a úzkostně vykřikovala: „Je raněný? Krvácí? Bude v pořádku?“

Fager se vzpřímil a poškrábal se na hlavě. „Nejde o zranění ani o krvácení, paní Jinnarin. Ale bude-li v pořádku... kdyby to byl člověk, pak bych řekl, že ano. Ale protože je čarodějem, tak nevím.“

Dorazili dva muži s nosítky, kteří mága jemně položili na plátěnou látku. Madel se chopili dva robustní trpaslíci a nosítka se starcem zvedli.

V tom okamžiku otevřel Alamar oči. „Brandy,“ zakrákoral.

„Co se stalo, Alamare?“

Mág s pyskou se spolu s Fagerem, Bokarem a Aravanem právě nacházeli v kapi-
tánově pracovně.

„Prosím, ještě jednu,“ požádal Alamar a napřáhl svůj křišťálový pohár. Aravan rychle pohlédl na Fagera, a když přikývl, znovu starci nalil.

„Co se stalo, Alamare?“ zopakovala Jinnarín svou otázkou.

Alamar usrl nápoj... „áchchch“... mlasknul rty a opět se v židli opřel. Letmo pohlédl na Jinnarin, která klečela na stole před ním. „Příliš mnoho a příliš rychlé,“ odpověděl.

„Až moc brandy?“ zeptala se Jinnarin s pohledem na jeho poháru.

Alamar jej ochranitelsky sevřel. „Kdepak. Příliš mnoho... kouzlení.“

„Och.“

Aravan si sedl naproti mágovi. „Tak či onak, Alamare, vy jste tuhle loď i s po-
sádkou nesmírně chránil a napomohl jste také k proražení té blokády.“

„*Hai mágovi bojovníku!*“ vykřikl Bokar a udeřil zařatou pěstí do stolu. „Já budu
po vašem boku válčit proti vašim nepřátelům, kdykoliv zavoláte, Příteli.“

Alamarovou tváří přelétl překvapený výraz. „Kdepak,“ zaprotestoval, „Mágům
je až na vlastní obranu či jiných bojovat zapovězeno.“

Bokar se zachmuřil. „Zapovězeno? Kdopak by si takhle počínal?“

Alamar si usrl brandy. „Inu, my ano. Tedy my, mágové. Víte, kdybychom válči-
li proti jiným, vedlo by to ke-“ letmo pohlédl na Jinnarin, „-ke zlu. Naše moc má být
využívána moudře... nikoliv k zisku výhody jen pro naše uspokojení.“

Bokar se zatahal za vousisko. „Řekněte mi, Alamare, nejde-li o získání výhody,
jak nazvete své počínání proti Kistancům před chvílí?“

Alamar vystrčil bradu. „To byla ochrana téhle lodi, trpaslíku. Tak je to!“ Hodil
do sebe zbytek brandy a rázně pohár postavil na stůl.

Aravan se v židli opřel, usmíval se a při sledování střetu těch dvou prudkých po-
vah se mu třpytily oči.

Bokar zaskřípal zuby. „Ochrana naší lodi spočívá v řízení našich ohnivých kou-
lí?“

„Dlouhodobě,“ odsekl Alamar.

Fager pozvedl ruce. „Poslyšte, poslyšte, pánové- ...poněkud mírněji. Není třeba
se hádat. A pak, Alamar potřebuje odpočívat, ne se pít.“

Bokar na mága chvíli nasupeně hleděl, vzápětí vyšel ráznými kroky z kajuty a s
brumláním se vracel na palubu.

„Mistře Alamare, myslím, že byste si měl lehnout a odpočívat,“ řekl Fager, „udě-
lat si pohodlí a z té tvrdé zkoušky se zotavit.“

Aravan vstal a uložil karafu s brandy opět do skříně. Alamar jeho počínání při-
hlížel s výrazem jistého zklamání.

„Pojďme, Alamare,“ ozvala se Jinnarín, otočila se, nejprve seskočila ze stolu na

židli a z ní pak na podlahu. „Poslechněte ranhojiče.“

Mág se v doprovodu Jinnarin šouravým krokem vydal do své kajuty. Když do ní vstoupili, pyska zmizela ve vlastním pokojíku pod lehátkem, aby odložila luk s toulcem. Po návratu do kajuty našla mága unaveně vzdychat nataženého na lůžku.

„Jste v pořádku?“

Alamar se převálil na bok a zadíval se na ni. „Jen vzpomínám, pysko. Jenom vzpomínám.“

„Vzpomínáte? A nač?“

„Inu, když jsem ještě nebyl tak starý a zesláblý, jako se cítím dnes, dokázal jsem ty ohnivé koule na nepřítele vrhat zpět rovnou. Ba zvládal jsem to ještě bravurněji. Dokázal jsem je roztočit a kroužit s nimi ve vzduchu podobně jako artista při žonglování s barevnými koulemi, který si přitom ještě prozpěvuje.“

Jinnarin se při té představě rozesmála. Vzápětí náhle zvážněla. „Jak to děláte, Alamar?“

Alamar zívá. „Jak dělám co?“

„No, to vaše... vaše, uh, čarování.“

Alamar na pysku lenivě zamžoural. „Další tajemství, pysko, co?“

Jinnarin si povzddechla. „Nu, jde-li o tajemství...“

Alamar našpulil rty. „Podívejte, pysko, všechno obsahuje... jakýsi astrální oheň, ať živé či neživé, zvíře, nerost, rostlina, prostě všechno. Astrální oheň se vyskytuje v pěti formách. Jako oheň, voda, země, vzduch a éter, ale všechny tyhle prvky se mohou mísit, slévat či všemožně prolínat. Můj národ dokáže astrální oheň *vidět* zrakem, který přesahuje schopnost normálního vidění. Po mnohém cvičení dokážeme ovlivnit jeho pohyb, měnit ho, můžeme ovládat jeho činnost, a jeho prostřednictvím zase ovlivňovat vše, co jej obsahuje, ať už se jedná o cokoliv... vše živé, neživé i nikdy neživé-“

„I lidské bytosti?“ skočila mu do řeči Jinnarin. Alamar zamručel: „I lidské bytosti.“

Jinnarin usedla na podlahu, zkřížila nohy pod sebe a bradu si opřela o pěstičku. Dlouho tak seděla zahloubána do myšlenek. Konečně k Alamarovi rychle a tázavě vzhledla. Ale nezeptala se. Mág už totiž mezitím usnul.

Eroean proplouvala Kistanskými úžinami ještě dva následující dny, ale další pirátské lodi už nepotkala. Na moři se neobjevila ani jediná hnědočervená plachta. Nakonec elfí koráb úžiny proplul, ale dosud se nacházel ve vodách Avagonského moře a Westonský oceán se prostíral nějakých sto leagues před ním.

Příštího dne plachtila *Eroean* v západním směru, širokou průrvou mezi Tugalem na severu a říší Hyree na jihu. Vítr, i když mírnější, jí vytrvale vál za zády.

Příštího dne v poledne, kdy na nebi zářilo jasné slunce, dospěla právě na hranici obou oceánů, když se ozvalo zvolání hlídky v koši na předním stožáru: „Ztroskotanec! Trosečník od přídě na pravoboku!“

Alamar s Jinnarin, kteří stáli na přední palubě, si zaclonili oči a zahleděli se před sebe. Pyska si kvůli výhledu vystoupila na klounovec. V dálce se na vlnách pohupoval malý člun s jedním ráhnem, ale bez plachty. O holé ráhno se jednou rukou opíra-

la nějaká postava. V poloviční výšce ráhna povlával čtvercový kus látky - znamení nouze.

Na přední palubu přišel také Aravan. Díval se dlouho, zatímco si *Eroean* proěřovala cestu k loďce. „Reydeau, dej pokyn k obratu lodí přes záď po větru. Ať ji stočí do návětrí poblíž té loďky. Vezmeme tu osobu na palubu.“

Na přední palubě postával rovněž Bokar. „Pozor, kapitáne, mohlo by jít o další pirátskou léčku.“

„Reydeau, nějaké hnědočervené plachty?“

Bocman zapískal signál a z koše na předním stožáru zazněla odpověď: „Kromě trosečnicka žádné lodě nablízku, kapitáne. Na pravoboku, levoboku, před přídí ani za zádi.“

Aravan přikývl. „Bocmane, obrať loď žádí po větru.“

„Rozkaz, kapitáne.“

A zatímco bocman vydával pišťalkou rozkazy posádce, otočil se Alamar k Aravanovi.

„Aravane, měl byste té osobě dát plachtu a nějaké zásoby, než dopluje k pevnině. Vezmete-li ji na palubu, mohla by uvidět Jinnarin. Jde přece o osobu, která není vázána slibem mlčenlivosti.“

Aravan přikývl a pak se obrátil k pysce. „Paní Jinnarin, myslím, že byste se měli s lišákem někam schovat... třeba do podpalubí.“

„Ale Aravane, já se chci dívat.“

„No tak, pysko-“ zabručel Alamar.

„Podívejte, schováme se s Ruxem pod jeden z člunů na palubě.“

„Pysko-“

Jinnarin si dupla nožkou. „Ne, Alamare. Chcete-li, sejděte si do podpalubí sám, pokud si nepřejete, aby vás ta osoba viděla, ale my s Ruxem zůstaneme na palubě. Sice skrytí, ale na palubě.“

Alamar pohlédl na Aravana a pokrčil rameny, jako by říkal: *já jsem to myslel dobře*.

Osoba z člunu se po rozhoupaném provazovém žebříku vysoukala vzhůru a přehoupla se na palubu. Jinnarin vtisknutá do stínu pod palubním člunem se při pohledu na ni zajíkla. Byla to žena v koženém oděvu, štíhlá jak proutek. Měla světle hnědé vlasy zastřižené po ramena; v jasném slunečním světle se zlatohnědě blyštěly. Měla hezký a nápadný vzhled, až na spršku pih vysoko na lících. Oči zelené se zlatavými skvrnkami. A byla vysoká, takže vrškem hlavy dosahovala stejné úrovně s Aravanovým užaslým zrakem. Brzy se vyjasnil i její původ, protože hned po vstupu na palubu zamířila k čaroději Alamarovi.

„Otče,“ řekla měkce.

„Ayliš,“ odpověděl mág a objal ji.

X
Zlá znamení
Časný podzim, 1E9574
[Přítomnost]

Jak Aylis opětovala otcovo objetí, zrak se jí pojednou užasle rozšířil, protože přes starcovo rameno zahlédla drobnou ženu o výšce dvanácti palců, která k ní přicházela s liškou po boku.

„Pyska!“ vyhrkla zajíkově a ustoupila, aby se udiveně zahleděla na otce. „Vím, otče, že cestuješ v doprovodu zvláštních společníků, ale pyska!“

Alamar se otočil. „Dcero, tohle je Jinnarin, žena Farrixe, který mě zachránil před kancem.“

„Jinnarin.“

Pyska se zlehounka dotkla Aylisiny dlaně. „Už jsem o vás něco zaslechla, Aylis.“

Aylis letmo vzhledla k otci a pak se znovu zadívala na pysku. „Nedivila bych se, kdyby vám hlavu plnil historkami o mé nevyzpytatelnosti.“

„Ach ne,“ odpověděla Jinnarin se vši vážností. „Víte, on vás má moc rád.“

Aylis přikývla. „Já vím,“ řekla dojatě.

„*Harumph*,“ Alamar si odkašláním pročistil hrdlo. „Dcero...“

Aylis se s úšklebkem zvedla, „Ano, otče.“

„Dcero, tohle je kapitán Aravan.“

Aylis se obrátila k Aravanovi a její zelený zrak se střetl s jeho modrým. Pojednou zrudla v obličeji a lice jí polila horkost. Zdálo, že žádný z nich nedokáže promluvit ani dýchat.

„Jste v pořádku, slečno?“ zeptal se Aravan, popošel vpřed a vztáhl ruku. A když se jejich ruce spojily, jako by mezi nimi proskočila jiskra. Přesto její ruku neustále držel ve své a Aylis, které se už vracela barva, se na něj usmála a řekla: „Naprosto, kapitáne. Jen jsem neočekávala, že se setkám... s vámi.“

Aravan pozvedl obočí a Aylis opět zčervenala. „Chci říci...“ začala, ale vzápětí se zdálo, že jí hlas selhal, takže nervózně odvrátila pohled. Alamarovou tvář přelétl chápavý výraz, pak se mág náhle rozesmál. Jeho kdákavý chechot vzrůstal veselostí.

Jinnarin ke starému mágovi zmateně vzhledla. „Copak, Alamare, co může být tak legrační?“

Mág si přidržoval prsty na rtech, dusil chechtot a současně shlédl na pysku.

„Nic, pysko. Nic. Anebo něco snad... stříbrné zrcadlo...“

Aylis se z Aravanovy ruky vyprostila, jako by šlo o žhavý uhlík, obrátila se a ostře vyhrkla: „Otče!“

Alamarův hlas přešel v hlasitý šepot: „O tomhle si, pysko, promluvíme později.“

V téže chvíli přistoupil k Aravanovi Jat. „Kapitáne, nařídil jsem vytáhnout slečnin člun na palubu. Muži teď vyjímají z násady stožár. Za chvíli budeme hoto-
vi.“

Aravan přikývl. „Slečno Aylis, tohle je Jat, můj první důstojník.“

Aylis se na něj uznale usmála a Jat ji zase na oplátku počastoval širokým úsmě-

vem.

Zatímco Jinnarin ze svého vzdáleného útočiště pozorovala muže pracující pod ní, vydrápál se přes zábradlí Tivir s námořním pytlem v ruce. Mladík se na Aylis zářivě usmál. „Vaše věci, slečno. Přines sem vám je... já.“

Jak se Aylis po pytli natáhla, stevard ucouvl a zblekotal: „Esi nemáte nic proti tomu, slečno, já vám ho ponesu.“

Aylis se usmála. „Inu, děkuji vám, pane...“

„Tivir, slečno. Menuju se Tivir. A žádnéj pan.“

Aylis se rozesmála sytým hrdelním smíchem. „Tak dobrá, Tivire, jak chcete, bez toho pána.“

Tivir trhaně pokývl hlavou a pomalu ustoupil stranou. Spiklenecky se zašklebil na Tinka, druhého stevarda, který postával opodál.

Jatu pokynul k zábradlí. „Nemáte v loďce ještě něco, oč byste měla zvláštní zájem?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne, Jatu. Měla jsem s sebou jen námořní pytel s trochou jídla a vody.“

Aravan se obrátil k Tivirovi. „Chlapče, odnes slečně věci dozadu. Ubytujeme ji naproti kajutě mága Alamara.“

„Rozkaz, kapitáne.“ Tivir odpěchal.

Jatu se přes zábradlí zahleděl na loďku, kterou nyní posádka vytahovala na člunových zvedácích. „Slečno, ta loď, na které jste se plavila, se... předpokládám, potopila.“

„Ale já se na žádné lodi neplavila, Jatu.“

„Pak ale, vaše nouzová vlajka-“

„Nebyla jsem v nouzi. Jen jsem vás potřebovala zastavit, abyste mne vzali na palubu.“

Jatu vytřeštil oči. „Ale jak jste se dostala až sem? Jistě ne na tom malém plavidle dole.“ -

Aylis s úsměvem přikývla. „Včera večer jsem vyplula z Tugalu.“

Jatu zavrtěl hlavou. „Ale slečno, to je ta největší pošetilost. Už jen špatné počasí by vás mohlo ochromit, nemluvě ani o tom, co by s vámi dokázali provést korzáři, kdyby na vás bývali narazili dříve než my.“

Alamar netrpělivě zabručel. „Jatu, kdyby hrozila mořská bouře nebo piráti, má dcera by na téhle loďce nevyplula.“

Stařec se obrátil k Aylis. „Dcero, pověz mi, co jsi zde, pohupujíc se jako korek vydaný napospas, pohledávala?“

„Čekala jsem na tuhle loď, otče, čekala jsem na vás.“

„Čekala?“ vyhrkla Jinnarin. „Na tuhle loď? Na *Eroean*? Ale jak jste věděla-?“

„Argh!“ zavrčel Alamar. „Pysko, myslím, že mě neposloucháte. Buď tak, anebo máte paměť jako řešeto. Cožpak jsem vám neřikal, že je vědmou? A *vědmý* vědí.“

Jinnarin zlostně dupla nožkou. „Narozdíl od vás, Alamare, jsem neprožila celý život mezi mágy. Jak bych to tedy *měla* vědět?“

„Protože jsem vám o tom vyprávěl! Takže předpokládám, že si to, co povídám, zapamatujete.“

„Ano? Předpokládám, že každou větu, kterou vyslovíte, ne?“

Aylis mezi oba prudce vstoupila, aby zamezila vzrůstající hádce, ale Alamar se ji neúspěšně pokoušel obejít.

Aylis se otočila k Aravanovi, jako by se ho dovolávala, aby těm dvěma domluvil, ale vzdala se, když viděla, jak se elf marně snaží potlačit úsměv.

Aravan konečně zvládl vážnější výraz a zeptal se: „Slečno, proč jste čekala na mou loď? Jistě se nejedná o nejběžnější způsob, jak se setkat s otcem, vidíte?“

Aylis se zhluboka nadechla, rychle přelétla pohledem od Aravana přes Jinnarin k Jatuovi a po palubách, a nakonec se zadívala do očí Alamarovi. „Provedla jsem kouzlo, otče. Ty, tahle posádka, my všichni na palubě jsme ve strašlivém nebezpečí, i když nedokážu říci, oč se jedná.“

„Zaštitěné?“ Alamarovy oči se rozšířily. „To by ale znamenalo. ..“

Aylis, Aravan a Alamar seděli kolem stolu s mapou v kapitánově pracovně. Jinnarin seděla se zkříženými nohama na stole a Rux se choulil pod ní. Při Alamarově výbuchu zavrčel, vstal, vycupital zpod stolu, přešel ke svým dveřím do chodby a zmizel v soukromí a tichu svého doupěte, v němž s Jinnarin přespávali.

„Ano, otče, já vím,“ odpověděla Aylis tiše.

„Já ale ne,“ prohodila stroze Jinnarin. „Vůbec netuším, oč jde.“

„To znamená, pysko,“ zamumlal Alamar, „že kdesi nějaký mág brání Aylisiným zaklínadlům tím, že před ní skrývá věštění budoucnosti z křišťálové koule či z čehokoliv jiného, a tenhle stav přetrvává.“

Jinnarin rozhodila rukama. „Proč by jí někdo bránil?“

Aylis se v židli předklonila. „Myslím, že nemaří jen mé snahy, ale i všechny ostatní.“

Jinnarin se na ni zahleděla. „Ale proč?“

Aylis pokrčila rameny. „K bránění ve věštách z křišťálové koule určité důvody existují, ale všechny se omezují na jednu či dvě osoby, jež si uchovávají soukromí.“

„Milenci?“ Aravanův safírový pohled se opět setkal s Aylisinými smaragdovými očima. Jejich majitelka vyvedená jaksi z míry přikývla, zatímco jí současně opět zčervenaly tváře.

Jinnarinin hlas prořízl Aylisin narušený klid. „A kromě milenců, kdo ještě?“

„Obchodníci, vojenští velitelé, skrblicí, alchymisté, kuchaři,“ vypočítala Aylis několik dalších na prstech, pak rozhodila rukama a dodala, „každý, kdo chce uchovat nějaké tajemství. Ach, nepovažujte ale za samozřejmé, že já a můj národ travíme vlastní pro-bdělé hodiny špehováním důvěrných činů jiných, to nikoliv. Něco takového by bylo vysoce neetické. A pak, podrobně hledět časem, prostorem či oběma najednou vyžaduje značnou sílu, a proto musí být potřeba dostatečně velká, aby tuhle cenu ospravedlnila, než se k zaklínání přistoupí... stejně jako musí potřeba utajení převažovat cenu zastírání. Ale rychle dodávám, že cena, kterou je třeba uhradit za skrývání něčeho, je mnohem menší než cena za odhalení něčeho.“

Alamar si pohladil vous. „A cena za průlom tohoto zvláštního zaštitění-?“

„Tohle zaštitění, otče, je mimořádně silné. Myslím, že ho prolomit nedokáží.“

„Jak pak, slečno Aylis, víte,“ zeptal se Aravan, „že hrozí nebezpečí?“

„To proto, kapitáne,“ odpověděla Aylis a z váčku u pasu vyndala malou dřevěnou krabičku, „že jsem už sestavila několik prostých výkladů.“ Krabička byla ze santálového dřeva. Uzamykala ji zlatá petlička. Aylis otevřela svorku a zvedla více. Uvnitř byl v hedvábné látce zabalený... balíček karet.

„Vy používáte karty?“ zadrmolila Jinnarin.

„Někdy, maličká,“ odpověděla Aylis, „zvláště, když chci druhým předvést, co vidím.“

Vzala karty do ruky a začala je promíchávat, tu a tam je srovnala a při posledním promíchávání zamumlala: „*Simplicia, propinqua futura: Aylis.*“ Pak balíček karet nastavila před sebe, roztáhla je do širokého vějíře, náhodně jednu kartu vybrala a obrátila ji lícem vzhůru. Byla na ní věž, která se po zasažení bleskem rozpadala, takže se od ní doširoka rozletovaly kusy kamene a z vrcholového cimbuří padala jakási postava. Aylis vzhlédla k přihlížejícím.

„Co to znamená?“ zeptala se Jinnarin.

„Katastrofu,“ odpověděl Alamar.

Aravan natáhl ruku a zvedl kartu s poznámkou: „Jediná piková karta přece neurčuje budoucnost.“

Aylis karty znovu uspořádala do balíčku a podala je Aravanovi. „Kapitáne Aravane, zamíchejte je a jednu si vyberte.“

Aravan se na ni kose zadíval a založil volnou kartu do paklíku. Poté karty zamíchal, zatímco Aylis tentokrát zamumlala: „*Simplicia, propinqua futura: Aravan.*“ Nakonec Aravan karty rozestřel a vybral-

Jinnarin zalapala po dechu. „To je přece ta věž!“

Aravan zvolna vytáhl a obrátil jednu z koncových karet překrývajícího se vějíře, takže se zbytek karet otočil lícem vzhůru. Odkryla se spousta rozmanitých obrázků - lidí, míst, zvířat, slunce, měsíce, hvězd... každá karta se od ostatních lišila, některé z jejich symbolů byly běžné, jiné tajemné.

Aylis se na Aravana upřeně zadívala, aniž by její zelené oči jedinkrát zamrkaly. „Myslel jste, že budou věže na všech?“

Aravan se na ni usmál. „Copak sama všechno neprozkoumáte, než usoudíte, v čem by rébus mohl spočívat?“

Aylis mu úsměv opětovala. „Možná, kapitáne, že některým záležitostí by se mělo věřit.“

„Snad,“ opáčil Aravan, jeho úsměv se rozšířil a jeho oči se ztrácely v jejích.

Alamar pohlédl na Jinnarin. „Nechcete si to, pysko, také vyzkoušet, zatímco tu tihle dva laškují?“

Jinnarin se ostře nadechla. „Ach ne, Alamar. Nechci nic vědět. A pak, na zacházení s těmihle kartami jsem moc malá.“

Mág se chopil balíčku a pustil se do míchání. „Podívám se tedy, co řeknou mně. -Dcero! -Aylis!“

Aylis sebou polekaně škubla a odvrátila se od Aravanova úsměvu k otcovu zachmuvenému výrazu. Sebrala rozptýlené myšlenky a zašeptala: „*Simplicia, propinqua futura: Alamar.*“

Mág rozprostřel karty a bloudil nad nimi pravačkou sem tam. Ukazovákem

označoval hned jednu a vzápětí zase jinou kartu. Konečně jednu žertem vytáhl rubem vzhůru a odsunul ji dál od paklíku. Současně letmo vzhlížel k Aylis. Vzápětí bleskově stáhl ruku k rozestřenému vějíři z karet a zvolil konečnou kartu. Tu obrátil lícem vzhůru.

Byla to karta vyobrazující věž.

„Zatraceně!“ zavrčel stařec. „Doufal jsem, že ji oklamu.“ Jen tak mimochodem vztáhl ruku a zvedl tu, kterou předtím odsunul před sebe. Jinnarín potlačila výkřik a Aylis zbledla, protože na téhle kartě byla vyobrazena lidská kostra.

XI
Zrcadlové odrazy
Podzim, 1E9574
[Přítomnost]

Eroean vplouvala stále dále do širých vod Westonského oceánu. Pod plnými plachtami a s ostrým větrem za zádi.

Z místa, v němž se právě nacházela, směřovala k daleké zemi vzdálené sto sedmáct leagues, čili pět tisíc mil. Ale při způsobu, jakým křižovala, by jí to mělo k místu určení trvat ještě o polovinu déle. Protože to však byla rychlá loď a vál příznivý vítr, i přes křižování jí tahle plavba neměla trvat déle než jen čtyři až šest týdnů.

„Čtyři až šest týdnů,“ povzdechla si Jinnarin, „ano, ale přesto myslím, že bychom mohli plout rychleji.“

Seděli s Jatuem na vrcholu schůdků vedoucích k nižší zádi za kajutami, Rux mezi nimi. Snesl se soumrak a po něm rychle následovala noc, jež se nad vodou rychle rozestřela. Jatu v houstnoucí tmě shlédł na pysku.

„Paní Jinnarin, kdybychom zachytili stálý severní vítr za zádi, pak bychom tuhle vzdálenost přepluli i za méně než čtrnáct dní, možná i za pouhých deset. Ale tak tomu není, protože vítr nám nevane přímo do zad... tedy, neodpovídá na *mé* vzývání, i když mág Alamar by ho možná pískáním dovedl přivolat.“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne, Jatu. Alamar mi totiž jednou řekl, že přivolání větru či vyvolání bouře vyžaduje velkou energii.“

Jatu si dunivým odkašláním pročistil hrdlo a řekl: „Ani Jujubové z Čangy takhle mocní nejsou. A jak sami prohlašují, neprovádějí žádné vlastní kouzlo, jímž by ovlivnili počasí... ale je-li dlouhodobé sucho... takové, že se jezera zmenší v pouhé kaluže zvířeného prachu, země je samá díra a rozpukaná trhlina, a stromy, popínavě býlí, křoviska a traviny vyschnou na troud očekávající jiskru... tehdy Jujubové někdy povolají bohy a požádají je o déšť.“

„A odpovídají, Jatu?“

Černoch se zasmál. „Čas od času, maličká. Někdy. A jindy zase bohové sešlou víc deště, než je zapotřebí.“

„Pak se, Jatu, tihle bohové musí od mých lišit, protože Adon s Elwydd odpovídají, pokud vůbec někdy, bez ohledu na to, jak je potřeba zoufalá.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Jatu vztáhl ruku a začal se s Ruxem mazlit. Drbal ho za ušima, až lišák blaženě mhouřil oči. Konečně se Jatu ozval znovu: „Možná, paní Jinnarin, že čangští bohové vůbec neodpovídají. Třeba se déšť jenom opět spustí a Jujubové prostě získají zásluhu... anebo, je-li déšť přemíra, obviňují bohy.“

Znovu mezi nimi zavládl mlčení. Nad hlavou jim po nebi putoval měsíční srpek. Jinnarin vzhledla k třpytivým hvězdám. Po chvíli řekla: „Myslíte, Jatu, že většina božského uctívání je na tenhle způsob? Že si kněží vynucují úctu za dobré věci a zlé odmítají, a z každé neblahé události viní nějakého zlého, zločinného a po-mstychtivého boha?“

Jatu zamručel. „Paní Jinnarin, naši Jujubové z mé vesnice za krušných časů prohlašují, že si zasluhujeme jakoukoliv strast, kterou na nás bohové sešlou, ať už jde o

sucho, morovou ránu, hlad, válku či něco jiného, a to prý za to, že jsme zbloudili z jediné pravé cesty.“

Jinnarin k obroví vzhlédla. „Jediné pravé cesty? Co...?“

„Myslím, jedinou pravou cestu, o které jednou Jujubové rozhodnou, že takovou bude.“

Jatu se udeřil zaťatou pěstí do dlaně. Vyhlížel zasmušile a zlostně.

Rux se na něj zadíval, pak se zvedl a rozhlížel se dokola, jako by se přibližovali nějaký nepřítel nebo velké nebezpečí. Současně po očku sledoval Jinnarin, nevzdávali nějaký povel.

Ale pyska si ho nevšímala. Hleděla na obra. „Jatu... jste... rozrušený. Existuje něco, co mohu...?“

Jatu se zvolna uklidňoval. „Nechtěl jsem vás znepokojit, paní Jinnarin. Jenom... vzpomínám.“

Znovu je obestřelo ticho. Po chvíli si Rux opět lehl.

Eroean se dál prořezávala temnými vodami, vítr vanul stále bočně, stejně jako i v obou uplynulých dnech na Westonském oceánu.

Jatu bez úvodu pokračoval v řeči: „Když mi bylo čtrnáct, otec onemocněl a chřádl. Zdálo se, že bez ohledu na jujubovo počínání stále víc upadá do svého trápení. Jujuba prohlásil, že je to boží vůle.“

Jedné noci jsem jujubu sledoval do pralesa. Viděl jsem, že něco shání. Po nějaké době hledané našel. Šlo o žlutou květinu. Vykopal její kořen, roztloukl ho na dřev a šťávu nechal vytéct do hlíněné nádoby. Ta bylina se jmenuje zmijí oko a šťáva z jejího kořene je jedovatá. Jujuba ji smísl s lékem, který podával otcí. Když jsem o tom řekl matce, vydala se za ním a zeptala se ho na to přímo. Tehdy jí řekl, že ji chce. Pokusil se ji znásilnit a já ho zabil.

Uprchl jsem, abych unikl trestu starších. Tehdy jsem se vydal na moře s kapitánem Aravanem. Naučil mě mnohému, včetně čtení, psaní a počtů... a také jazyku, způsobům a vědomostem o moři a cestování po něm. I o plachtění na téhle lodi. Když jsem přišel na palubu, byl jsem nevědomým mladíkem, který utekl před zlým činem, ale díky kapitánu Aravanovi jsem teď na palubě *Eroean* prvním důstojníkem. Na palubě korábu, který je nejlepší ze všech lodí plavících se po světových mořích. Už jsem na něm zažil víc, než by si kterékoliv čangské děcko umělo představit: zázračné divy, příšerná nebezpečí, záležitosti drahocenné i smrtelně riskantní, a věci nepřekonatelně krásy a kouzla.

Po těch letech jsem měl možnost zajet si domů. Tam jsem zjistil, že oba rodiče dosud žijí. Otec se zázračně uzdravil hned poté, co byl jujuba nalezen mrtev se zločeným vazem, i přesto, že jeho místo později zaujal jiný jujuba.

Mohl jsem se tehdy ke kmeni vrátit, ale žil jsem už jinak.

Vzhledem ke svým zkušenostem s Jujubou a jejich výroky ohledně Boží vůle jsem v náboženství příliš nevěřil, jak jistě chápete... ale později jsem začal věřit Adonovu učení.“

Jinnarin k černochovi opět letmo vzhlédla. „Adonovu učení? Co tím máte na mysli, Jatu?“

Jatu pokrčil rameny. „Ach, že to On stvořil Plány a světy, že to On vnesl život do

vod, na souš a do vzduchu. Že Jeho dcera Elwydd stvořila světové národy a dala jim svobodnou vůli. Že se mezi nás Adon nevměšuje a ponechává jen na nás, čím se staneme.“

„Aha,“ vydechla Jinnarin.

Jatu opět podrbl Ruxe za ušima. „Ale vůbec si nejsem jistý, zda věřím zbytku z toho všeho.“

„Jakému zbytku?“

Jatu se zhluboka nadechl. „Zbytku z toho učení: že má každý národ nějaký skrytý účel, a že je naším osudem pokoušet se jeho skrytý smysl objevit. A Bokar mi také tvrdí, že se každý jedinec stále znovu rodí, a že–“

„Bokar je vaším učitelem?“ přerušila ho otázkou Jinnarin.

Jatu přikývl. „Při tomhle učení ano.“

Jinnarin se rozesmála a hlásek jí trylkoval jako nějakému ptačímu pěvci.

Jatu na ni zmateně pohlédl.

Konečně popadla dech a řekla: „Jatu, jestli vás Bokar na tuhle víru převede, budete tím nejvyšším trpaslíkem ze všech.“

Poté se k Jinnarininu švitořivému chichotu, jenž se rozléhal nad mořem, přidal sytý a srdečný smích Jatua.

Týden rychle uplynul a nyní se již blížili ke Krabím tišinám. Vítr přešel v nárazové zefyry, které zprvu povívaly hned jedním a posléze zase jiným směrem, až nakonec ustaly zcela. Hedvábné plachtové elfího korábu zůstalo zplihle viset, což Frizian počastoval poznámkou: „Drží je sám ten starý klepetáč.“

Aravan nařídil spustit na vodu čluny a jejich posádkám veslovat nezčeřeným mořem tentokrát přímo na sever, protože tudy vedla bezvětřnými tišinami nejkratší cesta.

Aylis s Jinnarin postávaly na přídi a pozorovaly mužstvo ve člunech: jak si prozpěvuje své písně, jak se vesla noří do průzračné vody, jak se od nich rozšiřují kroužky a vlnky, a jak nakonec splývají ve smíšených vzorech.

Jinnarin stála na klounovci, okouzlená rytmickými vzdechy a jinými zvuky stejně jako Aylis. Muži veslovali, jejich hlasy monotónně prozpěvovaly a sluneční světlo se třpytilo na neměnných vlnkách, jež se šířily mořem.

Pak Jinnarin shlédla do průzračné vody hluboko pod sebou a spatřila v ní vlastní odraz. „Právě v takovém zrcadle jsem poprvé uviděla svou pravou lásku,“ řekla a porušila tak ticho, které mezi ní a Aylis dosud panovalo.

Aylis se otočila s vytřeštěnými očima. „Vy také?“

„Cože?“ Jinnarin se obrátila a zažírала na Aylis. Všimla si, že vědma zčervenala.

„Pokračujte, prosím,“ vybídla ji Aylis, „přerušila jsem vás.“

Po krátké chvíli se Jinnarin znovu pustila do vyprávění. „Došlo k tomu v Darda Glain skoro před pěti tisíci lety. Byli jsme s Ruxem–“

Aylis pozvedla ruku. „Počkejte. Jak by to bylo možné? Rux je lišák a lišky mají přece krátký život.“

„Och, nešlo o tohohle Ruxe, nýbrž o jiného. O jednoho z jeho předků z dávné minulosti. Víte, my chováme lišku nějakých sedm sezón a v posledních dvou z nich

vybíráme z vrhu jednoho z mladých lišáček... v některých případech i lišku... a ty vychováváme, aby později nahradili tatíčka či matičku. A právě tohle lišče pak dostane stejné jméno.“

Aylis sklonila hlavu ke straně. „Aha, už rozumím. Vždycky jste tedy měla a máte Ruxe, vidíte?“

Pyska přikývla. „Už tak dlouho, jak si dokážu vzpomenout–“

„Pokračujte, prosím.“

„Kde jsem to byla? Ach, už vím. Zrovna jsme s Ruxem cestovali severní částí Darda Glain. Byl parný den, a tak jsem Ruxe požádala, aby vyhledal vodu. Víte, k tomuhle se lišky zvlášť dobře hodí. Tak či onak, zvedl čenich a větril kolem. Pak se Rux, rovnou, jako když včela letí k plástvi, rozběhl lesem, až nakonec dospěl k rozlehlé tůni. Stínily ji převislé stromy a podél břehů rostlo rákosí. Napájel ji potůček zarostlý potočnicí, jejíž bílé květy se bělostí vyrovnávaly bělosti lekninových květů spočívajících na hladině tůně. Půdu pod stromy porůstal chladivý mech a mezi ním seděly fialové květy.

Protože voda byla studená, průzračně čistá a báječná, dosyta jsme s Ruxem uhasili žízeň. Řekla jsem Ruxovi, že si tam odpočineme a poslala jsem ho, aby si našel něco k snědku. Sama jsem hodlala zahnat hlad hojnou a jedlou potočnicí. Rux mizel mezi stromy a zatímco jsem sledovala, jak odbíhá, utrhla jsem si z mechu jeden fialový kvítek. Protože jsem si ho chtěla vsunout do vlasů, klekla jsem si na kámen nad vodou a sklonila se nad nehybnou hladinou, abych v ní viděla svůj odraz. Ke svému velkému překvapení jsem zjistila, že tvář, kterou vidím, není má. Vyskočila jsem, prudce se obrátila a zadívala se za sebe... ale nikdo tam nebyl. Protože jsem usoudila, že šlo asi o nějakou vodní vílu, opatrně jsem do tůně pohlédla znovu. A zase uviděla tu tvář. Obklopovaly ji listy. Pak jsem se podívala vzhůru a spatřila tam druhého pysku. Smál se na stromě nade mnou. Byl natažený na větvi a z ní mě pozoroval.

'Ohó, rozkošná,' řekl, jak se zvedal, 'já jsem Farrix, jenž nemůže pronést lež, prohlásí-li, že každá květina, aťsi jakkoliv pěkná, může v porovnání s vašimi lesklými kadeřemi jen blednout.'

Nu, co jsem si při takové odvážné předešle mohla počít, než se do něj zamilovat. Ihned a zcela. Ale vzápětí provedl tu největší pošetilost. Bez zaváhání skočil rovnou po hlavě do tůně... plavně a čistě, že voda sotva vyšplíchla. Já vyjekla hrůzou:–“

Aylis pozvedla ruku. „Ale proč, Jinnarin, proč jste vyjekla? Je přece jasné, že se na vás jen snažil udělat dojem. Nic strašného na tom není.“

„Och, Aylis, je zřejmé, že nejste pyska. Představte si, co by se bylo stalo, kdyby v té tůni přebýval třeba velký pstruh nebo štika. V mém případě či v případě kohokoliv jiného mé velikosti by následovalo šplouchnutí, chlamst a sbohem. Proto jsem tedy vykřikla hrůzou, protože kdyby pod hladinou nějaká taková obluda číhala, Farrix by nebyval přežil. Naštěstí tam ale žádná nebyla a tak mého novopečeného milého nic nesežralo.“

Aylis chápavě našpulila rty do tvaru písmenka 'o'.

„Mohla jsem pozorovat, jak k mé skále připlouvá pod vodou, ale pořád se nevynořoval a nevynořoval. Začala jsem o něj mít strach, a když jsem poklekla a nahnula

se, abych se podívala, jestli se nezachytil o kořen nebo nějak jinak neuvízl, najednou se prudce vynořil, políbil mě a rozesmál se. No řekněte, jak jsem ho mohla nemilovat?

A když se vyšplhal z vody ven, hluboce se mi uklonil, projasnil svým úsměvem celíčkový svět a řekl: 'Pokud jste už zapoměla, jmenuji se Farrix a nikdy nelžu. A můj lišák támhle za vámi se jmenuje Rhu.',,

Jinnarin se opět nahnula přes zábradlí a zadívala se dolů na poklidně se vzdouvající moře. A zatímco hladinou plynuly mírné vlnky vyvolané záběry vesel, prohodila: „Takhle jsem poprvé uviděla tvář svého opravdového milého. Odrážela se v hladině té tůně.“

Trvalo šest dní, než se vymanili z dosahu Krabích tišin. Šestého dne totiž veslaři dověkli koráb do mírného větru. Reydeau zapískal signál k návratu veslařů na palubu a Rico dal zase hvizdem pokyn k vytažení plachty, takže po chvíli už *Eroean* opět prořezávala vody se zčeřenou bílou brázdou za zádi.

Ale téhož jitra se Jinnarin probudila svěží po poklidně prospané noci. A ve chvíli, kdy si to uvědomila, propukla v pláč. Rux úzkostlivě kňučel, olizoval své paní tvář a těkově se rozhlížel po náznaku hrozby, aniž by nějaký objevil.

„Co má tenhle bengál znamenat?“ zvolal Alamar a kopl do dřevěné přepážky Jinnarinina pokojíku pod lehátkem.

„Och, Alamaré,“ zavzlykala Jinnarin, „prospala jsem celou noc.“

„Eh?“ Alamar zachřestil malými dvířky.

Jinnarin desku odsunula a vešla do Alamarovy kajuty. „Povídala jsem, že jsem celou noc prospala.“

Mágovou tváří se mihl zachmuřený výraz. „Jejda, to není dobré. To tedy vůbec ne.“

Stále vzlykající Jinnarin prudce dosedla na podlahu a schovala tvář v dlaních. Rux do ní střídavě šťouchal a současně pokukoval po Alamarovi, jako by ho obviňoval.

„Vůbec žádný sen?“ zeptal se mág.

Jinnarin, aniž by vzhlédla, zavrtěla záporně hlavou.

„Inu, pysko, musíme vyčkat.“

Zaražená Jinnarin konečně vzhlédla. „C-co by to mohlo znamenat, Alamar?“

Mág si pohladil bílý vous. „Cokoliv, a nikoliv vše z toho něco zlého.“

„Například...?“

„Podívejte, to, že se vám nezdál váš obvyklý ošklivý sen, ještě neznamená-“

„Nesnažte se mě klamat, Alamaré! Řekněte mi to otevřeně.“

Alamar si povzdechl. „Inu... mohlo by být, že ten, kdo sen posílá, se v uplynulé noci dostal do nějakých nesnází, které ho natolik zaměstnaly, že vám jej nestačil zaslat. Podobně není vyloučené, že odesílatel snu, ať už on či ona, ho už vysílat nemusí... proč... nevím. Možná se už jeho problém vyřešil. Na druhé straně může být odesílatel snu raněn nebo...“ Mág cosi zadrmlil a zmlkl.

„Pokračujte, Alamaré, jen to dopovězte: odesílatel může být raněný anebo mrtvý!“

Alamar skličene přikývl. Po jeho přitakání se Jinnarin znovu rozplakala. Teď už Rux na Alamaru varovně zavrčel, ale žádný pohyb v jeho směru neučinil.

Konečně se Alamar opět ozval: „Zeptejme se Aylis. Snad bude vědět... anebo to dokáže vysvětlit.“

Aylis upřeně zírala do umyvadélka s vodou černou jako uhl. Od ebenově černé hladiny se odrážela její tvář. Její smaragdové oči se ztrácely v naprostém soustředění a na čele jí perlil pot. Po jednom boku jí postával Aravan a tvářil se ustaraně. Alamar stál na opačné straně stolu a Jinnarin klečela před tmavou tekutinou, do níž byla zahleděná. Okna byla zatažena a na stříbrném svícnu na stole před pyskou hořela jediná svíce.

„*Patefar!*“ naléhavě vyslovila Aylis už popáté či pošesté napjatým hlasem, ale voda černá jak havran se nezměnila.

„*Patefar!*“ řekla skřípavě znovu. Ale ve stříbrné nádobce se pořád nic neměnilo, a proto se Aylis se zavřenýma očima zhroutila nazpět.

Jinnarin zalapala po dechu a Aravan k Aylis přiskočil a chytil ji za zápěstí.

„Nic mi není,“ zamumlala, „jsem jenom unavená. Ten štít... je příliš silný. Rozlišit cokoliv z minulosti je nad mou moc.“

Aravan se její rukou dotkl vlastní líce. Aylis k němu vzhledla a v očích se jí zračilo překvapení. Usmál se, posadil se vedle ní a sevřel její chladné prsty mezi své hrřejivé dlaně.

Jinnarin se oči zalily slzami. „Mám takový strach,“ řekla roztřeseně.

Alamar si povzdechl. „Myslím, že není čeho-“

„Och, Alamare,“ vyhrkla Jinnarin, „já nemám strach z něčeho, já mám strach o Farrixe.“

„Podívejte, pysko, vždyť ani nevíme, kdo ten sen posílá, a ještě méně, zda má co dělat s Farrixem.“

„Otče,“ ozvala se tiše Aylis, „myslím, že Jinnarin důvod k obavám má. Kdo jiný by jí tu vizi totiž posílal?“

„Ale dcero, u toho snu jde možná o pouhou noční můru. Domníváš se, že by Farrix něco podobného posílal své drahé?“

Jinnarin vyskočila na nohy a pustila se na stole do přecházení, až se v mihotavém světle svíčky zdálo, že se kolem ní shromažďují stíny a vzápětí se opět rozptylují...

„Alamare, sám jste přece říkal, že sny často nebývají takové, jaké se zdají. Farrix by mi žádný ošklivý sen záměrně neposílal.“

Aylis na pysku rychle pohlédla a pak se zadívala na otce. „Má pravdu, otče. A pak, vize, kterou vídáš... onu bouři, černý koráb, bledavě zelené moře, křišťálový palác... tyhle položky samy o sobě nejsou děsivé. Spíše její sen obsahuje něco jiného, cosi, co s sebou nese strach, cosi, co zůstává nespátráno.“

Alamar uznale zamručel. „A ty, dcero, nemáš žádnou představu, oč by mohlo jít, či jaký by ten sen mohl mít význam?“

Aylis zamítavě máchlá volnou rukou. „Žádnou. Jak už jsem řekla, když mi Jinnarin o svém snu vyprávěla poprvé, zdálo se, že se jedná o nějaké poselství, ale jaký má význam říci nedovedu, protože ani tehdy ani nyní nedokáži do toho zdroje na-

hlédnout.“

Alamar se zvedl a odšoural se k jednomu ze tří zatažených okének na pravoboku. „Vpusťme sem trochu světla,“ zabručel a odsunul sametový závěs.

Jak do kapitánovy pracovny proniklo sluneční světlo, vyprostila Ayliš neochotně ruku z Aravanovy a sfoukla svíci. Elf vstal, přešel k okénkům na levoboku a odhrnul clonící látku.

Jinnarin znovu dosedla na stolní desku. Nohy měla pokrčené a pažemi si objímala kolena. „Co mohu dělat, Ayliš?“ zeptala se s utrápeným výrazem v obličejíku.

„Och, Jinnarin, toho, co můžete podnikat, je málo. Nezbyvá, než čekat. Je-li tím odesílatelem skutečně Farrix, možná, že umdlévá. Předávání snu jinému totiž odčerpává energii.“

Jinnarin po tváři skla slza. „Umdlévá? Nemyslíte tím, že slábne?“

Ayliš rozhodila rukama. „Nevím, Jinnarin, já prostě nevím.“

Příštích několik dní bloudila Jinnarin po palubách *Eroean* ve špatné náladě a ztrápená. Dny trávila bez radosti a noci zase byly plné neklidného spánku, v němž sebou házela, neustále se převracela, aniž by se dokázala uvolnit, protože její snění nesoužila žádná noční můra. Její stále horší nálady si všimla celá posádka a sklíčenost padla i na ni. Zdálo se, že i Rux je bez nálady. Oháňka mu zplihle visela a o lov krys a myši se úplně přestal zajímat.

„Musíme s tím něco udělat,“ řekl jednou Finch Arlovi, Rollymu a Carlymu, které Jinnarinina malomyslnost znepokojovala.

„Naše pyska je smutná a tak potřebuje rozveselit.“

„Co takle muzika?“ zeptal se Rolly. „Já bych moh zapískat na píšťalu.“

„Nebo námořnický zkazky,“ navrhl Arlo, „z někerejch našich historek by jí vlasy na hlavě vstávaly hrůzou, to teda zase je jo. Možná by jí to vodvedlo vod toho trápení, ať už je jakýkoliv.“

„A co takle něj akej flám, co říkáte?“ přidal se Carly. „Mohli bysme Trenche s Hoganem přimět, aby upekli dort, ne?“

„Tak teda voslava?“ zeptal se Rolly. „Teda, jako že se na voslavách dycky něco voslavuje... vítězství, něčí památka, výročí, tak porůznu.“

„A co takle dvanáct let, co sem na týdle palubě?“ zeptal se Lobbie, námořník ležící na své pryčně, který čtveřici poslouchal.

Rolly, Finch, Arlo a Carly na sebe vzájemně pohlédli a pokrčili rameny. „Vidím, že žádný námitky nejsou,“ konstatoval Finch...

A tak se zrodila oslava, kterou nazvali Lobbieho tučet.

O dva dny později, když už se na *Eroean* začal snášet soumrak, byly rozžaty lucerny a všichni se shromáždili na palubě, na níž se pořádal slavnostní večírek. Zpívalo se, vyprávělo a ve vzájemných závěsech se tancovaly třasáky.

Někteří válečníci z Bokarovy družiny předváděli své dovednosti se sekýrami. Roztáčeli dvojsečné čepele, vrhali je v obrátkách do vzduchu a vzápětí je zase chytali za dubová topůrka. Ocel řinčela o ocel za současného a neutuchajícího povzbuzování ostatních přihlížejících.

Mág Alamar žongloval se světelnými koulemi a z vlasů a vousů různých členů

posádky vytahoval zmizelé holuby a ryby, zatímco ostatní jeho triky častovali užaslými výkřiky. Vždyť z Bokarova levého ucha vytáhl dokonce velký rudý drahokam, obří rubín, který se změnil v děšť jisker, jež dojiskřily už v okamžiku, kdy se po něm velitel natahoval, takže diváci zavýskali škodolibou radostí.

A pak, zatímco hrál Lobbie na tahací harmoniku, Rolly na píšťalu a Burdun na buben, a námořníci s válečníky podupávali a tleskali do taktu, zatančili kapitán Aravan se slečnou Aylis divoký tanec plný náhlých prudkých a trhaných pohybů, kroků a výskoků. Oba vířili dokola a vzájemně se na sebe usmívali. A když dotančili, vznesl se k obloze mocný ryk. Kapitán chytil slečnu Aylis za pas, vyzvedl ji do vzduchu, roztočil se s ní a pak ji políbil na rty. Ihned poté zavládla nepopsatelná vřava. Námořníci svátečníky jásali v bezstarostném odevzdání. Když vřava utichla, Trench s Hogarem a za přispění Tinka s Tivirem vynesli na palubu dorty a kád' zeledného moku z citrusových plodů. A na jednom z dortů byla napsána slova *Lobbieho tučet*. Právě ten postavili před Lobbieho, aby ho naporcoval a nabídl z něj ostatním.

A zatímco lidé, trpaslíci, mágové a elf pojídali dort a upíjeli z hrnků *Zelený výkřik* - tak se ten mok jmenoval -, zaujali pyska s lišákem místo ve středu paluby, Jinnarin na jeho hřbetě.

Jinnarin lišákovi cosi pošeptala a začala odměřeně tleskat. Rux se dal pomalu, pomaloučku, přesně v rytmu Jinnarinina tleskání, do pohybu a vykračoval jakýmsi záhadným způsobem.

Krok a krok, obrátka a strnutí. Krok a krok a obrat.

Posádka pyska s lišákem sledovala s údivem v očích.

Krok, krok, obrat a strnutí. Krok, krok a obrat

Postupně, pozvolna se rytmus neustále zrychloval a Rux nepřestával udržovat tempo.

Krok, krok, obrat a strnutí. A všichni diváci stáli jako uhranutí, dort a mok zapomenuty.

Krok, krok, obrat. Čím rychlejší rytmus, tím rychlejší lišákovo tempo. Jeden z námořníků rytmus zachytil a pustil se do tleskání v souladu s Jinnarin.

Krok, krok, obrat a strnutí. Krok, krok, obrat

Přidávali se stále další. A tempo se neustávalo zvyšovat. Rux už nyní nevykračoval majestátně, ale za chůze poskakoval.

Krok, krok, obrat a pauza, krok, krok, obrat

Pyska na lišákově hřbetě vytleskávala volnými rukama a rytmus se dál zvyšoval.

Krok, krok, obrat a strnutí, krok, strnutí, obrat.

„Hai, hai, hai, hai...!“ vykřikovala pyska, tleskala ještě rychleji a její hlas zněl ostře a pronikavě. Rux se teď jevil jako rozmazaná skvrna. Tleskající ruce a podupávající nohy námořníků a válečníků nabývaly ohlušujícího crescenda, lidé i trpaslíci vydávali syrový bezeslovný řev. Skok, skok, obrat, záškub, skok, skok, obrat; Rux vířil a kroužil, ale stále v tempu a s podupáváním do taktu.

A pak- „*Ya ho!*!“ -vykřikla pyska, Rux provedl vysoký výskok, dopadl, zavířil, znovu vysoko vyskočil, přičemž z něj Jinnarin sesedla, ještě když byli ve vzduchu, a přistála současně s lišákem.

A zatímco posádka propukla v šílený jásot a ovace, Jinnarin s Ruxem se všem

dokola ukláněli. Rozjásaný Jatu přiskočil, zvedl Jinnarin, posadil si ji na rameno a s Ruxem za patami pochodoval mezi křepčící posádkou a vykřikoval: „Paní Jinnarin a Rux! Paní Jinnarin a Rux!“ Všichni se k jeho provolávání přidali. Jinnarin se usmívala a každému se ukláněla.

A uprostřed vši té vřavy se na sebe vzájemně podívali čtyři námořníci. Finch, Arlo, Rolly a Carly, a i když jim oči zalévaly slzy, zešíroka se ušklebovali. Protože už pyska přestala být smutná, věděli, že večírek, který uspořádali k rozptýlení jedné osamělé dušičky, má naprosto zdrcující úspěch.

Jejich pyska už byla zase v pořádku.

XII
Stíny
Podzim, 1E9574
[Přítomnost]

Eroean proplouvala převládajícími západními větry. Plachtila dlouhými úseky napříč větru a křížovala jen vtom případě, bylo-h to nezbytné. Pokud se povětrí změnilo, byla tu a tam seřizována. Plula k severozápadu a mířila k západní pevnině, na níž prý sídlil jen necivilizovaný národ.

Jinnarinina veselá nálada se už vrátila, i když nadále přetrvávaly dny, v nichž se zdála zachmuřená. V takových chvílích se ji posádka snažila rozveselit: Jatu, Aravan, Bokar, Tink, Tivir a ostatní z lodní posádky, stejně jako Aylis. Občas se o to pokoušel i podivínský Alamar, ale jako vždy narušoval její smutky tím, že se s ní dostával do hádek, vesměs nechtěně.

Čas od času se Jinnarin kvůli rozptýlení uchylovala k Jatuovi. Obrovský černoch jí soucitně naslouchal, radil jen málo a někdy ji náladu vylepšoval vyprávěním příběhů zvláštního dětství v čanganské vesnici, a také námořnickými historkami. I Rux měl Jatua rád a podle Jinnarinina smýšlení každý, kdo si lišákovu důvěru získal, získal si ji i u ní. A tak se stal obr důvěrníkem drobounké pysky.

Tři noci po oslavě stál Jatu u kormidla *Eroean*, držel se stálého postavení severní hvězdy a vedl elfí koráb průzračnou nocí napříč větrem. Pojednou koutkem oka zahlédl pohyb a užasle sledoval, jak vzhůru po schůdcích a posléze přes zářovou palubu tiše klouže jakýsi chomáček stínu.

„No, no, Jatu,“ ozval se stín jasným hláskem.

„Paní Jinnarin. Jste to vy?“ Jatu si promnul oči.

Jedinou odpověď mu byl povzdech.

„Zase v Černé náladě, že?“ prohodil a vzápětí vyprskl smíchem.

„Co je tak legračního, Jatu?“

„Nevědomky jsem zažertoval,“ odpověděl.

„Zažertoval?“

„Ano. Stojíte támhle celá zahalená ve stínu a já se ptám, máte-li černou náladu.“

„Zahalená ve-? Och.“ V tom se stín rozplynul a odhalil pysku.

„Mno, tohle je už mnohem lepší, paní Jinnarin. Rád vás při řeči vidím.“ Jatu malinko poopravil kormidlo. „A pak, netušil jsem, že máte takovou moc.“

Jinnarin si zachmuřeně sedla na palubu, nohy křížem, lokty na roztažených kolenou, bradičku podepřenou pěstičkami. „Já o tom jako o moci nesmýšlím.“

„Ach Bože, ale moc to je, paní Jinnarin. Stíny mají velkou moc.“

„Ano?“

Jatu přikývl. „Inu, povídá se, že stín je samou duší určité osoby, a že odříznete-li ho očarováním stříbrným nožem v pravé poledne nejdelšího dne roku, bude navždy ztracena... stejně jako vy. Zbyde jen bezcenná podstata.“

„Jatu, tomuhle jistě nevěříte.“

„Možná ano a možná ne. Ale spatřím-li někdy člověka či nějakou jinou bytost bez stínu, bude mi jasné, že postrádá duši.“

„Utečete?“

„Přijde na to, maličká. Přijde na to.“

„Nač?“

„Inu na to, zda prchat bude či nebude zapotřebí.“

„Aha.“

Jatu provedl další drobnou opravu kormidla a loď se stočila proti západnímu větru. Po chvíli se znovu ozval: „Ale tohle je jen jeden příběh o stínech a jejich moci. Existují také další.“

Jinnarin k čanganovi vzhledla. „Jiné?“

„Ano. Chtěla byste si některý poslechnout?“

„Ráda.“

Jatu chvíli mlčky postával a pak se pustil do vyprávění:

„Kdysi hodně dávno a daleko na severu Čangy, kde prales ustupuje travinám a ty zase nesmírné poušti, která se prostírá za horami, kde létají orli, tam, uprostřed vyprahlé pustiny, přebýval poblíž průzračného jezera v háji bohatě plodících marhaníků démon. Musíte si uvědomit, že šlo o zázračné místo, protože voda je v takové žhavé řiši drahocenná stejně jako marhaníky... ano, jako by na zem spadla sama část ráje.

A jednoho dne, v době, kdy se démon zrovna zdržoval ve zlatém městě na opačné straně světa, aby dohlédl na několik z mnoha svých záležitostí, přepadli lapkové karavanu. Nikdo nepřežil, až na jednoho mladíka. Potácel se a vrávoravě se plahočil přes vyprahlé duny, padal, plazil se a znovu vratce vstával, aby opět klopýtal a vrávoravě pokračoval dál, až nakonec po břiše sklouzl do démonovy oázy.

Ponořil tvář do průzračného jezera a zhluboka se napil. A ve stejném okamžiku na opačném konci světa zaječel démon ve zlatém městě: 'Někdo mi krade mou vodu!' Zuřivě vzlétl do nebe a řítit se přes svět.

Ale než do oázy dokázal doletět, mladík si z jednoho z marhaníků utrl granátové jablko a zakousl se do jeho dužniny. Rty mu zbarvila rudá šťáva a odkapávala mu z brady. A démon, který už měl v té době poloviční cestu za sebou, zaječel: 'Někdo mi krade má granátová jablka!'

Šílený vztekem pokračoval vletu a po přiletu do oázy našel vyčerpaného mladíka, který po ukojení žízně a hladu usnul. Rozhněvaný démon už už vztahoval dlouhé pařáty, aby mladíka roztrhl vedví. A v tom si pomyslel: 'Ano, mohl bych ho svými mocnými spáry rozsápat na cáry, ale trpěl by skutku tak, jak by měl? Ne! Bylo by po něm, než by se stačil probudit. Ale já ho nechci vyřídít tak snadno. Rád bych ho přiměl, aby za své hnusné zločiny vůči mně po zbytek života trpěl!'

A proto své mečovitě drápy zase stáhl a mladíka na cucky neroztrhal. Vydal se do vlastní kovárny a za svištění měchů, burácení ohně a tlukotu kladiva začal s mumláním vykovávat magický hřeb.

Lomoz a řinčení jeho činnosti mladíka probudily, a proto se přikradl blíž, aby zdroj toho hromového rachotu zjistil. Když uviděl démona při práci, hrozně se sice zděsil, ale přikrčil se za skálou, aby mu nic neuniklo.

A mezi mocnými údery kladiva k němu doléhalo démonovo zlostné mručení: 'Neukradl mi snad *mou* vodu?'... *klang!*... 'A neujedl *také* z mých granátových

jablek?'... *kling!*... 'Tohle ho jednou provždy zadrží!'... *klang!*... 'Tohle je za jeho zločin patřičný trest!'... *klang!*...

Mladík ihned pochopil, že démon zhotovuje cosi magického a chce ho tím potrestat jen za to, že si zachránil vlastní život. Ach, jak se trápil a přemítal, co si počít. Věděl, že prosit démona o milost je marné, protože démoni žádné slitování nemají. Věděl rovněž, že uprchnout nemůže, protože jej démon najde, ať se vydá kamkoliv. Nemohl s ním ani bojovat, protože démoni mají mimořádnou sílu, hrozné pařáty, tesáky a drápy. Zoufal si, protože jak by on, pouhý smrtelník, mohl doufat v únik před strašlivým osudem démona, necht' měl být jakýkoliv?

V té chvíli démon vykřikl: 'Ha! A hotovo!' Odvrátil se od kovadliny a začal se štrachat ve veliké skříní s nástroji.

Mladík se tiše vykradl a spatřil na kovadlině cosi, co mu připomínalo obyčejný hřeb. Rychle ho vyměnil za hřeb z nedalekého sudu, který jich byl plný. Ten, který vykoval démon, si zastrčil za pás. A i když netušil, k čemu má hřeb sloužit, popadl také kladivo po ruce a i to si zasunul za pás. Pak hbitě a tiše odběhl na břeh jezera, lehl si a předstíral hluboký spánek.

Zakrátko přišel démon, zatřásl mladíkovým ramenem a zařval: 'Vstávej, ty poberto, lotře, zloději! Budeš potrestán!'

Mladík vstal, mnul si oči a zíval. 'Trest? Jak to? A zač?'

'Za to, že jsi pil mou vodu!' zařval démon, máchl rukou a jezero zmizelo. 'A teď je na místě, k němuž se nikdy nedostaneš... devadesát devět leagues na východ!'

'Trestáš mě za pití vody!' zvolal mladík. 'Ach, ale vždyť je to hrozně nespravedlivé a kruté!'

'A taky za to, žeš ujedl mých granátových jablek!' zařval démon, máchl rukou a marhaníkový háj zmizel. 'Teď' je tak daleko, že se k němu nikdy nedostaneš... devadesát devět leagues na západ!'

'Trestáš mě za to, že jsem pojedl ovoce?' vykřikl mladík, zatímco shora pražilo slunce, protože stinný háj už tam nebyl. 'Och, jak nespravedlivé a kruté!'

'Nespravedlivé a kruté? A to zdaleka nevíš všechno!' zařval démon, znovu máchl rukou a písek pod nohama se nyní změnil v nesmírně tvrdou skálu. 'Já ti předvedu, jak umím být krutý a nespravedlivý!'

Démon poklekl a přibil mladíkův stín kladivem ke skále. Při nechápavém mladíkově výrazu se zlověstně rozchechtal a prohlásil: 'Teď' jsi tu navždy uvězněn a veškeré kouzlo, které jsi snad mohl mít, je pryč. Můžeš se pohybovat jen tak daleko, pokud ti tvůj stín dovolí. Je k téhle skále přibitý mým neodstranitelným hřebem. Budeš-li svůj stín vrhat přes něj, můžeš se rozběhnout, kamkoliv se ti zlíbí. Nu, co ty na to?'

Mladík poklekl démonovi u nohou a řekl: 'Ach, démone, tohle je nesmírně krutý trest, tak krutý, že si ho zaslouží jen ten, kdo je stejně krutý!' A po těch slovech přibil démonův stín pravým magickým hřebem.

Démon zasyčel bolestí a po mladíkovi hrábl, ale ten byl příliš hbitý a čilý, takže z démonova dosahu uskočil. Démon sice začal máchat rukama v tajemných vzorech, ale veškerá kouzelná moc ho už opustila. Sehnul se a neodstranitelným hřebem zacloumal, ale ten ve věčné skále vězel pevně. Hořekoval, skřípěl zuby a mladíka

proklínal. Z jeho rozeklaného jazyka se řinula děšivá slova, jež se dovolávala vran, aby mládenci vyklovaly oči, ohyzdných chorob, aby mu vnitřnosti shnily, jedovatých písečných červounů, aby ho uštkli... ale vše nadarmo, protože démon už všechnu svou moc pozbyl.

Mladík se vydal přes poušť a než ho zachránila jedna procházející karavana, málem zahynul. Ale démona věznil hřeb probitý jeho vlastním stínem. V bezměsíčné noční temnotě se mohl vydávat, kam se mu zachtělo, protože v černotě byl jeho stín všude. Ale každého dne při východu slunce musel setrvat na východě, aby vrhal stín přes hřeb... mohl se zdržovat spousty leagues ve východním směru, ale jen potud, pokud byl jeho stín přibit. Jak se však den chýlil k poledni a jeho stín se krátil, byl nucen se pohybovat na západ, a když slunce dosáhlo zenitu, musel stát na hřebu, protože mu slunce stálo přímo nad hlavou a svůj stín měl přímo pod nohama. A když slunce zacházelo na západě, mohl se vydávat na cestu, ale se stínem za sebou vrhaným k východu a tedy přes hřeb.

Ale největší ironií ze všeho byla skutečnost, že se na východ a na západ ve vzdálenosti devadesáti devíti leagues, těsně mimo démonův dosah, nacházely jezero a marhaníkový háj. Mohl k nim sice dohlédnout, ale nemohl se napít osvěžující vody ani si pochutnat na sladkém ovoci. Prostíraly se přesně tam, kam je přemístil, aby trýznily nevinného mladíka.

Démon zlostně řval, marně nařikal a zabíjel každého poutníka natolik nešťastného, že se mu dostal na dosah. Protože se rozšířilo, že se v téhle oblasti démon zdržuje, brzy se jí každý raději vyhnul. Dodnes se říká, že je poušť za noci nebezpečná. Démon prý tou pustinou stále bloumá a je údajně hrozně silný a zuřivý.

Říká se také, že prý v pravé poledne můžete démona vidět nehybně stojícího ve slunci jako ohromnou vysokou skálu, která je matně načervenalá, jakoby od štávy z kdysi dávno snědených granátových jablek.

Rovněž se vypráví, že se prý o jeho situaci doslechli jiní démoni, osobně se přilétli podívat, a že se prý nad jeho hrozným osudem třáslí hrůzou. A i když se ho pokoušeli osvobodit, nepodařilo se jim to, protože kouzla, jimiž hřeb zaklel, byla zcela nad jejich moc prolomit.

Vypráví se také, že se démoni chopili čarovného stříbrného nože a snažili se stín svého druha odříznout v pravé poledne Nejdelšího dne roku, ale kouzlo v začarovaném hřebu bylo nad moc stříbrné čepele, takže od svého záměru upustili.

A konečně se vypráví, že ostatní démoni si v ten den odřízli vlastní stíny, aby je takový strašlivý osud nepostihl...

Teď tedy, paní Jinnarin, znáte celý příběh a víte už, proč démoni postrádají duši, až na jednoho, jehož duše je pevně přibitá ke skále, kterou obklopuje rozžhavený a palčivý písek.“

Jatu se dunivě rozesmál, až se Jinnarin vedle něj otráasala. Po chvíli řekla: „Děkuju, Jatu, právě tohle jsem potřebovala.“

Jatu se zašklebil a nepatrně poopravil kormidelní kolo. Voda klouzala podél trupu, za nímž se rychle čeřila ve světélkující brázdě, a na nebi jiskřily a pomrkávaly hvězdy ve svém koloběhu po nebeské báni. Kdesi na palubě kdosi zanotoval tklivou melodii v jazyce, jemuž Jatu ani Jinnarin nerozuměli. A dole na hlavní palubě se

objevili Aravan se slečnou Aylis. Zastavili se, opřeli se o zábradlí a pozorovali plynoucí moře ozářené svitem hvězd.

„Hmm,“ zahučel Jatu.

„Copak?“ zeptala se Jinnarin.

„Jenom přemýšlím... uvažuji.“

Jinnarin vyčkávala. Konečně Jatu promluvil: „Myslím, že kapitán Aravan by rád prohrál svůj stín se slečnou Aylis.“

Jinnarin nakrčila čítko. „Prohrál svůj s—? Á, už chápu. Ano, myslím, že máte pravdu, ale ona mu zase na oplátku věnuje svůj.“

Té noci se Jinnarin probudila zpocená, roztřesená, srdce jí tlouklo a byla u vytržení.

„Alamare!“ vykřikla a vtrhla dvířky pod lehátkem do mágovy kajuty. Rux se vydrápal na nohy a pustil se za ní. „Už je zase zpět! Vrátil se mi ten ošklivý sen! Ach, cítím se tak báječně!“

Její radostné oznámení počastovalo jen chrápání.

Eroean pokračovala v plavbě k severozápadu. Každý den urážela jednu league za druhou a blížila se cíli. Plachtili východně od Gelenu. Ale tahle ostrovní říše byla natolik vzdálená, že ji nebylo možno ani zahlédnout. Prostírala se totiž nějakých sto mil severně od jejich kursu - nemohly ji proto vidět ani košové hlídky vysoko na stožárech. Počasí zůstávalo převážně pěkné, i když tu a tam zapršelo. Šírá a tmavomodrá rozloha moře si zachovávala neutuchající pohyb, který připomínal pravidelné dýchání jakéhosi obrovského tvora. Po jeho vzdouvajícím se povrchu se převalovaly vlny. Občas je podplulo hejno ryb, příležitostně viděli také mořské ptáky. A jednou zahlédli velryby, které Aravan nazýval „vládkyněmi moře“.

Čas od času hlídka oznámila vzdálenou plachtu, ale povětšinou byl výhled od obzoru k obzoru prostý života. Ale pak jednoho dne-

„Hou, kouř!“ zvolala hlídka na přednímu stožáru. „Holá, kouř, na pravoboku od přídě!“

Jinnarin stojící na klounovci se tím směrem zahleděla. Na severu, nízko proti obzoru v dáli, visel ve vzduchu ponurý proužek.

„Co to je?“ zeptala se a otočila se k Aravanovi s Aylis. „Oblak nebo dým?... Och, Aravane, nejde o hořící loď, která se potápí?“

Elf zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, paní Jinnarin,“ odpověděl. „Spíš bych řekl, že jde o Karak.“

„Karak?“

Aylis, aniž by odtrhla zrak od kouře, poznamenala: „To je ohnivá hora na Atale. Tu a tam se probudí a vychrlí do vzduchu popílek a kouř.“

„A co roztavenou skálu? Slyšela jsem, zeji ohnivé hory někdy také vypouštějí.“

Aylis přikývla. „Někdy ano, ale pokud má paměť sahá, tak nikoliv. Co vy na to, Aravane?“

Aravan se v myšlenkách zahloubal do minulosti. „Vzpomínám si, že naposledy Karak chrlil proud roztavené horniny před třemi či čtyřmi tisíci letních sezón. Kdy

přesně, říci nedokážu. Tehdy jsem se už v říši Mithgar zdržoval asi jeden či dva tisíce letních sezón.“

Námořníci, kteří poblíž stáceli lano, užasle zalapali po dechu a upřeně se na Aravana zadívali. Kapitánův věk je ohromil. Aylis s Jinnarin však na elfových slovech nic pozoruhodného neshledávaly.

„Tam jste přešel?“ zeptala se vědma.

Aravan zavrtěl hlavou. „Ne, Aylis, ale mohl jsem, protože na Atale existuje mezisvětí, které jej spojuje s Adonarem. Já vyšel v Hovenu, nedaleko od břehů Avagonského moře. Právě tam jsem své moře poprvé spatřil a ono zapělo mé duši.“

Jinnarin si povzdechla. „Já nevím, kudy moji rodiče přešli z Feyeru do říše Mithgar. Vím jen, že mnozí příslušníci mého národa uprchli na Rwn, když na nás lidé začali pořádat štvance. Byla jsem v té době ještě mladinká.“ Pyska se zachvěla a v duchu si opět dokázala vybavit trubení rohů, štěkot smeček a dusot koňských kopyt. A také prudké šplíchání vodou probíhajících líšek zoufale se pokoušejících uniknout štvanci. „Neměla jsem kdy se jich zeptat.“

Trojice ztichla. Sledovala, jak se dým na obzoru ztrácí za zádi. Konečně se opět ozvala Aylis: „Kde jsme přešli my, mágové, není žádným tajemstvím. Na ostrově Rwn je jediný známý přechod mezi Vadarií a Mithgarem. Ale v porovnání s jinými je nevýrazný, takže jím přechod v rituálu trvá dlouho.“

„Cožpak by nešlo vstoupit nejprve do Adonaru a odtud pak do Mithgaru?“ zeptal se Aravan. „Anebo nejdřív dokonce i do Neddry?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Zdá se, že Mithgar je pro nás spojitostí, jedinou cestou pro lidstvo, jak získat přístup do jiných světů, do jiných Plánů.“

„Připadá mi zvláštní,“ zabručel Aravan, „že Adonar, Neddra ani žádný jiný svět nemají na Rwnu přechod... jenom vaše Vadarie. A má-li zase Vadarie na Rwnu a nikde jinde pouze jediný mezisvětí... připadá mi tohle procházení zvláštní.“

Aylis pokrčila rameny. „Opakuji, Aravane, že Rwn má jediný *známý* přechod. Možná, že existují i jiné, ale ty dosud nikdo neobjevil.“

Aravan obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „A přece, jenom jediný přechod pro svět mágů...“

Jinnarin se zachichotala, a když se na ni Aravan s Aylis tázavě zadívali, řekla: „Možná, že to takhle Adon zařídil proto, aby říši Mithgar nezabrali samí Alamarové.“

Aravan se rozesmál a Aylis se usmála. Pak Aravan vztáhl paži a vzal Aylis za ruku. Zachytil svým smělym modrým zrakem její zelený. „Jak může mít takový popudlivý stařec, jako je váš otec, tak báječnou dceru?“

Aylis se na elfa usmála, aniž by uhnula pohledem, jenž byl stejně smělý jako jeho. „Takhle se projevuje, když zestárne... je podivínský, hašteřivý, svárlivý, tajnůstkářský a nadměrně si dopřává piva, vína, brandy a jiných alkoholických nápojů. Ale až se vrátí do Vadarie a omladí se, značně se změní, a proto také znovu nabyde pružnosti a podmanivých způsobů.“

Jinnarin se zatvářila překvapeně. „Změní se?“

Aylis se k ní otočila. „Ach ano. Potom jeho hašteřivost zcela zmizí, ale musím přiznat, že občas se bude nadále projevovat svárlivě.“

„Bože,“ zhrozila se Jinnarin, „vůbec si nejsem jistá, zda tohle uvítám. Víte, mám ho ráda takového, jaký je.“

Aylis vyprostila ruku z Aravanova sevření a poklekla vedle klounovce, takže měla pohled na stejně úrovni s pysčíným. „Stejně jako já, Jinnarin. Ale mám ho ráda i mladého. A věřím, že i vy ho budete mít stejně ráda jako mladíka.“

Jinnarin se zdráhavě pousmála. „Inu, jen že mě v tomhle stavu nutí přemýšlet... skutečně myslet. Před pár měsíci mi položil otázku, na jejíž odpověď se stále pokouším přijít.“

Aylis se rozesmála a vstala. „Věřte mi, Jinnarin, tohle se nezmění.“

Znovu se odmlčeli a sledovali, jak nad horizontem za zádi zvolna mizí dým.

Když zmizel docela, Aravan letmo shlédł na pysku. „Paní Jinnarin, povězte mi, jak jste se vy a váš národ dostaly na Rwn?“

Jinnarin se usmála. „Kromě vás, Aravane, existují i další Přátelé, jimž lze důvěřovat... vesměs mágové... právě oni nás tam přepravili na lodích.“

Aravan si povzddechl. „Doufal jsem, že jste na Rwn uprchli za pomoci nějakého bájného prostředku... na hřbetech Velkoorlů či Gryfonů, anebo na ploutvích Děti moře. Ale místo toho se jen dozvídám, že jste se tam dostali běžným způsobem.“

„Och, Aravane, neříkala jsem, že bylo použito 'běžných' prostředků... jenom, že jsme se přepravovali na lodích. Námořní obchodníci, kteří nás vzali na palubu, se domnívali, že jsme domácí zvířata... ovce, dobytek, koně, psi, drůbež atak podobně... podle toho, jak zmatenou měli mysl. Přátelé, kteří tuhle plavbu umožnili, inu, prostě nám sdělili, že mají na kapitána a posádku značný vliv.“

Aravan se zašklebil. „Vskutku, mocní Přátelé.“

Na elfa pohlédla Aylis. „Povězte mi, Aravane, jak jste se stal Přítelem Skrytých vy?“

„To je prostý příběh,“ odpověděl Aravan. „Když jsem brázdil moře na dračích lodích fjordland'anů-“

„Na dračích lodích?“ vykřikla Jinnarin. „Co je to za loď?“

„Jde o dlouhé loď s nekrytým trupem. Mají čtvercové plachtoví a jsou poháněné vesly. Jsou vybaveny úzkou palubnicí a rychlé. Na délku měří asi sto stop a na šířku dvacet. Od plochého dna po horní zábradlí měří jen sedm stop. Mají mělký ponor a malý výtlak. Mají překládané oplaňkování a jsou pružné... ale počkejte, obtěžuji vás podrobnostmi. Dovolte tedy, abych jen řekl, že v době, kdy jsem se plavil na fjordlandských dračích lodích, začal jsem si uvědomovat vztahy mezi délkou a šířkou trupu a mezi ponorem a rychlostí, a to proto, že žádné jiné loď na světě nedokázaly vyvinout takovou rychlost... tedy až do postavení *Eroean*, jejíž štíhlý vzhled za mnohé vděčí právě dračím lodím.“

Jinnarin se letmo rozhlédla po elfim korábu se třemi vysokými stožáry, spoustou plachet a vodotěsnou palubou na trupu. Dračí lodi, jak ji Aravan právě popsal, se *Eroean* vůbec příbuzná nezdála. „Jednou bych ráda některou z těch dračích lodí spatřila,“ poznamenala, „ale prosím, pokračujte. Toulal jste se po mořích na dračích lodích a...“

„A zrovna jsme se plavili po Westonském oceánu do vzdálené země, kam fjordland'ané cestovali za výkupem kožešin od národa, který mluvil cizím jazykem, byl

soudržný po svém a pokud jej nikdo neprovokoval, projevoval se mírumilovně.

Při jedné z takových plaveb jsme kvůli vodě přistáli u pobřeží. Vzal jsem soudek a vydal se do vnitrozemí. Byl větrný den, ale i přes prudké větrné porывy jsem zaslechl štěkot lišek, a protože jsem neměl žádnou určitou představu, kam se vydám, pustil jsem se za tím zvukem.

Posléze jsem ucítil pach kouře, a když jsem dospěl na vrchol dalšího hřebene, spatřil jsem na protějším svahu hořet les. A liščí štěkot zaléhal právě z toho lesního požáru.

Seběhl jsem dolů, přelétl potok a hned poté se rozběhl do svahu k požáru. Za plameny jsem dokázal rozeznat dvě lišky uvězněné v ohnivém kruhu. A ejhle! Zablhl jsem rovněž dvojici maličkých postav, liščích jezdců ze Skrytých.

Seběhl jsem zpět k potoku a vrhl se do vody, abych se celý včetně pláště namočil. A pak, prosáklý vodou, která ze mně crčela, jsem s mokrým pláštěm v ruce vyběhl k požáru, prolétl plamenným kruhem plným oslepujícího dýmu, zařval jsem 'Ke mně! Ke mně!', klesl k zemi a hlavu si přikryl pláštěm. Oheň současně šlehal vysoko do korun stromů tak hlasitě, že jsem svůj vlastní hlas sotva slyšel.

Ale ti dva mě také zaslechli a oba ke mně přikvačili na liščích hřbetech. 'Chyťte se mě za šaty!' křikl jsem a pod každou paži si zastrčil jednu lišku. Oba liščí jezdci se drželi, jak nejlépe mohli. A pod promočeným pláštěm, z něhož vtom žáru unikala pára, jsem pak proběhl ohněm nazpět, seběhl z kopce a znovu se po hlavě vrhl do potoka.

Toho dne jsem zachránil Tarquina a jeho choť Falain. A proto jsem byl prohlášen za Přítele Skrytých.“

Aylis beze slova vztáhla paži a vzala Aravana za ruku. Ozvala se ale Jinnarin: „A tehdy vám... tehdy vám Tarquin dal ten amulet, vidle?“

Aravan se dotkl modrého kamínku na hrdle. „Ano.“

Aylis se na něj zahleděla a oči se jí nepatrně rozšířily. „Má sice moc, ale já s ní nejsem důvěrně obeznámená.“

Aravan si přetáhl šňůrku od amuletu přes hlavu a kamínek jí podal. „Jsou-li v jeho okolí nějaké bytosti zcela odporného charakteru, ochladí se.“

Ted' zase vytřeštila oči Jinnarin. „Zrovna jsem si, Aravane, uvědomila, že nachází zlo.“

Aravan zavrtil hlavou. „Nikoliv, maličká, zlo ne. Spíše jen některé z nekalých bytostí, které mohou páchat škody.“

Aylis kámen opět podala Aravanovi. „Například...?“

„Třeba tvory z Neddry... ruchy, loky, trolly, gargony a tak podobně.“ Aravan si šňůrku opět navlékl přes krk. „Chladne rovněž v přítomnosti hêlchapadlic... krakenů... i některých draků, ale ne vše-“

„Vy jste už viděl draky?“ zablekotala Jinnarin.

Aravan s úsměvem přikývl. „Ale ne zblízka, paní Jinnarin. Ne zblízka.“

Aylis se znovu dotkla modrého kamene. „Povězte, které tvory se zlým záměrem neodhalí?“

„Zlé lidské bytosti,“ odpověděl Aravan. „Piráty, zloděje, bandity a takové... před takovými nevaruje. Neupozorní ani na příslušníky jiných národů říše Mithgar, je-

jichž záměry jsou nekalé.“

„A co na trpaslíky?“ zeptala se Jinnarin.

Aravan se pousmál a zavrtěl hlavou. „Myslím, paní Jinnarin, že byste neměla dopustit, aby se o téhle poznámce doslechli Bokar nebo některý válečník z jeho družiny, protože trpaslíkům je čest nade vše.“

Aylis pustila amulet. „Podle astrálního ohně, který z něj vyzařuje, se až na pár výjimek domnívám, že nerozpozná nic z Adonových či Elwyddiných výtvorů.“

„Ale vždyť ty tvoří vlastně všechno,“ namítla Jinnarin.

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne, netvoří.“

Jinnarin chvíli uvažovala. „To ale zbývají jen...“

V té chvíli se na přední palubu došoural Alamar. „Správně, pysko,“ zvolal. „Zbývají jen Gyphonova stvoření.“

Té noci naplňovaly Jinnarininy sny výjevy lesů, polí, potoků, jezer, květů a každodenních úkolů. Žádnou zvěst neobdržela, nedostavil se žádný hrůzný sen, a proto procitla posmutnělá. Její noční můra se opět nedostavila.

Ale příští noci se zase vrátila, takže se probudila zpocená a roztřesená.

Poté se však po čtyři noci znovu vůbec neobjevila a opět se vrátila až noci páté.

„Dostavuje se pořídku,“ prohlásil Alamar.

„On slábne,“ plačtivě poznamenala Jinnarin. „Ach, můj Farrix chřadne.“

„I když Adon ví, že se o to pokousím,“ řekla ustaraně Aylis, „nedokážu nic zahlédnout.“

Za úplňku třetí listopadové noci roku 1E9574 spustila *Eroean* kotvu v bezpečí předhoří podél skalnatého pobřeží západní pevniny, šest týdnů a šest dní po vyplutí z arbalinského přístavu. Její plavba Avagonským mořem a Westonským oceánem probíhala rychle, ale zase ne nikterak mimořádně rychle, protože v minulosti tutéž cestu urazila za pouhé čtyři týdny a dva dny. I přesto byl Aravan spokojen, že loď, vzhledem ke stavu povětří, plula podle očekávání. Jen Rico se přel, že zbytečně ztratili jeden celý den.

Složili jsme přísahu paní Jinnarin... porazili jsme korzáry... zachránili slečnu Aylis... několik dní jsme veslovali, abychom se vymanili ze sevření Krabích tišin... a dokonce jsme uspořádali lodní večírek Nemyslíš tedy, Rico, když tohle všechno vezmeš v úvahu, že jsme si počínali podle očekávání skvěle?

Zatraceně, ne! Myslim, že bysme byli vo den rychlejší, dybysme veslovali lip. Takže příště!

Ať už plavba mohla probíhat rychleji či ne, skutečností zůstávalo, že *Eroean* nyní kotvila u pobřeží, na kterém prý žijí Liščí jezdcí. A zítra se měli Aravan, paní Jinnarin s Ruxem a Alamar s Aylis vydat do vnitrozemí a vyhledat tam Tarquina, i když nikdo na palubě neměl ani zdání, jakou pomoc by jim mohl poskytnout

XIII
Na souši
Podzim, 1E9574
[Přítomnost]

Hned po svítání spustili dva čluny. V jednom se na vodu spustili Alamar s Jinnarin a Ruxem, kdežto Aravan s Aylis a několika námořníky za nimi sešplhali po provazovém žebříku až posléze.

Druhý člun obsadila smíšená posádka sestávající z námořníků a válečníků spolu s Jatuem a Bokarem. Námořníci se usadili k veslům a začali veslovat ke skalnatému pobřeží. Čluny se přitom nesly na vysokém přílivu. Malou zátoku lemoval hrubý plážový písek a nad ní se do výšky zvedaly drsné skalní útesy. Právě v ní hodlaly posádky člunů přistát.

„A teď pořádně zaberte!“ křikl Bokar na veslaře, zatímco kormidelník nastavoval kormidlo. „Trochu silnější záběry vesel na levoboku, mládenci. Teď zvolna. Zvolna... a zabrat!“

Člun se zvedl na vzedmuté vlně a vzápětí zadrhl o hrubé písčité dno. Dva námořníci přeskočili vpředu pažení a táhli člun vzhůru, aby jej následující vlna vynesla na přistání. O pět yardů dále přistál na pobřeží také druhý člun.

Alamar přelezl pažení a zahleděl se vzhůru na rozeklaný vrchol. „Proč mi připadá, že tyhle dobrodružné výpravy představují pokaždé nějaké obtížné překážky? Alespoň jednou, všimněte si, jednou, bych rád podstoupil výpravu, jejímž jediným rizikem by byly rovné travnaté plochy a cíl nedaleko.“

Jatu se rozesmál. „Ach, Alamare, o čem by pak zpívali bardové? Jak Velký Alamar ušel trávou několik stovek stop a pak si chvíli odpočal?“ Mohutný černocho se znovu rozesmál, kdežto Alamar jej počastoval podmračeným pohledem.

„Eh, je mi fuk, o čem bardové zpívají, ty idiotské obřisko. Raději bych si vyšlapoval po travnaté rovině, nežli se škrábal po skalách.“

„Otče, ale vždyť jít *nemusíš*.“

„Ach, že ne? Dovol tedy, abych se tě zeptal, slečinko, jenom na jediné: kdo myslíš, že zachránil loď před korzáry, he?“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Ale tady žádní korzáři nejsou, Alamare.“

„Samozřejmě, že ne, pysko. Víte, já nejsem úplný blázen. Ale divoši, nu, to je jiná.“

„Jakékoliv divochy nechejte na mně,“ zabručel Bokar a popleskal čepel své sekery.

„Ne, Bokare,“ ozval se Aravan. „Všichni takzvaní divoši jsou má starost. Už jsem sem totiž dříve zavítal mnohokrát, takže mě znají.“

Aylis se na něj zahleděla. „Jak už je to dlouho?“

„Naposledy?... možná sotva sto letních sezón.“

„Pak se tedy určitě rozpomenou?“

Aravan přikývl. „Já a má loď jsme už součástí jejich tradic.“

„Inu, pustím se teď vzhůru,“ řekla Jinnarin. „V žádném případě nestojím o to, aby mě spatřili lidští obyvatelé téhle země.“

„Počkejte!“ vykřikl Bokar, ale bylo už příliš pozdě, protože Jinnarin na Ruxovi se ztratila mezi útesy. „Daku, Brekko, vzhůru za ní, rychle!“ Dva trpasličí zvědové se spěšně pustili do skalín. „Bláznivá pyska,“ zasyčel Bokar, „řítí se takhle možná přímo do náruče nějakého nebezpečí.“

K trpaslíkovi se sehnul Jatu. „Ne, Bokare, ona není bláznivá. Vlastní na svou a Ruxovu ochranu moc stínu a kradmého pohybu. A pak, až dorazíme na vrchol, bude tahle pětice pokračovat dál bez nás. Při pátrání po Tarquinovi bychom jim totiž mohli překážet.“

Bokar se na Jatua zamračil, protože se mu úmysl ponechat hledače bez doprovodu trpaslíků zjevně nezamlouval. „Pětice? Počítám jen čtyři: kapitána Aravana, mága Alamara, vědmu Aylis a paní Jinnarin. Koho jiného máš na mysli?“

Jatu se ušklíbl. „Započítávám mezi ně také Ruxe.“

Ted' se zase zašklebil Bokar. „Jo.“

Shora k nim dolehlo tlumené zahvízdnutí, na okraji skaliska stanul Dask a dával znamení, že je vzduch čistý. Ostatní dole u člunu zanechali hlídku a vydali se vzhůru mezi skaliska. Během výstupu volili pro Alamara nejschůdnější cestu, občas starce jen přidržovali a jindy ho zase doslova přenášeli. Nakonec dospěli na hřeben, kde se Alamar usadil, aby si odpočinul. Ostatní mezitím obhlíželi okolní terén, který se táhl trávou zarostlým předhořím knedalekému borovému hvozdu... ale po Jinnarin s Ruxem ani památky.

Když se znovu shromáždili nedaleko od místa, na němž si hověl Alamar, zabručel Bokar: „Kapitáne, tohle se mi nelíbí. Paní Jinnarin se ztratila. Možná, že ji zajali lesní obyvatelé. Vytvořil bych průzkumné družiny... a bude-li třeba, přivedl bych z lodi na pomoc další muže.“

Aravan zavrtěl hlavou. „Ne, Bokare, přesto, že po Jinnarin nenalézáme ani stopy, nenacházíme žádné důkazy ani o lesních obyvatelích, a přijde-li na to, ani po Skrytých. Domnívám se, že s Ruxem pátrají po Tarquinovi na vlastní pěst.“

Nepřesvědčený Bokar se zhluboka nadechl, ale nepromluvil, zatímco Jatu Aravanovým slovům souhlasně přikyvoval.

Aravan se obrátil k Alamarovi a zeptal se: „Myslíte, že jste připraven pokračovat v cestě?“

Starý mág vstal. Tvářil se nakvašeně.

„Hmph! Ovšem, že jsem připravený, kapitáne. Kdybych byl o tisíc let mladší, nemohl bych být připravenější. Já tenhle pochod nezdržuju. To ta zatracená pyska!“

Aravan si zrovna přehazoval batoh přes rameno. Pohlédl přitom na Aylis a v koutcích úst mu zacukal úsměv, jako by se ptal, jak je možné, že je potomkem toho hašteřivého starého mrzouta.

„Pojď, otče,“ vyzvala ho Aylis a nabízela mu rámě. „Pojďme vyhledat Tarquina.“

Alamar se nad její nabízenou pomocí zatvářil pohrdavě a vyštěkl: „Ha! Spíš najde on nás, než my jeho.“ Poté se vydal k lesu a za ním Aylis s Aravanem, kteří se po sobě navzájem ušklebovali, jako by sdíleli nějaké společné tajemství.

Trojice postupovala k lesu. Bokar postával za ní a skřípěl zuby, protože ozbrojený byl jen Aravan, a to pouze lukem a toulcem se šipy... a dlouhým tesákem v po-

chvě upevněné řemínkem ke stehnu. Velitel trpaslíků tuhle trojici bez doprovodu chňáka prostě považoval za bezbrannou. Sledoval ji, dokud nezmizela v lese a už ji vidět nemohl. Pak se obrátil a připojil se k Jatuovi se zbytkem námořníků a válečníků, kteří se při kraji skalnatého hřebenu pustili do budování tábořiště.

Po vstupu do lesa se Alamar zastavil a zadíval se na Aravana. „Co teď, elfe? Kam se pustíme odtud?“

Aravan ukázal před sebe. „Kousek cesty pořád za nosem, snad po necelé league, narazíme na mýtinu, kde vyčkáme. Tarquin, bude-li se chtít setkat s vámi dvěma, tam přijde. A pokud ne, vydám se za ním zítra sám.“

„Inu, víte-li, kde bydlí,“ zabručel Alamar, když se opět rozcházel, „pak si myslím, že bychom se měli vydat rovnou k němu. Netřeba tohohle nerozhodného potloukání po lese.“

„Otče,“ ostře se ozvala Aylis, „tohle jsou Skrytí. Musíme jejich práva respektovat.“

„Pchá!“ odsekl Alamar. „Pošetilost! Celé je to bláznivina!“

Za zastávek, aby si Alamar odpočinul, prošli nakonec hustým borem na travnatou mýtinu, kterou Aravan hledal. Tady elf složil batoh, všichni se usadili a vyčkávali. Vysoko v korunách ševalil mírný vánek a odkudsi poblíž k nim doléhalo bubláni potoka.

Aylis se zvedla. „Kdesi nablízku je pramínek. Zajdu ochutnat jeho vodu.“ Když se nedočkala žádných námitek, vydala se vysokou trávou přes mýtinu k mumlajícímu potůčku. Aravan jejímu vzdalování přihlížel.

Zatímco odcházela, Alamar se ošil a vzápětí znovu. Pak prsty prohmatal zem. „Zem je studená. Zima je blízko. Cítím ji až v kostech.“

Aravan přikývl, aniž by spustil pohled z Aylis. „Ano, Alamare, v těchto šířkách přichází zima časně.“

„Zpropadená pyska!“ postěžoval si stařec. „Kam se poděla? Teď už by měla Tarquina najít.“

Aravan povstal, pozvedl luk, zaclonil si oči a upřeně se zahleděl přes mýtinu.

„Vzhledem k pěšinkám, které za sebou Liščí jezdci zanechávají, a pak také vzhledem tomu, jak dlouho je už *Eroean* zakotvená, nepochybuji, že už ho našla. Jistě už o nás vědí. Otázkou zůstává, zda si přejí, abychom je spatřili.“

„Znovu říkám, že jsou bláhoví,“ zabručel Alamar, „vždyť důvodů k nedůvěře je tak málo a-“

Aravan založil šíp na tětívu. Tvářil se napjatě.

Alamar zmlkl, se supěním se zvedl a rovněž zacivěl přes mýtinu. Aylis nebyla v dohledu. „Tak kde-?“

V té chvíli se Aylis znovu objevila, zastavila se ve vysoké trávě a hřbety rukou si otírala ústa.

Aravan se uvolnil a zastrčil šíp opět do toulce. Alamar si se zabručení zase sedl.

V půli dopoledne zaslechli Aylis s Aravanem liščí štěkot. Aravan si vstrčil dva prsty do úst a hvízdal tak pronikavě, až se Alamar s úlekem probudil. „Eh, co-?“

„Liška, otče,“ zamumlala Aylis.

„Lišky nenarušují hluboké rozjímání vřiskem, který by vzbudil i mrtvého,“ zahuhlal Alamar.

Aylis pozvedla obočí. „Rozjímání, otče? Spíš mi připomínalo chrápání.“

Alamar se naježil a chystal se cosi odseknout, ale v tom Aravan znovu hvízdal a vzápětí na něco začal ukazovat. Vysokou trávou se pohybovala jakási brázda. Ve chvíli se zjevili Jinnarin s Ruxem. Pyska se zašklebila.

„To Tarquin mi řekl, že vás tu najdu,“ oznamovala při seskakování z lišáka, „a měl pravdu.“

Alamar se na ni zlostně zahleděl. „Pysko, kolikrát vám musím opakovat, abyste takhle nahonem nemizela?“

Jinnarin se zatvářila překvapeně. „Ale Alamare, nikdy jste mi o ničem takovém nic neříkal.“

„Nevytácejte se,“ odsekl Alamar. „Měli jsme pořádně nahnáno.“ Stařec pohlédl na Aylis s Aravanem, jako by chtěl, aby jeho slova potvrdili, ale Aravan jen pozdvíhl obočí a Aylis řekla: „Vždyť jsi spal, otče.“

Jinnarin se zvonivě rozesmála. Při mágově nasupeném pohledu se marně snažila zatvářit vážně, takže se vzápětí znovu rozchichotala. „Och, Alamare, nezlobte se. Víte, našla jsem Tarquina a on má plán.“

XIV
Procházka snem
Podzim, 1E9574
[Přítomnost]

„Plán?“ zeptal se starý mág s pozdviženým obočím. „A co by tak mohl mít v plánu?“

„Nevím, Alamare,“ odpověděla Jinnarin. „Jen mi řekl, abych vás tři dovedla k němu. Že pak všechno vysvětlí.“

Aravan si podřepí. „Jestli tomu dobře rozumím, tak už jste Tarquinovi všechno vypověděla.“

Jinnarin přikývla. „Ano. Řekla jsem mu o chomáčích i o Farrixově zmizení, o svém snu, o vás, o Alamarovi, o Aylis, o Eroean, prostě o všem. A než se mě zeptáte, Aravane, Tarquin mi sdělil, že nezná nikoho, kdo by nějaké chomáče pozoroval. Přesto nechal vzkázat ostatním Skrytým, aby se ujistil, že je opravdu žádný z nich neviděl. Tak či onak se Tarquin domnívá, že pomoci může.“

Alamar se na Aravana pronikavě zadíval. „Nu, předpokládám, že nezbyvá nic jiného, než toho Tarquina navštívit.“

Aravan si přetáhl luk přes rameno, zvedl batoh a podal ruku mágovi, aby mu pomohl na nohy. Stařec se s brumláním zvolna zvedal a stěžoval si na záda. Po Jinnarinině gestu se Rux postavil a ona se mu vyšvihla na hřbet. Alamar na ni letmo shlédli.

„A jak je to k tomu Tarquinovi daleko?“

„Sotva jednu league.“

Alamar zasténal.

Jak Jinnarin trojici prováděla lesem voňavým borovicemi, míhaly se mezi stromy stíny. Probleskovaly v očních koutcích, ale když se v jejich směru Aravan, Alamar či Aylis zadívali přímo, nespatriili nic... tedy nic, co by snad přímo zahlédli.

„Eh,“ zabručel Alamar, „myslím, že-“

Aylis rozhodně zavrtěla hlavou. „Otče, nepochybuji, že jsme doprovázeni. Potvrzovat si to kouzlem je mrháním energie.“

„Přesto bych se, dcero, rád podíval, kdo či co nás provází.“

„Otče, před podobně všetečnými zraky, jako jsou ty naše, zůstávají raději ve skrytu.“

„Pchá!“ odfrkl Alamar. „Znovu opakuji, že je to pošetilost.“

Aravan na starce letmo pohlédli. „Žádná pošetilost, Alamare. Víte přece, že byli Skrytí v minulosti zle utiskováni, a to zejména Liščí jezdci, zvláště lidskou rukou, i když občas se k ní přidávali i příslušníci jiných národností.“

Aylis si povzddechla. „Ráda bych věděla proč.“

Aravan pokrčil rameny. „Jak už tomu v takových případech často bývá, co člověk nedokáže ovládat, to považuje za zlé. A v minulosti za zlé a nepřátelské považoval člověk právě Liščí jezdce, protože mu vzdorovali a nechtěli se mu podrobit. Štval je na koních a s psími smečkami pláněmi a lesy za troubení rohů a štěkotu psů.“

Uštvaní lišky totiž považoval za báječnou zábavu. Tu a tam se lidem některého z Liščích jezdců podařilo polapit a uvěznit jej či ji v kleci, ale většinou takové nešťastníky zabili. Cožpak nebyli, koneckonců, zlí? Hon na lišku zůstává v některých zemích dokonce až dodnes skvělou zábavou, krvavým povyražením, i když už lidstvo zapomnělo, jaké mělo počáteční kořeny... tedy potírání zla tam, kde žádné nebylo.“

„Báječná zábava!“ vybuchla Jinnarin. „Štvanice pro zábavu je zlou, krutou a jednou z nejhorších kratochvílí lidstva, protože zabité ani nejí. Právě zabíjení je tím, co člověka vzrušuje... touha po smrti a po trofeji jako důkazu jeho hrdinského skutku... jeho cílem tu není ochrana stád ani hlad či kožešiny k ošacení. Kýženým cílem je krutá surovost.“

Aravan máchl rukou, jako by tahle obvinění odkláněl stranou. „Jinnarin, neřekl jsem, že štvanici považuji za skvělou kratochvíli. Jen jsem Aylis vysvětloval lidskou povahu, a důvody, proč se před nimi Feyové skrývají.“

Alamar na něj krátce pohlédl. „Neříkáte nám nic nového, elfe. Víme, co je ke skrývání vede. Ale já přesto tvrdím, že je bláhové, když se schovávají přede mnou a Aylis. Vždyť my pro ně přece žádnou hrozbu nepředstavujeme.“

„Ale otče, oni netuší, že jsme spojenci,“ poznamenala klidné Aylis.

Alamar si povzdychl a znovu se rozešel. Scházeli právě do zalesněného údolí, na jehož dno prudce spadl potok, podle kterého se vydali vzhůru proti proudu a občas odpočívali. Nakonec vešli mezi balvanitou změť porostlou mechem, kterou v jakém-si oblouku podíral skalnatý útes. Hluboko zařízlou štěrbinou ve skalní stěně spadl kaskádovitě vodopád. Stezka podle něj prudce stoupala a na jejím vrcholu stál stříbřitý lišák, na němž obkročmo seděl jezdec. Aravan napřáhl ruku dlaní napřed. Jezdec učinil totéž. „To je Tarquin,“ řekl elf.

„Král Liščích jezdců?“ zeptala se Aylis.

„Nakolik mají krále,“ odpověděl Aravan.

„Chápu-li roli krále,“ ozvala se Jinnarin, „Tarquin jí neodpovídá. Spíš bych ho nazvala spolehlivým vůdcem či náčelníkem. Tyhle výrazy jeho postavení mezi Skrytými vyjadřují přesněji. Byl naším vůdcem při odchodu z Feyeru.“

„Stoupání, pořád jen stoupání,“ reptal Alamar při výstupu stezkou, „proč musíme pořád stoupat? Cožpak nikdo nežije v rovině?“

„Podívejme, kdopak se to ozývá,“ zvolala Jinnarin, aby přehlušila šumění vodopádu.

„Eh, co tím míníte, pysko?“

„Vždyť vy sám bydlíte na kopci, Alamare.“

„To je jiná!“ odsekl mág. „Potřebuji vidět hvězdy.“

„Ale celkem vzato, jaká je omáčka k houserovi, taková je i k huse, alespoň takhle nějak jste mi to kdysi sám řekl.“

„Bah!“ vykřikl stařec a mlčky se zase pustil vzhůru. Když dospěli na vrchol, Tarquin sesedl. „Vítejte,“ křikl přes hluk vodopádu, „já jsem Tarquin.“ Hluboce a rozmáchle se uklonil a poté rukou pokynul ke svému lišákovi. „A tohle je Ris.“

„Rád vás zase vidím,“ odpověděl Aravan. „Dovolte, abych vám představil slečnu Aylis a mága Alamaru.“

Zatímco se Tarquin otci s dcerou ukláněl, zkoumavě si ho prohlíželi. Byl to pyska asi o půl palce vyšší než Jinnarin. Měl dlouhé černé vlasy téměř až k pasu, stažené koženou čelenkou, aby mu nepadaly do tváře. Hnědé oči byly velmi tmavé, skoro černé. Byl oblečen v šatech z krtcích kožíšků a na nohou měl měkké vysoké boty. Jedině kožený opasek byl zdobený, drobnými červenými runami.

„Tudy,“ křikl, vyskočil na Risův hřbet a rozjel se, aniž by se přesvědčil, že ho následují.

Procházeli kaňonem o vysokých stěnách, stále proti proudu potoka. Zvuk kataraktu v dálce za nimi slábl. Stěny kaňonu se začaly rovnoměrně rozestupovat, až nakonec dospěli do rozlehlé rokliny. Rostla tu tráva a stromy... borovice, modřín a bříza... zem byla hlinitá. Posléze došli do bažin plných tůní a jezírek, v jejichž mělčinách rostlo rákosí, nyní na podzim hnědé a chřestící ve větru. Tarquin je od potoka dovedl k jakési dutině vytesané v úbočí svahu. Právě tam byl Tarquinův domov - podhorské obydlí v háji stříbřitých bříz. Vzhledem k jeho velikosti mohla dovnitř vstoupit jen Jinnarin. Setkali se zde s Tarquinovou chotí Falain s rusými vlasy, oříškově hnědýma očima a v kožených šatech. Její černá liška se jmenovala Nix.

Aravan poklekl a zašátral v batohu. „Uvařím čaj a potom vám vyličíme události, které nás k vám přivádějí.“

Alamar si odkašlal a zamračeně pohlédl na Tarquina. „A já jsem zvědav na ten váš plán, pysko.“

„Procházení snem?“ Aylis vytřeštila oči. „O ničem takovém jsem dosud neslyšela. Oč jde? A jak se to dělá?“

Tarquin pokrčil rameny, napil se čaje a postavil malinký hrneček stranou. „Falain se o tomhle dozvěděla od Ontaha.“

„Jde o jednoho z lesanů,“ řekla Falain a máchla rukou k západu. „léčitele.“

Aylis se zadívala na pysku. „Člověk. Bydlí blízko?“

Falain přikývla

„Divoch?“ zeptal se příkře Alamar.

Tarquin se zatvářil trochu překvapeně. „Mágu Alamare, divochem bych ho ne nazval. Je to lesan, obyvatel lesa.“

„A Přítel,“ dodala Falain.

Aravan se otočil k Alamarovi. „Odhlédneme-li od pověstí, jedná se o lidi mírumilovné.“

Jinnarin pohlédla na Tarquina, který se zasmál, souhlasně přikývl a řekl: „Snad právě pověst od tohoto území odrazuje ostatní. Kdo by se ostatně do panství krvežíznivých divochů opovážil vstoupit.“

„Ano,“ dodal Aravan, „přesně, jak říká Tarquin. Obchodují—li lesané s nezasvěcení, pomalovávají se divokými barvami, ale jenom proto, aby si udrželi zdání divošského vzhledu. Nejsou-li provokováni, nebrání-li sebe či vlastní území, jde o nesmírně klidný národ. Ale to je tajemství a oni po nás budou vyžadovat, abychom ho zachovávali.“

„Humph!“ zabručel Alamar, ale víc nic neřekl.

Aylis pohlédla na Falain. „To procházení sny, oč jde a jak se to dělá?“

Falain letmo pohlédla na Tarquina a pak řekla: „Pokud jde o způsob, jakým se provádí, tak nevíme. Jedná se o způsob, který našinci umožňuje vstoupit do snu jiného, procházet jím a zhlédnout věci, které snící vidět nemůže.“

Aylis přikývla, pohlédla na Jinnarin a opět se zahleděla na Falain.

„A vy se tedy domníváte, že se Ontah dokáže projít Jinnarininým snem a objevit... cokoliv, co se v něm nachází?“

Falain pozvedla ruku v zamítavém gestu. „Tohle říci nemohu. Vím jen, že Ontah zná tajemství; jak procházet sny.“

„Nechtěl bych,“ zamručel Alamar, „aby se mi někdo potuloval ve snech. Proč to dělá? Tedy, k čemu je to dobré?“

Falain rozhodila rukama. „Vím jen tolik, že toho občas využívá u našinců, kteří trpí ošklivými vizemi jak za bdělého stavu tak i ve spánku.“

„Och,“ vydechl Alamar, kterému se rozbřeslo, „u těch, kteří to nemají v hlavě v pořádku, co?“

Jinnarin se naježila. „Alamare, byla bych ráda, abyste věděl, že mám hlavu v naprostém pořádku. Má-li zde někdo kolem kebuli, kterou potřebuje dát do pořádku, pak bych řekla, že jde-“

„Podívejte, pysko,“ začal Alamar.

„Přestaňte, vy dva!“ zvolala Aylis. „Jste horší než párek hašteřivých fakanů. Ustavičně se hádáte. Vidíte urážku i tam, kde o žádnou nejde.“

Oba si uvědomte, proč tu jsme. Farrix se pohřešuje. Jinnarin má noční můry, které považujeme za určité poselství. A kdosi nám v poznání brání.“

Alamar s Jinnarin civěli do země, aniž by hodlali komukoliv pohlédnout do očí.

„Kde toho Ontaha můžeme najít?“ zeptal se tiše Aravan.

Tarquin se zvedl. „Dovedeme vás k němu. Není to daleko. Tak asi dvě leagues.“

Alamar zaúpěl. „Vsadím se, že do kopce.“

Když vešli na mýtinu, na níž stál Ontahův domek, čtvercové stavení o jediné místnosti z klád se spárami mezi nimi vymazanými bílým jilem a s kouřovým otvorem v drnové střeše, schylovalo se již k západu slunce. Na lavičce před domkem seděl člověk v jelenicových kalhotách a vedle něj jako na bidýlku Falain s Nixem na zemi pod sebou. Falain totiž odjela napřed, aby léčitele o blížících se návštěvnících zpravila.

Ontah měl dlouhé šedé vlasy, hnědé oči a pleť bronzového nádechu. Stříbřitou hřívu měl svázanou v copu, který mu rovně spadal po zádech. Byl vychrtlý, a kůži připomínající starý pergamen mu prokvétaly jemné vrásky.

Falain starci říkala něco v neznámé řeči a ukazovala přitom na čtveřici návštěvníků. Jinnarin rychle pohlédla na Aravana.

„Jsme mu představováni,“ zamumlal elf.

„Aha,“ vydechla Jinnarin.

„Jak jsem si myslela,“ dodala Aylis.

Ontah povstal a nějakými slovy jim pokynul ke vstupu do domku.

Aravan mu odpověděl stejnou řečí, pak se odvrátil stranou ke svým druhům a prohodil: „Teď nás zve dovnitř.“

Vešli do kalně osvětlené místnosti. Na hliněné podlaze ležely rohože ze spleteného rákosu. Ve středu jediné místnosti byl kruh z kamenů, z něhož plál malý a vlastně nečadící ohniček. Otvorem ve střeše unikaly obláčky páry. Podél stěn stály police, na kterých ležely svazky bylin, kupky ořechů a semen a stály tam kameninové nádoby, keramické mísy, hliněné hrnky a dřevěné nářadí. Kolem byly porůznu rozptýlené pletené košíky se zrním a hlízami. V jednom koutě bylo naskládáno dříví na otop a v dalším ležely pokrývky. Z trámů podpírajícího drnovou střechu visely další svazky bylin, sušených kořenů a jiných podobných přírodnin. Visely tam rovněž uzené ryby a sušené maso. Vedle dveří stála sekyra a z kolíku visel smotek provazu. V rozměrné nádobě byla voda a z věšáku opodál se na šňůře komíhala naběračka vydlabaná z tykve.

Ontah pokynul k rohožím kolem ohničku a prohodil: „*Takla*.“

„Máme si sednout,“ zamumlal Aravan.

Jak usedali, řekla Aylis: „Tohle čekání na překlad se mi nezamlouvá.“ Pozvedla ruku, máchla s ní a tiše pronesla: „*Converte*.“

Ontah zazíral na Jinnarin a zeptal se ve své řeči: [„Přejete si, abych se prošel nějakým snem?“]

Protože mu Jinnarin nerozuměla, hleděla na něj bezvýrazně. A mezitím, co Aravan Jinnarin s Alamarem Ontahova slova překládal, Aylis léčiteli odpověděla přímo: [„Ano, Bílá sovo, přeje si to.“]

Aravan s Ontahem na Aylis překvapeně pohlédli a stařec řekl: [„Nevěděl jsem, že mluvíte jazykem zdejšího lidu.“]

[„Ovládám jej ale jen dočasně, Bílá sovo. Kolem půlnoci téhle schopnosti pozbydu.“]

[„Jak je to možné?“]

[„Vyslovila jsem <mocné slovo>, Bílá sovo.“]

Stařec vytřeštil oči, pak chápavě přikývl a řekl: [„Kdybych byl mladší, požádal bych vás, abyste mě tomu slovu naučila.“]

Jinnarin se obrátila k Alamarovi a šeptem poznamenala: „Aylis s Ontahem mluví.“

Mág přikývl. „Určitě provedla nějaké věstecké kouzlo.“

„Proč to neuděláte také, Alamar?“

„Pysko, vy jste zase neposlouchala, co jsem vám říkal,“ zasyčel mág.

„Ale ano. Povídal jste, že jistě provedla nějaké věstecké kouzlo.“

„Inu, vaše odpověď.“

Jinnarininou tváří přelétl nechápatý výraz. „Moje odpověď?“ Vzápětí se její údiv změnil ve zlost a zvýšeným hlasem řekla: „Odpověď? Vždyť ani neznám otázku.“

„Tak proč se ptáte?“ odsekl Alamar.

„Proč se ptám nač?“ Jinnarin se ocitla na pokraji výbuchu.

„Ptala jste se přece, proč to kouzlo rovněž neprovedu.“

„A-?“

„Pysko, jde o věstecké kouzlo.“

„Ano?“

Ted' zase zaskřípěl zuby Alamar. „Já nejsem věstec.“

„Aha,“ hlesla Jinnarin. „Chcete říci, že to nedokážete, vidíte?“

„Samozřejmě, že bych to dokázal, kdybych se v tom cvičil,“ soptil Alamar.

Aylis zvedla ruku. „Otče, nejsme tu kvůli hádkám.“

Alamar s Jinnarin zmlkli a vzájemně na sebe zlobně pohlíželi.

Aylis se znovu obrátila k Ontahovi. [„Bílá sovo, projdete se Jinnarininým snem a povíte nám pak, co jste viděl?“]

Ontah se Aylis zahleděl do očí. [„Ano, projdu se jejím snem. Neměla byste zájem projít se jím se mnou?“]

[„Já nevím jak.“]

[„Jste mladá. Znáte <cestu moci>. Budu vás učit.“]

[„Pak se s vámi tím snem ráda projdu, Bílá sovo.“]

Aravan, který dosud mlčel, se zeptal: [„Bílá sovo, je procházení sny nebezpečné?“]

Ontah se na dlouhou chvíli zamyslel, ale nakonec odpověděl: [„Jsou chvíle, kdy jsou procházky sny plné nebezpečí, zejména, jeli ve snu hodně zlých duchů. Ducha procházejícího pak mohou ti zlí ze sna zranit nebo i zabít.“]

Aravan rychle pohlédl na Aylis a vzápětí zrak znovu upřel na Ontaha, a přesto, že mluvil k němu, Aylis věděla, že ta slova patří jí. [„Bílá sovo, Jinnarinin sen je naplněn hrůzou.“]

Stařec se zahleděl do ohně. [„Nejde o důkaz, že jsou v jejím snu zlí duchové, ale jejich přítomnost v něm to ani nevyvrací.“]

I Aylis se zadívala do plamenů. [„Existuje nějaký způsob, jak bychom zjistili, zda je zlo ve snu přítomné, ještě předtím, než se do něj vydáme?“]

Ontah zavrtěl hlavou. [„Co obsahuje, dokážeme zjistit, jen když do něj vstoupíme.“]

Skupinku obestřelo ticho, které narušoval jen praskot ohně. Nakonec se zeptal Aravan: [„Bílá sovo, existují při procházkách sny ještě nějaká jiná nebezpečí?“]

Stařec vzhlédl. Strnulým pohledem přelétl z Aravana k Aylis a zase zpět k elfovi. [„Pokud se snící probudí ještě před odchodem toho, jenž jeho snem prochází, pak jeho duch ve snu uvízne tak dlouho, dokud se snícímu znovu nebude zdát tentýž sen.“]

Když byla Jinnarin poslední Ontahova odpověď přeložena, zajikla se: „Och, Aylis, vždycky se probouzím s úlekem. Nemohu si pomoci. Mohla byste v mém snu uvíznout. A já si nepřeji, aby v tom hrozném snu, v té děsem naplněné noční můře, někdo zůstal. Vy, Ontah ani žádný jiný.“

Aylis k ní vztáhla ruku. „Ach, drahá Jinnarin, vždyť bychom v pasti nezůstali navždy. K tomu snu se přece noc co noc vracíte.“

„Kdepak, Aylis, noc co noc nikoliv,“ zaprotestovala Jinnarin. „Vždyť víte, že se ten sen v poslední době tak často nedostavuje.“

Aravan se zahleděl na Aylis. Tvářil se sice klidně, bezvýrazně, ale zrak mu zastírala vážná starost. Promluvil velmi tiše, tak tichounce, aby jeho slova zaslechla jen ona.

„Aylis, tohle rozhodnutí je jen na vás a nikdo vám v něm nemůže bránit. Mějte

ale na paměti, že je třeba, abyste dlouze a pečlivě zvažovala, než tenhle krok učiníte, protože jde o cestu plnou nebezpečných nástrah. Vážím si vás, a kdyby se vám něco stát...”

Aylis k němu mlčky vztáhla paži.

V táboře na vrcholu útesu se v noční temnotě s úlekem vytrhl ze spánku Jatu. Nevěděl, co ho probudilo. Ve svitu slabě hořícího ohně se rozhlédl po táboře. Viděl jen spící druhy a châkkurskou hlídku na stráži. Zavrtěl hlavou a v duchu si pomyslel, že šlo asi o nějakou noční fantazii. Ale jak se znovu ukládal ke spánku, cosi mu zachrastilo na hrudi. Vzápětí v prýmcích kazajky nahmatat pergamenový svitek, vzkaz od Aravana. Znovu se pozorně rozhlédl, ale žádného posla nikde nezahlédl. Ve svitu ohně se začel do vzkazu:

Jatu,

jsem v pořádku a u Tarquina. Dovedl nás k lesanovi jménem Ontah. Je to léčitel. Umí procházet sny a navrhuje, že se v doprovodu slečny Aylis projde snem paní Jinnarin. Asi se tu několik dní zdržíme a vyčkáme až do úspěšného dosažení cíle, protože teprve až se paní Jinnarin bude zdát ten její sen, může se do něj Ontah vydat.

Dokud se nevrátíme, budu ti asi tak každý třetí den posílat zprávu. Dokud se mezitím s Bokarem nerozhodnete vrátit na Eroean, dávej nám vědět malým signálním ohněm z místa, na němž nyní táboříte, že mám poslat další zprávu.

Aravan

Aylis se starcem seděli v místnosti a radili se. Ostatní se zdržovali venku. Bylo to v době, kdy se Tarquin na Risovi vydával doručit Aravanův vzkaz Jatuovi. Oheň byl malý a na stěnách z klád se neurčitě rýsovaly komíhavé stíny. Ontah seděl se zkříženými nohama při okraji ohniště, Aylis naproti, a stařec cíleně zíral skrze slabounké úponky kouře. Jeho hnědý zrak hleděl do Aylisina zeleného. Tiše promluvil: [„V mé řeči existuje slovo, které se podobá vašemu jménu: *aylia*. Znamená jasná perut’.“]

Aylis přikývla. [„Ted', když jste to řekl, už vím.“]

Ontah se zašklebil a sraštil tvář. [„Při procházce snem vás nějak musím oslovovat.“]

Tvář Aylis se rozzářila úsměvem. [„Bude mi ctí, Bílá sovo, budete-li mě nazývat Jasnou perutí.“]

[„Výborně. Doufal jsem, že to pochopíte.“]

[„Och?“]

Ontah přikývl. [„Tahle má stará hlava už prožila něco přes čtyři dvacítky let, a proto se staré zvyky obtížně porušují. Báł jsem se, že bych zapomněł a stejně vám říkal Jasná perut'. Proto jsem chtěl, abyste to věděla.“] Aylis se na starce zadívala s podivným pocitem tísně na prsou. *Panečku, je mu teprve osmdesát a pár lichých roků k tomu, ale jak staře už vyhlíží, jako by byl mágem, který vyčerpál všechnu svou <energii>. Ale naproti tomu zase je to člověk...*

Ontah vhodil do ohně další kousek dřeva a jeho slova Aylis znovu vytrhla ze zamyšlení. [„Jasná peruti, už jste někdy měla sen, v němž jste si uvědomovala, že právě sníte?“]

[„Ano, Bílá sovo, ale ne často.“]

[„A když jste si uvědomovala, že sníte, nepokusila jste se ten sen nějak změnit, přeměnit jej v něco... báječného?“]

[„Ne, Bílá sovo, jen jsem si v té chvíli uvědomovala, že sním. Ovládnout jsem se ten sen nesnažila. Nevěděla jsem, že by se mohl dát změnit“]

[„To je druhý krok k procházkám sny, Jasná peruti... váš vstup do vlastního snu a to, že si uvědomujete, že jde o sen.“]

[„Jde-li o druhý krok, jaký je ten první?“]

[„Váš vlastní sen musí začít ve stejné chvíli, v níž začíná sen, do kterého chcete vstoupit.“]

[„Bože, jak ale poznám, že sen druhého začíná? Jak poznám, že Jinnarin sní?“]

[„Její oči se ve spánku začnou pohybovat ze strany na stranu.“]

[„A tehdy musím ihned začít snít... a ten sen přetvářet?“]

Ontah přikývl.

[„Ale jak...?“]

[„Naučím vás tomu.“]

[„Dobře. Řekněme tedy, že začínám snít vlastní sen, vstoupím do něj a vím, že jde o sen... co potom?“]

Ontah se usmál. [„Pak ten sen musíte přetvořit, podřídít jej své vůli, změnit ho v cosi, čím by být měl.“]

[„Což znamená...?“]

[„Což značí snít, že vcházíte do něčího snu, že vstupujete do snu, kterým se chcete projít.“]

[„Ale jak...?“]

[„Naučím vás to.“]

[„A potom...?“]

[„A pak, Jasná peruti, se ocitnete ve snu druhé osoby, pozorujete, díváte se a všechno si zapamatováváte.“]

Aylis se zhluboka nadechla a přikývla.

Ontah varovně pozvedl ruku. [„Zde nastává chvíle, v níž se můžete střetnout se zlým duchem, a proto musíte být připravená ho zapudit, anebo před ním uprchnout.“]

[„Zapudit ho? Jak?“]

[„Někdy stačí, když ho jen vyzvete, aby se klidil, a on se ztratí. Občas mu musíte pohrozit. A jindy sním musíte bojovat, a tehdy může přijít o život i vaše duše. A někdy musíte uprchnout.“]

Aylis cítila, jak jí při Ontahově výkladu buší srdce.

[„Tím se nenechejte zastrašit, Jasná peruti, protože střety se zlými duchy zase tak časté nebývají.“]

Aylis se sice statečně zašklebila, i když zrovna odvalu nepocitovala, a řekla:

[„Mé srdce sice mluví jinak, Bílá sovo, ale budu se snažit zůstat naprosto klidná.“]

Ontah se naklonil přes ohniček a stiskl jí ruku. [„To je dobře, protože při odchodu klid zachovat musíte.“]

[„Při odchodu? Při odchodu ze snu?“]

Ontah přikývl. [„Ano. Když už jste viděla dost, musíte odejít. A občas musíte sen opustit bez přípravy.“]

Aylis obrátila ruce dlaněmi vzhůru. [„A důvod?“]

[„V procházce snem musíte ustát, než se snící probudí, jinak v něm uvíznete.“]

[„A jak, Bílá sovo, poznám, kdy mám odejít?“]

[„Naučím vás to.“]

[„Ještě se toho musím mnoho naučit.“]

Ontah souhlasně přikývl. [„Zapamatovala jste ty kroky?“]

[„Když osoba, do jejíhož snu chci vstoupit, začíná snít, musím vejít do vlastního snu a vědět, že sním. Musím svůj sen přetvořit a snít, že vcházím do snu, kterým chci procházet. Musím se mít na pozoru před zlými duchy. Setkám-li se s nimi, musím je zapudit, anebo před nimi uprchnout. Tak či onak, sen musím opustit dříve, než se snící probudí.“]

Ontah se usmál. [„Pak musíte z vlastního snu procitnout dříve, než zapomenete, co jste viděla ve snu, kterým jste se procházela.“]

[„Ano? Je možné, že zapomenou?“]

[„Většina snů se zapomíná. Jasná peruti, i takové, které si zapamatovaly chceme. Dovolte, abych se vás zeptal, zda jste se už někdy v noci probudila ze sna a řekla si, že si ho do rána musíte zapamatovala, ale když přišlo ráno, pamatovala jste si jen, že jste si chtěla zapamatovala sen, ale on se vám z mysli úplně vytratil?“]

Aylis se posmutněle usmála. [„Ano, Bílá sovo, už mnohokrát... přesně, jak říkáte.“]

[„Pak je, Jasná peruti, nutné, abyste po procházce snem rychle procitla. To proto, abyste si většinu z toho, co jste viděla, dokázala udržet v paměti.“]

Aylis si povzddechla. [„Ještě mě toho musíte hodně naučit, Bílá sovo. Doufám, že to zvládnu.“]

Ontah mávl nesouhlasně rukou. [„O to se nebojím, protože znáte cesty <energie>.“]

[„Začněme tedy.“]

Ontah hodil na oheň další kletí. [„Povězte mi, umíte spát, aniž byste spala?“]

Spát, aniž bych spala? Aylis na okamžik zrozačitelá, ale pak se zeptala: [„Myslíte...?“] Vzápětí si uvědomila, že Ontahův jazyk postrádá výraz ve významu meditace, rozjímání... zvláště ve smyslu hlubokého rozjímání...

... A tak tedy započala Aylisina výuka v procházení snů.

Příštího dne brzy ráno zvolal trpaslík na hlídce: „Někdo sem přichází!“

Bokar s Jatuem se zvedli a zadívali se k borovému lesu. Z nedaleká se k nim blížil Alamar. Potácel se, byl rozcuchaný a popadal dech.

„Něco není v pořádku,“ ucedil mezi zuby Bokar, pozvedl dvojsečnou širočinu a vydal se starému mágovi naproti. Jatu poklusával vedle něj. Ale dříve než k Alamarovi dospěli, prudce na ně zamával a zlostně vyhrkl: „Není zapotřebí mi pomáhat.“

Zvládnú to sám. I když to byla zatracená zkouška, nechci, aby mě někdo nosil.“

Mezitím k němu Bokar s Jatuem došli. „Nějaké nebezpečí?“ zeptal se Bokar. Se-keru držel ve střehu, přelétal pohledem les a pátral po nějaké známce ohrožení.

„Nebezpečí?“ zeptal se zadýchaně Alamar, otočil se a zadíval se k lesu. „Kde?“

„Já nevím kde,“ odsekl Bokar, „to vy přece prcháte.“

„Já že prchám? Já?“

„Chcete říci, že ne?“

„Ovšem, že ne, vy zatracený blázne.“

„Co tu tedy pohledáváte?“

„Já tu nic nepohledávám!“ odsekl nevrle Alamar, který neustával prudce oddechovat a lapat po dechu. „Aylis s Aravanem mají situaci pevně v rukou. Pyskové jsou v pořádku. Ontah ví, co činí. Divoši žádné nebezpečí nepředstavují. A pak, v tom lese to bylo zpropadeně nepohodlné.“

Zdálo se, že se Bokar s představou, že se nic zlého neděje, smiřuje jen neochotně. „Jste si jistý?“

Alamar rozhodil ruce a s mumláním se vydal k táboru. „Ono nestačí, že jsem k tomu domku a zase zpět musel urazit spoustu mil a navíc v obou směrech do kopce. Teď se ještě zpochybňuje můj vlastní úsudek a...“

Bokar s Jatuem se obrátili a vydali se za mágem. Trpaslík se mračil a černoch se smál.

Té noci usedli Ontah s Aylis u domácího ohniště. Vzduchem se linula aromatická vůně dřevěných hoblin. Hleděli na Jinnarin, která ležela poblíž na hebké pokrývce. Pokoušela se sice usnout, ale nedařilo se jí to. Aylis s Ontahem mlčeli a ticho narušoval jen praskot ohně. Venku u vchodu do domku seděl zády opřený o stěnu Aravan, zahloubaný do něžných vzpomínek. Tarquin s Falain v té době provázeli Alamara na zpáteční cestě k útesům, odkud se měl vrátit na *Eroean*.

Uplynula hodina a po ní druhá. Korunami borovic šumivě skučel vítr a přehlušoval všechny ostatní zvuky. Aylis pozorovala Jinnarin. Sledovala, jak se jí zpomaluje dech, jak jí paže uvolněně sklesávají... a konečně usíná.

Aylis přešla do stavu lehké meditace a všimla si, že si Ontah počíná podobně.

Čas plynul. Ontah tiše vyslovil nějaké slovo. Jinnarininy oči se pod víčky začaly komíhat ze strany na stranu.

Aylis nyní sklouzla do stavu hluboké meditace a za použití nyní již silně zakořeněného <sugestivního slova>, které ji Bílá sova naučil, začala snít. Ocitla se v otcově domku ve Vadarii. Užasle se rozhlížela, protože sem už od dětství nezavítala. A zatímco si vlastní obydlí z dávné minulosti upřeně prohlížela, prošel k ní stěnou mladík s černými vlasy, hnědýma očima a do bronzova osmahlou pletí. „Jasná peruti,“ řekl, uchopil ji za ruku a vtáhl ji do nějaké jeskyně. Kráčeli společně ke světlu na vzdáleném konci. Když vyšli, stáli na okraji stojaté tůně.

„Dívej se a ukládej si vše do paměti,“ zašeptal Bílá sova.

Aylis se rozhlédla. Byli v nějakém lese. Duby. Vrby. Byl letní čas. Opodál břehu rostl v tůni rákos. Voda se nepatrně vlnila. Aylis dokázala kdesi poblíž zaslechnout tlumené zurčení potoka. Na protějším břehu se zastavil liščí jezdec.

„Zapamatuj si to,“ zašeptal Bílá sova opět.

Liška odběhla. Ten jezdec... není to Jinnarin? Ano, Jinnarin... klečela a trhala nějakou květinu. Přistoupila k okraji tůně a poklekla na plochý kámen, aby si v odrazu vodní hladiny vetkla kvítek do vlasů. Shora se ozval smích a do tůně se ze stromu střemhlav vrhl nějaký pyska. Jinnarin zaječela.

„Uchovej to v paměti.“

Tohle je určitě Farrix. Aylis sledovala, jak se černovlasý pyska prudce vynořuje z vody a škrábe se ven. Byl nahý. Pojednou zmizely i Jinnarininy šaty. Farrix ji líbal. Oba ulehli do mechu.

Aylis se obrátila k mladíkovi. Srdce jí tlouklo. „Bílá sovo, nesmíme-“

„Už musíme jít, Jasná peruti.“

Vstoupili do jeskyně. Bílá sova kráčel svižně. Aylis se ohlédlá. Otvor zmizel, jeskynní stěny se začínaly hroutit a rychle se k nim přibližovaly ze vzdáleného konce.

„Neohlížej se!“ přikázal Bílá sova ostře.

Aylis sice hlavu prudce odvrátila, ale věděla, že se k nim hroucení stěn blíží tak rychle, že e ve chvíli pohrbí.

„Nevěř tomu!“ přikázal zase Bílá sova. „Ovládni ten sen a on se nezhroutí.“

S rozbušeným srdcem si Aylis představila pevné a nepoddajné stěny, které nemohou povolit. Hroucení za ni ustalo.

Vyšli z jeskyně a vešli do zakouřeného domku. V ohništi z kamenů hořel ohýnek. Stařec s mladou vědmou klečeli v rozjímání a před nimi spala pyska.

„Zapamatuj si to,“ řekl Bílá sova, „a procitni.“

Aylis vyslovila druhé silně zakořeněné <sugestivní slovo>, které jí Bílá sova vtloukl do hlavy...

...a otevřela oči.

Aylis se cítila vzrušená. Prošla se snem. Obrátila se k Ontahovi. Usmál se na ni a řekl: „*N'klat sh'manu, Aylia.*“

„Cože?“

„*N'klat sh'manu. Chu doto a bala.*“

„*Converte,*“ vybavila si Aylis. Pak se opět zadívala na Ontaha. [„Musíte mi od-pustit, Bílá sovo, zdá se, že jsem při té procházce snem pozbyla schopnost mluvit vaší řečí.“]

Ontah učinil rukou chápavé gesto. [„Myslím, Jasná peruti, že jste si při své první procházce snem počínala výborně. Ne každý s <energií> si dokáže počínat tak dobře. Někdy dokonce ani po mnohaměsíčním nacvičování.“]

Aylis trhaně pohnula hlavou. Cítila se hrdé a současně tak trochu rozpačitě.

[„Ztráta daru téhle řeči nastala snad proto, že při procházení sny jsou všechny ja-zyky stejné.“]

[„Stejně?“]

Ontah přikývl. [„Pamatujete se, jakou řeči jsme spolu ve snu rozmlouvali?“]

Aylisin zrak se ztrácel v zadumání. [„Ano. Byl to... mluvili jsme...“] Nechápatě se na Ontaha zadívala a zmlkla.

[„Všemi jazyky. Všemi stejně.“]

Oba chvíli seděli mlčky. Jinnarin se ve spánku obrátila bokem k Aylis. Konečně se Ontah zeptal: [„Jasná peruti, vzpomínáte si, co se dělo?“]

[„Ano.“]

[„Tak mi to povězte.“]

[„Zdálo se mi, že jsem v otcově domku. Přišel jste... či spíše vaše mladší verze... a vytvořil jste jeskyni do Jinnarinina snu. Snila o svém seznámení s Farrixem. Posléze se z toho stalo důvěrné snění. Tehdy jsme je opustili, protože se její sen rozplýval. Jeskyně se začínala hroutit, ale vy jste chtěl, abych jejímu hroucení zamezila ovládnutím snu. Pak jsme vstoupili sem a probudili se.“]

Ontah se usmál. [„Výborně. A teď mi popište podrobnosti.“]

Té noci vstoupili do Jinnarininých snů ještě třikrát a Ontah ten výkon Aylis umožňoval ovládat pokaždé víc a víc. Nyní už věděla, čeho si má hledět, a proto si v každém z navštívených snů všímala známek rozptylování, jež Bílou sovu upozorňovaly, že je čas se vymanit.

Svou noční můru Jinnarin v žádném z těch snů nepožila.

Po většinu příštího dne Aylis s Ontahem spali, aby si od svého nočního úsilí odpočali. Aravan s Ruxem se vydali na lov a elf složil šipy z luku tři králíky. V půli odpoledne se vzduchem rozlínula příjemná vůně králíčího dušeného masa. Během Aravanova a Jinnarinina stolování dorazili Tarquin s Falain a oznámili, že se Alamar dostal bezpečně zpět, i když se zřejmě ihned poté pustil do hádky s nějakým trpaslíkem a černochem Jatuem.

Po Tarquinově a Falainině odchodu se probudili Ontah s Aylis a při jídle Jinnarin s Aravanem vykládali, co všechno při procházkách sny zažili. Pyska si z vlastních snů pamatovala jen zlomek, a to ještě jen z posledního.

[„Dnes v noci si, Jasná peruti, promluvíte s Pěnkavím duchem.“]

[„S Pěnkavím?“]

Ontah ukázal na Jinnarin. [„Tohle je Pěnkava.“]

Aylis se usmála. „Jinnarin, říká vám Pěnkava a dnes v noci mám s vámi ve vašich snech rozmlouvat.“

„Pěnkava?“ Jinnarin se zahihňala. „Připadá mi, že se to jaksi hodí. A vy, Aylis, máte nějaké jméno?“

„Říká mi Jasná peruť. A jeho jméno znamená v obecném jazyce Bílou sovu. Vůbec si ta jména nemusíte ukládat do paměti, Jinnarin, protože teď, když vám byla sdělena, je už ve svých snech budete znát... takhle to ve snech chodí.“

„Inu, snad si jednotlivá jména zapamatovávat nemusím, Aylis, ale jen doufám, že si budu po probuzení pamatovat sny.“

Stanuli na vysokém útesu, který přehlížel hluboké údolí. Aylis jednou paží objímala Jinnarin, překvapená zjištěním, že jsou s pyskou stejně vysoké. Vedle nich klečel Ontah a strnule hleděl přes les v hloubi pod skálou.

Vědma se obrátila k pysce. „Pěnkavo, povězte mi, kde to jsme.“

„V Darda Glain, Jasná peruti.“

„Na Rwnu? Nikdy jsem na tohle místo nezavítala.“

„Pro nezasvěcené je uzavřené.“

Ontah vstal a ukázal na vlnění mračen v dáli. „Už musíme jít, Jasná peruti.“

„Och, zůstaňte, prosím.“ Jinnarin zažívala. „Nechci, abyste odešli.“ Oči měla ospalé a ztrácely ostrost.

Aylis jí stiskla ramena. „Nemáme na vybranou.“

Jak se obracela k Ontahovi, řekl: „Vytvoř cestu, Jasná peruti.“ Vedle Aylis se ve vzduchu zjevila jeskyně. „Výborně,“ zabručel Ontah. Poté do ní vstoupili.

„Kolik snů?“

„Pět,“ odpověděla Aylis. „Ale žádný z nich si nepamatuji, i když jsem šije zapamatovat moc přála.“

Bylo odpoledne následujícího dne a Aylis s Ontahem procitli teprve nedávno.

Jinnarin si povzdechla. „Zase nic. Žádná noční můra.“

Ontah se usmál a cosi Aylis řekl.

„Říká, že jste pozoruhodně zdravá, Jinnarin.“

„To myslíte v mých snech?“

Aylis její slova přeložila Ontahovi. Stařec se na pysku opět usmál, pak si poklepal na hlavu, ukázal na ni a Aylis řekla: „Miní zdravá myslí, duchem, duší.“

Aravan s batohem přišel k domku. Podřepí u venkovního ohně a při vyndávání ovesných placek z batohu sděloval: [„Byl jsem navštívit vaše bližní. Posílají jídlo.“]

Ontah se pousmál. [„To jsem rád. Procházky sny vyžadují spousty jídla.“]

Aylis bez námitek souhlasila, protože cítila, že už vyčerpala mnoho energie.

Letěli nad převalujícími se černými mračny a kolem nich se schylovalo k bouři. Jinnarin nyní prudce slétala dolů a Aylis s Ontahem za ní. Pod nimi vířilo bledavě zelené moře, jež se dmulo vysokými vlnami a po nich se pod plnými plachtami řítila černá galéra. Do jejích stěžňů byly ve skučícím vichru blesky.

Aylis se zahleděla ebenově černou nocí a v dálce dokázala rozeznat nějaký skalnatý ostrov. Neurčitě zahlédnout se ale daly také další útvary rozptýlené po hladině burácejícího moře... ty však konkrétně nerozpoznávala.

Náhle se trojice ocitla v křišťálovém paláci, z něhož bouři sledovala. Jak dokáží prohlédnout pevnými zdi, Aylis netušila, ale jaksi to dokázali. Pozorovali, jak se černý koráb zvedá a klesá na rozbouřených vodách a směřuje k ostrovu, míří k nim.

Aylis zachvátil hrůzný hukot, jenž jí bral dech. Přesto nepřestala objímat Jinnarin, která se třásla strachem. Příčinu zdrcujícího děsu neznala

„Pozor, Jasná peruti, kdesi poblíž je nějaký zlý duch,“ vykřikl Bílá sova, aby přehlušil praskot blesků, dunění hromu a rozbouřených vln.

Aylis se otočila a pohlédla na Ontaha, který se k ní blížil. „Zůstaň s Pěnkavou a chraň ji. Bude-li třeba, prchněte. Půjdu na průzkum.“

Když se Bílá sova vzdálil, zdálo se Aylis, jako by ji něco odtahovalo, jako by ji cosi vtahovalo do jiného snu, ale z místa, na němž stála, se nepohnula. Kolem ní se rychle přesouvaly a měnily palácové zdi.

„Jinnarin, vydržte!“ zaječela. „Ještě chvíli!“

Třpytivá komnata pozbyla hladkosti, stávala se nepravidelnou, ostrohrannou a zubatila se, jako když-

Aylis zachvátila vlna hrůzy, protože černý koráb v dálce se proměňoval.

Jinnarin zasténala a čelo jí zvlhčil pot.

„Jinnarin, ne!“ vykřikla Aylis, již srdce v prsou splašeně pádilo. „Neutíkejte, ještě ne!“

A v tom se černý koráb změnil v obrovského černého pavouka, který se k nim řítí přes zvlněné moře zelené jako tráva. Aylis zachvátila příšerná hrůza, explodovala celým jejím nitrem a klestila si cestu vzhůru a ven. Z hrdla se jí vydralo zaječení. Nekonečný zděšený jekot.

Ani Jinnarin neustávala pronikavě vřeštět...

A odkudsi, odnikud, zařval Bílá sova: „Jasná peruti, utečte!“

Zdi se rozechvěly, bledly a řítily se do zapomnění.

Objevila se jeskyně. „Běž!“

Aylis se vyškrábala dovnitř. Poháněla ji hrůza, ochraptělý jekot deroucí se z hrdla a zdrsňelý děsem. Pohltila ji nějaká černá clona, nasávala ji, táhla dolů...

...a domkem se rozlehl její divoký jekot v okamžiku, kdy ji pevně sevřel Aravan, zatímco se zmítala, oči rozšířené neviditelným šilenstvím. Jinnarinin vřiskot zanikal v jejím ryku. Náhle se Aylis zhroutila.

Ale Jinnarin zůstala bdělá a nepřestávala křičet... „Och, och, och...“ vzlykala pod vlivem nezapomenuté hrůzy.

Aravan se předklonil a jemně si pysku přitáhl k sobě. Zavrtala se mu do podpaží, přitiskla se k němu a pokoušela se tak u něj najít uklidnění. Měla vytřeštěný, ale nepřítomný pohled, který zastíral děs. Aravan obě ženy svíral a něžně je kolébal, protože ho v té chvíli nic lepšího nenapadalo. Pojednou Aylis prudce otevřela oči a zhluboka se nadechla jakoby k výkřiku.

„Šššš, šššš.“ konejšil ji Aravan. „Jste v bezpečí, *chieran*. Jste v bezpečí.“

Pohlédla na něj. Její zrak už pozbyl šílený výraz. „Ontah,“ vydechla a pokusila se mu vymanit, „je v pořádku?“

Aravan ji pustil, Jinnarin z něj sešplhala a společně se obrátili ke starci.

Ležel na zádech. Bez pohybu, bez dechu, údy široce rozhozené jako nějaká rozbitá panenka. Aylis se mu vrhla na prsa, přiložila k nim ucho, chvíli naslouchala a pak zasténala: „Ach ne, ne, ne...“

Se slzami v očích se v kleče vzpřímila a zhloupila se na paty. „Je mrtvý. Bílá sova je mrtvý.“

Ontah před ní ležel s rozhozenými údy, oči rozšířené hrůzou, ústa roztažená němým výkřikem děsu. Stařec, kterého zabil sen.

XV
Zvraty
Podzim, 1E9574
[Přítomnost]

Když Aylis s Aravanem kráčeli v tichém pohřebním průvodu lesanů, jenž se právě ubíral posvátným územím březového háje, vířil mrazivý vítr. Všude kolem nich se tyčily vyvýšené plošiny na vysokých rohových kůlech. Spočívaly na nich ostatky zemřelých, jejichž věci byly potrhane a vybělené větrem, deštěm a sluncem. Místy rubáše chyběly úplně a právě z takových trhlin čněly zažloutlé kosti. Konečně procesí dospělo k nově vztyčené plošině a Ontahovo tělo od hlavy k patě zahalené v obřadních obalech na ni bylo vyzdvíženo. Náčelník vyndal z Ontahovy pohřební nádoby čtyři chomáče sovího prachového peří, které tam sám Ontah předem a k téhle příležitosti kdysi dávno uložil. Poté náčelník spolu s dalšími třemi lesany vzali hebké prameny ze sovích pírek a za tlumeného prozpěvování klanu volně položili na vrchol každého ze čtyř rohů plošiny, neboť lesané vědí, že duše každé osoby odnáší na onen svět totemoví duchové... v Ontahově případě ho tedy do Nebeské země měly vynést sovy... a až přiletí, závan jejich přiletu péřové prameny odvane a Ontahův duch vystoupí do nebe.

Už v okamžiku, kdy péřové prameny pokládali, zvedal je a ve spirálách odnášel pryč vířící vítr, což lesané počastovali tichým radostným povzdechem, i když tu a tam některému z nich ukápla z tmavohnědých očí slza a zvlhčila mu do bronzova osmahlé líce... Aylis nevyjímaje.

Pak se opět v naprostém tichu vraceli posvátným územím nazpět. Nechtěli totiž rušit klid zesnulých, protože kdo ví, k jaké spoušti by mohlo dojít, kdyby některá z mrtvol, jejíž duše už dávno odešla, procitla. Vzdalovali se tedy od Ontahova katafalku mlčky, žádný z nich se neohlížel a všichni měli záměrně sklopené zraky, aby je nikdo z mrtvých nesledoval domů... a žádný z nich si proto nevšiml, jak se šerem do březového háje neslyšně ukrádají lišky.

Ze zachmuřeného nebe se snášel lehký sníh, zatímco Aylis, Aravan, Jinnarin s Ruxem a Falain s Nixem postávali na okraji borového lesa. Smutek z nich dosud nevypřchal a skličoval jim náladu. Hluboko v očích Aylis a Jinnarin přetrvávaly také zbytky hrůzy, ale prozatím ani jedna neměla odvalu nahlas o děsivých chvílích z Jinnarinina snu promluvit. Dosud o tom, co se jim v něm přihodilo, nemluvily. V dále při okraji skalního útesu mohli zahlédnout tábor, v němž stále pobývali Bokar, Jatu a váleční trpaslíci. Jak se nad krajinou schylovalo k večeru, hořel v něm malý ohniček.

„Nikdo, koho jsme oslovili, ty chomáče neviděl,“ řekl Tarquin a porušil tak zasmušilé mlčení. „Přirozeně, protože jste tu teprve šest dní, se všemi jsme promluvit nestačili. Ale ti, které jsme oslovit dokázali, odpověděli záporně.“

Falain zalétla letným pohledem k Jinnarin. „To ale neznamená, že se váš Farrix honí za nějakým přeludem. Po těch cárech na obloze totiž nikdo nepátral.“

Aravan si přičapl na bobek. „Nemyslel jsem si, že nějaké odpovědi či dokonce

potvrzení získáme... přesto jsem doufal, že bychom mohu.“

„Co hodláte podniknout teď?“ zeptal se Tarquin.

„Odplujeme na moře poblíž Rwnu,“ odpověděl elf a vzhlédl na sních propadající tmou. „Zaujmeme tam postavení a budeme vyčkávat. Možná, že dojde k odtržení dalších útržků, protože právě nyní je období, kdy se do této oblasti vrací polární záře.“

Tarquin sesedl a přistoupil k Aravanovi. Dotkl se drobnou ručkou jeho dlaně a řekl: „Přesto, že se domnívám, že máte namířeno ke zlu, krácejte bezpečně, Příteli.“

„A já vám, Příteli, děkuji za pomoc,“ opáčil Aravan. „Rádi bychom se zdrželi déle, ale nemůžeme. Sbohem, Tarquine. Sbohem, Falain. Nechť vás Adon opatruje v dlani Svě ruky.“

Nyní sesedly Jinnarin s Falain, vzájemně se objaly a Falain zašeptala: „Přeji vám vše nejlepší, Jinnarin, a modlím se, abyste svého Farrixe našla, protože dobře vím, jak by mi bylo, kdyby byl na jeho místě Tarquin.“

Jinnarin mlčky objala nejprve ji a pak i Tarquina Aylis poklekla a Tarquin s Falain se jí postupně na rozloučenou dotkli ruky.

„Jak říká Aravan, nechť vás oba Adon střeží,“ řekla vědma Poté se párek vyvihl na lišáky Rise a Nixe, naposledy zamával, obrátil se a vyrazil pryč. Lišáci, stříbrný i černý, mizeli mezi ponurými borovicemi.

Aravan s Aylis znaveně vstali a spolu s Jinnarin a Ruxem vykročili z lesa padajícím sněhem ke vzdálenému tábořišti.

„Mrtvý?“ Alamar vytřeštil oči. „Ontah a mrtvý? Copak se přihodilo, dcero?“

Aylis, Aravan, Jinnarin s Ruxem a Alamar stáli v kapitánově přístřešku.

Aylis se zhluboka nadechla a zase vydechla. „Nevím, otče. Víím jen, že byl zabit během procházky Jinnarininým snem.“

„Zabit? Snem? Ach ne, samotný sen nemůže být jedinou příčinou. Aylis, jistě je jich v tom víc. Chci říci, že kdyby Jinnarinin sen dokázal někoho zabít, proč potom sama není po smrti?“

Jinnarin se rozplakala

„Copak?“ vyštěkl Alamar. „Proč pláčete, pysko?“

Jinnarinino stkaní se ještě zhoršilo.

Aravan podřepí a objal jednou rukou Jinnarin kolem ramen.

Aylis se otočila k otci. „Otče, Jinnarin si myslí, že Ontaha zabila ona. Že ho zabil její sen. Ale takhle to není. Spíš šlo o něco... zlého.“

„Pojď, dcero, posadíme se a promluvíme si o tom. Všechno mi můžeš vypovědět.“

Aravan k mágovi rychle vzhlédl. „Ne, Alamare, teď ne, ne dnes večer. Spíše si potřebuje odpočinout.“

Stařec se vypjal a zlostně na Aravana shlédl. Chystal se elfovým slovům oponovat. Ale Aylis mu položila ruku na rameno. „Má pravdu, otče. Potřebuju se prospat. Jsem hrozně vyčerpaná.“

Alamar se na ni zahleděl. Měla strhanou tvář, vpadlé oči a povislá ramena. Její celkový stav vypovídal o nadměrném vypětí. Mág letmo shlédl k Jinnarin. Plačící

pyska na tom nebyla o nic lépe. Alamar se s povzdechem slitoval.

„Ano, už chápu. Patříš do postele, dcero. A vy též, pysko. Úplně postačí, když si promluvíme až zítra.“

Ze zátoky odplouvali za večerního odlivu, v oslepujícím sněhu. Nahoře v drnčícím ráhnovi se pohybovali muži s bouřkovými lucernami, které v metelici vrhaly kruhové záblesky, a nastavovali horní plachty. Zbytek posádky dole pak vytahoval vzhůru vrátkem kosatky, stěhovky a vratiplachtu zadního stěžně. Jak alespoň prohlásil Frizian, na východ poplují pouze pod těmito plachtami. Ach, ne, že by stožáry a ráhna *Eroean* nedokázaly v tom drsném vichru snést více plachet. Ne, omezení plachet neurčoval elf! koráb. Spíše posádka, jejíž členové nemohli v mrazivém větru zůstat nahoře dlouho, aby vykasali další plachty. Jinak jim totiž hrozily omrzliny, ne-li horší následky. Muži by se bývali vzhůru k nastavení dalších plachet vyšplhali jen v nejkrajnějším případě, ale toho dne k takové situaci nedošlo. A tak se *Eroean* vzdalovala od západní pevniny v temnotě a vířivé bouři jen pod částečným oplachtěním.

Teprve pozdě odpoledne se Aylis sténavě probudila. Podle sklonu kajuty poznala, že je koráb v ostrém náklonu a skučení větru v ráhnovi potvrzovalo, že proplouvají těžkou bouří. Kruhovým okénkem dovnitř prosvítalo kalné světlo a kajutou prostupoval vlhký chlad. Namáhavě vstala, slezla z lůžka, opláchla se a teple se oblékla. Poté vyšla do nakloněné chodby. S oporou ruky na přepážce přešla do kapitánovy kajuty, kde se shledala s čekajícím otcem a Jinnarin. Z trámu visela jediná pohupující se lampa, která po obou vrhala komíhavé světlo, zatímco si korábrazil cestu rozbouřenými vlnami.

„Hmph,“ zabručel Alamar a vzhlédl, „ale mohla jsi prospat celý den „

„Asi bych měla, otče, ale co bych pak dělala večer?“

„Přesně tak!“ zavřel Alamar, jehož dceřina odpověď odzbrojila.

Jak Aylis usedala, seskočila Jinnarin ze stolu na židli a z ní na podlahu. „Nemáte hlad? Zajdu pro Tinka. Přinese vám nějaké jídlo.“

„Ach ne, není třeba, pysko,“ vyštěkl Alamar. „Mohlo by vás to cestou smést z paluby.“

Jinnarin se zasmála přes rameno. „Já to náhodou vím, Alamare. A proto se raději pustím chodbou ke kormidelně a pak sejdu dolů padacími dveřmi.“ Nato zmizela v šeré chodbě.

Alamar souhlasně zabručel, pak se otočil, chvíli si prohlížel Aylisinu tvář a nakonec tiše řekl: „Dcero, jsi pořád bledá a vypadáš strhané. Cítíš se dobře?“

Aylis se roztřeseně nadechla a srdce v prsou se jí rozbušilo. Uvědomovala si, že kdesi v hloubi vlastního nitra má duši sevřenou hrůzou. „Ne, otče, dobře se necítím. Spíš vystrašeně.“

Alamar vztáhl ruku a položil ji na dceřinu. „Jsi už schopná o té... o té procházce snem promluvit?“

„Musím, otče, protože cosi,“ srdce se jí nyní rozbušilo jako kladivo, a proto se zhluboka nadechla a zase vydechla, „protože v Jinnarinině zlém snu sídlí něco děsivého. Něco, co zabilo Ontaha. A my musíme zjistit, oč jde a co za tím vězí... co za

tou hrůzou je.“

Alamar zvedl roztrěsenou ruku a setrval s ní ve vzduchu. „Až se dcero najíš, o té procházce snem i o všem, co se v něm udalo, si promluvíme.“

Aylis přikývla a stiskla mu ruku. „I s Aravanem, otče. Chtěla bych, aby tu byl, až-“

Starcovou tváří přelétl úsměv. „Ha! Samo sebou, dcero. Ovšem. Vlastně mě překvapuje, že už tu není. Pořád sem nakukoval jako čertík ze škatulky, aby zjistil, jsi-li už vzhůru.“

Když se dveře na palubu otevřely a vzápětí zase zavřely, chodbou zaskučel víchr. Stařec se tiše uchechl.

„Pokud se nemýlím, dcero, tak je to on.“

Do kajuty vstoupil Aravan. „Co jsem povídal,“ zakrákoral stařec, „my o vlku a on za dveřmi.“

Elf si svlékl plášť do nepohody a obrátil se k Aylis. „Už jste jedla?“

„Jinnarin se přes kormidelnu vydala pro Tinka.“

Aravan přihodil do železných kamínek uhlí a pootočil kouřovým hradítkem. Pak se posadil na židli vedle Aylis. „Vydrží-li tenhle víchr, nejsme už od Rwnu vzdáleni víc než jen asi pět dní.“

„Vy si vážně myslíte, že tam na něco přijdeme?“ zasupěl Alamar.

Aravan pokrčil rameny. „Kdo ví?“

Aylis si povzddechla: „Já bych se to mohla dozvědět... pokud by ale kdosi nebránil všem vidinám, jež se týkají... jež jakkoliv souvisí s našimi záměry.“

„S nalezením Farrixe,“ ozvala se Jinnarin, která se právě vracela s Tinkem, jenž nesl podnos, v patách. „Pokoušíme se najít Farrixe. To je náš cíl.“

Aylis se usmála. „Ano, Jinnarin. Právě o to se snažíme. Ale mimo vašeho pohřešovaného mužíčka je tu ještě cosi navíc, jenom nedokážu říci co. Po snídani si o tom promluvíme... včetně té procházky snem, Jinnarin, Včetně té.“

Jinnarin se zhluboka nadechla, vydechla a rázně jednou přikývla. „Ano, Aylis, po snídani.“

Jak Tink odkryl podnos, Alamar se předklonil.

„Kapitáne, pane, dones sem dost pro všechny,“ oznámil stevard s úsměvem. „Počítal sem, že bude hladovějch víc osob než jedna, přijde-li na to, co ste jedli ráno.“

„Dobře si udělal, Tinku,“ řekl Aravan, „pojíme všichni.“

„Děkuju, kapitáne,“ řekl Tink. „Budete si ještě něco přát?“ Když Aravan zavrtěl hlavou, vydal se Tink rozhoupanou podlahou k chodbě. Alamar, který pobízet nepotřeboval, si vzal misku, nandal si lžící porci ovesné kaše, přidal do ní kus medu, pokrm zamíchal a pustil se do něj. Aylis jedla naopak zdráhavě - převážně med a chléb - podobně jako Jinnarin, která se v jídle jen nimrala. Aravan se obsloužil pouze čajem a místo aby jedl, pozoroval ostatní. Připadalo mu, jako by se Aylis s Jinnarin chystaly k nějaké skličující zkoušce. Po nějakou dobu všichni mlčeli. Ticho narušovaly jen zvuky větru, vln a *Eroean*. Konečně Aylis odsunula talíř se zbytkem chlebové kůrky stranou a zadívala se na Jinnarin, která seděla na stole se zkrříženými nohama. „Začneme.“

Jinnarin vzhledla a zeptala se: „Kde bych měla začít?*

„Přece od začátku, pysko,“ zabručel Alamar.

Jako by Jinnarin mágoва poznámka ujistila, přikývla a zhluboka nabrala dech: „Nevzpomínám si už, co se mi zdálo předtím, než jsem se zase ocitla v letu nad bledavě zeleným mořem, ale ať to bylo cokoliv, myslím, že na tom nezáleží. Vím jen, že jsem prolétala temnými bouřkovými mračky a pod sebou viděla černý koráb, do jehož stožárů bily blesky.“

Alamar pohlédl na Aylis a zeptal se: „Nesouvisí její předešlý sen s tímhle?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne, otče. Alespoň myslím, že ne. Když jsme s Ontahem vstoupili do jejího snu, stála na padlém dubu.“

„Na břehu nad tůní?“ zeptala se Jinnarin.

„Ano.“

„To je nedaleko od mého domova v Darda Glain.“

„Přešla jste po větvi nad vodu a chystala se do ní skočit.“

„Chodívali jsme tam s Farrixem plavat.“

Aylis se usmála. „Po tom skoku jste nedopadla do vody, ale vzlétla jste. Já s Ontahem jsme se rozletěli za vámi. Brzy jsme se ocitli uprostřed bouřkových mračen a dole pod námi byl ten ohyzdný koráb, do něhož bily blesky.“

Alamar se vyklonil. „Nezahlédla jsi něco zvláštního?“

„Všechno bylo zvláštní, otče.“

„Ne, já myslím, zda jsi nezahlédla něco, co nám Jinnarin dříve nepopsala.“

Aylisin zrak se ztratil v zamyšlení. „Ne... anebo počkej, snad ano. Zahlédla jsem na moři nějaké další útvary, ale byla příliš velká tma... byly moc neurčité a vzdálené, aby se daly rozeznat.“

Jinnann schýlila hlavu na stranu. „Další útvary? Myslíte ten ostrov?“

„Ne, Jinnarin. Ostrov jsem viděla zřetelné. Tohle byly snad další ostrovy. Menší.“

„Hmm,“ zadumaně zahučel Aravan. „Zřejmě nějaké souostrovi nebo... nahlédnu do svých map a budu hledat roztroušené ostrovy v zeleném moři.“

Alamar varovně pozvedl ruku. „Uvědomte si, že ne všechny snové představy jsou takové, jakými se zdají. Bouře, koráb, moře, ostrovy, křišťálový palác: třeba jde o pouhé symboly, které představují něco docela jiného.“

„Ano, otče,“ souhlasila Aylis“ jak se vzápětí dozvíš, jeden či dva se skutečně ukázaly jako něco úplně jiného.“

„Och?“

„Ano.“

Jinnarin se při vzpomínce na prožitou hrůzu zachvěla, ale ve vyprávění nepřestala: „Všechno se odehrávalo jako už dříve. Najednou jsem se ocitla v křišťálovém paláci a sledovala černý koral, který mořem rozběsněným bouří plachtil směrem ke mně, a já pocítila strach.“

Pak se objevili Aylis s Ontahem a sen se od dřívějšího změnil v cosi jiného... a ten strach o mnoho vzrostl.“ Jinnarin vzhlédla ke zbylým třem. „Ještě i teď mi buší srdce.“

Aylis vztáhla paži a něžně vzala Jinnarin za ruku. „Mně rovněž, Jinnarin.“

Alamar si přihladil vous. „Změnil? Jak to? Jak se ten sen změnil?“

Jinnarin se zhluboka nadechla. „Inu, když Jasná perut' s Bílou sovou-“

„Jasná perut' s Bílou sovou? Co je zase tohle, pysko? Co jsou tihle zač?“

„Jde o jejich snová jména, Alamare. Aylis je Jasná perut' a On-tah je... tedy byl, Bílá sova. A já se jmenovala Pěnkava.“

„Hmph.“ zavrčel Alamar a naznačil jí, že by mohla pokračovat

„Po jejich příchodu se ten strach zhoršil. Byla bych uprchlá, ale Jasná perut' na mě křikla, abych zůstala. Křišťálové zdi se vlnily, měnily a koráb rovněž. Chtěla jsem se dát na útěk, ale Jasná perut'. .. myslela jsem, že mi pukne srdce, a i když jsem se snažila, déle jsem už zůstat nedokázala. Musela jsem uprchnout.“

Jinnarin ustala ve vyprávění. Měla strnulý nepřítomný pohled.

Alamar pohlédl na Aylis. „Ten sen se změnil? Jak, dcero?“

„Když se dostavil ten strach, vykřikl Bílá sova, že se někde nablízku zdržuje zlý duch. Pak mi řekl, abych zůstala s Pěnkavou a bude-li třeba, abychom prchly. Sám se vydal na průzkum. Tehdy se sen začal měnit. Zdi se přesouvaly. Připadalo mi, jako bych viděla dvojité: zdálo se, že se hladké zdi křišťálového paláce potahují jakousi drsností připomínající drsnost nebroušeného krystalu. Měla jsem pocit, jako by mě cosi vtahovalo do jiného snu, do snu, jenž se od Jinnarinina lišil. A ten strach, ten děs, pro mne začínal být neúnosný. Přesto jsem na Pěnkavu křikla, aby vyčkala. A v tom se černý koráb změnil v obrovitého černého pavouka, který se řtil na nás. Rozječela jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Zdi se vlnily a počaly blednout jako sen, ten Jinnarinin, začínaly se hroutit. Bílá sova na nás zakřičel, abychom utekly. Poté se objevil jeskyně a já se do ní v hrůze vrhla.“

Aylis znovu přemohla hrůza. Rozvzlykala se. Aravan si ji k sobě privínil a objal ji. I Jinnarin plakala.

Po chvíli se Aylis Aravanovi vyprostila a otřela si hřbety rukou tváře. „Bílá sova... Ontah... neunikl. Zahynul v té noční můře, v tom poselství, cosi ho zabilo...“

„Ten zlý duch?“ zeptala se Jinnarin s obličejíkem ztuhlým pod dojmem nezapomenuté hrůzy.

Aylis rozhodila rukama „Nevím, Jinnarin. Snad to byl nějaký duch. A možná, že spíš ta hrůza.“

Alamar se chopil čajníku a dolil si hrnek. Vzhledem k pohupování lodi na vlnách trochu rozlil. „Mohl by příčinou takového děsu být ten pavouk?“

Jinnarin s vytřeštěnými očima přikývla. „Byl to obří pavouk, Alamare.“

„Ale...“

Aylis pokrčila rameny. „Nevím, otče. Zdá se mi, že Bílá sova právě po tomhle děsu pátral... kdesi jinde... jako by vůbec nebyl v Jinnarinině snu. Nehledala jsem ho, protože mě pověřil bezpečností Pěnkavy. Tak či onak, připadá mi, že jsem od toho korábu či pavouka nedokázala odtrhnout zrak.“

Alamar k ní rychle vzhlédl. „Pak snad, dcero, ten pavouk nebyl... vůbec není zlým duchem, nýbrž spíše jakýmsi manévrem k odvrácení pozornosti... čímsi, co ti brání nahlédnout za symboly a do skutečné povahy toho snu.“

„Snad je to tak, otče. Ale na druhé straně jsou možná tyhle vize přesně takové, jakými se jeví.“

S bouří za zádi spatřili později pátého dne ostrov Rwn. *Eroean* se stočila k jihu a prořezávala se jižními vodami, aby v poledne šestého dne vplula do zátoky při jiho-východním pobřeží, kde zakotvila.

„A teď budeme vyčkávat,“ poznamenal Aravan, když se posádka spustila z ráh-novní na palubu poté, co stáhla a sbalila plachty.

Bylo patnáctého listopadu a zdejší severní podnebí už svírala zima.

Aylis se upřeně zadívala na oblohu. „Obávám se, že touhle oblačností nic neuvi-díme.“

„Ať bude jasno nebo zataženo,“ odpověděl Aravan, „možná nic neuvidíme stej-ně.“

Aylis se obrátila a zadívala se na ostrov. V nevelké vzdálenosti o jeho skalnatý břeh pleskaly temné vlny. Nahoře na vyvýšené a zasněžené souši rostly vysoké borovice. Tu a tam se prostíraly spleti opadavých stromů, v zimním odění neutěše-ných a holých a jejich pokřivené a zmrzlé větvoví se sápallo vzhůru k bezútěšnému nebi.

Alamar zahalený v plášti směřoval k zádové palubě s Jinnarin po boku, za níž si vykračoval Rux. „Půjdemě už na kutě,“ zvolal mág. „Musíme si odpočinout, aby-chom vydrželi celou noc vzhůru.“

Jinnarin ke starci vzhledla. „Myslím, že usnout nedokážu.“

„Nesmysl, pysko. A pak, spát musíte. Jen vy máte zrak, který ty útržky zahlédne. Ovšem, i já je svým mágským zrakem dokážu zahlédnout.“

„Počkej, otče,“ zvolala Aylis, „dovol, abych provedla kouzelnou předpověď po-časí. Čáry nečáry, nebude-li dnes v noci jasná obloha, stejně nikdo nic neuvidí.“

„Na tom nesejde, dcero,“ zabručel mág. „Musíme si zvykat zůstatvat vzhůru. Vždyť to my budeme hlídkovat.“

Aylis sestoupila po schůdcích na hlavní palubu. „Nezapomeň, otče, že i já mám mágský zrak. Ale i tak není jisté, zda ty či já vůbec něco zahlédneme.“

„Pchá!“ odsekl Alamar. „Dokáže-li je zahlédnout pyska, pak-“

„Pak se nejedná o záruku, že některý z nás ano, a to bez ohledu na mágský zrak,“ vskočila mu do řeči Aylis. „Dost řečí, předpovím počasí. Potrvá to jen chvilku.“

Aylis si přitáhla plášť k tělu a vykročila proti mrazivému větru. Elfi koráb se po-hupoval na kotvě, až se předí stočil po větru. Vědma stanula na přední palubě a řek-la: „*Caelum in futura*“ Sledovala, jak loď, voda a souš mizí. Zůstala jen obloha a hodiny ubíhaly v pouhých okamžicích... den odpádl do minulosti a soumrak se jevil jen jako mihnutí. Nebe ztmavlo bezhvězdnou nocí. Vzápětí sice černou oblohou propukl úsvit, ale jasnou modř ihned překryla šed' a smetla ji... pak Aylisina vize vyprchala.

„Zítra bude touhle dobou jasno,“ sdělovala po návratu, „ale dnes v noci zůstane zataženo.“

„Na tom nesejde,“ zahučel tlumeně Alamar. „Jdu si lehnout Dokud od téhle chvíle nezahlédneme ty cáry a nezjistíme, kam směřují, bude se přes den spát a v noci bdít. Víte, tohle je totiž časový rozvrh, kterého se držím, když mapuji hvězdy,“

Otočil se a vydal se ke dveřím, jimiž se procházelo k zádovým kajutám. „Pysko, jdete?“ křikl přes rameno. „Na hlídce totiž nesmíte zaspát.“

„Za chvílku, Alamar,“ odpověděla Jinnarin a sledovala mágův odchod, dokud nezmizel za dveřmi. Pak se obrátila k Aravanovi, který stál na vrcholu schodů zadní paluby. „Ale já vážně nejsem vůbec ospalá.“

Aravan sestoupil na hlavní palubu a podřepí vedle pysky. „Jinnarin, dokud se na nebi neobjeví polární záře, není třeba, abyste hlídkovala. Nevím, kdy se objeví, protože neznám nikoho, kdo by ji to dokázal nařídit. Nezbyvá než vyčkat, až se objeví z vlastní vůle. Teprve tehdy a jenom pak budete muset být vzhůru a v čilém stavu. A proto být vámi, spal bych jako obvykle a probouzel se jen, bude-li to třeba... pouze tehdy, až se na nebi objeví polární záře. A až se objeví, má posádka vás vzbudí. A bude-li se objevovat po několik nocí, inu, rychle se přizpůsobíte obrácenému dennímu režimu.“

Jinnarin vrhla letmý pohled na dveře, za nimiž zmizel Alamar, a pak se na elfa zašklebila. „Kapánek ho v tom necháme, ne?“

Pak se s lišákem odebrala vyhledat Jatua, a když se vzdálili, obrátila se k Aravanovi Aylis. „Říkal jste, že neznáte nikoho, kdo by uměl polární záři poručit, a je to tak. Ale máme-li věřit slovům Jinnarinina Farrixe, pak možná existuje někdo, kdo nad ní... či nad jejími částmi moc má. Ale proč, to říci nedovedu.“

Pozdě odpoledne ztěžka vystoupil na palubu Alamar. Aylis stála na pravoboku přídě a opírala se o hlavní zábradlí. Stařec jí zaujal místo po boku. „Nemohl jsem usnout,“ zabručel, když se otočila a zadívala se na něj.

Pak se opět zahleděla na ostrov. Oba postávali a dívali se na vlny narážející na pobřeží. „Měďák za tvé myšlenky,“ nesnesl to už stařec.

Aylis s povzdechem odpověděla: „Otče, zdržujeme se zde, opodál rwnských břehů, sotva den plavby od Kairnu a necelý den od tvého domku. Ale co je ještě významnější, sotva den od Vadarie.“

„Eh?“ Alamar se na ni zahleděl. „S čím má souviset Vadarie?“

Nyní se Aylis k otci obrátila čelem. „Dívám se na tebe, otče, a vidím, že tvůj <ohně> hoří slabě. Mnoho kouzla už v tobě nezbyvá, a kdyby ses pokusil o něco velkého, mohlo by tě to stát i život. Jsi skoro vyčerpaný a sám dobře víš, že je čas vrátit se domů a podstoupit omlazení, abys opět získal <sílu>.“

Alamar se nasupil. „Pchá! Jsem tak v pořádku, jak-“

„Ne, otče, nejsi!“ vyhrkla Aylis zlostně a prudce vymrštila dlaň před sebe, aby ho umlčela. „Otče, působíš na téhle výpravě jako šprým, jako poslední pokus. Pořád jen nějaké ale!“

„Pchá!“ odfrkl si Alamar a neústupně vysunul bradu. Aylis před sebou viděla nejen starého mága, ale také Ontahovu věkovitou tvář. „Otče, ty víš, že říkám pravdu, takže nic jiného předstírat nemusíš. Jedna osoba už na téhle výpravě o život přišla a já nechci, abys to byl příště ty.“

S funěním a skřípotem zubů se Alamar obrátil k Aylis zády.

„Otče, prosím, vyslechni mě. Kdybys měl zase energii obnoveného mládí, nikdo jiný by pro tuhle výpravu nebyl přínosnější. Ale protože tomu tak není a kdosi s velkou mocí nám brání, bojím se o tvůj život. Nyní jsi totiž starý a téměř vyčerpaný, a proto se žádnému jinému mágovi nemůžeš rovnat.“

Alamar se prudce otočil s pozdvihlou dlaní, jako by se ji chystal udeřit. Vzápětí se na svou pozvedlou ruku užasle zadíval a zlost ho přešla. Přitáhl si Aylis k sobě a náruživě či alespoň natolik náruživě, jak mu křehká schránka dovolovala, ji objal. Aylis se k jeho vychrlté postavě přimknula a rozplakala se. Po chvíli si ji konečně oddálil na délku paží a zabručel: „Aylis. V tom, co říkáš, se nemýlíš. Jsem starý. Nikdo si rád nepřipouští vlastní stáří. Nikdo. Ale jsem. Starý.“

Měl bych... musím odcestovat do Vadarie, a to brzy, protože už ve mně mnoho <ohně> nezbývá. Tuhle výpravu ale neopustím, dokud nezjistíme, co se přihodilo s Farrixem. “ Pozvednutím ruky zadržel námitku, která se Aylis drala přes rty. „Dal jsem své slovo a od něj neustoupím... vždyť mi zachránil život. Věz ale, že budu opatrný, a že energií budu plýtvat co možná nejméně, protože, jak víš, znám své meze. Až Farrixe najdeme, až tahle výprava skončí, potom slibuji, že odcestuji... nejdříve do Kairnu, Zvonkového města, kde se s kýmsi hodlám rozloučit, a poté do Vadarie, abych se omladil.“ Alamar sraštil čelo. „A tohle, dcero, je to nejlepší, co mohu udělat. Stačí?“

Aylis studovala jeho stařeckou tvář. Nakonec si ho k sobě s povzdechem přitáhla a objala ho. „Ano, otče, tohle provést musíš.“ Poté od něj na délku paží odstoupila. „Ale musíš mít na paměti svůj slib... že budeš s vlastním <ohněm> hospodařit a používat jej jen při opravdu naléhavé potřebě. Tohle není šprým ani žádné poslední velké dobrodružství. Nechci už, aby ses předváděl při bitvě a nechával vybuchovat ohnivé koule či se jinak podobně vyčerpával.“

Alamar se na ni dlouho díval, ale nakonec přikývl. „Trváš si na svém, dcero.“

Aylis ho znovu sevřela v náručí. Ve tváři se jí zračil ustaraný úsměv, protože v hloubi duše pochybovala, že otec svůj slib opravdu dodrží.

Jinnarin seděla s Aylis ve vědmině kajutě. Pyska se zkříženýma nohama na sklápěcí desce psacího stolu a Aylis na svém lehátku zády opřená o stěnu. Setmělo se a kajutu ozařovalo žlutavé světlo lampy. Byly samy už od večere. Aravan s důstojníky ustavovali ve společenské místnosti pořadí hlídek pro nadcházející dny a Alamar se uchýlil do vlastní kajuty. Seděly a rozmlouvaly o věcech přítomných, minulých i o takových, které snad ani nikdy existovat nemohly.

„Jinnarin, dnes jsem se cosi dozvěděla.“

„Ano?“

„Od otce. Něco mi řekl.“

Jinnarin mlčela a vyčkávala, až se Aylis znovu ozve.

„Ano, a domnívám se, že to platí jak pro mágy, tak i pro smrtelníky.“

Jinnarin odložila stranou šálek. „Myslím, že vy mágové stárnete podivně. Ale podobně je tomu i u smrtelníků.“ Zasmála se. „Třeba takhle stárneme všichni. Ať tak nebo onak, co říkal Alamar?“

„Povídal mi, že si stáří nikdo rád nepřipouští.“

Jinnarin pokrčila ramínky. „Nevím. Nejsem smrtelnice.“

„Ani já ne, Jinnarin. Ale tenhle otcův výrok mě přivedl k otázkám, které na světlo vynášejí další sporné otázky.“

„Například...?“

Aylis se na pysku strnule zahleděla. „Vzpomínáte si na vzhled Bílé sovy při těch snových procházkách?“

Jinnarin přikývla. „Ano. Byl černovlasý. Štíhlý. Silný.“

Aylis se nahnula vpřed. „Ano. Vůbec nevypadal jako Ontah, s nímž jsme se poprvé setkali, protože ve svém bdělém stavu byl bělovlasý a křehký.“

„Dost podobně jako váš otec, Aylis.“

„Ano. Ale pamatuji si ho jako mladého s tmavohnědými vlasy, silnými údy a pevným tělem.“

Jinnarin vzhlédla. „Jako Ontah v tom snu.“

„Ano. Ale můj otec se zase omladí, kdežto Ontahovo mládí bylo pryč navždy... až na mladický vzhled, který měl ve svých snech.“

Jinnarin si povzdechla. „Myslíte, že se zestárlí smrtelníci považují za staré? Myslím za staré v duchu, ve vlastní mysli. Nebo se i vzdor pokročilému věku stále považují za takové, jakými byli v mládí?“

„Nevím, Jinnarin, ale je to jedna z věcí, o které přemýšlím. Smrtelníci nemohou jinak, než vnímat, že chřadnou, slábnou, že jim selhává zdraví, že jejich těla pozbývají sílu rychle se zotavit z poranění a třeba i trpí zraněními, která se jim nezahojí nikdy. Ale i přes své neduhy se v duchu musí považovat za plné síly.“

„Myslíte, že o sobě někteří z nich sní jako o skutečných starcích?“

„Zase nevím, ale pokud ano, pak se možná vzdávají života.“

„Tohle tedy znamená zestárnout, být starý? Vzdávat se života?“

„Snad, Jinnarin, snad.“ Aylis se usmála, protože se pysčiny úvahy shodovaly s jejími. „Ale je-li tomu tak, pak má délka života jedince... počet prožitých sezón, roků... se stárím jen málo společného. Samotný věk stárí neurčuje. Nejedná se zde spíše o postoj, o náhled, o zájem o život?“

Jinnarin pokrčila ramínky. „Možná.“ Letmo shlédla na vlastní ručky. „Já už žiju... hmm... och, několik tisíciletí, ale připadá mi, že smýšlím pořád stejně, že se můj přístup k životu nikterak nemění. Ráda bych věděla, zda je tomu u smrtelníků jinak.“

Aylis zavrtěla hlavou. „Nevím, Jinnarin, ale totéž, co říkáte o sobě, platí i o mně... připadá mi, jako bych o životě vždycky smýšlela jako nyní. Snad je tomu stejně i u smrtelníků... alespoň u některých z nich... protože všichni nejsou stejní. Třeba o sobě smýšlí stále tak, jak o sobě smýšleli v mládí. Na druhé straně je ale možné, že neduhy našincovy názory mění, což má za následek zatrpkllost a posléze stárí. Můj otec je jistě nedu... a podivínský... vůbec ne takový, jakým se stane, až se opět omladí.“

Jinnarin spojila prstíky do stříšky. „Způsobuje nevyhnutelnost smrti stárnutí smrtelníků, anebo je spíš stárnutí příčinou, která smrt činí nevyhnutelnou?“

Aylis pokrčila rameny. „To říci neumím, protože i když stárnu, čímž mám na mysli, že postupně stárnu, jak čarováním ztrácím energii, dokážu odčerpané mládí znovu získat. Protože sama nejsem smrtelná, nemohu říci, jaká je příčina úmrtnosti.“

Jinnarin svažila čelo. „Žádná z nás... a možná se to ani nikdy nedozvíme.“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře kajuty. Aylis otevřela. Před dveřmi stál Aravan. Elf zahlédl pysku. „Ach, nechtěl jsem rušit-“

Jinnarin se zvedla, protáhla se a zazívala. „Vůbec nerušíte, Aravane. Zrovna

jsem říkala, že si půjdu lehnout“

A zatímco seskakovala ze stolu na židli a z ní na podlahu, Aravan se obrátil k Aylis a zeptal se: „V tom případě, Aylis, nechtěla byste se se mnou nadýchat trochu čerstvého vzduchu?“

Aylis se obrátila, aby si vzala plášť. Jinnarin si mezitím povšimla, že v místě, kde Aravan stojí, se jeho stín ztrácí v temnotě chodby, a v duchu si pomyslela: *Vskutku, myslím, že se Jatu nemýlil, když říkal, že kapitán ztrácí svůj stín pro slečnu Aylis*

Zakotvený koráb se zvolna pohupoval na táhlých vlnách plynoucích pod trupem. Aravan s Aylis se procházeli po hlavní palubě a cestu jim osvětlovala jediná lucerna na zádi. Obloha zůstávala zatažená, bezměsíčná a bezhvězdná. Nad lodí profukoval chladný vzduch, ale Aylis s Aravane ho ve vzájemném zaujetí zřejmě nevnímali. Zastavili se, opřeli se o přední zábradlí a zadívali se na nepříliš vzdálený temný obrys Rwnu, který se neurčitě tyčil proti černému nebi. Odkudsi zdola k nim doléhal zvuk tahací harmoniky, zpěvu posádky a také rytmický klapot châkkurských obušků do malých kulatých štítů, jenž odměřoval takt jakési rozverně písň. Když píseň dozněla, zazněl hlučný smích, ale hned poté se opět rozezněl zpěv.

„Máte báječnou posádku, Aravane.“

„To ano. A ve všech ohledech.“

Elf s vědmou pozorně naslouchali zesilování a opětovnému ztišování sborového zpěvu, který chvilkově přehlušovaly hvízdání a klapot.

Aylis se otočila k Aravanovi. „Chtěla bych se vás na něco zeptat.“

Srdce v prsou se jí náhle rozbušilo. Aravan se vzpřímil od zábradlí, obrátil se k ní a vyčkával.

„Když Ontah, když jsem...“ Aylis se nadechla a začala znovu. „Když jsem se probudila z poslední procházky snem, oslovil jste mě jedním elfím slovem...“

„Chiran.“ řekl elf, jehož zrak se ztrácel v šeru.

„Co to znamená?“

Aravan ji vzal za ruku. „Znamená lásko.“

Aylisino srdce se splašeně rozbušilo. „Chieran?“

Aravan její ruku pozvedl ke rtům a políbil ji na dlaň. „Lásko.“ Přitiskl si její ruku k lici. „Celý život vím, že cosi postrádám. Ale nevěděl jsem co, dokud jsem se nese-
tkal s tebou.“

Aylis vztáhla volnou ruku, uchopila jeho tvář do dlaní a přitáhla si ji k sobě. „Chieran,“ zašeptala a pak ho plně políbila na ústa. Zprvu něžně, ale posléze se vzrůstající náruživostí. Objal ji a silně si ji přitiskl na hrud'. Prolínal mezi nimi oheň, rty jim žhnuly, srdce bušila jako kladiva a duše jim prudce vzlétaly. Aylis ho pažemi pevně sevřela a jejich těla se k sobě těsně přimkla.

Zvolna a jemně se od ní oddálil. Dva zastíněné pohledy se na sebe upřeně zahleděly. Poté ji s radostným výkřikem vyzvedl do výšky, zavířil s ní dokola, a zatímco Aylis nespoutaně výskala smíchem, vykřikl do nebe: „Chieran!“

Jatcovi, který stál v té chvíli na zádi a opíral se o zábradlí, svraštil tvář úsměv.

XVI
Období nejistoty
Zima, 1E9574 - 75
[Přítomnost]

Aylis probudil šustot papíru. I když okolí neznala důvěrně, věděla přesně, kde je. Usmála se.

U stolu stál nahý Aravan. Měl štíhlé pevné tělo bez jediné vady. Před ním ležely rozházené mapy, z nichž jednu právě soustředěně prohlížel, vzápětí ji odhodil stranou a zvedl další. Aylis ho mlčky a okouzleně pozorovala, jako by šlo o nějakého krásného a jedinečného tvora, který by třeba mohl uletět, kdyby promluvila. Ležela a těšila se z pohledu na světlo, které si pohrávalo na jeho těle, těšila se z jeho černo-černých vlasů, jež mu lemovaly tvář a spadaly po ramenou. Zaplavily ji vzpomínky atak se malátně protáhla. Aravan se při zašustění jejího pohybu otočil, a když zjistil, že už je vzhůru, usmál se.

„*Chieran*,“ řekl, upustil pergamen a vydal se k ní.

„Lásko,“ odpověděla s rozbušeným srdcem. A když dospěl k okraji lůžka, Aylis vztáhla paže a přitáhla si ho k sobě. Zprvu mu zlíbala ruce a pak ho políbila na ústa. Objal ji a znovu mezi nimi vzplála vášeň. Milovali se zvolna a něžně.

Unaveně leželi vedle sebe. Aravan na znaku s pažemi pevně obemklými kolem Aylis, která mu tiskla tvář na hrud' a spokojeně vdechovala jeho svěží vůni, vůni soli, pleti a něčeho prchavého, ale nepopíratelně mužného. Po chvíli se pozvedla a ukázala na rozházenou místnost. „Udělal jsi tu pěkný nepořádek, drahý. Proč to?“

Aravan obrátil hlavu a zahleděl se na rozházené mapy. „Hledal jsem souostroví v zeleném moři. Našel jsem jich sice spousty, ale o zbarvení vody není na žádné mapě ani zmínka. Jinnarin o něm stále mluví jen jako o bledavě zeleném moři.“

Aylis se zachvěla, přitiskla se k Aravanovi a pevně ho objala. V duchu se totiž znovu vrátila do onoho ošklivého snového poselství. „Adone, jen už žádný ohyzdný sen.“

Aravan ji políbil na temeno hlavy a pohládl ji po světle hnědých divoce rozčuchaných a jemných vlasech.

„Ach, *chieran*, kdyby ale žádného takového snu nebylo, nebýval bych se s tebou setkal, alespoň ne takhle brzy.“

Aylis se k němu přimkla ještě silněji.

Dlouhou chvíli leželi mlčky, až ticho konečně opět porušil Aravan. „Přál bych si, aby ses ke mně přestěhovala, protože teď, když jsme se vzájemně našli, nechci, abychom bydleli odděleně.“

Aylis se pozvedla a mlčky na něj shlížela, jako by pátrala po nějaké pravdě.

„*Vi chier ir*, Aylis,“ řekl Aravan. „Miluju tě.“

Konečně se Aylis usmála, přikývla a pak ho políbila.

„Přestěhuju se hned, *chieran*.“ Se záupčím na něj obkročmo nasedla, ale když se po ní natáhl, zasmála se a hbitě mu vyklouzla.

Když Aylis vyšla z kapitánovy soukromé kajuty, vzhledli Alamar s Jinnarin od partie tokka. Pyska seděla při okraji hrací desky s narýsovanými černými a bílými hexagony, na níž byly rozptýlené červené a zelené a lasturám podobné hrací kameňy. Další, vyšší a vyřezávané figurky stály podél okrajů, přichystané zaútočit na střed.

Jinnarin se na Aylis, která jim cestou ke dveřím do chodby pokynula hlavou, usmála. „Ne, že bys to potřebovala, dcero, ale máš mé požehnání,“ zavolal za ní Alamar. Hned nato starý mág podrážděně vykřikl: „Kdepak, pysko! Takhle orlem táhnout nemůžete! Dovolte, abych vám to ukázal... takhle vzhůru a přes dva šestihrany a dolů před levým či pravým na třetí... pochopitelně, nezuří-li mezi nimi bouře. V takovém případě, pokud ani tam neřádí bouře, je orel vychýlen o dva vlevo nebo vpravo.“

„Ale o bouřích jste se mi, Alamare, vůbec nezmínil,“ ozvala se Jinnarinina je-dovatá odpověď.

O chvíli později, když se Aylis zase vracela do kapitánovy kajuty, stála Jinnarin uprostřed hrací desky a kolem ní se povalovaly figurky, jako by je rozkopala. Pěs-tičky měla založené v bok a vztekle zírala na mága. „Jaké kobylky? Odkud se zase ty vzaly? Co si to vymýšlíte za hry, Alamare?“

„Argh,“ zavrčel Alamar, zlostně zkřížil paže a obrátil se k ní zády. „Vy nikdy neposloucháte, pysko.“

Jak ho Aylis mījela, se smíchem ho políbila, a s rancem svých osobních potřeb pokračovala ke kapitánově kajutě. Mezitím se už Aravan oblékl, znovu stál u stolu a hledal v mapách souostroví v bledavě zeleném moři.

Když se Aylis vracela do Aravanovy soukromé kajuty naposled, Alamar s Jinna-rin seděli zabráni nad další partii tokka. Figurky byly v neuspořádaném postavení, Jinnarin se zlomyslně šklebila a Alamar huhlal: „Vy jste odvála mého orla.“

Chodbou přicupital Rux se vztyčenou oháňkou a v mordě držel mrtvou kysu. Pyšně vzhledl k Jinnarin a pak kysu upustil Alamarovi na nohu.

Protože Aylis celý výjev pozorovala, zvonivě se rozesmála. Srdce jí plesalo ra-dostí. Jak by ne. Vždyť byla až po uši zamilovaná.

Později dopoledne se oblačnost začala protrhávat. Západní vítr zbytky mraků odvál a na jižní obloze vykouklo zimou zastřené slunce. Když nastal večer, byla nebeská bář průzračně čistá. Jinnarin postávala na přední palubě a žasla: „Alamare, přesně podle Aylisiny předpovědi. Její věštba platí.“

„Ovšem,“ odsekl Alamar, dosud s palčivým pocitem z prohrané partie tokka. A ještě k tomu od úplné začátečnice! Určitě ztratil soustředěnost, když mu Rux upustil na nohu tu kysu. Jistě.

„A vy tedy tvrdíte, že věštecká kouzla neumíte?“

Alamar se na pysku zlostně zadíval. „Mohl bych, kdybych chtěl... a samozřejmě se v nich cvičil.“

„Alamare, kolik různých druhů mágů existuje?“

„Inu, každý jsme jiný.“

„Ne, ne. Já myslím, kolik různých typů. Aylis je vědma. Ale vy jste... hmm...“

Alamare, co *jste* vlastně zač vy?“

Alamar na ni hněvivě shlédl. „Pořád slídíte po tajemstvích, co, pysko?“

„Inu, nechcete-li mi nic povědět...“

„Ach, dobře tedy. Nejde o tajemství. Já přetvářím živly: zemi, oheň, vodu, vzduch a éter. Podřizuji je své vůli.“

„Jak se to dělá, Alamare? Jak se něco *stane* pouhým vyslovením podivných slov ve zvláštní řeči?“

„Pchá, pysko. Pouze tím se to 'nestane'. Naopak, aby mág nějaký účinek způsobil, musí uvolnit energii, astrální oheň. Podívejte, je to něco jako najít opěrný bod a za využití malého množství energie docílit nějaké velké věci. Dost to připomíná situaci, kdy jenom pomocí slabého sochoru překotíte ohromný a vyvážený balvan, anebo když hromadný sesuv kamenné laviny způsobí pouhý malý oblázek.“

S astrálním ohněm v každé věci lze zacházet na úkor mágoва vlastního astrálního ohně. Obvykle je ho zapotřebí jen malé množství. .. tak třeba k vyvolání čarovného vidění. Jindy je k vyvolání velkého účinku třeba velkého množství astrálního ohně... například ke zboření bytelně postaveného paláce bude třeba mnoho <síly>.“

„Ale Alamare, jak tohle přivodí pouhá slova?“

„Ach, Jinnarin, samotná slova jsou jen klíčem k odemknutí hluboce zakořeněných čarodějných obyčejů. Podle povahy vyvěrají vlastní kouzla ze srdce, z mysli, ducha či duše. Při výcviku začínáme s velmi malými kouzly a rychle zjišťujeme, že jiná kouzla vyžadují k dosažení rozmanitých účinků různé využívání <ohně>. Abychom daný účinek zvládli, ritualizujeme zvláštní využití podpurného ohně tak, aby bylo při každé další příležitosti totožné s předešlým. Součástí tohoto rituálu je klíčové slovo, cosi, co v mágově srdci, mysli, duchu či duši vyvolá patřičný stav k vytvoření účinku, aniž by se zbytečně mnoho plýtvalo časem opětovným objevováním způsobu provedení... je to něco jako se učit něco dělat, aniž by se na to vlastně myslelo. Vezměte si například chůzi, běh, házení, chytání, plavání atak podobně... zpočátku jsou pro nás tyhle záležitosti obtížné, ale výcvikem nabývají druhotné povahy. Totéž platí i o výuce využití <ohně> tak, aby docházelo k žádoucímu účinku, a proto se výsledná metoda ritualizuje a spouští slovem... různými slovy pro různé rituály, jež vytváří různé stavy bytí, ty rozmanitě tvarují astrální oheň a dochází tak k rozličným účinkům. I mágové tedy, stejně jako při každém výcviku, začínají s málem a postupně se zdokonalují.“

A proto, všetečná pysko, já věstecká kouzla neprovádím. Nemám příslušný výcvik. Podobně zase většina věštkyň neovládá kouzlení s živly. Ubíraly se totiž při výcviku jinou cestou než já.“

Jinnarin zvolna přikývla. „Myslím, že už to chápu, Alamare. Ale povězte mi, kolik různých typů mágů existuje?“

Alamar se chvíli zamyslel a nakonec odpověděl: „Jak už jsem řekl, žádný nejsme stejný, myslím však, že byste mohla říci, že jich existuje snad na tučet typů.“

„Na *tučet* ?“ vyhrkla Jinnarin s vykulenýma očima.

Alamar přikývl. „Živlaři, věstci, černokněžníci, alchymisté, řemeslníci a... a... podívejte, pysko, vezměte na to mé slovo. Existuje mnoho různých typů mágů... takoví, kteří přetvářejí živly, myšlenky, city, životnost či růst, anebo takoví, kteří

nahlížíjí do minulosti či budoucnosti, anebo pak tací, kteří provozují cokoliv jiného... a všichni zacházejí s <ohněm>, všichni se zdokonalují ve vlastních zvláštních rituálech.“

Jinnarin ukázala k ostrovu Rwnu. „V kairnské škole?“

„Většinou.“

„Proč zrovna v Kairnu, Alamare? Proč se mágové cvičí tam a ne ve Vadarii?“

„To proto, pysko, že <ohně> hoří jasněji v říši Mithgar než ve Vadarii. Snadněji se tedy čaruje zde. Proto se výcvik provozuje raději tady, než v domácím světě.“

„Ach. Takže výcviku se v Kairnu dostává všem mágům, že?“

„Všem, až na ty Černé.“

Jinnarin překvapeně vzhlédla. „Až na ty Černé? Myslíte tak černé jako Jatu?“

Alamar zafuněl. „Ale ne, paní Všetečková, já mám na mysli Černé mágy... ty, kteří provozují zakázané způsoby.“ Alamar pozvedl ruku, aby Jinnarin zarazil, než se zeptá. „Povím vám to i bez ptaní. Mágové vlastní určité síly a sklony, které ostatní postrádají. Pro mága by bylo dost snadné ovládnout a podmanit si všechny, kteří nemají schopnost ovládat <ohně>. A proto jsme přijali jakýsi mravní kodex, etická pravidla, jež takové nadvládě předcházejí. Ale někteří z mágů mravní kodex nedodrželi. Vzpomínáte si na naši rozmluvu o velké rozpravě mezi Adonem a Gyphonem?“

Jinnarin přikývla. „Ano. Adon byl pro svobodnou vůli, kdežto Gyphon pro nadvládu a řízení.“

Alamar se usmál. „Přesně tak, pysko. A právě tím se většina mágstva liší od Černých mágů. My se držíme Adonových zásad, kdežto oni vyznávají Gyphonovo učení. Usilují o nadvládu, ovládání a moc nad ostatními. My nikoliv.“

Jinnarin se zahleděla na své ruce. „Zdá se tedy, Alamare, že přesně odpovídají mé definici zla.“

Alamar si povzdechl. „Ano, Jinnarin, odpovídají. I mé.“

„V tom případě, Alamare, doufám, že se jich na světě moc nevyskytuje.“

Alamar souhlasně přikývl a pak se zahleděl do tmavnoucí oblohy, na níž se už počaly objevovat hvězdy.

„Půjdu si odpočinout, pysko. Dnes v noci by se mohla objevit polární záře.“

„Ano, to by mohla,“ odpověděla Jinnarin. „A co byste před odchodem řekl na partii tokka?“

Alamar k ní nakvašeně shlédl. „Výzva, co? Inu, šťastná začátečnice, vaši hosenou rukavici přijímám. Ale žádné krysy, slyšíte, už žádné krysy!“

Té noci se žádná polární záře nedostavila. A hra skončila tím, že Jinnarin smetla figurky z hrací desky.

Aravan ležel na lůžku a jednou paží objímal Aylis. „Večer jsem zaslechl rozmluvu tvého otce s Jinnarin o Kairnu a mágském výcviku. I ty ses tam, *chieran*, svému řemeslu vyučila?“

Kulatým kajutním průzorem prosvítaly hvězdy. Aylis se pozvedla na loket a na svou elfí lásku se zahleděla. „Ano. V Kairnu, ve Zvonkovém městě.“

„Je těžké stát se vědmou?“

Aylis pokrčila rameny. „Pro mě ne. Ovšem, určitý přirozený sklon má každý. U mě to byl sklon stát se vědmou. Možná stejně jako u tebe stát se kapitánem rychlého korábu a plavit se po světových mořích.“

„Před příchodem do říše Mithgar jsem moře nikdy neviděl.“

„Vyprávěj mi o tom, drahý.“

Aravan se v duchu vrátil ke dni v dávné minulosti. „Když jsem vyjel z úsvitu do říše Mithgar, ocitl jsem se v novém, neotřelém a divokém světě a za sebou zanechal vznešený půvab a krásu starobylého Adonaru. Byl jsem v nějaké zamlžené vlhké nížině obklopené travnatými kopci. Vzhled krajiny mě nepřekvapoval, protože jak víš, přechody mezi světy jsou si vzájemně hodně podobné. Ale pojednou mi k uším nečekaně dolehl šumivý hukot. Protože jsem byl zvědavý, obrátil jsem koně a rozjel se snižující se vrchovinou na jih, směrem ke zdroji toho lomu. Stezka mě vedla vzhůru do mírného svahu a ten hluk neustále sílil. Do tváře mi vanul vítr a ve vzduchu byla cítit příměs soli. Vyjel jsem na vysoký křídový útes, jehož bílá stěna strmě spadala dolů. Předě mnou, kam jsem až dokázal dohlédnout, se prostíraly hluboké modré vody, jež dosahovaly obzoru a pokračovaly i za něj. Byl to oceán, Avagonské moře, jehož azurově modré vlny duněly pode mnou a v ranním slunci se jako démanty třpytila vysoko vymršťovaná vodní tříšť. Srdce mi při té podívané zaplesalo, oči mi zalily slzy a cosi se mi v té chvíli tichounce a příjemně vloudilo do duše. A i když jsem do tohoto světa nikdy dříve nezavítal, měl jsem pocit, jako bych se konečně ocitl doma.“

Aravan se odmlčel. Aylis se po chvíli sklonila a lehce ho políbila.

Vzhlédl k ní. „Byl to stejný pocit, jako když jsem poprvé spatřil tebe, *chieran*. Když jsi vyšplhala z loďky na palubu, srdce se mi sevřelo úžasem. Pokaždé, když zahlédnu tvou tvář a postavu, vždy se ztrácím v tvých zelených očích se zlatavými skvrnkami. Jsem tebou zmámený, Aylis, a tak tomu bude napořád.“

Přitáhl si ji k sobě. Dlouze a lenivě se líbali a jejich líbání rozněcovalo vášeň.

„Ne, počkej, chci ti něco ukázat.“

Přesmykla se přes něj a pustila se přes místnost. Její slonovinově bílé tělo se lesklo ve svitu hvězd. Chvilí prohledávala zásuvku, v níž měla uložených pár svých věcí... „Á tady je to...“ Znovu přešla k lůžku, přelezla přes Aravana a uložila se na své straně.

„Když jsem poprvé přišla do kairnské školy, byla jsem pouhá dívka mezi mnohými. Mnohé z těch, které se věnují studiu věštby, provádějí téměř ihned, jakmile jsou toho schopné, kouzlo se stříbrným zrcadlem. Jde o kouzlo, jehož pomoci mají spatřit svou pravou lásku. Z takových jsem si sice na veřejnosti utahovala a chovala se k nim přezíravě, ale v soukromí, když jsem si tohle kouzlo osvojila, jsem je se stříbrným zrcadlem provozovala také.“

„A co jsi uviděla?“

Aylis pozvedla malý naleštěný stříbrný kotouček. „Pořádně se do něj zadívej a pak mi řekni, co vidíš.“

Aravan ustálil zrcadlo ve svitu hvězd a zadíval se do něj. „Vidím jen vlastní tvář,“ řekl nakonec.

Aylis mu shlédla do temných očí a řekla: „Přesně tak.“

Minuly další dva dny a noci, ale severní polární záře stále nezazářila. Třetí jasné noci se ale zatřpytila - tajuplná podívaná, jež se tetelila vysoko na zimní obloze, a její pastelové odstíny se v barevném spektru neustále měnily.

Jinnarin s Alamarem, Aravan s Aylis, Jatu, Frizian, Bokar a skoro celá posádka - lidé i trpaslíci - stáli sice na palubách a dívali se... ale žádné útržky či cáry nezahledli.

„Bouře bere orla,“ zakrákoral Alamar a chňapl po figurce.

Jinnarin vzhledla. „Och,“ hlesla a znovu se soustředěně zahleděla na hrací desku. „Nevšimla jsem si, že se blíží.“

Alamar na ni nasupeně zažíral. „Ani nevím, proč vlastně hrajeme, pysko. Celý večer jste duchem někde úplně jinde.“

Jinnarin vztáhla ruku a převrátila svého krále na znamení, že se vzdává.

„Máte pravdu, Alamare. Vůbec se na hru nesoustředím.“

„A nač tedy?“

„Och, přemýšlím o Gyphonovi, o těch Černých čarodějích a o povaze zla.“

„Už zase? Nu a dospěla jste k nějakým závěrům?“

Jinnarin se opřela o knihu, kterou využívala jako opěrky.

„O moc víc jich oproti dřívějšímu není. Jen pár postřehů, to je vše.“

„Například...?“

Jinnarin se zhluboka nadechla. „Třeba, inu, začala jsem úvahou o někom, kdo se pokouší ovládnout druhé. A právě tohle mne přivedlo k úvahám o zlých činech.“

Jinnarin vzhledla. „Víte, Alamare, ani přemýšlet se mi na tohle téma nezamlouvá. Jen mi to kazí náladu.“

„Tak proč to děláte?“

„Protože na to přestat myslet neumím!“ odsekla Jinnarin a vyskočila na nožky.

„To vy, Alamare, to vy jste s tím začal, a zdá se, že se toho nedokážu zbavit.“

„Ach ne, pysko. Byla to vaše zvědavost, která-“

„Och, přestaňte,“ vyzvala ho Jinnarin. „Je úplně jedno, kdo s tím začal. Prostě mi jen připadá, že se toho nedokážu zbavit. A mám z toho špatný pocit.“

Alamar si pohládl bílý vous. „Tohle, pysko, obvykle znamená, že se nepřestáváte zabírat nějakým problémem. Ve vašem případě se neustále pokoušíte porozumět povaze zla. Podívejte, občas k objasnění myšlenek a pročištění mysli přispívají rozmluvy s jinými. A tak navrhuji, abyste si sedla a pověděla mi, na co jste už přišla.“

Jinnarin se s povzdechnutím zase posadila. Alamar přinesl z kamen čajník a dolil jim hrnky. Když se opět usadil, Jinnarin se pustila do vyprávění.

„Domnívám se, že našince nelze ovládat bez vědomé podřízenosti. Může k tomu docházet několika způsoby: třeba tak, že si osoba přeje být ovládána, nebo nemá vlastní vůli, anebo ji k tomu nutí obava z následků.“

Tohle mne přivedlo k myšlence, že strůjce zla využívá k ovládání druhých nátlak, zastrašování a sílu.

A tady jsem prozatím ve svých úvahách skončila, Alamare.“

Starý mág přikývl. „Možná, že to stačí, Jinnarin, ale já bych k vašemu výčtu při-

dal manipulaci, která může být otevřená, skrytá, obratná či bezostyšná. Vzhledem k našim předešlým debatám včetně téhle poslední už máte nyní dostatečný základ, na němž můžete povahy činů rozlišit. Jsou-li dobré nebo zlé, správné či nesprávné. Dokázala byste mi některé ze zlých činů vyjmenovat?“

Jinnarin se opět zhluboka nadechla a zvolna vydechla.

„Vražda kvůli zisku. Vražda nevinných. Otroctví. Bití jako prostředek donucující druhé, aby jednali podle vaší vůle. Vyhrožování. Znásilňování. Drancování. Záměrné ničení... och, Alamare, já už o tom nechci přemýšlet.“

Alamar na ni upřeně shlédl. „Zbavíte se toho, jste-li připravená, Jinnarin,“ řekl konejšivě. „Do té doby bych chtěl, abyste se zamyslela nad tímhle: vyjmenovala jste několik příkladů velkých zlých činů, ale dokážete vyjmenovat i některé z těch drobných? Z takových, které se na povrchu jeví sotva jako, řekněme, bezcitné či dokonce i jako neúmyslné činy, které jsou však zlé ve své podstatě? Nemluvim teď o velkých záležitostech, jako je třeba mučení, nýbrž o menších projevech v tomhle smyslu.“

„Máte na mysli něco jako hon na lišky ze zábavy?“

Alamar se pousmál. „Možná.“

„Inu, z mého hlediska, Alamare, se v tomhle případě jedná spíše o velkou a závažnou záležitost.“

„Ovšem, Jinnarin, já vím.“

Uplynuly další dny a zima se prohlubovala. Lanoví, stožáry a ráhnoví *Eroean* namrzalo, a proto musela posádka neustále šplhat vzhůru, pročišťovat kladky, setřásat námrazu z hedvábných lan a plachet, aby byl koráb neustále připravený, neboť kdopak mohl tušit, kdy nadejde chvíle, v níž vyplují za nějakým útržkem, v níž se pustí do pronásledování nějakého přeludu? I když se ale severní polární záře objevovala noc za nocí... žádné útržky nezpozorovali.

„Argh,“ zklamaně vyprskl Alamar asi po týdnu, „vůbec nic. Ach, alespoň je dobře, že kotvíme v místech, z nichž uvidím okultaci.“

„Okultaci?“ zeptala se Jinnarin.

„Cožpak jsem to právě neřekl, pysko?“

Jinnarin se sice naježila, ale neřekla nic. Aravan k ní shlédl. „Mág Alamar má pravdu. Koncem příštího měsíce, dva dny před Nejdelší nocí roku, pohltní v těchto šířkách měsíc slunce.“

Alamar přikývl na souhlas a pak si povzdechl. „Kéž bych měl elfí dar, Aravane. Slunce, měsíc a hvězdy jsou totiž mou vášní. Bohužel, jejich budoucí postavení musím neustále vypočítávat, kdežto vy a ostatní elfové to prostě víte.“

„A to má nějaký dar každý národ?“ zeptala se Jinnarin. „Chci říci, že mágové dokážou ovládat astrální oheň, elfové zase vědí, jaká jsou postavení nebeských těles, můj národ dokáže shromažďovat stín. Jaký dar mají trpaslíci?“

„Nemohou ztratit vlastní stopu,“ odpověděl neochvějně Aravan. „Ať se po souši vydají kamkoliv, pokaždé své cesty zase neomylně najdou.“

„A co na moři?“

„Ne. A myslím, že ani ve vzduchu. Pouze na souši a jenom tehdy, jsou-li úplně zdraví... nikoliv, řekněme, blouzní-li z horečky... takhle mi to alespoň drimma vy-

právěli. Občas jsem už drimma při využívání jejich daru viděl.“

Alamar si odkášláním pročistil hrdlo. „Vím, že dokážou jít po vlastních stopách se zavázanýma očima.“

„I já o tom vím, ale nikdy jsem to neviděl,“ poznamenal Aravan.

„Povezte mi,“ zeptala se Jinnarin, „jaký dar má člověk?“ Alamar pohlédl na Aravana a pak odpověděl: „Plodnost.“

Aylis si sejmula pásku z očí a prohlížela si karty rozložené před sebou. Některé spočívaly lícem nahoru, jiné dolů. Seděla u stolu ve společné kajutě mužstva. Vlevo od ní seděl Aravan a Jinnarin napravo. Proti ní přes stůl seděl Alamar. Zatímco zkoumala rozložení záhadně pokreslených karet, všichni mlčeli, a jak se zakotvený elfí koráb mírně pohupoval na vlnách, vrhalo žlutavé světlo lampy zvolna se měnící stíny.

„Ále,“ zahučela Aylis rozmrzele a pleskla rukou do karet, „tohle vůbec nedává smysl.“

„Copak?“ zeptala se Jinnarin a předklonila se, jako by chtěla lépe vidět. „Co nedává smysl?“

„Výklad těch karet. Vůbec nic,“ odpověděla Aylis. Vztáhla ruku, jednu z karet obrátila a ostře vdechla. „Není divu,“ zamumlala a zabodla do ní prst. „Vidíte tohle?“ ukazovala na právě odhalený obrázek kohosi v černé róbě. „V tomhle zúžení sedí nějaký mág a všechno blokuje.“

„V zúžení?“

„Ano.“ Aylis pokynula rukou k vyloženým kartám. Nejvyšší řadu zaujímaly čtyři karty, pod ní byla řada ze tří karet, pak následovaly dvě karty, pak jedna, a dále opět dvě, tři a nakonec čtyři. „Všimněte si, že tu máme jakousi pyramidu, která se směrem dolů zužuje a vzápětí opět rozšiřuje. Zúžením se nazývá její nejužší část. Představuje klíč, kritické spojení. A ten Zakrytý a Obrácený mág všechno blokuje.“ Obrázek osoby v černé róbě spočíval v klíčovém místě osamoceně.

Jinnarin vstala a přešla k vyloženým kartám.

„Obrácený?“

„Ano,“ odpověděla Aylis. „Vzhledem k vykládajícímu zaujímá karta šest pozic: Otevřenou, Zakrytou, Stojatou, Obrácenou, Levobokou a Pravobokou. Otevřená znamená lícem nahoru. Je na ní vidět obrázek, takže činitel není skrytý. Zakrytá znamená pravý opak předešlého. Karta je vzhůru rubem a činitel je tedy skrytý. Stojatá značí, že je obrázek vůči mně ve správném postavení, kdežto Obrácená je vůči mně hlavou dolů. Stojatá karta pomáhá, zatímco Obrácená je v opozici.“

Jinnarin přikývla. „A co Levoboká a Pravoboká?“

„Levoboká je zlověstná a Pravoboká prospěšná.“

Alamar se zlobně zadíval na kartu se zahalenou postavou, která ležela vůči Aylis vzhůru nohama. „Tohle tedy potvrzuje, že nám brání nějaký záhadný mág, vid’?“

„Cožpak už to nevíme?“ zeptala se Jinnarin. „Chci říci, že Aylisiny dřívější pokusy... s černou vodou a s kartou zobrazující roztržštěnou věž... už přece odhalily, že jsme blokováni.“

Aylis přikývla. „Že nám kdosi brání, to ano. Ale *pokud* tyhle karty nelžou, říkají

nám nyní, že jde skutečně o mága a nikoliv o boha či démona.“

„Pak tenhle výklad,“ ozval se tiše Aravan, „není tak docela bez užitku. Sděluje ještě něco jiného?“

Aylis se na dvojitou pyramidu znovu zahleděla a nakonec řekla: „Zdá se, že jde o naprosto náhodný výklad. Jako by byly karty vybírány nahodile, zcela bez záměru. Až na Zakrytého a Obráceného mága bych řekla, že vyložení karet ovládala sama náhoda.“

Jinnarin k Aylis vzhlédla. „Copak to tak není? Neurčuje sama náhoda, jak se karty potkají?“

„Pokud by šlo o méně šikovné ruce, než má moje dcera,“ zasupěl Alamar, „pak byste měla pravdu, pysko. V Aylisiných rukou či v rukou jiných věštkyň hraje totiž nahodilost jen okrajovou či vůbec žádnou roli.“

„Nejde-li o blokádu, otče,“ zamumlala Aylis a přitiskla prst na kartu v zúžení. „Nejde-li o blokádu prostřednictvím nějaké vyšší moci.“

Aravan vztáhl paži a položil ruku na Aylisinu. „Nedokážeš-li zahlédnout nic, co by se téhle výpravy nějak dotýkalo, pak možná to, co povšechná věštba neodhalí, prozradí věštby jednotlivé.“

Aylis si povzddechla. „O tohle jsem se pokoušela za pobytu v Tugalu, ale nacházela jsem v kartách jen samé nebezpečí.“

„Ale tehdy jste nás přece ještě neznala,“ podotkla Jinnarin.

„Ale otce ano,“ odušila Aylis, „a přesto jsem se dozvěděla jen nemnoho. Pouze, že je v nebezpečí, a že je na palubě *Eroean*, která bude už brzy proplouvat Kistan-skými úžinami.“

Alamar vstal, přešel k okénku a vyhlédl ven. Aravan se v židli opřel. „Ale teď, když už jsme se s tebou všichni poznali, *chieran*, třeba by něco nového odhalil výklad karet jednoho z nás.“

Aylis rozhodila rukama. „Možná. A možná, že ne. Mohu to jen zkusit.“ Obrátila se k pysce a pokynula jí, aby zaujala místo proti ní. „Posaďte se, Jinnarin, začnu u vás.“

Jinnarin se jaksi bázlivě posadila na stůl proti Aylis.

Aylis si znovu přetáhla přes oči černou pásku a pustila se do míchání karet Tu a tam některou z karet naslepo obrátila a současně si cosi tiše šeptala. Nakonec všechny karty seskupila do jediného balíčku.

„Jinnarin, zavřete oči a pak karty rozdělte na tři oddělené hromádky. První z nich položte po mé levici, druhou po mé pravici, ale poslední kartu zanechte uprostřed. Pokud možno se snažte na nic nemyslet. Snažíme se totiž zjistit, jak se vašeho života dotýká vnější dění.“

„Myslíte úplně? Máte na mysli, abych na nic v duchu nemyslela?“

„Přesně tak.“

„Nejsem si jistá, zda se mi podaří nemyslet opravdu na nic.“

Alamar v příšeří cosi zabručel, ale jinak zůstal zticha.

Jinnarin se zvedla a přistoupila ke kartám. A protože na ni vzhlížel obrázek kost-ry, prudce se nadechla. Poklekla a se zavřenýma očima rozdělila balíček karet tak, jak jí Aylis řekla. „Hotovo,“ oznámila. „Už mohu oči otevřít?“

„Ano.“

Jinnarin otevřela oči a ustoupila stranou, protože Aylis vztáhla ruce a naslepo všechny tři hromádky opět spojila v jedinou - levou na pravou a prostřední kartu položila úplně navrch a opačně. Pak karty postupně dvakrát promíchala. Poté je začala rozkládat. Do první řady rozmístila čtyři karty, do druhé tři a v ní levou šikmo, prostřední na stojato a pravou opět šikmo. Třetí řadu tvořily dvě karty našikmo. Čtvrtou řadu tvořila jediná karta na stojato. Poté uspořádala do sloupce čtyři karty na stojato, napravo od ostatních. Zbytek karet odložila stranou a pak si z očí sejmula pásku. Jinnarin mezitím vyložené karty zkoumala. Některé z nich spočívaly lícem vzhůru, jiné zase rubem. Jinnarin si rovněž mohla povšimnout, že některé jsou Obrácené, jiné Otočené, a další Levoboké nebo Pravoboké.

„Aylis, povězte mi, co takhle vyložené karty znamenají?“

Aylis se na karty zachmuřeně zadívala a pak řekla: „Tahle obrácená pyramida z deseti karet se nazývá Vějíř. Horní řada ze čtyř karet představuje významné události, jimž budete čelit. Ty, jež jsou v ní v normální poloze, značí dění dobré a ty, které jsou vzhůru nohama, dění neblahé. Druhá řada sestávající ze tří karet líčí další zapojené činitele v opozici či ku pomoci, jsou-li vlevo či vpravo, a prostřední karta vypovídá buď o dobru anebo o zlu. Třetí řada ze dvou karet představuje ruku Štěstěny, nápomocnou či protivnou, anebo obojakou. Jediná karta v poslední řadě pak představuje kritického činitele, zúžení. Čtyři karty vpravo ve sloupci představují Cyklus času a shora dolů vyznačují minulost, přítomnost, budoucnost a nějakou zásadní chvíli. Je-li některá z karet Cyklu času lícem vzhůru, vypovídá o něčem z minulosti, přítomnosti či budoucnosti otevřeně, kdežto karty rubem vzhůru naznačují cosi skrytého.“

„Dobrá. A jak v nich tedy čtete, Aylis?“

„Nejprve si Vějíř proctu povšechně. Pak jej zkoumám prostřednictvím Cyklu času, a to nejdřív z hlediska ovlivnění minulostí, poté ve světle přítomnosti a pak pohledem do budoucnosti. A nakonec se podíváme, kam zapadá klíčový okamžik.“

Aylis prohlížela vyložené karty. „Přesně polovina karet je Otevřených a polovina Zavřených. Nejde o žádnou vzácnost, ale trochu neobvyklé to je.“

Začala obracet rubové karty a kladla je v řadách poněkud níže, aby se daly později snadněji odlišit. Jak je otáčela, přelétlo jejími rysy zachmuření. „Tohle dává jen malý či vůbec žádný smysl,“ zamumlala. Po otočení všech karet lícem vzhůru pomalu zavrtěla hlavou.

„Až najeden případ samá náhoda.“

„Dovol, abych hádal,“ ozval se od okénka Alamar, „není v zúžení mág?“

Aylis se otočila a zahleděla se na otce. „Ano, otče. A je Obrácený.“

Alamar přešel dlouhými kroky ke stolu, opřel se o něj a naklonil se. „Pak se, dcero, domnívám, že vůbec nejde o náhodu.“

Aylis přikývla. „Opět blokáda.“

„Nedokážeš v tom Vějíři nic zahlédnout... v minulosti, přítomnosti, dokonce ani v klíčovém okamžiku?“ zeptal se Aravan. Aylis otočila lícem vzhůru karty v Cyklu času a všechny si vcelku dlouho prohlížela. Pak vzhledla k Aravanovi a zavrtěla hlavou.

Aravan přešel k židli, která stála u stolu naproti Aylis. „Zkus tedy karty vyložit mně, *chieran*.“

Aylis si přes oči opět přetáhla pásku z černého hedvábí a poslepu a nahodile promíchávala karty. Tu a tam některou z nich přendala a po celou dobu si pro sebe cosi monotónně a tiše odříkávala. Nakonec Aravan karty rozdělil na tři hromádky, Aylis je znovu spojila v jeden balíček a dvakrát ho promíchala. Pak vyložila Vějíř: pět karet bylo opět Otevřených a pět Zavřených. Poté vyložila Cyklus času: dvě karty spočívaly lícem dolů a dvě nahoru. Sňala si z očí pásku. Jinnarin, Alamar a Aravan ji při obracení rubových karet ve Vějíři se zaujetím sledovali. Když obrátila jedinou kartu v řadě, Jinnarin se zajíkla. Byl na ní Obrácený mág. Po dlouhém prohlížení karet Aylis vzhlédla k Aravanovi a zavrtěla hlavou.

Pak vztáhla ruku a začala obracet dvě karty rubem vzhůru v Cyklu času. Když obracela druhou, nezvladatelně zalapala po dechu a zpřímá... či spíše skrze něj... pohlédla na Aravana. Její zrak nabyl nepřítomného a divokého výrazu... a vzápětí chraplavě vykřikla: „*Introrsum trahe supernum ignem - pyrà — in obscuram gemmam!*“

Pak obrátila oči v sloup a v bezvědomí se počala hroutit vpřed. Jinnarin v té chvíli zaječela její jméno.

XVII
Cáry
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

Když Aylis pozbyla vědomí a sesouvala se na stůl s kartami, vykřikla Jinnarin „Aylis!“ a vyskočila na nohy. Hbitě jako kočka se Aylis po boku ocitl Aravan a zvedl ji do náruče. „Alamare, brandy!“ vyštěkl a odnášel Aylis do své kajuty. Tam, zatímco ji něžně pokládal na lůžko, otevřel Alamar skříň, vyndal z ní karafu brandy, nalil hlt do sklenky a napřáhl s ní ruku k elfovi. Ten Aylis hýčkal v náruči a současně si ověřoval její puls... „Má ho pravidelný.“ Vyčkal, dokud se jí nezachvěla víčka, a teprve pak od Alamara skleničku převzal. Aylis otevřela oči a zahleděla se do Aravanových.

„*Chiran*,“ zamumlal elf a pozvedl ji do sedu. „Tady, napij se,“ vyzval ji a přidržel ji sklenku u rtů. Aylis pozvedla roztřesené ruce a sklenku od něj převzala.

„Uklidni se, dcero,“ prohodil Alamar.

Aylis si usrkla a zašklebila se. Chvěla se.

„Všechno, *chieran*,“ vybídl ji šeptem Aravan, „vypij to všechno.“

Aylis znovu usrkla, pak ještě dvakrát a nakonec do sebe obrátila zbytek. Mhouřila oči, třásla se a křivila rty.

Aravan podal sklenku Alamarovi. „Ještě jednu?“ zeptal se mág při dolévání.

„N-ne,“ hlesla Aylis, „prosím, víc už ne.“

Alamar se rozhlédl, jako by pátral po někom, kdo se potřebuje napít, a pak si zavdal sám.

„Co se stalo?“ zeptala se Jinnarin, která stála na lůžku vedle Aylis.

Aylis se zatvářila nechápavě. „Inu, nevím. V jedné chvílce jsem obracela karty a ve druhé jsem se ocitla tady. Myslím, že to spíš vy mně musíte povědět, co se vlastně stalo.“

„Omdlela jsi, *chieran*.“ řekl Aravan.

„Omdlela?“

„Ano, omdlela.“

Alamar si nalil další skleničku a postavil karafu stranou. „Úplně jsi ztratila vědomí, dcero. Jednou ses podívala na karty a ztratila jsi vědomí.“ Mág seděl na židli a usrkával brandy.

„Ale nejprve jste něco řekla,“ dodala Jinnarin.

„Vlastně jsi to zadrmolila,“ poznamenal Alamar.

Aylis se zadívala na Aravana. „Co to bylo? Co jsem řekla?“

Aravan zavrtěl hlavou. „Řekla jsi to v řeči, kterou neznám, *chieran*.“

„Řekla jsi,“ ozval se Alamar a obrátil do sebe zbytek brandy, „*introrsum trahe supernum ignem - pyrā - in obscuram gemmam!*“

Aylisiny oči se rozšířily. Jinnarin současně pohlédla na Alamara a živě přikyvovala. „Ano,“ řekla. „Přesně takhle to znělo. Ale povězte mi, co to znamená?“

„To znamená,“ ozvala se Aylis, „stáhni nebeský oheň... um, něco jako... do tmavého drahokamu.“ Obrátila se k Alamarovi. „Otče, nevíš, co znamená slovo *pyrā*?“

Alamar si povzdychl. Zdál se unavený. „Ano, dcero, i když to vím pouhou náhodou. Jde o slovo, které používají Černí mágové, a znamená oheň.“

„Pyra je oheň?“

Alamar přikývl. „Ignem, pyra... určitě jde oslova téhož významu.“ Mág si nalil další lok brandy. „Myslím, že pochází ze slova pyr.“

Jinnarin na něj pohlédla. „Mluvíme-li o stejnosti, Alamare, je 'nebeský oheň' totéž co astrální oheň, o kterém jste mi vyprávěl?“

Alamar pokrčil rameny a pak pozdvihl obočí. „Zdá se to pravděpodobně.“

Aylis letmo pohlédla na Aravana. „Už se cítím dobře, drahý.“

Aravan ji políbil na čelo a poté ji uvolnil. Aylis shodila nohy z lůžka. Při vstávání se udiveně zadívala na Alamaru. „Proč bych, otče, použila slova Černých mágů?“

Alamar opět pokrčil rameny a zatvářil se ponuře. „Ty jsi vědma, dcero, já ne.“

Jinnarin seskočila z lůžka. „Aylis, třeba jde o něco, co jste zahlédla v těch kartách.“

„Ano,“ řekla Aylis, která už stála „Karty! Musím je vidět.“

„Jsou rozházené,“ poznamenal Aravan.

„Přesto je vidět musím.“

Aylis vykročila ke dveřím a vyšla ven s Jinnarin po boku. Za nimi kráčeli Aravan s Alamarem. V kapitánově pracovně se shledali se stevardem Tinkem, který svíral v ruce balíček karet... karty už byly opět složené.

„Zdravím, kapitáne. Jen sem tady uklízel.“

„Vzpomínáte si na některou z těch karet?“

Aylisina otázka utkvěla ve vzduchu, zatímco Jinnarin s Aravane a Alamarem pohlíželi jeden na druhého.

„Je důležité, dcero, jestli si některou z nich pamatuješ ty.“

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne, otče, nevzpomínám si na žádnou. Pamatuji si jen, že jsem otáčela karty rubem vzhůru... skryté činitele.“

„Když jste omdlela, Aylis, všechny karty byly licem vzhůru,“ řekla Jinnarin.

Aravan přikývl a pokynul ke stolu. „Když jsi omdlela, otočila jsi zrovna poslední kartu.“

Aylis pohlížela z jednoho na druhého. „Určitě si na některé z těch karet vzpomínáte... ne?“ Odpovědí jí bylo mlčení.

„Ani na jedinou?“

„Skrytý mág byl na svém obvyklém místě,“ podotkl Alamar konečně.

„Byla tam... ne, počkejte, ta byla v mém Vějíři,“ zamumlala Jinnarin. „Och, Aylis, když jste se svezla na stůl, veškeré vyložené karty mi to vyrazilo z hlavy.“

Chvilí seděli v malomyslném tichu, až se Aylis nakonec zeptala: „Kterou z těch karet jsem otočila jako poslední?“

Aravan přelétl pohledem po ostatních. „Byl to klíčový okamžik v Cyklu času.“

Jinnarin s Alamarem souhlasně přikývli a mág řekl: „V té chvíli se zdálo, že ses dostala do jakéhosi transu.“

„A vykřikla jste ta slova,“ dodala Jinnarin.

Aylis sevřela Aravanovu ruku. „Pokus se vzpomenout - o jakou kartu se jedna-

lo?“

Aravan zavřel oči. „Myslím, že na ní byla dýka nebo meč. Byla to nějaká čepel.“

„Ne,“ řekla Jinnarin. „To nebyl meč. Spíš dva křížem. Už si vzpomínám. Dva zkřížené meče. Určitě.“

Aylis se chvíli probírala paklíkem karet a poté z něj jednu vyndala. „Tahle?“ Položila ji na stůl. Zobrazovala dvě čepele. Nešlo ale o meče, nýbrž o dýky.

Aravan pohlédl na Jinnarin a oba se zadívali na Alamara. Starý mág zavrtěl hlavou a rozhodil bezradně rukama na znamení, že neví. Konečně se ozval Aravan: „Snad, Aylis. Vzpomínám si jen, že šlo o čepel či čepele.“

Aylis kartu zvedla. „Tohle je jediná karta, na které jsou zkřížené čepele. Pokud to byla ona, pak naznačuje nějaký zápas, osobní, například duel, souboj, jeden protivník proti druhému.“

Zhluboka se nadechla. „Pověz mi, ležela v normální poloze nebo v obrácené?“

„V normální. -Ne, počkej. V normální vůči mně, vůči tobě obráceně.“

Aylis zbledla a skličeně řekla: „Obráceně vůči mně značí, že je pro tebe, Aravane, výsledek nepříznivý. Nepříznivý pro tebe.“

„Bah!“ vybafl Alamar. „Především ani nevíme, zda to byla či nebyla právě tahle karta. A za druhé, ten skrytý mág, ať je to kdokoliv, všechna závažná sdělení blokuje. Kdo ví, neposílá-li také falešná?“

Aylis se opřela o lokty a skryla hlavu v dlaních. Po chvíli konečně vzhlédla. „Otec má pravdu. Ty karty jsou neznámé. Vlastně by s mou věštbou neměly mít ani nic společného. Vědmy, které jsou pod tlakem, často předpovídají budoucnost spon-tánně. A Adon ví, že jsme... že já... pod tlakem jsem.“

A zatímco o jejích slovech přemítali, vstoupil do místnosti Jatu.

„Paní Jinnarin, je vás třeba na palubě. Polární záře se už začala třpytit.“

„Aylis,“ zeptala se Jinnarin, aniž by odtrhla zrak z oblohy, „karty nikdy nelžou?“

Aylis k ní shlédla Stály na palubě *Eroean* a na nebi plála polární záře. „Jinnarin, karty sdělují jen to, co by se snad mohlo stát, nikoliv to, co se stane určitě.“

„Já ale myslela, že vaše věstecká kouzla jsou...“ zapátrala po vystižném slovu.

„Neomylná?“ zeptala se Aylis.

„Ano, neomylná.“

„Ne, Jinnarin, věstecká kouzla nejsou neomylná. Och, věštba dovedné vědmy je skutečně mocnou záležitostí, a proto s velkou pravděpodobností bývá, je, anebo se stává pravdou, podle toho, kam se vědma v Cyklu času dívá. Tak či onak, budoucnost předvídaná kartami je nezměnitelná... zvláště ne v tomhle případě, kdy mne omezuje nějaká neviditelná síla, takže karty neposkytují větší smysl, než kdyby je rozdělovala sama náhoda.“

„Ale Aylis, ve Vějíři, který jste vyložila Aravanovi, jste jistě něco uviděla.“

Aylis pokrčila rameny. „Možná, Jinnarin, ale to se už nikdy nedozvíme.“

„Ledaže by se předpověď uskutečnila,“ podotkla Jinnarin, aniž by přestávala přehlížet nebe.

Aylis se zhluboka nadechla, a vydechla do zimního vzduchu bělavý obláček páry. „Prohraný souboj?“

Jinnarin přikývla. „Či cosi v souvislosti s nebeským ohněm a drahokamem. - Počkejte! Nemyslíte, že by ten nebeský oheň mohl znamenat polární záři?“

Aylis vytřeštila oči a strnule se zadívala na planoucí jev na obloze.

I když se polární záře mihotala a měnila po celou zimní noc, žádné útržky nepozorovali. Hodinu před úsvitem počala slábnout, až zcela vymizela. Znavení pozorovatelé se odebrali ke spánku.

Aylis procitla kolem poledne, a když se opláchla a oblékla, našla Aravana s otcem na palubě s Jatuem a Bokarem. Jinnarin však nikde nezahledla. V okamžiku, kdy se k nim přidávala, opakoval Jatu svůj dotaz: „A jakpak by našinec stahoval nebeský oheň do drahokamu, he? Tohle mi, mágu Alamare, vysvětlete.“

Stařec obkroužil prstem matný rudý kámen na svém zlatém náramku. „U mne by se jednalo o vyhledání příslušného kouzla. Ale ve vašem případě by ten drahokam musel být zvláštní, musel by být symbolem síly, takový, který byste mohl vzývat jeho Pravojmením.“

Jatu pozdvihl obočí. „Pravojmením?“

Bokar k němu vzhledl. „Něco jako Durekova sekera. Má Pravojmení. Když je vyslovíte, rozetne tahle sekera kámen či kov... alespoň se o tom takhle vypráví.“

„Ach,“ řekl Jatu a tvář se mu chápavě rozjasnila. „Jako Nombiho kopí. Nikdy nemine, zavoláte-li na něj jeho tajným jménem.“

„Jistě Pravojmením,“ podotkl Alamar. Jatu se na něj zahleděl. „Jak to přijde, že tyhle mimořádné věci vyžadují Pravojmení?“

Alamar vrhl letmý pohled na Aylis, která přikývla jakoby na souhlas, či jako by byla se sdělením téhle vědomosti svolná. Alamar si odkašlal. „V přírodě se občas vyskytuje velmi prostý symbol síly, který nevyžaduje žádné Čarodějné zpracování. Další prosté symboly dokáže zhotovit jediný čarodějný řemeslník, obvykle mág, ale někdy být mágem nemusí. Z těchto jsou některé neustále činné a není nutné vzývat je Pravojmením... příkladem je váš kámen, Aravane... kdežto u jiných je Pravojmení nezbytné. Příklady díla jediného čarodějného řemeslníka, které se vzývají Pravojmením, jsou meče vykované elfím kovářem Dwyňforem, podobně jako snad i Durekova sekera, o níž se zmiňoval Bokar... anebo Nombiho kopí, o němž mluvil Jatu. Složitější symboly síry vyžadují obvykle součinnost dvou či tří mágů, aby se dílo dokončilo... alchymistu, čarodějného řemeslníka a někoho, kdo ho nadá jeho zvláštní mocí. Ale nesmírně silný symbol vyžaduje práci mnoha mágů či dokonce i dílo nějakého boha.“

„Boha?“ zeptal se Jatu s vypoulenýma očima

„Adona, Elwydd, Gyphona a těch dalších.“

Bokar si sňal z hlavy okřídlenou helmici a zadíval se do ní, jako by uvnitř něco hledal. „Řekněte mi, mágu Alamare, jaký druh drahokamů do sebe dokáže vtáhnout oheň?“

Alamar pokrčil rameny. „Nevím, Bokare. Existuje celá řada různých druhů drahých kamenů, z nichž by se snad měl dát přetvořit v symbol kterýkoliv z nich: *adamas*, *crystallus*, *smaragdus*, *carbunculus*, *sappirhus*, *corallum*.“

„Argh,“ zamručel Bokar. „Jmenujete samé drahokamy, které neznám.“

„Otec je nazývá mágskými jmény, Bokare,“ řekla Aylis. „Vy je znáte pod názvy diamant, křišťál, smaragd, rubín, safír a korál.“

„Hah!“ vykřikl trpaslík. „Tohle vypadá, jako by se hodil každý drahokam.“

„Zrovna tohle vám tu vykládám, trpaslíku,“ odsekl Alamar podrážděně.

Bokar se naježil, ale vzápětí se uklidnil. „Inu, mágu Alamare, rád bych věděl, zda by tím temným kamenem z věštby vědmý Aylis mohl či nemohl být kámen, který nosí na krku Aravan.“

Alamar vypouklil oči a obrátil se k Aravanovi. „Dovolte, abych se na něj podíval,“ požádal ho naléhavě.

Aravan kamínek vylovil zpod kazajky, přetáhl si šňůrku přes hlavu a podal jej Alamarovi. Mág si ho dlouhou chvílí prohlížel.

„Špatný oheň,“ zahučel. „Obsahuje zcela špatný oheň. Aylis se při jeho prohlídce nemýlila. Tohle je ochranný kámen, ryzí a prostý, takový, co zaznamenává tvory z Neddry a také nemnoho tvorů ze zdejšího světa.“ Vrátil kámen Aravanovi, který si opět přetáhl šňůrku přes hlavu a kamínek zastrčil pod kazajku. „Nicméně, Bokare,“ dodal mág, „tohle nebyla špatná myšlenka.“

„Tyhle drahokamy, Alamare,“ zeptal se Aravan, „znáte jejich názvy v řeči Černých mágů?“

Alamar zavrtěl hlavou a pak se zeptal: „Proč by na tom mělo záležet?“

Aravan letmo pohlédl na Aylis a pak Alamarovi odpověděl: „Vaše dcera vyřkla slovo v jazyce Černých mágů, a proto se domnívám, že temný drahokam by v něm měl být také pojmenován.“

Alamar pomalu přikývl a řekl: „Snad. Kdybychom byli v Kairnu, navštívili bychom s Aylis knihovnu v mágské koleji. Možná by se nám tam podařilo vyhledat odkazy k těm jménům. Ale najít cokoli, co by za to stálo, by pro nás bylo vrtkavostí Štěstěny. Nevíme totiž ani, o jaký druh drahokamu z její věštby se jedná. Existují desítky, ba dokonce stovky různých druhů drahých kamenů, takže vyhledat slova, jimiž všechny pojmenovávají Černí mágové, je velice nepravděpodobné. A i kdyby se vám podařilo vyhledat jména několika z nich, a i kdyby ta jména byla správná, odvodit z nich Pravojmení, inu, řekl bych, že je to vlastně nemožné, zvláště proto, že nám kdosi brání.“

Dny ubíhaly, zima se prohlubovala a za dlouhých a chladných nocí zářila příznačná světla polární záře. Ale žádné cáry nikdo nepozoroval. Jinnarinina nálada prudce kolísala mezi zasmušilostí a veselostí, podle toho, zda se jí zdálo či nezdálo o černém korábu. Její noční můra se teď dostavovala zřídka. Nadešel prosinec, uplynul první týden, druhý, a nálada všech na palubě se začínala horšit. Jak členové posádky, tak i důstojníci se na sebe vzájemně utrhovali. Také Alamar byl čím dál protivnější, a Jinnarin se málem rozkřikla pokaždé, co jen otevřel ústa. Aravan nakonec svolal všeobecné shromáždění, a dokonce i ve chvíli, kdy vystupoval na stůl k proslovu, kdosi vykřikl: „Kapitáne, jak dlouho se budem ještě pohupovat na tý kotvě?“ Posádkou zabouřilo společné nespokojené reptání. Aravan si vyhledal onoho stěžovatele. „Pravě proto jsem tady, Geffe, abych o tom promluvil.“

Pomalou se otáčel a upřeným zrakem vyhledával pohledy jednotlivých námořníků

i válečníků. Někteří mu jeho pronikavý a přímý pohled opláceli, jiní si maně pohlíželi na nohy, jako by se cítili zahanbeni či provinili nějakým nejasným přestupkem. Když Aravan celé shromáždění obhlédl, začal mluvit:

„Vím, že už se všichni těšíme na pokračování této výpravy, a že tohle trčení na kotvě už unavuje ducha každého z nás. Vězte ale, že se tu možná zdržíme celou zimu... celých dalších sto dní.“ Shromážděná posádka zasténala, ale když Aravan pozvedl ruku na znamení ticha, ihned zmlkla. „Pokoušíme se zhlédnout totéž, co zhlédl Jinnarinin manžel... útržky z polární záře. Možná se objeví během jediné noci či za krátkou dobu, možná během týdne či dvou. A možná, že se neobjeví vůbec. Přesto je setrvání na tomto místě patrně nejrychlejším způsobem, jak najít Farrixe. Pokud se nám samozřejmě podaří objevit další cary.“

Pokud se nám nepodaří zhlédnout to, co jemu, pak zvedneme kotvu a vydáme se pátrat po bledavě zeleném moři. Vím, že byste nejraději vypluli už teď, protože to cítím stejně. Není toho mnoho, čím bychom se během zakotvení zaměstnali. Okounění není zrovna to, co nám vyhovuje, a to proto, že jsme muži činu, posádka, která je zvyklá se toulat po světových mořích a pátrat po pravdě, jež se skrývá za legendami. To my, neplavíme-li se zrovna po mořích, vyrážíme do vnitrozemí po stopách nějaké záhady.

Ale nyní se nacházíme v téhle nečinnosti a čekáme na cosi, k čemu možná vůbec nedojde.

Odpřísáhli jsme ale službu paní Jinnarin, a v této chvíli jí nejlépe posloužíme, budeme-li vyčkávat. Vůbec jí však neposloužíme vzájemným hašteřením, a proto bych byl rád, kdybychom se těchto malicherností vystříhali.

A proto se také na vás všechny obracím s následujícími prosbami: abyste opět našli dobrou náladu, abyste znovu našli kamarádkského ducha, jenž nás stmeluje, abyste opět našli veselost, a abyste nabyli našeho smyslu pro poslání, cíl a směr... pro naši službu paní Jinnarin.“

Aravan se odmlčel a v tichu kdosi... byl to Geff... zvolal: „Hej, kapitán má recht. Dyt' musíme vyčkat jenom sto dní... tak nebo i míň. Todle přece zmáknú ve stoji na hlavě-“

„To bych teda rád viděl,“ vykřikl Jatu, „Geffa a sto dní ve stoji na hlavě.“

Posádka zařvala smíchem a Aravan ji nechal vybouřit. Když vřava utichla, řekl: „Myslím, že Geff má pravdu. Ať už ve stoji na hlavě či ne, se sto dny čekání se přece vypořádáme. Co vy na to?“

„Hej posádko, kapitánovi třikrát hurá... jo?“ zvolal Geff.

Hip-hip hurá! Hip-hip hurá! Hip-hip hurá!

Geff provolávání slávy kapitánovi sám vedl.

Aravan s úsměvem sestoupil ze stolu, ale ve chvíli, kdy se už posádka rozcházela, vyskočil na stůl Jatu a vyžádal si ticho. Když nastalo, řekl: „Myslím, že bychom mohli uspořádat loterii o to, kdo první zhlédne útržek polární záře.“

„Na sto dní,“ vykřikl Bokar souhlasně a hrnul se vpřed, aby se také zapojil. Za ním následovali i jeho válečníci. „Stodenní loterii pro všechny!“

„Se dvěma stovkami čísel,“ vykřikl kdosi jiný, „dvě čísla na každou noc, jedno před půlnocí a jedno po ní.“

„Budeme je losovat z klobouku!“

Zvedl se všeobecný souhlasný ryk. Cestou od shromážděné posádky se Aravan usmíval. Zdálo se, že se morálku znovu podařilo nastolit... možná na sto dní.

Příštího dne seděli Jinnarin s Jatuem na lodní zádi a pozorovali, jak posádka šplhá do ráhnoví, aby očistila námrazu, která se přes noc nahromadila. Jeden z mužů předzpěvoval nějaký nápěv a ostatní mu sborově odpovídali. „Zdá se, že jsou šťastní, Jatu,“ řekla pyska.

„Ano, paní Jinnarin,“ odpověděl černocho. „*Jsou*. Víte, včera večer k nim promluvil kapitán Aravan. Povzbudil je a připomněl jim poslání, kvůli kterému se na tuhle výpravu vydali.“

„Och, kéž by si promluvil také s Alamarem a trochu ho rozveselil.“

Jatu na ni shlédl s pozdvihlým obočím.

„Začíná být už skoro nemožný, Jatu; při každé příležitosti vyhledává šarvátky.“

„Šarvátky?“

„Hádky. Podružné hašteření kvůli nicotnostem.“

„Třeba je to, paní Jinnarin, jeho jediná zábava.“

„Kdepak, Jatu. Je spíš mrzutý. Kromě hádek a debat nemá nic jiného, čím by se zabavil.“

Jatu se zamyšleně poškrábal na bradě. „Možná bychom mu mohli vymyslet nějaký rébus na luštění. Zaměstnal by mu mysl.“

„Och, on už jím jeden dal.“

„A to...?“

„Nejdřív šlo o určení povahy zla. Tohle jsem nakonec ke své a snad i k jeho spokojenosti zvládla... alespoň pokud jde o větší zla. Poté mě pověřil úkolem promyslet některé z menších zlých činů. Inu, Jatu, nejsem si jistá, zda může existovat něco takového, jako je malé zlo.“

„A co Alamar považuje za větší zla?“

„Potlačování svobodné vůle kvůli uspokojení. Využívání síly, nadvlády, zastrasování či jiných prostředků k ukojení vlastní potřeby ovládat druhé. Mučení, drancování, otroctví atak podobně. Tohle jsou příklady velkého zla.“

„A co například lhaní, podvody, krádeže, nedodržování slibů a-“

„Ach, Jatu, lhaní, podvody, krádeže a tak bývají někdy malými zly. Zde se ale ocitám na tenkém ledě, protože: je lež, dokonce i jen malá lež, vůbec ničím jiným než prostě zlem? Může být lež počestná? A pokud ano, kde je hranice mezi počestnou lží a lží zlou? Možná je podstata v úmyslu. Je-li pro lháře motivem pouhé uspokojení, pak myslím, že jde o lži zlé, ať jsou velké či malé. Existují-li takzvaná malá zla, domnívám se, že i z nich se mohou stát velká zla, podle toho, jaký úmysl se za nimi skrývá. Ale nemyslím, že se z velkých zlých činů mohou někdy stávat malé.“

Jatu chvíli seděl mlčky a pak řekl: „Takže mág Alamar vám předložil takový problém? Nu, myslím, že jde o těžký úkol. Přesto, kdybyste ho chtěla překvapit, zbavit ho jeho hašteřivosti, proč se nepokusit předjímat další problém, který vám uloží, promyslet ho a poté jej předejít... zodpovědět mu otázku dříve, než ji položí?“

Jinnarin se usmála. „Bože, ale to by ho vážně překvapilo.“

Jatu se na pysku zašklebil a přikývl. „A možná by ho to i potěšilo a přestal by být tak mrzutý.“

„Inu,“ řekla pyska, „protože mi uložil, abych určila povahu zla, možná po mně bude příště chtít, abych určila povahu dobra.“

Jatu zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, paní Jinnarin. Zdálo by se, že určení povahy dobra je opakem zla... či snad o trochu více. Spíš si myslím, že se vás zeptá, jak by se mělo žít, aniž by se škodilo druhým.“

„To je moc lehké, Jatu.“

„Ano? Tak mi, maličká, povězte, jak zní odpověď?“

„Neškod' druhým a nedopouštěj, aby oni škodili tobě.“

Jatu se rozesmál, a když si všiml, jak nechápavě se Jinnarin tváří, řekl: „Takhle řečené jsem to ještě nikdy neslyšel.“

„Co?“

„Inu, mudrcové z dalekých východních zemí říkají: 'Nečín' druhým, co bys nechtěl, aby oni činili tobě', anebo 'Neškod' druhým' .“

„Cožpak jsem to právě neříkala?“

„Ach ne, paní Jinnarin, vy jste řekla něco docela jiného. Není vaše pravidlo o trochu... řekněme... aktivnější?“

„Jak to myslíte, Jatu?“

„Nu, vaše pravidlo začíná stejně jako jejich: 'Neškod' druhým'... ale pak už se rozcházíte... snad bych měl dodat, že dost divoce... protože vy pokračujete: '...a nedopust'te, aby oni škodili vám.' Mně z toho plyne, že kdyby se vám někdo pokoušel uškodit, pak je pro vás v pořádku mu v takovém počínání zabránit.“

„No a...?“

Jatu se znovu rozesmál. „Paní Jinnarin, mně se vaše pravidlo zamlouvá. Mudrcové z východu by se od vás mohli učit. Víte, z *jejich* pravidla vyplývá, že *pokud* vy neškodíte druhým, pak zase oni nebudou škodit vám, i když všichni dobře víme, že tomu tak občas nebývá. Podle nich je to tak, že kdyby se jim někdo snažil uškodit, buď se s tím smíří, anebo utečou. Ale zdá se, že vaše pravidlo říká: 'Nechci vám uškodit, ledaže byste se vy mně pokoušeli uškodit jako první. A v takovém případě vám to zadržnu.' „

Jinnarininým obličejíkem přelétl záblesk pochopení. „Aha. Už rozumím, co máte na mysli. -Ale počkejte, Jatu. Pravidlo východních mudrců nikomu nebrání, aby proti škodě podnikl nějaká opatření.“

„Ano, nebrání. Ale plyne z něj, že byste byla zlá, kdybyste druhému škodila, abyste ho od téhož odradila, bez ohledu na to, jak je ten dotýčný zlý. A tedy, že nesmíte způsobovat škodu, abyste jí zabránili. Mimochodem, já náhodou nesouhlasím, protože občas je jediným způsobem k zastavení zla zničení jeho strůjce.“

Dlouhou chvíli seděli mlčky a přihlíželi, jak zpívající námořníci šplhají podél namrzlého lanoví, jak buší do kladek a lan, a jak se led pod jejich údery odlamuje, úlomky se třpytí v letu a tříští se o palubu.

Jinnarin vstala a s povzdechem řekla: „Půjdu si o tom promluvit s Alamarem. Neudiví mě, bude-li se chtít přit.“

Jatu ji před odchodem pozvednutím ruky ještě zadržel. „Proč ho neodzbrojit dřív,

než dostane sám nějakou možnost?“

„Odzbrojit ho? Jak?“

„Malinko poopravíte to své pravidlo. Místo aby se zaměřovalo na škodu, pokuste se ho zaměřit na dobro. Zeptejte se ho, jestli věří, že by měl každý s ostatními nakládat tak, jak by si sám přál, aby se zacházelo s ním. Bude-li souhlasit, dostala jste ho, protože se k vám pak už nemůže chovat sprostě, ledaže by chtěl, aby s ním druzí jednali podobně.“

Jinnarin se usmála a zatleskala. „Výborně, Jatu. To je skvělé.“ Otočila se na patě a začala seskakovat po schodech. Když dospěla až dolů, zarazila se, jakoby v hlubokém zadumání. Zadívala se znovu na Jatua nad schody a zavolala: „Ale co když nebude souhlasit, že by měl každý s druhými jednat tak, jak by si sám přál, aby oni jednali s ním?“

Jatu se srdečně rozesmál. „Pak jste, paní Jinnarin, zase zpátky u svého pravidla.“ Jinnarin si povzdechla, obrátila se a loudavě se vzdalovala.

Alamar kalně zazíral na Jinnarin. „Ha, pysko, pokoušíte se mě nachytat, co?“ Mág se na lůžku opřel zády o stěnu. V jedné ruce svíral sklenku brandy a v druhé téměř vypitou láhev. „Inu, tenhle starý mazaný lišák je na vaše úskoky připravený, piš... koš, pris... kiš, pysko.“

„Alamare, vy jste opi-“

„Víte ale, že jste vystihla tři z velkých myšlenek civiliza... ci-viz... civilizace? První je neškod', druhá konej jen dobro a třetí jednej se mnou stejně jako já s tebou. Víte, nejde o totéž. Tyhle myšlenky se od sebe liší. A víte proč?“

„Inu...“ začala Jinnarin.

„Řeknu vám proč,“ přerušil ji Alamar, který teď místo k Jinnarin mluvil do vzduchu. „Ať se o dobrou uvažuje v jakémkoliv rozsahu, jedno je aktivnější než druhé. A ať se v jakémkoliv rozsahu uvažuje o zlu, jedno je aktivnější než druhé... Nepovídal jsem to zrovna? Ne, zrovna takhle jsem to myslel. Podobně je tomu u vzájemné snášenlivosti: ať se o ní uvažuje v jakémkoliv rozsahu, jedna je aktivnější než druhá. Víte, jeden je pro dobro, jeden proti zlu a jeden zastává od každého něco.“ Alamar se odmlčel, aby do sebe obrátil obsah sklenky. Jinnarin té příležitosti využila, aby se také konečně dostala ke slovu.

„Neznamená stranit dobrou totéž jako být proti zlu, Alamare?“

Mág na pysku pod sebou opět zacivěl. „Och, pysko, vy jste tu ještě?“

„Alamare, odpovězte mi na mou otázku. Nejedná se o totéž?“

Alamar se kolem sebe pátravě rozhlédl. „Cože?“

„Není to tak, že být pro dobro je totéž jako být proti zlu?“

„Kdo vám tohle napovídal?“

„Nikdo. Já jen-“

„A je to. Vidíte?“ řekl Alamar vítězoslavně. „Já vám to povídal.“

„Co jste mi povídal?“ Jinnarin se chystala ukřivdněně rozječet.

„O konání dobra a o předcházení škodám. Samozřejmě, že se nejedná o totéž. Jeden vám říká, co máte dělat, druhý zase, co dělat nemáte, jeden by chtěl, abyste oběti pomáhala a konala jen dobro a druhý by si přál, abyste se zřekla zloby, abyste

neškodila. Samozřejmě až do té míry neškodit vůbec... a pak také bránit druhým v tom, aby neškodili jiným.“

„Ale počkejte, Alamare, předcházet škodě přece není totéž jako žádnou škodu nečinit.“

„Opět správně, pysko. Neškození se vztahuje k vám a předcházení škodě k ostatním. V prvním případě necháváte ostatní na pokoji a ve druhém můžete pobít veškeré zlé bastardy, na které narazíte.“

„Ale oni nemusí být zlí, Alamare. Chci říci, že Farrix předešel vaší újmě či škodě tím, že zabil kance, i přesto, že nešlo o zlého tvora.“

„U Hèlské nistěje, tak to nebylo!“ vykřikl Alamar. „Pokoušel se mě zabít.“

Jinnarin znaveně rozhodila rukama. „Na tom nesejde. Ale povězte, co ta třetí cesta?“

„Jaká třetí cesta?“

Jinnarin zaskřípala zuby. „Ta střední, z níž si našinec bere od každého něco.“

Alamar se přes prázdnou sklenku zahleděl na Jinnarinin pokřivený obraz. „Ta je ze všech nejlepší. Myslím ta 'vyber si'. Budete-li konat pouze dobré skutky, budete uskutečňovat spoustu dobrovolné pomoci, tak třeba, budete-li někomu pomáhat při sklizni jeho zrna. Nechcete-li se dopustit žádné škody, nesmíte provést nic, co by jeho sklizni bránilo a tedy, necháte ho, aby si své zmo sklídl sám. Budete-li se snažit zabránit škodě, strávíte spousty času v hrozném riziku, které funguje v případech, jež byste možná ani nedokázala pochopit, až na to, že zabraňuje škodě. Ale žijete-li a necháváte-li žít, pokud s druhými jednáte stejně jako oni s vámi, inu, potom si můžete vybírat, kdy pomoci, kdy nechat na pokoji a kdy bojovat. Myslím, že tohle je opravdu nejlepší cesta. Nejlepší ze všech.“

„Hmm,“ zamumlala zamýšlená Jinnarin. Po chvíli ji z myšlenek vytrhlo chrápání. Alamar usnul.

Nadešla polovina prosince. Polární záře se sice ukázala, ale v bezměsíčné noci žádné její útržky k zahlédnutí nebyly. Pak, sedmnácté prosincové noci... „Támhle je! Támhle je!“ vykřikla Jinnarin, ukazovala k severozápadu a vzrušeně se roztančila. „Cár! Útržek! Podívejte! Podívejte! Och, vy ho nevidíte?“

Alamar se otočil, soustředěně zažíral a zamumlal: „*Visus*.“ Pak vykřikl: „Friziane! Friziane! Ke mně!“

Druhý důstojník přiběhl s bocmanem Reydeauem po boku. „Ano, mágu Alamare?“

Alamar ukázal paži v nízkém vzestupném úhlu v severozápadním směru.

„Támhle je útržek. Přiveďte Aravana, posádku a uveďte koráb do pohybu.“

Oba muži civěli ve směru, v němž Alamar ukazoval, a Frizian řekl: „Ale já vůbec nic nevidím.“

„Vy na to nemáte zrak, mládenče. My ano! A teď do toho! Konečně jsme tu kořist vysledovali!“

„Ale pane, připadá mi, jako byste ukazoval do vnitrozemí. A jestli dopadne na Rwn, inu, pane, mezi skálami a po souši proplout nedokážeme.“

„Sakra, Friziane, studuji hvězdy celý život, takže vím, slyšíte, *vím*, odkud ten

chomáč přiletěl a kde asi přistane, což bude dost daleko za ostrovem. A teď už nezdržujte. Buď vydejte rozkazy, anebo jděte z cesty!“

Frizian se obrátil k Reydeaovi. „Bocmane, dejte hvizdem signál kapitánovi a posádce. A zazvoňte na zvon. Je načase, aby *Eroean* vyplula.“

O chvíli později, mezitím co někteří z námořníků šplhali po provazových žebřících a jiní zase tahali za lana, jež zdvíhala ráhna, dorazili na přední palubu Aravan s Jatuem. „Kde je?“ zeptal se elfí kapitán.

„Támhle, Aravane, támhle!“ zvolala Jinnarin vzrušeně. „Teď zmizel. Ale byl tam. Och, Aravane, konečně útržek!“

Aravan se letmo zadíval na Alamara, který řekl: „Odhaduji, Aravane, že sletěl asi sto mil za opačným koncem pobřeží. Podívejte. Vidíte ten právě zacházející Hadi ocas? Tu třetí hvězdu odspodu? To je ten směr.“

Aravan se na udané postavení hvězd zahleděl. „Jatu, vyznačím to na mapě, abychom věděli, kam vyplout.“

Jatu přikývl. „Ano, kapitáne, ale k tomu dojde až později. V téhle chvíli stojí v cestě Rwn. Přes souš se sice pustit nemůžeme, ale můžeme ostrov obeplout. Proti směru či opačně, kterou cestu zvolíte?“

Aravan letmo vzhlédl k vlaječkám třepetajícím se ve větru.

„Vzhledem k povětrí po směru, Jatu.“

Když se Jatu ráznými kroky vzdálil, dospěla na přední palubu Aylis. „Kde?“ zeptala se Jinnarin a zadívala se směrem, který jí pyska ukázala. „Viděl jsi ho, otče?“

„Bez využití mágského zraku ne.“

Aylis na starce rychle pohlédla. „Nu, otče, alespoň něco.“

„Pojďte,“ ozval se Aravan. „Vyznačím trasu na mapě a všem ukážu, kam se vydáme.“

Následovali elfa do kapitánské kajuty, kde se shromáždili kolem stolu, všichni, až na Jinnarin, která si stoupla na něj. Aravan vybral mapu, rozbalil ji a na rozích ji zatížil těžítky.

„Tady je Rwn a my se nacházíme zde, v jihovýchodní čtvrti téhle zátoky, vzhledem k Alamarovu odhadu,“ - přeložil rovný okraj mapy tak, že vedl přímku od zátoky přes střed Rwnu až za něj, a vyznačil bod nějakých sto mil na severozápad od ostrova - „a vzhledem k tomu, že v tomhle větru můžeme dosáhnout rychlosti dvánácti či třinácti uzlů,“ - odměřil kružítkem vzdálenost podél jižní linie, kterou se měli plavit - Jsme od odhadovaného místa dopadu útržku vzdáleni asi dvacet pět až třicet hodin.“

Jinnarin, která nyní stála na mapě, popuzeně vzhlédl. „Celý den?“

Aravan přikývl. „Nebo i o trochu déle.“

„S tím nic nenaděláme, pysko,“ zabručel Alamar. „Přivolání větru by odčerpalo příliš mnoho <ohně>.“

Aylis zkoumala mapu. „Nebudeme proplouvat kolem Darda Glain?“

Letmý pohled na Aravana jí její slova potvrdil.

„Od téhle chvíle asi za sedm hodin.“

Aylis opět shlédla do mapy. „Domnívám se, že i kolem Kairnu.“

„Tohle můžeš pustit rovnou z hlavy, dcero,“ zavrčel Alamar. „To neudělám.“

„Co neuděláte?“ zeptala se Jinnarin.

„Nepopluju do Kairnu, to neudělám!“ odsekl Alamar.

„Ale otče-“

„Řekl jsem ne, dcero! Teprve až po skončení téhle mise. Tak, jak jsme se dohodli. Už jsem řekl a říkám to znovu: teď ne! Setrvám na téhle výpravě až do konce! A to je mé konečné slovo!“

Jinnarin stála uprostřed mapy, ruce měla zkrřížené na prsou a bradičku vysunoutou. „A já zase nechci plout do Darda Glain!“

A i tohle je mé poslední slovo!“

„Och, Jinnarin, vás mě vysazovat nenapadlo,“ bránila se Aylis.

„Jenom mě, co?“ vybafl Alamar.

Jinnarin se zahleděla na Aylis. „Inu, když mě nehodláte vysadit, proč jste se vyptávala na Darda Glain?“ Pyska ukázala na zalesněnou oblast na jižním okraji Rwnu.

„Jenom proto, Jinnarin, že mě napadlo, že už se třeba zatím mohl Farrix vrátit domů. A pokud ano, nabývá tahle výprava nový význam.“

„Och, kéž by tak už byl doma. To by bylo báječné,“ zvolala Jinnarin. „Ale jsem si jistá, že doma není. Dokud se mi zdá ten sen, tak určitě ne.“

Aylis pozvedla ruce dlaněmi Vzhůru. „Domníváte se, Jinnarin, že je jeho odesílatelem Farrix, a já souhlasím, že tomu tak s velkou pravděpodobností je. Ale jestli se mýlíme a Farrix už je skutečně v Darda Glain zpátky, pak bychom se museli ptát, ne-li Farrix, tak kdo vám tu noční můru vlastně posílá... a proč?“

Aravan se opřel o ruce a zadíval se přes stůl na Aylis. „Co navrhuješ, *chieran*? Jestliže pátráme po té záhadě, která se skrývá za útržky polární záře, v Darda Glain se zdržovat nemůžeme.“

Aylis odmítavě máchla rukou. „Nemám v úmyslu se tam zastavovat, Aravane. Jde mi jen o to, že až budeme nejbližší, pokusím se po něm zapátrat pomocí ebenově černé vody ve stříbrné misce.“

Jinnarin jen němě našpulila rtíky v užaslém óóch a hned nato jí rysy přelétlo zachmuření. „Ale Aylis, jak poznáte, že jste ho našla? Vždyť ani nevíte, jak vypadá.“

Aylis se pousmála. „Och, ale vím, Jinnarin. Viděla jsem ho přece nahého plavat v té tůni z vašich snů.“

V přízračné záři a hvězdném svitu zvedli kotvu za necelou hodinu, obrátili loď opačným směrem, vypluli k jihu, posléze se stočili k jihozápadu a nakonec na západ podél jižního okraje Rwnu. Ale protože byl ostrov zhruba kruhový a napříč měřil asi sto padesát mil, podle toho, odkud se měřil, celková délka plavby do vod za ním měla činit přes tři sta mil. Do oblasti, kterou Alamar odměřil ve chvíli, kdy se z nebe snašel útržek polární záře, to tedy *Eroean* mělo trvat více než den.

V hodinách před svítáním probudil Aravan Aylis. „Právě proplováme poblíž Darda Glain, *chieran*.“

Aylis chvíli kramářila, až konečně vyhledala stříbrnou misku spolu s lahvičkou inkoustově tmavé tekutiny a svíci ve stříbrném držáku. Když zapálila svíčku, přešla do společenské místnosti, v níž se shledala s Alamarem a Jinnarin, kteří už tam na ni

čekali. Oba totiž zůstali vzhůru, aby hlídali pro případ, že by se objevily nějaké další cáry z polární záře. Žádný další útržek však nezahledli. Aylis postavila stříbrnou misku na stůl, vlila do ní vodu, pak do ní odkapala čtyři kapky tmavé tekutiny a voda se ebenově černě zbarvila. Poté se posadila ke stolu, soustředěně se upřeným zrakem zadívala na hladinu černé vody a zamumlala: „*Patefar Farricem*.“

Jinnarin stála na stole vedle svíčky a celý výjev sledovala s vykulenými očima. Alamar postával naproti Aylis a civěl do černé vody. Aravan stál za vědmou, přichystaný ji zachytit, kdyby opět omdlela.

„*Patefar Farricem*,“ zopakovala Aylis s upřeným pohledem do ebenově černého zrcadla temné vody. Jinnarin, přesto, že nic takového nečekala, nedokázala na hladině černé vody postihnout žádnou změnu. Přesto se jí do srdce vloudil pocit zklamání.

„*Patefar Farricem*,“ zvolala Aylis potřetí. Nakonec vzhledla a zavrtěla hlavou. *Nic*.

Nastal úsvit a elfí koráb pokračoval v plavbě stále dál. Za Zvonkové město Kairn, stále k východnímu obzoru podle daného kursu. Neustávali v plavbě a obloukem přes chladnou zimní oblohu se ubíralo nízké zimní slunce. Elfí koráb se v dobrém tempu profezoval šedými vlnami, hnaný ostrým zimním větrem. I když se už setmělo, pokračovali dál a krátce před bezměsíčnou půlnocí konečně dospěli do vod vzdálených od Rwnu sto mil.

Posádka postávala ve vanoucím mrazivém větru na palubách, jak námořníci, tak i válečníci v prošívaných kožešinových kabátcích a kalhotách vycpaných prachovým peřím, v oděni odolném proti zimnímu povětří, válečníci ozbrojení a obrnění, protože nikdo netušil, s čím se mohou setkat. Jinnarin s Aylis a Alamarem stáli na zádi, otec s dcerou též v kožešinových kabátcích a kalhotách, podobně jako ostatní členové posádky. Protože Aravana mrazivý chlad ovlivňoval v menší míře, měl na sobě lehčí oděni. Zdálo se, že pysky se zimní chlad zdánlivě nedotýká. Jako by feyanský původ znamenal odolnost proti chladu.

Všechny zraky přehlížely temné noční moře... ale nic neobjevovaly.

„Po čem pátráme, kapitáne?“ zeptal se Tink, který se v mrazivém povětří nervózně ošival.

„Nevím, Tinku... po něčem nečekaném... zda velkém či malém říci neumím.“

Tink přehlížel obzor. „Bože, ať je to velký jako barák, v celý tyhle rozlehlosti to bude, jako dyž se hledá jehla v kupce sena.“

„Anebo jako korková zátka na vlnách,“ zabručel Bokar.

„Nic tu nevidím,“ řekl Jatu. „Kam teď, kapitáne?“

Aravan letmo vzhledl ke hvězdám. „Budeme pokračovat po trase vytyčené na mapě. Stále podle hvězdy v souhvězdí Hadího ocasu.“

„Rozkaz, kapitáne. Reydeau, dej signál k vykasání plachet. A ty, Bodere, drž se té hvězdy.“

Plavili se v udaném kursu hodinu a pak další podél neurčité hranice mezi ledovými vodami Severního moře a mírnějším Westonským oceánem.

Stále nic neobjevovali.

Během třetí hodiny plavby počala na nebi pomrkat severní polární záře, a proto Jinnarin, Alamar a Aylis setrvali na palubě, aby hlídali případné další oddělené útržky.

„Kapitáne,“ ozval se Jatu, „podle mého výpočtu jsme teď od Rwnu vzdáleni přes čtyřicet leagues, tedy přes sto dvacet mil.“

Aravan opět rychle pohlédl na hvězdy. „Ano, Jatu, počítáš zcela přesně. Nech loď obrátit opačným směrem. Pustíme se po téhle trase obráceně, ale budeme křížovat zleva doprava, pokaždé asi tak do vzdálenosti jedné league.“ Aravan se otočil a ukázal na jihovýchodní postavení hvězd. „Drž se Ovčákovy hole.“

„Povídám, Aravane,“ odkašlal si Alamar, „a co když při tomhle křížování mineme úseky, které nepokrývá?“

„Pak se, Alamare, nedá nic dělat. Kdybychom pluli přímo, byli bychom na tom stejně. Leží-li tedy něco ve vzdálenosti jedné league vlevo či vpravo, pak, usměje-li se na nás Štěstěna, na to narazíme. Jinak to nepůjde.“

Reydeau zahvízdal signál k obrácení plachet. *Eroean* se obrátila a křížovala v opačném kursu nazpět po jihovýchodní trase.

Uběhla další hodina, noc se prohloubila a v tom Jinnarin vyjekla: „Támhle je další! Další chomáči!“

Alamar s Aylis zamumlali slůvko *Visus* a zadívali se ve směru, v němž Jinnarin ukazovala. Od polární záře se oddělil velký dlouhý cár a snášel se k východnímu obzoru, za nímž zmizel.

„Porovnejme si souřadnici,“ vyštěkl Alamar. „Zvol hvězdu tam, kde ten chomáč zmizel.“

„Ta rudá na obzoru,“ řekl Aylis.

„Souhlasím,“ opáčil Alamar. „To je Axtarix.“

Mezitím k nim přistoupil Aravan. „V jedné přímce s Axtarixem,“ řekl Alamar, „tam sletěl dolů.“

„Přímo na východ, Jatu,“ zvolal Aravan, „Reydeau, plujeme rovnou k východu.“

Zatímco se koráb stácel k východu, Aravan se obrátil k Alamarovi. „Máte nějaký odhad vzdálenosti?“

„Řekl bych, že je to méně než dvě stě mil. Snad ne víc než sto padesát“

Alamar pohlédl na Aylis. Pokrčila rameny. „Za obzorem, otče, víc říci nedokážu.“

Jinnarin souhlasně přikývla.

A tak *Eroean* s ostrým zimním větrem za zádi zamířila k východu.

Slunce dosud nezapadlo, když konečně na sklonku dne dospěli do vod opodál severního pobřeží Rwnu. Hlídky na stožárech nepozorovaly nic neobvyklého, zatímco *Eroean* křížovala ve východním směru, a členové posádky se často střídali kvůli chladu, kvůli mrazivému chladu na otevřeném moři. Právě docházelo k dalšímu střídání, když Aravan vstoupil do kormidelny, do níž se mimo mrazivé povětrí uchýlili palubní důstojník s kormidelníkem.

„Vůbec nic, Friziane?“

„Nic, kapitáne.“

„Kam dál, kapitáne,“ ozval se Boder od kormidla „Chci říct, jakej bude další kurs?“

„Východní, Bodere, východní. Budeme se ho držet přinejmenším až do tmy.“

„A pak, kapitáne?“

„Pak uvidíme, Bodere. Víc k tomu sdělit neumím.“

Těsně po západu slunce uspořádal Aravan důstojnickou poradu, zatímco *Eroean* pokračovala v plavbě na východ.

Kolem stolu se shromáždili Jatu, Bokar, Frizian, Reydeau, Rico a Fager. Účastnili se rovněž Jinnarin, Aylis a Alamar. Aravan rozprostřel na stolní desce mapu. Byla na ní vyznačena dvě místa: místo, na němž podle Alamarova soudu dopadl první cíl, a pak druhé, které se týkalo méně jistého dopadu druhého útržku.

Aravan vzlhl od mapy. „I když jsme zaznamenali dva útržky a sledovali je až do míst jejich dopadu, nenašli jsme nic než vlny na vodě.“

„Je to tak, kapitáne,“ zabručel Bokar, „nic než vlny. Ale to není všechno. Pronásledujeme totiž něco, co nedokážu ani zahlédnout, a tedy podle mého smýšlení vlastně 'nic'. Kruk! Mám dojem, jako bychom se švali za nějakým neviditelným přeludem.“

Alamar se naježil „Ale já to vidět dokážu, trpaslíku. A tvrdím vám, že nepronásledujeme *nic*, nýbrž *něco*.“

„Otče,“ ozvala se Aylis, „Bokar o tvém slově nepochybuje. Jen není pro válečníka lehké vyrovnat se s čímsi, co nedokáže vidět.“

Bokar živě přikývl. „V tom máte pravdu, slečno Aylis. Dejte mi viditelného nepřítele a já ho brzy srovnám. Ale neviditelné přeludy mi vůbec nesedí.“

Jinnarin se zamyšleně usadila na mapu. „Nějak se potřebujeme dostat na místo, kam chomáč slétá, v době, kdy se to právě děje. Nu, necháme-li na sebe jeden spadnout, třeba to bude jiná.“

Aravan se usmál. „Přesně mé úvahy.“

Frizian se opět zadíval na mapu. „Co navrhuje, kapitáne?“

Aravan narýsoval mezi dvěma značkami čáru a pak ji protáhl o dalších sto padesát mil na východ, kde zanesl další značku 'x'. „Myslím, že budeme v plavbě pokračovat ještě dalších padesát leagues k tomuhle bodu a pak vyčkáme. Sletí-li po našem připlutí nějaký chomáč, pak jistě dopadne někde poblíž.“

„Vy tedy, kapitáne Aravane, předpokládáte,“ zachrčel Jatu, „že příští... třetí útržek... se snese ve východním směru o tutéž vzdálenost, o jakou dopadl druhý od prvního?“

„Ano,“ přitakal Aravan. „Tatáž vzdálenost, tentýž směr.“

Alamar si odkašlal. „Ehm! Ale Aravane, já si vůbec nejsem jistý, zda byl ten druhý vzdálený od prvního na padesát leagues.“

Frizian na něj pohlédl. „Ale mágu Alamare, jste si přece naprosto jistý místem dopadu prvního útržku, i přesto, že k tomu došlo přes dvě stě mil daleko.“

„Správně!“ vykřikl Alamar. „Já se ale v té chvíli díval přes Rwn. A vzhledem k odhadu pravděpodobné velikosti útržku a danému měřítku ostrova jsem mohl lépe

usoudit, kde přistane. Tentokrát jsme ale pluli na otevřeném moři a“ - Alamar vzdorovitě vysunul bradu - „rád bych vás viděl, jak se něco pokoušíte odhadnout bez jakéhokoliv vodítka. Padesát leagues, šedesát, sedmdesát... pochybuji, že byste to dokázal odhadnout i na takhle blízko!“

Aravan obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Nícméně, Alamare, váš odhad je tím nejlepším, jaký máme, a proto navrhuji, abychom se plavili dál na východ, až k téhle značce.“ Aravanův prst se zabodl do třetího znaménka 'x'.

Jinnarin vzhlédl k ostatním kolem stolu. „Zdá se, že jde o stejně dobrou příležitost, jakou je každá jiná.“

„U čerta, do třetice všeho dobrého, paní Jinnarin,“ poznamenal Rico s úšklebkem.

Aravan se také rozhlédl po ostatních. „Nějaké dodatky, protinávryhy či jiné možnosti?“ Odpovědělo mu mlčení. „Pak tedy, Rico, dej napnout všechny plachty, co loď unese. Poplujeme přímo na východ dalších padesát leagues a budeme doufat, že se ocitneme v postavení ještě před dopadem dalšího útržku.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl bocman, otočil se na patě a odešel.

Aravan se obrátil k druhému důstojníkovi. „Friziane, veď loď tvrdě a citlivě, protože já ten přelud dostanu.“

Frizian zasalutoval. „Rozkaz, kapitáne. Ještě nějaké další?“

Aravan zavrtěl hlavou, takže se důstojníci vrátili opět buď ke svým povinnostem, anebo k odpočinku. Všichni odcházeli zachmuření, jako by se obávali, že půjde o honbu dlouhou a penou.

Když se vzdálili, zůstala Jinnarin osaměle a zamyšleně sedět uprostřed stolu. Aravan sáhl po mapě a současně zakašlal, aby tak pysku upozornil, že mu sedí v jejím středu. Když vzhlédl, Aravan se jí zeptal: „Nějaké starosti, paní Jinnarin?“

„Och, Aravane, právě jsem myslela na to, co říkal Rico.“

„A to...?“

„Inu, říkal, do třetice všeho dobrého.“

Aravan svažtil čelo.

„Připomnělo mi to, že počtvrté bývá smůla,“ dodala Jinnarin.

Urazili už nějakých třicet pět leagues, blížila se půlnoc a na nebi se tetelila polární záře, když v odlehle vzdálenosti vpředu slétl z nebe další útržek a mířil do oceánu daleko za obzorem.

„Jak daleko, Alamare?“

„Blízko, Aravane. Sotva padesát či šedesát mil před námi.“

„Dvacet leagues.“ Aravan se otočil a křikl na zád: „Rico, jakou máme rychlost?“

„Čtrnáct uzlů, kapitáne,“ zazněla odpověď.

„Čtyři hodiny,“ ucedil mezi zuby Aravan. „Zase připlouváme pozdě.“

„Ale na správném kursu,“ poznamenala Jinnarin a ukazovala k východu. „Je skoro rovnou vpředu.“

Aravan se zamyslel. Nakonec se otočil k Jatuovi s Frizianem. „Proplujte místem, kde ten cár dopadl, ale pokud nic nezaznamenáme, nepřestávejte udržovat kurs a

pokračujte v plavbě dál. Myslím, že do úseku, v němž dopadne další útržek, dokážeme dospět zítra před západem slunce.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděli oba.

Jinnarin ale sevřel srdce chlad, protože jí v hlavě nepřestávala rezonovat zlověstná myšlenka: *Počtvrté bývá smůla... smůla... smůla.*

Ve čtyři ráno, dvacátého prvního prosince, vplula *Eroean* do pustých ledových vod, kam měl podle Alamarova soudu dopadnout třetí útržek, ale hlídky ve stožárních koších ani na palubě nic nezahledly. Aniž by elfí koráb zvolnil, plachtil za stálého mrazivého větru k východu. Plul rychlostí třinácti až čtrnácti uzlů a pod jeho kýlem prokluzovaly leagues studeného moře, zatímco den ubíhal, až nastal soumrak. Jak se totiž blížila Nejdelší noc roku, nízké zimní slunce vycházelo stále později.

Jinnarin, Aylis a Alamar se uchýlili do svých kajut, protože už za pouhých devět hodin mělo vyjít slunce, takže se potřebovali vyspat.

Jinnarin našla Ruxe schouleného ve svém pokojíku pod kajutním lehátkem a nějakou dobu se věnovala péči o jeho srst. Přitom na něj tiše promlouvala, protože měla dojem, jako by ho dříve opomíjela, i když tomu tak nebylo. Pročesávala mu hřebínkem lice, náprsenku a špičku ohonu, místa, která měl porostlá bílou srstí. Pak se stulila do klubíčka po jeho boku a rychle usnula.

Alamar vstoupil do své kajuty, složil se na lehátko a zakrátko se kajutou rozléhalo jeho chrápání. Na psacím stole stála zčásti plná a nedotčená láhev brandy. Teď, když starce zaměstnávala honba za chomáči polární záře, ztratil o pití úplně zájem.

Aylis s Aravanem leželi vedle sebe a elf vědmu něžně objímal. A když usnula, opatrně si zpod ní vyprostil paži a tiše se vykradl z lůžka. Posadil se na podlahu, zády se opřel o přepážku a pohroužil se do něžných vzpomínek... do hlubokého rozjímání... takového, které je mezi elfy oblíbené.

Ale odpočíval jen asi hodinu, když se na dveře jeho kajuty ozvalo hlasité klepání. Po chvíli a dalším klepotu Aravan procítl. Vstal a rychle pohlédl na Aylis, která hluboce spala. Přistoupil ke dveřím a za nimi našel stát Friziana.

„Kapitáne, slunce. Pohlcuje ho měsíc.“

„Bože, Friziane, já zapomněl. Okultace připadá právě na dnešní den. Promluvíme k posádce.“

Po celý den narůstalo šero, protože se přes slunce pozvolna vkrádal měsíc a neustával clonit jeho svit. Současně se na temnějším nebi zatřpytily neurčité náznaky polární záře. Námořníci s válečníky si občas zacláněli oči a letmo na ten úkaz vzhlíželi, a když už k němu vzhledli, tak jen nakrátko. Tlumeně spolu rozmlouvali a plaše si šuškali, protože bez ohledu na proslov, jenž k nim měl kapitán Aravan, a tedy i bez ohledu na to, že znali příčinu, srdce lidí i trpaslíků nadále sužovaly staré báchorky a pověry. A proto ať člověk či trpaslík, všichni tuhle okultaci brali jako zlé znamení.

Alamar se probudil teprve po poledni a soptil do nebe, že si nikdo nevzpomněl a nevbudil ho, i když všichni vědí, že je studium nebeských úkazů jeho vášní, takže teď už je slunce zpola zastíněné a on do téhle chvíle všechno propásl. Aylis mu ale

připomněla, že on sám na význam onoho data pozapomněl.

Zatmění slunce měsícem se neustále prohlubovalo a v nejvyšší fázi setrvalo několik hodin před jeho zapadnutím, i když i tehdy byl stále viditelný jeho tenounký srpek. „Kdybychom teď byli v mém domku na Rwnu, viděli bychom tohle zatmění úplně. Tam totiž měsíc slunce zacloní dokonale.“

Jinnarin však na zatmění pohlížela s neklidem v srdci, protože se jí v mysli nepřestávalo opakovat: *Počtvrté je smůla... počtvrté je smůla.*

„Friziane, plujte beze změny pod plnými plachtami,“ přikazoval Aravan. „Udržujte loď na pevném a uzavřeném kursu. Chci, abychom neztráceli čas a byli už v pohybu ve chvíli, až se bude snášet další chomáč.“

Frizian opět letmo pohlédl na tenký lem zapadajícího slunce stále zacloněného měsícem. „Rozkaz, kapitáne. Až bude slétat další chomáč, poplujeme pod všemi plachtami. Možná, že v té chvíli nepoplujeme správným směrem, ale pokud ne, stočíme ji přímo v jeho směru a ihned k němu zamíříme.“

„Pustíme se za ním, ať se objeví v kterémkoliv směru, kapitáne,“ dodal Hegen. „Přelud či skutečnost, tentokrát nám už neuteče.“

Když měsícem zastřené slunce konečně zapadlo, změnilo se pološero v noc a loď zahájila plavbu na uzavřeném troj úhelném kursu.

Hodiny plynuly a koráb neustále obeplouval dokola. Posádka stále přetahovala plachty a stáčela tak loď opakovaně do stejných směrů.

„Bože,“ prohodil Artuš, „myslel sem, že de vo zlověstnou plavbu, dyž sme se celý den plahočili pod tím mizejícím sluncem, ale ještě horší plavba je tohle udržování stejného kursu pořád dokola. Připadám si jako na náký přízračný lodi, kerá vlastně nepluje nikam.“

„Jaj,“ zachvěl se Lobbie, „todle neříkej. Už dost zlý je, že plujem pod těma přízračnejma zářema na vobloze, abys ještě ty na nás všechny tady dole svolával nákou zhoubu.“

Jejich rozmluvu přerušil hvizd Reydeauovy píšťalky, a tak přešli zatáhnout za lana, aby se loď opět stočila.

„Argh!“ zamručel Bokar uprostřed ozbrojených válečníků v brněních. „Připadá mi, jako když se honíme za vlastními ocasy.“

Dokan vedle něj přikývl a zadíval se na tupý konec svého válečného mlatu. „Jen mi, veliteli, poskytněte nějakýho nepřitele. Piráty, grga, ba i madúka... jedno kerýho.“

„Jo,“ dodal Dask. „Při týdle šťvanici za přeludama sme už dlouho bez práce.“

Bokar přikývl a palcem přejel ostří své širočiny. „Snad už dnes v noci, cháhka. Snad už dnes v noci.“

Koráb pokračoval v tomtéž pevném uzavřeném kursu další asi hodinu a pak Jinnarin náhle vykřikla: „Aravane, nad námi! Nad námi! Chomáč! Ohromný! -Och, Adone, on na nás spadne!“

Aravan vzhlédl. Chomáč slétat a byl tak blízko, že ho dokázal spatřit dokonce i elfím zrakem. Světélkující fábor, který se snášel na *Eroean*. Byl obrovský a matně zářil, řítil se z nebe a burácel. Směřoval podél nich směrem za zád'. Dokonce i lidé s

trpaslíky, kteří ho neviděli, vytyšili, že se kolem cosi řítí, protože se jim ježily vlasy, po ráhnovi a stěžních přebíhal čarodějný oheň a z nebe k nim doléhal obrovský rachot. Chomáč opsal nad lodí oblouk a dopadl do moře za zádi, hned za nedalekým obzorem.

„Stoč ji na pravobok, Reydeau,“ křikl Aravan, ale zdálo se, že bocman ustrnul v bázlivém úžasu.

„Reydeau!“ zařval Aravan. „Říkal jsem, abys ji stočil.“

Reydeau zatřepal hlavou, jako by znovu nabýval vědomí. „Rozkaz, kapitáne,“ řekl konečně, pozdvihl píšťalku ke rtům a řadou pronikavých signálů předával rozkazy posádce. Ale muži se pohybovali opatrně, jako by se báli dotknout plachtoví, které se dosud tu a tam nepřestávalo mihotat záři přízračného ohně. Ale po palubě běsnil Bokar a řval: „Jste snad banda pověřčivejch a zbabělejch poseroutků? Popadněte za ty lana a otočte ji!“

Námořníci hecovaní do práce válečníkem přiskakovali k lanovi a přetahovali ráhna, takže se koráb stácel na jižní kurs a Hegen současně silně přetácel kormidlo. *Eroean* zvolna měnila směr. K jejímu otáčení přes východ k jihu přispíval severní vítr.

„Alamare!“ zvolal Aravan. „Ke mně!“

Starý mág k němu přešel na zád’.

„Jak daleko?“ zeptal se elf.

„Ne víc než deset mil. Možná méně.“

„Tentokrát jsem ho na vlastní oči viděl i já, Alamare, takže bych řekl, že se nemýlíte.“

Obrátil se k Frizianovi. „Jakmile to půjde, sděl mi rychlost lodi na tomhle kursu.“

Když se elfi koráb ustálil na jižním kursu a přesýpacími hodinami protékal písek, shodili Frizian s Artušem do moře provaz.

„Těsně pod jedenácti uzly, kapitáne,“ zvolal Frizian.

„Zatraceně!“ zaklel Aravan. „To je skoro hodinu daleko.“

Eroean směřovala k místu dopadu chomáče, aniž by získala nějakou rychlost. A na přídí stály Aylis s Jinnarin a vyhlížely hvězdným svitem před sebe.

Mířili k jihu, a jak se k místu dopadu blížili, vykřikl Aravan: „Dobře se dívejte!“

„Kdyby byl úplněk,“ zahromoval Jat, „pak bychom snad něco uvidět mohli.“

„Žádný strach,“ odušil Aravan. „Na přídí stojí paní Jinnarin. A slečna Aylis s mágským zrakem rovněž. A mně k vidění stačí světlo hvězd. I drimma vidí ve tmě výborně. Vzhledem k tomu, kolik je nás zrakově dobře vybavených, bychom tam snad mohli postřehnout cokoliv.“

„Ano, kapitáne, ale námořníci na palubě by také rádi viděli.“

„Hej, kapitáne,“ zařval Bokar od přídě, „paní Jinnarin vidí, jak se na vlnách něco pohupuje.“

„Kde, Bokare?“

„Asi dvě čárky od pravoboku.“

„Hegene, zaměř k tomu.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl kormidelník a trochu pootočil kormidlem.

O chvíli později opět zařval Bokar: „Někdo je ve vodě. Před námi smrtelné nebezpečí.“

Aravan přelétal zrakem celý obzor. „Nevidím nic, co by nás ohrožovalo. Rey-deau, stoč loď proti větru. Jatu, připrav člun. Ať se jedná o kohokoliv, vyzvedneme tu osobu na palubu.“

„Zůstaňte připraveni u katapultů,“ křikl Bokar, když zaslechl hvizdy píšťalky. Bylo sporné, zda válečníci takový rozkaz potřebovali, protože už dávno páčili bedny se střelivem.

„Neplave, kapitáne,“ křikl Bokar. „Jen se pohupuje na vlnách.“

„I přesto ho, Jatu, vytáhněte na palubu,“ nařídil Aravan.

Rychle byl na vodu spuštěn člun a Jatu s pěti dalšími muži do něj sestoupili. Mezi nimi dva válečníci, kteří měli účinkovat jako strážci a obránci, kdyby bylo třeba bojovat.

Aravan přihlížel, jak se člun poháněný vesly vzdaluje, a vzápětí zaslechl přes vodu Jatuův hlas. „Kapitáne, je mrtvý.“

Vylovili nahé tělo z ledové mořské vody a člun se vrátil ke korábu. Jinnarin, Aylis a Alamar se přidali k Aravanovi. Mezitím byla vrátkem do člunu spuštěna nosítka, mrtvola naložena a vytažena na palubu.

„Och, Adone,“ zajíkla se Aylis, když mrtvolu uviděla. Šlo totiž o hrůzně zmrzačené ostatky nějakého člověka mužského pohlaví. Měl vykuchané vnitřnosti, odtržené pohlaví, jeho údy se nepřírozně kymácely, jako by měl kosti uvnitř zpřelámané, a byl posetý ohyznými spáleninami.

Zhrozená Jinnarin odvrátila hlavu stranou.

„Kdo tohle způsobil?“

Tink se zadíval na mrtvého. „Žralok?“

„Kdepak, mládenče,“ zabručel Bokar, „ani žralok, ani jiná mořská potvora. Zlo, které tohle způsobil, neplave totiž v moři, ale kráčí po dvou.“

„Jsem vědma,“ řekla Aylis a poklekla vedle mrtvého. „*Percipe praeteritum*.“ Vzápětí zbledla ve tváři a zalapala po dechu. Počala sípavě dýchat, kroutila se ze strany na stranu, jako když se mamě pokouší vyprostit, a rozešťkala se bolestí.

Aravan přiskočil a odvedl ji. Aylis mu v náručí omdlela.

Nyní se k mrtvole sehnul Alamar a položil na ni ruce. „*Quis?*“ zeptal se naléhavě. Tvář mu zbělela zlostí a jedovatě zasyčel: „Durlok!“

XVIII
Lem
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

„Durlok?“ zeptal se Bokar. „Co je Durlok?“

„Durlok není žádné 'to', ale 'on'.“

„Dobře tedy, mágu, kdo je Durlok?“

Jinnarin vzhledla k Aravanovi, který klečel na palubě a přidržoval Aylis. „Aravane, brandy. Nepotřebujeme brandy?“

„Já pro ni dojdu, kapitáne,“ nabídl se Tink a vyrazil k zádovým kabinám.

„Žádnou brandy,“ zamumlala Aylis, jak otvírala oči. „Jsem v pořádku. To přetržení spojení bylo... těžké.“

„Nic překvapivého, dcero,“ řekl Alamar trpce. „Za tímhle vším je Durlok.“

Aylis vytřeštila oči, ale nepromluvila.

„Opakuju,“ zabručel Bokar, „co je zač tenhle Durlok?“

Jatu přelezl zábradlí. Letmo pohlédl na mrtvolu a poté na Aylis, která už seděla. Nahnul se přes zábradlí a křikl dolů: „Přepравte člun k zádovým zdvihákům, tady je paluba přeplněná.“

Tink přiběhl zpět s plnou karafou brandy, ale bez sklenky. Obrátil se a znovu odkvačil.

Zatímco Aravan pomáhal Aylis na nohy, Bokar zařval: „Kruk! Copak mi neodpovíte? Kdo je Durlok?“

Protože Alamarova hrubost překvapila, zíral na něj ohromeně. Vzápětí se opět zatvářil trpce a krákoravě odpověděl: „Je to Černý mág, trpaslíku.“

Jinnarin se zajíkla, ale zůstala zticha.

Bokarovy oči se zúžily. „Rozumím tomu tak, že jsou Černí mágové bídní.“

Alamar jednou trhaně přikývl.

Jinnarin se obrátila k Aylis. „Aylis, nejde o toho tajemného mága z vašich karet?“

Aylis jen rozhodila rukama, ale skřípavě jí odpověděl Alamar: „Je to jeho styl.“

Jinnarin ukázala rukou na zprzněnou mrtvolu. „A tomu člověku tohle udělal ten Durlok?“

V Alamarově zraku se objevil vztek. „Ano! O tom není pochyb.“

Bokar na něj pohlédl. „Jak tohle víte?“

„Protože vidím stopy jeho <ohně>, proto!“ vybuchl Alamar.

„Otče, uklidni se,“ dovolávala se ho Aylis. „Bokar není nepřítel.“

Opět dorazil Tink, tentokrát jak s karafou, tak i s pohárem. Alamar se zuřivě rozlédl, vytrhl Tinkovi karafu s pohárem a s mumláním se rázným krokem vzdálil.

„Za tímhle vězí něco víc, než by se na první pohled zdálo,“ poznamenal Aravan.

Aylis přikývla. „Máš pravdu, Aravane. Otec a Durlok... jsou odvěcí nepřátelé.“

Aravan pozdvihl obočí.

„Kdysi dávno spolu měli souboj,“ upřesňovala Aylis.

„Utkali se?“ vyhrkla Jinnarin překvapeně a civěla na Alamarova vzdalující se

žáda. „Nedovedu si Alamara s mečem v ruce představit.“

„Och, oni nesvedli souboj na meče,“ ohradila se Aylis. „Spíše šlo o souboj mágů: kouzlo proti kouzlu.“

Tink vypoukl oči. „*Magické* zápas,“ vydechl. „Čáry proti čarám.“

Aylis si povzddechla a řekla: „Myslím, Tinku, že to tak můžete nazvat.“

„Pane na nebi, slečno Aylis, co se stalo?“

Aylis se letmo rozhlédla po ostatních. „Durlok se držel Gyphonova učení a provozoval zakázaná umění. A aby získal ke svým kouzlům sílu, využíval utrpení druhých. Otec na to přišel, postavil se mu a došlo ke strašné bitce. Nakonec byl Durlok poražen, Rada ho uvěznila a veškeré čarování mu zakázala. Durlok i otec byli vzájemným soubojem vyčerpaní a trvalo jim dlouhá léta, než se opět zotavili. Durlok po zotavení uprchl a zmizel. Kam, nikdo nevěděl, ale otec vždycky předpokládal, že odletěl z Vadarie do říše Mithgar. Zdá se, že se nemýlí.“

Jatu rychle odhlédl z Aylis k záďovým kajutám, kam Alamar odešel. „Kdy se tohle stalo, slečno Aylis?“

Aylis pokrčila rameny. „Před tisíciletími, před mým narozením.“

Za nimi se ozvalo prozpěvování, při němž muži vytahovali člun zpět na palubu.

Jatu se teď zahleděl na mrtvolu. „Kapitáne, jak chcete naložit s tímhle... člověkem?“

Aravan se obrátil k Aylis. „Je ještě něco jiného, co dokážeš podle toho zabitého zjistit?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne. Víím, jak byl zavražděn a proč. A otec ví, kdo ten čin spáchal. Víc už vědět nemusíme.“

Aravan pohlédl na Tinka. „Tinku, zajdi za Arlem. Řekni mu, ať tělo se zátěží zashije do plachtoviny. Postaráme se, aby měl slušný námořnický pohřeb.“

„Rozkaz, kapitáne.“ Hoch odběhl.

„Jaký teď nasadíme kurs, kapitáne?“ zeptal se Frizian. „Kam poplujeme dál?“

Aravan pohlédl na Jatua s Bokarem a nakonec shlédl k Jinnarin. „Na východ, Friziane, přímo na východ. Sto padesát mil, protože, jak se domnívám, právě tam dopadne příští útržek a my musíme Durlokovi ve spáchání dalšího z těchto odpor-ných činů zabránit.“

Jinnarin znovu vrhla letmý pohled na zohavené ostatky. „Proč by Durlok něco takového dělal, Aylis?“

„Aby získal sílu ke své magii, Jinnarin. Jde o způsob, kterým Černí mágové využívají zlosti, strachu a utrpení druhých k zisku <ohně> pro své čáry.“

Alamara zastihli v kapitánově pracovně. Nacházel se v hlubokém zadumání. Na stole před ním stála dosud zazátkovaná plná karafa brandy a nepoužitá sklenka. Jak vcházeli do přijímací místnosti, Alamar letmo vzhlédl, rozhlédl se a nakonec upřel pohled na Aravana. „Kapitáne, musíme plout na východ, k dalšímu místu, kde se Durlok pravděpodobně zdržuje. Nemůžeme mu dovolit, aby tohle provedl znovu.“

„Máte pravdu, mágu Alamare,“ odpověděl Aravan.

Ještě v době, kdy Alamar mluvil, zazněl signál píšťalky k opětovnému zachycení větru do plachet, takže loď zpomalila před mrazivou jihozápadní brízou.

Bokar si sňal helmici a položil ji na stůl. „Dopouštíme se zde domýšlivého předpokladu,“ zavrčel.

„Domýšlivého?“ zeptal se Jatu.

„Ano, domýšlivého,“ odpověděl trpaslík. „Předpokládáme, že se ten Černý mág bude zdržovat v místě dopadu příštího chomáče, ale kdopak ví, zda tyhle přeludy vůbec sleduje?“

„Ach Bože,“ odvážila se špitnout Jinnarín. „Domníváte se, že ten chomáč sletěl na místo nálezu Durlokovy oběti čirou náhodou?“

Bokar pokrčil rameny. „Snad.“

Jatu si odkašlal a řekl: „Na druhou stranu ty útržky možná jenom nesleduje. Možná je jejich příčinou sám.“

„S jakým úmyslem?“ zeptal se Bokar. „Proč by něco takového dělal?“

Všechny zraky se stočily k Alamarovi.

Starý mág trhaně pohnul rukou. „Na tom, proč, nesejde. Záleží jen na tom, že ho musíme zastavit.“

Aylis si k němu přisedla. „A jak si to jeho zastavení představuješ, otče?“

„Kdysi dávno jsem mu vypálil rybník, Aylis, a dokážu to udělat znovu.“

Jinnarín nechápavě svažila čelo. „Vypálil jste mu rybník?“

Alamar rázně přikývl. „Porazil jsem ho, pysko. Vyřídil jsem ho.“

Aylis vzala jeho ruku do dlaní. „Otče, tehdy jsi byl v nejlepší formě.“

Alamar vysunul bradu a zlobně se na ni zahleděl, ale Aylisin strnulý pohled se ani nezachvěl, oba páry zelených očí na sebe zíraly, aniž by se některý z nich odvrátil. Konečně promluvil Alamar: „Ale zastavit ho je nezbytné.“

„Můžeme odplout do Kairnu,“ řekla Aylis. „Ve škole se jistě najde někdo, kdo ho dokáže porazit.“

„Dcero, vydáme-li se teď do Kairnu, ztratíme Durlokovu stopu.“

Aylis letmo pohlédla na Aravana, jako by se u něj dovolávala pomoci, ale elf řekl: „Myslím, že tvůj otec má v tomhle pravdu, *chieran*. Je-li náš předpoklad správný, pak se Durlok vydá na příští místo dopadu útržku.“ Aravan vytáhl mapu z krabice, v níž byla uložena s jinými, a ve světle lampy ji před nimi rozprostřel. „Vzhledem k tomu, že se chomáče přemísťují padesát leagues za den, můžeme do té doby doplout do Kairnu a zpět a pak pokračovat dál k místům jejich možných dopadů, ale *aro!* mezitím se posunou o dalších dvě stě leagues na východ... celkem šest set mil. To je umístíje do,“ Aravan zabodl prst do pevniny, „do tohoto bodu: do říše Thol. Budou-li vlastně pokračovat v tomtéž kursu, ocitnou se hluboko ve vnitrozemí. Ne, Aylis, cestuje-li Durlok na východ a my ho chceme dohnat a skoncovat s jeho ohavnými činy, je čas právě teď.“

Jatu souhlasně přikývl a dodal: „A nezapomínejte, že závisíme na větru, takže kdyby při plavbě do Kairnu či od něj ustal, než bychom se opět mohli pustit do pronásledování, museli bychom vyčkat na jeho návrat. Raději bych sledoval horkou stopu za větru, než vychladlou a vyčichlou.“

Aylis se postupně na každého z nich zahleděla. „A co podnikneme, pokud ho dostihneme, co? Má někdo z vás zde sílu se mu postavit?“

Bokar pozvedl svou sekyru. „Jen mi umožněte, abych ho tímhle praštil po krku.“

Pak, bez ohledu na jeho sílu, půjde o maličkost.“

„Pochybuji, trpaslíku,“ zasupěl Alamar, „že byste měl šanci... tedy, pokud by vás Durluk viděl přicházet.“

Jatu na mága zažíral a řekl: „Pak ho musíme dostat, aniž by si toho všiml.“

Aylis obrátila dlaně vzhůru. „Znovu se ptám, kdo mezi námi na to má sílu?“

„Možná, že já,“ řekla Jinnarin. Její hlas se ozval z chomáče stínu shluklého uprostřed stolu.

Chvilí nikdo nepromluvil a tak se znovu ozvala Jinnarin: „Mohla bych se k němu nepozorovaně přikrást. A nezapomínejte, že mé šípky jsou smrtelné.“

„Úkladné vraždy postrádají cti,“ zavrčel Bokar.

Jatu pozvedl obočí, ale neřekl nic.

„Ne, pysko,“ řekl Alamar, „to je příliš nebezpečné. Musíme přijít na jiný způsob.“

Chomáček stínu se rozplynul a ve světle lampy se opět zjevila Jinnarin.

Jatu pohlédl na Aravana. „Určitě je na nějaké lodi, kapitáne. Potopte loď a utopí se i on.“

Alamar opět zasupěl. „Kdepak, neutopí. Potopte jeho loď a on prostě odejde.“

Aravan si okamžitě vzpomněl na mokré šlápoty, které za sebou Alamar zanechal při své první návštěvě *Eroean* kotvíci v té době v arbalinském přístavu.

Bokar udeřil pěstí do stolu. „A co ho podpálit. Vrhout na loď ohnivé koule a zapálit ji.“

Alamar znovu nevrle odfrkl. „Nepamatujete si, co jsem udělal s ohnivými koulemi těch kistanianských korzárů? Provede totéž... nebo i něco horšího.“

„Když ho dostaneme nepozorovaně, tak ne,“ řekl Jatu, „přikrademe-li se k němu v noci. Možná bychom jeho loď zvládli podpálit, zatímco se bude zdržovat v podpalubí.“

„Nulová naděje,“ jízlivě podotkl Alamar.

„Dobrá, mágu,“ zaskřípěl zuby Bokar, „máte snad lepší plán?“

„V tomhle okamžiku ne, trpaslíku. Ale než se tam dostaneme, něco vymyslím.“

Skupinka upadla v mlčení, nikdo se neozýval. Po chvíli se na shromážděném kolem stolu zadívala Aylis.

„To je všechno? Tohle je to nejlepší, co jsme vymysleli? Nějak se s touhle báječnou lodí přikrást k Durlokově a vystřelit na ni ohnivé střely v naději, že bude mág zrovna v podpalubí? Tohle je náš plán? Ha! A jistý!“

„Dcero!“ vyštěkl Alamar, „povídal jsem přece, že něco vymyslím.“

„Inu, v to doufám, otče. Doufám, že alespoň *jeden* z nás přijde s lepší strategií, a to brzy, protože na to máme méně než den.“

Starý mág přecházel po své kajutě a něco si pro sebe mumlal. Konečně se otočil a řekl Jinnarin: „S ohněm lze bojovat jedině ohněm.“

Jinnarin vykulila očka. „Ale já myslela, že je lepší uhasit plameny vo-“

„Arg, pysko! Kde máte rozum? Nemám na mysli obyčejný plameny. Já myslím <ohně>. Kouzlení.“

„Já mám rozum přímo tady, Alamare!“ odsekla mu Jinnarin a ukazovala si na spánek. „Chcete-li, abych věděla, o čem mluvíte, pak navrhuji, abyste mluvil jasně!“

„Inu, chci říci, pysko, že kouzlo přemůže zase jen kouzlo.“

„Ale Aylis říkala-“

„Na tom, co Aylis říkala, nezáleží.“

„Ale Alamare, nemá pravdu?“

Alamar zabručel a pak řekl: „V některých věcech ano, pysko. -Ale poslyšte, mám v úmyslu Durloka přepadnout, překvapit ho, jak říká Jatu, dopadnout ho, aniž by si toho byl vědom.“

Při té představě si stařec zamnul rukama.

„A jak to navrhujete provést, Alamare?“

„Inu, pysko, uvažte tohle: co když Durlok nebude ohnivé koule schopen zahlédnout, he? Co pak?“

„Um... myslím, že by pak na jeho loď dopadly bez překážky.“

„Přesně tak,“ uchechl se Alamar. „Přesně tak. Já je totiž dokážu zahalit kouzlem, udělat je, *hmm*, nepostžitelné.“

„Ale Alamare,“ namítla Jinnarin, „nevyužije prostě k zahlédnutí jejich přiletu mážského zraku?“

„To by mohl, pysko, a proto ho musíme překvapit, aby neměl žádnou šanci. Pak mu zapálíme loď, a když unikne, přišpendlíme ho šipkou z katapultu. Tohle s jeho plány, ať jsou jakékoliv, skončuje.“

„Ale Alamare, vy předpokládáte, že je opravdu na lodi. Co když není? Co pak?“

Alamar na ni zazíral. „Jak jinak by se pohyboval uprostřed oceánu, pysko? To mi povězte.“

„Já nevím, Alamare. Vy jste mág. To vy mi to vysvětlíte.“

„Pchá! Tohle nestojí ani za úvahu.“

Jinnarin se neochotně podvolila a vzápětí k mágovi vzhlédla.

„Tohle je váš plán? To je všechno?“

Alamar přikývl. „Co si o něm myslíte?“

„Inu, Alamare, myslím, že má spousty děr. Poslyšte, je-li Durlok mágem, jak se domníváte, nebude pak vašim kouzlům čelit svými vlastními? Neuhasí pak každý oheň, který na jeho lodi zapálíme? Neobráti každou střelu z katapultu v její dráze zpět a nepošle ji na nás? Chci říci, abyste se na to podíval takhle: kdybyste byl na nějaké lodi napaden takhle vy, Alamare, jak byste se zachoval? A ať už byste jednal jakkoliv, nebude to přesně tak, jak se zachová Durlok?“

Bokar, Jatu a Frizian popíjeli horký čaj u stolu v lodní jídelně. „Říkám, že to provedeme přesně tak jako té pirátské lodi v Alackých úžinách,“ prohlásil Bokar.

„Jen s tím rozdílem, že tentokrát to budeme my, kdo se přitáhne. Pak spustíme můstky a přeběhneme je. Současně se na nepřátelskou loď někteří přehoupnou na lanech a lodi se zmocníme. Je to takhle prosté.“

„Och?“ zamumlal Jatu s pochybovačným výrazem ve tváři. „Takhle prosté? Zapomínáš, Bokare, že na palubě té druhé lodi je mág a tam, kde se to týká mágů, není prosté nic.“

„Bah!“ křikl Bokar. „Na *Eroean* je čtyřicet válečných chákka, všichni ozbrojeni a obrnění. Pochybují, že nějaký mág může přestát takový nápor, zvláště, bude-li překvapivý.“

Jatu přikývl, ale ozval se Frizian: „Snad ano, veliteli, ale tenhle Durlok se určitě neplaví sám. Jistě má vlastní posádku. A pokud ano, ta určitě nebude jen tak postávat kolem, zatímco se jim pohrme na loď a půjdeme po mágovi. Chci říci, že budeme bojovat o život.“

Bokar souhlasně přikývl. „Pravda, Friziane, ale věz, že deset z mých Chákka je ozbrojeno kušemi, a právě ty pověřím úkolem najít toho mága a sejmut ho. Jistě si pár šipek svůj cíl najde. Všechny je svést stranou nedokáže.“

Než mohl druhý lodní důstojník odpovědět, přistoupil ke stolu jeden námořník. „Pane Friziane, začíná se měnit vítr. Je trochu teplejší a vane od jihu.“

Jak se Frizian zvedal a chystal se k odchodu, potřásl Jatu hlavou a řekl: „Snad bude tenhle tvůj plán opravdu úspěšný, Bokare, ale má slabinu, na kterou už poukázala slečna Aylis: jak se s touhle nápadnou lodí dostaneme k té Durlokově, aniž by si nás všiml?“

„Omdlévání není mým zvykem,“ řekla Aylis, jež právě stála uprostřed kajuty, kterou sdílela s Aravane.

Aravan pozvedl obočí. „*Chieran!*“

Aylis zavrtěla hlavou. „Už se mi to stalo dvakrát. Poprvé, když jsem se pokusila vyčíst něco z tvých karet, drahý, a podruhé, když jsem přiložila ruce na... na tu Durlokovu oběť. Nikdy předtím jsem neomdlela, ale nyní se zdá, že se z toho stává zvyk.“

Aravan si ji přitáhl k sobě a jeho silné paže ji objaly. Pojednou se oddálil a zadíval se na ni. „Aylis, ty se chvěješ.“

Aylis si ho k sobě znovu přitáhla a spočinula mu hlavou na rameni. „Obávám se, Aravane; obávám se o otce.“

Aravan ji pohládl po vlasech. „Přeješ si o tom promluvit?“

Aylis si povzdechla, odtáhla se, přešla k lůžku a posadila se. Aravan si obrátil židli a usadil se na ni obkročmo, čelem k Aylis.

„Durlok je Černý mág,“ začala Aylis, „a Černí mágové získávají svou <sílu> nikoliv zvláštního nitra, nýbrž spíše z vnějšku. Využívají bolesti, utrpení a muk jiných, jejich nenávisť, strachu, hrůzy; všeho, co je zdrojem síly k jejich ohybným čarům. A proto, vzhledem k tomu, že mají dostatek obětí, je jejich energie bez hranic.“

Můj otec naopak využívá k čarování vlastní vnitřní energii. A nyní ji už vyčerpál či téměř vyčerpál. Než ji znovu doplní, může čarovat jen omezeně, a kdyby využil všechn svůj <ohně>, zahynul by.

A hrozné je, že mu nemohu pomoci, protože má síla tkví ve shromažďování zvěstí, i když v současné době je mi v tom bráněno. Nemohu mu ani propůjčit něco z mého <ohně>, protože nevím jak. Och, existují kouzla, která by převedla <sílu> ze mne na něj, ale nejsem do nich zasvěcena... a myslím, že ani otec ne. Ale i kdybychom je znali, je sporné, zda by kouzla takového druhu využil, protože se velmi podobají upířímu vysávání, jehož Černí mágové využívají k vlastnímu posílení.

Proto mám strach, Aravane; kdybychom se totiž s Durlokem setkali tváří v tvář, vím, že se otec neudrží. Napře svůj <ohěň> proti peklu Černého mága. A jestli ano, zemře.“

Vítr se dál přesouval od jihovýchodu k jihu a současně se jeho síla zmiřňovala. Vzduch byl poněkud vlažnější, i když jen nepatrně, protože na okraji mezi Westonským oceánem a velkým Severním mořem stále přetrvávala zima. *Eroean* plula dál a směřovala neustále k východu, a Rico nyní píšťalkou dával pokyn ke stočení plachet, aby zachytily slábnoucí vítr z boku.

Časně v půli dopoledne vyšel kapitán Aravan na palubu, na níž se už shromáždila celá posádka k prostému obřadu, k námořnickému pohřbu Durlokovy oběti. Zatímco stáli všichni pohromadě pod hedvábným plachtovím, vyřkl kapitán modlitbu, v níž žádal Velikého Adona, aby si duši zabitého muže vzal k Sobě. Za Ricova hvizdu na rozloučenou pak námořníci sklopili fošnu a nechali tělo zahalené v plátně sklouznout do moře, kde je zátěž stáhla pod studené šedé vlny.

Hodiny mýjely, oblohou se ploužilo nízké zimní slunce, vítr se neustával utišovat, ale protože jej *Eroean* vesměs nabírala, plahočila se mořem dál.

„Jakou máme rychlost, Bodere?“

„Šest uzlů a pořád klesá, pane.“

Na palubu přišla Aylis. Hledala Aravana. A když ho našla, řekla: „Přemyslím o té věštbě, kterou jsem vyslovila, když jsem se ti snažila vyložit karty, drahý. Zdá se mi, že bych tě měla začít učit něco z jazyka mágů, protože máš-li vtáhnout ohěň do temného drahokamu, budeš k tomu ta slova potřebovat.“

Aravan se na ni strnule zadíval. „*Chieran*, vůbec není jisté, že ta věštba byla určena mně. Koneckonců, nedívala ses na mě, nýbrž spíše skrze mne.“

„Přesto tě, drahý, budu vyučovat slovům, která bys třeba mohl potřebovat při vyslovování Pravojmení nějakého předmětu.“

Aravan se podvolil a tak se společně rozešli k přídi. Aylis cestou tiše promlouvala a Aravan její slova opakoval.

A vítr stále slábnul.

Jinnarin s Alamarem seděli v lodní jídelně a konečně snídali. Rux ležel pod stolem a ohryzával kus sušeného masa. Zatímco snídali, vynořil se z kuchyně kuchař Trench.

„Mám tam pro vás něco extra, paní Jinnarin. Takovou sladkůstku, esi to tak můžu říct. Jo, pro vás, paninko... ždíbec medový plástve. Mělo by vám to teďkonc báječně sednout k tomu sucharu.“

Jak Alamar uviděl medovou plástev, sběhly se mu v ústech všechny sliny. Jinnarin vzhledla k Trenchovi. „Inu, děkuju vám, Trenchi, ale co jsem kdy udělala, abych si takovou pochoutku zasloužila?“

Trench rozpačitě zašoupal nohama a řekl: „Inu, paninko, víte, vy ste totiž pro mě vyhrála tu lotynku skrzevá ty chomáče. Dvě stě měďáků to bylo, jedno sto za každé kupón vytažené z klobouku. A dyž ste zahlídla ten první, tak sem vyhrál. No, dvě stě měďáků teda neni nic moc, ale tady de hlavně vo tu prestiž z vítězství. Ted' se

můžu naparovat nad kámošema, protože sem mezi nima proslulej jako Šťastnej Trench, a za to vám děkuju. Víte, hoši z posádky si teď konč myslej, že vařim eště lip, dyž sem ten šťastnej a tak. A proto vám dávám tu plástev, kerou sem šetřil k ňáký extra příležitosti, a todle je právě vona.“

„Inu, tak vám tedy děkuju, pane Šťastný Trenchi. Vychutnám si z té plástve každý kousek.“

Trench trhaně přikývl a svižným krokem se zase vrátil do kuchyně.

„Sníte ji celou?“ zeptal se žalostným hlasem Alamar.

„Tolik, kolik dokážu, Alamare,“ odpověděla Jinnarin plnými ústy. „Vyžijte si z toho, co máte.“

„Cože? Co jste to povídala, pysko?“

Jinnarininy čelisti se pohybovaly nahoru dolů, jak žvýkala a žvýkala, až konečně polkla. „Povídala jsem, že vaše může být vše, co zbyde.“ Zlomyslně se usmála a ukousla si další velké sousto.

Když Jinnarin, Rux a Alamar vyšli na palubu, stáli Aylis s Aravanem v jejím středu. Vědma elfa stále vyučovala slovům mágské řeči. Alamar, olizující si rty ještě sladké od medu, se zastavil a chvíli naslouchal. „Kéž bychom,“ řekl konečně, „znali slova Černých mágů pro drahé kameny. Ty byste se měli také naučit.“

„A jak ty ses naučil jejich výrazu pro oheň, očeň?“

„Pýr! To bylo při souboji s Durlkem. Ve snaze mě zapálit, několikrát zaječel pýr. Jednou úspěšně. Jinak jsem to pokaždé uhasil.“

Jinnarin vykulila očka. „Vy jste hořel?“

Alamar přikývl a pak odmítavě máchl rukou. „Och, to jsem nehořel *já*, ale mé šaty.“

„Och,“ vydechla Jinnarin. Pak se jí oči znovu rozšířily a zalapala po dechu. „Co jste dělal? Nespálil jste se?“

„To je otázka!“ vykřikl Alamar. „Samozřejmě, že ano, pysko. Nelze mít na sobě hořící šaty a nepopálit se.“

„Ale jak jste se zachoval?“

„Co myslíte, že jsem udělal? Zapálil jsem *jeho* šaty.“

Jinnarin si dupla nožkou. „Ne, Alamare. Já myslím, co jste dělal s vlastními hořícími šaty.“

„Inu, proč jste se na to nezeptala hned? Odeslal jsem je pryč, to jsem udělal.“

„Odeslal-?“

„Ano. Způsobil jsem, aby odlétly jinam. A ten souboj jsem dokončil úplně nahý.“

„Och.“

Aravan se smál a přidržoval se přitom Aylis, která se rovněž hihňala. A když se na ně Alamar nasupeně zadíval, Aravan řekl: „Odpusťte mi, mágu Alamare, ale nemohu jinak. Jistě to byla hrozná situace a já o tom nepochybuji, ale vidět vás v hořících šatech a vzápětí, jak tam stojíte nahý, inu, to musela být věru senzační představa.“

Alamar vysunul bradu. „Hořet není žádná legrace,“ řekl, obrátil se na patě a

dlouhými kroky odešel.

Aravan se obrátil k Aylis. „Později se mu omluvím, *chieran*, až bude mít čas poněkud vychladnout.“

Aylis shlédla na Jinnarin s Ruxem. „Jinnarin, nezašla byste za ním a nepokusila se ho trochu uchlácolit? Vzdor svým způsobům si vás váží.“

Jinnarin si povzdechla a obrátila se k odchodu. Asi po dvou krocích se otočila a ušklíbla se. „Víte, já si ho, vzdor jeho způsobům, také vážím. -A, och, mimochodem, včera ráno se mi zase zdál ten ošklivý sen. Teď přichází jednou za tři až čtyři dny.“ Znovu se otočila a s Ruxem v patách se vydala za Alamarem.

Aylis se zadívala na Aravana. „Požádala jsem ji, aby mi řekla, až se jí zase bude zdát. Při všem tom nočním bdění a denním spánku bych ráda věděla, zda se nějak nezměnil.“

„Možná bychom ho teď mohli nazývat denní můrou,“ řekl Aravan a nevesele se usmál.

Aylis sebou uštěpačně trhla. „Ach, Aravane, ještě ty si k tomu všemu přísazuj, *iocatio*.“

„*Iocatio*?“

Aylis přikývla. „Další mágské slovo, které znamená 'ničemo'.“ Oplatila mu úsměv. „To proto, že ti při těchto závažných věcech chybí patřičná vážnost.“

„Ale *chieran*, já bych se čelem k nepřízni osudu raději smál, než abych se zasmušil a stal se zarputilým, bez ohledu na to, co je v sázce.“

Aylis vztáhla paži a vzala ho za ruku. „Jí vím, drahý, i já bych ráda.“

Aravan pozvedl prsty k jejím rtům a upřel svůj safírový pohled do jejích smaragdových očí. Se zjihlým pohledem řekla: „Nejdřív, drahý, další lekce, a teprve pak si vybereme odměnu.“

Aravan se široce zašklebil. „Tak do toho, slečno. Žádné průtahy.“

Aylis si uvolnila ruku a řekla: „Když spojuješ dvě mágská slova, obvykle změníš koncovku prvního, někdy přidáš 'o' a jindy zase přidáš...“

Jižní vítr odumřel hned po západu slunce, takže plachty *Eroean* zůstaly zplihle viset. Frizian se obrátil k Aravanovi. „Zachytily nás rohy zimního bezvětrí, kapitáne. Mám nechat spustit na vodu čluny?“

Aravan rychle pohlédl na hvězdy. „Jsme o několik leagues pozadu, Friziane. Příliš daleko na to, abychom loď vlekli na veslech. Ne, ponech čluny na palubě.“

„Kruk!“ odpoví si Bokar. „To znamená, že to zřejmě nahrává Durlokovým nekalým záměrům.“

K Aravanově boku přistoupil Boder. „Kapitáne, na moři se tvoří mlha.“

Aravan s Bokarem a Frizianem přistoupili k zábradlí a zahleděli se přes něj. Druhý důstojník přitom vysoko ve vzduchu přidržoval lucernu, aby tak svému lidskému zraku napomohl zahlédnout hladinu dole, zatímco Bokar s Aravanem nic takového nepotřebovali. „Proklatě!“ vykřikl Frizian. „Teplý vzduch nad studenou vodou. Já tušil, že ten jižní vítr nevěstí nic dobrého. Dnes v noci bude mlha, kapitáne.“

„Kala!“ zakrákoral Bokar. „Bude-li mlha dost hustá a roztáhne se dost daleko,

dnešní noc polární záři Černý mág neuvidí.“

Aravan se k němu otočil. „Veliteli, má-li prsty v těch chomáčích opravdu Durlok, pak snad máš pravdu a mlha mu jeho plány zhatí. Ale věž, že je zima a my jsme na okraji Severního moře, takže mlha oděje *Eroean* námrazou.“

Frizian vzlhl k hedvábným plachtám. „Kapitáne, neměl bych je nechat natěsno skasat? Aby se námraza tolik neroztáhla?“

„Ale jestli se vítr vrátí,“ zabručel Bokar, „bude nám trvat déle, než se pod něj dostaneme.“

Aravan přikývl a pak řekl: „Friziane, začne-li mlha stoupat do stožárů, pak dej hvizdem signál posádce a plachty skasejte. Raději ztratím čas vytahováním plachet než setřásáním ledu.“

„A co táhla a kladky, kapitáne?“ zeptal se Boder. „Budou taky namrzat.“

„To se nedá nic dělat, Bodere,“ odpověděl Aravan. „Budeme s nimi muset často pracovat, aby zůstaly průchodné.“

Bokar se letmo ohlédl na zvedající se mlhu. „Zhouba i požehnání,“ postěžoval si. „Zhouba, stejně jako požehnání.“

Mlha ležela na mořské hladině a postupně *Eroean* zahalovala. Frizian dal povel Reydeauovi, aby dal hvizdem rozkaz posádce. Ta pak opatrně šplhala vzhůru po příčlích provazových žebříků. Muži zcela skasali horní plachty a přitáhli kosatky se stěhovkami, a *Eroean* se teď volně nesla na vodě, aniž by na jejích stožárech vlála jediná plachta. A mlha stoupala stále výš a výš. Zastírala světlo hvězd, až nebe nakonec zakryla úplně. Rozsvícené lucerny působily ve vířící šedi jako přízračné žluté kruhy. Paluby se klouzaly a téměř nebylo možno po nich chodit. Posádka proto napjala všude oporná lana. Všichni, až na strážní hlídky na stožárech, se zdržovali na palubě. V tom příkrovu z mrazivé mlhy se všechny zvuky ztlumily, ticho narušovalo jen pleskání vody o trup... to a podupávání palubní hlídky. Nastala půlnoc, přešla, a mlha, která nepřestávala houstnout, svírala loď ve svém ledovém sevření. A muži na hlídce dokázali dohlédnout sotva stopu či dvě daleko. I přesto setrvaly hlídky elfího korábu ve střehu a naslouchaly.

Aravan v podpalubí náhle procitl z hlubokého spánku a prudce se posadil. Jeho ruka svírala chladný modrý kamenný amulet, který nosil na krku. Vedle něj vzlhl Aylis, zrak otupělý spánkem. „Co-?“

„Obleč se!“ sykl Aravan, který si právě natahoval kalhoty a obouval vysoké boty. „Nebezpečí!“

Lobbie, který v té chvíli postával na palubě ve středu lodi, naklonil hlavu ke straně, protože se mu zdálo, že přes pleskot vln zlehka narážejících o trup zaslechl nějaké zašplíchnutí. *Pravobok*, pomyslel si, a za pomoci palubního lana se tím směrem vydal. Vyklonil se přes zábradlí a bedlivě naslouchal. Pokoušel se tlumící mlhou něco zaslechnout. *Támhle!* Šplouchnutí, další, pak jednolitě pleskání a náhle se v temnotě, čern proti černotě, začalo nejasně vynořovat něco nesmírného, co před sebou hnalo svíjející se mlhu.

„Ledo-!“ zařval Lobbie, ale jeho výkřik zanikl v praskotu lodního dřeva, jak se do boku zabořila jakási ohromná temná masa a došlo k proražení trupu *Eroean*.

Lobbie se sice zvrhl přes zábradlí, ale podařilo se mu zachytit namrzlého sloupku. Zůstal tam hrozivě viset, ječel o pomoc a ruce v rukavicích, jimiž svíral namrzlý sloupek, mu prokluzovaly. Koráb se zachvíval, dřevěné lodní vybavení se tříštilo a Lobbieho pravačku to z namrzlého bronzu setřáslo... už už se zdálo, že se zřítí. Pojednou ho kdosi chňapl za zápěstí a vytáhl ho přes zábradlí na palubu. To obr Jatu ho, uprostřed rachotu praskajících trámů, tlukotu jakéhosi bubnu a nesmírného šplí-chotu a čeření vody, vytáhl do bezpečí.

Zatímco se koráb zachvíval a trhaně zmítal, chytil se Lobbie za zábradlí a vytáhl se na nohy. „Ledová kra!“ zařval znovu a ukazoval na černou siluetu na pravoboku. Ale už když vykřikl, uvědomil si, že se zmýlil.

Buum!... Buum!... Buum!... Buum! zaznívaly úderu bubnu a uprostřed tříštění bednění trupu se černá masa zvolna stahovala, zatímco *Eroean* sebou pošukávala a skřípěla jako zpustošený zajíc v mordě nelítostného loveckého psa.

Pojednou se elfí koráb pohupoval na moři volně. Černota po jejím boku se zmírnila, vzdalovala se a nakonec se v mlze úplně rozplynula. A za řevu lidí i trpaslíků se *Eroean* začala potápět. V jejím trupu zela díra, do níž proudila ledová voda.

A z mrazivé mlhy zazněl, v dunění bubnu a šplíchání zčeřené vody, chladný smích.

XIX
Gelen
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

„Obsadit podpalubní pumpy!“ zařval Jatu. „Máme trhlínu!“

Posádka se klouzala po palubách hladkých jako sklo. Kdosi začal vyzvánět na zvon, zatímco jiný zase dul na mosazný roh. Koráb zasáhla vražedná rána, která otřásla celou dřevěnou konstrukcí, a muži, trpaslíci, mág, pyska, elf i lišák vráželi do všeho, co jim stálo v cestě. Lidé i trpaslíci znovu vstávali na nohy a pod vedením Friziana se hnali dolů, prolétli nižší palubou a řítili se do hlavního nákladového prostoru. Dovnitř se nemilosrdně drala ledová voda Severního moře. Všechno zaplavovala a byla tak chladná, že až páčila. Muži pod vlivem smrtelného mrazení vykřikovali a dokonce i drsní trpaslíci se zajíkali, jak se ledovým proudem pracně probíjeli dozadu. Námořníci se chápali fošen, kladiv, dlouhých těžkých hřebů, pil, seker, palic a klínů a probíjávali si cestu vpřed, ale moře je odmršťovalo, sráželo do vody a vtahovalo pod hladinu podobně jako trpaslíky, kteří se je pokoušeli vytahovat, anebo je chránit ve vlastním sevření. Natahovali se, chňapali po zápolících námořníků a vytahovali je z proudící vody. Vlivem chladu byli ochromeni a v šoku. A moře dovnitř burácelo dál.

Aravan, který už byl mezi nimi, shromáždil oddíl a společně se rozběhli chodbou nahoru.

„Kapitáne!“ zvolal zadýchaně Hogar, „musíme připravit čluny! Potopíme-li se v tomhle moři, vydržíme v té ledové vodě tak deset tepů srdce!“

„My se nepotopíme, Hogare,“ ucedil mezi zuby Aravan vpředu.

Zastavili se jen do té doby, než rozsvítili lucerny, a pak se po kluzkých palubách a mlhou přemístili k hlavnímu průlezovému poklopu. „Arlo, otevři ho!“ přikázal Aravan. „Vy tři pomozte. A ty, Arlo, vyndej náhradní plachtu! Roztáhni ji podélně na pravoboku nad tou trhlínou! Ostatní pojd'te se mnou!“ Pak se cupitavě vydali k přídi a cestou ručkovali po oporných lanech, aby se uchránili před pádem. Námořníci s trpaslíky klopotně postupovali za kapitánem, všichni v drsném zimním vzduchu na kost promáčení a promrzlí, a lucerny, které nesli, vrhaly v přilnavé a ledově křišťálové mlze zářivá kola.

Po otevření skříní na přední palubě zdvihl Aravan těžkou cívku slaném a zařval: „Dokane, ke mně! Hogare s Hegenem, vy přineste druhé zdvihací lano! Artuš s Daskem třetí!“ A zatímco se skupina rozběhla splnit rozkazy, Aravan uvolnil uzel na cívce a podal jeden konec lana Dokanovi. „K čelenu!“ vyštěkl. „Vy ostatní za námi! Počítejte si stejně jako já s Dokanem!“

„Kapitáne,“ ozval se chraplavě Dokan, jak se škrábali vzhůru po schůdcích na přední palubu, „jaký je záměr?“

„Zacpeme tu díru pod kýlem,“ ucedil Aravan. Dospěli k čelenu, Aravan se vysunul na zledovatělý z lodi trčící stožár a zvolal: „Dokane, pořádně ho na svém konci zavěš.“ Pevně sevřel konec zdvihacího lana a zbytek shodil do moře. Když se provaz odmotal a dopadl do vody, rozkomíhal Aravan svůj konec asi dva yardy pod

sebou, hodil ho pod čelen a na opačné straně ho zachytil. Potom sklouzl na přední palubu a pevně se přidržel lanoví. Zdvihací lano teď tvořilo pod přídílí velkou smyčku. „Teď musíme lano přetáhnout do středu lodi, Dokane, ty na levoboku a já na pravoboku. Nepřestávej ho pevně držet. -Hogare, Hegene, Artuši a Dasku, dejte pozor, plachetní rozpěra je kluzká. Přehod'te ty provazy jako my a pak pokračujte dál.“

Když zdvihací lano protáhli pod kýlem, pracně se zase vraceli do středu lodi. Každý z nich pevně lpěl na svém konci lana a provlékal ho vně a kolem příčlí provazového žebříku, napínacích příčlí a podobných záchytných míst, Dokan na levoboku, Aravan na pravoboku. Když dospěli k hlavnímu průřezu, vrátili se už Arlo s pomocníky zdola a před nimi ležela rozvinutá náhradní plachta.

„Arlo, ke mně. Vy ostatní přineste další tři lana,“ přikázal Aravan a muži se sklouzáním odšourali přes zledovatělou palubu ke skříním, aby je přinesli. „Dokane, pevně drž!“ křikl Aravan na trpaslíka na druhé straně lodi. Pak s Arlem rychle protáhli lano očkem spodního levého okraje náhradní plachty.

„Kapitáne!“ zařval zoufale jeden z mužů, který se otáčel kolem podpalubní pumpy na střední palubě. „Vona se potápí!“

Eroean nesená na vlnách se počala sklánět do ledového moře zahaleného mrazivou mlhou.

Právě v té chvíli dověkli Hogar s Hegemem na zád' druhé lano, jeden po pravoboku a druhý na opačné straně, v mlze neviditelný. „Arlo, provleč ten provaz spodním středním očkem!“

Sotva to provedli, dověkli Artuš s Daskem do středu korábu třetí zdvihací lano. A zatímco je Arlo připevňoval ke spodnímu pravému rohu, Aravan s dalšími třemi námořníky - Geffem, Jonem a Jamiem - připevňovali tři lana ke středním a rohovým očkům horního lemu náhradní plachty.

„Zakryjeme plachtou tu díru,“ křikl Aravan. „Geffe, Jone, Jamie, obtočte každé zdvihací lano dvakrát kolem sloupku,“ ukázal, „támhle, tam a támhle. Chlapi, vy u pumpy. Přemístěte se na levobok. Pomůžete.“

„Ale kapitáne,“ zvolal jeden z pumpařů, „vona se potopí, dyž přestanem pumpovat!“

„Půjde ke dnu rychleji, když neuděláte, co říkám!“

„Proveďte kapitánovy rozkazy!“ zařval mlhou Jatu, který se právě vracel na zledovatělou palubu.

Spolu s Jatuem přecupital Aravan na levobok. „Obtočit kolem sloupků, tam, tam a támhle. Pak přitáhnout v tom průvěsu.“

Jednotlivých lan se chopili Dokan, Jatu a Dask. Hogar se dvěma pumpaři se rozdělili mezi ně. Průvěsy rychle zmizely, takže se teď velká hedvábná plachta doširoka a naplocho rozprostírala proti trupu. Byla stažena přes pravobok. Horním okrajem spočívala u zábradlí a spodním těsně při mořské hladině, právě nad otvorem.

„Teď,“ křikl Aravan, „pomalu popouštějte lana na pravoboku, zatímco my budeme zvedat ty na levoboku. Arlo, až plachta tu trhlinu překryje, hlasitě zavolej.“

„Ale kapitáne,“ ozval se Arlův hlas, „já tou mlhou dolů nedohlídnou!“

„Jatu,“ sykl Aravan, „zůstaň tady a drž se mých rozkazů. Zajdu na pravobok.“

„Rozkaz, kapitáne,“ zabručel Jatu, zatímco Aravan zmizel v mlze.

Elf se nahnul přes zábradlí a spustil dolů na provaze lucernu. Jeho elfí zrak byl schopen rozeznat to, co smrtelné oči nikoliv. „Popusťte a zvedněte!“ zavolal. Náhradní plachta vklouzla do vody a bok *Eroean* objalo její hedvábí. „Zase popustit a vytáhnout!“

Plachta opět poklesla.

„Popustit a vytáhnout víc na příďových lanech, méně na zádovém!“

A když byla plachta uvedena do svislé polohy - „Popustit stejnoměrně a opět zvednout!“

Nyní se spouštění hedvábné látky s každým snížením přes trhlinu stávalo zápasem, protože se proudící mořská voda pokoušela látku strhnout dovnitř. Námořníci s trpaslíky usilovně tahali za lana a pokračovali v jejím spouštění, takže se posléze tlakem dovnitř se hrnoucí vody pevně přilepila na trup. Kdyby nebylo Jatua a dvou trpaslíků - Daska s Dokanem - byl by tenhle odvážný podnik ztroskotal; hedvábnou látku by to totiž bývalo vtáhlo do otvoru... ale síla těch tří se při odolávání krutému proudu ukázala jako podstatná, a proto po dalších několika popuštěních a pozdviženích látka konečně průrvu překryla a zdvihací lana byla pevně přitazena a upevněna. A když plachta otvor ucpala, v podpalubí nákladového prostoru se burácení vody zmírnilo v rachot, pak v prýštění a nakonec v pouhé masivní prosakování. Ale nákladový prostor byl zatopený a lidé i trpaslíci trpěli podchlazením, takže se dokázali sotva pohybovat a téměř nebyli schopni se z té záplavy ani vyškrábat.

Osádka pump ze střední části lodě se znovu vrátila ke svému úkolu a společně s pumpaři na přídi a zádi už se s nabranou vodou vyrovnat dokázali.

Aravan se obrátil k ostatním. Byli vyčerpaní, promrzlí a jejich promočené šaty lemoval led. „Sejděte se dolů převléct a zahřát. ! Jatu, tahle ucpávka je jen dočasná. Jakmile budeš moci, sežeň schopnou partu a stáhnete kolem lodi pevně další lana, aby se plachta na trup ještě víc přitiskla. A sežeň také Bokara a pošli ho za mnou do kajut na zádi. A pokud by se ti podařilo sehnat vhodné náhradníky, vystřídej osádky pump.“

Když Aravan vešel do chodby vedoucí kolem zádových kajut, zaslechl Halamarově kajutě Ruxovo skučení. Vstoupil dovnitř a spatřil Jinnarin, která strnule přihlížela, jak zachmuřená Aylis namáčí nějaký hadřík. Na lehátku ležel Alamar. Nehýbal se a vlasy měl spleené krví. Rux kňučel, protože ve vzduchu cítil sraženou krev a vnímal sklíčenost své paničky. Po podlaze byly rozházené figurky tokka.

„Och, Aravane,“ vykřikla Jinnarin, „Alamarem to mrštilo o stěnu.“

„On je...?“

Aylis vzhledla. „Dýchá a má silný tep, ale utrpěl ránu do hlavy.“ Aylis otci počala omývat zátylek a očišťovat mu krev.

Aravan přistoupil k jeho lůžku. „Jinnarin, dojděte pro Fagera. Nevím, kde je, snad se věnuje ostatním. Jakmile bude moci, pošlete ho sem.“

Jinnarin vyskočila na Ruxův hřbet a lišák vyrazil ze dveří.

Aylis omyla zbylou krev. Rána vpředu na starcově hlavě se stále nechtěla zacelit.

„Zajdu pro obvazy, *chieran*,“ řekl Aravan při opouštění kajuty. O chvíli později se vrátil s látkou a hojivou masťou. Aylis od něho všechno převzala a jemine přiložila

mast. Pak složila tlakový obvaz a pruhem látky mu jej ovázala a pevně stáhla kolem hlavy.

Do kajuty vstoupil Bokar. Letmo pohlédl na Alamara a řekl: „Kapitáne?“

Aravan se k němu obrátil. „Bokare, vy drimma se zotavujete rychleji než lidé. Chtěl bych, abys shromáždil posádku, která by odsekala popraskané dřevo a postarala se o ucpávku tak, aby vydržela, dokud nedoplujeme do loděnice a neopravíme ji.“

„Do loděnice?“

„Ano. Myslím, že nejbližší je gelenský přístav Arbor.“

„Ale kapitáne,“ zabručel Bokar a udeřil se pěsti do dlaně, „jestli to uděláme, ztratíme Durloka. A já vsadím všechno, co mám, že za touhle pohromou stojí právě on.“

Aravan zavrtěl hlavou. „Bokare, ať je Durlok za tohle odpovědný či není, stejně jsme ho už ztratili. Situace je teď taková, že se za ním *Eroean* vydat nemůže. Nemůžeme ho pronásledovat s dírou v trupu. A bude-li se plavit nebezpečnými vodami, tahle provizorní oprava by pravděpodobně selhala.“

„Kruk!“ ulevil si Bokar. Po chvíli řekl: „Moji chátka budou připraveni asi za půl svícniny. Dám dohromady skupinu a opravíme loď natolik, aby vydržela až do Gelenu.“

Aravan přikývl. „Vyhledej Finche. Řekne ti, co je třeba udělat, ale nedovol mu, aby se brodil tou ledovou vodou. Nechtěl bych, aby zemřel podchlazením. Rozděl drimma na několik skupin a zaříd', aby pracovali na směny, protože ani tvůj odolný národ nedokáže chlad tohoto moře dlouho vydržet. Jakmile to půjde, přidám se k vám.“

Když Bokar odcházel, vrátili se Jinnarin s Ruxem. „Fager tu bude za chvíli, Aravane. Ošetřuje ty, kteří se zdržovali v podpalubí.“ Pyska se zadívala na Alamara. „Nějaká změna?“

Aylis zavrtěla hlavou.

„*Chieran*, tady už toho sice moc nezmohu, ale dole ano. Až budu moci, vrátím se.“

Aylis se na Aravana zadívala a přikývla.

Trpaslíci, pracující na směny pod vedením tesaře Finche, se brodili ledovou vodou v zaplaveném nákladovém prostoru a odřezávali a odsekávali roztržštěné pozůstatky bednění trupu. A zatímco osádka pump stále odčerpávala vodu, řezaly se fošny, usazovaly se přes trhlínu, přibíjely se a spáry se utěšňovaly. Do poloviny dopoledne byla *Eroean* opravena do té míry, že byla opět jakž takž schopná plout, i když bylo sporné, zda by provizorní ucpávka vydržela ničivou bouří.

Vyčerpaní trpaslíci a Finch se odešli vyspat, kdežto Aravan s lodními důstojníky šli do podpalubí, aby přehlédl škody. Provázeli je zásobovací důstojník Roku. Drobný jingarian si nad ztrátami zboží stále něco mumlal a zaznamenával si je do knihy. A když pumpy konečně odsály všechnu vodu z nákladového prostoru, prošli rovněž tuhle část.

Většinu potravin mořská voda zničila, zvláště ty, jež byly uskladněné v pytlích či uložené v bednách, ale vše uskladněné v sudech se zvětší části zachovalo nepoško-

žené. Veškeré látky byly skrz naskrz promočené a pokud kdy uschnou, budou samá sůl. Ostatní proviant přestál dobře nebo špatně, podle povahy a způsobu uskladnění. Věci uskladněné na policích mimo dosah vody nepostihlo vůbec žádné poškození. Jiné dopadly dobře i přes úplné zatopení, jako například ohnivé koule do katapultů, které Bokar lovil z vody. Po zběžné prohlídce prohlásil, že jsou bojeschopné, a znovu je hodil do vody. Ale vrhací harpuny bylo třeba opravit a brzy usušit, protože jinak by se zkroutily.

Inspekční prohlídka skončila u zabeďněné trhliny, jíž prosakovala voda. „Až se opět zvedne vítr,“ řekl Aravan, „tohle nám k doplutí do Gelenu postačí, ale myslím, že pro případ, že by došlo k něčemu nepatřičnému, musíme náhradní plachtu na vnější straně ponechat.“

„Jako kdybych měl mozek vyražený,“ řekl Alamar a ohmatával si zátylek. Ukázal si na prsní kost. „A taky mě bolí hrudník.“

Jinnarin si povzddechla. „Víte, když jsme přelétli přes tuhle kajutu, vrazil jste do stěny a já do vás.“

„Vy jste do mě vrazila?“

„Inu, jinak jsem nemohla, Alamar. Byl jste mi v cestě.“

Alamar se na droboučkou pysku letmo zahleděl. „Vy jste do mě vrazila!“

„Omlouvám se, Alamar. Nemohla jsem nic dělat. A pak, to byste byl radší, kdybyste vrazil vy do mě? Kdyby ano, zbyla by po mně na stěně jen placka.“

Alamar se proti své vůli ušklíbl. Jinnarin se zahihňala.

Pojednou mág zvažněl. „Tohle nemusel udělat Durlok. Musím se do nákladového prostoru zajít podívat sám.“

„Je pořád zatopený, Alamar.“

„Tak tedy, jakmile voda opadne.“

„Brzy se tam s Ruxem vydáváme. Až to tam bude bezpečné, řeknu vám.“

Alamar vstal a vydal se ke kruhovému kajutnímu průzoru. Jak z něj vyhlížel, řekl: „Zajděte se Aylis zeptat, kdy se zvedne tahle mlha, a kdy začne foukat vítr. Čím dříve se dostaneme do Gelenu, tím dříve opravíme loď a tím dříve se budeme moci vrátit na Durlokovu stopu.“

„Ale Alamar, nemyslíte, že už jsme ho ztratili? Chci říci, kdopak ví, kde bude, než se *Eroean* opraví?“

Alamar se otočil od okénka s trpkým pohledem v očích. „Bez ohledu na to, kam se poděje, je ho nutné zastavit, pysko.“ Dovlekl se k lůžku a znaveně na ně usedl. „Jděte se Aylis zeptat, kdy už budeme zase na cestě.“

Jinnarin objevila Aylis na palubě spolu s Aravaniem. Vědma upřeně zažírala na neviditelnou oblohu a sbírala svou energii. „*Caelum in futura*,“ zamumlala a sledovala, jak všechno kromě ledové mlhy zmizelo a hodiny ubíhaly během pouhých okamžiků - šedavý den odpádl do minulosti, soumrak pouhý zákmit, jak se prudce snesla temná noc, ale vzápětí se šedá mlha vířivě stáhla a po nebi se rozstřílely hvězdy. Hned poté propukl v jasný den úsvit a přes modř tu a tam přelétl obláček... a pak se její vidění rozplynulo.

„V noci se občas vyjasní,“ řekla po návratu z hlubin vidiny. „Dnes ale mlha setrvává.“

Aravan shlédł na Jinnarin. „Dnes je třetí vánoční svátek a večer nastane Nejdelší noc roku, zimní slunovrat. A dnes večer zamíříme na poničené lodi ke Gelenu a tak se odvrátíme od pronásledování Černého mága Durloka. Nemyslíte, Jinnarin, že jde pro nadcházející rok o nedobrou předzvěst?“

Jinnarin se nečekaně zachvěla, i když ne chladem.

„Och, Aravane, doufám, že to Farrixovi nevěstí nic zlého... či, přijde-li na to, komukoli v jinému.“

Aravan se přes ni zahleděl na Aylis a pak opět shlédł k Jinnarin. „Ano, maličká, i já doufám. Tak či onak, dnes večer je Nejdelší noc roku a já ji uctím obřadním krokem. Nechtěla byste se ke mně přidat?“ zeptal se a pak pohlédł na Aylis. „A co ty, *Chieran*?“

„Ach ne, Aravane,“ odpověděla Jinnarin. „My s Ruxem ji oslavíme tak, jak už to náš národ dělá po léta.“

„Já neovládám ty kroky,“ řekla Aylis s úsměvem, „ale ráda bych se jim naučila.“

Elfův pohled zjhl. „Nemusíš je umět, *chieran*, protože je budu procházet s tebou.“

A tak se stalo, že se třiadvacátého prosince v noci vrátil vítr, odvál ledovou mlhu a z nebe zazářily hvězdy. A zatímco námořníci šplhali po namrzlém lanoví a roztahovali plachty, a *Eroean* nabírala vítr a mířila na jih ke Gelenu, probíhaly na palubě tři rituály oslavující zimní slunovrat:

Aravan s Aylis procházeli elfím rituálem: Krok... strnutí... změna... strnutí... obrat... strnutí... krok.

Pomalu a zvolna, pohyb a ustrnutí. Jeho hlas sílil, její slábl, noty jako stříbro, když pěli. Aylis v souladu, libozvuku... krok... strnutí... krok. Aravan se obrátil, Aylis se obrátila. Krok... strnutí... .. krok. Aylis procházela, Aravan setrval na místě. Krok... strnutí... krok. Kontrapunkt. Protihlas. Krok... strnutí... krok...

Na žádové palubě se liščí jezdkyňe s lišákem ukláněli v šesti hlavních směrech: v severním, východním, jižním, západním, k nebi a k zemi. Rux pak sehnul krk, Jinnarin na něj nasedla, a se široce roztaženými pažemi se zahleděla ke hvězdám, jako by chtěla uchopit celá nebesa. A Rux se současně zvolna otáčel, takže jezdkyňe mohla obhlédnout celou tu nebeskou nádheru. A zatímco se Rux zvolna otáčel dál, Jinnarin zpívala Adonovi, i když její píseň postrádala slov. Přesto šlo jistě o jakýsi chvalozpěv na Něj, protože jaký jiný význam mohlo mít něco tak dojemně krásného? Ta píseň vyvolávala pocit osvobozené duše, jež stoupá mezi hvězdami.

Bokar a váleční Chákka na přední palubě prozpěvovali Elwydd a znovu tak oživovali starobylé slavnostní přísahy cti, píce, sounáležitosti a věrnosti - velitel pozvedal tvář a ruce k nebi posetému hvězdami a zvýšeným hlasem do něj vyvolával velkou litanii trpaslíků, jež se střídala s jednotnou odezvou jeho shromážděných válečníků, přičemž předzpěvák i sbor promlouvali tajemným chákkurským jazykem.

[*Elwydd-
-Lol an Adon...*]

Elwydd-

-*Dcero Adonova*

Děkujeme ti-

-*Za Tvou laskavou ruku*

Žes nám dala-

-*Dech života*

Nechť toto jest-

-*Zlatý rok!*

V němž Châkka se-

Dotknou hvězd.

A zatímco elf s čarodějkou, pyska s lišákem a váleční trpaslíci každý po svém uctivě pozdravovali nejdelší noc, směřovala raněná *Eroean* k jihu a vzdalovala se od vod, v nichž se téměř potopila; odploovala z oblasti, v níž snad číhal Černý mág.

Finch vešel do kapitánského salónu s úlomkem dřeva. Vkročil mezi lodní důstojníky a podal Aravanovi mahagonový zlomek, třísku z trhliny. „Jak ste žádal, pane, tohle pochází ze samýho místa nárazu či aspoň z takový blízkosti, jakou můžu určit.“

Alamar s ovázanou hlavou ukázal prstem na dřevo a zamumlal: „*Quis?*“ Po chvíli řekl: „Tak, jak jsme si mysleli, jde o Durlokovu dílo, to je jasné.“ Předal zlomek Aylis. „Co z něj zjistíš?“

Vědma sevřela dřívko a pronesla: „*Patefac!*“ Vzápětí se zajíkla a dřívko upustila. Když zase popadla dech, řekla: „Zaútočil na mě ohromný černý zoban.“

„Ha!“ vybafl Bokar. „Přesně, jak jsme čekali... kloun!“

Fager zavrtěl hlavou. „Slečna Aylis říkala zoban. Spíš by mohlo jít o nějakou nestvůru.“

Všechny oči se znovu obrátily k Aylis a Jinnarin se zeptala:

„Šlo o nestvůru, Aylis?“

„Já,“ Aylis obrátila ruce dlaněmi vzhůru, „nevím. Viděla jsem jenom nějaký zoban, zašpičatělý, jak se řítí vpřed... myslím, že pod vodou.“

Fager se otočil k Aravanovi. „Kapitáne, co vypovídá váš talisman, pokud vůbec něco?“

Aravan vzal modrý amulet do prstů. „Jen o nebezpečí, Fagere. Mohla to být nějaká obluda. Ale i jiné zlo.“

„S největší pravděpodobností z Neddry,“ podotkl Alamar. „Domnívám se, že něco nebo něco, co buď Durlok poslal... anebo s ním cestuje.“

Jatu letmo pohlédl na Bokara. „Souhlasím s Bokarem. Šlo o kloun. Nesmíte zapomenout, že jsme s Lobbiem slyšeli bubny a ohromné šplouchání. Co by to mohlo být než loď?“

„Ano,“ přitakal s určitostí Bokar a zdůraznil to sevřením ruky v pěst. „Loď Černého mága. A něco na ní způsobilo, že se kámen kapitána Aravana ochladil.“

Jinnarin se otočila na Aravana. „Jaký druh lodi by do nás dokázal narazit, aniž by se poškodil stejně jako my?“

„Taková, která je k takové činnosti postavena, paní Jinnarin,“ odpověděl Frizian.

„Nezapomeň, že couvala,“ poznamenal Jatu, „což by svědčilo o nějakém typu

galéry.“

„Galéry?“ zeptala se Jinnarin. „Já ale myslela, že jde o něco úplně jiného než o loď. Jde opravdu o druh lodí?“

Aravan se předklonil na rukou. „Ano, Jinnarin. Jde o druh lodí, jejíž název má i jiný význam. Jde o plachetnici poháněnou rovněž vesly. Některé z těchto lodí mívají pod vodou klouny či beranidla, která vyčnívají z přídě. V boji ji posádka vesly zrychlí proti jiné lodi, kloun do nepřátelského plavidla vrazí pod čarou ponoru a proděraví mu trup stejně, jako se to stalo nám. Posádka galéry pak pomocí zpětných záběrů vesel vycouvá, stáhne beranidlo od nepřítele a zbytek dokončí moře, které nepřátelskou loď potopí.“

„Ano,“ dodal Jatu. „A bubnu se využívá k udržení společného rytmu vesel. A my jsme buben slyšeli. A také šplouchání... oč jiného by šlo než o záběry vesel, jimiž se ta loď od nás oddalovala, abychom se potopili, he?“

Fager zavrtěl hlavou. „Přesto mám své pochyby. Poslyš, copak by nějaká posádka dokázala denně odveslovat sto padesát mil, den co den, co? Mám na mysli vzdálenosti mezi dopady jednotlivých chomáčů polární záře.“

„Možná mají... nějakou magickou pomoc,“ řekl Frizian s pohledem na Alamarovi. „Je něco takového možné?“

Alamar pokrčil rameny. „Taková činnost by vyžadovala spoustu <ohně>.“

Aylis po jeho boku souhlasně přikývla.

Rozhostilo se ticho, které po chvíli porušil Aravan: „Možná šlo o galéru, ale tyhle druhy lodí jsou starobylé výroby a dnes se už nepoužívají. Poslední takovou jsem viděl ve vodách opodál chabbajského pobřeží a ta se právě potápěla. Zapálila ji totiž sarainská loď během jedné z jejich častých válek. Od té doby nevím o jediné galéře, která by na celém širém světě zůstávala.“

„Inu, kapitáne,“ zabručel Bokar, „snad je tomu tak, jak říkáte. Ale já si myslím, že nejméně jedna galéra s jedním či více grgy na palubě se po mořích pořád ještě potuluje.“

O dva dny později, za dopoledního přílivu šestého vánočního dne, vplula *Eroean* do gelenského přístavu Arbor. Zvěst o jejím příplutí se rozšířila jako divoký požár, a proto se místní občané sjížděli ze širokého okolí, aby ten div spatřili. Že je *Eroean* poškozená bylo sice na pohled zjevné, ale majitel ji v loděnicích neumístil do suchého doku, protože žádný její velikosti neodpovídal délkou. A i kdyby vhodný byl, i tak by nebylo pravděpodobné, že by ho její kapitán využil, protože se zdálo, že je na nějaké naléhavé výpravě a má tedy jiné úmysly. A tak byla loď vtažena do přístavu, kde zní byl vyložen poničený náklad včetně většiny zátěže. Po odlehčení byl mezi korábem a molem vytvořen jakýsi nárazník z lan a látek, na stožáry se pevně připoutala lana, a rumpály se pak loď vykláněla na levobok tak dlouho, až se pravobok vynořil z vody natolik, že se zcela odhalilo místo poničeného trupu. Poté se Aravan s Finchem a posádkou pustili do jeho opravy. Kolem boční části pravoboku se hemžili jak trpaslíci, tak i lidé, a kapitánovi s tesařem pomáhali.

Protože se arboritáňové v docích shromažďovali v zástupech, nebylo pochyb, že jde o pozoruhodnou událost. I kdyby *Eroean* žádné poškození neměla, bývala by

přítáhla davy stejně velké, neboť tohle byl námořní přístav a elfí koráb zase legenda.

Sakra, na tendle vánoční přílív se asi dlouho nezapomene, co? Myslim ten elfskej koráb přímo támhle v našem přístavu! V celým širým světě žádněj takovej nejni. A taky je poškozenej, jak si to vykládáš, co?

To víš, asi po boji s mořskejma vobludama. To, anebo s pirátama, né?

Esi je napadli piráti, tak je nejspíš všechny pobili, co?

A esi to byly něký nestvůry, tak asi taky.

Jéé, koukni na to. ta loď má spodek z ryzího stříbra. No vopravdu!

Dokonalý a bez jedinýho vilejše.

Viděls ale ty, co bydlej v hostinských pokojích U bouřkový lucerny? To sou trpaslíci, a ty to teda dovedou pořádně roztočit. A vodkdypak maj trpaslíci zálibu v plachtění, he?

V plachtění? Nic takovýho, ty jeden velkej mariňáku. De prostě vo válečníky, kerý na lodi zajišťujou bezpečnost Copak nevíš, že sou trpaslíci na tý Eroean jako vojsko?

Jo. Viděls ale... ten kapitán má na palubě taky čaroděje. Povídá se, že prej von s vochočeným lišákem, kapitánova slečinka a další vosoby z posádky maj pronajatý pokoje U Modrý sirény.

Safra, ta slečinka, to je krasavice, co?

Jo, to jó, ale nemyslíš, že tomu lišákovi teda vláčení na tom vodítku moc nekoštuje?

Tak si myslím, že to k Siréně i Bouřkový lucerně zajdu vomrknout.

Takové řeči mezi sebou diváci vedli během náklonu Eroean a zahájení její opravy. Zatímco v jednom z pokojů U Modré sirény...

„Ha! To je ale důvěrník, tenhle lišák,“ vztekal se Alamar vlekoucí Ruxe do pokoje. „Raději bych za sebou táhnul velký balvan než jeho. Kámen by se aspoň nevzpíral.“

Když za sebou přibouchl dveře, postavil na stůl svůj batoh a upustil šňůru. Když Rux zjistil, že je volný, zpřima se posadil, zlobně na mága zažíral a pak začal couvat po pokoji a pokoušel se z provazu kolem krku vyklouznout. Alamar otevřel batoh, z něhož se vyškrábala pyska. Seskočila ze stolu na židli, zní na podlahu a přivolala Ruxe k sobě. Jak mu odvazovala provaz, řekla: „Rux by byl vynikající důvěrník, ať je to cokoliv a počíná si to jakkoliv.“

„Ha!“ vyštěkl Alamar, sedl si a vzdorně zkřížil paže.

Konečně Jinnarin rozuzlovala šňůru a odstranila ji. Rux si sedl a začal se zuřivě drbat, jako by měl krk plný blech. Jinnarin se znovu vyšplhala na stůl a začala se prohrabovat v mágově batohu. Hledala v něm kartáč.

„Alamare, řekněte mi,“ ozvala se tlumeně, „co je důvěrník... a co tací dělají?“

„Nic, co byste pochopila, pysko. Ale jedno vám povím: nepouštějí vám na nohy krysy.“

Ted' Jinnarin v batohu zmizela úplně.

„Co jste provedl s mým kartáčem?“

Alamar zažíral dotčeně. „Neukradl jsem ho, naznačujete-li právě tohle.“

„Och, tady je,“ řekla Jinnarin a opět vylezla. „A vy jste někdy nějakého důvěrníka měl, Alamare?“

„Kdysi,“ zamumlal mág. „Sovu.“

Teď se zase vztekle zadívala Jinnarin na něj. „To jsem si mohla myslet! Měl jste sovu! Sovu vražednici!“

„O čem to mluvíte, pysko?“

„O sovách, Alamare. O sovách. Vy nevíte, že se nás občas pokoušejí zabít?“

„Pokoušejí se zabít pysky, pysko?“

„Přesně tak.“

„Ale to nešlo o *mou* sovu,“ prohlásil Alamar.

„Jak to víte?“

„Vím to, pysko. Prostě je to tak.“

„Hmph,“ zasupěla Jinnarin při seskakování na podlahu. Začala Ruxovi pročesávat srst na krku v místech, kde měl ještě před chvílí šňůru. Po chvíli řekla: „Vážně, Alamare, ráda bych se o důvěrnících něco dozvěděla.“

Alamar se na ni plamenně zahleděl.

„Opravdu ráda, Alamare.“

Po chvíli uvolnil zkřížené paže a trhaně si k ní otočil židli. „Vzhledem ke spoustě studia, jež provádíme, je život mága poněkud osamělý. Aby kolem někdo ve dne v noci klábosil je to poslední, co potřebujeme. A přece tuhle osamělost, samotu, jistý druh společníka narušuje, zvláště takový, který je užitečný. Jedním takovým typem společníka je učeň - kdosi, s kým lze mluvit, koho je možné učit, kdo doběhne a přinese, a jak jeho zkušenost roste, kdosi, s nímž se lze podělit o myšlenky. Ale přibrat učně je závažnou odpovědností, protože není-li čas na výuku, nemá to pro něj žádný prospěch a může být, že máte jen služebníka.

Ale důvěrník je jiným druhem společníka. Přesto si s ním můžete povídat, i když vám většinou neumí odpovídat či pokud ano, jsou jeho odpovědi omezené a dlouhé rozmluvy jsou vzácností. I tak je užitečný, protože když víte, jak ho požádat, je-li to v jeho možnostech... doběhne a přinese. Vesměs působí jako druhý zrak, sluch a někdy i jako druhý nos, jejichž prostřednictvím nás v nebezpečných chvílích varuje. A my, kteří víme jak, můžeme důvěrníka posílat na průzkum nebo na zvědy a vidět, slyšet, čichat, hmatat a ochutnávat skrze jeho smysly. Tohle má ale své riziko, protože utrpí-li důvěrník během spojení s myslí mága nějakou újmu, pak trpí i mág... a tohle platí i naopak.

Pokud se mág s důvěrníkem často a po dlouhá léta spojuje, stávají se součástí jeden druhého, takže pokud některý z nich zemře, mívá to vážné následky. V obou případech, jak mág, tak i důvěrník, upadají do stavu hluboké melancholie. Zahyne-li důvěrník, je to, jako když se z mágovy existence odtrhne určitá součást, a proto často dlouho trvá, než se z takové situace vzpamatuje. A naopak, zemře-li mág, uchyluje se důvěrník obvykle do ústraní, odmítá jíst a pít a zachází na cosi, co nelze nazvat jinak než stesk.

Tohle je tedy důvěrník, má milá.“

Jinnarin na Alamara pohlédla usazenými očima a tiše se zeptala: „A co se stalo vaší sově, Alamare?“

„Umřela,“ odpověděl Alamar s leskem v oku. „Druhou jsem si už nevzal.“

Jinnarin se rozplakala. Otočila se, opřela si hlavu o Ruxe, objala ho pevně kolem krku a nějakou chvíli se ani nepohnula. Konečně se vzpřímila a znovu ho začala pročešávat. Po chvíli řekla: „Za to, že jsem vaši sovu nazvala vražednicí, se omlouvám.“

Alamar vzhlédl od hrací desky tokka. „Ehm, co jste říkala?“

„Že se mi uplynulé noci opět zdál ten ošklivý sen,“ odpověděla Jinnarin.

„Stejný? Beze změny?“

Jinnarin přikývla, a jak Aylis přemístila svůj most přes Alamarovu propast, usmála se. „Otče, dej si pozor na svého krále.“

Alamar sklonil čelo, zamžoural na Jinnarin a vzápětí na Aylis. „Ohó! Tak takhle je to, co? Spráhly jste se, abyste mě rozptýlily, nemám pravdu?“

Aylis s Jinnarin se na starce zadívaly. Obě se tvářily nevinně. Vzápětí obě vyprskly smíchy.

„Aha! Myslel jsem si to!“

Stále se usmívající Aylis vstala a protáhla se.

Po chvíli Alamar převrhl svého krále. „Dcero, požádej Aravana, aby za mnou zašel,“ řekl. „Povím mu o tvých křivolakých a pletichářských způsobech.“

„Ano, otče, tedy, přijde-li kdy do našeho pokoje.“ Povzdechla si. „Od té doby, co jsme sem před dvěma dny přišli, dosud *Eroean* neopustil.“

„No tak, dcero, má spoustu práce a–“

„Já vím otče. Ale i tak si on i ostatní potřebují odpočinout, dát si něco teplého k jídlu a k pití a snad se i trochu pobavit.“

„Ale dcero, musí být přece hotovi, než dojde k té bouři, a k té má dojít, jak jsi to povídala, za šest dní?“

„Za sedm, co jsme přirazili k molu. Teď už za čtyři. Přijde dvanáctý vánoční den... na Nový rok pozdě v noci.“

„Dobrá. Tedy za čtyři dny. Ale my přece nemůžeme nechat *Eroean* ležet na boku, až ta bouře udeří, ne? A kromě toho, *jim* se tam přece horkého jídla, teplých nápojů a odpočinku dostává.“

„Většinou posádky, která pracuje na směny, ano, otče. Ale ne Aravanovi, otče, Aravanovi nikoliv. Jen on zná tajemství oleje, který se vtírá do dřeva. Jen on zná tajemství barvy stříbrného třpytu hvězd či, přijde-li na to, tmavomodrého odstínu. Jen Aravan. Proto se tam musí zdržovat po celou dobu, a tudíž se mu dostává jen málo odpočinku a jistě žádného rozptýlení.“

Alamar se zašklebil. „A co bys k jeho rozptýlení navrhovala, dcero?“

Na to, aby uhnul hozenému polštáři, se nestačil včas ani pořádně sehnout.

Dole v přístavišti, kde na boku spočívala *Eroean*, se mezitím stříbrným nebožezem navrtávaly otvory a do nich se vsazovaly dřevěné kolíky, protože trup elfího korábu žádné kovové hřeby nezdobily.

O dva dny později byla oprava plavidla dokončena, a proto došlo k povolení

rumpálů držících provazy, které loď nakláněly na levobok. Umožnily, aby loď zvolna sklouzávala v opačném směru, a jak se vzpřimovala, působily současně jako brzdy. Na loď byla znovu naložena zátěž a nákladový prostor pod dohledem zásobovacího důstojníka Rokua opět zaplněn novými zásobami, jež v předešlých dnech sám od nejednoho šťastného kupce odkoupil.

Nakonec byla loď odvečlena od mola a zakotvena v bezpečném přístavišti, protože by nebyvalo prozřetelné, kdyby se v předpovězené bouři otloukala o přístavní molo.

Poté Aravan odešel k Modré siréně, zhroutil se na lůžko, ihned usnul a prospal i dva následující dny.

Navečer, dvanáctého vánočního dne - Dne novoročního - začalo mírně sněžit. Téhož večera se v lokále U Modré sirény pořádala velká oslava. Zúčastnila se jí celá posádka elfího korábu včetně mága s mladou čarodějkou, ryšavého lišáka a také stínu, jenž se skrýval v šeru nad schodištěm. Zpívalo se a tančilo. Lobbie hrál na tahací harmoniku, Rolly na píšťalu a Burden na buben. A kdykoliv během večírku zahráli, lidé i trpaslíci podupávali a tleskali do taktu, kdežto kapitán Aravan se slečnou Aylis vířili v divokých tancích plných prudkých a trhaných pohybů a smáli se navzájem do očí. Cháčka prozpěvovali pochody, jejichž slova zněla v tom britkém jazyce podivně. Pak mág Alamar rozjiskřil vzduch neuchopitelným třpytem všemožných barev a vyvolal mezi zvuky větrných zvonků podivné melodické pištění. A poté zahrál kapitán Aravan na harfu a zazpíval strhující ságy, ódy, při kterých se vám rozbuší srdce a rozproudí krev. A když vysokým a líbezným hlasem zapěla Aylis, nezůstalo po jejím zpěvu jediné oko suché. A zatímco lidé či trpaslíci postávali na hlídce u paty schodiště, aby žádnému z místních nedovolili vyjít nahoru, mnozí z členů posádky se přišli posadit do přitní na jeho vrcholu. Vypadalo to, jako by rozmlouvali sami se sebou, jako by se smáli a žertovali s prázdným vzduchem, a jako by se o cukrovinky dělili se stíny.

A když se slavnost chýlila ke konci, zbývala už do rána jen chvílinka. Něžné sněžení venku se změnilo ve vánici. Bylo druhého ledna a dvanáctidenní vánoční svátky skončily.

Nocí se probíjel skučící víchr a vřeštěl kolem okapů Modré sirény ještě i po svítání. Aravan s Aylis se k sobě v teple lůžka přivinuli a elf mladou čarodějkou sevřel v náručí. Oknem dovnitř prosvítalo kalné světlo a do zachvívajících se tabulek bušil sníh. Někdy v půli dopoledne se Aravan pozvedl na loket a jeho safírový pohled zapátral v Aylisiných rysech.

„Copak?“ zeptala se udiveně nad jeho soustředěným a pronikavým pohledem.

Ušklíbl se. „Právě počítám ty tvé nejasné pihy, co máš na nose a na tvářích.“

„Je jich jedenáct,“ řekla Aylis.

„Jedenáct?“

„Přesně tak.“

„Inu, drahá *chier*, mně připadá, že je jich patnáct.“

Aylis vykulila oči. „Vážně? A kde?“ Vyškrábala se z lůžka, vyhledala stříbrné

zrcátko a upalovala v té zimě zpět pod pokrývky. Pozvedla naleštěné stříbro a pátravě se do něj zahleděla.

Aravan se široce usmál. „A teď jsem prokázal, že z nás dvou to nejsi jen ty, kdo dokáže čarovat se zrcadlem, *chieran*, protože v něm nyní sám vidím svou skutečnou lásku.“

Aylis se rozesmála. „Jsi podvodník, mizero, podvodník.“

Aravanův smích se přidal k jejímu. Aylis po něm chňapla, překulila se na něj a přišpendlila ho k lůžku. „Přiznej se, lotře, nebo ti... nebo ti...!“ Ale vzápětí ho začala líbat a smích vystřídalo milování.

XX
Pátrači
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

„Ovšem,“ navrhoval Alamar, „mohl bych zařídít, že by každá ohnivá koule vypadala, jako by jich bylo deset. Je to jednoduché. Jen se ohne éter a rozštěpí světlo. Durluk by je nedokázal odpálit všechny najednou dříve, než by jeho loď zasáhla ta pravá.“ Ale vzápětí stařec zavrtěl hlavou a zabručel. „I když, jak říkáte, pysko, mohl by prostě vyvolat mágský zrak a tenhle trik prohlédnout.“

Zatímco kolem Modré sirény skučel vítr a sníh bušil do okenních tabulek, seděla Jinnarin nějakou dobu v mlčenlivém zadumání.

„Zdá se, Alamare, že podfouknout mága není jednoduché, vidíte?“

Alamar vydul hrud' a udeřil se do ní. „*Tohohle* mága není snadné podfouknout určitě,“ prohlásil.

Jinnarin pozvedla obočí. „Och?“

Alamar prudce přikývl. „To není jako šálení smrtelníků, bláhových pysků a jim podobných. My mágové jsme vůči podvodům, pastem a jiným takovým nástrahám mimořádně ostražití. Koneckonců máme velikou výhodu v tom, že jsme schopni vidět astrální oheň, což nám poskytuje převahu nad všemi ostatními bytostmi.“

Jinnarin se na mága zahleděla široce rozšířenýma nevinnýma očima.

„Och, Alamare, jsem tak ráda, že mi to říkáte.“ Natáhla se a zvedla z hrací desky tokka hrací kámen. „Kámen drtí krále,“ řekla a upustila na Alamarova krále achát. „A je po hře.“

Alamarovou tvář přelétl překvapený výraz, který hned nato vystřídal záblesk uražené zloby. „Zase jste mě podvedla, pysko! Tohle je podvod!“

Jinnarin vyskočila na nohy a stoupla si před mága s rukama v bok. „Ano? Že podvod? Dobrá, je-li tohle podvod, Alamare, naznačuji tím, abyste k *podvedení* Durloka našel nějaký podobný způsob!“

Alamar zahrozil Jinnarin pěsti. „Kdybyste nebyla pyska, pysko, vykázal bych vás ven!“

„A kdybyste vy nebyl tak vetchý, Alamare, vzala bych vás za tohle za slovo!“ odsekla mu Jinnarin.

Stáli proti sobě nadurdění, když tu pojednou vybuchla Jinnarin smíchy. „Vypadáte jako ryba na suchu, Alamare,“ vyhrkla a chichotala se dál.

Alamar se proti své vůli zašklebil. „Inu, pysko, jsem-li já ryba na suchu, pak vy jste střevle na břehu.“

K Jinnarininu chichotání se přidal Alamarův potutelný kdákavý chechot.

Po chvíli se stále se usmívající staroch znovu zahleděl na hrací desku. Jeho rysy přelétl zamyšlený výraz. „Možná, že máte pravdu, pysko. Třeba se na tohle díváme ze špatného úhlu.“

Jinnarin nakrčila čelo. „Máte na mysli...?“

Alamar spojil prsty do stříšky. „Chci říci, že spíš, než jít na Durloka přímo, měli bychom vymyslet nějaký způsob, jak odvést jeho pozornost. A zatímco se bude

dívat nesprávným směrem, přikrademe se za něj a pustíme mu na hlavu kámen.“

„Dobrá, kapitáne,“ zahřímal Jatu, „kam se pustíme odtud?“ Bokar stál u okna hostince U Modré sirény a pozoroval z něj vánici, která již trvala druhý den, ale začínala polevovat. Obrátil se a zahučel: „Myslím, že bychom se měli vydat do severních vod a pátrat po dalších chomáčích. Jde o jedinou možnost, jak bychom snad mohli toho Černého mága dohonit, ať už se ta jeho galéra potlouká kdekoliv.“

Ostatní shromáždění v Alamarově pokoji - Jinnarin, Aylis, Alamar, Aravan, Frizian a Jatu - se na něj zadívali a Frizian se zamyšleně zeptal: „Myslíš, že tam někde v Severním moři pořád číhá?“

„Právě tam se objevuje polární záře,“ odpověděl Bokar. „Najdi ji a je pravděpodobné, že najdeme i toho mága.“

Jinnarin si povzddechla. „Ale kde je řečeno, že když ho najdeme, objevíme i Farrixe?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Jde o jediné vodítko, které máme, Jinnarin: Farrix pátrá po chomáčích a Durlokova loď se nachází tam, kde dopadá chomáč. Je to jediná souvislost, která tyto dva spojuje.“

Aravan pohledem přelétl ostatní. „Je-li za těmi chomáči opravdu Durlok, pak za jedenáct dní poté, co nám prorazil trup, by se měl nacházet skoro šest set leagues od svého minulého postavení.“

Alamar se pustil do rychlého počítání. „To předpokládá, že denně urazí padesát leagues, tedy sto padesát mil.“

Aylis přikývla. „Přesně v takových odstupech ty útržky jsou, otče.“

Frizian si usrkl čaje. „Je-li vzdálen osmnáct set mil, a víme-li, kde je, pak bychom tam za příznivého větru mohli dospět tak asi za týden či deset dní... ale nemyslím, že na nás bude čekat a setrvá na jednom místě, i když víme, kam se vydat. Ne, bude pokračovat v plavbě někam jinam.“

„Souhlasím,“ řekl Jatu. „Ale jestli Durlok naopak proplouvá Severním mořem pod polární září z místa na místo, pak má Bokarův plán smysl. Měli bychom zaujmout postavení na stejném kursu jako předtím.“

„Zaujímat postavení,“ zavrčel Bokar, „a vyčkávat mi nesedí. Myslím, že bychom měli proplouvat jeho trasou tak dlouho, dokud nezahlédneme nějaký cár. Raději bych na něj narazil, než aby tomu bylo naopak. Když k tomu došlo minule, proděravěl nám loď.“

Aravan rozbalil mapu. „Oba se tedy domníváte, že Durlok udržuje východní a západní kurs na trase severně od Rwnu, že neustává pendlovat mezi západní pevninou a Tholem na východě.“ Přejel prstem po mapě přes uvedenou trasu, jež sledovala okraj mezi Westonským oceánem a Severním mořem.

Jinnarin se podívala detailněji. „Ale počkejte, Aravane. Farrix přece ty chomáče viděl směřovat jižně a východně od Rwnu. Nemohl by se tedy Durlok plavit i na jiných kursech?“

Aravan si promnul bradu. „Ano, Jinnarin, mohl by. Snad je to závislé na tom, kde je právě polární záře. Co si o tom myslíte vy, mágu Alamare?“

Všechny zraky se obrátily na starce. Alamar rozhodil rukama. „Může se plavit

spoustou cest,“ odpověděl mrzutě a skličně. „Ani nevím, co má za lubem! -Ale ať jde o cokoliv, je skutečností, že nikomu ku prospěchu!“

V té chvíli se otevřely dveře a dovnitř spěšně vstoupil hostinský s podnosem ko láčků a další konvici s čajem.

„Ehm, přines sem vá-“ zarazil se, jak uprostřed stolu nejprve letmo zahlédl stojící Jinnarin a vzápětí chomáč temnoty. „Bože! Není to-?“

Jatu nenápadně vklouzl mezi něj a stůl a zaclonil mu výhled. „Vezmu si to, pane Orgie.“

Hostinský se pokoušel Jatua obejít, ale ten mu zastoupil cestu a tác od něj přebral. „Děkuju vám, pane Orgie.“

„Nepovedený trik!“ oznámil hlasitě Alamar, zatímco do stínu zahalená Jinnarin sešplhala ze stolu a zmizela. „Ehmmm!“ pročistil si hrdlo. „Už je po něm. Dovolte, abych ukázal jiný. *Flores rosae pendete!*“ Místnost pojednou zaplnily vznášející se květy růží.

Pan Orgie nadšeně vypouklil oči. Jatu ho právě vytlačoval ke dveřím, takže couval a natahoval krk v marné snaze něco přes obrovského černocha zahlédnout. „Mág Alamar, to být něco úžasného a zasloužit si lokál vidět! Co dybyste předvedl svý jiskřivý světla, cinkavý zvuky a ty malinký strašidýlka za ubytování a strava, že bysme se vyrovnali tak.“ A jak procházel dveřmi, vykřikl: „Samozřejmě bych vás požádat vo to, až by se lokál zaplnit hosty. Určitě by přijít na večeri a utratit za spousta pití. Vy do toho přijít a ukázat.“ Jatu se usmál, zavřel mu dveře před nosem, zavěsil petlici, pak se otočil a odnesl tác k čekajícímu hloučku.

Jinnarin, už zase bez ochranné stínové clony, vyšplhala znovu na stolní desku a unaveně se zeptala: „Odplujeme už brzy?“

Hned příštího dne se *Eroean* chystala k vyplutí, a proto si téměř všichni arboritáňané proslapávali cestu sněhem k přístavnímu molu za trpaslíky od hostince u Bouřkové lucerny a za námořníky od Modré sirény. Švitoření a smích mezi měšťany i mezi nimi a posádkou včetně posměšků, jimiž častovali Alamarův zápas s Ruxem, to vše probíhalo ve slavnostním až přehlídkovém stylu. Když dospěli k molu, naložila se posádka na čluny a odveslovala k elfímu korábu. Ale zástup obyvatel setrval na místě i po vystoupení mužstva na palubu *Eroean*. Čekal, až koráb zvedne plachty, vytáhne kotvu a za ranního odlivu majestátně vypluje z přístavu. A během čekání si ho muži i ženy za obdivných výkřiků prohlíželi. Stáli a pozorovali ho dlouho. Někteří dokonce vyběhli až na nejzazší výspu, aby ho naposledy na krátký okamžik zahlédli, než jim odplachtí z dohledu. A teprve když se na své tajuplné plavbě k severu ztratil úplně, vraceli se arboritáňané k práci, domů či tak podobně, aby si ještě léta poté vyprávěli o době, kdy přímo k jejich městu připlul elfí koráb, a že udělal dobře, protože utrpěl škody po bitvě s bezpočtem příšerných oblud, a tedy na jaké lepší místo by se k opravě mohl uchýlit?

Jinnarin se prudce posadila na lůžku. Byla zpocená a lapala po dechu. Žilami jí pronikal děs z obvyklé noční mýry. Divoce se kolem rozhlédla strnulým pohledem, aby zjistila, že se nachází ve svém pokojíku pod kajutním lůžkem, teď s probuzeným

Ruxem vedle sebe. „Je to dobré, Ruxi. Všechno je v pořádku,“ řekla, aby spíš než lišáka ujistila sebe. „Můžeme být vděční za to, že mi ten sen nepřestává posílat.“ Usmála se na Ruxe, znovu ulehla... a nakonec opět usnula.

„*Adon misereatur*,“ řekla Aylis.

„Necht’ se Adon slituje,“ přeložil Aravan.

„*Cui bono*?“ uvedla Aylis další větu k překladu.

„V čí prospěch?“ odpověděl Aravan.

„*Alis volat propriis*.“

„Ona létá na vlastních křídlech.“

„*Virtutis fortuna comes*.“

„Štěstí přeje odvážným.“

„Ach, drahý, učíš se rychle,“ řekla Aylis. „Ale teď bych ráda, abys na mě řečí magů promluvil.“

Aravan přikývl a pak řekl: „*Amor vincit omnia, et nos cedamus amori*...“

... a tak se také zachovali.

Frizian vstoupil do kormidelny, ve světle lucerny se zahledl na stupnici astrolábu a poté letmo pohlédl na mapu. Když přístroj odložil a svlékl si rukavice, stáhl dolů těžkou tlustou knihu, otevřel ji a začal v ní listovat. Stránka za stránkou obsahovala tabulky plné číslic. U jedné se zastavil, sjel prstem po jednom sloupci a zarazil se u jednoho z údajů. S mumláním znovu pohlédl na mapu a souhlasně přikývl. Opět si navlékl rukavice a vyšel na palubu, na níž vanul ledový zimní vítr. „Podle mých výpočtů, kapitáne, jsme zase v zeměpisné šířce, v níž došlo k proděravění trupu.“

Aravan vzhlédl ke hvězdám na nebi. „Hodně blízko, Friziane. Hodně.“

Frizian závistivě potřásl hlavou. *Žádné mapy ani tabulky, prostě to ví!* „Kudy tedy, kapitáne?“ zeptal se.

Aravan nabral dech a řekl: „Na západ. Pendluje-li Černý mág sem a tam, pak je nejpravděpodobnější, že ho najdeme na téhle trase v západním směru.“

„Jápkak to, kapitáne?“

Aravan pokynul rukou k pravoboku. „Ve východním směru se, Friziane, země rozkládá ve vzdálenosti nějakých sto dvaceti pěti leagues, kdežto v západním je vzdálená asi sedm set leagues. Takže na západ jde skoro o šestkrát delší plavbu než na východ. Plavili se tedy Černý mág v tomhle kursu, pak ho nestranná Štěstěna svede šestkrát ze sedmi na západ.“

„Ale kapitáne, je Paní Štěstěna vždycky nestranná?“

Aravan si povzddechl. „Občas si myslím, že ne, Friziane. A někdy mám zase dojem, že je tou nejvrtkavější bytostí ze všech.“

„Ošidnější než oceán, kapitáne?“

„Snad, Friziane, snad. *Akka!* Někdy mi připadá, že jsou jedno a to samé.“

Frizian přikývl, pak se obrátil k palubě zádové nástavby a stáhl si z tváře šátek. „Reydeau!“ zvolal. „Zavel přímo na západ!“

„Rozkaz, pane,“ ozvala se Reydeauova odpověď ze zádě.

Po přetažení rahan a otočení kormidla zamířila *Eroean* příkázaným směrem. Přivracena těsně k větru plachtila svižně k západu.

Jinnarin seděla s válečníky v podpalubním prostoru, v němž přebývali, a naslouchala jejich hovoru v tajemném châkurském jazyce. Vzhledem k úsečnosti počátku i konců slov jí zněl drsně a připadalo jí, že každé slovo začíná na b a končí na k, i když tomu tak nebylo. Châkurština je totiž starobylý jazyk, jehož kořeny sahají do doby, kdy trpaslíci poprvé vkročili na tento svět... či spíše do jeho nitra, protože se nesmírně hodí ke komunikaci v podzemních jeskyních, v nichž mají ozvěny a rezonance sklon měnit jiné jazyky k nepoznání. A tak Jinnarin seděla a poslouchala, jak spolu trpaslíci rozmlouvají bez sykavek, mumlání, huhlání, šepotů a zcela bez stažených tvarů. Každícké jejich slovo znělo odděleně, ostře a průzračně jasně, i když ani jedinému z nich nerozuměla.

„Povězte mi, Keleku,“ zeptala se, „jak se stalo, že se na *Eroean* plaví trpaslíci?“

Černovlasý trpaslík si pohladil vous a zadíval se na ni. Temné oči se mu ve svitu lampy třpytily. Zdálo se, jako by vážil, zdají má či nemá odpovědět, i když je možné, že prostě jen nad odpovědí přemýšlel.

„Připadá vám to divné, což?“

Jinnarin přikývla. „Upřímně řečeno ano. Vždycky jsem si myslela, že trpaslíci sídlí v zemi.“

„Nikoliv v zemi, ale v horách.“

„Ale v jejich samotném nitru, že ano?“

Kelek souhlasně pokývl a dodal: „Châkka sídlí v pevné skále.“

„Jak se pak trpaslíci, tedy, jak se někteří z nich stali mořeplavci?“

Kelek přikývl, pak vstal, přešel k malým železným kamínkům, nalil si hrnek čaje a poté se nabídl doplnit titěrnou nádobku i Jinnarin, která ale odmítavě zavrtěla hlavou. Po návratu ke stolu se Kelek posadil, napil se a hrnek postavil na desku. „V době mých předků... a snad i v mé, než jsem v minulém cyklu zemřel... v době před nějakými třemi tisíci lety se v Rudovrší objevil elf Aravan. Hledal Tolaka, jenž byl v tom čase DelfLordem těchto jeskyní. A když se s ním shledal...“

Châk před bránou se na elfa podezíravě zadíval. „Mám vás doprovodit k Lordu Tolakovi. A jmenujete se...?“

„Aravan, alor Aravan z moře. A vy jste...?“

„Barad, velitel brány.“

„Dobře, veliteli, ved'te mě tedy.“

Když Barad Aravana upozornil, aby své zbraně zanechal u koně, převedl ho přes široké nádvoří z leštěné žuly a poté s ním vystoupil po nízkém a širokém schodišti na další kamenné prostranství. Při procházení ohromnými kovovými bránami pokyvovaly veliteli na pozdrav hlídky ve službě a pozdvihaly sekery, jako by naznačovaly, že jsou ve střehu, kdyby ten elf dělal potíže.

Vyšli z nádvoří osvětleného jasným sluncem a vstoupili do zšeřelých chodeb trpasličí državy, které ústily do dlouhého širokého průchodu, jenž na opačném konci dospíval k další kovové bráně. Barad si všiml, že Aravan vzhlíží k otvorům ve stro-

pě. Byly to vražedné otvory, z nichž, by se snesl smrtelný déšť, kdyby nějaký útočník prolomil vnější brány. A pak Aravanův upřený pohled zalétl ke kamenným zdem, v jejichž kamení byly štěrbiny pro střely z kuší. „Děsivé obrany, veliteli,“ zamumlal v rozléhající se ozvěně jejich kroků.

Velitel Barad neodpověděl.

Chodby za druhou bránou osvětlovaly chákkurské světélkující lampy. Jejich modrozelené světlo dodávalo všemu přízračný vzhled. Pokračovali tou neurčitou září dál, proplétali se chodbami, stoupali a sestupovali po schodištích a vlevo i vpravo míjeli rozsedliny. Haly a chodby se od koridoru, jímž se ubírali, neustále křížily, spojovaly a vidličnatě rozvětvovaly. Byly jich spousty, a kdyby Aravan neměl doprovod, brzy by se v tom bludišti ztratil. Nakonec ale dospěli ke vchodu, který vedl do trůnního sálu, u něhož velitel Barad vybídl Aravana k zastavení. Otvorem mohl Barad zahlédnout Lorda Tolaka sedícího na trůnu. Dole před ním a trochu stranou seděla na schodech ke stupínku štíhlá postava zahalená od hlavy k patě ve vrstvách z průsvitných závojų. Byla to chåkian, Tolakova choť Erien. A když Barad oznámil Aravanovu přítomnost, Erien se půvabně zvedla a neslyšně se ze sálu vydala. Barad si povšiml, jak se Aravanův zrak při pohledu na postavu vzdalující se ženy nepatrně rozšířil, protože nezasevěnci chåkia spatřovali letmo jen vzácně.

Když vyšla portálem za trůnem, uvedl Barad Aravana do sálu a poté zaujal postavení po Tolakově boku, připraven pro případ, že by ho Tolak potřeboval, a rovněž proto, aby Aravana po skončení jeho slyšení opět odvedl k bráně. Je sporné, zda Tolak nějakou ochranu potřeboval, protože šlo o trpaslíka v nejlepších letech a na dosah se mu o trůn opírala jeho dvojsečná sekera s dubovou rukojetí a železným zobanem. Sám Tolak dosahoval jako všichni Chákka výšky mezi čtyřmi až pěti stopami a měl široká ramena - o polovinu širší než elf. Měl kaštanově hnědé vlasy a pod drátěnou košili z černého kovu byl oděn v šatech z hnědé kůže... vesměs v podobných jako velitel brány, ale ten měl navíc na hlavě kovovou helmu s hřebenem ve tvaru draka V Tolakově tváři se zračil výraz rozmrzelého zájmu, copak asi elfa do jeho hájemství přivádí.

„Lorde Tolaku,“ řekl Aravan a uklonil se.

Tolak povstal. „Alore Aravane,“ řekl a poklonu mu oplatil. „Návštěvy elfů v Chákské državě Rudých vrchů nebývají časté. A pokud se uskuteční, jedná se obvykle o výměnný obchod za železo nebo ocel. Ale chápu, že vy nepřicházíte obchodovat, nakupovat ani prodávat.“

Aravan se široce usmál. „Ne, Lorde Tolaku. Spíše přicházím požádat o pomoc.“

Tolakovi se rozšířily oči. „Elfové potřebují pomoc? Od Chákka? Váš národ je v nesnázích?“

Aravan se zasmál. „Ne, Lorde Tolaku. Ta pomoc se týká jen mne, nikoliv Lia-nů.“

„Ach,“ vydechl Tolak a pokynul k postrannímu stolku se židlemi, „tohle si musím poslechnout.“

Jak usedali, Tolak zazvonil. Objevil se chák s podnosem a podal jim čaj. Když se pohodlně opřeli, řekl Tolak: „A teď o té pomoci...“

Aravan postavil šálek. „Lorde Tolaku, plavím se už dvě tisíciletí po mořích a

většinu té doby jsem strávil na nejrůznějších lodích, jejichž povahu jsem studoval: od gjeenských lodí po fjordlandské dračí, od arbalínských karaků po jingské džunky, od rwnských do kůží vázaných koraklů až po dubové gelenské koráby a khemská rákosová plavidla. Plavil jsem se s pobřežními obchodníky, lapky, velrybáři a jinými... s nimi se všemi. A kamkoliv jsem se dostal, pracoval jsem v loděnicích a v každé zemi se učil všemu, co jsem mohl, o stavbě každého druhu plavidla. Naučil jsem se mnohému, a i když vím, že se lze poučit ještě víc, přesto věřím, že ten čas nadejde.“

Tolak na něj pohlédl přes svůj šálek. „Čas k čemu?“

„Čas k tomu, abych si postavil vlastní loď.“

„A proč tedy přicházíte do naší Državy? Potřebujete vybavení či součástky, které pro vás můžeme vykovat?“

Aravan se na Tolaka usmál. „Ne, Lorde Tolaku. Potřebuji víc, mnohem víc.“

DelfLord postavil šálek. „Co tedy od chákka chcete?“

„Lorde Tolaku, chci, aby se mnou po světě vyplula drimmská skupina válečníků a spolu se mnou pátrala po tom, co potřebuji k výstavbě takové lodi, jakou svět nikdy neviděl a ani znovu neuvidí. A dále žádám, aby mou loď, po shromáždění všeho materiálu, postavili právě drimma.“

Tolak se na Aravana zahleděl, jako by elf ztratil rozum.

„Alore Aravane, my ale nejsme námořní národ! My jsme chákka! Sídíme v pevné skále! Copak my víme o stavbě lodí? Nejste blázen, žádáte-li o něco takového?“

Aravan se zasmál. „Jsem-li blázen, pak jsem z nich nejmoudřejší, protože k doprovodu při mé cestě není nikoho vhodnějšího než drimma, válečníků, jež nemají obdoby. Nejvzácnější dřeva, oleje a hedvábí, po nichž pátrám, jsou totiž suroviny roztroušené po celém světě a nebude snadné je vyhledat ani získat. A až všechno shromáždím, nikdo se k výstavbě mé lodi nebude hodit lépe než nejlepší řemeslníci tohoto světa, jimiž jsou opět Drimma. Právě kvůli tomuto záměru vás, Lorde Tolaku, žádám o pomoc, protože se vám a vašemu národu nikdo nevyrovná.“

„A to chcete, abychom vám postavili celou loď?“

„Celou, kromě plachet a lanová, Lorde Tolaku. Tyhle součásti, zhotoví elfové.“

„A co chákka z Rudých vrchů za jejich pomoc nabízí?“

„Čtyři věci, DelfLorde: zaprvé vám zaplatím zlatem a drahokamy, ale to je ze všech odměn ta nejmenší. Za druhé se při stavbě mé lodi mnohému přiučíte, ačkoliv ohledně způsobu její stavby odpřisáhnete mlčenlivost a rovněž to, že bez mého svolení žádnou takovou druhou nepostavíte. I přesto se tyhle znalosti uplatní při zhotovování jiných věcí, jak drahocenných, tak i vzácných. Za třetí vám samotná cesta vynese spoustu vědomostí o mnohém z neznámého světa, vědomostí, z nichž, pokud téhle příležitosti využijete, vzejde výměna a obchod. A za čtvrté je tu vlastní dobrodružství, ono hledání, zkoumání... a ač občas zhoubné, myslím, že bude největší odměnou ze všech, zejména pro ty s chrabřím srdcem a silnou rukou, kteří se mnou na cestu po širém světě vyplují.“

Tolak přikývl a pak se zeptal: „Co je ke stavbě téhle lodi zapotřebí?“

„Mimořádných dřev na trup a paluby, vysokých a rovných stromů na stožáry,

olejů k ošetření dřev, zvláštního těsnění proti průsaku mořské vody, hedvábí na plachty a lana, hvězdného stříbra na zvláštní barvu pro lodní spodek a kobaltu do zvláštní modře pro svrchní části, na kotvu a příslušenství zvláštní slitinu, která nere-zaví, a ještě spoustu dalších surovin a materiálů.“

„Říkal jste, že má být do *barvy* použito hvězdného stříbra?“

„Ano. Pro nátěr lodního spodku.“

„Hvězdné stříbro je k použití do barvy příliš drahocenné!“ prohlásil s jistotou Tolak.

„Na tuhle loď ne, DelfLorde.“

Tolak chvíli uvažoval. „Kolik jí budete potřebovat?“

„Ne víc než libru.“

„*Libru!* Celou libru?“

„Ano. Vlastním formulí od mečíře Dwyynfora.“

„A kde myslíte, že tohle hvězdné stříbro seženete?“

Aravan ukázal k severu. „Od DelfLorda Dureka z Drimmen-deeve.“

Tolak přikývl a pak se zeptal: „A kde byste navrhoval, abychom vaši loď stavěli? Nemůžeme ji stavět zde, protože kdyby ano, nedala by se spustit na vodu, která je daleko.“

Državou trpaslíků se rozlehl Aravanův zvonivý smích. „Ano, to by byla vskutku dlouhá cesta, protože moře je odtud vzdáleno sedmdesát leagues a řeka Argon asi padesát. Ne, DelfLorde, tady uvnitř vašich bran nikoliv. Ale vím o jedné tajné sluji v Thelské zátoce. Když o ní nevíte, nikdy ji neobjevíte, a i kdybyste se o její existenci dozvěděl, přesto je téměř nemožné, abyste ji bez pomoci našel.“ Aravan se dotkl modrého kamínku na kožené šňůrce kolem hrdla. „Já ji měl.“

Tolak letmo pohlédl na velitele Barada, jenž po celou dobu setrval v mlčení. „Nu, Barade, co tomu říkáš ty?“

Barad vrhl rychlý pohled na Aravana a pak se zahleděl na Tolaka. „Chci se ze-ptat jen na jediné, DelfLorde: kdy odjždíme?“

Jinnarin vzhledla ke Kelekovi. „Takhle to tedy je? Takhle se trpaslíci dostali na *Eroean* a na moře?“

Kelek přikývl. „Ano. A bylo to velkolepé dobrodružství. Shromáždění všeho po-třebného k její stavbě trvalo dvě stě let. A poté jsme ji dalších dvanáct let stavěli.“

„A všechno dělali trpaslíci?“

„Ne. Elfové zhotovili plachtoví a lanoví. Při dokončování její stavby pomáhali i určití lidé. Ale všechno ostatní udělali kapitán Aravan s chákka.“

„Lidé? lidé také pomáhali?“

Kelek přikývl a pak se usmál. „Když byla dokončena, jeden z lidí se na ni zadí-val s posvátnou úctou. 'Ta vydrží tisíc let,' prohlásil. My chákka jsme se dali do smíchu, a když se nás ptal, proč se smějeme, odpověděli jsme mu: 'Tisíc let? Kde-pak, člověče, nikoliv pouhých deset století, nýbrž mnohem a mnohem déle.'„

„Povězte mi, Keleku,“ zeptala se Jinnarin, „Jak jen tohle víte?“

„To proto, paní Jinnarin,“ odpověděl Kelek, „že velitel brány Barad byl mým předkem.“

Jinnarin našpulila rty do tvaru 'o', ale vzápětí se zeptala: „I přesto, že se to stalo už hodně dávno... tedy na trpaslíka. Chci říci, že se mi zdá, že se tenhle příběh za tři tisíciletí vytrácí... anebo, že se přinejmenším zkresluje.“

Kelek zavrtěl hlavou. „Ne, paní Jinnarin, zůstává pravdivým. Je skutečností, že se předával a předává z otce na syna po celou dobu střídání našich generací na palubě *Eroean*. Kapitán Aravan na ni bere jen vzácně takového, jehož předek se s ním v dávné minulosti neplavil. A když zestárneme, zatímco on nikoliv, odcházíme nakonec na souš, kdežto on pokračuje v plavbě a naše místa na palubě *Eroean* nahrazují naši synové a synové ostatních zestárých druhů.“

Jinnarin protáhla tvář. „Jen synové? Žádné dcery? On na palubu žádné dcery nebere?“

Kelek se naježil. „Bylo by nemyslitelné a neodpustitelné, kdyby vzal na palubu nějakou châkian!“

„Dobře, když tedy ne ženu vaší národnosti, co ženy některého jiného národa?“

Kelek chvíli přemýšlel a pak se mu tvář rozjasnila. „Zdá se mi, že si vzpomínám, že nejméně jednu ženu na palubu kdysi vzal. Myslím, že šlo o waeranku. Ano, byla to waeranka. Ve společném jazyce se jim říká Warrowané. Jsou to Malenkové,“ - Kelek přidržel ruku asi na výšku ráhna od podlahy - „ale zase ne tak drobní jako vy, paní Jinnarin.“

Jinnarin si povzdechla. „Jediná dcera... a jinak samí synové.“

„Synové, synové synů, synové synů synů a tak dál přes potomky těch, kteří mu sloužili dříve. Drží se osvědčené linie.“

Jinnarin zavrtěla hlavou, pak přikývla, obrátila ruku a řekla: „Věrnosti.“

„Až za hrob,“ dodal Kelek.

Eroean proplouvala krátkými dny a dlouhými nocemi za převládajících západních větrů. Stáčela se a křížovala y přímém kursu, cik cak proti větru. Občas byl víchř krutý, vrhal před ni zledovatělý sníh a hnál vpřed ohromné vlny. Jindy býval ale méně drsný, i když stále bouřlivý a mrazivý. Na lanová a krytá plachtová se vytvářela jinovatka, a posádka tak měla potíže zachovat loď při plynulé plavbě. Námraza ucpávala kladky a lana byla ztuhlá jako železné pruty. Přesto i za typického dne urazila v přímém kursu nějakých sto čtyřicet mil, i když vzápětí se ve spárech vánice změnila vpřed a vzad a plula zase jen zpola tak rychle.

Kdykoliv za ledově chladných nocí vysvitla polární záře, drželi Jinnarin, Aylis a Alamar hlídku na namrzlých palubách a pozorovali, jak se na nebi svíjí přízračná světla. Ale žádné cáry slétající do moře nezahledli.

Po patnácti dnech nepřetržité plavby k západu spatřili vpředu na pravoboku zemi. Ve výhledu se objevoval jakýsi mys. Dospěli k okraji západní pevniny a po dalším útržku, lodi či náznaku Černého mága stále ani památky.

„Stožární hlídky nahoru,“ přikázal Aravan. Rico zazvonil na zvon smluvený signál a do košů na stožárech se zdola po příčlích provazových žebříků vyšplhali hlídaři v kožešinových kabátcích.

Pokračovali v plavbě podél výspy souše, jež se vlnila přes okraj světa. Aravan přistoupil k zábradlí na pravoboku, kde se k němu posléze připojily Aylis s Jinnarin,

za nimi došel Alamar a pak Jatu. Aylis se sehnula, zvedla Jinnarin a přidržela ji v podpaží, aby viděla. Země se neustále blížila.

„Dobře se dívejte!“ křikl Jatu na hlídky nahoře. „Kdybyste zahlédli nějakou loď, plachty, pohyb na souši či na vodě... zavolejte!“

V dálce už bylo možné rozeznat pobřežní čáru.

„Jatu, připravit se na odchýlení z kursu a plachtění po větru,“ řekl Aravan.

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl černocho, otočil se, zavolal na Rica a rozkaz zapakoval.

Mezitím se vedle nich postavil Bokar.

Aravanův upřený zrak přelétal po ponurém mysu, aniž by zahlédl víc než holé skalnaté pobřeží, které bičovaly vlny, a které výše porůstaly zimně oděné stromy.

„Jatu, hlášení hlídek,“ řekl.

Nic! zvolali dolů všichni tři hlídkáři.

„Kruk!“ zavrčel Bokar.

Jinnarin si povzddechla. „Co teď, Aravane?“

Aravan se na ni zadíval. „Teď se obrátíme a poplujeme opačným směrem.“

„Kam, Aravane? Chci říci, že už jsme propluli většinou téhle trasy a nezahlédli jediný chomáč ani Durloka. A proto se ptám, kam nyní?“

Aravan máchl rukou k východu. „Zpět opačným směrem, Jinnarin. Bude-li to nezbytné, třeba až do Tholu.“

Bokar sevřel zábradlí tak pevně, až se mu kůže na rukavicích vypjala. „A když toho Černého mága nenajdeme, co pak, kapitáne?“

Aravan si povzddechl. „Pak, Bokare, budeme potřebovat další kurs, ale jaký by měl být... to říci nedokážu.“

Obrátil se k Jatuovi. „Jatu, odchýlit z kursu. Vést loď přímo na východ před větrem.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl Jatu. Přiložil si ruce k ústům a zvolal: „Hlídkáři dolů!“ Poté se obrátil ke kormidelně. „Rico, stoč ji na východ!“

Zatímco Rico vydával hvizdy na píšťalku pokyny posádce, Jatu s Aravane vykročili ke kormidelně a Bokar zamířil do podpalubí.

Aylis postavila Jinnarin na palubu a ta se spolu s Alamarem rozešla k zádi.

„Jdeš, dcero?“ zeptal se mág

„Za chvíli, otče.“

„Uvolněte ta ráhna! Připravit k odpadnutí od větru!“ zvolal Jatu a Rico jeho příkazy tlumočil hvizdy na píšťalku. Trojúhelníkové plachty zapleskaly, kdežto ostatní byly skasány a zajištěny sponami.

„Kormidlo nahoru, vykasat kosatky a upravit vratiplachty!“ křikl Jatu a posádka rychle uposlechla. S nestočeným kormidlem a bez plachet na zádi začaly kosatky a příďové plachty *Eroean* obracet, zatímco odpadala před tahem na pravoboku. Levobokem se stáčela přímo po větru. „Bodere, vystřed' kormidlo,“ řekl Jatu a pak zvolal: „Seříd'te příďové plachty a znovu vykasejte košovky a vnější kosatky!“ A zatímco Rico pohvizdoval signály, přetahovali někteří z námořníků ráhna a některé plachty skasávali, zatímco jiní svinovali ostatní a nastavovali košovky s kosátkou. A *Eroean* s plachtami plně vzdutými větrem vyplula stále se zvyšující rychlostí k výcho-

du.

Jatu se obrátil k Ricovi. „Skvěle, Rico. A teď ji nech, ať se činí, jak nejlíp umí.“

„Rozkaz, maestro Jatu,“ odpověděl Rico a znovu zahvízdal signál na svou písťalku, ale tentokrát se vydal na poslední úpravy plachet osobně dohlédnout.

Po celou dobu, po níž koráb odpadal před větrem, postávala Aylis v hlubokém zadumání, mlčela a horečné činnosti všude kolem si nevšímala, a teprve když se loď obrátila, stočila po větru a srovnala zád' s mořem, konečně vzhledla, narovнала se a s určitým záměrem a rozhodným leskem v očích zamířila na zád'.

XXI
Černé vyhlídky
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

Den a noc se *Eroean* plavila před krutým zimním větrem, její boky a paluby ztěžklé ledem a jinovatkou stejně jako stěžně, lanová a plachty, zatímco protínala ledové vlny Severního moře ve východním směru. Směřovala k říši Thol, k oné chladné zemi ponurých hradů, vrchovinných blat vystavených větru, rozeklaných skalnatých vrchů, dlouhých domů s drnovými střechami, roztroušených rybářských osad podél oblázky pokrytých břehů a nesmírných rozloh temných a hlubokých hvozďů prostírajících se hluboko do vnitrozemí. Podobně jako území Jutě na jihu a Fjordland na východě obývali Thol lovci, domkáři, rybáři, obchodníci a lapkové, a proto se jejich dlouhé lodě hodně podobaly. Ale posádku elfího korábu Tholané ani jejich způsob života nezajímaly. Pátrala spíše po někom jiném, po někom, kdo se možná plaví po moři v galéře, po někom bezmezně nebezpečnějším. A tak *Eroean* plula Severním mořem k východu... či přesněji podél neurčitého okraje mezi ním a vodami Westonského oceánu... jak se alespoň domnívali... trasou Černého mága.

Denně urazila více méně sto padesát mil, od jednoho stanoviště ke druhému... vzdálených vzájemně asi na padesát mil, v závislosti na větru, který byl občas silný a jindy ochaboval. Za chladných dní šplhala vzhůru hlídka za hlídkou, jež se často střídaly, protože nikdo nedokázal děsivému chladu odolávat příliš dlouho. Vyhlížely na moři nějaké známky po lodích, ale žádná se jim do výhledu nedostávala.

Od soumraku do úsvitu se vyhlížela severní polární záře. Za některých nocí se na nebi zatetelila a za jiných nikoliv. A ještě za jiných byla skrytá, protože hustě sněžilo. Když se polární záře nedala zablédnout, setrvala *Eroean* na místě po celý následující den. Posádka totiž nechtěla zaplout trasou příliš daleko a bezděčně se třeba během noci dostat za Durloka. Nechtěla rovněž uplout takovou vzdálenost, aby některý další útržek zanechala za zádi. Ale pokud polární záře viditelná byla, pokračovali příští den v plavbě a zaujali postavení o dalších padesát leagues dále.

Během plavby k východu svetrem v plachtách se Jinnarinina noční můra objevila jen třikrát a tedy stále zřídka.

Po odplutí od okraje západní pevniny zahlédli po čtyřiaadvaceti dnech ve vzdálenosti čtyřiaadvaceti mil zemi. Po celou dobu se zdálo, jako by se mořem plavili úplně sami. Po Durlokovi nezahlédli jedinou známku. Žádnou loď, útržek, žádnou přízračnou oběť ani jiný náznak po Černém mágovi.

A když časně odpoledne vpluli do tholských pobřežních vod - "Kouř na pobřeží!" vykřikl hlídkař na předním stožáru. „Kouř na břehu, vpředu na levoboku!“

Bokar se díval dlouho a důkladně. Na vrcholu předhoří se dala rozeznat kamenná vížka. Z ní se vzhůru vinul dým, který vítr od-foukával do vnitrozemí. „Tohle by třeba mohla být Durlokova práce,“ zabručel a pak vykřikl: „Rico, zapíšej na válečníky!“

Bocman zazvonil na zvon a zapískal na píšťalku. Vedle Bokara stanul Aravan. Jak se koráb přibližoval, prohodil: „Tohle je Gudwynská věž, Spravedlivá, jak se jí

alespoň kdysi říkávalo. Pod ní je Havnstad, obchodní městečko, v němž žijí rybáři, obchodníci, kupci a řemeslníci.“

Skrumáží trpaslíků, kteří se hrnuli na palubu, se nahoru prodraly také Jinnarin s Aylis, za nimiž se šoural Alamar. Jinnarin se vyškrábala na štíhlou zarážku a upřeně se zahleděla na kouřící vížku a přístavní městečko pod ní. Po chvíli se zeptala: „Je-li tohle Durlokova práce, kde je pak jeho loď?“

„Správná otázka, Jinnarin,“ zamumlala Aylis. „Vidím jen zakotvené rybářské lodě a nemnoho obchodních plavidel, ale vůbec žádné u přístavního mola. U mola určitě žádná galéra není.“

„Možná ji Durlok zamaskoval kouzlem,“ nadhodila Jinnarin.

„Visus,“ zašeptala Aylis, ale po chvíli zavrtěla hlavou. „Ne, Jinnarin, nic není jinak, než se jeví.“

Aravan přikývl. „Ty lodě jsou zakotvené na zimu. Tohle není celé jejich loďstvo. Mnohá plavidla vytáhli na břeh, aby je opravili... takhle se to dělá třeba s dračími loděmi, které se na souši připravují na jarní sezonu.“

I při řeči přelétal Aravan zkoumavým a obezřetným pohledem od věže k městu a lodím na pobřeží.

Alamar na kouřící věž dlouho zíral, než konečně prohodil: „Tohle není Durloko-va práce, protože ta věž jen hoří, ale není zničená.“

Bokar vypouklil oči. „V moci Černého mága je zničení kamenné věže?“

Alamar přikývl a dodal: „Když jsem se s ním viděl naposledy, tak to dokázal. Možná, že dnes je ještě silnější.“

„Hmph,“ zachřčel Bokar. „Kdyby ji stavěli chákka, tak by být silnější musel.“

„Rico!“ zvolal Aravan. „Zaplujte nedaleko přístaviště a stočte loď do návětrí, ale buďte připraveni ihned ji zase dostat do pohybu.“

Poté se obrátil k Bokarovi. „Veliteli, chtěl bych, abys odplul na pobřeží a zjistil, co se děje. Vyber si drimma, s nimiž by ses tam chtěl vydat.“

Bokar přikývl a odpověděl: „S vaším svolením, kapitáne, vezmu rovněž Jatua.“

Aravan se usmál. „Chápu. Někoho s přátelskou a důvěryhodnou tváří k oklamání místních obyvatel. Někoho, kdo by je uchránil před prchlivostí krutých drimma, co? A až je uklidní, přeptá se jich, co se děje. Že se v tom nepletu, Bokare?“

Bokar se zašklebil. „Vzpomeňte si, kapitáne, že v Alkabara to fungovalo. Domo-rodci se až zajíkali, aby mu všechno vypověděli, zatímco my, chákka, jsme postávali v dohledu a přejížděli palci po svých sekerách ostrých jako břitva. A ti, co nám dočasně ukradli náklad... ti snad ještě pořád běží.“

Aravan se zasmál a zavolal Jatua.

K němu si Bokar vybral devatenáct chákka a na vodu byly spuštěny tři čluny. *Eroean* vplula do ústí přístaviště, byla stočena do návětrí a do člunů sestoupila družina určená k vylodění na břehu, takže se naježily trpaslíky s kušemi, válečnými mlaty a sekýrami. Jatu svíral v ruce bojovou tyč. Jakmile čluny odrazily, zaujal elfí koráb trojúhelný kurs asi míli od plavební dráhy.

Čluny odrazily od břehu teprve až na sklonku dne. S *Eroean* se posléze znovu setkaly až při západu slunce. Spolu s válečníky se přes zábradlí vysoukali také Bo-

kar s Jatuem. V těch místech postávali na palubě a už na ně čekali Aravan, Alamar, Aylis a Jinnarin. Jatu zavrtěl hlavou.

„Nejde o nic víc než o svár, kapitáne. Minulý týden vtrhl do země se svou válečnou družinou klettstadský jarl a město obklíčil. A včera, když se jarl z Havnstadu vzdal, vítězný jarl zapálil tu vížku. Pořád ještě doutná.“

„S Durlokem to nijak nesouvisí?“ zeptal se Aravan.

Jatu záporně zavrtěl hlavou a Alamar si pro sebe přikývl jakoby na stvrzení vlastního předpokladu.

Aylis se ale pro jistotu zeptala: „Nevědí něco o něm nebo o jeho lodi... popřípadě něco o útrzcích?“

„Ne, slečno Aylis, nevědí,“ odpověděl Jatu a vzápětí, když si všiml, jak Jinnarin protáhla obličejík, dodal: „Je mi líto, maličká, ale život běží dál i bez ohledu na naši výpravu. I když bychom snad byli rádi, kdyby se svět točil kolem našich starostí, tak tomu není.“

„Já vím,“ řekla Jinnarin zklamaně. „Přesto mě naše nevědomost skličuje. Nadevšechno jsem doufala, že zde konečně narazíme na nějaké vodítko, na něco, co by nás přivedlo k Farrixovi, ale našli jsme jen spor.“

„Je město na válečné noze?“ zeptal se Aravan.

„Ne, kapitáne,“ odpověděl Jatu. „Zaplatili poplatek, aby je nechali být. Jarl z Klettstadu se už vrátil domů.“

Ve chvíli, kdy byly čluny vytahovány na palubu, řekl Aravan Ricovi: „Rico, vpluj do přístavu, ale zakotvi v dostatečné vzdálenosti od města a v zákrytu mysu. Rozestav zdvojené hlídky, a kdyby se kdokoliv přiblížil, spust' poplach.“

Pak se otočil k ostatním. „Přivoláme Friziana s Fagerem a společně pak prozkoumáme možnosti, které jsou před námi.“

Cestou ke kapitánově pracovně Bokar zavrčel: „Ohavně!“

„Copak?“ zeptala se Jinnarin.

„Že se vzdal,“ odpověděl trpaslík.

Jinnarin se přes rameno zadívala na dýmající věž, z níž do vycházejících hvězd stoupal kouř.

„Zdejší jarl? Vždyť se tím zachránil, ne?“

Bokar přikývl a pak řekl: „Ale teď už nemá žádnou čest.“

„Není lepší se vzdát?“

„Kapitulace není châkkurské slovo!“ odsekl Bokar.

„Ale já bych myslela, Bokare, že je lepší přežít a bojovat jindy, než-“

„Řekl jsem, že kapitulace není châkkurské slovo!“

Jinnarin se po zbytek cesty ke kapitánově pracovně pohroužila v mlčení.

V komíhavém žlutavém světle lampy rozbalil Aravan před ostatními velikou mapu a na rozích ji zatížil těžítky. Mapa zobrazovala široký úsek severní části světa, který se prostíral od zeměpisné šířky Kraba na jihu po polární říši na severu a od pobřežních vod západní pevniny až těsně k východní hranici Severního moře. Aravan opřený o ruce vzlhl k ostatním shromážděným dokola, jejichž stíny se v prostoru za nimi sem tam pohupovaly.

„Proberme si Durlokovy možnosti, z nichž bychom mohli usoudit, kam se za ním pustit nejpravděpodobněji.“ Přešel k jedné skřini a ze zásuvky vytáhl skromný váček. Když se vrátil ke stolu, řekl: „Nejdřív se pokusme všechny jeho možnosti vyjmenovat a já je budu označovat.“ Otevřel váček a vysypal z něj úplnou soupřavu figurek tokka. Byly z nefritu, slonoviny, křemene, obsidiánu, křišťálu, turmalínu, malachitu, jantaru, granátu a jiných takových nerostů. Jinnarin vykulila očka a letmo vzhlédl k Alamarovi, protože tohle byla soupřava daleko drahocennější než všechny, s nimiž spolu hrávali. „Až budou všechny označené,“ pokračoval Aravan, „postupně pak vlastnosti každé z nich probereme.“

Elf se natáhl, vzal jednu figurku... byla to loď ze slonoviny... a postavil ji na Severní moře. „Dosud by mohl sledovat svou původní trasu.“ Vzhlédl k Bokarovi.

„Mohl se uchýlit do vnitrozemí,“ řekl trpaslík a zabodl prst do mapy. Aravan postavil na říši Thol nefritovou figurku představující palác.

Jatu se beze slova nahnul přes stůl, vzal obsidiánovou loď a umístil ji na Ledové moře.

Alamar ukázal na Westonský oceán jižně od Rwnu, kam Aravan položil oblý hrací kámen z křemene.

Frizian si vybral Polární moře, jež bylo označeno malachitovým orlem.

„Západní pevnina,“ řekl Fager, kterou vzápětí vyznačila karneolová figurka.

Zdalo se, že Aylis je roztěkaná a jakoby ztracená v myšlenkách, a proto je sporné, zda mapu vůbec viděla, i když na ni dlouho zírala. Pojednou si uvědomila, že se na ni upírají všechny zraky, a tak na oceán západně od Ataly rychle postavila onyxový trůn.

Jinnarin se jako poslední chopila figurky křišťálového paláce, úplně sešla z mapy, přešla až na samý okraj stolu, postavila figurku na holou dřevěnou desku a řekla: „Možná je už ve svém křišťálovém paláci ve vnitrozemí na tom ostrově v bledavě zeleném moři, ať už se nacházejí kdekoliv.“

Aravan opět vzhlédl komihavým jantarovým svitem k ostatním. „A teď si jednotlivé možnosti proberme podrobněji.“ Ukázal na slonovinovou loď, kterou postavil na Severní moře. „Zvažme, zda se Durlok stále plahočí původní trasou, zda stále sem tam proplouvá mezi Tholem a západní pevninou.“ Aravan přelétal pohledem z jednoho na druhého a očekával jejich poznámky.

Frizian si odkašláním pročistil hrdlo a řekl: „Já myslím, že ne, kapitáne. Tuhle trasu jsme prohledávali dlouho a pečlivě. Kdyby se tam zdržoval a stahoval ty cáry, nějaký náznak po něm bychom bývali zahlédli... buď jeho loď nebo útržek.“ Frizian pohlédl na Jinnarin, která souhlasně přikývla.

„Na druhé straně,“ vložil se do řeči Fager, „jsme tu září za některých nocí neviděli... za bouřky, anebo když na nebi nezářila.“

„I tak,“ odpověděl Frizian, „neuběhly dvě noci, aby nezazářila. A než k tomu došlo, setrvali jsme na místě, drželi se trojúhelného kursu a čekali, dokud se na nebi neobjevila. A vzhledem k odstupu, v němž jsou jednotlivé chomáče pozorovány...“ Všechny oči se stočily k Alamarovi.

Stařec přikývl. „Kdyby se Durlok na téhle trase zdržoval a stáhl dolů nějaký chomáč, myslím, že by ho Jinnarin nezmeškala. Vzpomeňte si, že ten první, který

zahlédla, padal dolů ve vzdálenosti nějakých dvě stě mil. Ha! Zahlédla by jakékoliv další, a to je fakt!“

Jatu zvolna zavrtěl hlavou. „Vzhledem k šíři oceánu mohl Černý mág kolem nás snadno proplout za dne a jistě i v noci, aniž bychom ho zahlédli. A pokud žádný chomáč nestáhl dolů v době, kdy jsme se zdržovali v jeho dosahu, inu, pak...“

Všichni utichli a po chvíli se Aravan zeptal: „Má někdo něco jiného, co by se týkalo toho, zda se zdržuje či nezdržuje na původní trase?“ Rychle se rozhlédl po ztichlé skupince kolem stolu, ale nikdo se neozval. Poté ukázal na figurku paláce z nefritu, která stála na území říše Thol. „Neodcestoval Durlok po dosažení říše Thol do vnitrozemí?“

Alamar vzhlédl k Bokarovi a pak se opět zadíval na mapu. „Vzhledem k tomu, že Durlok shromažďuje útržky z polární záře, není vyloučené, že je nucen setrvat na dané trase dál. Je známo, že se zpracování určitých kouzel vztahuje ke zvláštním omezením.“

„Pokud ano,“ ozval se zamyšleně Aravan, „pak by svou loď potřeboval někde zakotvit, a tohle pobřeží je zbrázděné fjordy a zátokami. Všechny je prozkoumat by trvalo dlouho.“

„Ale kapitáne,“ ozval se Frizian, „třeba loď poslal jinam a sám či s malou družinou se vylodil a odešel do vnitrozemí.“

Jatu trhnul palcem ve směru nedalekého přístavního města. „Nezapomeň ale, že lidé z Havnstadu nezahlédli galéru ani žádnou jinou novou loď. A kdyby Durlok přistál, jistě by šiji někdo všiml. Tohle město je nejbližší místu, kam se domníváme, že by ho jeho trasa přivedla.“

Alamar zavrtěl hlavou. „Je to mág; Černý, ale přesto mág. Kdyby si tedy přál přistát nepozorovaně, byl by to zvládl.“

Frizian si povzdychl. „Kdyby se, vzhledem k naší pozici a datu, kdy nám proděravěl loď, plavil přímo odtamtud sem k tholskému pobřeží, přistál... a pokračoval dál... teď už je kdesi hluboko ve vnitrozemí.“

Nad skupinou se opět rozhostilo ticho. Aravan je znovu vybídl k dodatečným poznámkám, ale když se nikdo neozval, řekl: „Dobrá, pojďme tedy nyní zvážít, zda se Durlok zdržuje či nezdržuje v Severním moři. Co vy na to?“

Bokar se zadíval na mapu. „I když se nejedná o zmiňovanou trasu, mohl se Černý mág stočit také k severovýchodu a do Ledového moře vplout podél pobřeží a kolem ostrova Leut. Bylo by to pro něj dalších,“ odměřoval vzdálenost, „dalších tři sta šest mil moře. A polární záře je vidět i nad ním.“

Aravan našpulil rty. „Ledové moře je v téhle roční době ještě ošidnější než Severní. Jeho rozlohou zuří divoké bouře a ohromné vlny, které se všechno snaží přivést k záhubě.“ Obrátil se k Alamarovi. „Riskoval by Durlok něco takového?“

Alamar s dopáleným výrazem ve tváři pokrčil rameny.

„A u Mořských kleteb,“ ozval se Frizian, „se nachází vír Velkého malströmu, ale každý kapitán, který za něco stojí, se tomuhle chřtánu zamořenému krakeny dokáže snadno vyhnout.“

Když Aravan přehlédl tváře kolem stolu, aniž měl kdokoliv co dodat, ukázal na zakulacený křemen, jenž stál jihovýchodně od Rwnu. „A jaké názory máte na tuhle

možnost?“

„Zrovna tam pozoroval Farrix ty chomáče,“ řekla Jinnarin.

„Jedno staré pořekadlo říká,“ ozval se Fager, „že se zloděj často vrací na místo činu. A kdo dokáže popřít, že se tenhle Durlok neobjevuje za noci jako zloděj. Tak či onak, jak už řekla paní Jinnarin, je to místo, z něhož Farrix pozoroval slet nejednoho útržku z polární záře.“

Jatu se předklonil na opřených rukou. „I když jsme u jihovýchodního rwnského pobřeží kotvili skoro měsíc, za celou tu dobu nikde poblíž žádný chomáč neslétl. A když paní Jinnarin konečně zahlédla ty další, slétaly na trase severně od Rwnu.“

Alamar sice přikývl, ale dodal: „Znovu opakuji, že kouzla vždy obklopují omezení. Není vyloučeno, že se v roce, v němž Farrix pozoroval útržky, nu, snad jihovýchodně od Rwnu, jednalo o jediné místo z nemnoha, anebo i *jediné*, na kterém byly ke stahování útržků vhodné podmínky.“

„Zatraceně!“ vykřikl Bokar a udeřil pěstí do stolu, až figurky tokka poskočily. „Ať se zaměříme kterýmkoliv směrem, pořád jde jen o dohady a o nic jasného!“

Frizian rázně přikývl, protože s trpaslíkem z celého srdce souhlasil, a ukázal na malachitového orla, který označoval Severní moře. „Kapitáne, v oblastech, které nejsou sevřeny ledem, je Severní moře ještě horší než Ledové. A i když tam severní polární záře svítí silně, velitel má pravdu. Dohady o Severním moři nejsou o nic lepší ani horší, než jiné... a přemýšlím-li teď o tom... tak spíš horší.“

„Ano,“ přidal se Fager. Ukázal na karneolovou figurku. „A totéž, co zde bylo řečeno o Tholu, lze říci i o západní pevnině.“

Aravan se rozhlédl kolem stolu a poté se zahleděl na Aylis, která vyhlížela stále nepřítomně a zadumaně. „*Chieran*,“ řekl a pak hlasitěji zopakoval: „*Chieran*.“

„Co-cože?“ Aylis vzhledla a rozhlédla se. „Ach, můj onyxový trůn.“ Vztáhla ruku a figurky se dotkla. „Umístila jsem ho sem proto, neboť se domnívám, že v téhle roční době zasahuje polární záře jižněji. Myslím, že se Farrix s Durlokem setkal na jiné trase, jež vede pod Rwnem. Napadlo mě, že se Durlok možná přemístil na nějakou novou. Z toho důvodu jsme cestou podél severního úseku nezahledli ani jeho ani žádné chomáče.“

Kolem stolu zahučelo souhlasné zamumlání, ale Jatu dodal: „Přesto, že se, slečno Aylis, jedná podobně jako u všeho, co zde dnes večer bylo řečeno, o pouhý dohad, o nic určitého, přesto se váš návrh zdá o něco výstižnější než ostatní zmíněné úvahy.“

Aylis pochybovačně obrátila dlaň vzhůru. „Och nikoliv, nesouhlasím... domnívám se, že nejpravděpodobnější možností je ta, kterou navrhuje Jinnarin.“ Ukázala a všechny zraky se zahledly ve směru jejího nataženého ukazováku, který směřoval ke křišťálovému paláci, jenž stál mimo mapu při okraji stolu.

„Ty se tedy, dcero, domníváš, že Durlok stočil ohon a vydal se domů, co?“

„Otče, nevím, zda můžeme prohlásit, že 'stočil ohon', ale vím, že nesmírné mořské rozlohy bychom mohli brázdit třeba donekonečna a Durloka neobjevit *nikdy*. Ale můžeme vyhledat jeho útočiště...“

„Má pravdu, kapitáne!“ zachrčel Bokar. „Nejlépe se sup chytá ve vlastním hnízdě.“

„A právě tam, jak se alespoň domnívám, najdeme Farrixe,“ dodala Jinnarin.

Alamar se otočil k Aravanovi. „Řekněte mi, mladíku, copak jste zjistil ohledně polohy bledavě zelených moří?“

I když se zdálo, že tomu nikdo jiný nevěnoval pozornost, Aravan se nad Alamarovým oslovením 'mladíku' pousmál, protože kdyby býval smrtelníkem, bylo by mu tak mezi pětadvaceti a třiceti, kdežto Alamar se v porovnání s ním jevil letitý. Ale pokud jde o to, který z nich byl opravdu starší...

Aravan přistoupil ke skříni s mapami a několik jich z ní vytáhl. „Žádná z nich se nezdá slibná,“ řekl, jednu rozvinul, roztáhl ji přes mapu na stole a na rozích ji zatížil. Pak ukázal. „Jedno zelené moře máme zde, v tomhle protáhlém hrotu při severozápadním okraji Velkého zálivu, ale nejsou v něm žádné ostrovy.“

Rozvinul druhou mapu a rozprostřel ji přes obě předešlé. „Tady v Avagonském moři jsou Kamenné ostrovy, které často navštěvují piráti. Okolní vody jsou akvamarínově modré. Ale nevím, že by se na kterémkoliv z nich nacházel křišťálový palác. A všechny jsou také těsně pohromadě, oddělené navzájem spleť spíše úzkých průplavů než širokých úseků, jako je tomu v Jinnarinině snu.“

Rozložil třetí mapu. „Tohle je Sindhské moře. Tady a tady obklopují ostrovy bledavě zelené vody. Ale tyhle ostrovy jsou hodně

zalidněné a proplouvají kolem nich často obchodníci. A opět tu není žádný křišťálový palác.“

Na čtvrté mapě ukázal Aravan postupně najedno souostroví za druhým. „Tohle je širé Jasné moře, které se prstenci korálových ostrovů jen hemží. Mají bílé pláže a průzračnou vodu, ale všechny sedí v moři nízko a porůstají je palmy. Žádný neodpovídá skalnatému ostrůvku, který popisují Jinnarin s Aylis.“

Poté rozložil pátou mapu. „Zde máme Ramanianské souostroví na okraji Jingského moře, jež obklopuje zelenavá voda. Ale tyhle ostrovy jsou opět dobře známe a nad žádným z jeho pobřeží se křišťálový palác netyčí.

Existuje ještě celá řada dalších souostroví, ale žádné z nich neobklopují zelené vody.

Zdá se tedy, že ze všech míst, která jsem prozkoumal, se žádné nehodí, protože žádné z nich nelze srovnat s tím ve snu.“

Alamar si odkašláním pročistil hrdlo. „Znovu opakuji, že jsou sny ošidné. Je možné, že ty vody ve skutečnosti vůbec nejsou zelené. Není vyloučené, že křišťálový palác představuje něco docela jiného. A je možné, že ten ostrov vůbec není ostrovem, nýbrž místem, které leží na nějakém pevninském pobřeží či dokonce i daleko ve vnitrozemí.“

Bokar rozladěně zaskřípěl zuby. „Další dohady a pořád nic určitého.“

Alamar potřásl hlavou. „Vskutku, trpaslíku. My teď potřebujeme méně dohadů a více údajů.“

Aylis nabrala zhluboka dech. „Souhlasím, otče, a proto se znovu musím projít Jinnarininým snem.“

„Cože?“ vybuchla zděšeně Jinnarin.

Alamar pohlédl na její vykulená očka a Aravan se zachmuřil.

„Řekla jsem,“ odpověděla Aylis, „že se musím projít vaším-“

„Ach ne, to ne,“ přerušila ji Jinnarin.

„*Dcero-*“

„*Chieran-*“

„Je to jediná cesta!“ zvolala přes hluk Aylis.

Jinnarin začala sem tam rázovat po stole. „Ach ne, Aylis, jednu osobu jsem už zabila. Nechci, aby mi na rukou ulpěla krev další.“

Aylis vztáhla ruce a zablokovala jí cestu. Pyska se zastavila a vzhledla k ní. „Jinnarin, vy za Ontahovu smrt nezodpovídáte. Spíš je to Durlok, který-“

„Je to můj sen!“ vykřikla Jinnarin.

„Ne, není,“ ucedila Aylis. „Jde o *poselství*! Či? Domníváme se, že Farrixovo. Ale Durlok provádí cosi, co je mění v hrůzu. Jak? To říci nedovedu, ale je za tím tak jistě jako za těmi chomáči a zohyzděnou obětí, kterou jsme našli. A proto se, Jinnarin, neobviňujte. Spíše klad'te vinu tam, kam správně patří... k Durlokovým nohám.“

Jinnarin se obrátila k Alamarovi. Dovolávala se ho očima. Ale ten jen zvolna zavrtěl hlavou, i když s odkrvenou tváří. „Já jí nemohu bránit, pysko. Nebudu se o to ani pokoušet. Rozhoduje se sama za sebe a já si nepřeji, aby tomu bylo jinak. To, co navrhuje, je děsivě nebezpečné, ale má v tom pravdu. Jedině když se tím snem znovu projde, získá pro nás více údajů. Pokud to neudělá, možná, že Durlokovy záměry neodhalíme nikdy.“

„Já se o Durloka nestarám!“ vykřikla Jinnarin, prudce se odvrátila a zahleděla se na Jatua.

Obrovský černochoz rozhodil rukama. „Když se vaším snem neprojde, maličká, asi se nám vašeho Farrixe nikdy najít nepodaří.“

Jinnarin vhrkly do očí slzy. Obrátila se k Aravanovi. Po dobu, která se zdála nekonečně dlouhou, na ni jen mlčky a se zachmuřenou tváří hleděl. Pak konečně tiše promluvil: „Paní Jinnarin, je to jen vaše a její volba. Nikdo jiný zde to za vás udělat nemůže. Je jen na vás, abyste se rozhodla, a pokud se rozhodnete kladně, bude to záležitost jen vás dvou. Bez vašeho souhlasu se vaším snem neprojde. Bez vašeho svolení do něj nevstoupí.“

Jinnarin se v komíhavém světle lampy otočila k Aylis. Zatímco se stíny přesouvaly sem a tam, dlouho vědmě hleděla do tváře. Konečně jednou přikývla.

Když si Aylis uvědomila, že zadržuje dech, vydechla.

„Dobrá. Půjdu tedy.“

Při těch slovech Jinnarin sklesla na kolena, schovala tvář v dlaních a rozplakala se, jako by se jí právě zhroutil celý svět.

XXII
Přízraky
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

Příštího rána se zásobovací důstojník Roku spolu s družinou sestávající z námořníků a s doprovodem ozbrojených trpaslíků chystali přeplovat na člunech přístavem k městu Havnstad, aby se tam postarali o doplnění loďního skladu čerstvou vodou a novými zásobami. „Dejte pozor,“ křikl Bokar dolů na Keleka, svého druhého zástupce v jednom ze člunů, „tohle město právě zaplatilo poplatků nájezdníkům. Někteří budou nedůtkliví a možná budou jednat dřív než myslet.“

Zatímco Kelek varování přitakával, Jatu, stojící vedle Bokara, zamumlal: „Na druhé straně jsou před ozbrojenými válečníky v brnění opatrní. Myslím, že se tihle měšťané zachovají jako včera... budou se k divému nepříteli chovat přehnaně laskavě a horlivě, aby ho uspokojili a nerozduřili. Pokud se mezi nimi nevyskytne pár horkých hlav, dnes se Roku s Kelekem a ostatními s žádnou bojechtivostí nesetkají podobně jako my. A protože právě zaplatili poplatků, museli sáhnout hluboko do pokladny, takže s námi budou rádi obchodovat.“

Mezitím, co se čluny na veslech vzdalovaly, přidali se k Bokarovi s Jatuem Aravan s Frizianem. „Až se Roku s ostatními vrátí,“ řekl Aravan bez úvodu, „hodlám vyplout na západním kursu jižně od Rwnu.“

Jatu se usmál. „Sledujete trasu slečny Aylis, vidíte?“

„Ano, Jatu, přesně, jak jsi už řekl: její návrh se zdá případnější než veškeré naše dohady.“

Frizian vydechl do mrazivého vzduchu bílý obláček. „A co ta její procházka snem, kapitáne?“

Aravan letmo pohlédl na ranní slunce a zhluboka se nadechl. „Slečna Aylis si myslí, že snad budou s paní Jinnarin moci začít procházet sny asi tak za sedm dní.“

„Proč vyčkávat, kapitáne?“

„S procházením sny souvisí mnohem více, než víme, Friziane, ale podaří-li se slečně Aylis tomuhle vědění naučit paní Jinnarin, snad se tím zvýší jejich vyhlídky, jak se vyhnout smrti obsažené v poselství, neboť v tom snu tkví smrtelné nebezpečí.“

„Argh!“ zavrčel Bokar. „Dejte mi něco, co dokážu vidět, něco, do čeho mohu pohroužit chladnou ocel. To je nepřítel, s kterým bych bojoval. A ne s nějakým snovým přízrakem!“

Aravan pozvedl ruku. „Bokare, říkáš sice snový přízrak, ale my nevíme, *jaký* nepřítel v něm vězí.“

Bokarův pohled se zúžil. „Nejde snad o obrovského přízračného pavouka, kapitáne?“

„Slečna Aylis si nemyslí, že Ontaha zabil ten pavouk. Bylo to něco úplně jiného.“

„Durlok!“ vykřikl Frizian.

Bokar vytřeštil oči. „Ten Černý mág? Myslíš, že je nějak v tom snu samém?“

Frizian jen rozhodl rukama, ale ozval se Aravan: „Může-li snem procházet jeden, pak to snad může zvládnout i druhý.“

Skupinku obestřelo ticho. „Kapitáne,“ řekl nakonec Frizian, „řeknu posádce, aby se přichystala k odplutí, až se Roku vrátí.“

V okamžiku, kdy Aravan přikývl a Frizian se obracel k odchodu, ucedil mezi zuby Bokar: „A já budu udržovat v pohotovosti válečníky pro případ, že by se ti zbabělci z Havnstadu rozhodli pokusit o nějakou lest.“

Poté se Bokar vzdálil a Jatu tiše řekl: „Kapitáne, on touží po boji. Jestli se už brzy s někým nestřetneme...“

„Ne, Jatu, o Bokara obavy neměj. Je nesmírně ukázněný stejně jako i jeho celá válečná družina. Ale v tomhle se nemýlíš. Po boji skutečně baží a já lituji ty, s nimiž se nakonec střetne tváří v tvář a dojde k boji.“

V podpalubí seděly Aylis s Jinnarin v zatemněné kajutě, kterou osvětlovala jediná svíčka, protože kruhový okenní průzor zastíral před denním světlem kus látky. Aylis seděla na podlaze a zády se opírala o stěnu, kdežto Jinnarin na lehátku zády opřená o protější stěnu. „Dýchejte zhluboka a uvolněte se...“ zamumlala Aylis. „Dívejte se do plamene svíčky. Soustřeďte se na něj tak dlouho, až vám všechno ostatní zmizí z dohledu. Pak zavřete oči a nechtě setrvat obraz plamene. Pomalu začne blednout a v té chvíli si představte nějaký mírumilovný výjev: potok, mýtinu, tiché zarostlé údolíčko, anebo pole květů. Dovolte, aby se vám mysl volně vznesla z těla a vstoupila do vaší představy. Až do ní vstoupíte...“ A zatímco se *Eroean* tu a tam pohupovala, započala Jinnarin v doprovodu zběhlé Aylis svou cestu do poklidného rozjímání.

Roku se s malou flotilou za sebou vrátil z přístavního městečka v půli odpoledne. Překládání zboží z kupeckých loděk přihlížel Bokar s válečníky na stráži. Měšťané ze svých loděk žasli nad vzhledem elfího korábu. Sušená zelenina a ovoce, zrna, mouka, kýty uzeného masa, sušené ryby, soudky marinovaného zelí, sušené maso, sudy s vodou, soudky rumu a vína, kola sýra a jiného proviantu: tohle všechno se zvedalo vzhůru a přes zábradlí a něco z toho se na palubu vytahovalo v sítích. A když se vše naložilo a loďky odpluly, dal Reydeau hvizdem signál k vyplutí. *Eroean* zvedla kotvu a majestátně a s lehkostí vyplula z přístavu proti nadcházejícímu přílivu.

Celý den směřovala k jihu a svetrem v boku. Pak se stočila k západu, přímo do větru, a začala křížovat. Následoval další den a po něm další, až nakonec uplynul týden a elfí koráb nadále směřoval k západu po směru větru, ve vodách nad Gelem, pod Rwnem a za Atalou. A i když po celou tu dobu byla vidět polární záře, žádné cáry za nocí nezahledli. A za denního světla ani žádnou galéru. A den co den uváděla Aylis Jinnarin v zatemněné kabině tiše do tajemství volného vznášení, meditace a vědomého procházení snem.

Aylis ležela vedle Aravana a hlavou mu spočívala na prsou. Hladil jí vlasy a ona naslouchala tlukotu jeho srdce. „Myslím, že jsme připravené,“ řekla po chvíli.

„Kdy, *chieran*?“

„Zítra začneme.“

„Tak brzy?“

„Ano.“

„A Jinnarin?“

„Je stejně připravená jako já v tomtéž stádiu výuky, drahý. Zvládla už jak povrchní, tak i hlubokou meditaci. Rovněž Ontahova <sugestivní slova> si důkladně vštípila, a i přesto, že nejde o pravá slova <síly>, poslouží jí dobře. Teď už potřebuje proškolit jen ve způsobech, jakými se sen ovládá a jak se utváří podle její vůle. A právě kvůli tomu se musíme projít sny někoho dalšího.“

Aravan ležel chvíli tiše a pak řekl: „Učí se rychle, vid’?“

„Ano. Ontah žasl nad tím, jak rychle jsem se učila já, ale u Jinnarin by projevil stejnou radost.“

„Je to těžké?“

Aylis Aravanovu otázku zvažovala. „Myslím, že ne... ne, pokud jde o Jinnarin. Já byla školená jako vědma a tak mi to připadá snadné. Ale Jinnarin, i když žádným takovým výcvikem neprošla, se i tak učí rychle.“

„Hmm,“ zahučel zadumaně Aravan a pak dodal: „Možná, že to, co jde snadno pyskům, mágům a jiným z podobných národů, je obtížné pro lidstvo. Někdy se to musíš pokusit naučit mě, pak snad budeme moudřejší.“

Aylis se pozvedla a zadívala se mu do očí. „Och, drahý, to by bylo báječné, protože pak bychom vlastními sny kráčeli společně a utvářeli je podle své vůle.“

Aravan se usmál. „Ale já už se s tebou ve svém snění procházím, *chieran*.“

Aylis se sklonila, něžně ho políbila a pak se znovu zaposlouchala do tlukotu jeho srdce.

Po dlouhé chvíli Aravan zašeptal: „Zítra?“

„Ano.“

Pevněji objal, ale neřekl nic.

Aylis se brzy vztyčila, znovu ho políbila a poté se pustili do něžného milování.

„Není lehké spát, když vás někdo jiný pozoruje,“ zabručel Jatu.

Jinnarin ani Aylis neodpověděly.

„Chci říci, že tu ležím jako toporná kláda, zatímco vy dvě tu sedíte jako zachmuřená a mlčenlivá *Uhra* se svým malým důvěrníkem *Jeju* po boku... či, v tomhle případě, sedí *Jeju* jako na bidýlku po mé levici, kdežto *Uhra* po mé pravici.“

Aylis s Jinnarin nadále nic neřikaly a obě se udržovaly ve stavu lehké meditace.

Trojice se nacházela v bývalé Aylisině kajutě, jež byla zabrána za účelem procházek sny. Jatu ležel na pokrývce na zemi u dveří, protože lehátko bylo pro jeho ohromnou postavu neúnosně krátké. Aylis seděla se zkříženými nohama, zády se opírala o stěnu, ruce jí dlaněmi vzhůru zlehka spočívaly na stehnech a její oči se jevily jen jako pouhé třeptivé šterbinky. Jinnarin seděla podobně, ale na lehátko a od Jatau na opačné straně. Rux ležel pod lehátkem a spal. Místnost kalně osvětlovala

jediná přistíněná svíce.

„I když vás obě vidím, připadám si jako kořist nějakého neviditelného pralesního dravce.“

Jinnarin s Aylis setrvaly v mlčení.

Jatu s povzdechem změnil polohu ve snaze uklidnit svou stísněnost prostřednictvím tělesného pohodlí.

Nepomáhalo to.

Po chvíli, kdy sebou házel a převracel se, vyskočil a vyrazil z kajuty. I když i Rux zvedl hlavu a podíval se, Jinnarin s Aylis se ani nepohnuly. lišák se zase vrátil ke spánku.

Krátce poté se Jatu vrátil a znovu se natáhl. O chvíli později se kdesi poblíž rozezpíval nějaký námořník. Slova jeho písně zněla vzdáleně a občas se ztrácela v burácivém větru, pleskotu plachtoví, ve skřípotu lan a kladek a šumotu vln narážejících na trup *Eroean*, jež se na nich pohupovala.

„<Aňu>“, vyslovila Aylis tiše jedno z Ontahových <sugestivních slov>.

I když Jinnarin nemohla vidět Jatuovu spící tvář, uvědomovala si, že se mu oči pod víčky jistě rychle pohybují ze strany na stranu. Sklouzla do stavu hlubokého rozjímání, použila další ze zakořeněných <sugestivních slov>, která ji naučila Aylis, a začala snít. Seděla na větvi, vysoko na stromě. Pod ní, na břehu jakéhosi potoka, dováděl párek vyder, který se po bříchích klouzal po blátivém svahu. Ve chvíli, kdy se radostně rozesmála, prošla oblohou hnědovlasá slečna čarodějka „Pěnkavo“, řekla slečna a napřáhla k ní ruku. „Jasná peruti“, odpověděla pyska a uchopila ji za ruku. Vykročily společně ke vzdálenému snu cestou vedoucí kmenem stromu a vynořily se v chatrči z vrbového proutí.

Na pletené rohoži ležel nemocný černochoch v bederní roušce a ošetřovala ho mladá černoška s obnaženými řadry, která mu pravidelně přikládala na čelo vlhké hadříky. Za okrajem vchodu vykukoval vysoký černý mladík, tvář zkřivenou utrpením. V dálce za mladíkem bylo možné zahlédnout přibližujícího se muže, který byl celý oděný v rákosovém šatu a černý obličej měl pomalovaný přízračně bílou barvou. V ruce přinesl hrnek, zmiji, květinu, hrnek, hada, kořen, hrnek.

„Tohle vidět nechci“, řekla Pěnkava a odvrátila se.

„Musíme pozorovat a zapamatovávat si, Pěnkavo“, opáčila Jasná perut’.

Pěnkava se zachvěla a odmítavě zavrtěla hlavou. „Jasná peruti, tohle je místo, na kterém Jatu zabil Jujubu. Tohle jsou Jatuovi rodiče. Ten mladík je Jatu. A ten černý chlapík s nádobkou, obsahující jed, je Jujuba. Na tohle se dívat nechci. Pojdme. Pojdme už!“

Jasná perut’ si povzdechla, otočila se a ve stěně se objevil otvor vedoucí jinam. Ale ještě než se k němu. přiblížily, začalo se vrbové proutí stěny zachvívat a měnit, rozplétalo se a odpadalo.

„Honem!“ vykřikla Jasná perut’. „Utíkej!“

Proskočily otvorem v chatrči a ocitly se v kabině, v níž byly tři osoby: pyska, slečna čarodějka a zmítající se černochoch. Spolu s nimi také lišák, který rozčileně přecházel sem a tam podél lehátka, na němž seděla Jinnarin.

„Ne!“ zařval Jatu a prudce se posadil. Po tváři, krku a hrudi mu stékal pot.

Rux se s trhnutím přikrčil a stáhl, ale vzápětí se vzpamatoval a nehnutě se postavil mezi svou paní a Jatua. Jeho ostrážitý strnulý pohled byl zaměřený na černochovu tvář.

Pěnkava přelétla a přistála vedle pysky - vedle svého tělesného já - poté pronesla <sugestivní slůvko>... a otevřela oči.

„Výborně, Pěnkavo, a nyní vytvoř most do Jatuova snu.“

Prošly jakousi norou ke světlu a vynořily se na sedadle člunu. Muži mocně veslovali a Jatu vpředu svíral v pozvedlé ruce velikou harpunu. Vzduchem se zvoni- vě rozléhal jeho smích.

Pěnkava vstoupila mezi zpocené námořníky a vydala se k přídí. „Jatu! Jatu!“ zvolala, „co to lovíte?“

Jatu prudce otočil hlavu, tvář zjasněnou veselím. „Aáá, maličká Jeju, lovíme tohle!“ Obrátil se a ukázal na rychle uhánějící bílý oblak.

„Oblak, Jatu?“

„Ano, Jeju, ohromný velrybí oblak.“

Pěnkava si náhle uvědomila, že se člun vznáší vysoko nad světem, že za ním plachtí mezi mraky velká nebeská galeona, která prchající člun následuje, a že námořníci i trpaslíci z paluby povzbuzují Jatua s veslaři kolem ní stále kupředu.

Pak se Pěnkava obrátila, zahleděla se před sebe a spatřila, jak oblak, jenž pronásledovali, máchl ocasem shora dolů a popohnal se vpřed.

„Ale proč, Jatu, proč proháníte mraky?“

Jatu se rozesmál dvojnásob, ale přesto ze sebe dokázal vypravit: „Kvůli mlžnému tuku, maličká Jeju. Kvůli drahocennému mlžnému tuku.“

Vzduch tříštil jeho zdušený řehot a také veslaři se pochechtávali a tropili si posměšky i přesto, že se tvrdě opírali do vesel.

„Pěnkavo,“ ozvala se Jasná perut' s tváří svraštělou úsměvem, „už musíme jít. Vidiš tu vzdálenou oblohu?“

Pěnkava se podívala. Nebe na obzoru se měnilo a tetelilo jako záclona ve větru. Nebeská galeona se začala ztrácet a mraky počaly mizet jeden za druhým jako sfoukávané svíčky. „Ach Bože, ten nádherný sen se už chýlí ke konci,“ řekla.

„Přemostění ven,“ řekla Jasná perut'.

Pěnkava vytvořila otvor, do něhož s Aylis vstoupily, zatímco za nimi stále zaléhal Jatuův smích. „Chrlí! Velrybí oblak chrlí! Chrlí ve větru!“ Znovu zazvonil jeho smích.

A když Jasná perut' s Pěnkavou zamumlaly <sugestivní slůvka>...

... otevřely Aylis s Jinnarin oči do zvuku tichého smíchu, jímž se Jatu zdušeně projevoval ze spánku.

„Žádný strach, Jinnarin, dokud nebudeme připravené, na procházku tím snovým poselstvím se nevydáme.“

„A kdy to bude?“

„Řekla bych... že ještě po jedné noci strávené procházkami v Jatuových snech.“

Jinnarin se usmála. „Že má ale senzační sny, vidíte? Dost nepředvídatelné, co?“

Jinnarinin úsměv se vytratil. „Tedy všechny, až na ten o Jujubovi.“

Aylis přikývla. Pak jí tváří přelétl zamyšlený výraz. „Ráda bych věděla...“

Jinnarin k vědmě vzhlédl. „Copak?“

Aylisin zrak se ztrácel v úvahách.

„Copak?“ zopakovala Jinnarin znovu.

Aylis potřásla hlavou, jako by se právě vynořovala z hlubin svých myšlenek. Zhluboka se nadechla.

„Co byste ráda věděla?*‘ zeptala se Jinnarin s nadějí, že bude tentokrát vyslyšena.

Aylis obrátila ruce dlaněmi vzhůru. „Och, několik věcí: ráda bych věděla, zda se hrůzné události v našincových snech opakují jednou provždy. Ráda bych věděla, jestli se ty hodně veselíš v zemi stínů také často ožívají. A také bych chtěla vědět, jestli se ponurá událost, jako třeba ta Jatuova, nedá vytěsnit tak, aby už sen či toho, kdo jej sní, nikdy neobtěžovala. Je-li to možné, tak jak? -Och, kdybych se jen mohla zeptat Ontaha... možná existuje něco, co bychom mohly podniknout, abychom Jatuovým snům od té děsivé příhody z jeho minulosti ulehčily.“

Jinnarin přikývla. „Anebo, přijde-li na to, i komukoliv jinému.“

Aylis se usmála. „Třeba se nám podaří najít jiného učitele... někoho, kdo je zběhlý ve způsobech, jimiž se uskutečňuje procházení sny a jejich přetváření.“

„A pokud se nám to nepodaří,“ ozvala se zamyšleně Jinnarin, „pak možná samy dokážeme zjistit, jak sny od těch děsivých příhod očistit... jak je zničit úplně.“

„Och, Jinnarin, v těchto záležitostech musíme být krajně opatrné, protože ony jistým způsobem poskytují cestu, jak se zbavit strachu, zlosti a jiných silných citů. Jinak se totiž ke škodě postižené osoby stravují samy sebou. Myslím, že úplné zničení snu by způsobilo velkou škodu. Léčitel snů musí najít způsob, jak v léčené osobě sladit mysl, ducha a duši, aniž by se zbavil snu.“

„Vy tedy, Aylis, tvrdíte, že jsou noční můry a jiné hrůzné sny pro ducha, mysl a duši dobré?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne, Jinnarin. Já jen říkám, že prostě nevím. A proto se do snů nesmíme plést tak, abychom je odstraňovaly.“

„Ale já jsem se domnívala, že Ontah sny těch, jimž pomáhal, přetvářel nanovo.“

Aylis přikývla. „To ano, Jinnarin, ale Ontah sen přetvářel, vytvářel z něj něco jiného, něco neškodného, neničil ho. Jak to prováděl, nevím... a dokud to nezjistím, či dokud to nezjistíme, představuje vměšování do snu druhého riziko, jemuž bychom se měly vyhýbat.“

Jinnarin chvíli přemítala a pak řekla: „Myslím, Aylis, že podstatná je skutečnost, že Ontah narozdíl od nás věděl, co činí.“

Aylis se usmála. „Ano, maličká... i když v procházení sny nejsme úplně nevědomé, nevíme prozatím vůbec nic ani o umění léčení snů, ani o přetváření snu druhého, z čehosi škodlivého v cosi neškodného.“

„Inu, v žádném případě nechci zasahovat do toho poselství.“

„Ach, já se ho nehodlám snažit přetvořit. Spíše se domnívám, že jen musíme zjistit víc o tom, co v něm vězí.“

Jinnarin se zachvěla. „Pravděpodobně objevíme něco hrozného... něco ohavného

a nebezpečného... cosi, co zabilo Ontaha.“

Aylis k pysce vztáhla ruce. „Ano, Jinnarin, ale nezapomínejte, že jde o poselství a nikoliv o váš vlastní sen. Máte ale pravdu... je v něm cosi nebezpečného, a toho se hodlám vyvarovat.“

„Jak to provedeme? Máte nějaký plán?“

Aylis rozpráhla ruce. „Nejedná se přesně o plán. Spíš o strategii. Myslím, že musíte spát přirozeným spánkem, abyste se do toho poselství dostala. To poselství totiž představuje *sen někoho jiného*. Až se vám tedy začne zdát, já ho zachytím a probudím vás, měla byste se od něj dokázat oddělit *stejně, jako byste právě procházela snem*. Potom, nedojde-li k žádnému nedopatření, můžeme z poselství uniknout ven přemostěním... a vrátit se zase zpět.“

„Och, Aylis, myslíte, že bude tahle vaše strategie fungovat? A jsem já připravená? Vím už dost?“

„Pokud jde o strategii, mohu, Jinnarin, jen doufat, že fungovat bude. Ale pokud se jedná o vaši připravenost, zbývá už jen, abychom se prošli hrstkou dalších Jatuo-vých snů a vy si tak mohla osvojit rozpoznání nejvhodnějšího času, v němž je třeba sen opustit, a pak rovněž vytváření přemostění ze sna ven.“

Pak bych se chtěla projít některými z vašich snů, abych si procvičila, jak vás v nich přimět k vědomí.

Teprve a jedině potom se vydáme na procházku poselstvím.“

Aylis našpulila rty. „O ničem jiném, co bychom pro naši přípravu na cestu mohly udělat, nevím. A vy nějaký návrh máte?“

Jinnarin seděla se zkříženými nohama a usilovně přemýšlela. Konečně řekla: „Vezmu si svůj luk a toulec se šípů.“

Aylis otevřela ústa. „A-ale Jinnarin, tohle je... jak byste mohla?“

„Snadno,“ přerušila ji Jinnarin. „Vnímáme-li své sny vědomě, dokážeme je přece přetvářet, takže k sobě prostě luk se šípů přivolám.“

Aylis se rozesmála a zatleskala.

Podlaha byla průhledná a v šenku dole tu a tam zuřila hádka. Jatu se převrátil na lůžku a prohodil k nahé ženě: „Promiň, zlato, ale já-“

Vzápětí už ze dveří Červeného střevíčku vyhazoval arbalinské dokaře. Bokar postával vedle něj a byl sice nahý, ale porostlý hustou srstí; měl protáhlé paže a kotníky vlácel po podlaze. Jeden z přistavních dělníků zaútočil, ale opičí Bokar ho oknem prohodil do vod zátoky. Nevěstinec se náhle úplně vyprázdnil. Zůstal v něm jen Bokar, který se opět změnil do své normální podoby. Měl na sobě sice drátěnou košili, na hlavě helmu a v ruce sekýru, ale postrádal šaty. A schodištěm sestupovala spousta holek. Byly nahé a vyzývavé.

Jatu ožil a chystal se na jejich vábení odpovědět...

Jinnarin se rozesmála a pohlédla na Aylis vedle sebe.

„Asi bychom už měly jít.“

Zdi se začaly vlnit.

„Teď už *vím*, že bychom měly jít,“ řekla Jinnarin a stvořila jakousi dutou kládu vedoucí ze sna. Obě do její dutiny vešly a Jatuoivu rozplývající se vidinu nechaly za

sebou. Prošly celou délkou duté klády a vynořily se opět v kajutě.

Jinnarin vyslovila <sugestivní slůvko> a ve světle svíce otevřela oči. Jatu zasténal a převálil se. Už se probudil, ale tělo i mysl měl snem dosud oblužené. Jinnarin se stydlivě zašklebila a prohodila: „Spěte dál, Jatu.“ Jatu zaúpěl, zabalil se do přikrývky, vstal a vypotácel se z kajuty.

Aylis ho při odchodu sledovala. „Lidé... muži...“ řekla po chvíli, „nejsou jediní, kteří takové sny mívají.“

Jinnarin se v duchu pousmála. „Já vím.“

Jinnarin se přikrčila do trávy. Trásla se. Na větvi stromu mohla vidět sedět velkou sovu, jejíž žluté oči na ni bez jediného mrknutí upřeně zíraly. Marně kolem sebe tápala po luku a ani Ruxe nebylo nikde vidět.

„Jinnarin, podívejte se na mě!“

Byla to Aylis.

„Tohle je pouhý sen, Jinnarin... váš sen.“

„Můj sen?“

„Ano. A jako takový jej můžete ovládat, dělat si s ním, co se vám zlíbí.“

„Ovládat...?“ A v tom... „Hai!“... v rukou se jí objevil luk... a po boku Rux.

Sova se k ní rozletěla. Jak se mohutná vražednice s roztaženými drápy spouštěla dolů, aby zabila, vykřikla pyska „Ruxi!“ lišák se vymrštil do vzduchu a po dravci ve výskoku chňapl. Oba se v přemetech svalili k zemi a zmizeli z dohledu ve vysoké trávě. Ozval se vráskot smíšený s vrčením, pak nastalo ticho a z lučiny vycupital Rux s mordou olepenou sovím přím.

Pěnkava se obrátila k Jasně peruti vedle sebe.

„A co teď, Jasná peruti?“

„Ach, jsi už tedy při vědomí.“

„Ano,“ potvrdila Pěnkava. „Tohle je můj sen, či spíše Jinnarinin, a já ho ovládám.“

Náhle se ocitly na vysoké hoře s vyhlídkou na vodopád, který vytékal z nebe, takže se všude kolem tetelila duha. „Vidiš?“

Jasná perut' se zasmála.

Posléze stanuly na plynoucím oblaku a shlížely zněj na ohromný les s šarlato-vým a zlatavým olistěním.

„Jasná peruti, řekni mi, kdybych v téhle chvíli vytvořila most nazpět do kajuty a vyslovila <sugestivní slovo>, dokázala bych se pak sama probudit?“

Jasná perut' vyřeštila oči. „Och, Pěnkavo, vždyť tohle je úplně nový nápad. Odpověď ale neznám... snad by to tak bylo, ale možná, že také nikoliv. Kdyby tu byl Bílá sova, uměl by nám poradit. Ale protože tu není, nevím, není-li to spojeno s nebezpečími, a protože nevím, myslím, že bychom to raději zkusit neměly.“

„Jasná peruti, jestliže žádná rizika nepodstoupíme, pak se nic nedozvíme,“ řekla Pěnkava. „Ale vyčkám a vyzkouším to jindy... až najdeme Farrixe. Přesto bych o odpověď stála. Mohlo by jít o trik, který by se nám mohl hodit, až se vydáme do poselství.“

Jasná perut' přikývla z hejna duhově zbarvených vázek nad vínově rudým listem,

na kterém se nechávala unášet bublajícím potůčkem.

„Nebudeme-li mít někdy na vybranou, nastane ta pravá chvíle o něco takového se pokusit.“

Když Jasná perut' vstoupila do snu, ocitla se mezi vířícími temnými mračny nad bledavě zeleným mořem. Před ní letěla Jinnarin. *Na tohle dosud nejsme připravené.* Po vytvoření mostu ven se Jasná perut' vrátila do kajuty, v níž ležela Jinnarin zbrocená potem.

O chvíli později se prudce posadila, zadýchávala se a srdce jí děsem bušilo jako kladivo. Chvíli se nedokázala zorientovat, ale pak se zaměřila na Aylis. „Tohle bylo to poselství,“ řekla zajímavě.

„Já vím.“

„Proč jsme-?“ Jinnarin se odmlčela, aby popadla dech. „Proč jsme nešly?“ vypravila ze sebe konečně.

„Půjďme, Jinnarin, ale teď ještě ne. Obě se ještě potřebujeme trochu pocvičit. Já v tom, jak vás ve snu probouzet k vědomí, a vy zase v jeho ovládnání a vytváření mostů.“

Jinnarin si sklíčeně povzddechla. „Myslím, že už jsem připravená.“

Aylis rozpráhla ruce. „Příště, Jinnarin, půjdeme příště. Slibuji.“

Mladá vědma ležela s elfem po boku na lůžku. Stiskla mu ruku, přitáhla si jeho prsty ke rtům a začala jeden po druhém líbat. Elf na ni pohlédl a něžně se usmál. Vědma pojednou potřásla hlavou a pevně se na něj zahleděla.

„Copak je, Aylis?“ zeptal se Aravan s ustaraným pohledem v očích.

Aylis se zhluboka nadechla a zase vydechla. „Och, drahý, jen to, že už jsem za poslední dobu prošla tolika sny, až mi někdy připadá těžké rozlišit, co je skutečnost, a co jsou jen vidiny mysli.“

Aravan zvolna přikývl a pak řekl: „Kdysi, když jsem sloužil jako navigátor na dračí lodi jménem *Vodoměrka*, kapitán Rald se jednou s úlekem probudil, oči měl vytrštěné a v nich zmatený výraz. Když jsem se ho zeptal, co se stalo, vyprávěl mi, co se mu právě zdálo. 'Zdálo se mi,' povídá, 'že jsem včela, která sbírá med. Bylo to tak opravdové, tak nesmírně věrné zdání. Měl jsem sice šest nohou a dvě křídla, ale vůbec žádné obtíže s jejich používáním. Když jsem nasbíral všechnu nektar a pyl, co jsem dokázal unést, rozletěl jsem se rovnou a svižně nazpět k vykotlanému stromu, kde ode mne všechn sběr ke zpracování v med převzal roj. Setmělo se a všechny včely se odebraly ke spánku, včetně mě. A právě v té chvíli jsem se probudil zde na *Vodoměrce* a lámal si hlavu, zda jsem člověk, kterému se zdálo, že je včelou, anebo spíš spící včela, které se zdá, že je člověkem na dračí lodi.' Rald zahýbal údy a ohmatával se podél hrudi, jako by se pokoušel najít další pár končetin. Když žádný nenašel, ohlédl se přes rameno a snažil se zahlédnout křídla. Když neobjevil žádné nohy navíc, ani křídla, dlouze se na mě zadíval a pak se dal do smíchu. Poté se u něj ale vyvinula zvláštní záliba v květech, které při každé příležitosti vyhledával.“

Aylis se rozesmála, ale hned zase zvážněla a zamyšleně poznamenala: „Možná, že jsme právě tací: nic než snící snílci, kteří tvrdě spí v nějaké daleké říši a sní naše

životy, jež my prožíváme zde, v této existenci.“

Aravan se usmál. „Snad, *chieran*, ale pokud je to tak, nepřál bych si nikdy prociťnout, ledaže jsi tam někde také.“ Pozdvihl se na loket, sklonil se a políbil ji na rty. Pak ji vzal za ruku a také jí zlíbal všechny prsty. Nakonec se jí zahleděl do očí. Safirový pohled splnul se smaragdovým. „Ač o tom nemám žádný důkaz, *chieran*, pro mne jde o sen, který se uskutečňuje.“

Aylis si ho k sobě přitáhla a dlouze ho políbila. Pak se znovu položili vedle sebe, aniž by se přestali držet za ruce. Po chvíli Aylis zamumlala: „Je připravená, drahý. Jinnarin je připravená tak, jak jen to u ní i u sebe dokážu. Až příště vstoupí do poselství, vydám se za ní a společně se odvážíme zjistit, co půjde.“

Aravan jí jen mlčky stiskl ruku. Naslouchali vleže větru, vlnám a vrzání lanoví. *Eroean* stále směřovala k západu. Čas plynul a z paluby k nim dolehl tlumený výkřik. Aravan shodil nohy z lůžka a vsedě s hlavou ke straně naslouchal. Výkřik se ozval znovu. O chvíli později zaznělo zaklepání na dveře. „Země, kapitáne,“ oznamoval Tivirův hlas, „země vod přídě na pravoboku.“

XXIII
Pavučina
Zima, 1E9574-75
[Přítomnost]

„Ty Jatuovy sny... až najeden... inu, byly zvláštní, nádherné, divoké a často dost košilaté,“ řekla Jinnarin. „Byl to hezký zážitek. Smála jsem se, žasla a někdy byla i na rozpacích.“

„Hmph,“ odfrkl Alamar. „To se vsadím.“

„Alamare, někdy bych se ráda prošla vašimi sny. Vždyť ani nic nenaznačuje, s čím bych se v nich mohla setkat.“

„Ach kdepak, pysko,“ odsekl Alamar. „Nechci, aby se mi někdo procházel v hlavě, šlapal mi po mozku a šťoural se mi ve snech. Ne, děkuju vám. A obzvláště ne nějaká pyska.“

„Proč ne, Alamare? Přece by se tím žádná škoda nezpůsobila.“

„Ha!“ vybafl stařec. „Že ne? Proč byste vy... zrovna vy... měla slídit po všech mých tajemstvích a vykrádat mi každičky ždíbec vědění ukrytý v mé mysli, nemluvě o tom, proč byste měla strkat nos do mých soukromých záležitostí, abyste jich pak proti mně později mohla nějak použít.“

Jinnarin dopáleně vyskočila se zaťatými rukama v bok a tváře se jí uraženou důstojností při oddechování prudce vydouvaly a opět splaskávaly. „Tak vykrádat vám tajemství?“ zaječela. „Strkat nos do vašich záležitostí? Alamare, vy stará zkamenělino, teď už bych do té vaší zchátralé a zabeďněné hlavy nevlezla, ani kdybyste mě zval. Vždyť, vždyť bych se v té vaší omezenosti načisto umačkala k smrti. A pak-“

Ozvalo se zaklepání na dveře, které soptící Alamar s trhnutím prudce otevřel a zařval: „Co je?“

Vylekaný Tivir ucouvl. „Země, pane, to je všechno, země.“ Poté mladík chodbou zase odběhl.

Alamar s Jinnarin se mrzutě vydali na palubu, kde se u zábradlí na pravoboku shledali s Jatuem a Bokarem. Před sebou, ve vzdálenosti asi pěti mil, mohli spatřit vysoké útesy táhlé a zakřivené pobřežní čáry, která se plazila vzhůru přes obzor. Na útesech mohli rozeznat zeleň... jakýsi bor, který se táhl podél okraje srázu.

„Kde to jsme?“ zeptala se Jinnarin. „Co je to za zemi?“

„Tohle je opět západní pevnina, paní Jinnarin,“ odpověděl Jatu, „i když jižněji a západněji, než v místech, k nimž jsme se doplavili předtím. Východně a trochu na sever leží Tarquinova říše a na severu za ní jsme tuhle pevninu spatřili naposledy, než jsme se obrátili a vypluli k Tholu.“

„Och,“ povzdechla si Jinnarin.

„A co jste čekala, pysko?“ zabručel Alamar. „Kde jinde bychom bývali měli přistát, vzhledem ke směru, kterým jsme pluli?“

„Já-já nevím, Alamare. Jen jsem očekávala... očekávala...“ Jinnarin sklíčeně dosedla na palubu.

V té chvíli k nim dospěli Aravan s Aylis, která po otci střelila vyčítavým pohledem a vedle pysky poklekla.

Alamar rozhodl rukama, vyrazil pryč a cosi si přitom pro sebe drmolil.

„Yaaaahhh!“ zařval Bokar a udeřil pěstmi do zábradlí, až se Jinnarin s Aylis vylekaly, Alamar v dálce se prudce otočil a Aravan s Jatuem zděšeně přihlíželi. „Kruk! Vím přesně, jak se cítíte, páni Jinnarin! Nic! Nikdo! Pusté moře! Ponurá země!“ Trpaslík se obrátil a zařval přes moře: „Durloku, kde jsi, ty sketo?“

Vzápětí vyskočila na nohy Jinnarin, otočila se, přiskočila k zábradlí na pravoboku a zaječela okapovou rourou, až jí hlásek pisklavě přeskakoval: „Durloku, kde jsi, ty sketo?“

Jatu se pojednou rozesmál a k němu se ihned přidali také Aravan s Aylis. Bokar jejich smích přehlušil vlastním řehotem a nakonec se zvonivě a jako trylkující ptáček rozesmála i Jinnarin. Alamar se nasupeně vrátil a vyzývavě se zeptal: „No tak, vy sebranko potrefenců, co je tady tak zábavného?“, což všechny rozesmálo nanovo.

„Kam teď, kapitáne?“

Aravan pohlédl na Jatua. „Připluj s ní blíž a nech spustit kotvu. Chvilí se v téhle zátoce zdržíme. Vyšli na břeh posádku k doplnění vody, kterou jsme už vyčerpali. Vlastně posádky při téhle službě stříděj, ať se na pobřeží všichni trochu pozdrží. Mezitím počkáme, až se slečna Aylis s paní Jinnarin projdou tím poselstvím, abychom zvěděli, co se jim podaří zjistit. Pak určíme náš další kurs.“

Jak se Jatu s Bokarem obraceli, aby provedli rozkazy, Jatu, aby koráb bezpečně zakotvil, a Bokar, aby vytvořil smíšené posádky, které by poté odpluli na břeh, Aravan se otočil k Aylis s Jinnarin. „A teď už je to na vás dvou,“ řekl tiše a v očích se mu zračila zoufalá obava.

O čtyři noci později, desátého března, se Jasná perut' při třetím dostavení ponurého snu znovu ocitla při průletu rozbouřenými mračny nad bleďavě zeleným mořem. Z nebe bičoval liják, zatímco hluboko dole plul černý koráb, jehož stěžně zasahovaly blesky. V odlehle vzdálenosti se tyčil temný obrys bouří ošlehávaného ostrova a v rozběsněném moři se po celé šíři rozptýleně a neurčitě rýsovaly nějaké další siluety.

Těsně před sebou spatřila Jinnarin. Zrychlila let, dostihla pysku a vzala ji za ruku. Obě byly stejně veliké. „Pěnkavo, Pěnkavo!“ překřikovala rachot deště, větru a hromobití. „Pěnkavo! Probud' se. Tohle je poselství!“

Jinnarin se na ni nepřítomně zahleděla. Ale vzápětí její pohled nabyl vědoucí výraz a Pěnkava vykřikla: „Jasná perut'!“

Jasná perut' se zasmála. „Pojď, Pěnkavičko, slétneme se podívat na moře. Já si ty zelenavé vody prohlédnu.“ Ale už když to říkala, cítila, jak se jí páteří klikatě sune tenká úponka strachu.

„Jasná peruti, vnímáš to?“ zvolala Pěnkava. „Myslím to zlo.“

„Ano. Buď opatrná. Buď připravená uletět. Bedlivě rozplývání téhle vidiny sleduj, protože v ní nechci zůstat polapena.“

Pěnkava se otřásla. „Ach Bože, to ne. Ani já ne.“

Strach vzrůstal i v okamžicích, kdy se prudce snášely k vzdouvající se mořské hladině.

„Můj luk se šípy!“ vykřikla Pěnkava a obě věci se vzápětí zjevily. Luk v její ruce a toulec upevněný řemínkem k boku.

Teď už byly oceánu nablízku a z dálky k nim s dunivým rachotem připlouval černý koráb, jenž upoutával jejich zraky. Slétly k mořské hladině a *hle!*, nedosedly na vodu, ale na obrovskou zelenou pavučinu!

„Ach, Jasná perut', já jsem uvízla. Chytila jsem se!“ vykřikovala polapená pyska, jejíž nohu monstrózní tenata zadržovala.

Ale ve chvíli, kdy se jí Aylis obracela na pomoc, se ohromný černý koráb zamířil a začal se měnit v obrovského černého pavouka, z jehož kusadel odkapával jed, zatímco se k nim na dlouhých nohách cupitavě vyřítí, čímž pavučinu rozechvěl.

Jak se Jasná perut' snažila Pěnkavu vytáhnout vzhůru a současně se na ně řítí pavouk, obě posedla hrůza.

„Nemohu-!“ ucedila Jasná perut' přes zaťaté zuby, paže napjaté kolem Pěnkavy. „Je příliš... Potřebuji nějaký-“

„-meč!“

V tom se jí v sevřené ruce objevil meč.

Pavučina sebou teď už házela a poskakovala. Strašný pavouk se k nim neustával řítit a jejich náladu tížila hrůza.

Jasná perut' ťala mečem do obrovského vlákna zadržujícího Pěnkavu, ale čepel odskočila a nepřesekla je.

A příšerná obluda už od nich byla vzdálená jen pár kroků. A jak postupovala vpřed, spousta jejích oček se třpytila.

„Incende!“ zaječela Jasná perut' a čepel vzplála. Opět do pavučiny ťala a zelené vlákno před ohněm povolilo!

Sekla znovu a Pěnkava byla volná!

Obrovský černý pavouk se v té chvíli vztyčil na zadní a učinil výpad.

„Vzhůru a pryč,“ vyjekla Jasná perut'.

Ale ještě než se vznesly, vyšlehávaly za nimi z moře ohromné zelené provazovité šlahouny a zachycovaly je.

„Most ven!“ vykřikla Pěnkava a před ní se vytvořil černý otvor, do něhož se střemhlav vrhla. Za ní do něj se švihnutím pronikla zelenkává úponka, která se svíjela kolem a tápala po ní dokonce ještě ve chvíli, kdy už se zase ocitla v kajutě. Se sehnoutou hlavou a za neustálého uhýbání vykřikovala „Jasná peruti! Jasná peruti!“, protože mladá vědma s ní otvorem neprošla.

Náhle se zjevila další trhlina, kterou se po hlavě prodrala Jasná perut', po níž zezadu chňapaly trávově zelené šlahouny. Vyskočila na nohy a vykřikla: „Uzavři přemostění, Pěnkavo. Uzavři most!“

Pěnkava otvor jediným <slůvkem> uzavřela tak rázně, až jeden z odseknutých šlahounů odskočil a po zazmítání se rozptýlil v odporne zelené páře. Jasná perut' svůj průchod rovněž prudce uzavřela a uťala tak dlouhý kus úponky, který sebou zamrskal, svinul se do klubka a rozplynul se ve žlutozeleném dýmu. Roztřesená Pěnkava se zadýchanou Jasnou peruti na sebe pohlédly. Srdce jim bušila jako kladi-va. Aniž by se přestávaly chvět, setrvaly dál vedle vlastních tělesných schránek. Obě vyslovily <sugestivní slůvka>... a otevřely oči do místnosti ozářené světlem

svíčky.

V téže chvíli vtrhl do kajuty Aravan s mečem v ruce a rychle po ní přelétl pohledem, aby zabil cokoliv, co způsobilo, že se jeho kamenný talisman ledově ochladil.

„Udivuji mě ta obrovská chapadla,“ vložil se do řeči Frizian. „Taková strašlivá ramena jsou známá jen u krakenů, a i když žijí v hlubinách, ví se, že jediným místem, kde se shromažďují-“

„Je Velký malström!“ vyhrkl Tink, který podával čaj. Vzápětí se ale mládenec za skočení do řeči pleskl přes pusku.

Aravan se na stevarda zadíval a usmál se. „To je naprostá pravda, Tinku.“ Pak se otočil k ostatním. „Vězte ale, že i když leží Ostrovy mořské zhouby nedaleko, postrádá Velký malström bledavě zelené moře,“ letmo pohlédl na Alamara, „ale jak už jste, mágu Alamare, říkal, věci ve snech nejsou vždy tím, čím se zdají.“

Alamar trhnutím přikývl. „Zcela správně, elfe. Nic nemusí být takovým, jakým se jeví, a to se týká korábu, pavouka, zelenkavého moře, bouře, ostrova, křišťálového paláce či čehokoliv jiného, co nám tohle zatracené poselství předvádí!“

Jatu se obrátil k Aylis s Jinnarin. „Nebyl zdrojem toho děsu ten pavouk?“

Aylis rychle pohlédla na Jinnarin, která odpověděla: „Och, Jatu, ten pavouk mě sice zděsil, ale myslím, že hrůza, kterou jsme zakusily nejdřív, z něj nepochází. Spíše bych řekla... inu, ani nevím.“ Pohlédla na vědmu.

Aylis obrátila ruce dlaněmi vzhůru. „Jinnarin má pravdu. Přestože byl ten pavouk hrůzný, zdrojem toho strachu není. Domnívám se spíš, že pochází z toho ostrova.“

Nad skupinkou se rozhostilo ticho, které narušoval jen cinkot nádobí, jak Tink obcházel shromážděné a servíroval jim čaj. „Udělejme si seznam,“ ozval se konečně Aravan. „Možná, že nás k něčemu podnítl přehlédnutí povšechného soupisu.“

Vytáhl zásuvku u stolu a vyndal z ní pero s pergamenem. „A teď popořádku, byly tam-?“ Pohlédl na Aylis.

„Mračna. Letící Jinnarin. Bouře. Dole černý koráb, do jehož stěžňů byly blesky. Bledavě zelené moře. Ten ostrov. A nějaké další siluety-“

Aravan ustal v psaní a pozvedl ruku. „Oč myslíš, že se v jejich případě jednalo?“

Aylis váhavě pokrčila rameny. „Jsou příliš mlhavé a vzdálené.“

„Pokus se je s něčím srovnat, dcero,“ vybidl ji Alamar.

Aylis se zadívala na Jinnarin. „Snad šlo o ostrovy. O ostrůvky. Já prostě nevím, otče. Jsou příliš daleko a v bouři příliš neurčitě, aby je bylo dobře vidět.“

Alamar se obrátil k Jinnarin. Pyska zavrtěla hlavou. „Ani já nevím.“

Aravan se chopil pera. „Pokračujme.“

Aylis přelétla seznam letným pohledem. „Um, dovol, abych se podívala, och ano... pak jsem probudila Pěnkavu. Snášely jsme se dolů, abychom se podívaly na to bledavě zelené moře. Šlo o nesmírnou zelenou pavučinu. Jinnarin se v ní zachytila. Koráb se změnil v ohromného černého pavouka. Vysekala jsem Jinnarin z pavučiny vyvolaným plamenným mečem-“

„Ale dcero,“ přerušil ji Alamar, „ty přece plameny vyvolávat neumíš.“

„Ve svých snech ano, otče. Jen jsem vyslovila slovo, které jsem tě už slychala

používat mnohokrát: *Incende*.“

„Ono fungovalo?“

„Ano, otče. -Jak? To nevím. Ale kdyby ne, nebývaly bychom přežily.“

„Hmph!“ zachrčel Alamar a současně otáčel náramkem na svém zápěstí.

Aravan znovu zvedl pero a naznačil Aylis, aby pokračovala.

„Mnoho dalšího se už neudalo. Ten obrovský černý pavouk se po nás vrhnul. Pak ty zelené chňapající šlahouny. Přemostění a pronásledující šlahouny. Zaklaply jsme otvory, které úponky odřaly, a ty se vzápětí rozplynuly v žlutozeleném dýmu.“

Jinnarin přikývla.

Aravan se prsty dotknul talismanu na hrdle. „Myslím, že ochlazení tohoto kame-ne způsobily právě ty šlahouny v kajutě.“

Bokar nakrčil obočí. „Snová bytost?“

Aylis zvolna přikývla. „Ano, nějaký tvor ze snu, Bokare, ale nezapomínejte, že nešlo o obyčejný přízrak, nýbrž spíše o něco, co jsme z říše snů přivedly do lodní kajuty... do skutečného světa.“

Frizian se otfásl. „To je dost děsivé.“

„Strašidelný, to jo,“ ozval se Tink, „ale ještě horší je pomyšlení na vohromnou zelenou pavučinu v moři, která polapí všechno, co do ní vpluje.“

Při téhle Tinkově poznámce vytřeštil Aravan oči a letmo pohlédl na Jatua. Z výrazu na černochově tváři viděl, že Jatu smýšlí stejně jako on. Vyskočil, ze skříně vytáhl mapu, rozprostřel ji a zabodl prst do zastíněné oblasti na jihu Sindhského moře. „Tady, přátelé, tady se zřejmě prostírá bledavě zelené moře.“

Všichni se podívali a Frizian řekl: „Ale kapitáne, vždyť tohle je Velký vír.“

„Ano, Friziane, ale myslím, že se Tink nemýlí. Právě zde je ohromná zelená síť, v níž se všechno zachycuje.“

Jinnarin na něj pohlédla. „Co je tenhle Velký vír?“

Odpověděl jí Jatu. „Ach, maličká, jde o nesmírně rozsáhlou oblast zarostlou spleť přílnavého býlí o průměru přes tisíc mil, kterou zvolna otáčí okolní proudy. Mnohá loď byla bouří zahnána do tohoto obludného lapajícího víru, navždy tam zachycena a už ji pak nikdo nespasil ani o ní neslyšel.“

Jatu zmlkl, ale Frizian dodal: „Lodi, které polapí, jsou, jak se alespoň říká, vta-hovány do středu a neustále v tom pomalém víření mění polohu.“

„Je pravda,“ zabručel Bokar, „že se tam ztratily jak záchranné výpravy, tak i vý-pravy hledačů pokladů?“

Frizian přikývl. „Prý ano. Říká se, že je v tom víru něco zlého.“

Bokar uhodil pěstí do stolu. „Jestli jde o zlo, pak by ho mohl představovat třeba ten Černý mág! Mohlo by jít o místo, kde dostává své oběti, ne? Co takhle námořní-ci zachycení tou zelenou spleť?“

Kolem stolu to tlumeně zahučelo.

Aylis si pozvednutím ruky vyžádala ticho. Když nastalo, zeptala se: „Může jít o oblast, v níž bychom měli pátrat po Durlokovi? Po křišťálovém paláci? Po bledavě zeleném moři? Po Farrixovi? Máme na podporu domněnky, že je Velký vír ohnis-kem záhady, nějaká fakta, anebo jde o pouhý dohad?“

Alamar pokrčil rameny. „Nemáme po ruce nic než to poselství, dcero, a sny bý-

vají ošidné, nebývají tím, čím se zdají.“

„Přesto ale může mít Tink pravdu, mágu Alamare,“ řekl Aravan. „Zelená pavučina by mohla symbolizovat přilnavou rostlinnou změť Velkého víru.“

„A jak je to s její barvou, kapitáne?“ zeptal se Tink. „Je světle zelená?“

Aravan přikývl. „Ano, Tinku, už jsem ji viděl zblízka a lze ji charakterizovat jako světle zelenou i jako trávově zelenou.“

„A ty šlahouny ze sna,“ zeptala se Jinnarin, „co ty jsou vlastně zač?“

Teď promluvil Jatu. „Zelené šlahouny? Snad jde rovněž o součást lapající rostlinné změti, paní Jinnarin.“

Aylis pomalu přikývla. „Snad. Ale u toho pavouka se o žádné mořské býli nejedná. Co by tak mohl představovat?“

Kolem stolu se rozhostilo ticho a všichni na sebe vzájemně zmateně pohlíželi.

„Tu galéru! Galéru Černého mága!“ vyhrkl pojednou Tink. „Ty nohy sou-“

„-vesla!“ vykřikl Jatu. „Ach, Tinku, chlapče, v tomhle máš pravdu!“

„Ha!“ vykřikl Bokar. „Všechno sedí. Ta zeleň představuje býli. A pavouk je galéra Černého mága!“

„Pchá, trpasliku,“ ozval se Alamar, „kolikrát to musím opakovat? Věci ve snech nemusí nutně představovat to, čím se zdají. Mohou být něčím úplně jiným. Tak třeba Tinkova domněnka... ten pavouk nemusí představovat galéru.“

Bokar se na mága zlostně zahleděl. „Co tedy může být jiné?“

Než mohl Alamar odpovědět, ozval se Aravan: „Na tom, co Bokar říká, něco je, mágu Alamare. Sám přece říkáte, že sny nejsou tím, čím se zdají. Gigantický pavouk, zvláště tak veliký jako koráb, mi připadá nepravděpodobný. Spíš si myslím, že je výstižná Tinkova domněnka. Pavouk je pouhým symbolem pro galéru, přičemž jeho údy představují vesla.“

Aravan letmo pohlédl přes stůl na Aylis. „Začíná to jedním druhem lodi a končí možná druhým, ten pavouk je pouhým snovým symbolem-“

Jatu živě přikývl a vpadl mu do řeči: „Farrix... či kdokoliv, kdo to poselství posílá... se možná celou dobu pokouší paní Jinnarin sdělit, že jde o galéru, ale sen se cestou nějak překrucuje.“

Alamar rozhodil rukama. „Netvrdím, že to tak je, ani že to tak není... říkám jen, že prostě nevíme.“

Frizian vydechl. „A co ty blesky bijící do stožárů? A ten ostrov? O žádném ostrovu ve Víru nevím.“

Všechny zraky se stočily k Aravanovi. Elf pokrčil rameny, „Ani já ne, Friziane, ale sám víš, že ta zelená spleť měří napříč přes tisíc mil. Může v sobě skrývat mnohé, co zůstává nepoznané. Ten ostrov je z toho všeho jen pouhým zlomkem.“

„Lodi!“ vykřikla Aylis.

„Eh?“ zabručel Alamar. „O čem to mluvíš, dcero?“

„O lodích, otče. O těch ostatních siluetách v moři. Byly malé a v bouři neurčité. Nejde o ostrovy, ale spíše o lodi. Polapené lodi. Och, otče, teď už tomu začínám věřit i já.“

Jatu se zahleděl na zastíněnou oblast. „Ale kapitáne, jde o kruh o průměru tisíců mil. Jak v něm najdeme jediný ostrov... inu, mohu jen říci, že to bude téměř nemož-

ný úkol.“

Jinnarin, sedící na stole s nohama křížem, se zeptala: „Dokážeme těmi vodami proplovat? Chci říci, že když tam uvízly jiné lodě, neuvízne tam také *Eroean*?“

Aravan přikývl. „Pokud bychom tamtudy pluli, ani dno natřené hvězdným stříbrem neuchrání *Eroean* před shluky té zelené změti. Při okrajích je býlí řídké, tam *Eroean* může proplovat snadno. Ale hlouběji houstne, a proto bych tam s korábem neplul. Ne, k průzkumu střední části budeme muset použít čluny o plochem dně a s jedinou plachtou, či snad i s vesly.“

Alamar podrážděně vzhlédl ke všem stojícím kolem stolu.

„Rozhodli jste se tam tedy vydat?“

Všichni na sebe vzájemně pohlíželi a jeden po druhém přikyvoval, jen Frizian dodal: „Jatu má pravdu. Kruhová oblast o průměru tisíce mil zahrnuje k průzkumu plochu o rozloze nějakých sedmi set padesáti tisíc čtverečních mil. Myslím, že nalezení ostrova za takových podmínek bude na vůli samotné Paní Štěstěny.“

„Fuj!“ zafuněl Alamar. „*Vyhledání* ostrova je hračka. Obtížným bude *dosažení* ostrova míli za míli tou spleť.“

Bokar se na starce zadíval úkosem. „A jak ten ostrov hodláte najít, mágu? Máte snad nějaké magické zaměřovací kouzlo, které by to provedlo?“

„Magické kouzlo?“ zopakoval výsměšně Alamar. „Ach ne, trpaslíku, *žádné* magické kouzlo.“

Jinnarin vyskočila, přešla přes stůl a s pěstičkami v bok stanula před Alamarem. „Alamare, chce se mi ječet, když vidím, jak si svá tajemství tisknete k prsům a pošklebujete se ostatním. Přestaňte už s tím váháním! Řekněte nám konečně, *jak* chcete najít jehlu v téhle nesmírně veliké kupce sena?“

Rozladěný Alamar vzdorně vysunul bradu, jako by se chystal odpověď odmítnout, ale Jinnarin dupla nožkou. Alamar si povzdechl a řekl: „Tak dobrá, pysko, o žádné tajemství nejde. Víte, mám v úmyslu přivolat Děti moře.“

XXIV
Daleká plavba
Konec zimy - časné jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„Děti moře!“ vyhrkl Tink. „A-ale to sou námořnický báchoriky, ne?“

„Ha!“ vybafl Alamar. „Báchoriky? Ach, kdepak, hochu, Děti moře nejsou žádné povídačky.“

Tink se obrátil k Aravanovi, který se usmíval. „Mág Alamar má pravdu, Tinku. Děti moře jsou stejně skutečné jako ty nebo já.“

„Přesně tak,“ potvrdil Alamar. „A pokud jde o Velký vír... existuje-li v něm nějaký ostrov, budou o něm Děti moře vědět.“

„Vy už jste s nimi někdy dříve měl co do činění, mágu Alamare?“

„Kdybych neměl, elfe, asi bych teď nevěděl, jak je k sobě přivolat, ne?“

Aylis si povzddechla. „Jedno z Děti moře, které cyklon vyvrhl na pobřeží, otec kdysi zachránil. Myslím, že se to přihodilo na ostrově Faro... nemám pravdu, otče?“

Alamar přikývl s pohledem, jenž se ztrácel v zamyšlení. „Um, ano. Rozbouřené vlny nás vynesly skoro až do samého lesa. Nikdy

dříve jsem podobný víchř nezazil. Na tuhle mareu jsem nějak narazil u paty ohromného dubu... vlastně jsem o ni zakopl. Zprvu jsem myslel, že je mrtvá, ale její hrudník se zachvíval slabým dechem. Dopravil jsem ji do věže paní Katlaw, víte, ona je léčitelka. Paní Katlaw ji sice dala dohromady, ale zotavovala se dlouho. Učil jsem se jejímu jazyku... je zvláštní a oplývá spoustou klepotů, cvrkotů a jiných podobných zvuků.... říkala, že se dobře osvědčuje pod vodou. Tohle mi dala, když se vracela do moře.“ Alamar si vyhrnul rukáv a odhalil svůj zlatý náramek se zasazeným kamenem z rudého korálu. Aravan zabloudil rukou k modrému talismanu na krku. „Má nějakou... moc, Alamare?“

Alamar se na něj zlobně zadíval, ale pak rychle pohlédl na Jinnarin, která před ním dosud stála se zaťatými pěstičkami založenými v bocích. „Umožňuje mi je přivolat,“ zabručel a dodal, „ale pokud někde kolem postává nějaký potrhlec, neobjeví se. A také se musí vyskytovat někde nedaleko, jinak ho, um, nezaslechnou.“

„Oni ho slyší?“ zeptala se pyska. „Vydává nějaký zvuk?“

„Ovšem, že ne, pysko.“

„Dobře, když tedy žádný zvuk nevydává, jak potom?“

„Tak ho tedy vnímají,“ odsekl Alamar. „Nějak ho vycítí.“ Zblízka na koral zaci-
věl, jako by se cosi pokoušel zhlédnout

„Otec chce říci,“ ozvala se tiše Aylis, „že nevíme, jakým způsobem je ten korál přivolává, anebo, jak to vlastně poznají. Jde o záležitost nad rámec našeho chápání... o něco podobného jako u tvého kamene, Aravane.“

Alamar vzhlédl. „Jednou tomu přijdu na kloub... až budu mít možnost si ho prozkoumat.“

„Ale otče, vždyť už o tom mluvíš dvě nebo tři tisíciletí a-“

„Po celou tu dobu nikoliv, dcero. Nikoliv stále. Až bude třeba to vědět, pak jeho tajemství vypátrám.“

„Aha!“ vítězně vykřikla Jinnarin. „Poznáte tedy další tajemství, co? Černý hrnec, černý kotel, alespoň tak mi to kdysi někdo řekl.“

Zatímco se Alamar nadechoval k hádce, zabodl Aravan prst do zastíněné oblasti na mapě. „Je tedy rozhodnuto. Zde je náš cíl. Až i tam doplujeme, přivolá mág Alamar Děti moře. Existuje-li v té zelené spleti nějaký ostrov, budeme k jeho dosažení potřebovat čluny s plochým dnem, nikoliv čluny, které máme,“ Aravan vrhl rychlý pohled na Bokara, „a musí jich být dost, aby stačily k přepravě celé Bokarovy válečné družiny. Jatu, vyřiď Finchovi, ať zhotoví... osm malých člunů s plochým dnem, o jediné plachtě, o i veslech a každý pro osm osob. Ať na zadní příčník umístí vidlici pro párová vesla.“ Aravan vzhlédl a rozhlédl se po ostatních. „Nejsou-li žádné námitky...“ Neožal se nikdo. „Friziane, připrav sádku k rozvinutí plachet... vyplujeme za úsvitu.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl gelend'an. „A náš kurs...?“

„Směr Bouřný mys.“

„Rozkaz, pane.“

Jak Frizian odcházel z kapitánovy pracovny, ozval se Tink zírající do mapy: „Jemine, není ta zelená spleť na půli cesty kolem světa?“

„Je, Tinku,“ řekl Jatu. „Skoro na opačné straně, od místa, na němž právě kotvíme.“

„Jak daleko je to voduť tam?“

„Kolem Starého bouřliváka nějakých čtrnáct tisíc mil.“ Tinkovi se zúžily oči.

„Řekněte, nebylo by to jinudy bližší... raděj kolem Stříbrného mysu?“

Jatu se pousmál. „Blíže v milích, Tinku, ale déle v čase.“ Jatu rozbalil další mapu a přejížděl prstem po trase, o níž právě mluvil. „Tady vidíš, že bychom mohli plout podél západní a jižní pevniny a pak odbočit k Víru. To bychom ale museli vplout rovnou do spárů polárních větrů, a to nejen úžinami u Stříbrného mysu, ale rovněž téměř celou plavbu k zelené změti. Zatímco, pustíme-li se kolem Bouřného mysu, budou nás na cestě odtud až po Vir podporovat příznivé větry... tedy, budou-li vát jako obyčejně... a pokud ano, budeme mít po většinu plavby vítr převážně kolmo na kýl či na zád'. A pokud by nás svou přízní zahrnula Paní Štěstěna, doplujeme tam za osm až deset týdnů.“

Tink upřeně civěl na mapu a tiše hvízdal. „Panečku, celou tudle dlouhou trasu a za tak krátkou dobu. Vona je zázrak, to teda jo, kapitánova slečna, uhm, ehm,“ bleskotl Tink a celý rudý v rozpacích vzhlédl k Aylis, „myslim *Eroean*, slečno Aylis. -, né, že byste vy sama nebyla zázrak,“ pospišil si ji ujistit, „chci říct, že i vy ste kapitánova slečna a tak, a já, ehm, teda, já.“

Aylis se snažila nerozesmát, ale její odolnost zmohlo Jatuovo zdušené pochechtávání, takže se dala rovněž do smíchu, jenž ještě zvýraznily Jinnarininy trylky. Aravan si rychle přitiskl ruku na ústa a pokoušel se sice tvářit vážně, ale zoufale selhal.

„Houby s octem, hochu,“ zakdáká Alamar, „osobně si myslím, že jste to vyjádřil moc pěkně.“

Tink se uprostřed smíchu ušklíbl a řekl: „Každýmu se v takový společnosti promluvit nepoštěstí.“

Alamar se zamračil. „O čem to žvaníte, mládenče? Co má celý tenhle váš blábol znamenat?“

„Inu, pane,“ odpověděl Tink, „jak jinač by našinec jako já mohl mluvit, dyž mu zobák narost, jak mu narost?“ Přitom se mladík škodolibě rozesmál a Jatu, Aylis, Jinnarin, Alamar i Aravan se vesele přidali.

Když se opět trochu utišili, poklepal Aravan mladíka po rameni a řekl: „Dnes večer sis tady počínal skvěle, Tinku, protože to byla tvá bystrost, která ukázala směr... nejprve k Velkému víru a pak ke spojitosti mezi pavoukem a galérou. Skvělá práce, Tinku, skvělá.“

Tink polichoceně sklonil hlavu, pak rychle posbíral čajový servis se šálky a odběhl. Po jeho odchodu se Aravan obrátil k Alamarovi a řekl: „Když jsme se setkali poprvé, řekl jsem vám, že bystré nápady často pocházejí z nejméně očekávaných oblastí. Tinkův příspěvek z dnešního večera je právě takovým příkladem.“

Alamar se na Aravana rozladěně zahleděl. „Myslíte, že jsem tak nevědomý, že o tom ještě nevím?“

Než mohl Aravan odpovědět, ozval se Jatu: „Nejsem si jistý, kapitáne, zda šlo o nečekanou oblast. Tink je nesmírně bystrý mladík. Myslím, že to dotáhne daleko.“

Aravan se usmál. „Ano, Jatu, připomíná mi tebe v tomtéž věku.“

„Ach ne, kapitáne,“ zabručel Jatu, „já byl mnohem vyšší.“

Provozni kajutou opět zahlaholil smích.

Eroean vyplula za ranního odlivu při blednoucím půlměsíci na nebi a s větrem ve směru plavby, který vál šikmo na zád' z pravoboku. Jinnarin sledovala, jak země za zádi klouže za obzor. S povzdechnutím vzhledla k lišákovi vedle sebe. „Och, Ruxi, připadá mi, jako bychom na téhle lodi strávili už věčnost.“

Boder u kormidla k ní shlédl. „Inu, pani Jinnarin, přišla ste na palubu v polovině září a teď už je skoro polovina března. Esli dobře počítám, uplynulo už nějakých šest měsíců... či bez pár dní půl roku.“

Jinnarin vytřeštila očka. *Dvě celé sezóny na Eroean a po Farrixovi pořád žádná známka!* Znovu si povzdechla. „Och, Bodere, šest měsíců? A podle Jatua jsme vzdáleni snad asi dva úplňky od našeho cíle. Zdá se, že se *budu* po mořích plavit věčně.“

Boder se syčivě nadechl. „Ouha, pani Jinnarin, takový věci neříkejte. Takovejma slova loď proklejete. Dyť pak bysme na tom byli jako *Šedá dáma*, a to je faktum.“

„*Šedá dáma*?“

„Jo. To je prokletá loď, kerý stěžně a lanoví zářej zeleným čarodějným vonným a její posádka je na palubě napořád uvězněná.“

„Och, Bodere, to je ale strašidelné. Jak k tomu došlo?“

„Nu, víte, povídá se, že se tadle loď nemenovala *Šedá dáma* vodjakživa. Nikdo ale neví, jak se menovala původně, protože je tomu už hodně dávno. Tak či onak, vydala se na plavbu kolem Stříbrného mysu a na palubě byl jenom jedinej pasažér, zdá se, že syn ježibaby-“

„Ježibaby?“

„Jó.“

„Ne, Bodere, já se ptám, co je zač ta ježibaba?“ „Ach. Ježibaba, inu, to je taková čarodějka.“ „Aha, Jako Aylis.“

Boder vypouklil oči. „Ach depák, pani Jinnarin. Myslím, že slečna Aylis je vopravdová čarodějka, kdežto ježibaby, ty vůbec nejsou slečny. Snad byste je mohla nazvat mrchama.“ „Och. Tedy něco jako Černý mág?“

„Ano. Myslím, že todle by je vystihovalo dostatečně.“

Jinnarin obrátila ruku dlaní vzhůru. „Přerušila jsem vás, Bodere. Prosím, pokračujte ve svém příběhu.“

Boder malinko seřídil kormidlo. „Inu, jak už sem povídal, loď s jediným pasažérem na palubě vyplula na cestu kolem Stříbrného mysu.“

Tadle cesta je nesnadná v každém vobdobí, protože i za největšího bezvětří se znenadání vobjevujou lité bouře. Ale tadle loď se na cestu vydala v podzimním čase, kdy sou v těch voblastech bouře nejčastější. Kapitán na to pasažéra upozornil a řek mu, aby se v případě bouře schoval do své kajuty, zvonil tam a nevycházel na palubu, protože jinak by ho to z ní mohlo smít.

Plavili se z domovského přístavu Alkabarů v Hyree a směřovali na jihozápad, až jednoho dne dospěli do vod Stříbrného mysu. A ejhle! Po celej tejden byl klid a loď si razila cestu do polárního větru kolem spodku světa tak, jak tomu bejvá.

Ale právě dyž se dostali do sevření tamních úžin, strhla se příšerná čina... přes loď se převalovaly vohromný vlny, sem tam s ní všemožně pohazovaly, hnaly ji bokem, vpřed, vzad a všemi směry.

Pasažér kvílel a vřeštěl vo pomoc a vykřikoval, aby ho někdo zachránil. Ale dyž zahlídl drobet mořský vody, kerá mu do kajuty šplouchla pod dveřma, s trhnutím je rozrazil a v chodbě před kabinou uviděl přelejvající se vlny. Inu, ten blázen myslel, že se potápěj. A tak, aniž by dbal kapitánovejch rad, vyrazil na palubu, na který byly uložený čluny... pchá, jako by nepatrná loďka mohla něco takovýho přestát.

Než stačil vyběhnout na nejvyšší palubu, přelila se přes loď vobří vlna, a dyž přešla, inu, už na palubě nebyl.

Kapitán s tím nemoh nic dělat, a dyž bouře po dvou dnech ustala, vrátil se prostě do Alkabarů.

Dyž se ježibaba dozvěděla vo smrti jedinýho syna, ječela jako šílená a loď i s posádkou proklela: buď jí syna najdou, anebo budou mořem brázdít navěky. Takže teď už, pani Jinnarin, víte, proč je *Šedá dáma* přízračnou lodí, kerá za noci bez konce brázdí mořem a stěžně a lanoví jí žhnou čarodějným vohněm.

Ale teď to nejhorší ze všeho. Prej se *Šedá dáma* toulá po mořích a pokouší se ztracenýho pasažéra najít. Kapitánův duch přitom vyvolává jeho méno nad vodou. Vypráví se taky, že když to méno, zaslechnete, že se prej najednou sama vocatione uvězněná na palubě *Šedý dámy*, kerá se do konce času plaví po mořích.“

Boder umklk a nepatrně pootočil kormidlem.

„A vy téhle historce věříte, Bodere?“ zeptala se Jinnann. „Spatřil už někdo někdy tuhle Šedou dámu?“

Boder k ní letmo shlédl. „Ty, kerý mi tendle příběh vyprávěli, přísahali, že je to pravda, i dyž i jim to kdosi už hodně dávno taky jenom vyprávěl.“

„Chcete říci, že si ten příběh ústně předává námočník od námočníka?“

Boder přikývl.

„A neznáte nikoho, kdo by ji kdy spatřil?“

„Ne. Ale žádný z těch, kerý znám, vo tom nepochybuje, pani Jinnarin.“

„Hm,“ zamumlala Jinnarin a pak pošeptala Ruxovi: „Připadá mi to jako námořnická báchorka, Ruxi. Co myslíš?“

Rux ke své paní prudce obrátil hlavu a lehce ji olízl, ale jestli na příběh nějaký názor měl, ponechal si ho zcela pro sebe.

Eroean plachtila po větru vanoucím od zádi pravoboku k jihovýchodu, až po sedmi dnech dospěla do Krabích tišin. Vítr opadal a stále se měnil, ale nikdy neustal úplně, a tak bezvětrným pásmem proplula rovnoměrně a o den později už svižně plachtila dál.

Podobně rovnoměrně se oteplovalo, neboť směřovali k jihu, pryč od zimního sevržení k jaru. Blížila se jarní rovnodennost.

První jarní den je zastihl v tropických vodách jižně od bezvětrného pásma. V noci, zatímco vál vlažný vítr, přihlíželi Jatu s Jinnarin, jak Aravan s Aylis procházejí pomalým elfím obřadem oslavujícím příchod jara.

Eroean neustávala v plavbě k jihovýchodu a časně ráno, dvacátého druhého března, doplula k okraji Středních želez, kde vítr zcela ustal a plachtoví elfího korábu zplihlo. Na vodu byly spuštěny čluny obsluhované mužstvem u vesel, které za zpěvu vleklo loď v parném a nehybném ovzduší za sebou. Po celý den ji táhlo k jihu a dolů na moře připomínající roztavenou měď pražilo jako pec nelitostné slunce. Námořníci se v palčivém žáru často střídali, stejně jako trpaslíci, kteří udávali tempo svými bojovými písněmi. Slunce zapadlo a nastala dusná noc, ale veslování bez úlevy pokračovalo. Ze všech lil pot, ale koráb byl teplým a jako sklo hladkým mořem vlečen neustále dál k jihu.

Příštího dne, na sklonku parného odpoledne, se nízko nad východním obzorem začala sbírat kupovitá oblačnost, jež ho stále víc zatemňovala. Temnota zvolna houstla a přesouvala se směrem k nim. Jak nad mořskými hlubinami přelétal slabý vánek a vzduch se konečně dával do pohybu, vysoko na stěžních trochu zapleskaly nejhořejší plachty. „Vytáhnout čluny s veslaři na palubu,“ rozkázal Aravan a všechny čluny byly povolány nazpět a vytaženy vzhůru. Jak se k nim přihrádala bouře, rozčeřil už slabý větřík všechny plachty. Ve středu temnoty bylo možné pozorovat blýskání a do moře spadal šedý liják, jenž zametal hladinu, jako by šlo o nějaké gigantické koště. Pak vítr zadul naplno a strhával vzduch do bouře a nad ní. „Stoč ji, Reydeau,“ křikl Aravan, „veď ji k jihu.“ Bocman předal rozkazy hvizdy na píšťalku posádce, která stáčela ráhna s plachtami a kormidelník seřizoval kormidlo. To už se bouře hnala přes ně a vítr se zcela obrátil. Pohroužili se do tmy. Všechno promáčel studený lijavec. Za přitahování a uvazování lanová směřovala *Eroean* k jihu, zatímco plachtoví nabíralo prudký vítr, jenž přes ni vanul od levoboku, oblohu protínaly blesky a vzduchem se rozléhalo rachocení hromů.

Promočený Alamar, z něhož crčela voda, přecházel právě palubou ke své kajutě a něco si pro sebe huhlal.

„Není to nádherné?“ vykřikla Jinnarin nastavující tvář ledovému lijáku.

„To je ale zatraceně pošahaný názor!“ odsekl Alamar zrovna ve chvíli, kdy palubu osvětlil blesk. Mág pojednou prudce vystřelil prstem k Ruxovi, který prolétal kolem a mířil ke vchodu vedoucímu k záďovým kajutám. „Vypadá to, pysko, že z vás dvou má i trochu rozumu alespoň on.“ Poté pokračoval v chůzi, zatímco Jinnarin se zvonivě rozesmála, ale z místa se nepohnula.

A *Eroean* pokračovala v plavbě k jihu a unikala tak z dosahuj Středních želez. Řítila se temnotou, kterou poltíla záře blesků, pádila dál prudkým deštěm, unášena na křídlech bouře přízní Štěstěny.

Za neustálého nočního hromobití se Alamar náhle prudce posadil na lůžku a vykřikl: „Aha! *Takhle* to tedy je!“

Černotu opět rozštíplo zablesknutí, jehož záře prosvítla kajutním okénkem.

Při dalším ozáření kajuty se Alamar vypoťácel z lůžka. Přešel po rozkolébané podlaze, sehnul se a zabušil na prkna přibitá přes spodní část protějšího lůžka. „Pysko! Pysko! Vstávejte!“

Pak se vydal k lucerně v závěsu na stěně, a než ji konečně zapálil, chvíli kolem ní sátral s křesadlem. Kajutu osvětlila žlutavá záře. „Pysko! Povidal jsem, abyste se probudila!“ vykřikl a vrátil se k lůžku. Kopl do maličkých dvířek. „Au!“ vykřikl vzápětí bolestivě, protože si narazil nohu. Odbelhal se k židli a sklesl na ni. A mezi tím, co se za nohu držel a masíroval si ji, dvířka se otevřela a z pokojíku s Ruxem v patách vyšla Jinnarin a mnula si oči.

„Copak je, Alamare?“ zeptala se a zívla.

Venku zazářil další blesk.

„Támhle se podívejte!“ vykřikl Alamar a ukazoval na kruhový průzor.

Jinnarin opět zažívala. „Nač se mám podívat? Na okno? To jste mě vzbudil, abych se podívala na okno?“

Vítr, vlnobití a šum dopadajícího lijáku přehlušilo zahřmění.

„Ne, ne!“ vyštěkl Alamar. „Venku!“

„Och, déšť.“ Zvolna si jazykem přejela rty. Stále se pokoušela setřást ze sebe zbytky spánku.

„Co v té své hlavě máte, pysko? Tvrdou skálu?“

Jinnarin, nyní už probuzená, se na něj zlostně zahleděla. „Hodláte-li mě urážet, půjdu si zase lehnout.“ Obrátila se k odchodu. Rux už před ní mizel pod lůžkem.

Znovu se zablesklo, tentokrát nedaleko. „Ty blesky“, vykřikl Alamar do zaračocení hromu.

Jinnarin se otočila a sklonila hlavu ke straně. „Blesky? Vy se bojíte blesků, Alamare?“

Alamar vztekle zaskřípal zuby, ale přes zaťaté čelisti ucedil: „Ty blesky, chomáče... jsou jedno a totéž.“

„Co se mi to tady snažíte namluvit, Alamare? Řekněte to jasně.“

Alamar vyčerpaně rozhodil rukama a řekl: „Řekněte to jasně? Řekněte to jasně? Vždyť je to tak zřejmé jako váš nosík na tváři.“

„Cože?“ zavřeštěla Jinnarin. „Co je tak zřejmé jako můj nos?“

Zašilhala si na nos a hned poté pohlédla na mága, protože se začal pochechtávat.

Jeho pocit marnosti se změnil v bujaré veselí.

„Och, kdybyste jen věděla, jak právě vypadáte, pysko,“ halekal Alamar. Pak si sám zašilhal na nos. „Takhle nějak.“

Jinnarin sice dupla nožkou, ale prozradil ji chichot.

Venku se opět zablýsklo.

Alamar přestal šilhat a s úsměvem se otočil k okénku. Pojednou zvážněl. „Nebijí do stožárů černého korábu v tom vašem snu, v tom poselství, blesky?“

Jinnarin přikývla. „No a...?“

„To je právě ono, pysko, neřikal jsem vám, že nic není takové, jaké se to jeví ve snech, pravda?“

Jinnarin znovu přikývla, ale neřekla nic.

„Inu, pak se, pysko, domnívám, že ať už sen posílá kdokoliv-“

„Farrix,“ zamumlala Jinnarin.

„Dobrá, ať je po vašem,“ připustil Alamar a vzápětí pokračoval, „Farrix se vám pokouší sdělit, že kdosi na lodi stahuje z polární záře útržky. Ale v tom snu se útržky mění v blesky.“

„Ano!“ vykřikla Jinnarin, jejíž tvář osvítilo pochopení. „Vy jste na to přišel, Alamare! Přesně takhle to určitě je! Chomáče a blesky jsou jedno a totéž. A to znamená-“

„To znamená, pysko, že je za tím vším Durlok. Chomáče, Farrixovo zmizení, posláni, všechno. A loď v posláni má být Durlokovým korábem, jeho galérou, z níž dolů stahuje ty chomáče... tedy to, co jste ve snu měla vidět.“

Jinnarin přikývla. „Naopak jde o galeonu, do které bijí blesky, a která se posléze mění v pavouka. Nikdy se nezjeví v pravé podobě jako galéra shromažďující chomáče z polární záře.“

„To proto,“ vpadl jí do řeči Alamar, „že sny nebývají pokaždé takové, jakými se být zdají.“

„A co ta zelená pavučina?“

Alamar potřásl hlavou. „Začínám věřit, že jde skutečně o zrádnou rostlinnou spleť v Sindhském moři.“

„Je-li to tak, Alamare, pak jsme to celé rozlouskl.“

„Ach, kdepak, pysko, vyřešili jsme jen to nejmenší.“

„Nejmenší z čeho? Co tím myslíte?“

„Jen to, že i když jsme snad zjistili, kde Durlok číhá, pořád neznáme důvody.“

„Jaké?“

„Proč ze severní polární záře stahuje dolů ty cáry, pysko. Nač?“

„Och,“ hlesla Jinnarin a vzápětí dodala: „Anebo, přijde-li na to, Alamare, jak tohle všechno souvisí s Farrixem? Chci říci, že je v tom Farrix určitě nějak zapojený. Ale jak a proč... inu, v tomhle spočívá nějaká další záhada.“

Alamar, jenž si hladil bílý vous, přikývl. „Jedno je jisté...“

V okamžiku, kdy venku opodál zazářil blesk a krátce poté ohlušivě zahřmělo, Jinnarin vzhledla. „A to...?“

„A to, pysko, že jak je v tom Durlok, nemůže jít o nic dobrého.“

Následujícího dne, prvního dubna, se bouře utišila, mračna směřovala k západu a *Eroean* unikala z dosahu Středních želez. Zvolna se opět vracela k zamýšlenému kursu. Klikatě teď křižovala napříč jihovýchodním větrem. A když nastal večer, obloha byla jasná, slunce zapadalo a vycházel úplněk. Později toho večera vykonala Jinnarin s Ruxem pod Elwyddiným světlem jarní rituál Lišších jezdců. Aravan, Aylis, Alamar, Jatu a Bokar přihlíželi, jak drobná pyska a její lišák vzdávají hold Adonovi a Jeho dceři Elwydd za neustálou obnovu života tohoto světa.

Když obřad skončil, uchýlili se všichni do kapitánovy kajuty, aby si na jaro společně připili. Aylis s křišťálovým pohárem šery, Jinnann s porcelánovým náprstkem vanchanského tmavě rudého a ostatní s křišťálovými pohárky brandy.

„Což takhle na nepřetržitou obnovu života,“ navrhl Bokar. Poté všichni pozvedli své nádoby a po sborovém „na stálou“ se napili.

„To je zvláštní,“ ozval se Jatu po připitku, „v Čance, a přijde-li na to, tak i ve všech zemích jižně od rovníku, zvláště v těch pod zeměpisnou šířkou Kozoroha, ohlašuje příchod jara konec růstového období. V tomhle čase sklízíme. A právě naopak je tomu v severních šířkách. Kdybych musel pronést připitek, nepoděkoval bych za příchod nového života, nového růstu, ale spíš za sklizenou úrodu, za výtěžek z daru přírody.“

„Hmm,“ zamyšleně se ozvala Jinnarin. „Takhle jsem o tom, Jatu, nikdy nepřemýšlela. Že je vlastně jaro na severu podzimem na jihu-“

„Ano, a i léto a zima probíhají opačně.“

„Jemine,“ vyhrkla Jinnarin, „myslíte, že jsem to celé popletla. .. tedy ty své modlitby k Elwydd a Adonovi?“

Jatu se rozesmál podobně jako i ostatní, zavrtěl hlavou a řekl:

„Žádný strach, paní Jinnarin, myslím, že Oni si to už nějak roztrídí.“

Alamar svraštil husté obočí. Tvářil se nasupeně.

„Copak je, otče?“ zeptala se Aylis.

„Ále, zrovna mě napadlo, že se tam dolů k Bouřnému mysu plavíme do zimy a hrozně rád bych věděl, jaké tam bude počasí, až tam doplujeme.“

Aravan pokrčil rameny. „V závislosti na větru bychom měli k mysu dospět asi za čtyři týdny. Počasí tam bude chladné, bouřlivé a nad vodami se budou prohánět prudké vichry.“

„Sakra!“ ulevil si Alamar a zamračil se. „Plavíme se od sklonku jedné zimy do počátku druhé. Tyhle staré kosti nemohou vydržet tolik takových... tedy, nikoliv bez posilňování.“ Vyprázdnil svou sklenku a pak ji pozvedl k dolití, při němž se usmíval.

Jinnarin se na něj zašklebila, ale vzápětí zvažněla. „Mluvila jsem s Boderem. Vyprávěl mi o bouřích kolem Stříbrného mysu. Je mys, který se chystáme obeplout, také takový?“

Aravan zavrtěl hlavou. „Není, paní Jinnarin. Stříbrný mys je mnohem horší, zvláště v zimě.“

„Ach, to je dobře,“ řekla Jinnarin, usrkla si z náprstku tmavého vína a dodala: „Chci říci, že je dobře, že směřujeme k mírnějšímu místu.“

„Pchá!“ vyštěkl Bokar. „Mírnému? To bych neřekl! Nejmenuje se přece Bouřný

jen tak z planého důvodu.“

„Ach, to je zlé,“ řekla pyska za všeobecného souhlasu.

K Tišinám Kozoroha dopluli za pouhých deset dní, a protože jim Štěstěna opět přála, neuvízli v nich. Unášel je přes ně mírný a proměnlivý vítr, takže čluny zůstaly na palubě. A po celou dobu, podobně jako po celou plavbu, si život na palubě udržoval svůj pravidelný rytmus: Aylis dál vyučovala Aravana jazyku mágů, Jinnarin s Alamarem hráli tokko a hašteřili se, Rux se potuloval nákladovými prostorami a lovil obtížně polapitelné hlodavce, Bokar s válečnou družinou prováděli výcvik se zbraněmi, zatímco Jatu, Frizian a ostatní námořníci neochvějně řídili koráb k jihovýchodu, kdežto truhlář a tesař Finch s učněm Quillem a za pomoci trpaslíků, pokud zrovna neměli výcvik, zhotovovali malé čluny s plochým dnem.

Také se v té době Jinnarin nepřestávala zřídka zdát její děsivá noční můra, ale další procházky v ní se spolu s Aylis neodvážily.

Za Tišinami Kozoroha se vítr neustále měnil, až se nakonec ustálil a vanul rovnoměrně od západu, přes zád' z pravoboku. Vy-kasali i zbylé plachty, aby ho zachytily co nejvíc. Už nebylo nutné křížovat a tahat za lanová. Postupně směřovali do jižních polárních šířek, vzduch za noci zmrazivěl, a čím jižněji se dostávali, tím více sílil vítr.

Pak se začali stále víc stáčet k východu a cestou proplouvali ledovými sprškami, mrazivě jasnými dny, sněhovými vánicemi, Jana nebi se zjevila slabá mihotavá jižní polární záře. Už za pouhý měsíc měla jasně zasvítit a tetelit se v ohromných světélkujících záhybech stejně jako ta na severu.

„Bože, Alamare, myslíte, že Durlok stahuje chomáče i z jižní polární záře?“ zeptala se Jinnarin s pohledem na nočním nebi, na se občas zatřpytila neurčitá koróna.

Alamar zamžoural na nebe a pak zabručel: „Možná ano a možná, že ne. Kdybych věděl, proč si tak počiná, dokázal bych to říci s určitostí.“

Po patnácti dnech od vyplutí z Tišin Kozoroha obepluli za silného větru přímo za zádi nejj jižnější výspu Bouřného mysu. Zatímco se koráb probíjel těžkým vlnobitím, vyšel Aravan z kormidelní budky a vydal se chodbou ke své kajutě, kterou sdílel s Aylis. Když procházel kolem Alamarovy kajuty, zaslechl Jinnarinin vítězný a mágův ukřivděný křik. Tiše se pro sebe zasmál a pokračoval dál.

Po vstupu do kajuty zastihl Aylis sedět u stolu, na kterém před ní ležely vyložené karty. Tvářila se zničeně. „*Chieran*, copak je?“

Aylis k němu vzhledla a pak ukázala na karty.

„Smrtelné nebezpečí, drahý. I když mi kdosi brání v přesnějším zjištění, oč jde, přesto není pochyb, že se plavíme do strašlivého nebezpečí.“

„Ve Velkém víru?“

Aylis se na vyložené karty znovu upřeně zahleděla. „Zdá se, že ano.“

Aravan na karty, jež se jeho zraku jevily jako nahodilý výklad, rychle pohlédl. Vzal Aylis za ruku. „Je-li to tak, *chieran*, pak bychom měli povahu toho nebezpečí poznat asi tak za jednadvacet či necelých jedenadvacet dní, protože teď ještě stále proplouváme kolem výspy mysu. Poté už k té změti vede přímá plavba. A pokud nás

vítr nezradí...“

„Tři týdny?“

Aravan přikývl, pozvedl její ruku a políbil ji na prsty.

Rovnoměrně a asi stupeň severně od východu pokračovala *Eroean* v plavbě a opouštěla ledové vody Jižního polárního moře. Mířila do mírnějšího podnebí proměnlivé oblasti. A v hodině polední, čtrnáctého května, sedmnáct dní po obeplutí Bouřného mysu, křikl hlídkař na předním stožáru na hlídku dole na palubě: „Hej, býlí! Hej, býlí, vpředu smrtelné nebezpečí!“

Jinnarin s Aylis postávaly na přední palubě - pyska na klounovci, vědma u zábradlí - a upřeně zíraly do dálky před sebou. Srdce jim oběma tloukla. Letmo na sebe pohlédly a pokývly. Tvářily se zachmuřeně. Elfi koráb totiž v poledním slunci zvolna a neúprosňe vplouval do vod bledavě zeleného moře.

XXV
Děti moře
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

Aravan došel na přední palubu a zahleděl se přes bok na Eroeaninu před protínající bledavě zelenou vodu. V jejím proudu směřujícím k zádi bylo možné zahlédnout rozvětvené úponky trávově zelené spleti. „Jatu!“ zvolal. „Hloubkovací šňůru na před! A kromě přední stěhovky, kosatky, plachet na hlavním stěžni a bramovém stěžňovém kříži nech všechny skasat!“

Zatímco Rico předával rozkazy píšťalkou posádce, Jatu osobně donesl na přední palubu hloubkovací šňůru s těžkým olověným závažím na konci. „Kapitáne?“

„Přehoď ho přes bočnici, Jatu, a nechej ho klesnout do hloubky. Odhadneme jim hustotu té změti.“

Když se Jinnarin zatvářila nechápavě, Aravan se pustil do vysvětlování. „Aby *Eroean* neuvízla, budeme měřit hustotu rostlinné spleti a ustaneme v plavbě ještě v bezpečných vodách. Čím více se totiž budeme blížit středu, tím více bude splet' houstnout, až se zhustí v přílnavou past. Nechtěl bych, aby nás stihla zkáza těch ostatních... bezděčně polapených lodí... ať přívátých bouří, zle vedených či prokletých, jedno jak... všech, které zde našly svůj konec.“

„Och, Adone,“ vydechla Jinnarin, která zkoumavě přelétala pohledem po obzoru, „moře ztracených lodí.“

„Ano,“ ozval se Jatu, který právě popouštěl olovnici na určitou délku kolmo k zemi, „někteří mu tak říkají.“ Jednou či dvakrát závažím zatočil a prudce ho vymrštil. Šňůra se hladce odvíjela, olověná zátěž zalétla daleko vpřed a se slabým šplouchnutím zapadla do vody.

Aylis se obrátila k Aravanovi. „Jak hluboko do nitra té spleti můžeme vplout?“

Aravan letmo vzhlédl k námořníkům, kteří skasávali plachty, a obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Nevím, chieran. Jen se stěhovkou, kosatkou, hlavními plachtami a bramovým stěžňovým křížem snad den či dva, možná pouhou hodinu. Všechno závisí na té rostlinné spleti.“

Na před se došoural Alamar. Vzhlédl k mužům v ráhnoví a řekl: „Vidím, že jste dal skasat některé plachty. Chcete loď zpomalit, že?“

Aravan přikývl. „Ano. Nebylo by dobré plout těmihle zlověstnými vodami pod plnými plachtami.“

Jatu vysoukal hloubkovací šňůru. „Toho byli je jen malé množství, kapitáne. „Vůbec žádná hrozba. Takhle můžeme proplouvat věčně.“

Aravan rozhodně zavrtěl hlavou. „Žádné strachy, Jatu, to se změní.“

„A také k horšímu,“ zvolal Bokar, který zrovna vystupoval po schůdcích. Zbytek jeho válečné družiny - ozbrojený a v brněních - se hrnul na paluby. Válečníci svírali v ruku sekery, bojové mlaty a kuše a všichni se přemísťovali kvrhacím strojům, aby je rovněž přichystali. Bokar je přehlédl a poté se obrátil k Aylis s Jinnarin. „Ale zjeví-li se v téhle zeleni nějaká obluda se zelenými chapadly, budeme připraveni.“

Pokračovali v plavbě dalších osmadvacet hodin a neustále směřovali do středu Víru. Loď urazila dalších sto šedesát mil. A po celou tu dobu zelená spleť postupně houstla, až se její množství zachycené olovnicí stalo závažným. Aravan opět stanul na přední palubě a konečně vykřikl: „Zastavit a v tomhle stavu loď udržovat!“ Jatu nechal loď přilehnout k větru, takže plachtoví s pleskáním zplihlo. Moře se zvedalo a klesalo, a připomínalo tak tak mělký dech nějakého spícího tvora.

Aravan se otočil k trpaslíkům u vrhacích strojů na přední palubě.

„Protože jsme do těchtole vod pronikli úplně, buďte ve střehu.“

Koráb se zvolna nesl dál. Proud, který Velký vír vytvářel, jej unášel ve směru slunečního pohybu. „Kdybychom byli na sever od rovníku,“ prohodil zamyšleně Aravan, „myslím, že by nás to unášelo v opačném směru.“

„Tam je to odlišné?“ zeptala se Jinnarin.

„Ano, paní Jinnarin. Na severu má vzduch, bouře, voda... všechno tam má sklon otáčet se opačným směrem... proti pohybu slunce. Na jihu je tomu obráceně... po směru slunce. Nevím proč. Snad jde o součást Adonova záměru.“

„Och,“ vydechla Jinnarin a popleteně shlížela přes bok lodí, aniž by zahlédla víc než jen vzplývající zelenou zmrštinu a bledavě zelenou vodu. Nikterak se nepřibližovala pochopení, proč by se mělo všechno severně od rovníku lišit od toho na jihu. „Myslím,“ řekla konečně, „že ze stejného důvodu jsou obráceně i roční období.“

Aravan se letmo zahleděl na úhel slunce, pak pohlédl na pysku, jako by se něco chystal povědět, ale než mohl začít, Jinnarin se obrátila a zahleděla se k zádi. „Nu, teď je to na Alamarovi. Kdepak je?“

„Když jsem ho viděl naposledy, přel se s Bokarem ve společenské kajutě mužstva, zda-li je při tomhle úkolu třeba válečnicků.“

„A-?“

„Posuďte sama, paní Jinnarin,“ odpověděl Aravan a ukazoval k zádi.

Bokar s Alamarem se vynořili od záďových kajut. Velitel válečných trpaslíků se škaredil, kdežto mág se vítězoslavně šklebil. Za nimi se objevili Jatu s Aylis. Vědma vyhlížela nazlobeně a černoch se smál. Jatu k sobě přivolal Rica, jemuž dal nějaké pokyny. Bocman poté rychle shromáždil osádku člunu, včetně dvou trpaslíků. Bokar opustil ostatní a zamířil na přední palubu. Cestou si něco mumlal pod vous, ale Jinnarin z toho zaslechla jen část - mezi jeho brumláním dokázala zachytit jen slova „tvrdohlavý starý blázen“.

Aylis otce objala a políbila na tvář. Stařec se pak vydrápal do jednoho z nově zhotovených malých člunů. Když se do něj nalodila i veslařská posádka, byl pomocí člunových jeřábů vysunut z lodí a spuštěn na vodu. Aylis ho pozorovala do chvíle, kdy už volně splýval na hladině, a poté se s Jatuem vydali na před.

Když dospěli na přední palubu, zabručel Bokar: „Slečno Aylis, váš tatík rozumu nikdy nenaslouchá?“

Než se Aylis zmohla na odpověď, ozval se Jatu: „No tak, Bokare, vždyť ty víš, že má pravdu.“

Bokar se nasupil. „Ale Jatu, my přece nevíme, jací tvorové pod touhle zmrštinou chodí.“

„Souhlasím,“ odpověděl Jatu. „Víme ale, že žádné z Děti moře za Alamarem ne-

příplave, bude-li se poblíž zdržovat některý z nás... at' člověk, trpaslík, slečna čarodějka, pyska, elf či kdokoliv jiný.“

„A jakpak to *víme*?“

Aylis se otočila k Bokarovi. „Víme to, protože nám to sdělil můj otec.“

„A vyjadřuje se vždycky přesně?“

„Ne, veliteli, ale vždycky je upřímný.“

Bokar otočil tvář k moři a sledoval vzdalující se člun. „Doufejme tedy, že bude přesný i upřímný.“

Na přední palubu dospěl také Tivir s podnosem plným šálků s čajem, s nimiž všechny dokola obcházel. Aravan s Jatuem si každý po šálku vzali, kdežto ostatní odmítli, aniž by své pohledy odtrhli ze člunu, nyní již značně vzdáleného.

„Oj,“ vyhrkl Tivir rovněž s pohledem upřeným na člun, „říkali mi, že přej, aby se mág Alamar mohl setkat s Děťma moře, musí bejt sám. Esi je to tak, jak to hodlá zařídit?“

Jatu se na něj zahleděl. „A co myslíš ty, Tivire...?“

„Já si, pane Jatu, myslím, že esi chce zvostat sám, pak bude muset posádka vyškákat z člunu a vodplavat nazpátek, ne? Nebo bude raděj šlapat vodu? Takle nějak, né?“

„Říkal jsem mu, aby vzal jeden člun do vleku,“ zabručel Bokar, „ale copak poslouchal? Ach, kdepak. Posedávání v člunu prý není nic pro něj. Místo toho-“

„Támhle jde,“ přerušil ho Jatu.

Zatímco námořníci a trpaslíci na člunu divoce gestikulovali, jako by se s Alamarem přeli, stařec přešel bočnici na pravoboku a vstoupil na hladinu, jako kdyby nízké a táhlé vzdouvání nebylo ničím víc než souší, která se postupně zvedá a zase klesá.

„Panebože!“ vykřikl Tivir. „Tak teď už je mi to celý jasný. Teď už jo.“

Alamar zapudil posádku člunu pohrdavým máchnutím ruky, takže člun obrátila a vydala se zpět k *Eroean*. Když už doveslovala až skoro k ní, vyhrnul si mág rukáv, podřepí a vnořil zápěstí s náramkem do moře. Dlouhou dobu se ani nepohnul, poté se opět namáhavě vzpřímil, zaklesl ruce na kříži, vykrucoval trup a protahoval se.

„Ach Bože,“ zamumlala Aylis, „on se už opravdu potřebuje vrátit do Vadarie.“

Uplynula asi hodina a koráb byl nadále unášen ve směru slunce, které se zvolna vykrádalo z oblohy. Celá posádka stála jako přikovaná u zábradlí na levoboku a žasla nad starým mágem, jenž stal na pouhé vodní hladině. Podobně ho užasle pozorovala i osádka člunu. Na přední palubě korábu jej bedlivě sledovali Aylis, Aravan, Jinnarin, Jatu a Bokar... zatímco dole pod lodí plynula bledavě zelená mírně zvlněná mořská voda.

Alamar čas od času obešel malý kruh, jindy zase podřepí a ponořil náramek do vody a pokaždé se pak stále pomaleji zvedal.

„*Chieran*, jak dlouho takhle na té hladině dokáže vydržet?“ zeptal se Aravan.

Aylis zavrtěla hlavou. „Otec říká, že jde o prosté kouzlo. Ale vzhledem k tomu, že postrádá mladost, je to jistě záležitost vyčerpávající. -Ach, kde jen ty Děti moře jsou?“

Tivir přinesl další čaj spolu s krající chleba a nenačatým džbánem tholského medu, a protože ho bylo tentokrát dost, pojedli z něj všichni. Slunce se dál pokradmu blížilo k obzoru a koráb neustávaly unášet vlny. Až...

„Kapitáne,“ křikl dolů hlídkař z hlavního stožáru, „pod tou spleť se něco pohybuje!“

„V kterých místech?“ zavolal Jatu.

„Kleští si to cestu k mágovi!“ zvolal zase hlídkující námořník.

„Kruk!“ zaklel Bokar. „Já věděl, že s sebou měl vzít válečníky! -U vrhacích strojů do střehu!“ zařval na osádky u katapultů.

„Připravit se ke střelbě!“

Jinnarin se rozbušilo srdce a Aylisiny rty se stáhly v ponurou čárku.

„Zadrž, Bokare!“ vyštěkl Aravan, protože amulet na jeho hrdle žádný chlad nevydával. „O velikosti člověka, anebo větší?“ zakřičel na hlídkaře na hlavním stožáru.

„Víc než jeden-“

„Podívejte! Podívejte!“ vykřikla Jinnarin.

V širokém prstenci se z vody kolem Alamara vymrštilo pět delfinů, kteří opsali půvabné oblouky a vzápětí opět se šplouchnutím zapadli do zaplevelené vody. V místech jejich dopadů se hladina jen mírně čeřila. Pak hejno delfinů znovu vyskočilo nad hladinu. Drželo se stále v kruhu, ale tentokrát blíže k mágovi.

„Ach Bože,“ vydechla Jinnarin, „jak jsou ladní.“

Aravan k ní shlédl. „Myslím, paní Jinnarin, že ohlašují příplutí Děti moře.“

Delfini se opět obloukem přenesli nad hladinou, a to už tak těsně u mága, že když šplouchli do vln, zkropila jej vodní sprška. Jinnarin se rozesmála, zatímco Alamar v té chvíli pozvedl zaťatou pěst a zahrozil ve směru, kde je bylo vidět naposledy. Ale co přitom mág na delfiny ječel, to Jinnarin zaslechnout nedokázala. Poté se delfini kolem Alamara znovu vynořili v roztaženém prstenci a každý z nich setrval na místě. Vystrkovali z moře stíhlé čenichy, jejich zvědavá očka mága upřeně pozorovala a současně pisklavě štěbetali a švitořili.

A pak se z vody vynořila další stíhlá hlava, po ní další a potom ještě jedna... celkem tři hlavy porostlé splývavými stříbřitými vlasy ...

...Děti moře konečně přípluly.

Mareané proplouvali sem a tam, jen zřídka v pohybu ustávali a od cizince si udržovali asi čtyřyardový odstup. Alamar na trojici upřeně civěl. Děti moře měly průsvitnou světle jantarově hnědou pokožku, křehké skřítkovské rysy, velké světlé zelené kočičí oči a stříbřité vlasy, které jim spadaly do vody. Byly menší než mágové a po obou stranách pružných těl jim od ramene po kotník sbíhala dlouhá široká ploutev na způsob plovací blány, která splývala s ploutvovitými nohama. Navíc se jim podél vnější strany každé z paží táhla podobná ploutev. Všichni tři mareané mágův upřený pohled opětovali a jeden, který se zdržoval trochu v popředí, vrhl letmý pohled na unášený koráb, pak se zahleděl na Alamara a zvedl ruku, jejíž prsty s plovacími blánami se doširoka roztáhly.

„Tklat!“

Zatímco hejno delfinů zvolna obeplouvalo v kruhu, každou chvíli se zastavovalo a stáčelo tmavý zrak k vyjednávání, pátral Alamar v mysli po řeči, které se kdysi dávno naučil. Narozdíl od své dcery totiž nedokázal jen tak prostě vyřknout <slovo> a hned jazyk *ovládat*.

[„Ano, to jsem byl já,“] řekl. Vykasal si rukáv a obrátil zápěstí tak, že se náramek v kosém slunečním světle zatřpytil.

Mařen v popředí sklonil hlavu ke straně a jeho šterbinovité zornice se trochu roztáhly. Pak se usmál a jeho široká ústa odhalila řadu špičatých bílých zubů. [„Jste Přítel?“]

[„Ano. Tohle mi dala Sinthe, kterou jsem zachránil na ostrově Faro.“]

[„Faro?“]

[„Ano. Je v tom... ehm... jde o takový ostrůvek ležící v oblasti, které se říká Soumračné vody, je to při okraji Jasného moře. Stojí na něm věž. Věž paní Katlaw.“]

Maření se po sobě podívali, usmáli se a ten vpředu se znovu zadíval na Alamaru a řekl: [„Ach, paní Katlaw. Další Přítel.“]

Jeden z marenů obeplul toho v popředí a řekl: [„Podíval bych se na ten váš náramek.“]

Alamar s brumláním sklesl jedním kolenem na hladinu a napřáhl zápěstí. Ten vpředu plaše připlul, vystrčil vzhůru dlouhý prst a zlehounka se jím dotkl vsazeného rudého korálu. Alamar teď mohl průzračnou vodou vidět, že jde o mareu hodně podobnou Sínthe, jež měla drobná ňadra, štíhlé tělo a podél hrudního koše chrupavčité žaberní šterbiny, nyní uzavřené, protože dýchala vzduch. Stočila k němu exotickou tvář, usmála se a Alamar cítil, jak se mu nad její zvláštní krásou svírá srdce.

[„Jsem Rania,“] řekla hedvábně vláčným hlasem a pokynula rukou k ostatním, [„a tohle je Nalin a za ním Imro.“] Rania se opět obrátila tváří k Alamarovi. [„A vy jste...?“]

[„Alamar. Jsem mág.“]

Rania pozadu trochu odsplývala, zahleděla se na jeho postavu klečící na hladině a rozesmála se. [„To jsme si, mágu Alamare, vzhledem k tomu, na čem stojíte, domysleli. Nevěděli jsme ale, zda jste Přítel, který nás povolal. Tuhle otázku však zodpovídá váš náramek.“]

Do popředí pak připlul Imro. [„Ten koráb,“] řekl, pozvedl ruku, ukazoval směrem k *Eroean* a současně se mu z jakési pochvy vysunul dráp, čímž projevoval nelihost, [„připlul jste na jeho palubě?“]

[„Ano,“] odpověděl Alamar a opět se zvedl na nohy.

[„Jste považován za Přitele a přesto si s sebou přivádíte jiné? Takové, kteří Přáteli nejsou? Ničitele?“] Z konečků Imrových prstu se teď vymrštila celá souprava spárů a rovněž napjaté blanité pažní lemy mu v rovnoměrných odstupech zjezily zlověstně ostré tmy.

Alamar se na něj nakvašeně zadíval, ale než mohl odpovědět, promluvil Nalin. [„Imro, ale my přece tuhle loď známe. Už dávno se plaví Mateřskými vodami a

nikdy ne ke škodě,“] žďuchl se do prsou, [„*Nat!o... ani,*“] přelétl paží po obkličujícím prstenci tvořeném delfiny, [„*Ajmi!* Imro, myslím, že i když tahle loď na své palubě přepravuje ty, jež běžně označujeme za ničitele, žádnou hrozbu nepředstavuje.“]

[„Imro, ty přece víš, že se na ní zdržuje jeden Přítel. Cítím, že je tam i nyní.“]

Alamar se na mařena usmál. [„Jmenuje se Aravan a *Eroean* mu stále patří.“]

Nalin se splýváním pozadu trochu vzdálil a zašklebil se. [„Ach, takže Aravan, a to druhé jméno se tedy týká té lodi. My *¡Nat!o* jí říkáme *Sřibřité dno*. Mateřskými vodami se plaví už dlouho. Je sice rychlá, ale ne tak jako my.“] V jeho hlase se projevil náznak pýchy. [„Když za noci proplouvá naším územím, uháníme jí někdy před přídíl... společně s *Ajmi!*“]

Imro, jehož spáry se zvolna zatahovaly a i jeho pažní ploutevní lemy se uvolňovaly, znovu pohlédl na Alamara. [„Proč jste zde a proč jste nás zavolal? A zvláště se ptám, proč právě na tohle neblahé místo?“]

[„Ha!“] vybafl Alamar. [„Vy ho tedy také nazýváte neblahým místem?“]

Rania sebrala ze zelené spleti jeden šlahoun a zvedla ho z vody. [„Kdysi dávno zde bývalo místo velké hojnosti, v němž jsme lovívali a dováděli. Ale dnes se nám už nezamlouvá, a proto jsme byli odtud daleko, když jste nás volal, jinak bychom připluli dříve.“]

[„Neodpověděl jste mi na mé otázky,“] ozval se netrpělivě Imro.

Alamar rychle přelétl pohledem z Ranie k Imrovi. Oči měl zúžené a chystal se k ostré odpovědi, ale Rania ho přerušila. [„Proč jste nás zavolal, Příteli?“]

Alamar na ni opět shlédl. [„Pronásledujeme jednoho strůjce zla, který kdysi dávno způsobil velkou škodu a zřejmě se chystá způsobit ještě větší. Domníváme se, že do Velkého víru občas připlouvá, sem, do shluků téhle rostlinné spleti. Jeho loď... i když jistí si nejsme, myslíme, že se jedná o černou *galéru*.“]

[„*G-¡g!aléru?*“] Nalin měl s vyslovením tohoto výrazu v obecném jazyce potíže, a proto k němu přidal tikotavé klapoty. Sklonil hlavu ke straně. [„Co je *¡g!aléra?*“]

[„Lod' o mnoha veslech, dlouhá a široká, poháněná vesly. A rovněž plachtami.“]

Rania sykavě vsála vzduch přes ostré zuby, zavzpělývala vzad a řekla: [„Je černá a na její palubě se zdržuje zlo. Odporní ničitelé. Širokým obloukem se jim vyhýbáme.“]

[„Vy jste ji viděli?“] zeptal se naléhavě Alamar.

Trojice marenů pokyvovala hlavami, až se od nich hladinou kolem rozšiřovaly kroužky, a Imro dodal: [„Takže vy tvrdíte, že je ten váš pronásledovaný na její palubě?“]

[„Ano,“] zadrmlol Alamar. [„Víte, kde se ta černá *galéra* nachází?“]

Trio marenů se po sobě podívalo a odmítavě zavrželo hlavami.

„Zatraceně!“ zaklel Alamar výrazem ze společného jazyka. Nadul tváře, vydechl a pak řekl: [„Domníváme se, že někde v téhle rostlinné spleti by snad měl být ostrov. Víte o nějakém?“]

Rania vytřeštila kočičí oči. [„Ano. Ale dnes jde o zlověstné místo. Žádné cesty tam nepodnikáme.“]

[„A zavedete nás tam?“]

Zděšený Imro klapavě zašvitořil a hned poté se prstenec delfinů ponořil. [„Vy zřejmě pořádně neposloucháte, mágu,“] stroze odušil Imro, [„Rania říkala, že tam nikdy žádné cesty nepodnikáme.“]

[„Poslyš, ty stupidní střevle,“] rozkřičel se Alamar, [„už mám těch tvých podezíravostí dost, ty drzoune. Připluli jsme sem, abychom tenhle svět zbavili zla, a vy bráníte-“]

Rania pronikavě zavřeštěla. Prudce se obrátila k Imrovi. [„Imro, on je Přítel!“] řekla. Pak se obloukem vrátila k Alamarovi. [„A vy, Alamaro, vy nesmíte zapomínat, že i my jsme Přátelé!“] Na moři se rozhostilo zaražené ticho.

Imro se ponořil a vyrazil ze sebe jakési klapavě chřestivé šveholení. Pojednou se znovu vynořili delfini a opět vytvořili prstencové uspořádání.

Nalin volně vzplýval na hladině a jeho exotické rysy se hroužily v zadumání. [„Pokud ti z paluby *Stříbřitého dna* zbaví ostrov zla,“] řekl konečně, [„a Mateřské vody rovněž té černé *ig!aléry*, pak se možná zelená změt' opět stane našim vlastnictvím.“]

[„Přesně tak!“] potvrdil Alamar. [„Jestli tenhle maren,“] ukázal prstem na Imra, [„vydrží poslouchat dost dlouho, aniž by se zase začal chovat arogantně-“]

Alamarovu tirádu ostře prořal varovný Raniin hlas. [„Příteli, pamatujte na má slova.“]

Alamar zaprskal a zmlkl.

Nalin se zadíval na ostatní. [„Myslím, že poplujeme.“]

[„Poplujeme kam?“] zeptal se Imro.

[„Ukázat jim cestu.“]

Rania opět sykavě nasála vzduch přes své špičáky. [„K tomu ostrovu? Neměli bychom to přednést *Grexu*?“]

Nalin zavrtěl hlavou. [„Těm stařešinům? Trvalo by jim jedno tření, než by se rozhodli.“]

Rania chabě přikývla. Vlnky, které svým pohybem zvířila, odrážely jiskření kosého slunečního světla. [„A co býlí? Na hladině je dál neprůchodné či skoro tak.“]

Imro sraštil čelo. [„Hloupý plán. Nikdy se jim tím býlím se *Stříbřitým dnem* proplout nepodaří.“]

[„Ha!“] vybafl Alamar. [„Nehodláme dál pokračovat na *Eroean*. K tomu nám poslouží čluny s plochým dnem. Potřebujeme jen vědět, kam se máme vydat.“]

Imro se nepřestával kabonit. [„Můžeme býlí podplavat v hloubce, kam nedosahuje. Ale jak by proplouvali *Ajmi*? Musí dýchat vzduch a zdola tou změtí nad hladinou nevyplavou. Jsou to věrní ochránci a já bych se na tuhle cestu nerad vydával bez nich. A tihle ničitelé rovněž dýchají vzduch. A také neumí plavat pod vodou.... což znamená, že máme-li je doprovázet, budeme muset plavat býlím po hladině. A čím dále jím budeme pronikat, tím bude hustší. Co tedy, Naline, navrhuješ? Jak spolu s *Ajmi* tou spleťi proplujeme?“]

[„Jednoduše,“] opáčil Nalin, [„přivoláme *jth!rix*. Necháme ho pročistit cestu.“]

Rania zavrtěla hlavou. [„Nemůžeme mírného *jth!rix* žádat o cestu na ostrov. Bylo by to podlé.“]

Teď se pro změnu zachmuřil Alamar. [„Co je zač... tenhle... *jth!rix*?“]

[„A pak,“] dodala Rania, [„nehodlám plavat až k ostrovu. Je to zlé místo.“]

Nalin se vodou nechal zanést k Ranii. [„Prostě *ith!rix* požádáme, aby nám proklesl cestu na dohled ostrova, požádáme ho, aby Přítel Alamara a jeho druhy provedl býlím. Pak se zase na *ith!rixově* hřbetě vrátíme zpět.“]

Alamar rozhodil rukama. [„Řekne mi některý z vás, mladistvých pošetilců, co je ten *ith!rix* zač?“]

Nalin pohlédl na Ranii s Imrem. [„Uděláme to tedy?“]

Rania oba přelétla letným pohledem. [„Ale žádný z nás se nepřiblíží až k ostrovu... Nalin, Imro, já... ani *ith!rix*, dobrá?“] Když Nalin přikývl, rovněž souhlasně pokývla hlavou.

Imro se dlouho a upřeně zahleděl na *Eroean*, pak pohlédl na Alamaru a konečně také přikývl.

Poté se k Alamarovi otočil Nalin. [„Doplaveme s vámi až na dohled ostrova.“]

Alamar postával, nasupeně civěl do nebe, paže měl pevně založené na prsou, bradu tvrdohlavě vystrčenou a nohou si pleskavě podupával do vody, od níž se čeřívě šířily kroužky. [„Nikam se nehnu, dokud mi někdo neřekne, co je zač ten zatracený *ith!rix*!“]

Rania se zvonivě rozesmála. [„Uvidíte, Příteli Alamare. Och ano, opravdu, uvidíte.“]

Při zvuku jejího hlasu shlédl Alamar na její neuvěřitelnou skřítkovskou tvář a nezmohl se na nic víc, než se pousmát.

„Ach, ach, podívejte se, támhle plavou,“ vykřikovala Jinnarin. „Ach Bože!“

Děti moře se na tu vzdálenost valivě nořily do moře. Směřovaly pod vodu a z těchto vod. Byly stříbrovlasé a někteří z námořníků u zábradlí vykřikovali, i když se mylili, že mají rybí ocasy, které nakrátko zahlédli. Když maření zmizeli pod hladinou, porušili delfíni dosavadní prstencovitý útvar a za výskoků a dopadů v jedné linii rovněž odplouvali.

Alamar se obrátil ve směru *Eroean* a znaveně zamával. Posádka člunu odrazila a veslovala k němu. Když k němu doplula, přešel Alamar s pomocí dvou námořníků do člunu. Posádka obrátila a vydala se na zpáteční cestu k elfímu korábu. Z člunového jeřábu byly spuštěny provazy, upevněny a člun poté navijákem vytažen nad úroveň paluby. A zatímco se člun stáčil nad ni, zahleděla se Aylis do otcovy strhané tváře... byl unavený, ale také podivně zarudlý. Aravan mu pomohl vystoupit z člunu a Jinnarin, která vzrušením a nedočkavostí nedokázala postát na jednom místě, se zeptala: „Nu, Alamare, tak jakpak to probíhalo?“

Alamar se na ni dolů blaženě usmál. „Jak to probíhalo? Tam na moři? Řeknu vám jak, pysko: zase jsem se zamiloval, tak je to.“

„Och proboha, vokouzčila ho ňáká mořská panna,“ poznamenal Artuš, který postával opodál.

„No, no, ale di,“ mírnil ho Jamie. „Žádný mořský panny nejsou.“

Artuš se otočil a ukázal na místo v moři, na kterém předtím stál Alamar. „Tak mi teda řekni, pane Chytřej, jak bysme měli říkat těm, kerý sme zrovna zahlídli mizet pod vodou, dyž ne mořský panny?“

„Je to pravda?“ zeptala se Jinnarin. „Vás okouzlila mořská panna, Alamar?“
„Ovšem, že ne, pysko,“ odbyl ji Alamar, ale Aylis na otce pohlédla a v duchu zvažovala, zda se svým popřením nepřišel trochu moc rychle.

Jejich tlachání uťal Bokar. „Mágu Alamare, je tam tedy nějaký ostrov? A jestli ano, tak kde?“

„Ostrov? Ano.“ Alamar přikývl. „Kde? Neříkali. Někde uvnitř, to je všechno.“

„Jestli jste nezjistil, kde ten ostrov leží,“ zavrčel Bokar, „jak ho potom máme najít?“

Alamar se vypjal a zadíval se přímo na velitele: „Jak, nu, oni nás tam zavedou. Vráti se zítra za svítání a přivedou s sebou *th!rix*e, který pročistí cestu.“

„*Th-th*,“ zakoktala se Jinnarin neschopná vypořádat se s tikoty, „hmm, ať jste to už řekl jakkoliv... oč jde?“

Alamar rozhodil rukama v jakési opožděně účinkující beznaději a stroze řekl: „Neřekli mi to!“

„Pchá!“ vybuchl Bokar, jehož pocit marnosti vzrůstal. „Řekněte mi, mágu, co jste vlastně zjistil?“

Alamar se na něj rozhořčeně zahleděl. „Zjistil jsem, *trpaslíku*, že se Durlok těmi-to vodami potuluje na černé galěře.“

„Aha!“ vykřikla radostně Jinnarin. „Černý koráb! Takže jsme se nezmýlili!“

Aylis k ní shlédla. „Och, Jinnarin, pak je tohle s jistotou bleďavě zelené moře.“

Jinnarin živě přikývla a poté se znovu obrátila k Alamarovi. „A co křišťálový palác? Je na tom ostrově?“

Stařec se zatvářil skličně, ale vzápětí vysunul bradu a prohlásil: „Neptal jsem se.“

„Cože?“

Alamar zvýšil hlas. „Povídal jsem, pysko, že jsem se nezeptal.“

Jinnarin se zarazila. „Vy... vy jste se... nezeptal?“

„Ztratila jste sluch, pysko?“ Alamar už teď skoro řval. „Znovu vám opakuji, že jsem se nezeptal!“

„Ha!“ vykřikl Bokar. „Stejně jako jste se nezeptal ani na polohu ostrova! Deset tisíc věcí by se mohlo přihodit od téhle chvíle do zítřejšího svítání, ale tenhle mág-“

„To už stačí, veliteli,“ vykřikl přeskakujícím hlasem Aravan.

Alamar se právě nadechoval k odpovědi, ale Aylis se před něj postavila.

„Otče, Aravan má pravdu, tohle už stačí. Ničemu tím neposloužíme, budeme-li se navzájem osočovat.“

Jatu podřepí vedle pysky. „Ať tam, paní Jinnarin, křišťálový palác stojí či nestojí, zítra se na ostrov stejně vydáváme. Brzy budeme moudřejší.“

Eroean po celou noc udržovala stálou pozici. Nejprve se po určitou vzdálenost nechala unášet proudem, pak vztyčila plachty a znovu doplachtila do východního bodu, odkud se znovu nechala pasivně unášet. Během téhle pravidelné obměny se všichni účastníci výpravy k ostrovu chystali na cestu. Protože Bokar nevěděl, kde se jejich cíl nachází, trval na tom, aby se zásobili na tři týdny -převážně suchary a soudky s vodou. A protože rovněž neměl ani potuchy, s jakým nebezpečím by se

tam třeba mohli setkat, přikázal své válečné družině, aby s sebou vzala sekyry, bojové mlaty, štíty a také kuše s dostatečným množstvím šipek, vše v takovém počtu, aby bylo možné rozpoutat malou válku. K tomu ještě přidali lezeckou výstroj, několik léčitelských souprav a jiné rozmanité vybavení.

Toho večera se také stalo, že Alamar přivolal z pokojíku pod kajutním lehátkem Jinnarin a málem se jí omluvil.

Jinnarin dosedla do středu podlahy a povzddechla si. „Myslím, že má Jatu pravdu. Stejně se tam vydáváme, ať už o křišťálovém paláci něco víme či ne.“

Alamar neřekl nic.

A tak Jinnarin pokračovala: „Přinejmenším jste většinu z toho poselství potvrdil.“

„Hmph,“ zabručel Alamar. „Nezapomeňte také, že jsem nám tam zařídil doprovod.“

Zpod lehátka vyšel Rux a uložil se vedle paničky. Jinnarin ho podržela za ušima. Po chvíli se zeptala: „Sledoval jste Bokarovo počínání? Kdybych o tom víc nevěděla, řekla bych, že se vydáváme dobýt svět.“

„I když mi ten trpaslík leze hodně na nervy, pysko, počíná si správně,“ řekl Alamar. „Ten ostrov je zlověstný. Alespoň Děti moře to tvrdí a já jim věřím. Nemáme ani ponětí, čemu tam budou muset Bokar s válečníky čelit. Koneckonců, nikdo z nás neví, s čím se tam setká. Nevíme, na jakého nepřítele na ostrově můžeme narazit. Ať ale půjde o cokoli či kohokoliv, musíme být připravení.“

Jinnarin zašla do svého pokojíku a hned se zase vynořila s maličkým lukem a toulcem se šípy. „Tohle, Alamare, je to nejlepší, co mohu udělat. Jestli je ale na ostrově tentýž nepřítel, který zabil Ontaha, inu, pak si nejsem jistá, zda mi budou stačit šípy.“

XXVI
Velký vír
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

V hodině před úsvitem svolal Aravan ve své pracovně schůzku důstojníků, které se účastnili také Alamar, Aylis a Jinnarin. Znovu projednávali přípravy a pořadí malých člunů, kterých se mělo výpravy zúčastnit celkem sedm. V prvních šesti mělo být v každém šest válečníků, jeden lidský námořník a jeden pasažér - Bokar, Aravan, Alamar, Aylis, Jinnarin s Ruxem a Jatu. V sedmém a posledním člunu se měli plavit tři trpaslici a tři námořníci. Každý ze člunů měl přepravovat stejný podíl ze zásob. Na elfím korábu mělo pod velením Friziana zůstat jedenatřicet námořníků, všechno lidí.

Aravan se zadíval na Friziana: „Neustále sleduj to býlí, Friziane. Nedopusť, aby se do něj *Eroean* zapletla. Udržuj tohle postavení a napínej plachty, jen když to bude třeba. Kdyby nastala bouře, odkvač odtud s lodí do bezpečné vzdálenosti a do býlí se vrať, až se zase utiší. Poté znovu zaujmi tohle postavení.“

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl Frizian. „A kdyby se objevila černá galéra, co pak?“

„Kdyby se objevila, nech ji být,“ odpověděl Aravan. „Mám za to, že je zřejmě skvěle vyzbrojená, takže by nás všechny, námořníky i válečnou družinu, poslala ke dnu.“

„Ha!“ vykřikl Alamar. „I mágy, elfe. Je-li Durlok na palubě, bude možná zapotřebí kouzelných čar.“

Aylis se na starce pozorně zadívala. „Otče, kdyby došlo k zápasu–“

„Pokud ano, dcero, máme vůbec na vybranou?“

„Ano, otče, máme... můžeme uprchnout.“

Alamar nadul tváře, ale než mohl odpovědět, vybuchl Bokar: „Prchat? Prchat! Pchá! Utíkat jako zbabělé psisko s ohonem mezi nohama postrádá cti.“

„Konečně, trpaslíku,“ zvolal Alamar, „něco, s čím všichni souhlasíme!“

Jinnarin vyskočila na nohy. „Inu, já se shoduji s Aylis!“ Pysčina kobaltově modrá očka těkala mezi mágem a velitelem. „Domnívám se, že byste rádi bojovali s jakýmkoliv nepřítelem a bili se s ním, dokud některý nepadne. Slyšíte mě? Dokud jeden či druhý nepadne. Ale stejně dobře jako oni můžeme padnout i my.“

Můj národ má ale jedno pořekadlo: 'Volíš-li způsob boje, nehleď na medvěda, ale spíše na lišku, protože je mazaná a lstivá.' Už mnohokrát jsme přelstili silnějšího protivníka, porazili jsme ho spíše než silou svalů rozumem.“

„Pchá!“ zafuněl Bokar a pleskl do stolu. „To proto, že jste jen slabounká nicůtka. Máte jen prohnanost, lstivost... a prťavý luk se šipy jako špendlíky... kdežto my chňakka sílu paží.“

Alamarovou tvář přelétlo zachmuření, pohlédl na Bokara a řekl: „Opatrně, trpaslíku, kdybyste totiž měl jít proti téhle 'nicůtce' či někomu jinému z její rasy, poznal byste, co tyhle šipy jako špendlíky dovedou provádět.“

Aylis se zahleděla na slabounce hořící astrální oheň svého otce a řekla: „Přesně

tak, otče, a proto se musíme držet Jinnarinina pořekadla a nepřítele přelstít. Opravdovou chytrost a lstivost poráží pouhá hrubá síla jen zřídka.“

Jatu se zasmál. „Ano, mazanosti a lstivosti by se mělo vždycky i využívat. I přes-to je občas nutné přidat k téhle směsce sílu a někdy zase ryzí uskok.“

Aravan, opřený o ruce, se předklonil. „To stačí. Úspěch závisí na něm samém. Nepohybujeme se v těchto vodách, dokud v nich nejsme.“

Zatímco schůzka pokračovala, byla z nákladového prostoru *Eroean* vynesena lodní lávka a připevněna k levoboku. Na molo bylo spuštěno sedm člunů a uvázáno k patě nakloněného můstku. Námořníci s trpaslíky postávali stranou a vyčkávali. Konečně ni palubu vyšli Jinnann s Ruxem a Alamarem, Aylis s Aravanem a Jatu s Bokarem. Kromě Alamara s Aylis a Ruxem, nepočítají-li se zuby a drápy, byli všichni ozbrojeni. Frizian, který s nimi rovněž přišel, byl také neozbrojen, protože zůstával na palubě.

Když na obzoru začalo vycházet slunce, zvolal hlídač na středním stožáru: „Delfini, kapitáne! Delfini opodál žádové střílny!“

Z vody se vymršťovalo pět delfinů, kteří mířili k *Eroean*. Nepřetržitě a hbitě se blížili. Posléze se stočili souběžně s bokem lodi, stále ve značné vzdálenosti od ní. Pak náhle zrychlili a dostali se před ni. Zaujali postavení asi dvě stě yardů za přídi, opět v prstencovitém uspořádání, i když v rozevřenějším než minule. Současně mezi sebou přes zvolna se vzdouvající vlny neustále švitořili.

Aravan pohlédl na Alamara. „Zřejmě si budete přát, aby vás posádka dopravila na člunu k těm delfinům-“

„Kapitáne!... Och... Adone!... Kapitáne!“ vykřikoval hlídač na předním stožáru. „Opodál od přídě! Zdola se tam vynořuje něco nestvůrně ohromného!“

„Kruk!“ zavrčel Bokar. „Válečníci k vrhačům!“

Zatímco se trpaslíci spěšně vrhli ke krabicím se střelivem, rozběhl se Aravan v patách s Jatuem na přední palubu. Vzápětí za nimi i Bokar. Také Aylis se rozběhla k přídi. Ale nejrychlejší z nich byl Rux, který na příď pelášil s Jinnarin na hřbetě.

V okamžiku, kdy už pyska vyskakovala na klounovec, doběhl za ní o pár kroků později Aravan, který všechny ostatní, až na lišáka, předběhl. Jinnarin se zahleděla před sebe a na moři uprostřed prstence tvořeného delfiny mohla spatřit nesmírné víření a čerení vody, která se neklidně vzdouvala, jako by zdola vyplouvalo něco nesmírně velkého a vytlačovalo přitom nad hladinu býlí. Aravan se přidal k pysce. Vzápětí za nimi a příď doběhli také Jatu s Bokarem a Aylis. Právě v té chvíli se z moře vynořilo gigantické zaoblené tělo... bylo hladké, mělo srdcovitý tvar, tmavozelenou barvu a črčela z něj voda... na něm stála postava s jantarově hnědou pokožkou, která měla po stranách těla ploutve a z hlavy jí splývaly stříbřité vlasy.

Opět se objevilo jedno z Děti moře, ale tentokrát s sebou přivádělo nějakého hlubinného tvora. Vynořil hlavu... klínovitou, obrovskou, zakončenou jakýmsi zobanem a se dvěma ebenově černými očima. Vodou také zašplouchala ploutev.

„Kapitáne,“ vydechl Jatu, „zrovna se díváme na otce všech-“

„Nebo na matku,“ přerušila ho Aylis.

„Kapitáne,“ křikl dolů hlídač z předního stožáru, „vidím to zcela jasně. Jde o mořskou želvu, velkou přinejmenším jako ostrov!“

Bokar se zadíval na postavu, která se na ohromné želvě vezla.

„Není to-?“

„Odvolejte své psy, Bokare,“ vyštěkl Alamar, který právě dospěl na příď. „Myslím, že se díváme na *jth/rix*e, protože jezdcem na jeho hřbetě je Nalin.“ Do výhledu se vyškřábaly dvě další postavy. .. „A k němu se přidávají Imro s Ranií.“

Alamar se obrátil k Aravanovi s Jinnarin. „Vy dva, pojd'te se mnou. Seznámíte se s naším doprovodem. Trochu je uklidní, až zjistí, s kým se na tuhle výpravu vydávají. Vás, elfe, znají... jako Přítelé... dokáží vycítit váš talisman. A vy, pysko ze Skrytých, vy byste je měla rovněž upokojit, protože i oni se většinou skrývají před těmi, jimž říkají 'ničitelé'.“

„Ničitelé?“ zeptala se Jinnarin.

„Mám na mysli vesměs lidské pokolení,“ odpověděl Alamar.

„Ach, rozumím,“ řekla Jinnarin, „a souhlasím.“ Vyhlédla ve směru čekajících mařenu. „Myslím, že se nemýlíte, Alamare. Měla, bych se s nimi seznámit A Rux také.“

Alamar si povzdechl. „Dobrá, pysko, tedy i Rux.“

„Kdo bude u vesel?“ zeptal se Jatu. Než někdo stačil odpovědět, odpověděl si sám: „Myslím, že já s Bokarem.“

„Pojedu tedy také,“ přerušila ho Aylis.

Alamar rozhodl rukama a řekl: „Proč ne? Proč ne celá tahle zatracená posádka?“

Trpasličí i lidé se nahrnuli vpřed, ale Aravan napřáhl ruku a řekl: „Ne. Není v našem zájmu, aby nám zmizeli pod vodou.“

Myslím, že nás sedm se za nimi vydá jako první a na naši přítomnost je uvykne.“

Bokar se obrátil na Keleka. „Na moje znamení připluješ s ostatními čluny a se zbytkem mužstva,“

Sedmice nastoupila do prvního člunu a zamířila k obrovské želvě: Jinnarin s Ruxem na přídi, vedle nich Alamar, dále Bokar s Jatuem u vesel a Aylis s Aravanem na zádi, přičemž Aravan se věnoval kormidelnímu veslu.

Nepřetržitě veslovali zarostlým úsekem, jenž je dělil od želvy. Podél nich pluli delfini a po očku je sledovali. Zvláště Ruxe. Současně neustále vydávali švitořivé a klapavé zvuky. Rux na ně vzrušeně civěl, pozvedal a skláněl hlavu, hned ji zase schyloval na tu či onu stranu, nasával čenichem jejich pach a s kňučením se obracel k Jinnarin, jako by prosil o vysvětlení. Jinnarin se zasmála a pohládila ho po hlavě. Lišák vzápětí znovu zaměřil pozornost na tyto mořské obyvatele.

Propluli už prstencem delfinů a blížili se k želvě. Plaz s tvrdým krunýřem vzplýval na hladině a nechával se unášet slabým proudem. Byl to obrovský tvor o šířce čtyřiceti a délce padesáti či šedesáti stop. Tmavozelený krunýř mu tu a tam tečkoval jakýsi mechový porost. Daly se zahlédnout jeho obrovské veslovité ploutve, které příležitostně rozvířovaly vodu. Jak se člun přibližoval, obrátila želva hlavu a upřela na jeho osádku ebenově černé oko.

Na želvě stáli tři marení. Jejich jediným oděním byla světle jantarově hnědá pokožka a stříbřité vlasy. Chovali se ostražitě, i když poněkud ustrašeně. Nalin vpředu, tváří k nim, s pěstmi na štíhlých bocích. Vpravo a stranou stál zády k Nalinovi Imro.

Paže měl vzdorovitě založené na prsou a pokukoval po osádce člunu přes levé rameno. Rania stála po Nalinově levici, rovněž s rukama v bok. Na sedmici s umírněnou zvědavostí zíraly tři páry kočičích očí... při pohledu na Jinnarin s Ruxem se vyjasňovaly náznakem překvapení, ale když se stočily k Jatuovi s Bokarem, znovu se do nich vkrádal nedůvěřivý a ostražitý výraz.

[„Tak tohle je *jth/rix*,“] zvolal Alamar.

Rania se usmála. [„Ano, Příteli Alamare. Překvapuje vás to?“]

Než mohl Alamar odpovědět, skočil mu do řeči Imro: [„Říkal jste, že se na ostrov vypraví přes čtyřicet ničitelů. Proč jste připlul jen s těmihle?“]

Nalin se po něm podíval, ale myšlenku, kterou se snad chystal vyslovit, mu přetráť Alamarův hlas: [„Poslouchej, ty sardinko, připlul jsem v dobrém a přátelském úmyslu, a setkávám se tu s vrtošivým, hašteřivým, sebestředným, nevychovaným-“]

Vzduch rozštípl Raniin ječivý výkřik. [„Přestaňte s tím vzájemným osočováním! Chováte se jako dvě korálové ryby, které spolu zápolí o vlastnictví malého políčka písku.“]

Jinnarin se zadívala do Alamarovy zarudlé tváře. „Děje se něco, Alamare?“

„*Converte*,“ zašeptala Aylis a otočila se k Dětem moře. [„Jsem Aylis, Alamarova dcera. Jsou nějaké potíže?“]

[„Dcero,“] ozval se Alamar v marenštině, [„já žádnou pomoc nepotřebuji. Vyřídím si to s tím potěrem sám.“]

[„Och, to vidím,“] odpověděla Aylis a odevzdaně si povzdechla. [„Otče, jsou důležitější věci na práci, než se hašteřit s Přáteli.“]

Rania se na ni usmála. [„Přesně tak.“]

[„Dosud jste neodpověděl na mou otázku,“] ozval se přezíravě Imro. [„Tihle nebudou na zlo na ostrově stačit. Proč jste přivedl jen je?“]

„Bah!“ ulevil si Alamar. Odvrátil hlavu a odmítal se na Imra podívat, natož na něj mluvit.

Ozvala se ale Aylis. [„Plány se nezměnily, všechno probíhá podle dohody. Ale my jsme zde jako první, abyste poznali, že se proti zlu ve vaši říši spolčili příslušníci více národů, nejen jediného. Mého otce jste už poznali. Je mág. Já též. Zde, po mém boku, stojí elf Aravan, majitel *Eroean*.“]

[„Přítel,“] prohodil usmívající se Nalin.

[„Vnímáme sílu jeho talismanu,“] dodala Rania.

„Zrovna nás všechny představuji,“ zamumlala Aylis. „Pověděla jsem jim tvé jméno, Aravane.“

Aravan se usmál na pozdrav a pozvedl ruku dlaní proti marenům.

[„Tenhle černoch je z lidí a jmenuje se Jatu.“] Když obr zaslechl své jméno, zašklebil se a pokynul hlavou ve směru marenského tria. [„Vedle něj, to je Bokar, velitel válečné družiny trpaslíků.“] Teď zase pokývl hlavou Bokar. Snažil se tvářit přátelsky, ale zvládl projevit jen strnulý obraz nezlomné vůle.

[„V popředí stojí můj otec a vedle něj Jinnarin. Je z pysků, jedné z národností Skrytých, a spolu s ní je její bystrý lišák Rux.“]

Jinnarin Ruxovi něco zašeptala a vzápětí se oba Dětem moře, především k Raniině potěšení, poklonili.

[„Já jsem Nalin. Tohle Rania. A tohle Imro.“]

Marenské trio se uklonilo. Poté Nalin letmo pohlédl na vycházející slunce. [„Ten ostrov je odtud daleko... při *jth!rixově* tempu býlím asi dvě slunce, takže chceme-li ho dosáhnout...“]

„Bokare, povolejte ostatní,“ řekla Aylis. „Ostrov je odtud vzdálený dva a půl dne, a proto se už marení chtějí vydat na cestu.“

Když tohle Jinnarin zaslechla, zatvářila se ztrápeně, ale než mohla promluvit- „Dva a půl dne!“ vykřikl velitel. „Při tak dlouhém veslování se má válečná družina úplně vysílí. Dojde-li na ostrově k nějakým potížím, nedokážeme ani sekýru pozvednout.“

Aylis Bokarovu obavu zopakovala Dětem moře, ale Rania se zasmála a řekla: [„Žádné strachy, slečno Aylis, máte-li provazy, *jth!rix* vás celou cestu povleče v záprahu.“]

[„Ale ne až k ostrovu,“] dodal Nalin, [„jen na dohled od něj.“]

Válečná družina přiveslovala se zbytkem člunů a v každém z nich zaujali své místo Jinnarin s Ruxem, Aylis, Aravan, Jatu a Bokar, jen Alamar zůstal v původním, do něhož ještě přibyla posádka.

Čluny rychle zaujaly svá určená místa v řadě, přičemž před každého byla provazem připoutána k zádi předcházejícího. První v řadě, Bokarův, byl zapražen za *jth!rix*e. „Klouzavé uzly,“ přikázal Bokar, „pro případ, kdyby si tahle obluda umanula se potopit.“ Když bylo všechno uchystáno, dal Bokar znamení marenům, kteří se z obřího želvího krunýře vrhli do vody a po chvíli se *jth!rix* začal těžkopádně pohybovat. Zvolna nabíral rychlost. Jeho ohromné ploutve máchaly vodou jako ptačí křídla vzduchem. Směřoval do nitra Velkého víru, hlouběji do rostlinné spleti, a za ním zůstával široký průplav, jímž za sebou jako korálky na náramku vlekl čluny. Buď vedle nich anebo za jejich zádi proplouvalo hejno delfínů, kteří mezi sebou vzájemně švitořili a pouličili černá očka na ty, které doprovázeli... zvláště na Ruxe. Občas se drželi podél člunů, podobně jako marení s nataženými pažemi před sebou. Oboustranné ploutevní lemy napjaté od ramen po kotníky u nohou se jim rozestíraly a jejich štíhlá těla se vlnila delfinovitými pohyby. A protože plavali pod vodou, měli nyní skěle po stranách hrudních košů otevřené.

Pokračovali stále dál rostlinnou zmlčivě zeleného moře. Obrovská želva se teď pohybovala rovnoměrnou rychlostí, kterou Aravan odhadl asi na devět uzlů. „Dokáže-li udržet tohle tempo, doplujeme do středu za necelé dva dny,“ zavolal dozadu na ostatní.

„Dva dny,“ povzddechla si Jinnarin se zklamaným výrazem, „tohle už Aylis říkaly Děti moře.“

„Jo, pani Jinnarin,“ ozval se Jamie, námořník z paluby jejího člunu. „Tendle Vír měří napříč skoro tisíc mil... vod kraje do středu je to teda pět set mil... i dyž *Eroean* do něj zaplula jenom asi tak ze třetiny, jak mi aspoň říkali.“

Jinnarin vzdychla. „Och, Jamie, už bych tam ráda byla. Věřím, že je Farrix v tom křišťálovém paláci, a je-li na tom ostrově...“

„Víme, kde ten ostrov leží?“ zeptal se Lork, jeden z válečných trpaslíků.

Jinnarin zavrtěla hlavou a pak letmo shlédla ke hladině. „Děti moře to vědí.“

Jiný z trpaslíků jménem Relk vyprskl smíchy. „A jak je to s tou želvou. Taky to ví?“

Jinnarin se uchichtla. „I kdyby ano, kdopak se jí může zeptat?“]

Jamie se usmál, ale s pozdvihlým obočím. „Vsadím se, že jí to říká ta mořská panna. A taky ty mořský panici. Dyž se vopravdu dobře podíváte, uvidíte, že někteří z nich jí pořád říká, kudy plout... buď tak, anebo jí dál naváděj.“

Jinnarin se přemístila k bočnici, vyklonila se a chvíli se dívala Jamieho tvrzení se potvrdilo. Všimla si, že se u tvorovy hlavy některý z marenů neustále zdržuje. Pronikali do Víru stále hlouběji.

Hodiny ubíhaly, slunce vystoupilo od východního obzoru k vrcholu a posléze zvolna sklouzávalo západním nebem. Nebylo co dělat, dalo se jen sedět a povídat, nebo se opatrně zvednout a protáhnout se. Jen Jinnarin se ze stísněného prostoru na člunu necítila rozlámaná. Byť skromně, pojídali a popíjeli, a ulevovali si, včetně Ruxe, přes bočnici. Býlí postupně houstlo a při míjení vzplývajících chumáčů zeleně mohla Jinnarin mezi olistěnými šlahounovitými výběžky pozorovat kroužící rybky a přímo na nich viděla cupítat titěrné kraby. Jeden rozvětvený kus z té spleti vylovila z vody a sledovala, jak z něj na jiné prameny bleskově přebíhá miniaturní garnátek. Spolu s Ruxem si šlahounovitou úponku prohlíželi. Lišák ji očíhával a strkal do ní čenichem. Byl to dlouhý, vytáhlý a větvený stonek s úzkými vějířovitými listy, které byly na špičkách sbalené v droboulinké háčky, jimiž se jednotlivé šlahouny těsně pod hladinou navzájem běžně propojovaly a vytvářely spletitou masu. Na křehkých stvolech podél větvení vyrůstaly miniaturní bobulky. Jak si vylovený rostlinný vzorek pyska prohlížela, jednu takovou bobulku zcela obalil titěrný plž. Zatímco s Ruxem rostlinu zkoumali, ozval se Jamie: „Todle zelený, pani Jinnarin, roste jen tady ve Velkém víru. V jinech světovejch mořích má todle bejlí hnědočervenou barvu a nejní tak hustý.“

„Hnědočervenou?“

„Jo.“

Jinnarin pohlédla na bleďavě zelené moře nalevo i napravo.

„S tou vodou určitě něco bude, ne?“

Jamie jukl přes rameno, jako kdyby po něčem za zádí pátral.

„Buď tak, anebo to bude souviset s prokletím tohohle místa.“ Při jeho slovech se všichni váleční trpaslíci - Lork, Tolar, Relk, Engar, Koban a Rega - obezřetně rozhlédli a zabloudili rukama ke zbraním.

Jinnarin se zachvěla a vhodila šlahoun zpět do moře. Pokračovali v další plavbě.

Po západu slunce gigantická želva postupně zvolnila. Její tempo se teď začínalo měnit. Rozhrnovala předními ploutvemi býlí a klestila si tak cestu vpřed. I přesto zvládala slušnou rychlost, kterou Aravan odhadoval asi na sedm uzlů. Marení se teď častěji vezli na tvorově krunýři. Buď jeden či dva, a občas všichni najednou, přičemž jeden vždy nedaleko od jeho hlavy, jako by mu našeptával pokyny k další cestě zvolna se otáčejícím vírem. Když se zbylí dva nevezli, vraceli se za delfíny, jejichž hejno setrvalo v želví brázdě vytvářející dlouhý zakřivený kanál.

Občas Děti moře proplouly podél stěny z býlí. Tu a tam jejich hbité ruce vystřelily a zachytily ostrými drápy rybu, kterou se smíchem házely některému z delfinů poblíž, anebo ji s velkou chutí samy ostrým chrupem trhaly a konzumovaly. Někdy úlovky střádaly a vydávaly se s nimi dopředu, pravděpodobně, aby jimi nakrmily želvu. Příležitostně plavaly podél některého z člunů a obhlížely ničitele v něm. V jejich pohledech, zvláště v Imrově, se zračila nevyčřená obžaloba.

Pronikali stále hlouběji a hlouběji do zvolna se otáčejícího Velkého víru.

Těsně po soumraku před sebou v měsíční temnotě spatřili první loď, jejíž zpola potopený trup se nesl na rostlinné spleti. Postrádal stožáry, dřevěné součásti měl roztříštěné a vesměs ho svíral zelený porost. Byla to jingarianská džunka, jejíž plachty už dávno zetlely a nyní se ploužily podle ní. *th!rix* ji obeplouval širokým obloukem i přesto, že se Aravanův talisman při jejím míjení neochlazoval.

„Proč se nepotopí?“ zeptala se Jinnarin. „Vždyť už na to zpola vypadá.“

„To dělá to bejlí, pani Jinnarin, to bejlí. Drží ho nad vodou na věky.“

„Och.“

Pluli dál, stále hlouběji a hlouběji a do zad jim pojednou zadul mrazivý vítr.

S půlnocí přihnál vítr temná mračna a nízko nad západním obzorem se blýskalo. Minuli další dva lodní trupy, jeden na pravoboku a druhý na levoboku, ale v natolik velké vzdálenosti, že se nedalo určit, o jaké lodi se jedná. Žádný z lidských námořníků je zahlédnout nemohl, protože z nebe v té chvíli nezářila jediná hvězda, ale trpaslíci, mág s dcerou, elf a pyska jejich siluety ještě rozeznat dokázali, i když podrobnosti už byly i nad jejich mimořádný <zrak>.

th!rix si dál klestil cestu houstnoucím býlím a jeho tempo se neustále snižovalo. Mezitím se bouře, již před sebou hnal drsný víchř, přiblížila ještě víc, takže se pod rostlinnou spleť vzdouvaly mohutné vlny. Jinnarin se zadívala na vířící mračna a zachvěla se, protože měla pocit, jako by jí do bdělého života vstoupil její osklivý sen.

„Pozor!“ ozval se zřepředu výkřik. Jinnarin se vyklonila přes krajnici, zažírала vpřed a vzápětí se zajíkla hrůzou, protože v dále dokázala zahlédnout další lodní trup, který jim stál přímo v cestě a ráhnoví mu hořelo čarodějným ohněm. V té chvíli sjel do moře ohromný zářivý blesk, vybělil všechno oslepujícím svitem a hned poté následovalo ohlušující zahřmění. A z nebe se spustil liják smýkaný prudkým víchřem.

Jinnarin se ustrašeně rozhlédla a očekávala, že teď uvidí černý koráb, do jehož stěžňů bíjí blesky, a který bledavě zeleným mořem míří přímo k nim.

Bez úlevy lilo celou noc. Osádky člunů byly zoufale prochládlé. Všichni se choulili do nepromokavých oděvů a upravovali si plachty nad hlavou, jak jen to šlo, aby se pod nimi před deštěm trochu uchránili. Ale do člunů přesto přšelo, takže čvachtali nohama ve vodě, i když se v jejím vylévání, až na Jinnarin s Ruaxem střídali. Aniž by ustali v plavbě do nitra Víru, ponuré denní světlo je zastihlo vyčerpané, unavené a nevyspalé. Mlhou se na moře snášelo řídké mrholení. Jinnarin se obá-

vala o Alamarův zdravotní stav. Stařec jistě následkem nedostatečného omlazení trpěl víc než kdokoliv jiný. Ale protože s tím stejně nic dělat nemohla, věnovala se Ruxovi a snažila se mu vytvořit příznivější podmínky seč mohla, protože kňučel zimou.

Mlha otálela celý den, protože zatažené nebe slunci bránilo v jejím odpaření. A mezitím každou chvíli proploovali kolem nějakého dalšího lodního vraku, jehož silueta se ve vířící mlze nejasně rýsovala na hranici viditelnosti. Některé z vraků vyvolávaly ochlazení Aravanova amuletu, který mu spočíval na hrdle a upozorňoval tak na nebezpečí.

Pokaždé se zdálo, že i želva si je nebezpečí vědoma, protože takový zdroj širokým obloukem obeploovala. Ale výprava směřovala ke zcela jinému cíli, a proto u žádného z těchto nebezpečných zdrojů k průzkumu nezastavovali. Čím hlouběji do nitra Víru pronikali, stávali se Rania, Nalin a Imro zamlklejšími a zdálo se, že, dokonce i delfini v brázdě za nimi jsou umírněnější. V *th!rix*ově chování se ale vůbec nic nezměnilo. Obří tvor se býlím dál neohrabaně pohyboval vpřed.

Uprostřed odpoledne se den vyjasnil a Jinnarin z toho usoudila, že se nebe nad mlžným příkrovem vyčistilo. Do západu slunce se mlha odpařila a unavený duch se opět zvedl. Po setmění postavili hlídku a všichni ostatní se uložili ke spánku. Jinnarin se schoulil do klubka proti Ruxovi a ihned usnula.

th!rix pokračoval v plavbě dál.

Jinnarin se probudila do další šedé oblohy. Znovu vanul sychravý vítr. Začínal už třetí den plavby a obrovská želva se sedmi čluny v záprahu si nepřestávala klestit cestu zelenou spleť. Bokar, Aravan, Alamar, Aylis, Jinnarin s Ruxem a Jatu pluli v samostatných člunech navázaných za sebou na provazech právě v tomto sledu. Podobně jako už dříve plul na každém z člunů námořník zběhlý v řízení malých plavidel a prvních šest člunů neslo na palubách také po šestici válečných trpaslíků. V sedmém člunu se vezli tři námořníci a tři trpaslíci. Všechny zásoby byly stejnoměrně rozloženy. Kdyby jimi byl naložen jen jediný člun a potopil se, přišli by o všechno.

Za čluny plulo hejno pěti delfínů. A na želvě se vezla trojice Děti moře. Jak delfini, želva či marení spali, či zda vůbec někdy spát potřebovali, to Jinnarin netušila.

A když Jinnarin procitla, vzhledla a zjistila, že se pobledlý Jamie s ponuře sevřenými rty rozhlíží po moři. Váleční trpaslíci se kolem rovněž těkavě rozhlíželi a pozvedali bojové mlaty, nebo palci přihlazovali ostří svých sekyr. Jinnarin se vydrápa na nohy, aby zjistila, co se děje. Při pohledu přes okraj člunu zalapala po dechu. Ať se totiž obrátila kterýmkoliv směrem, všude viděla nějaký uvízlý lodní trup, jehož ráhnoví řasily dlouhé provazcovité prameny šedavě zeleného porostu, které kývavě splývaly dolů jako oka nastražená k zaškrcení neopatrné oběti. Vzhůru se současně natahovaly býlí a sliz a svíraly trup, jako by jej stahovaly pod vodu.

„Tudle vypadá jako řádká vobrovská pavučina, pani Jinnarin,“ zamumlal Jamie, „zrouna jak sem to slyšel vod Tivira, jako doupě vobludnýho pavouka, kerej do ní pochytal všechny tydle lodi, v tomhle Moři ztracenejch korábů. Vim už vo něm dlouho, ale nikdá mě nenapadlo, že ho taky uvidím. A teď sem tady, přímo v něm.“

Tyhle koráby byly počasím nad výdrž ošlehané, bez barvy v místech, na nichž je neporůstal sliz, prostě původního nátěru, za předpokladu, že původně vůbec nějaký měly.

Působily sedě a bezživotně, jak si alespoň Jinnarin pomyslela, Ale protože Aravan vzkázal, že se jeho modrý oblázek ochlazuje, pozvedali trpaslíci kuše a zasouvali do nich šipky. Byla to ztělá plavidla a působila nesmírně odtaziť. Podobná Jinnarin i vzdor omezené zkušenosti nikdy dříve nespátřila. Ale i Jamie se o jejich tvaru a způsobu stavby rozpovídal, protože se s takovými nikdy nesetkal.

Zdalo se, že jeden z vraků je celý z rákosu. Zvýšená zád' i příd' byly svázané a uprostřed paluby stála zastřešená kajuta, nyní v ruinách. Nakřivo z něj visela zašpičatělá vesla.

Další loď byla zhotovena z tvrdého dřeva, měla břichatě zaoblený a oba konce tupé. Snad na ní kdysi bývala palubní kajuta, ale teď už na ní žádná nebyla. Spíše se zdálo, že ji poznamenal oheň, jako by ji někdy v minulosti někdo zapálil.

Jeden uvízlý trup nepřipomínal nic než ohromný dutý špalek, ale byl býlím tak zarostlý, že se to dalo rozeznat jen s obtížemi a nedal se zahlédnout žádný stěžeň. Do strany trčelo cosi, co se podobalo dvěma velikým ráhnům, ale jejich účel Jinnarin nedokázala uhodnout. Jamie jí ale řekl, že se podél vnějších konců těch 'ráhen' upevňoval špalek, který korábu na vodě propůjčoval stabilitu.

„Podívejte!“ ucedil přes zaťaté zuby trpaslík jménem Tolar. Jinnarin se zahleděla ve směru jeho natažené paže a srdce se jí rozbušilo až v hrdle, protože i přesto, že takovou loď dříve nikdy nespátřila, přesně poznala, o jaký typ se jedni V místě, na které trpaslík ukazoval, spočíval zteřelý a býlím zarostlý vrak třířadé galéry, jejíž rozštípána vesla trčela otvory v trupu. „Durlok!“ sykla, což kolem ní vzápětí potvrdilo souhlasné zahučení.

„Jo, pani,“ přitakal Jamie, „jeho loď se týhle bude dost podobat, i dyž si myslím, že ta bude plavbyschopnější.“

Aravan dal kolovat zprávu, že jsou už jistě nedaleko středu Víru, protože vraky, které nyní potkávali, pocházely ze starších dob a od jejich konstrukce se už dávno upustilo.

A želva se sedmicí člunů v záprahu tím hřbitovním dokem neustávala proplouvat dál.

Foukal mrazivý vítr a den potemněl, i když dosud nedospěl ani k poledni. Náhle se zředu ozvalo zavřeštění. *¡th!rix* přestal plavat. Čluny se na koncích provazů bezvládně pohupovaly. Jinnarin vstala a zahleděla se tím směrem. V dálce před sebou dokázala rozeznat hřebeny skalnatých útesů.

Ostrov.

Dospěli právě do středu pavučiny.

Poté byly čluny od želvy i od sebe navzájem odvázaný. Alamarův člun, třetí v řadě, odvesloval dopředu. Když Rania, Nalin a Imro svinuli Bokarův provaz, přešli přes želví hřbet a trpaslíkovi ho hodili. Pak se obrátili a dali se do řeči s Alamarem.

Jinnarin neslyšela, co říkají, a i kdyby, stejně by jim nerozuměla. Přesto pochopila, že marení už svou část dohody splnili, protože ostrov se prostíral opodál. Teď už bude na těch ve člunech, aby dostáli slibu a zbavili ostrov zla, aniž by kterýkoliv z nich tušil, o jaké zlo by mělo jít.

Rania skočila po hlavě do vody a vydala se podél člunů nazpět, až se zastavila u Jinnarinina. Tam se k ní přidalo hejno delfínů *a hle!*, Rania vystrčila z vody skřítkovskou světle jantarově hnědou tvář a promluvila na Ruxe. Její slova prokládala spousta klapotů, tikotů, pukotů a šveholů a komukoliv poblíž byla naprosto nesrozumitelná, ale Aylis ve vedlejším člunu se rozesmála. Po zašvitoření delfínů a Ruxově zaštěkání se Rania podobná tekutému stříbru obrátila a vydala se k *jth!rixovi*. Její dlouhé oploutvené nohy se jevily jako pouhý máchající rybí ocas.

S Děti moře na krunýři se želva neohrabane vracela zpět do kanálu, který za sebou zanechala. Když k volné brázdě dospěla, stříbrovlasí marení se otočili a zavolali své zpěvavé sbohem. Stejně vzletným hlasem jim odpověděla Aylis. A z pročištěné vody kanálu se bezstarostně vymrštilo pět delfínů mizejících v dálce k širému otevřenému moři.

Jinnarin za nimi dlouhou chvíli hleděla. Trpaslíci současně veslovali k východu. Čluny s plochým dnem klouzaly nad býlím. Konečně se pyska obrátila k Aylisině člunu a zavolala: „Co říkala ta Rania? Co to Ruxovi povídala?“

Aylis se usmála „Říkala vašemu lišáčkovi, Jinnarin, že kdyby se někdy rozhodl opustit souš a přidal se k nim, nic víc by se delfínům tolik nezamlouvalo.“

Jinnarin se rozesmála, otočila se k Ruxovi, poškrábala ho za ušisky a letmo se ohlédla za *jth!rixem*. Ale Děti moře se už mezitím dávno potopily, takže se zhlédnout nedaly. Ničitelé v pavoučím doupěti osaměli, aby se nyní se smrtelným zlem potýkali vlastními silami.

XXVII
Kamenný ostrov
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„Vesla na palubu a vytáhnout plachty!“ zvolal Aravan a námořníci na člunech se pustili do upevňování plachet a jejich stáčení tak, aby nabíraly co nejvíc větru.

Loďky s plochým dnem klouzaly po hladině a jejich zaoblené příďe najížděly na rostlinnou spleť a stlačovaly ji pod sebe. Za pomoci příčných vesel jako kormidel neústupně směřovaly v zubatém shluku ke skalnatému ostrovu pod studeným šedavým nebem. Obeplouly vodou zaplavené lodní trupy zpola potopené v přílnavém býlí.

Jinnarin s Ruxem se přemístili na příď, odkud mohla pyska lépe sledovat výhled před sebou. Ve vzdálenosti snad sedmi mil se z moře zvedaly skalnaté útesy. Jejich cíl, Pavoučí doupě... jak o něm Jinnarin smýšlela. Ze člunu se jevil pustý a ošlehávaný větrem. Tyčily se z něj šedé skalnaté vrchy bez zeleně, snad zcela bezživotné. Jinnarin se zachvěla pod dojmem neblahé předtuchy a těsněji se zahalila do svého pláštěku. Vzala Ruxe kolem krku a zašeptala mu: „Neboj, starouši, nic se nám nestane.“ Zda to ale řekla proto, aby ujistila sama sebe či svého druhá, nevěděla. Protože Rux její neklid vycítil, obrátil se, schyloval hlavu ze strany na stranu a pokukoval po ní. Pátral kočičími očky po ujištění, že je v pořádku. Usmála se na něj a podržala ho za ušima. Povzbuzený Rux jí olízl tvář a pak se opět zadíval před sebe.

Plachtily kolem pozůstatků lodí, jejichž trupy tonuly v býlí ponechány napospas vlnám, a vše, co z nich zbývalo nad vodou, zarůstalo řasami a mechovkou. V jednom místě trčel z vody jen stěžen a Jinnarininým očím připadal po celé délce hustě porostlý bílými houbami. Během další plavby shlížela Jinnarin do vody a pokoušela se něco rozeznat za zelenou spleť. Pojednou zalapala po dechu a bojácně a pod dojmem nepříjemné předtuchy se stáhla. Pod hladinou totiž na své straně zahlédla křivku trupu. V duchu si při tom pohledu vybavila mrtvé námořníky uvízlé uvnitř a zatínající nehty do stěn trupu v marné snaze dostat se ven.

„Ach, tohle je ale děsivé místo,“ zamumlala a letmo pohledem přelétla lodní vrakoviště. Slyšel ji jenom Rux.

Pokračovali v plachtění asi hodinu a čím více se ostrov zvětšoval, tím pomaleji se čluny pohybovaly, protože býlí natolik zhoustlo, že se sotva ploužily. „Vodhrnujte tu spleť,“ prikázal Jamie, a zatímco trpaslíci nakládali vesla a chystali se jeho povel provést, Jinnarin s Ruxem se přemístili na záď. Ale i když trpaslíci zaklekli na přídi a po stranách odhrnovali býlí stranou, člun neustále zpomaloval, protože rostlinná spleť už zhoustla tak, že vítr její odpor nedokázal překonat. Ani Děti moře by bez *th!rixovi* pomoci něčím takovým proplout nedokázaly.

„Zkusíme vocad' vyveslovat,“ řekl Jamie. „Plachtu nechám vykasanou buď jak buď.“

Vesla byla usazena do závlaček a za Jamieho prozpěvování začali trpaslíci veslovat. Rovnoměrně se tou zarostlou vodou vlekli dál. Býlí natolik zhoustlo, až se zdálo, jako by veslovali nějakým sirupem. Veslaři chrčeli námahou a pot z nich lil.

Jinnarin byla ráda, že veslovat nemusí, ale při pohledu na hladinu si pomyslela, že by snad po jejím hustě zarostlém povrchu skoro dokázala přeběhnout tak, jako by byla samotným Alamarem.

I ostatní čluny býlím pronikaly za pomoci vesel. S největšími obtížemi poslední, protože jeho posádku tvořili jen tři trpaslíci a tři lidští námořníci, takže nemohl vyvíjet takovou sílu jako osádky ostatních člunů.

Posléze ale dostal Bokar určitý nápad. Nařídil posádkám ve všech člunech, aby se shlukly těsně za jeho plavidlem. Měl v úmyslu prorážet se svým člunem cestu ostatním podobně, jako to prováděla obří želva, která je dovlekla až sem. Všechny čluny se tedy seřadily za Bokarovým. Až na vedoucí člun se veslování ostatních usnadnilo. Po určitých intervalech se proto jednotlivé čluny ve vedení střídaly.

Takovým způsobem urazili další míle a *hle!*, býli náhle končilo a čluny vpluly do čisté nezarostlé vody. Porost za nimi připomínal nesmírnou zelenou stěnu, která strmě spadala do propastných hlubin. A asi dvě míle před nimi se prostíral ostrov. Jak se alespoň zdálo, obklopoval ho prstenec nezarostlé vody.

„Vesla naložit," vykřikl Aravan, „a seřad'te se za mnou... jako husy za letu."

Čluny se sešikovaly do klínu. V jeho špici plul Aravanův a za ním vpravo tři a vlevo tři. Plachtily nezarostlou vodou k ostrovu.

Vyhlížel stroze a hrozivě. Zvedal se z moře, a zleva doprava, kam až oko dohlédlo, se táhly jen samé skalnaté útesy se strmými srázy o výšce kolem dvou set stop. Táhlé mořské vlny s rachotem narážely do neústupného skalního úpatí. Na vrcholu útesů dokázala Jinnarin zahlédnout větrem pokřivené stromy, které se zoufale přidržovaly skalnatého podkladu, podkladu, na němž po křoviscích, trávě či jiné vegetaci nebyla ani památka. Jinnarin usuzovala, že šířka ostrova je zhruba tři míle, ale jeho délku z místa, kterým právě proplouvali, odhadnout nemohla.

„Probůh, to je divný," zabručel Jamie.

„Copak?" zeptala se Jinnarin.

„Žádný ptáci, paní Jinnarin. Vůbec žádný ptáci. Vlastně už vod tý doby, co sme se vocitli ve vodách Velkýho víru."

Jeho slova způsobila, že se Jinnarin rozbušilo srdce, a proto vztáhla ruku, začala hladit Ruxe a současně pohledem marně pátrala po šedých skaliscích a olověném nebi nad nimi po nějakém náznaku ptačího života. Zatímco přehlížela pusté srázy, dospěl k jejímu člunu Aravanův vzkaz, že se kolem ostrova vydají ve směru slunce a budou ho obeplouvat tak dlouho, dokud nenarazí na nějaké vhodné místo k přistání. Poté se čluny stočily po levoboku a plachtily za Aravanovým člunem vpředu.

V průběhu plavby podél věžovitých skalních útesů urazili čtyři míle, než konečně dospěli k místu, v němž se část útesů rozestupovala a vytvářela táhlý klínovitý zářez zanesený shora dolů sutí, na jehož úpatí se prostírala pláž posetá drobnými oblázky. Vydali se k ní a Aravan zvolal: „Při přistávání pozor, voda je hluboká!"

Jak se ke skalní vráse blížili, zahleděla se Jinnarin do vody, ale dno spatřit nedokázala. Vzápětí se ale ocitli nad podvodním strmým svahem, který se zvedal přímo z propastné hloubky k ploché lavici, jejíž okrajová římsa byla v hloubce asi dvaceti stop, jak Jinnann odhadovala. Byla pokrytá rozptýlenou kamennou drtí, která se sem sesouvala od propadlého útesu. Tvořily ji oblázky, kameny a balvany směrem ke

břehu stále hustěji natěsnané. Konečně připluli až k hlubokému zárezu, který Šedý útes roztínal až dolů.

Zatímco se člun blížil ke břehu, připnula si Jinnarin toulec a přetáhla si přes záda luk. Potom Ruxovi připevnila na hřbet cestovní torny. Lišák postával na přídi, radostně pošťkával, potřásal hlavou shora dolů a stejně jako ostatní hořel netrpělivostí, aby už byl na souši. Jeden člun za druhým skřípavě přistával u šterkovitého pobřeží. Rux s Jinnarin na hřbetě vystřelil do kamenitého svahu jako šipka. Za nimi se pak vylodili válečníci s námořníkem Jamiem, kteří společně vytáhli člun až na skalnatý břeh.

Rux se kamenitou drtí vyškrábal k místu, na kterém už stáli Bokar s Aravanem přehlížející vrchol zárezu. V téže chvíli se Dask s Brekkem, trpaslíci v roli průzkumníků, s kušemi v rukou, pouštěli šerým svahem na vrchol a za každým jejich krokem se dolů hrnuly oblázky a kamení. Pyska sesedla a zašeptala Ruxovi do ucha pokyn, kterým mu dovozovala volný pohyb po nedalekém okolí. Zvířátko pobíhalo sem tam a značkovalo si pobřeží po svém. K trojici se připojil Jatu a také Kelek, pak Aylis a nakonec Alamar, který si v kamenitém podkladu vybíral cestu a přitom si pro sebe hučel cosi o cestě dobré tak na vymknutí kotníků. Když dospěl k ostatním, zadíval se vzhůru do strmého svahu plného uvolněné kamenité drty a zaúpěl: „Zase nahoru. To jsem mohl vědět.“

„Kapitáne," zeptal se Jatu, „blíží se vrchol přílivu. Neměli bychom zajistit čluny?"

Bokar vrhl letmý pohled po průzkumných zvědech, nyní asi tak ve třetině svahu, a řekl: „Až nám zvědi dají znamení, že je vzduch čistý, pak bude čas na připoutání člunů. Dříve ne.“

„Zvědi?" vyhrkla Jinnarin. „Vždyť lepších, než jsem já s Ruxem, není.“ Poté zastříla prstíky do pusy a nadula tváře. Trpaslíci, lidé ani Alamar nic nezaslechli, ale Rux vzrušeně a strhnutím zvedl hlavu a rozběhl se.

„Copak to provádíte, paní Jinnarin?" vybafl Bokar.

„Hvízdá," odpověděl mu Aravan za souhlasného Aylisina přikývnutí. Jak elf, tak i mladá čarodějka totiž zvuk mimo doslech ostatních zaslechnout dokázali.

Když Jinnarin vyskočila Ruxovi na hřbet, Bokar vykročil, jako by se jí chystal zastoupit cestu, a řekl: „Drahá paní, nemuselo by být pro vás bezpečné-" Ale to už ryšavý lišák prolétal kolem něj a pustil se svažitou kamenitou drtí vzhůru.

„Kruk," zaláteřil Bokar.

Alamar souhlasně přikývl a dodal: „Stejně byste asi mohl věčnost mluvit k ně kterému z těch oblázků.“

Když Rux cestou do svahu předběhl Daska s Brekkem, zavrčel Bokar: „Tohle se mi nelíbí. Nahoře by mohl být nepřítel.“

Aylis pohlédla na Aravana. „Co říká tvůj kámen, Aravane?"

Aravan se dotkl amuletu na svém hrdle. „Je trochu chladnější, jako by bylo nebezpečí hodně vzdálené.“

Jatu se přes úsek nezarostlé vody zahleděl na zpola potopené ostatky lodí v sevržení zelené spleti. „Nemohlo by být něco na palubách těch vraků?"

„Možná, Jatu. Mnohé z nich obsahují něco, co způsobuje, že se kámen ochlazuje.“

V každém případě není ale nebezpečí, před nímž amulet varuje nyní, nikterak blízko."

Bokar se zabručením zavrtěl hlavou. „Jatu, nenech se uchlácholit, tenhle modrý kamínek totiž nevycitňuje veškeré zlo."

Kelek na něj pohlédl. „Neměl bych shromáždit četů a vydat se za ní nahoru? Nerad bych, aby se paní Jinnarin ocitla před nepřítelem sama."

Bokar přikývl a Kelek něco vyštěkl v tajemném châkkurském jazyce. Zatímco se členové čtyř vydávali na cestu, pyska s lišákem už vyběhli na vrchol průrvy a zmizeli.

Pod chladnou šedavou oblohou profukoval sychravý vítr.

Jinnarin rychle přelétala pohledem kamennou stolovou horu a zaznamenávala tu a tam trčící rozeklané vrchy, které připomínaly pahýly chňapající do povětrného ovzduší. Ve skalnaté šedivé masě rostly rozptýleně zakrslé stromy a chomáče křovité trávy, které se jen slabě přichytávaly tvrdého podkladu. Jinnarin se zatvářila zdrceně a oči jí zastřely slzy.

„Och, Ruxi, urazili jsme celou tuhle zatracenou dlouhou cestu a nikde žádný palác... vůbec žádný palác. Snad ani nejde o tohle místo."

Za ní se ozvalo zaharašení kamenné drti a z průrvy se začínali vynořovat Dask s Brekkm. „Kampak se s tím lišákem poděla?" zeptal se Brekka.

Dask pokrčil rameny a rozhlížel se.

„Já jsem tady," ohlášila se Jinnann a setřásla stín, který ji halil.

Zvědové překvapeně poskočili, protože jim připadalo, jako by pyska z Ruxem proskočili přímo řídkým ovzduším. Dask se rozesmál, dřep si a na pysku zazíral. Ale vzápětí se jeho výraz zjemnil. „Proč jste tak smutná, maličká?"

„Och, Dasku, žádný palác tu není."

Trpaslík se rozhlédl. „Tím si nebud'te tak jistá, paní Jinnarin. Přestože odtud žádný nevidíte, může stát támhle mezi těmi skalisky... anebo za nimi."

„A taky," dodal Brekka, „by mohl stát někde na pobřeží, za těmi vzdálenými útesy."

Dask souhlasně přikývl. „Hlavu vzhůru, drahá paní, ke smutku prozatím není důvod." Otočil se a pokynul rukou ke skalnímu útesu. „Palác z vašich snů by také mohl být strážní vížkou přitisklou k některé z ostrovních stěn."

Jinnarin se rozjasnila tvář, ale hned se zase zachmuřila. „Strážní vížka?"

„Ano," odpověděl Dask, „věž či komora přitiskla ke skalní stěně."

Jinnarin se zahleděla na náhorní plošinu a s povzdechnutím přikývla. „To připouštím. -Prostě jsem jen čekala, že se křišťálový palác objeví v jasném výhledu."

Brekka se žalostně pousmál. „Paní Jinnarin, při téhle dobrodružné výpravě nebude takhle prostinké nic."

Dask naposledy přelétl pohledem po ostrově. „Dám znamení ostatním."

Zatímco Dask přecházel ke srazu, ozval se chřestot kamenné drti, který svým výstupem způsobovali Kelek s družinou. Dask dal zbylým druhům vyčkávajícím dosud na břehu znamení, že je vše v pořádku.

V době, kdy byly čluny vytahovány z dosahu vrcholu přílivu a upevňovány k rozměrným balvanům, rozestavil Kelek kolem vrcholu rozsedliny hlídky. Zbytek

poslal opět dolů, aby pomohl vynést zásoby na náhorní plošinu. Některé ze zásob měly zůstat ukryté ve člunech pro zpáteční cestu. Měly tam setrvat pro případ spěšného ústupu, protože kdopak věděl, zbyl-li by čas všechno zase nalodit? A tak zůstaly některé zásoby ve člunech, kdežto jiné byly vyloženy na skalnatý svah. Zde si je lidé i trpaslíci nakládali na bedra a vydávali se s nimi nahoru. Jako první vystoupil nahoře se soudkem vody Bokar. Složil ho na zem, rozhlédl se a oznámil: „Postavíme si základní tábor zde nahoře u průrvy. Pak vyšleme po ostrově výzvědné čtyry, aby se poohlédly, co je zde k vidění.“

Když domluvil, otočil se a vydal se dolů pro další náklad. Cestou míjel Aylis s Aravanem a řadu námořníků s válečníky, z nichž každý podkluzující kamenitou drť vynášel vzhůru nějaký náklad.

Za pomoci dvou podsaditých trpaslíků se jako poslední ze všech pachtil do svahu Alamar, který peskoval ty před sebou, že na něj úmyslně strhávají kamení.

Během hodiny postavili na vrcholu zářezu tábor. Bokar pak podrobně vyložil průzkumné úkoly a hlídky se vydaly po ostrově, aby zjistily jeho šířku a rozlohu, a aby také pátraly po jakémkoliv známce nějakého paláce, vížky či něčeho podobného, včetně všeho jiného, co by mohlo mít nějaký význam. Trpaslíci se pro tuhle úlohu zvláště hodili. Při své záhadné schopnosti neomylně se opakovaně vracet po vlastních stopách měli rozměry tohoto kousičku země brzy zjistit. Alamar tuhle jejich schopnost označoval jako 'zaměřovací smysl', ale tenhle pojem jak hodně přeháněl, tak i značně podceňoval.

Po Jinnarinině energickém přesvědčování Bokar nakonec souhlasil, atak byla spolu s Ruxem a družinou trpaslíků vyslána mezi ostrovní skaliska. K průzkumu povahy zdejší souše byla pyska obzvlášť skvěle vybavena: pohotově měla po ruce Ruxe, stín a kradmý pohyb.

Měla se na lišákově hřbetě pohybovat v dosti velké vzdálenosti před ostatními, oba zahalení stínem se měli skrytě prosmýkat klikatými cestami.

Všechny družiny byly upozorněny, aby se omezily jen na měření a pozorování. V případě, že by zahlédly nepřítele, vždyť kdopak mohl vědět, co by tohle děsivé místo mohlo skrývat, měly se přímému střetu či boji vyhnout.

A tak se průzkumní zvědové vydali pod zataženým nebem po ostrově: nalevo, napravo a středem. A v předvoji, stále ve větším odstupu od ostatních, proklouzával mezi sporou vegetací a balvany chomáček stínu a směřoval do rozeklaných skalnatých vrchů.

Trpaslík Dett seděl na zemi a dokresloval do mapy na pergamenu jakýsi úsek. Za psací stůl mu sloužilo čelo štítu. Přes rameno mu nahlíželi Aravan s Bokarem. Když zvěd odložil pero, velitel zabručel: „Tímhle se obvod uzavírá.“

Aravan pohlédl na měřítko. „Hra... nějaké tři míle napříč a na délku čtyři míle.“

Alamar se zachmuřeně podíval na sedícího trpaslíka. „Žádný palác, co? Nic takového?“

Dett na starce pohlédl. „Ne, mágu Alamare. Tam, kudy jsme procházeli, nikoliv.“

„Dolů ze srázů jste se dívali, ne?“

Rusovlasý trpaslík přikývl.

„Bah! U všech hlášení pořád totéž," poznamenal Alamar hořce, obrátil se na patě, sehnul hlavu a vyšel před stan z plachtoviny, před nímž sem tam v sychravém větru přecházela Aylis a vyhlížela houstnoucí tmou.

„Samou starostí se uchodíš," zabručel Alamar. „Kde jen je, otče?“

Alamar máchl rukou k siluetám útesů. „Někde támhle.“

„Ale už by měla být zpátky. Všechny ostatní družiny se vrátily.“

„Jsou s ní válečníci, dcero. A pak, umí se o sebe postarat.“

V Aylisiných očích se pod dojmem mágova ocenění pysky objevil výraz překvapení. Zadívala se na něj. „I přesto...“

Rozpršelo se.

Jinnann na Ruxovi a spolu s Brekkem, Daskem a Dokanem pokračovali v průzkumu i za chladného deště ještě hodinu po setmění, i když ve chvíli, kdy se rozpršelo, se všechno jevílo jen jako pouhé tušení. Zmáčení na kost vešli do stanu a podle Jinnarininých svěšených ramen Aylis poznala, že pyska s trpaslíky nic nenašli-

„Nic než skály," potvrdila Jinnarin.

Když se osušili, zakreslil Dask ve svitu châkkurské světélkující lucerny a pomrkávání skromného ohníčku do mapy jejich poznatky. Podobně jako členové ostatních družin se při zakreslování skutečně trasy zmiňoval o návrších i o všeobecně odporovaných charakteristikách.

Když skončil, přistoupila ke štítu Jinnarin a zadívala se na náčrtek. Na hedváb-nou stanovou střechu bubnoval prosakující chladný déšť. „Kde je ten palác?“

Bokar mlčky rozhodil rukama.

„Nikdo žádný neobjevil?“

„Žádný," zabručel Bokar.

Jinnann pohlédla se slzami v očích na Aravana. Hledala u něj odpovědi, ale žádných se nedočkala.

Alamar si zachrčením uvolnil hrdlo. „Možná ho Durlok zastřel nějakým zaklínadlem, a proto ho není vidět.“

Jinnarin vykulila očka. „Neviditelnost?“

„To jsem neřekl, pysko," odsekl mág, kterého její odezva rozčílila. „Bah, jste jako ti druzí... očekáváte zázraky.“

V Jinnariných očích zajiskřil oheň. „Přece jste povídal-“

„Řekl jsem, pysko," vpadl jí do řeči Alamar, „že třeba mohl použít nějaké zaklínadlo, a proto palác není vidět.“

Jinnarin zaskřípala zuby. „Jestli v tomhle případě nejde o neviditelnost, pak tedy oč?“

„Ach, o cokoliv... ale v podstatě jde o maskování či o odvádění pozornosti.“

Bokar nakrčil čelo. „Maskování chápu, ale odvádění pozornosti? Jakým způsobem? Skrytí paláce není žádný eskamotérský kousek hbitých rukou.“

„Odvažujete se mi radit v magii, trpaslíku?“

Aylis si odevzdaně povzddechla. „Otec má na mysli zaklínadla, která způsobují,

že divák to, co má přímo před očima, nevidí. U některých takových zaklínadel se pozorovatel na předmět nemůže dokonce ani podívat, spíše je nucen hledět, abych tak řekla, podél jeho okrajů. Některá z takových zaklínadel mají ten účinek, že si pozorovatel příslušnou věc plete s něčím podobným, s něčím, co zcela odvádí pozornost jinak. Jiná způsobují, že divák ihned zapomene, nač se díval. A ještě jiná zaklínadla maskují předmět tak, že buď splývá s okolím, anebo se stává sotva znatelným, jako je tomu třeba při vašem ovládání stínu, Jinnarin. Klam, odvedená pozornost, zamlžování... to jsou tři způsoby, jakými lze palác skrýt."

„Vidíte? Já jsem vám to říkal!" posměšně poznamenal Alamar. „Neviditelnost! Pchá!"

Aniž by Jinnarin Alamarovu urážlivému chování věnovala pozornost, zeptala se: „A vy se domníváte, že by Durlok něco takového mohl provést?"

Aylis obrátila ruce dlaněmi vzhůru. „Není to vyloučené."

„Ale jak se s tímhle vypořádáme?"

„Aha!" vykřikl zvesela Alamar, až přehlušil lomoz deště. „Odpovím vlastním zaklínadlem a ten Durlokův laciný trik prohlédnu za pomoci mágského zraku."

V noci přestalo pršet a za úsvitu vyšlo jasné slunce. Na průzkum ostrova se vydaly dvě po zuby ozbrojené skupiny, každá o patnácti trpaslicích. Jedna provázela Alamara a druhá Aylis. Mág s mladou vědmou měli cestou využívat svůj zvláštní <zrak> a snažit se jím prohlédnout jakýkoliv uskok, který snad mohl Durlok, pokud vůbec nějaký, vykouzlit.

S pomocí mapy rozdělili ostrov na části. Alamar se svou skupinou se měl vydat na západ, Aylis se svými na východ. Nejprve projdou obvod podél okraje plošiny a všechno budou přehlížet svým magickým <zrakem>. Pokud něco objeví, setrvají na místě a vyšlou posly pro druhou skupinu. Jestliže neobjeví nic, setkají se obě skupiny někde podél opačného konce. Poté se Aylis se svými půjde porozhlédnout mezi skaliska. Bylo navrženo, že až slečna Aylis odejde mezi skaliska, Alamar se svými se vrátí do tábora. Terén mezi skalisky byl totiž pro starce příliš krkolomný. Alamar se sice tvrdošíjně hádal, že je stejně dobrý jako kterýkoliv z nich, ale nakonec, když ho Aylis upozornila, že je cesta mezi skalisky vesměs do kopce, na návrh přistoupil.

Alamarovu skupinu doprovázeli Jatů s Bokarem. S Aylis šli Jinnarin, Aravan a Kelek. Zbytek branné síly zůstal v táboře, aby dohlédl na člny a zásoby.

Když se Aylisina skupina vydala na východ, zaujala Jinnarin na Ruxovi místo v popředí. Mladá vědma šeptem vyslovila slůvko „*Visus*" a upřeným zrakem začala přehlížet ostrovní krajinu.

Kráčeli podél vrcholu náhorní plošiny, jejíž strmé svahy prudce spadaly k moři. Mořská voda dole narážela do šedého skalnatého valu a pokoušela se ho zvolna omílat. Na své vzestupné dráze do nebe jasně zářilo slunce. Procházelo po obloze daleko na severu, protože byla polovina května a oni se nacházeli hodně na jih od rovníku, vlastně nějakých pět set mil od Šíře Kozoroha.

Po necelé hodině dospěli k východnímu výběžku ostrova a Jinnarin pojednou vykřikla: „Podívejte! V těch skalách se něco třpytí!"

Ve vzdálenosti čtvrt míle se mezi věžovitými šedými skalisky cosi třpytilo. „To

není klam," zamumlala Aylis, „ale skutečný třpyt... zda zdroj či odraz říci nedovedu."

„Pojďme," vykřikla Jinnarin a Rux se rozběhl.

„Počkejte," zvolal Aravan, ale bylo už příliš pozdě, protože pyska zmizela.

„Za ní!" zavelel Kelek, aniž by Aravan něco namítl. „A poklusem!" Trpaslíci s elfem a mladou vědmou se rozběhli za lišákem.

Za šest úderů srdce překonal Rux vzdálenost, jež ho dělila od pozorovaného třpytu, a Jinnarinin obličejík nabyl zklamaného výrazu, protože nešlo o nic víc než o odraz slunečního světla od lesklé skály. O chvíli později dorazila četa trpaslíků. „Je to jen lesknoucí se skála," oznámila trpce Jinnarin. „A já tolik doufala..."

Kelek přešel dopředu a přejel rukou po kameni.

„Kwarc," řekl a jeho výrok potvrdili ostatní trpaslíci souhlasným zamručením. Kelek se s rozmáchlou paží otočil dokola a dodal: „Veškerá skaliska v této oblasti i jinde na ostrově obsahují kwarc. To už je v povaze takového kamene."

Jinnarin si povzddechla. „Ale k výstavbě křišťálového paláce ho dost není."

„Tady ne," potvrdil Kelek, aniž by se přestal otáčet a gestikulovat, „ale jinde... kdo ví?"

Vrátili se k okraji a pokračovali dál po obvodu ostrova. Ubírali se teď podél jižního okraje. Ušli pár mil, když Aravan pozvedl ruku. „Čím dále zacházíme, tím více se můj amulet ochlazuje. A protože se blížíme k něčemu nekalému, buďte ve střehu."

Všechny kuše byly pozvednuty a ostatní zbraně uvolněny v řemeních. Válečníci sňali štíty, které dosud nesli na zádech, a přemístili si je na dosah, ne tak, aby překáželi kuším, ale tak, aby byly rychle dostupné. Jinnarin byla přivolána nazpět k ostatním a dostalo se jí upozornění na možné nebezpečí. Po vyslechnutí té zprávy si přichystala svůj maličký luk a sebe i Ruxe zahalila do stínu. I přes námitky se znovu rozejela dopředu. Vždyť žádný jiný se k takovému úkolu nehodil lépe. Přesto ji Aravan upozornil, aby ho nespouštěla z očí, aby ji mohl včas varovat, kdyby jeho kámen věstil bezprostřední ohrožení.

Pokračovali dál na jihovýchod, přičemž Jinnarin na Ruxovi si od ostatních udržovala vpředu odstup asi třiceti yardů. Šli stále po okraji náhorní plošiny. A čím dále zacházeli, tím chladnějším se stával Aravanův kámen. Aylisin čarovný zrak neznamenával nic neobvyklého - žádný klam, žádné svádění pozornosti, ani žádnou hrozbu. Procházeli po nejjižnějším cípu ostrova, oči napjaté, zbraně v pohotovosti, ale nic hrozivého stále nespatořovali. Když se však stočili k západu, zahučel Aravan: „Ta hrozba pomalu slábne, kámen už není tak chladný."

Aylis přelétla ostrovní krajinu magickým <zrakem> a pak řekla: „Vzdaluje se ta hrozba od nás, anebo spíše my od ní?"

Aravanovi se po jejím chytrém dotazu trochu rozšířily oči.

„Uvidíme, *chieran*, až se znovu sejdem s Bokarem, Jatuem a ostatními."

Ušli ještě asi míli a s každým dalším krokem se kámen oteploval. A pak už v dálce spatřili Alamarovu skupinu. Odpočívala a stařec seděl na skále.

„Zde je nejméně chladnější," zabručel Aravan s talismanem sevřeným v ruce. Spolu s Aylis a Alamarem stáli obklopeni trpaslíky.

„Je-li ten váš kamínek chladný," ozval se Alamar, „pak nejpravděpodobněji odpovídá na hrozby z Neddry... na mizeráky a jim podobné."

Vrátili se na místo, kde se kámen ochladil a s přichystanými zbraněmi sledovali zdroj jeho ochlazování až na místo, kde se ochlazoval nejvíc, tedy ve směru do vnitrozemí, ke skaliskům. Zastavili se na okraji skalnatých vrchů, asi čtvrt míle od útesů.

Jinnarin se na obvodu tohoto prstence zatvářila popleteně. „Ale vždyť tady nic není."

„Tím si nebud'te tak jistá," ucedil Bokar a zlehka popleskal kolmou skalní stěnou. „Možná, že je tu někde tajný vchod, který vede do podzemí."

„Tajný vstup?" zeptala se Jinnarin. „Kam by vedl?"

„Do pevné skály," odpověděl Kelek.

Aravan pohlédl na Aylis. „Dokážeš něco zahlédnout magickým zrakem?"

Aylis zamítavě zavrtěla hlavou. Stejně zareagoval i Alamar.

Bokar se posupně uchechtl. „Jestli jsou někde tady nablízku nějaké tajné dveře, dokonce i tak uboze zhotovené, jako bývají ty úkhské, není pravděpodobné, že je objevíme."

„Ha, trpaslíku!" ostře se ozval Alamar. „Tak tohle si myslíte. Vy zapomináte, že je Aylis vědma." Otočil se k ní. „Dcero."

Aylis vztáhla ruku k Aravanovi. „Mohu dostat do ruky ten tvůj kámen?"

Elf si přetáhl šňůrku s talismanem přes hlavu a podal jí ho. Aylis chladný kamínek sevřela, zavřela oči a zamumlala: „*Unde*?" Po chvíli šeptem řekla: „Vychází to zdola."

„Uah!" zavrčel Kelek. „Jak jsem říkal... z pevné skály."

Aravan se tiše zeptal: „Dokážeš vytušit ještě něco?"

Aylis otevřela oči, zadívala se na něj, pak zvolna zavrtěla hlavou a kámen mu vrátila. „Je to dole, to je všechno. Nic víc."

„Kruk!" zaklel Bokar. „Jestli je někdo nebo něco v pevné skále, může být vstup kdekoliv po celém ostrově!" Doširoka rozpráhl paže. „Ve skalínách, na plošinách, kdekoliv!"

Aylis přikývla a pak řekla: „Ano, Bokare, ale vězte, že má-li v tomhle prsty Durlok, pak je ten vchod zřejmě zašféný nějakým kouzlem. Prohledali jsme obvod. Skaliska nikoliv. Myslím, že bychom měli pokračovat podle původního plánu. A dodala bych, že se v podzemí může skrývat bytost, která s Durlokem nemá vůbec nic společného, že jde jen o cosi, co způsobuje ochlazování kamene. Tohle všechno jsou jen další důvody, abychom v pátrání pokračovali."

Aravan si opět přetáhl šňůrku s talismanem přes hlavu na krk. „Pokračujme tedy."

Alamar znovu zaprotestoval. „Nemusíte mě od pátrání s vámi zrazovat. Jsou i místa, která projít mohou. Potřebujete můj <zrak>."

„Otče, jsem si jistá, že bychom tvůj <zrak> využili, ale dnes ráno jsme se dohodli, že čím dříve s průzkumem skončíme, tím rychleji můžeme využít všeho, nač

přijdeme. Já mohu skaliska rychle prozkoumat a poté se rychle vrátit do tábora se zprávou o našich objevech, pokud vůbec nějakých. Vlastně jsme schopni se do tábora vrátit dříve než vy."

„Tak takhle tedy smýšlíš, he? Nu, uvidíme, dcero." Alamar se obrátil na patě a odcházel. Za ním se vydali Bokar, Jatu a družina trpaslíků.

„Báječný závěr, *chieran*." zašeptal Aravan. Poté se do skal za Jinnarin na Ruxově hřbetě rozešla Kelekova družina, v jejímž středu kráčeli Aravan s Aylis.

„Nic!" vykřikl Alamar. „Ty jsi nic nenašla?"

Aylis přikývla. „Vůbec žádný náznak po nějakém zaklínadle, otče."

Alamar pohlédl na Keleka. „A co skrytý vstup, trpaslíku?"

Kelek zavrtěl hlavou, ale Bokar zařval: „Mágu, cožpak jsem neřikal, že je nemožné skrytý vchod najít? Jejich vyhledání je obtížné dokonce i za pomoci mapy."

Alamar sice něco zabručel, ale nepřel se.

Aravan se letmo podíval na slunce v půli odpoledne a pak se zadíval na ostatní. „Pátrali jsme včera i dnes a nic jsme neobjevili..."

„Až na holou skálu a zakrslou vegetaci, Aravane," přerušila ho skličene Jinnarin.

Aravan přikývl. „Ano. Ale bez jediné známky po křišťálovém paláci či Černém mágoví."

„Ale tvůj talisman se ochladil," připomněla Aylis.

„Tohle přece s Durlokem nějak souviset musí!" zvolal Alamar.

„Snad, mágu Alamare, ale jak?" zeptal se Aravan.

Alamar rozhodil rukama a současně se rozhlédl po ostatních.

„Hledám nějaké podněty," řekl Aravan.

„V souvislosti s ochlazováním vašeho talismanu?" zeptala se Jinnarin.

„V jakékoliv souvislosti," odpověděl elf, „v souvislosti s jeho ochlazováním, v souvislosti s místy, kterými jsme procházeli, či v souvislosti se vším, co jsme třeba mohli přehlédnout-"

Jatu si odkašláním uvolnil hrdlo. „Kapitáne, jen tak jsem přemýšlel a napadlo mě, že jestliže Durlok na své černé galéře na tohle místo skutečně připlouvá, i když kdopak ví, za jakým účelem, pak pro svůj koráb potřebuje nějaké bezpečné kotviště. A kdyby se nám takové kotviště podařilo najít, pak bychom třeba přišli i na jiné skutečnosti. Ať už je máme objevit na povrchu či v podzemí ostrova."

Aravan schýlil hlavu ke straně a zvolna se usmál.

„Námořník za každých okolností, vid', Jatu? Tvé úvahy se mi líbí. Mají hlavu i patu. Chceš k tomu ještě něco dodat?"

Jatu pokrčil rameny a pak dodal: „Jenom to, že v místech, v nichž jsme přistáli, je moře hluboké. Zcela nevhodné k zakotvení. Ale neobhlédli jsme moře kolem celého ostrova. A proto navrhuji, abychom ostrov obešli ještě jednou, dívali se dolů k moři a pátrali podél pobřeží po vhodném kotvišti."

Alamar pozvedl ruku, a když se na něj Aravan zadíval, řekl: „Souhlasím, ale dovolte, abych dodal, že bychom se nejprve měli podívat nad pobřeží, kde se váš talisman nejvíce ochladil."

„Počkejte!“ vykřikla Aylis přehlízející přes okraj strmou útesovou stěnu. „Ta skalní římsa, nevidím pod ni.“

Ostatní k převisu rovněž shlédli. „Beztak je voda,“ ozval se Jatu, „temná, a tedy hluboká. K zakotvení zcela nevhodná... tedy, pokud Durluk černou galéru neuvazuje k nějakým úvazům ve skále.“

„Já tam sešplhám a podívám se,“ řekl Bokar.

Aylis si svlékla plášť. „Půjdu s vámi, veliteli.“

A protože na ni Bokar překvapeně pohlédl, dodala: „Ty úvazy mohou být maskované nějakým kouzlem. Budete můj <zrak> potřebovat.“

Bokar pokrčil rameny a pak se zeptal: „Vy dovedete šplhat?“

Alamar vyprskl smíchy. „Jako koza, trpaslíku.“

Aniž by si Bokar Alamarovi všiml, zeptal se: „Umíte slaňovat?“

Aylis se pousmála. „Pár stěn jsem už zvládla.“

Alamar se rozřehal. „Aylis, přece tehdy v kairnské koleji-“

„Mlč, otče!“ poručila mu vědma. Červenala se a těkala po Aravanovi, aniž by se jejich zraky střetly. Aravan jen zvědavě pozdvihl obočí, ale neřekl nic.

Lana byla vzájemně navázána a provlečena kruhovými úchyty přichycenými skobami, jež byly zatlučeny do štěrbin ve skalní stěně. Volné konce lan byly přehozeny přes okraj. Když si Aylis provlékla smyčku zdvojeného lana pod levé stehno a pod pravé rameno, pravačkou sevřela provaz vzadu pod sebou a levačkou vysoko nad hlavou, pohlédla na trpaslíka, který s provazy naložil podobně. Vzájemně na sebe kývli, pozadu se spustili přes okraj a sestupovali podél kolmé skalní stěny.

Římsy dosáhli asi po sto stopách, první Bokar, za ním Aylis. Když si oba uvolnili provazy, položil se Bokar na břicho a vyhlédl přes okraj.

„Kruk,“ zavrčel, „nic než skála až k vodě.“

Aylis přilehla vedle něj. „*Visus*“ zamumlala a vzápětí zalapala po dechu. „Podívejte! Falešná skála!“

„Falešná? Připadá mi naprosto pravá.“

„Věřte mi, Bokare, je falešná. Pohleďte na ty vlny... valí se přímo přes ni.“

V té chvíli Bokar vypoukl oči. „U Elwydd,“ vydechl, „máte pravdu!“

XXVIII
Pavoučí doupě
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„Tam dole je na úrovni mořské hladiny jeskyně," řekla Aylis v okamžiku, kdy nahoře přelézala přes okraj, „skrytá za iluzí skály."

Iluze! vykřiklo několik hlasů najednou.

„Durluk!" odplivl si Alamar.

„Jak je velká?" zeptal se Aravan.

„Vstup je nějakých sedmdesát či osmdesát stop široký a zužuje se vysoko nahoře do špice, kterou dosahuje skoro až k té římse, řekněme ve výšce devadesáti stop."

„Jak ta iluze vypadá?" zeptala se Jinnarin s vykulenýma očkama.

Bokar se sehnul a zvedl kámen. „Jako tenhle kámen," zabručel. „Já z té jeskyně nic vidět nedokázal. Pro mě tam prostě k moři strmě spadá skála. Ale jak slečna Aylis poznamenala, vlny se valí přes ni. -*Tohle* jsem vidět dokázal."

„Jak je hluboká?" zeptal se Aravan.

„Z té římasy jsem to určit nedokázala," odpověděla Aylis, „ale Bokar tvrdí, že je nesmírně rozlehlá."

Kelek pozdvihl obočí a pak se zeptal: „Jakpak to, veliteli?"

„Zní jako rozlehlá jeskyně, Keleku. Vlny se hrnou dovnitř a tlumeně duní vzdálenou ozvěnou."

„Áá," přitakal uspokojený Kelek.

„Na jistou vzdálenost jsem do ní nahlédnout dokázala," dodala Aylis, „a z toho mohu usuzovat, že se táhne čtyřicet či padesát stop přímo do vnitrozemí. Kromě toho víc povědět už neumím."

Jatu se zahleděl na Alamara. Ten řekl: „Pokud jde o rozlehlost téhle jeskyně, určitě se táhne do vnitrozemí přinejmenším do vzdálenosti dvou furlongů."

Jinnarin ke starci vzhledla. „Proč si to myslíte, Alamare?"

„Ten kamenný amulet, pysko." Mág ukázal ke skalním vrchům. „Čtvrt míle od okraje se Aravanův amulet ochladil nejvíc." Alamar rychle pohlédl na elfa. „V jeskyni jsou zřejmě zalezlí mizeráci z Neddry, he?"

Aravan obrátil dlaň vzhůru. „Velmi pravděpodobně, mágu Alamare, i když může jít i o něco jiného... dokonce i o nějakého mořského tvora."

„O mořského tvora?" vyhrkla Jinnarin.

„Ano," přisvědčil Aravan. „O některých se ví, že jsou příčinou ochlazování mého kamínku... například *hělchapadlice*."

Jinnarin polkla. *Hělchapadlice - krakeni*.

„Ech, *hělchapadlice* či *nikoliv*," prohlásil Alamar, „prozkoumat ji přesto musíme. Samotná iluze napovídá, že jde o Durlukův brloh."

Jinnarin se rozbušilo srdce a v hlavě jí divoce zavířilo... *myslí Pavoučí doupě*... nahlas ale nic neřekla.

Bokar se obrátil k Aylis. „Je tam dole nějaké místo, na které bychom mohli sestoupit, kdybychom se tam spustili?"

Aylis zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. V dohledu tam žádné skalní římsy nejsou... nikde nic, nač by se dalo spustit.“

„Pak se dovnitř musíme dostat na člunech,“ zaduněl Jatu.

Aravan letmo pohlédl na nízko zavěšené slunce. „Brzy se už setmí. Myslím, že bude lépe, když se o to pokusíme za ranního světla.“

Dvě hodiny po svítání se čluny přiblížily k útesu pod římsou. Jak alespoň Jinnarin připadalo, zvedala se k ní strmá skalní stěna.

[Spustit plachty,] nařídil Aravan ručními posunky beze slov. Všechny plachty byly rychle skasány, a zatímco trpaslíci pozvedali již natažené a nabitě kuše, jiní nasazovali do závlaček tlumená vesla a začínali veslovat k otvoru, který dokázali vidět pouze Aylis s Alamarem, Aylis ve vedoucím člunu s Bokarem, Alamar v následujícím s Aravanem, Jinnarin, Rux a Jatu ve třetím.

Za prvním člunem s Aylis na palubě následovalo všech sedm člunů v řadě za sebou. Poháněny vesly směřovaly ke zdánlivě tvrdé skalní stěně. Přepravovaly plný počet trpaslíků, lidských námořníků, mága s dcerou, elfa a pysku s lišákem. Vplouvali do jeskyně v plné síle, protože netušili, s čím se za přeludem setkají.

Když se člun s Aylis a Bokarem pojednou ponořil do skalní stěny a zmizel, Jinnarin se až zajíkla. Vzápětí skálou proklouzl i člun s Aravanem a Alamarem. I přesto, co právě Jinnarin viděla, v okamžiku, kdy na skálu najížděl i její člun, prolétlo ji hlavou *Vždyť narazíme!*, a jak se na ni skála nehmotně řítila, pevně zamhouřila očka. A pak, když už se ocitli uvnitř, zase je opatrně otevřela. Otočila hlavu a zahleděla se přes rameno. Zevnitř se žádná iluze skály neprojevovala. Bylo vidět jen veliký rozeklaný otvor, při základně široký a vysoko nad hlavou zúžený do špiče.

Jinnarin se vyklonila přes okraj a zadívala se do vody. Byla hluboká a pod hladinou světlokovala denním světlem, jež pod ni dovnitř pronikalo. Na dno dohlédnout nedokázala. Když se zahleděla před sebe, zjistila, že vpluli do dlouhého křivolakého průlivu, po jehož stranách se strmě tyčily skalní stěny. Směřoval kamsi do nitra. Skála vrhala třpytivé záblesky, které způsobovaly zlomky kvarcu, jak tenhle nerost trpaslíci alespoň označovali. Šikmý strop se zvedal a opět prudce snižoval, místy až na výšku pouhých padesáti stop. „Jestli má Durlokova loď vysoký stěžeň,“ poznamenal Šeptem Jatu, „musí ho vyndat, aby s ní tudy proplul.“

„Vyndat ho?“

„Ano, paní Jinnarin. Vysadit ho z botky a položit.“

„Aha.“

Zaplouvali stále hlouběji do nitra jeskyně, jejich stíny se průlivem ubíraly před nimi a za nimi se vzdalovalo denní světlo. Z přítmí vpředu doléhal dutý zvuk příboje, rytmický jako oddechování nějakého tvora. Náhle se průliv změnil v širokou lagunu o šířce nějakých padesáti stop oproti protějším břehu asi dvakrát tak širokému, zatímco jeho strany vlevo a vpravo halila temnota.

A hle!, stěny všude kolem se náhle zatřpytily jako démanty.

„*Kwarc.*“ vydechl tiše Brekka ukazující kuší.

„Křišťál!“ zasyčela Jinnarin. „Och, Jatu, mohl by být tohle ten křišťálový palác? Alamar přece říká, že obrazy ve snech bývají občas pouhými klamnými stíny sku-

tečnosti."

„Možná, že ano, paní Jinnarin," odpověděl Jatu tiše. „Snad je tahle jeskyně vskutku zářivým sídlem z vašeho snu."

Zatímco křišťálové stěny tančily ve světle, jež odrážely zčeřelé vlny, pokračovali v plavbě přes lagunu. Jeskyně vzdychala a oddechovala pravidelným rytmem přibojce. Ayliš stočila řadu člunů vlevo a ke ztemnělému přístavišti na protější straně jeskyně s dlouhým kamenným molem.

Jak proplouvali nad temnou vzdouvající se vodou, Jinnarin se opět zadívala přes okraj. Vše pod hladinou se hroužilo do černoty tak neproniknutelné, že ji mohla zcela nepozorovaně obývat spousta ohyzdných hlubinných tvorů. A když si Jinnarin vzpomněla na Aravanova slova o hêlchapadlicích, představila si, jak se z té hlubiny vymršťují ohromná provazovitá ramena, chápají se člunů a všechny je stahují do záhuby. Zajikla se při té představě a stáhla se od okraje.

První člun dospěl k molu a přirazil k němu bokem. Tiše z něj na pevnou zem vystoupili válečníci. Hluk přistání se ztrácel v rezonujícím šumu jeskyně. Jeden z válečníků se zdržel, aby zajistil Člun. Mezitím se ostatní doširoka rozvinuli. Přikrčovali se po obvodu obranné formace, zbraně přichystané, a zatímco u mola přistávaly ostatní čluny, těkaly jejich zraky po okolních stínech. Z každého dalšího člunu, který přistál, se ke kruhové obraně přidávali další trpaslíci.

K molu doplnl i Jinnarinin člun a na její tiše pronesený povel Rux vyskočil a zamířil s ní na hřbetě na břeh, ale na něm už přistál chomáč stínu, který jako šípka vyrazil ke kruhovému prstenci.

Alamarův člun přistál až na samém konci mola, odkud vedlo z vody schodiště. Trpaslíci starému mágovi pomohli vystoupit z člunu a po stupních vzhůru.

Brzy se na molu shromáždili všichni. „Pozor, můj talisman je chladný," zamumlal Aravan přes rozkolísanou ozvěnu vln šplouchajících o skálu. Válečníci si varování rychle předali mezi sebou.

Od přístaviště směřovala jediná chodba. Byl to nahrubo vysekaný tunel o šířce třiceti stop a zpoila tak vysoký. Stácel se a v dálce zářilo neurčité světlo, jehož neznámý zdroj se skrýval kdesi za zákutem. Bokar posunky beze slov sešikoval válečníky do dvou útvarů, jež se širokou chodbou rozešly s nachystanými štíty a zbraněmi ve střehu. Dvacet trpaslíků volně rozptýlených podél obou stěn, ti vpředu s nataženými kušemi. Brekka s Dokanem přešli do vedení, ale s nimi zároveň také maličký chomáček stínu. Bokar s Aravane kráčeli poblíž čela útvaru - Bokar s dvojsečnou sekyrou, Aravan s taseným mečem v pravici a s dlouhým tesákem v levici. Přibližně středem mezi válečnými trpaslíky šel vlevo Alamar a napravo Ayliš. Žádný z nich nebyl ozbrojený. Jako poslední šli lidští námořníci s mačetami a kyji v nikách a dva z nich nesli zakryté châkkurské lucerny, jen s nepatrně přizvedlými stínítky, aby prosvítal pouze tenounký proužek světla. Lidský zrak totiž postrádal ostrost zraku ostatních. Úplně vzadu kráčel Jatu s bojovou tyčí.

Tiše se chodbou kradli dál. Stěny kolem nich byly vrstevnaté prostoupené křišťálem a s každým dalším krokem vpřed se Aravanův amulet ochlazoval. A zdálo se, že ve vzduchu ulpívá nějaký mdlý zápach. Postupovali rovnoměrně vpřed k neurčitému světlu a chodba se postupně stáčela doleva. Rux nyní cupital dále v popředí před

ostatními. Lišáka i pysku na jeho hřbetě halil stín. A protože se mu pach toho místa nezamlouval, choval se obezřetně. Přesto ho Jinnarin neustávala pobízet vpřed, takže si před ostatními udržovali určitý předstih. Když dospěli k rozcestí, zastavili se a čekali na Brekku s Dokanem. Doleva odbočovala malá chodba, kdežto hlavní pasáž vedla dál a mírně se stáčela doprava. Právě z úzké chodbičky vlevo prosvítalo kalné světlo. Její dno pozvolna stoupalo, na šířku nepřesahovala tři stopy a výškou postačovala k průchodu člověka.

Oba châkkurští zvědi došli k místu, kde na ně čekal chomáček stínu, ale aby jim Jinnarin dala vědět, že je poblíž, musela se pohnout. Brekka opatrně nahlédl do levé chodbičky, zatímco Dokan popošel několik kroků a zahleděl se do hlavní chodby. Oba přivítalo pouze přítmi a ticho.

K rozcestí dospěli posléze i Bokar, Aravan a hlavní útvar. Bokar dal posunkem znamení k zastavení a rychle se opět zaměřil na cesty vpředu. Obezřetným zrakem přelétal možnosti před nimi. Nakonec dal znamení Brekkovi s Dokanem, aby prozkoumali levou chodbičku, zatímco jádro bojové síly vyčkávalo na rozcestí. Ale než se zvědové stačili rozejít, opadl z Ruxe s Jinnarin stín a pyska živou gestikulací naznačila, že by měli Brekka s Dokanem zůstat zde, že ona s lišákem levou chodbičku prozkoumají. Aniž by čekala na odpověď, znovu se obestřela stínem, který vzápětí zmizel v úzké chodbičce.

Bokar natáhl ruku, jako by se ji chystal zadržet, ale Aravan ho uchopil za rameno, stáhl ho zpět a tlumeně prohodil: „Má pravdu, Bokare. K tomuhle úkolu se nikdo jiný lépe nehodí.“

Bokar zaskřípal zuby, pohlédl na Brekku s Dokanem a beze slov je vybidl, aby se pustili napřed hlavní pasáží. Ostatní trpaslíci setrvali na místě a jejich zraky tvrdě jako křemen prohlížely temnotu a pátraly po nepříteli. Pyska s lišákem se mezitím posmýkali mdle osvětlenou úzkou chodbičkou směrem ke světelnému zdroji.

Dno úzké průrvy postupně stoupalo a světlo vpředu se pomalu vyjasňovalo. Rux se pohyboval rychle a Jinnarin svírala v ruce luk s maličkým šípem nasazeným na těživě. Stěny úzké chodby neustále křivolace měnily směr, ale převážně se stáčely k jihu, zpět k okraji ostrova, jak alespoň Jinnarin usuzovala. Chodba zůstávala úzká, místy se smršťovala na šířku dvou stop a jinde se zase nerozšiřovala víc, než na pět stop. Zem pokrýval jemně rozptýlený prach, v němž Jinnarin bezvýsledně pátrala po stopách, i když místy byly vidět náznaky jeho setření, které potvrzovaly, že jde o využívanou cestu.

Asi po čtyři sta stopách Jinnarin tlumeně řekla: „Ruxi, cítím pach moře.“ Pokračovali v další cestě, až konečně dospěli na konec chodby, která se navenek otvírala úzkou kolmou šterbinou asi na stopu širokou a tři stopy vysokou, již dovnitř pronikalo denní světlo. Po zemi se rozptýleně povalovaly zbytky. Jinnarin sesedla a zahleděla se na ně... byly to rybí šupiny a kosti, zplesnivělý kousek chleba, vysušené slupky od ovoce, nějaká rozdrčená kost nerybího původu a jiné takové pozůstatky. Soudila, že jde o zbytky jídel, které tu někdo pojedl už před týdnem. Přistoupila ke šterbině, vyšplhala na parapet a vyhlédla ven. Viděla moře až k obzoru a také tu a tam polapené vraky trčící ze vzplývajícího býlí. Devadesát stop přímo pod drsnou stěnou strmého útesu naráželo moře na ostrovní skalisko. Ale o dvě stě stop nalevo

vlny skálou prostupovaly. *Tohle je určitě iluze, která zastírá vstup do jeskyně.* Vzhledla a těsně nad hlavou spatřila přečnávající skalní římsu. *Ano, znovu jsem se ocitla na okraji ostrova. A tohle je jistě nějaká pozorovatelná.* Otočila se a chystala se znovu nasednout na Ruxe, ale náhle zatajila dech. V té chvíli se totiž na křišťálových stěnách zatřpytilo denní světlo. *Není tohle místo, na kterém jsem stála v tom snu?* S tlukoucím srdcem se prudce obrátila a znovu vyhlédla na moře, ale vlnami se neřítit ani černý koráb, ani žádný gigantický pavouk. Jinnarin potlačila děs a znovu se vyšvihla na Ruxe, který se rozběhl úzkou spárou nazpět.

Když se vrátili na rozcestí, zjistila Jinnarin, že se družina posunula vpřed, protože teď opodál postávali Aylis s Alamarem. Jak z úzké chodbičky prokmitl stín, pošeptala vědma cosi jednomu trpaslíkovi a zastoupila lišákovi s pyskou cestu.

„Kde je Bokar s Aravanem?“

„Už jsem pro ně poslala.“

„Och, Aylis, já snad našla místo, na němž jsme stály v tom snu a dívaly se na moře.“

„Tam?“ zeptala se Aylis a pokynula k úzké chodbičce.

„Ne, že by bylo úplně stejné jako v tom snu-“

V té chvíli k oběma dospěli Aravan s Bokarem.

„Bokare, Aravane,“ řekla Jinnarin tiše, „tahle podzemní soutěska vede na hlídkové stanoviště, na kterém je těsně pod skalní římsou úzký průhled a vlevo od něj... západně... vchod do jeskyně.“

„Odstupují z ní nějaké další chodby?“

„Ne.“

„Jinnarin,“ zašeptala Aylis, „příště, než se zase ztratíte, počkejte, dokud neprovedu magický průzkum.“

„Magický průzkum?“

„Ano, soustředím-li se, dokáži <vycítit> přítomnost života.“

„Ale Aravanův modrý oblázek-“

„Ten většinou zaznamenává mizeráky, pysko,“ zasyčel Alamar. „Některé nepřátele nevyčítí vůbec.“

„Nerozlišuje ani směr nebezpečí, jen je-li nablízku či vzdálené,“ dodal Aravan.

Bokar se zatahal za ryšavý plnovous. „Přesto bych byl, slečno Aylis, nerad, kdybyste postupovala v předvoji, ani mág Alamar-“

„Pchá, trpaslíku,“ zavrčel Alamar, „my se o sebe umíme postarat.“

Aylis položila otcí ruku na rameno, aby ho uchlácholila. „Otče, Bokar má pravdu... předvoj je místem pro válečníky.“ Otočila se k veliteli. „Přesto mi, Bokare, dovolte, abych všechny chodby dříve, než do nich vstoupíme, podrobila magickému průzkumu.“

Bokar krátce ostře přikývl a pak řekl: „Brekka s Dokanem, slečno Aylis, právě vpředu objevili další chodbu, která odstupuje doprava.“

„Hned se vrátím, otče,“ zamumlala Aylis a vzdálila se dříve, než se jí mág mohl nabídnout, že ji doprovodí. V patách za ní jela na Ruxovi Jinnarin a za nimi kráčeli Aravan s Bokarem. Prošli zákrutou a po padesáti stopách dospěli k rozcestí, na němž v pravém úhlu do hlavní chodby odbočovala prostorná pasáž. Rux tu začal funět a

marně se tak pokoušel zbavit nozdry zápachu, který z tohoto jeskynního směru vycházel.

„Pozor," sykla Jinnarin, „Ruxovi se to nelíbí."

Bokar dal znamení trpaslíkům s kušemi, aby zůstávali ve střehu. Pak se otočil k Aylis a řekl: „Drahá slečno, chátka podle ozvěn soudí, že jde o jedinou rozlehlou prostorou."

Aylis přikývla a chystala se před temný otvor předstoupit.

Pod ochranou kuší pak zamumlala: „*Patefar vitam patibilem*" a se soustředěně nakrčeným čelem do chodby nahlédla. Po chvíli se uvolnila a ustoupila. „Nic," oznámila šeptem.

„Ha!" zasyčel Alamar. Jinnarin se prudce obrátila. Starý mág za nimi právě došel. „Žádný <vycitěný> život, jen by tam uvnitř mohly být jiné druhy... a některé smrtelně nebezpečné."

„Tohle vím, mágu," sykl Bokar. „Brekko, Dokane..." velitel se odmlčel a shlédl na chomáček stínu, v nějž se zase Jinnarin s Ruxem proměnili, „...a paní Jinnarin. Vy tři tuhle chodbu projdete a rychle se zase vrátíte. Počínejte si opatrně, protože je to tak, jak říká mág Alamar, život uvnitř přesto být může."

Zvědové se vydali do chodby. Jinnarin jela vpředu, i když Rux do odporného zápachu nesměřoval nikterak ochotně. Chodba se trochu stáčela doleva a posléze zase doprava a u tohoto druhého ohybu odstínili Brekka s Dokanem jednu chátkurskou svítlnu, jejíž světélkující záře vytěšňovala temnotu, která byla příliš hluboká i pro zrak trpaslíků, i když Jinnarin s Ruxem dosud vidět zvládali.

Dospěli do rozlehlé prostory plné odporného puchu, jímž se pyska s trpaslíky téměř zalykali. A všude po zemi se povalovaly ohromné slamníky. „Trollové!" sykl Brekka, jehož tvář nabývala ve svitu lampy ponurý výraz. „Tohle je trollí noclehárna."

Jinnarin se otrásla. Nikdy sice trolla dosud neviděla, ale už o nich hodně slyšela. Farrix jí vyprávěl, že jsou ohromní... o výšce dvanácti až čtrnácti stop... že mají mimořádnou sílu a nekonečnou výdrž. Že se podobají obludným, ale přitroublým skřetům, a že mají špičaté zuby, blanité uši podobné létacím blánám netopýrů, zlobné rudé oči a jako kámen tvrdou nazelenalou šupinatou kůži. A že někteří z lidí jim říkají Ogrujové a jiní zase...

„Spočítáme ty pelech," zasyčel Dokan a vytrhl tak Jinnarin ze zamyšlení. „O téhle hrozbě se potřebujeme dozvědět co nejvíc."

Rychle ohromnou prostorou obešli. „Napočítal jsem jich dvacet osm," ucedil mezi zuby Dokan za souhlasu Brekky i Jinnarin.

Brekka přehlédl obrovskou jeskynní místnost strnulým pohledem. „Nevidím žádné jiné vstupy ani výstupy."

„Jen chodba, kterou jsme přišli," přizvukoval Dokan.

„Pojďme," vyzvala je Jinnarin. „Rux už odchází."

Rychle se vrátili do hlavní chodby.

„Je to prázdná trollí noclehárna," zabručel Dokan. „Spí jich tam osmadvacet."

„Elwydd!" vykřikl Bokar. „Osmadvacet?" Velitel zděšeně pohlédl na Aravana.

„V zaútočení na takového nepřítele doufat nemůžeme, kapitáne. Nesmírně by nás

zaměstnala porážka jen jediného."

Aravan zabloudil rukou k amuletu na svém hrdle.

„Doufejme, Bokare, že se ani s jediným nepotkáme. Tak či onak, musíme pokračovat dál, protože teď už jsem si jistý, že se zde pohybuje Durlokovou baštou, a že někde zde je srdce zla, jež musíme najít a zničit."

„A určitě je tady také nějaké vodítko k Farrixovi," dodal chomáček stínu.

Bokar se zatvářil ponuře. Postupně pohlédl na Brekku, Dokana... a na Jinnarin.

„Tedy kupředu," ucedil přes zaťaté zuby a vybědl tak zvědy na cestu vpřed.

Ušli dalších sto stop a chodba začala stoupat. Vzápětí se mírně stáčela doprava, až konečně dospěli k pasáži, která zahýbala doleva. Aylis opět použila magického průzkumu, ale ani nyní žádný život <nevycítila>. A během průzkumu objevili Jinnarin s Brekkou a Dokanem ve vzdálenějších částech této chodby dvě další noclehárny, z nichž jednu zjevně obývalo šestnáct ruchů a druhou čtyři lokové. Jinnarin si v duchu opět přefikávala vše, co jí o těchto bytostech připomínajících skřety vyprávěl Farrix: ruchové - křivonoží, ušiska jako netopýři blány, špičaté zuby, výška čtyři až pět stop, snědá kůže a žluté oči. Lokové - podobní ruchům, ale vyšší, o lidské velikosti a s rovnými končetinami. A stejně jako trollové, i tihle tvorové... nemotorní ruchové a dovední lokové... pocházejí z Neddry, všichni Gyphonovo dílo.

Hlavní chodba stále stoupala a stáčela se doprava, a s jejich postupem slábla ozvěna moře. A Aravanův amulet nepřestával chladnout a naznačoval tak, že směřují ke smrtelnému nebezpečí. Po čtyři sta padesáti stopách opět došli na rozcestí, od něhož vedla jedna chodba vlevo a druhá přímo vpřed. Obě byly rovné, ale která z nich je hlavní, rozhodnout nedokázali. Namodralé neurčité světlo nicméně vyzařovalo z chodby vlevo.

„Dovol mi, abych si ještě jednou půjčila tvůj amulet, Aravane," zašeptala Aylis. „Unde?" zamumlala pak a zavřela oči. Pomalu se otáčela, až stanula tváří k levé chodbě. Otevřela oči a vrátila amulet Aravanovi. „Vychází to z téhle chodby," řekla a současně ukazovala.

„A co ta cesta napravo?" zahučel Bokar. „Raději bych se nevydával do nebezpečí, aniž bych věděl, co máme za zády."

Aylis se nyní postavila proti temné chodbě. „*Patefac vitam patibilem*," zadrmočila a posléze zavržela hlavou. „Žádný život <nevycítuji>, veliteli."

Bokar trhnutím hlavy pokynul Brekkovi s Dokanem a ukázal také na Jinnarinin chomáček stínu. Všichni tři zvědi se vydali do chodby napravo.

Po chvíli zaslechli zvuk tekoucí vody a vzápětí dospěli na jakési rozlehlé shromaždiště, kde byly stoly a lavice o vhodných velikostech pro trolly a také pro ruchy s loky. Všude kolem se povalovaly zetlelé zbytky jídel a podél jedné stěny stála jímka, do níž ze skály crčela voda. Jímka byla plná, voda z ní stékala a protékala šterbinou ve skalnaté podlaze.

„Jídelna mužstva," zabručel Brekka.

Ze zadní části téhle ohromné prostory se rozdělovaly dvě chodby. Menší z nich vpravo a dolů, větší pak vedla rovně a nalevo. Zatímco Dokan prohlížel cestu nalevo, Brekka s Jinnarin na Ruxovi rychle prozkoumávali pravou chodbu. Při sestupu zaslechla Jinnarin zvuk vln pleskajících o skálu. Vzápětí dospěli k dalšímu větvení.

Nalevo stály zamřížované dveře dokořán a vpravo volná otevřená chodba. Jinnarin letmo pohlédla na Brekku a oba se spěšně vydali cestou napravo, kterou prošli do jakési komory, v níž se odporný zápach mísil s pachem moře.

Přes podklad se zubatila svinstvem zanesená puklina, jejíž okraj lemovaly výkaly, a zvědové mohli zdola slyšet šumění moře. „Ugh," zamručel Brekka, „tohle je latrína nějakého grga."

Vrátili se k zamřížovaným dveřím a za nimi objevili další komoru, po níž byly všude rozptýlené zetlelé slameníky. I v podlaze této prostory zela úzká a výkaly zaneřádaná šterbina, z jejíž hlubiny doléhalo šplouchání vln.

Jinnarin pohlédla na Brekku.

„Vězni a zajatci jsou asi převážně zadržováni zde," zabručel a trhnutím hlavy pokynul k zamřížovaným dveřím. Vrátili se do jídelny mužstva, kde Dokanovi sdělili, co objevili. Dokan škubnul palcem ve směru, který prozkoumával. „Kuchyně," řekl chraplavě. „Ve skalním stropě jsou tam větrací průduchy."

Brekka doširoka odklopil stínítko lucerny a zadíval se nahoru. Kvarcový strop této místnosti měl větrací průduchy, „Ba. Myslím, že takhle je to tady všude, příboj v laguně působí jako ohromná pumpa, která přečerpává vzduch."

Vrátili se k čekajícím druhům a všechno sdělili Bokarovi. Velitel přikyvoval, posléze se obrátil k Aravanovi a ukázal na chodbu vlevo, kterou prozařovalo nejasné modravé světlo. „Nu, kapitáne, pojďme zjistit, jaké zlo váš kámen vycitíuje."

Vešli do chodby a mlčky postupovali vpřed. Jako první Brekka, Dokan a pohybující se chomáček stínu. V temnotě za nimi se ztrácelo šumění moře. Ušli vzdálenost sta stop a cestou prošli kolem rozlehlé prostory nalevo, která byla vyplněná spoustou krabic, žoků a sudů. „Zásoby," zasyčel Brekka, jak procházeli.

Urazili dalších sto padesát stop a světlo vpředu se začalo vyjasňovat. Cestou opět minuli úkryt se zásobami, jež byly uskladněny v jakési dutině po levé straně. Pak došli k otvoru do prostory, z níž vyzařovalo namodralé světlo. Brekka zastavil ostatní na vzdálenost několika málo kroků od ní a tlumeně vydechl: „Buďte opatrní, protože tohle, nač tu hledíme, není denní světlo, nýbrž něco jiného."

„Připomíná magické světlo, jaké dělá Alamar," zašeptala Jinnarin.

Odzadu zprava se ozval tichý hlas. Byl to Aravan, jenž se k nim nehlučně přikradl elfím způsobem. „Pozor. Můj kámen je ledově chladný. Myslím, že uvnitř čeká něco smrtelně nebezpečného."

Vzápětí k nim ze zadu dospěli válečníci a s nimi Aylis.

Aravan na ni pohlédl a trhnutím hlavy ukázal na osvětlenou prostorou. „*Patefac vitam patibilem*," zamumlala vědma, pak přikývla a šepem řekla: „Dejte pozor, uvnitř <vycitíuji> život. Jen kdo či co, to sdělit nedovedu."

„Já se tam podívám," zašeptala Jinnarin a do otvoru se vplížil skrovný chomáček stínu.

Jinnarin na Ruxově hřbetě postupovala s rozbušeným srdcem vpřed a po chvíli se jí ve výhledu objevila jedna ze stran té prostory. Užasle zalapala po dechu, protože strop i stěny tvořily stopu široké a yard dlouhé hroty křišťálových krystalů. Byly to šestihranné, tupě zašpičatělé stély. Byly těsně nahloučené a do prostory trčely pod nahodilými úhly. I kostrbatá podlaha byla průzračně křišťálová, jako by z ní kdysi

rovněž vyčnívaly ohromné krystaly, jež byly ale odlomeny a povrch nahrubo vyhlazen. A vším prostupovalo namodralé světlo. Zdálo se, že vyzařuje přímo ze vzduchu. A jak se Rux přikrýval stále blíží, před Jinnarininým zrakem vystával jakýsi magický znak vytesaný v podlaze. Jeho tvar působil na smysly dost překvapivě, skoro jako by se oplzle svíjel, i přes to, že byl vysekán do hrubě opracovaného krystalu.

Rux popošel ještě asi o dva kroky a do výhledu vyklouzly další už vlastním tvarem vulgární znaky, které upoutaly Jinnarinin zrak. Nyní už viděla, že se podlaha nerovnoměrně svažuje k dosud neviditelnému středu rozsáhlé prostory.

Jinnarin se letmo ohlédl přes rameno. Za ní se přikrývali Dokan s Brekkou, zatímco ostatní vyčkávali.

Jinnarin, které v prsou tlouklo srdíčko jako kladivo, se znovu zadívala na křišťálový dóm a pobídlá Ruxe vpřed.

Vzápětí znovu zatajila dech. Byl to ohromný kruhový dóm o celkovém průměru dvou set stop, který lemovaly masivní třpytivé krystaly. Hrubě osekáaná podlaha vytvářela jakousi rozsáhlou mělkou prohlubeninu, do jejíhož středu už teď Jinnarin mohla vidět. A tam, na jakémisi vyvýšeném pódiu či snad oltáři, ležel-

„Farrixi!“ zaječela Jinnarin a zbavila Ruxe i sebe stínu, do něhož se dosud halili. „Farrixi!“ vykřikla znovu a vyřítla se do středu dómu.

XXIX
Křišťálový dóm
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„Kruk!“ vyhrkl Brekka a vyrazil ke vchodu za Jinnarin. Hned za ním Dokan, oba s pozvedlými a připravenými kušemi. Současně za nimi probíhali přítmím Aravan s Bokarem a válečnou družinou.

Nahrnuli se do křišťálového dómu, rozvinuli se do šířky a jejich oči těkaly z místa na místo a pátraly po nepříteli. Brekka s Dokanem, kteří pádili za Jinnarin, přelétli hrubě osekanou křišťálovou podlahu ke stupínku uprostřed, kam už mezitím pyska s lišákem dospěli. Rux právě na oltář, jakýsi ohromný křišťálový kvádr, vyskakoval.

Jinnarin se mu smekla ze zad, klesla na kolena vedle Farrixe a vykřikovala jeho jméno. Ale Farrix se nehýbal. Černovlasý a v kožených šatech oděný pyska ležel nehybně na znaku a jeho hrud' se dechem života nezvedala. Jinnarin mu s duší prodechnutou děsem přitiskla ucho na prsa a jeden srdeční úder naslouchala, aniž by něco zaslechla. Znovu sklesla na kolena, pozvedla tvář ke stropu a tlumeně zanaříkala, obličejík nadmíru zkřivený žalem. A zatímco se ostatní blížili, Rux kňučel, nerozhodně se točil dokola, cenil zuby a vrčel.

Brekka s Dokanem doběhli ke stupni ve středu spolu s Aravane a zaujali kolem něj obranný postoj. Vchodem se do dómu nepřestávali hrnout trpaslíci.

Po bok Aravanovi doběhl Bokar. „Další chodba,“ vyštěkl a ukazoval vzhůru a stranou, kde asi ve třetině obvodu dómu zel v křišťálové stěně otvor černý jako uhl. Velitel se na Aravana zahleděl. „Kapitáne, co říká váš amulet?“

„Je smrtelně studený... nebezpečí je poblíž,“ odpověděl Aravan a současně hledal očima nepřitele, aniž by však nějakého zahlédl.

„Keleku!“ křikl Bokar na svého zástupce.

A zatímco Kelek scházel k veliteli, vešli do křišťálového dómu Aylis s Alamařem. Stařec se zastavil u magických znaků vyrytých do křišťálové podlahy. „Gyphon!“ zasyčel, pak vzhlédl a rozhlédl se. „Tohle je Gyphonův chrám.“

Teď už se v prostorech shromáždili všichni trpaslíci a za nimi následovali lidé se zbraněmi v rukou se zbělelými klouby... všichni, kromě Jatuových mužů. Všichni se rozptýlovali po křišťálové dvoraně, jež se třpytila v modravém světle.

Aravan k pokynem ruky přivolal Jatua. Černoch s Aylis po boku sešli do mělké prohlubeniny. Když dospěli ke křišťálovému kvádru, oba se zahleděli na Jinnarin a oči jim zaplavil zármutek. Jatu vztáhl k zoufalé pysce ruku, ale hned ji stáhl, protože teď nebyl čas její bol tišit... k tomu dojde až později. Aylis po tvářích stékaly slzy. Plakala sice, ale uvědomovala si, že utěšování musí počkat. Alamar opustil magické znaky hned za vstupem a odšoural se do středu. Strnule pohlédl na Jinnarin vedle nehybného Farrixe a tváří mu přelétl vážný výraz hlubokého zarmoucení. Ale vzápětí potřásl hlavou, a aniž by věnoval pozornost Ruxovu vrčení, začal oltář prozkoumávat a přitom si drmolil pro sebe.

„Stružky pro odtok krve. Obětní. Ztracený Durlok! Tohle jsou jeho jatka nebo alespoň jedna z nich...“ Za neustálého pobrblování se zase vzdálil a opět se věnoval

pečlivému prohlížení magických znaků vyrytých místy do podlahy. „...Zpropadený Gyphon!"

Aravan pohodil hlavou ke druhému otvoru a řekl: „Jatu, jsou tu ještě další chodby, které je třeba projít až nakonec a pátrat v nich po smrtelném nebezpečí, před nímž varuje můj kámen. Ale byl bych raději, kdybys, mezitím, co my půjdeme dál, zůstal zde u paní Jinnarin a chránil ji."

„Rozkaz, kapitáne," odpověděl Jatu, rozhlédl se a přivolal k sobě máchnutím ruky své muže.

Aravan pohlédl na Aylis. „Drahá, potřebuji, abys v místech, do nichž se chystáme, vyhledávala známky po životech."

Aylis přikývla a poté se vydala za Aravanem, který s Bokarem, Kelekem a zbytkem válečné družiny přecházel k úzkému otvoru ve stěně. Byl ebenově černý a zdálo se, že jím neprosvítá ani namodralé světlo. Když před něj Aylis předstoupila a pronášela zaklínadlo, všichni se zastavili. Pojednou sebou trhla.

„Jsou zablokovány!" sykla.

Jak ta slova zaslechl Alamar, vzhlédl od jednoho z magických znaků, který právě zkoumal, zabručel „*Visus*" a zahleděl se do tmy otvoru v okamžiku, kdy k němu přistupoval Bokar s pozvednutou sekerou. „Bokare, počkejte! Je to past!" vykřikl Alamar. Po jeho slovech všichni o několik kroků ucouvlí.

A zatímco vyčkávali, starý mág se vyšoural k otvoru a se syčením a mumláním přešel rukama kolem okraje kruhového vchodu. Stroze si pro sebe přikývl, ustoupil, zvedl ruku, zvolal „*lesera!*" a temnota se rozplynula. Nahlas se uchechtl. „Mě se pokoušíš zastavit?" Pak ustoupil stranou a rozmáchlým gestem vybídl Aylis: „Je to na tobě, dcero. Ale kdybys na něco takového znovu narazila, pošli pro mě. Musím si ještě prohlédnout ty magické znaky." Pak se k jednomu z nich doploužil, sklonil se nad ním, něco si drmolil a hladil si vous.

Aylis znovu předstoupila před otvor, zamumlala: „*Patefac vitam patibilem*," pak se otočila k Aravanovi s Bokarem a řekla: „<Nevycit'uji> žádnou známku života." Poté v čele s Brekkou a Dokanem vstoupili do otvoru útvaru trpaslíků a s nimi též Aravan s Aylis. Starý mág si mezitím nad jedním pokřiveným magickým znakem mumlal a šeptem brebentil... „Zpropadený Durluk! A taky zatracený Gyphon!"

Úzká chodba, do níž vešli, se cestou zvolna rozšiřovala, a asi po padesáti stopách vstoupili Brekka s Dokanem do nějaké komnaty. V modravém svitu prosvítajícím z křišťálového dómu viděli, že se jedná o prostornou místnost, v níž místy postávaly stoly poseté bez ladu a skladu destilačními přístroji, astroláby, kahany, lahvičkami a podobnými pomůckami. Tu a tam stály rovněž kameninové džbány s prášky a nádobky s tekutinou, a místy také nádoby plné barevných nerostů. Vyskytovaly se tam rovněž nádoby z průhledného skla, které obsahovaly kdysi živé tvory: drobné savce, ptáky, plazy a obojživelníky, někteří z nich rozpitvaní a jiní nikoliv. ... a pak přidatné nádoby se srdci, játry, vyhasle strnulými očními bulvami a jinými životními orgány... vše naložené v nějaké tekutině. Uprostřed komnaty visel ze stropu ohromný křišťálový krápník, po jehož bocích odkapávala voda, která naplňovala malou temnou jímku v mírném dolíku na podlaze. Podél křišťálových stěn stály police s ob-

jemnými svazky, svítky a kupami pergamenů. A na podlaže byly všude kolem patrné mechanismy zhotovené z ozubených koleček, drátu a kovových ráků. Ale Brekka s Dokanem se prohlížením žádného z těchto výrobků nezdržovali. Povšimli si totiž, že u stěny napravo nejasně vyvstává další vstupní otvor. Vydali se k němu, zatímco do místnosti za nimi právě vstupovali ostatní trpaslíci spolu s Aylis.

„Čarodějná laboratoř," řekla tiše vědma, letmo se rozhlédla a pak se vydala k otvoru, u něhož už čekali oba zvědi.

„Visus," zašeptala nejprve, pak „*Patefac vitam patibilem*," a soustředila se na temný vchod před sebou.

„Nic."

Brekka s Dokanem, nyní s châkkurskými lucernami, jež ozařovaly cestu, vstoupili do chodby a po deseti krocích se ocitli v komoře, v níž stála rozměrná postel s nebesy, zatažená dokola černým sametovým závěsem. Podlahu pokrýval karminově rudý koberec, na němž stály pohovka a židle a u stěny psací stůl s lakovanou černou deskou a šarlatovým drakem, jenž odpovídal svému protějšku na zataženém závěsu.

Při vstupu ostatních válečníků si Brekka přitiskl prst ke rtům a trhnutím hlavy pokynul k lůžku. Dokan přikývl, podal svou kuši jednomu trpaslíkovi, chopil se místo něj své sekýry a oba zvědi se tiše přikradli k boku lůžka. Brekka si kuši pověsil na rameno, zatímco Dokan natáhl ruku k závěsu.

Při pokývnutí pozvedl Dokan sekýru a volnou rukou závěs prudce a doširoka roztáhnul.

Lůžko bylo prázdné.

Brekka pohlédl na Dokana a zašklebil se. Dokan pokrčil rameny a strnule se rozhlédl místností. Na protější stěně visel další závěs z černého sametu, ale bez zdobení. Zvěd ke stěně ráznými kroky přešel a opatrně za závěs nahlédl. Pak posunkem ruky přivolal ostatní, mezi nimiž byla i Aylis. Trhaně ukázal palcem k závěsu a naznačil tím Aylis, že na opačné straně té látky je nějaká komora. Aylis se postavila před závěs, septem vyslovila zaklínadlo a posléze se otočila k Dokanovi a zavrtěla hlavou. *Nic*.

Dokan závěs opatrně odhrnul a za ním se objevil úzký vchod. Poté, co trpaslík nahlédl dovnitř, zalapal po dechu. Komora byla totiž do výšky přecpána truhlami, zlatými pruty, žoky, hedvábím, kadidly, parfémy a jinými takovými poklady. Dokan se obrátil k Aravanovi s otázkou v očích.

„Myslím, že jde o kořist z lodí uvízlých v býlí," zahučel tlumeně elf. Dokan přikývl a do komory vstoupil. Hned za ním také Brekka a pak ostatní. Cenností si nevšimli. Hledali ve stěnách další otvor, průchod někam jinam, ale žádný neobjevili.

Konečně Bokar pohlédl na Aravana.

„Nejsou-li podél chodeb, jimiž jsme prošli, nějaké přehlédnuté tajné vchody, pak jsme dospěli na konec, kapitáne. Tohle místo je opuštěné... žádný Durlok, ůkxové, hrůkxové, a co je nejpříjemnější, ani žádní trollové."

„Přesto je můj kámen chladný," řekl Aravan s rukou na hrdle.

Aylis si stoupla vedle něj. „Dej mi svůj amulet, Aravane. Zjistím, odkud to zlo vychází."

Aravan jí modrý oblázek znovu podal. Sevřela jej v ruce a řekla: „Až se vydáme

po stopě, budu potřebovat pomoc, protože budu mít zavřené oči."

Aravan se mlčky usmál a nabídl jí rámě.

„Unde ?" zeptala se šepem vědma.

Zvolna se otočila, ale proti slepé stěně komory s poklady. Bokar s Kelekem se pustili do proklepávání křišťálové stěny. Po chvíli Bokar zabručel: „Bah, nic jsem nenašel."

„Ale to smrtelné zlo leží kdesi tímhle směrem," trvala Aylis na svém.

Brekka si přihladil tmavohnědé vousisko. „Za touhle stěnou je křišťálový dóm." Jeho chňakkurská vloha přesně si pamatovat vlastní předešlé kroky činila z jeho prohlášení jistotu. „Snad si budete přát, abychom se tam vydali."

Aylis přikývla, všichni vyšli z komory plné pokladů a přes ložnici a laboratoř znovu vstoupili do chrámu. Aylis se u vchodu zastavila a přelétla prostoru pohledem. Dole u pódia ve středu stále truchlila Jinnarin po Farrixově boku, kterého nyní držela za bezvládnou ruku. Za ní ležel na jedné straně křišťálového kvádru Rux s hlavou na tlapkách. Jatu s námořníky stáli zády k oltáři a jejich zraky obezřetně přehlížely okolí. Jeden námořník stál u druhého vchodu a střežil tento přístup. Alamar se zdržoval na protější sírane dómu a dosud stále zkoumal magické znaky vytesané do křišťálové podlahy.

Konečně Aylis zavřela oči. „Unde?"

Pak se s Aravanelem po boku zvolna pustila dolů mělkou prohlubeninou. Pravou ruku měla napřaženou, ukazovák napříměný, v levé ruce svírala amulet, oči měla zavřené a čelo svrašťelé soustředěním. Sestupovala stále níž aniž a směřovala k obrovskému křišťálovému kvádru. Konečně k oltáři dospěla a se stále zavřenýma očima vztáhla ruku, aby se zdroje zla dotkla prstem.

„Zde," zamumlala, „zde tkví to zlo."

Pak oči otevřela.

Její prst spočíval na Farrixovi.

XXX
V zahradě snů
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

Jinnarin zvolna pozvedla tvář k Aylis. Očka jí zaplavovaly slzy a bez omezení stékaly po obličejíku zkřiveném zármutkem. „Cože?“ zašeptala ochraptěle. „Zlo? Můj Farrix? Aylis, tak to není! Jak můžete- On je mrtvý! On tím zlem nemůže být. Farrix je mrtvý.“

Bezútešně se rozvzlykala, dusila se bolem a srdce jí usedalo.

Aylis, rovněž s usazenými očima, se odvrátila a zabořila tvář do Aravanových prsou.

Aravan ji objal a zašeptal: „Ne zlo, *chieran*... ten kámen nepředvídá zlo... rozpoznává smrtelné nebezpečí.“

Aylis, která v ruce pevně svírala chladný amulet, se oddálila. „Smrtelné nebezpečí, zlo... stejně tomu nerozumím.“ Zamžikáním se zbavila slz, vrazila chladný kámen Aravanovi do ruky a otočila se k Farrixovu nehybnému tělu. „Jak může být mrtvý nebezpečný,“ řekla zajíkávě, pak se soustředěně zahleděla a vykřikla: „Jeho oči! Jinnarin, jeho oči! Pohleďte na Farrixovy oči!“

Jinnarin se na ně zadívala a i přes slzy dokázala rozpoznat, jak se Farrixovy oči pod zavřenými víčky rychle míhají ze strany na stranu.

„Farrixi!“ vyjekla, vrhla se vpřed, objala ho a nyní se rozplakala radostí. „Och, Adone, on je živý!“

Aylis se otočila k Aravanovi. Po tvářích jí stékaly slzy. Přitáhl si ji blíž.

Jatu se zašklebil a otevřel ústa, aby něco řekl, ale Jinnarinina následující slova ho zarazila.

„Ale počkejte,“ zaúpěla pyska s hlavou na Farrixových prsou, „vždyť mu vůbec nebije srdce. A nedýchá.“

Aylis se prudce obrátila a upřeně se na Farrixe zahleděla. „*Visus!*“ zašeptala s upřeným pohledem na pyska. „Otče!“ vykřikla po chvíli, aniž by z Farrixe spustila oči. „Pojď sem ke mně!“

Alamar vzhlédl od magického znaku, který nyní zkoumal. „Otče!“ vykřikla Aylis znovu. Mág vyrušování počastoval zabručením a neurvale se zeptal: „Co je, dcero? Nemám kdy! Zármutek a truchlení musí počkat, protože se potřebuji podívat na zbytek těch magických znaků.“

„Ne, otče, žádné magické znaky, alespoň ne teď. Musíš se podívat na Farrixe. Je očarován nějakým kouzelným zaklínadlem. Je živý nebo mrtvý?“

„Jak bych to měl vědět? Ty jsi vědma.“

„Ale ty máš zkušenosti s... s Durlokovou nekromantikou. A já se obávám, že provedl něco-“

„Nekromantika!“ Alamar se chvatně vydal po svažitě křišťálové podlaze k oltáři uprostřed.

„Jde-li o nekromantiku,“ řekl šeptem Aravan, „pak kámen opravdu zachycuje zlo.“

To už stařec dospěl ke stupni a zaujatě na Farrixe zažíral. „Aha!“ vykřikl po chvíli zvesela, sklonil se až k pyskovi a pozoroval mihání jeho očí. Pak se zašklebil. „Mrtvoly nesní jako tenhle živý.“

„Ale nebije mu srdce,“ zanaříkala Jinnarin.

„Nebud'ťe bláhová, pysko,“ odsekl Alamar, „ovšem, že ano.“

„Ale já naslouchala a-“

„Nu tak si poslechněte znovu!“

Jinnarin přitiskla ucho na Farrixův hrudník. Po chvíli se vzpřímila a zavrtěla hlavou. „Nic, žádný-“

„Povídal jsem, abyste poslouchala!“ vyštěkl mág. Jinnarin znovu přiložila ucho na Farrixův hrudník a dlouhou chvíli tak zůstávala. Pojednou překvapeně vytřeštila očka. „Jeden úder!“ sykla. Nepřestávala naslouchat. Po dlouhé době konečně řekla: „Druhý!“ a za dlouhou chvíli poté: „Další!“

Vzpřímila se. „Ale nedýchá.“

Alamar se zadíval na Aravana. „Váš lovecký tesák,“ požádal ho. Elf vytáhl dlouhý nůž z pochvy a podal ho mágovi. Alamar stiskl ocel mezi dlaněmi a pronesl: „*Refrigera*.“ Po chvíli se otočil k oltáři.

„A teď sledujte, pysko, ale na tuhle chladnou čepel nedýchejte.“

Alamar čepel přidržel těsně u Farrixových úst a nosu. Po chvíli se na ní konečně srazila pára, odpařila se a po delší době se vysrážela další. „No tak vidíte, neřikal jsem vám to? Dýchá.“

Neustával čepel nože přidržovat u Farrixova obličejce a přitom křikl na Aylis: „Farrix není mrtvý, dcero, jenom strnulý. Nejde zde o nekromantiku. Farrix je ocarován nějakým kouzlem, ale nechápu jakým, protože s něčím podobným jsem se dosud nesetkal.“

„Zakletý spánek?“ zeptala se Jinnarin.

„Bah! Pošetilá pysko, už se zase pídíte po nějakém dalším 'zázraku'?“

Jinnarin vyskočila na nohy. „Nejde-li o kouzlo, není-li tohle zakletý spánek, oč tedy jde?“

Aylis, která si Farrixe prohlížela, vzhledla. „Jedná se o nebezpečné zaklínadlo, Jinnarin.“

„Ano, tak, pysko, nebezpečné.“ Alamar vrátil lovecký tesák Aravanovi.

Jinnarin si pevně stiskla ruce a opakovaně přelétla pohledem od Farrixe k Alamarovi s Aylis. „A co si počneme? Co uděláme?“

„Na tohle žvanění nemám kdy,“ utrl se mrzutě stařec, „musím se vrátit k těm magickým znakům. Pověz jí to, dcero.“ Poté se zase odbelhal.

Aylis si povzddechla a zahledla se na Jinnarin.

„Farrixovi žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, Jinnarin. Jeho spánek se spíše podobá zimnímu spánku medvěda.“

„Jak ho tedy probudíme?“

„Probudit ho můžeme jedině tehdy, až bude odstraněno kouzelné zaklínadlo.“

Jinnarin vrhla letmý pohled na Farrixe. „Jak to uděláme, myslím, jak to kouzlo odstraníme?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Kdybych se bývala zabývala především čarováním, dalo

by se to provést snadno, protože bych do všech podrobností znala všechny jeho jemňůstky. Ale pokoušet se odstranit kouzlo někoho jiného... inu, to je nesmírně riskantní, jak pro zakletého, tak i pro toho, kdo se kouzlo snaží odstranit."

„O jakém riziku to mluvíte?"

Aylis shlédla na Farrixe. „Kdybych se kouzelné zaklínadlo pokusila odstranit a nepodařilo by se mi to, mohl by zůstat ve věčném spánku... anebo i zemřít. A pokud jde o rizika, která z toho vyplývají pro mne, kdybych selhala, mohlo by se stát, že bych propadla stejnému kouzlu... což už by byly dvě oběti kouzla. A pak bych rovněž mohla přijít o život. Nejsem v téhle oblasti magie příliš zběhlá, znám ji jen okrajově."

„Och," zamumlala Jinnarin.

„A co ho přepravit na Rwn?" nadhodil Jatu a přelétl očarovaného pysku letmým pohledem. „Jistě je tam někdo, kdo má potřebné zkušenosti."

Aylis si povzddechla. „Tohle je součástí celého problému. Kouzlo totiž Farrixe váže k tomuhle místu. Kdyby byl z ostrova přemístěn někam jinam, a možná i jen odstraněn z oltáře, znamenalo by to jeho smrt."

„Och," vydechla Jinnarin, „a proto bychom s ním neměli hýbat."

„Hmmm," zahučel zamyšleně Jatu, „to tedy znamená, že ho tu buď musíme nechat, až se vydáme shánět někoho, kdo by ho toho kouzla zbavil, anebo-"

„Ne!" vyhrkla Jinnarin. „Teď, když jsem Farrixe konečně našla, nehnu se od něj."

Jatu zvolna přikývl a pak řekl: „Zdá se tedy, že musíme zajmout Durloka a přimět ho k odstranění zaklínadla... anebo se o jeho odstranění musí pokusit slečna Aylis či mág Alamar."

Aylis zavrtěla hlavou. „Můj otec nikoliv. Přesto, že já se v tomhle magickém umění trochu vyznám, otec vůbec ne."

Jinnarin se zatvářila zdrceně. „Och, Aylis, nechci, abyste se vystavovala nebezpečí. Cožpak neexistuje nějaký jiný způsob, jak mi Farrixe zase vrátit? Myslím něco jiného než zrušení toho kouzla?"

„Jeden ano, ale vyhlídky na jeho uskutečnění jsou vzdálené."

„Oč jde?"

Aylis vzhlédla k Farrixovi. „Kdyby se sám probudil, pak by se kouzelné zaklínadlo porušilo chtěj nechtěj."

Jinnarin si povzddechla a usadila se vedle něj se sklíčeně svěšenými ramínky.

Aravan přelétl pohledem z Farrixe k Aylis.

„Na rozhodnutí teď není kdy. Ještě o tom nějakou dobu uvažujme. Třeba se další vývoj naznačí sám."

„Ha!" ozval se Alamarův výkřik. „Žádný z těchto magických znaků už není nadán mocí, ale v minulosti bývaly." Stařec se vydal k oltáři ve středu dómu.

„K čemu slouží, otče?"

„Inu, podle mého nejlepšího odhadu Durlokovi umožňují promlouvat s Gyphonem, ale jde o pouhý dohad, snad bych měl dodat, že zatraceně správný. Vlastně se velmi pravděpodobně vůbec nepletu."

„Rozmlouvat s Gyphonem?" zeptala se Aylis zděšeně. "Ale Adon přece zakázal-

"

„Vím, vím, dcero." Alamar došel k oltáři. „Přesto si to myslím."

Ke stupni teď sešel také Bokar a přistoupil k Aravanovi. „Právě posílám jednu četu, aby se poohlédla po vchodech podél cesty, kterou jsme prošli, ale nemyslím, že na nějaké přijdeme, lhostejno zda tam jsou či nejsou."

„Nesmysl," odsekl Alamar. „Vyhledávání utajených vchodů je prostinké." Mág letmo pohlédl na spícího pysku a pak se znovu zadíval na Bokara. „A protože tady nic nepořídím, půjdu raději s vaší četou a za pomoci magického <zraku> odhalím jakékoliv dveře, které by se tam snad mohly skrývat."

„Otče, magický <zrak> zřejmě odhalí jen dveře utajené kouzlem, nikoliv ty ma-
zaně vytesané."

„Dcero, vchod do jeskyně se skrýval za iluzí. Durlok asi podobně maskuje i dal-
ší."

Aylis si povzdechla, letmo pohlédla na Farrixe a pak řekla Aravanovi: „Půjdu-h s druhou četou a rovněž se porozhlédnu, přehlédneme dvakrát tak velký prostor. Sou-
časně tak budu mít čas zvážit naše dilema s Farrixem."

Bokar pohlédl na Aravana a zeptal se: „Co tedy máte v plánu, kapitáne? Měli bychom zůstat v Durlokově brlohu, dokud se nevrátí? Uvěznit ho? Donutit ho, aby Farrixe zbavil toho zaklínadla? Přepavit ho na Rwn, kde by ho odsoudili jeho vlast-
ní? Anebo bychom měli raději dřív, než se vrátí, odjet? Co tedy?"

„On už byl odsouzen," vyhrkl Alamar. „Než uprchl do Mithgaru, byl odsouzen do vyhnanství ve Vadám. A teď je ho nutné živého či mrtvého znovu vrátit do Vada-
rie dříve, než se dopustí nějakých dalších zvěrstev. Osobně bych ho viděl raději
mrtvého."

„Otče, teď, když o tomhle místě víme, můžeme se vrátit na Rwn a sehnat tam
pomoc potřebnou k jeho zajištění v jeho vlastním doupěti."

„Dcero, kdybychom Farrixe probudili a odpulili s ním, Durlok to pozná a uplách-
ne někam jinam."

„Otče, my přece nemůžeme dopustit, aby Farrix ve spárech té zrůdy zůstal."

„Ale dcero, nemůžeme ani dopustit, aby Durlok pláchl."

Při těch slovech se Jinnarin rozplakala.

Jatu něco zahučel a pohlédl na Alamara. „Vždyť Durlok stejně pozná, že jsme tu
byli, mágu. Pohrál jste si přece s jeho vchodem, zničil jste jeho past."

„Pchá," odfrkl Alamar, „je snadné ji znovu nastražit do původního stavu. Nic z
mého počínání Durloka na jeho odhalení neupozorní."

Aravan sklíčeně shlédl na plačící pysku. Po chvíli řekl: „Poradíme se po prů-
zkumu chodeb. Bokare, sešikuj ještě jednu četu pro slečnu Aylis. A na té pozorova-
telně, kterou objevila paní Jinnarin, postav hlídku. Nechci, aby nás Durlok překva-
pil."

„Ani já ne, kapitáne," opáčil přes zaťaté zuby velitel, „a proto jsem tam už poslal
Arka s Dettem... v tuhle chvíli by už měli být na místě." A v okamžiku, kdy Aravan
pokrčil rameny a trochu se pousmál, Bokar se už obracel ke Kelekovi. „Povedeš
četu slečny Aylis. Já půjdu s mágem Alamarem." Zakrátko se sešikovala i druhá četa
a došlo k zahájení pátrání po utajených dveřích. Aylis s Aravanem se s jednou četou

vydali směrem ke vzdálenému molu, kdežto Alamar s druhou se pustili do přehlížení chodeb poblíž křišťálového dómu. Brzy se v křišťálové jeskyni rozhostilo ticho. Jinnarin s usazenými tvářemi seděla vedle Farrixe a držela spáče za ruku.

Po chvíli přišel k oltáři Brekka a zastavil se na chvíli u Jatua. Černoch vzhlédl, rozhlédl se prostorem a pak se trpaslika zeptal: „Pověz mi, Brekko, viděl jsi už někdy takové místo?”

Brekka pomalu zakroutil hlavou. „Mistři nauky sice o křišťálových jeskyních vyprávějí, ale až dodnes jsem žádnou takovou neviděl. My chátka nalezneme její zmenšeniny občas při kutání... duté skály, na jejichž vnitřních stěnách jsou krystaly... *kalitu*, *lametylku*, *kwarcu* a jiných podobných. Ale ve srovnání s touhle jde o malé dutiny... sám jsem už pár takových našel... ale tahle je obrovská.”

Náhle Brekka zlostně zaťal zuby. „Ale tahle jeskyně byla zneuctěna. Pohlédni na zem... je zmračená. My chátka bychom zní udělali zázračné místo, ale grgové ji zplundrovali tak, že už se skoro nedá ani zachránit. A přímo do pevné skály Durlok vytesal ty zlověstné znaky. Už jen za tohle bych ho zabil.”

Jatu si pohladil bradu. „U vás je něco takového považováno za zločin?”

Brekka přikývl. „Elwydd nám dala podhorské říše, abychom v nich hospodařili. A protože ji ctíme, pracně se snažíme udržovat i jiné takové oblasti, které i Ona považuje za vhodné. Pustošení pevné skály je zneuctěním jejího jména, a proto takové počínání trestáme.”

„Ale Brekko, my lidé skálu občas také pustošíme... těžbou a tak podobně.”

Brekka se na něj zadíval. „Těžba je ctihodné povolání. Dobývání drahých kovů a vzácných drahokamů ze surové země, dobývání rudy, lámání kamene či kutání v zemi kvůli cínu, železu nebo mědi a podobně... na tom není nic špatného. Zločinem je chamtivá pleníba nenahraditelné krásy... buď to anebo neoprávněné ničení života.”

„Ach, rozumím.”

Oba zmlkli, ale po chvíli se za nimi ozval Jinnarinin tichý hlásek: „Zlo. Je to zlo, které je nutné zničit.” Shlédla na Farrixe. „Za tohle musí Durlok zemřít.”

„Ano,” procedil mezi zuby Brekka a udeřil se pěstí do dlaně.

„Ale až poté, co ho přimějeme, aby probudil toho spáče,” poznamenal Jatu.

Jinnarin si povzddechla a pak přikývla.

Shlíželi na Farrixe, který ležel nehnutě, zdánlivě nedýchal a zdál se mrtvý. V té chvíli se mu oči pod víčky začaly rychle komíhat ze strany na stranu. „Sní,” řekla Jinnarin.

„Myslíte, že se mu zdá to poselství?” zeptal se Jatu.

Jinnarin pokrčila rameny. „Možná. Kéž by jen-”

Náhle vytřeštila očka a vyskočila na nohy. „Jatu! Mám to! Já už vím, jak... kde je Aylis? Brekko, kde je Aylis?”

Brekka ukázal na vchod vedoucí k molu, ale než mohl něco odpovědět, vykřikla Jinnarin „Ruxi!” Její zvolání ho vytrhlo z dřímoty; vyskočil a pyska se mu vyšvihla na hřbet. „Běž! Hledej Aylis!”

Lišák se vyřítel od oltáře jako střela a zamířil přes křišťálovou podlahu ke vcho-

du do hlavní chodby. „Jinnarin, počkejte!“ volal Jatu a rozběhl se za lišákem, aniž by mu pyska na něm věnovala sebemenší pozornost. lišák prolétl vchodem do chodby a pelášil dál.

V dutém hřmotu mořských vln narážejících na stěny podzemní laguny zamumlala Aylis slůvko „*Visus*“ a strnulým pohledem přelétala dokola ohromnou prostorou. Po chvíli se otočila k Aravanovi s Kelekem, zavržela hlavou a nezřetelně tichým hlasem řekla: „Nic.“ Lehce se soustředila na udržení magického vidění a vstoupila do chodby vedoucí od přístaviště do nitra. Uprostřed čtyř trpaslíků se v Aravanově doprovodu rozešla a cestou soustředěně přehlížela stěny. Brzy dospěli k úzké průrvě nalevo, která vedla k hlídkovému stanovišti, a vstoupili do ní. Kelek s hrstkou válečníků kráčeli před vědmou, Aravan s ostatními za ní. Při průchodu úzkou chodbou se trpaslíci museli čas od času stáčet bokem, protože místy šířku jeskynní soutěsky převyšovali šíří svých ramen.

A ani při postupu úzkou chodbou nepřestával Aylis v mysli hlodat problém Farrixe s Durlokem, jako když si pes hlídá a ohryzává svou kost. Přesto si dál udržovala magické <vidění> a pátrala jím po výmluvných známkách čehokoliv utajeného, co by se zde třeba mohlo skrývat.

Konečně došli až na místo, kde hlídkovali Arka s Dettem. Úzkou štěrbinou ve skále stísněné pozorovatelný dosud prosvítalo denní světlo. Teď ji zaplňovali trpaslíci, kteří se neustále přemísťovali, aby Aylis udělali prostor.

„Tu štěrbinu také zastírá iluze,“ zamumlala. „Myslím, že z venkovního pohledu se jeví jako souvislá skála.“

Vyhlédla ven, letmo vzhlédla a poznamenala: „Ach, nachází se téměř pod převisem té skalní římsy, na níž jsme s Bokarem leželi, a proto jsem na ni magickým <zrakem> nedohlédla.“ Ustoupila a malou komoru, jejíž kříšťalové stěny se v denním světle třpytily, rychle dokola přehlédla. *Ach, už rozumím. Tohle je místo, o kterém Jinnarin říkala, že na něm zřejmě stála v tom snovém poselství.* Otočila se a znovu se zahleděla na moře. Pojednou vytřeštila zrak. Do vědomí jí totiž v té chvíli pronikla nečekaná myšlenka, jež měla takovou sílu, až se přestala soustředit. Prudce se obrátila směrem k chodbě, pleskla se dlaní do čela a vykřikla: „Adone, taková hloupost! Už vím, jak se o to pokusit!“

„Oč se pokusit?“

I když se vědma stále držela vedle Aravana, jeho slova nezaslechla, protože se právě ztrácela ve vlastním náhlém osvětlení.

„Musím sehnat Jinnarin,“ řekla naléhavě. Drala se shlukem těsně namačkaných trpaslíků ke vchodu do úzké chodby a vykřikovala na ně „z cesty!“ A jak si mezi nimi klestila cestu dál, neúmyslně jí v průchodu překáželi.

„Jděte před ní!“ vykřikl Kelek a trpaslíci blokující úzkou spáru vyrazili k hlavní chodbě. Aylis je současně vybízela, aby si pospíšili.

Chvatně se teď úzkou chodbou vraceli zpět. Ozýval se klapot nohou a řinčení brnění. Aravan s Kelekem a hrstkou trpaslíků kráčeli za vědmou. Dospěli už téměř k ústí do hlavní chodby, když k nim přes chřestot drátěných košil, pleskot nohou a zvuk vlastních dechů dolehl liščí štěkot a Jinnarininy výkřiky: „Aylis, Aylis, už vím,

už vím jak." A vzápětí se před nimi vynořil Rux s čenichem u země, sledující vědminu stopu.

Válečníci vpředu se prudce a ve skluzu zastavovali, až do nich ti za nimi včetně Aylis prudce vráželi. I Rux se zarazil ve smyku. Jinnarin se z něj bleskurychle smekla a klíčkováním si razila cestu mezi válečníky tak dlouho, až doběhla k Aylis. Když ji uviděla, celá se v obličejíku rozzářila. Podobně tomu bylo i s Aylisinou tváří. A v okamžiku, kdy na sebe vzájemně hleděly, obě najednou vykřikly: *Procházka snem*.

Jinnarin stála na oltáři a shlížela na Farrixe, zatímco Aylis se dohadovala s otcem.

„Dcero, nezapomínáš, že se Aravanův kámen ochlazuje? Zaznamenává odpor Aravanovy *esence* vůči *esenci* nepříteli... proto se ochlazuje pod vlivem těch ohyzdných bytostí z Neddry, ale ani náznakem se neprojevuje v případě lidského nepřítel. Dej na mne, dcero, v zaklínadle, které vězní Farrixe, je něco zlověstného."

„Ten kámen zachycuje smrtelné nebezpečí, otče, nikoliv nutné zlo. A my už víme, že to spočívá vtom snovém poselství. Ale kdyby se nám Farrixe podařilo v jeho snu najít, můžeme si s ním promluvit, přimět ho, aby si uvědomil, že sní a umožnit mu, aby sen ovládl, probudil se a zaklínadlo tak zrušil. Za takový výsledek tohle nebezpečí stojí."

Alamar přikývl a zachmuřil se. „Posledně jste s sebou přivedly nějakou zelenou příšeru."

„Šlahouny, otče, pouhé šlahouny, které se po uzavření přemostění odřaly."

„Ale co když se za vámi znovu pustí něco děsivého? Něco horšího? Něco, co uzávěry nepřeseknou?"

Aylis si povzddechla. „V každé možnosti je nějaké riziko, otče. Domnívám se ale, že procházka Farrixovým snem je z nich nejméně nebezpečná. Myslím, že vědomosti či dovednosti, jimiž bych ho kouzelného Durloka zaklínadla zbavila, nemám. Ale kdybych se o to i přesto pokusila, pak se v nebezpečí ocitneme oba, Farrix i já... a na téhle cestě číhá smrt nebo nějaká pohroma. A naše vyhlídky, že Durloka zajmeme a přimějeme ho k odstranění zaklínadla... inu, kdopak něco takového dokáže určit? Já tedy ne. A pak, kdybychom Durlokově poskytli příležitost k čarování, mohl by třeba provést ještě něco mnohem horšího... ať už by se to týkalo Farrixe nebo nás všech. A na Rwn, kde by ho kouzla zbavili mistři, ho také přemístit nemůžeme. Myslím si rovněž, že sám se Farrix neprobudí, aby se kouzlo porušilo takhle. Ne, otče, myslím, že tohle je ta nejlepší možnost, jak Jinnarinina chotě zbavit zaklínadla, jež na něm spočívá."

„Protože Durloka znám, dcero," zabručel Alamar, „myslím, že se jedná o nějaký úskok. Vždyť přece víš, že jeden už na nás čekal u toho vchodu. Ale o jakou past by mohlo jít ve Farrixově případě, to říci nedovedu. Víím ale, že tohle kouzlo je spojené s někým či s něčím, jen nevím s kým anebo s čím. A porušení téhle vazby... inu, mohlo by vést k ještě větším potížím."

Aylis ho políbila na tvář a usmála se. „Budeme si počínat nesmírně obezřetně, otče. Jde-li o nástrahu a nám se ji podaří úspěšně překonat, pak ho porazíme společně, otec a dcera."

Alamarovou tváří se mihl slabý náznak pousmání, ale vzápětí s povzdechem řekl: „Je jisté, že Farrixovo probuzení bude znamenat, že nám Durlok zase proklouzne mezi prsty.“

„Je mi jedno, co bude s Durlokem,“ obořila se na něj Jinnarin. „Vydali jsme se Farrixe najít a bude-li třeba, tak ho i zachránit, a toho jsme dosáhli... tedy jeho nalezení. Jeho záchrana na nás ale dosud čeká. A vy jste přísahal, Alamar. Přísahal. A teď už nás nechte! Váš zápas s Durlokem může počkat! Rybník mu můžete vypálit někdy jindy.“

Alamar zlostně zaskřípal zuby a poté se otočil na patě. „Bokare, shromážděte četu. Je nutné prozkoumat kvůli utajeným vchodům další stěny, chodby a komory.“

Aylis přihlížela tomu, jak Alamar, který se právě chystal prohlédnout svým magickým <zrakem> laboratoř, ložnici, místnost s poklady a chodby, jež je vzájemně spojovaly, odchází. Když křišťálový dóm opustil, obrátila se k pysce. „Jinnarin, myslím, že se nás můj otec nepokouší od Farrixova probuzení odradit jenom proto, aby se mohl znovu utkat s Durlokem a 'vypálit mu rybník'. Spíše má obavy o nás, protože ví, že je procházení sny krajně nebezpečným počínáním... obzvlášť v případě tohoto snilka.“

Jinnarin si povzdechla. „Já vím. To je všechno jen z toho, jak dlouhou cestu jsme urazili, abychom ho našli, a teď, když jsme to konečně dokázali... inu, přála bych si, aby se mi zase vrátil.“

„Já vím, Jinnarin. Já vím. Bude-li se k nám Štěšena obracet usměvavou tváří, jistě už tu bude brzy zase s námi.“

Jinnarin vzhledla a rozhlédla se nesmírnou jeskynní prostorou.

„Tohle světlo, Aylis, existuje nějaký způsob, jak bychom ho mohly alespoň ztlumit?“

„Tohle určitě dokáže můj otec.“

„To je dobře, protože tu mám s sebou nějaké svíčky.“ Jinnarin zalovila v jedné z brašen, které Rux přepravoval na hřbetě, a vytáhla tři svíčky, které byly skoro tak vysoké jako ona.

Aylis ukázala na podlahu vedle oltáře. „Až se otec vrátí a my se do toho pustíme, posadím se zde. Vy vedle Farrixe a až začne snít, dáte mi znamení.“

Jak se Aylis poohlížela po nějakém hladším místě, schýlila pojednou hlavu v jednom a hned zase v opačném směru a upřeně přitom zažírala na hrubě opracovaný křišťál. Pak vzhledla ke stěnám. „Hmm, když jsem s Ontahem procházela tím snovým poselstvím, ocitli jsme se vedle vás v hladkém křišťálovém paláci. Ale posléze se ten sen změnil. Stěny komnaty začaly hrubnout, nebyly už tak dohledka vyhlazené a i podlaha zdrsněla, jako by nás cosi vtahovalo do jiného snu. A teď si uvědomuji, že i zde je podlaha hrubá a stěny nezahladené.“

Jinnarin se při pomýšlení na Ontaha... Bílou sovu... zatvářila zdrceně. Byl zabít tímtež snem, kterým se nyní chystá projít s Aylis. Vybavila si výraz děsu na ztuhlé tváři mrtvého starce. Potřásla hlavou, aby se hrůzné vize zbavila, chvíli se rozhlížela po jeskynním dómu a posléze pohledem opět spočinula na Aylis. „Ano, zdejší stěny a podlaha jsou hrubé, neopracované.“ Zbledla. „Ten sen se začal měnit, když se nás zmocnila ta příšerná hrůza. Co to znamená, Aylis?“

Aylis zhluboka nabrala dech a zase vydechla. „Myslím, že jde o další náznak, že to nové poselství pochází odtud.“

„Od Farrixe," řekla Jinnarin. Aylis vzhledla k zakletému spáči. „Ano, od Farrixe." Pyska vedle něj položila svůj luk se šípy. Zhluboka se nadechla a řekla: „Nechť se stane, co se stát má, já jsem připravená." „Já rovněž," potvrdila Aylis.

Čas plynul a Alamar se do chrámu konečně zase vrátil. S ním Aravan s Bokarem.

„Nic," oznámil starý mág. „Žádné dveře, desky ani cokoliv jiného, co by zastíralo nějaké kouzlo.“

„Je to nepravděpodobné, kapitáne," ozval se Bokar. „Neobjevíme vůbec nic, stojí-li jejich prohnání vůbec za to. Přesto jsme se dívali po švech, štěrbinách, puklých krystalech a naslouchali dutým zvukům... zaměřovali jsme se na všechno, co by mohlo odhalovat dveře, tajnou chodbu.“

Alamar se soustředěným výrazem obcházel křišťálový dóm dokola. „Ani tady nic, Bokare," křikl konečně. „Te skryté trollí díry se už můžete přestat obávat.“

Bokar potřásl hlavou a chraplavě řekl: „Posmíváte se mi, mágu Alamare. Ale na trollech není nic, z čeho by se měly tropit posměšky. Je to strašlivý nepřítel, jehož kůže je tvrdá jako kámen, takže od ní odskakují čepele. Ani šípka z kuše skrze ni neproikne, s výjimkou oka, ucha a možná hrdla, a to ještě takovou ránu musí vést ruka Štěštiny. A osmadvacet takových," Bokar zamířil prstem ve směru trollí jeskyně, „by nás rozmačkalo jako brouky pod patou.“

„Pchá!" pominul Alamar zmiňovanou hrozbu přezíravým máchnutím ruky, zatímco se zvolna sešourával k oltáři uprostřed. „Jestli se nějaký trollův objeví, postací, když mi je přenecháte.“

„Otče," ozvala se příkře Aylis, „Bokar má pravdu. Nejsem v jejich zmenšování vyškolená, a i když ty ano, nesmíš zapomínat, že jsi mi slíbil, že <ohněm>, který ti dosud zbývá, nebudeš plýtvat-“

„Stačilo by pár záblesků-“

„Otče!"

Alamar zlostně zasyčel přes zaťaté zuby, ale jinak zůstal zticha. Aylis pohlédla na Bokara. „Veliteli, chtěla bych, abyste dal válečníkům pokyn k vyklizení těchto prostorů. Budeme totiž s paní Jinnarin potřebovat, aby zde byl během naší procházky snem naprostý klid.“

„Nenechám vás bez ochrany," namítl Bokar.

„Stačí tedy, když pár válečníků zanecháte za vstupem.“

Bokar zavrtěl hlavou. „Pár jich nestačí.“

„Třesky plesky!" vykřikl Alamar. „Tyhle jeskynní prostory jsou opuštěné, Bokare. Kdopak ví, kam se Durlok poděl? Ale jestli Aylis s paní Jinnarin potřebují klid a pokoj, tak je nechte na pokoji.“

„Potřebovaly bychom také tmu, otče. Dokážeš zhasnout tohle namodralé světlo?“

„Ha!" vybafl mág, zvedl ruku, zahuhlal „*Extingue omnino*“ a dóm se pohroužil do naprosté tmy.

„Otče!" vykřikla Aylis.

Jatu přizvedl stínítko chákkurské lucerny, kterou měl upasu, a dóm osvětlila světlující záře.

Jinnarin na ni sice letmo pohlédla, přesto ale zapálila jednu ze svých svíček, a tak Jatu modrozelené světlo opět zaclonil.

Do měkkého žlutavého světla svíčky na oltáři, jejíž záře se komíhala a třpytila na krystalech, promluvil Aravan: „Až se Aylis s paní Jinnarin vydají na procházku snem, Jatu, Bokar, mág Alamar a já zůstaneme zde. Všichni ostatní pomohou při dalším pátrání po skrytých vchodech.“

Bokar sice nadzdvíhl jedno obočí, ale neřekl vůbec nic. Současně se ozvalo Aylisino souhlasné zamumlání, po němž ještě dodala: „A upozorněte je, Bokare, ať se chovají tiše, kdyby sem potřebovali vejít.“

V mihotavém plameni svíčky na křišťálovém oltáři seděla vedle Farrixe v tureckém sedu Jinnarin. Její myšlenky plynuly volně, mysl ve stavu lehkého rozjímání. Dole vedle křišťálového stupně seděla na hrubě osekáné podlaze Aylis a opírala se o něj zády s myslí rovněž ve stavu rozjímání. V hlubokých stínech po obvodu dómu seděli v širokých odstupech od sebe Bokar, Jatu, Aravan a Alamar - Bokar u vchodu do hlavní chodby, Alamar u otvoru vedoucím k Durlokově laboratoři, Jatu u křišťálové stěny naproti Bokarovi a Aravan naproti Alamarovi. A zatímco lidé s trpaslíky pátrali kdesi v dálce po utajených vchodech, nesly se vzduchem vzdálené ozvěny nezřetelného brebentění a tlumeného klepání.

Čas ubíhal. Po dlouhé chvíli se Alamar tiše zvedl a protáhl si tlumeně protestující stařecké svaly. Máchnutím ruky k sobě přivolal Jatua. Když k němu přešel, sdělil mu něco šepem do ucha. Jatu přikývl, Alamar se otočil a vydal se levou chodbou do laboratoře. Jatu tiše přešel k Bokarovi, něco zahučel a pak zamířil k místu, kde seděl Aravan. „Mág Alamar,“ řekl šepem příkrčený Jatu, „odešel do mágovy laboratoře, kde se chce probrat jeho listinami. Myslí, že by v nich mohlo být něco, co by aspoň naznačovalo, co má Černý mág za lubem.“

Aravan přikývl a pak tlumeně řekl: „Postav se tedy u vchodu té pracovny, abys byl nablízku, kdyby potřeboval pomoc.“

„S tím jsem počítal, kapitáne, protože kdyby se něco semlelo i tady, pak bychom jeho pomoc mohli potřebovat také my.“ Poté se vzpřimil a tiše se odkradl ke vstupu do laboratoře, v níž už seděl mág Alamar.

A ubíhala další chvíle.

Když se Farrixovy oči pod víčky začaly rychle míhat ze strany na stranu, ze svíčky už zbývala polovina.

„<Añu>“, zamumlala Jinnarin k Aylis. Bylo to <sugestivní slůvko>, jímž vědmě dávala znamení. Poté Jinnarin vklouzla do stavu hlubokého rozjímání a po vyřčení dalších <sugestivních slov> začala snít. A ocitla se...

...před vykotlaným stromem, v němž s Farrixem bydleli. Při vzpomínkách na minulost si Jinnarin povzdechla a přivolala k sobě svůj luk se šípy. Pak vytvořila přemostění do Aylisina snu a vstoupila. ..

.. na žád' *Eroean*, na které Aylis postávala s Aravane. Elf se nenuceně smál a

vědma stácela loď kormidlem do větru. Aylis na ni shlédla, povzdechla si, pak se otočila a políbila Aravana. „Už musím jít, drahý," řekla.

Vzduch se čeřivě rozestoupil, pyska s vědmou vstoupily do vytvořené šterbiny a vyšly na...

...zastíněném okraji zahrady zalité sluncem.

Vzduch byl lahodný, chladivý; zlehounka povíval větřík. Opodál zurčel průzračný potůček svěže zeleným porostem, orgií barev se klikatě vinuly travnaté pěšinky, ve vánku se skláněly květy všemožných odstínů, a vše bylo obsypáno včelami. Tu a tam stály roztroušeně okrasné stromy. Vlastní zahrada se prostírala v rozsahu zalesněné strže, a proto zdáli občas doléhal ptačí zpěv. Na jasné modré obloze stálo přímo v nadhlavníku polední slunce, které svůj svit sesílalo na světlinu, a ve středu zahrady rostl vysoký živý plot, nějakých sto stop od jednoho kouta ke druhému, čtyři sta stop po celém obvodu.

„Ach Bože," řekla nezřetelně Aylis, „taková krása."

„Ano," souhlasila Jinnarin, zatímco se rozhlížela, „ale kde je Farrix?"

Stanuly ve stínu rozložitého dubu na okraji starobylého lesa. Aylis se zvolna otáčela dokola a přehlížela zahradu. Pak se zahleděla skrze ohromné kmeny dolů. Po úplném obhlédnutí terénu její zrak znovu utkvěl na živém plotu ve středu světliny. „Támhle," řekla a ukazovala. „Myslím, že jsem ho objevila v tom prostoru obklopeném živým plotem."

Pustily se po jedné z travnatých pěšinek, která klikatě směřovala k linii živého plotu a vedle ní pobublával potůček. Procházely mezi skloněnými květy, vzdychajícími travinami a mezi tiše ševelícími stromy a k další cestě je přitom jemně vybízel vánek, jenž jim čečral volně rozpuštěné vlasy. Vyšly na vrchol obloukového mostku a Aylis se naklonila přes zábradlí, aby se podívala na zlaté rybky, které proplouvaly nad dnem tvořeným bílým pískem a mezi listy potočnice, jež vzplývaly v zurčícím proudu. A zlaté rybky vystřelovaly jako šipky pod vodní rostliny, aby se skryly před stínem, který vědma vrhala přímo na hladinu pod sebou.

Konečně pyska s vědmou dospěly k živému plotu, ale i přesto, že celý dokola obešly, neobjevily žádný vchod. Aylis se pousmála, vzala Jinnarin za ruku, vznesly se, přelétly přes něj a...

...ocitly se... v jakési zahradě v zahradě, přičemž tahle se té předešlé hodně podobala... až na samotný střed, v němž na křišťálovém kvádru ležel-

„Farrixi!" zavřískla Jinnarin, slétla dolů a přistála u něj.

Spal.

„Vstávej, drahý! Vstávej!" vykřikovala a třásla mu ramenem... i když marně.

Přiložila mu ucho na prsa a po dlouhé chvíli oznámila: „Jeden úder." Vyčkávala a nakonec vykřikla: „Druhý!"

Vzhledla usazená očima k mladé čarodějce. „Och, Jasná peruti, je to stejné. I zde je v zakletém spánku."

Aylisin zrak se zastřel smutkem. Shlédla na Farrixe, vzápětí sebou trhla, podívala se znovu a oči přitom měla rozšířené. „Pěnkavo, on sní!"

Jinnarin prudce zvedla hlavu od Farrixovy hrudi a upřeně se mu zadívala na oči, jež se mu pod víčky rychle komíhaly ze strany na stranu. Zatvářila se nechápavě.

„Sen ve snu?“

„Ano, Pěnkavo, určitě je to tak. Rychle musíme vejít i do něj.“

„Zvládneme to?“

„Nevím, ale pokusit se o to musíme. A rychle, protože jestli se probudí, zůstaneme v pasti. Dokonce v ní uvízneme i tehdy, když se sice neprobudí, ale jen přestane snít. Možná se jedná o léčku, kterou nastražil Durlok, takže bez ohledu na množství snů, do nichž vstoupíme, pokaždé ho zastihneme ve spánku. Och, Jinnarin, pospěšme si.“

Jinnarin vytvořila další most a vzduch se čeřivě rozestoupil. Vstoupily do vzniklé štěrbině a...

...ocitly se v křišťálovém paláci s výhledem na bledavě zelené moře, jehož rozbouřené vlny brázdil černý koráb a do jeho stěžňů bily blesky.

A samu jejich vlastní existenci zachvátil děs, bušil do jejich srdcí, drásal jim vnitřnosti a poltil jim duše. Komnata se začala proměňovat a její hladké stěny, podlaha a strop nabývaly povahy neopracovaného křišťálu. A v hrůze, která na ně doléhala v poryvech připomínajících rány kyjem, se Jinnarin s Aylis otočily a spatřily svíjivou černou masu, jež kolem nich vířila, a na jejichž robustních pažích se vytvářely ohromné pařáty, které se prudce napřahovaly, sápany se, škusaly sebou a současně na ně vítězoslavně žhnuly škodolibé žluté oči.

„Most ven!“ zaječela Aylis.

Jinnarin po hlavě proskočila vytvořeným otvorem a skutálela se do sluncem zalité zahrady. Přitom jí z ruky vypadl luk. Aylis rovněž proskočila do sluneční záře a obě za sebou průchody prudce zaklaply. Ale vzduch před nimi se zavlnil a ze vzniklého průduchu se vynořila nikoliv jediná jednolitá svíjející se masa, nýbrž pět, deset, dvanáct, ba ještě víc takových!

„Znovu!“ zaječela Jinnarin. „Most ven-!“ Ale než si dokázala srovnat myšlenky, zmohla jí rozum taková hrůza, že jej celý zaplnila. Nedokázala myslet. Nebyla schopná nic vidět. Nedokázala slyšet. Dokázala pouze ječet.

Aylisina mysl zůstala ale neochromena, a tak dokázala k jedné z těch křivících se mas napřáhnout paži a přes hrůzou těsně semknuté rty zasyčet „*Fulmen!*“ Vzápětí jí z natažené ruky vystřelil blesk, který kolotající černí prolétl.

Jinnarin pojednou opět dokázala vidět, slyšet i myslet. Zato Aylis teď setrvala na místě jako přimražená, a aniž by se zmohla na cokoli jiného, pouze ječela. A černota kypěla přímo k ní a její černé pařáty se pozvedaly.

Děsem téměř znehybnělá Jinnarin zvládla natáhnout ruku a sevřít svůj luk. Doléhala na ni panika a její dech se změnil v pouhý chraplavý sípot. Přesto se jí strachem ochromenými prsty podařilo nasadit šíp na tětivu. Pozvedla luk, zatímco šíp chřestil o jeho dřevo při úchopu. „Adone,“ zaúpěla hrůzou strnulými čelistmi, zamířila a uvolnila tětivu, která vymrštila titěrný šíp. Zasáhl přímo jednu z přelévajících se kaluží temnoty a prolétl za ni bez jakéhokoliv účinku.

I když si pyska zoufala, nasadila další šíp. „*Ďábelský zplozenče!*“ zavřeštěla. Znovu ji zmáhal děs. „*Zhyň!*“ Vystřelila na další z valících se přízraků. Ale maličký šíp černotou znovu jen prosvítl, takže se spolu s ostatními dál pohybovala přes sluncem zalité květy směrem k Aylis.

„Démoni!“ zaječela Jinnarin náhle a založila na tětívu další šíp. Tentokrát si svůj cíl pečlivě vybírala. Ale titěrný šíp vířící temnotou opět prolétl bez účinku. A křivící, vířící černota už zatím dospěla až k Aylis a začala se kolem hrůzou ochromené vědmy shromažďovat. Aylis nedokázala uvažovat, dívat se, slyšet, ani cokoliv jiného, pouze vytrvale ječela hrůzou. Mocné černé pařáty se pozvedaly, aby ji rozsápaly, běsný zrak se leskl šíleným triumfem, sípající rudá tlama se žádostivě tlemila -

- ale právě v tom okamžiku vrazil do podivného žlutého oka

maličký šíp -

- a všichni ti tvorové zmizeli, až na jednoho!

- RRRAAAWWWW! zaryčel bolestí a zaťal si pařáty do vlastní beztvaré tváře, v níž se doširoka rozšklebila zubatá krvavě rudá tlama -

- a vzápětí do beztvaré tvorovy mordy vlétl další šíp a zabořil se do měkké tkáně-

- jeho smrtelný jed se rozlil démonovým mozkiem a celý ho pronikl-

- poté se tvor svalil, zabít éterickým jedem na přízračném šípů z iluzorního pysčína luku.

XXXI
Snílek
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

Odporná hrůza pominula a Aylis dopadla na zem. Jinnarin se vrtila stranou a vykřikla: „Jasná peruti!“ Ale vědma neomdlela a tak na pysku pohlédla. „Já... co...? Ten satan!... Kde?“

„Je mrtvý.“

„Mrtvý?“

„Zabila jsem ho. Byl to démon a já ho zabila.“

„Jak?“

Jinnarin pozvedla luk. Aylis přikývla. „Snažila jsem se vyvolat jedno z otcových kouzel, ale bez účinku.“

„Minula jsi toho pravého.“

„Pravého?“

„Ano, až na jednoho se jednalo o přeludy.“

„Jak jsi...?“

Jinnarin se usmála. „Jatu mi vyprávěl o démonech. Vystřelila jsem na toho bez stínu.“

Aylis se otočila a zažírala na démona. A v tom, ve chvíli, kdy se na něj obě dívaly, vystala z ebenově černého těla olejnatá temnota, vítr ji vířivě vynesl vzhůru a rozfoukal ji na cáry. Za chvíli po něm nezbyla ani stopa.

„Šlo o Durlokovu léčku,“ řekla Aylis přes zaťaté zuby. „Byl to ten zlý duch, který zabil Bílou sovu. Pěnkavo, ty jsi ho pomstila svým lukem.“

Jinnarin se zadívala na místo, na němž ještě před chvílí ležel démon, a přikývla. A náhle se divoce a nespoutané rozesmála. Bylo to z úlevy, z náhlého povolení napětí.

Brzy se smály obě a vzájemně si na sebe ukazovaly. Jinnarin si, ve snaze se ovládnout, zakryla pusou, odvrátila se od Aylis a zadívala se do středu zahrady, kde leželo Farrixovo spící tělo.

Pojednou zvažněla. „Farrix! Jasná peruti, musíme probudit Farrixe! A rychle, protože už brzy přestane snít.“

Aylis také zvažněla. „Ano! Máš pravdu. Musíme ho rychle najít“

„Zpátky do snu v tomhle snu?“

Aylis přikývla a hned poté vytvořila přemostění. Znovu prošly zčeřeným vzduchem a vstoupily do křišťálového paláce. A uvnitř už žádný strach ani hrůza. Spěšně vyhledaly komnatu a ve výklenku objevily Farrixe spícího na oltáři.

„Ach ne, znovu už ne!“ vykřikla Jinnarin, jak u něj poklekala. „I zde je pod vlivem toho zaklínadla!“ Ale při zvuku jejího hlasu se Farrix pohnul.

„Pěnkavo, on se pohnul! V tomhle snu očarován není!“

Jinnarin jím chvatně zatřásla. „Farrixi. Farrixi. Vstávej, drahý.“

Farrix se zvolna protáhl, zažíval a otevřel oči...

V té chvíli se křišťálový palác začal měnit a stal se z něj opět Durlokův chrám

zasvěcený Gyphonovi.

„No, no, drahá," promluvil Farrix a začal se zvedat, ale nemohl se ani pohnout, protože se na něj Jinnarin s radostným vzlykotem vrhla. „No tak, copak se děje? Proč ten pláč?"

Jinnarin se k němu pokoušela promluvit, ale její slova vyznívala v nesouvislém zajímavém klokotu.

„To je zvláštní příběh, Farrix," ozvala se Aylis. Při zvuku jejího hlasu Farrix vzhlédl a poprvé ji uviděl. „Vězte ale, že jste se jaksi zapletl s Durlokem."

„Durlok!" pomstychtivě vyhrkl Farrix, a i přesto, že ho Jinnarin stále svírala v objetí, se posadil. „Zapomněl jsem!" Rozhlédl se kříšťálovým sálem, pak vzal Jinnarin za ramena a oddálil si ji od sebe na délku paže.

„Jak jsi se sem dostal? -Och na tom teď nesejde, důležité je jediné to, že se odtud musíme dostat, drahý! Nejsi v bezpečí!"

Farrix ji vzal za ruku a i přes její odpor se snažil z kříšťálového kvádru seskočit, ale Jinnarin ho stáhla nazpět a vykřikla: „Ne, ne, Farrix!" Otočil se k ní. Jinnarin s červenými usazenými očima a zvlhlým nosíkem zavrtěla hlavou.

„Durloka se obávat nemusíš, alespoň ne v téhle chvíli. Víš, tohle se ti právě zdá a ty se jen musíš probudit! Porušit kouzlo."

Farrix zalapal po dechu. „Sen? Sen! O čem to mluvíš, a kdopak je tohle?" ukázal prstem na Aylis.

Jinnarin zoufale zaťala ručky v pěsti. „Och, Farrix, na tom nezáleží. Víš, ty se teď musíš probudit dřív, než přestaneš snít."

Farrix opět zůstal s pusou dokořán. „Probudit se, než přestanu snít? Ale... ale je-li *tohle* sen, probudím-li se, přestanu snít *opravdu*. Nedává to žádný smysl." Vzhlédl k Aylis, obrátil ruce dlaněmi vzhůru v jakémisi nevysloveném odvolání se na zdravý rozum a dodal: „Přesto bych se rád dozvěděl, kdo jste vy."

„To je slečna čarodějka, Farrix. Alamarova dcera."

Aylis přikývla. „Jsme ve vašem snu proto, abychom," Aylis si povzdechla, „porušily kouzlo, jímž vás Durlok zaklel. Je důležité, abyste se probudil, než tenhle sen skončí."

Farrix se zhluboka nadechl, vzápětí nafoukl tváře, prudce vydechl a zavrtěl hlavou. „Nemohu uvěřit, že právě sním." Rozhlédl se kolem a štípl se... „Au!"... škulbl sebou. „Ten sen je tak *skutečný*!"

Jinnarin dupla nožkou. „Je opravdové *tohle*!" vybafla a poté se vznesla nad kříšťálový kvádr.

„Adone!" zasyčel Farrix a vyskočil na nohy. „*Je* to sen!"

„Vidíš? Já ti to povídala," dotvrdila jeho zjištění Jinnarin a znovu se usadila na oltáři.

„Co musím udělat?" zeptal se Farrix.

Jinnarin si náhle uvědomila, že vlastně ani neví, co musí Farrix udělat, aby se probudil. Vzhlédl k Aylis.

„Řekněte mi," ozvala se vědma, „už jste se chtěl někdy probudit v určitém čase, řekněme třeba za svítání, po východu měsíce či o půlnoci, a podařilo se vám to?"

Farrix zvolna přikývl.

„Musíte tedy provést přesně tohle. Přesvědčte sám sebe, že se musíte probudit přesně poté, co odtud odejdeme.“

„Až odejdete?“

„Ano. To je pro vás znamením.“

Farrix se rozhlédl kříšťálovým dómem.

„Kam půjdete? Do těch chodeb? Do té trollí díry? Zpět do jeskyně? Kam?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Na žádné z těchto míst, Farrixi, nýbrž do zahrady. Do zahrady snů.“

„Tedy tam,“ dodala Jinnarin, „kde spíš.“

Farrix zmateně vypouklil očka. „Spím?“

„Ano, drahý. Kde se ti zdá tenhle sen.“

„Och,“ vydechl tiše. „Spím tedy v nějaké zahradě, zdá se mi tenhle sen, a když se probudím, bude všechno v pořádku.“

„Ne tak docela...“ začala Jinnarin, ale Aylis ji přerušila.

„Až se z tohotohle snu probudíte, vysvětlíme vám, co dál.“

Farrix se opět zhluboka nadechl a vydechl. „Jsem z toho celý pryč, ale udělám všechno proto, abych se po vašem odchodu probudil.“ Vzhlédl k nim a pak se zachmuřil. „Myslím ale, podívejte, nevím, jak nastavit mysl tak, abych procítil v určité době či při určitém dění. Jen to prostě udělám.“

Aylis se zasmušile pousmála. „Přání či chtění je tím, co tohle podmiňuje... dostatečně silná touha či potřeba.“

„Och.“

Jinnarin mu přistoupila k boku. „Farrixi, já tě opravdu potřebuji. *Musíš* to udělat, protože jinak mám strach, že se všichni dostaneme do svízelné situace a Durlok spáchá něco nesmírně zlého, něco, co musíme zastavit, než zabije někoho dalšího.“

Farrix zaskřípal zuby. „Zatracený Durlok! Je to zrůda, kterou je nutné zastavit.“

Aylis se mu zadívala do očí. „Pak se, Farrixi, *musíte* probudit.“

Pyska stroze přikývl. „Tak se do toho dejme.“

„Ale nejsem si jistá, myslím, že by bylo snazší, kdybyste se zase položil,“ doporučila mu Aylis. Farrix znovu ulehл na kříšťálový podstavec.

Jinnarin se sklonila, políbila ho a pak ustoupila. „Jasná peruti...“

Farrix k nim stočil hlavu a sledoval, jak se vzduch rozvlnil a vznikla štěrbina, kterou mohl zahlédnout část zahrady zalité sluncem. Když vědma s pyskou štěrbinou prošly a ona se za nimi uzavřela, oči se mu rozšířily.

Jinnarin s Aylis po boku vystoupily na kříšťálový stupeň, na kterém uprostřed zelenající se strže ležel a spal Farrix. Slunce setrvávalo v zenitu, aniž by se pohnulo. Obě ženy se zadívaly na snílkovy oči, jež se pod víčky rychle míhaly ze strany na stranu. Pojednou jejich pohyb ustal. „Och,“ zaúpěla Jinnarin, „přicházíme příliš pozdě. On už snít pře-“

- Farrix otevřel oči.

„Ha!“ zajásala Jinnarin. „Dokázal to!“ a náruživě ho políbila.

Farrix se posadil a rozhlédl se. „Takže sen, který jsem měl, snem koneckonců ani nebyl. Anebo ne, počkejte... *byl* to sen, ale ne obyčejný. Spíše, ehm... pravdivý? Dává to vůbec nějaký smysl?“

„Och ano, drahý!" zvolala Jinnarin a znovu ho políbila. Farrix se začal zvedat a přitom prohodil: „Nu tak pojďme odtud a zastavme Dur-"

„Ne, ne, Farrixi. Počkej," vykřikla Jinnarin a znovu ho stlačila dolů. „Tohle je jen další sen."

„Další sen?" Farrix se rozhlédl a znovu se štipl... „Au!"

Jinnarin se vznesla do vzduchu. „Vidíš?"

Farrix záupěl. Pak si povzdechl. A poté zamumlal: „Zpropadený Durlok! Nepodobá se tohle těm hlavolamům s krabicemi v krabicích či jiným podobným rébusům?"

Jinnarin se ušklíbila. „Ne, drahý, tohle už je naposledy. Až se z tohotohle probudíš, budeš skutečně a opravdu vzhůru."

Aylis se sklonila. „Jste připravený zkusit to znovu?"

Farrix sice zakoulel očkama, ale přikývl.

„Možná to teď, Farrixi, bude trochu těžší, protože, jak už Pěnkava... tedy Jinnarin... řekla, tohle je naposledy."

„Jsem připravený," řekl a položil se na křišťálový kvádr.

„Dejme se do toho."

Jinnarin ho opět políbila. „Budu čekat, drahý."

Poté Farrix znovu pozoroval, jak se vzduch zavlínl a vznikla štěrbina, kterou Jinnarin s Aylis prošly a ona se za nimi zavřela.

Jinnarin s Aylis vstoupily do křišťálového domu, v němž vládl zmatek. Ryčící válečníci sekali a řezali do nějakého obrovského tvora, který ležel na hrubé křišťálové podlaze v poloviční vzdálenosti od stěny. Mezi tvorem a křišťálovým oltářem stáli se zbraněmi v rukou Aravan s Jatuem a chránili tak nehybnou vědmu s nehybným párkem pysků... Aylis s Jinnarin a Farrixem. A dlouhými kroky od vchodu do laboratoře právě scházel Alamar, kolem jehož rukou si pohrával podivný tmavý oheň. Rux stál na křišťálovém kvádru, cenil zuby a držel se mezi svou paní a zmatkem výše. Chodci ze snů přiběhli ke svým hmotným tělům, skočili do nich, vykřikli <sugestivní slůvko> a otevřeli oči do vřavy v jeskynním domě.

Aylis s Jinnarin vyskočily na nohy. Pyska nasadila na tětívu jeden ze svých maličkých šípů a vyšvihla se na Ruxe, zatímco Aylis přistoupila vedle Alamara, který zaujímal postavení poblíž oltáře. „Co se to děje, otče?"

„Gargon, dcero, gargon!"

Aylis se srdce rozbušilo až v hrdle. Gargon! Strašlivý hrůzomet. Obrovský a děsivý tvor s kůží tvrdou jako kámen, ale krácející vzpřímeně po dvou, zlovolná obluda z pekla, démon podle některých schopný své oběti ochromovat hrůzou.

Před Aylis předstoupil Aravan. V ruce svíral meč a odděloval ji od tvora zhrouceného na zemi. Elfi tváří přímo k hrozbě. Jatu zaujal postavení po jejím boku.

„Vypadl rovnou ze vzduchu a zřítel se na zem," zahřímal černoch. „Kelek s jednou četou tím místem zrovna procházeli," dodal.

„*Châkka-shok! Chakka-cor!*" přehlušoval vřavu Bokarův válečný pokřik a jeho sekera... *čnk!*... se zaťala do boku nehybného tvora.

„Zadržte!" zařval Kelek, jehož hlas se ve všeobecném povyku ztrácel. Spolu s dalšími tesal a sekal do padlé obludy. „Zadržte, u Elwydd, zadržte! Je mrtvý!"

Konečně ho v té vřavě ostatní zaslechli a ryk, pokřiky a zběsilost slábly, utichaly, až ustaly úplně.

A současně s tím, jak se navracelo ticho, válečníci pomalu a nedůvěřivě odstupovali ve svitu châkkurských luceren rozptýlených po podlaze a pokukovali po tvorovi. Pohlíželi na zlověstnou parodii obřího člověka s plazími znaky o výšce osmi stop, neohrabaného, s pařáty na ruce i nohy a s lesknoucími se řadami tesáků v tlamě připomínající ještěři. A jak se na něj dívali, nepřestávali být ve střehu, připraveni přiskočit ihned znovu, jakmile by sebou obluda i sebenepatrněji šubla.

A v následném tichu se zezadu ozval pisklavý hlásek: „Povídám, co má tenhle bengál znamenat?”

Jinnarin, Aylis, Alamar, Aravan a Jatu se prudce obrátili a spatřili Farrixe, který právě vstával. Černovlasý pyska zíval a protíral si oči.

XXXII
Spojivosti
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

S radostným výkřikem seskočila Jinnarin z Ruxova hřbetu a přičítala se k Farrixi tak překotně, až se pod jejím náparem zapotácel vzad. Přivinula ho k sobě, plakala štěstím a zasypávala ho polibky. Farrix ji pevně sevřel a její polibky opětoval.

A v okamžiku, kdy otevíral pusu, aby něco řekl, začali se do křišťálového dómu vchodem z hlavní chodby hrnout chákkurští válečníci. Měli pozvedlé zbraně, štíty v pohotovosti, a jejich ostrážitě zraky přelétaly prostorou a pátraly po známkách boje. Vrátili se vlastně poté, co zaslechli Bokarův válečný pokřik.

Vyděšený Farrix postrčil Jinnarin za sebe a oddělil ji tak od možné hrozby. Současně prázdnýma rukama zatápal po svém luku, aniž by ho nahmatal, a po celou tu dobu rychle tékal kolem a všimal si lidí, trpaslíků, elfa, mágů, lišáka Ruxe... a jediného najisto mrtvého gargona.

Prudce se otočil k Jinnarin. „Musíme se schovat, než nás zahlédnou," zasyčel a halil se do stínu.

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Není třeba, drahý, tohle jsou Přátelé."

„Přátelé? Přátelé! Tolik?"

Když s úsměvem přikývla, opět stínovou clonu setřásl a znovu se obrátil ke zmatku v jeskynní prostoře.

Bokar právě s rukama nad hlavou chákkursky překřikoval vířící chaos a dovolával se klidu s tím, že boj už skončil a gath je zabit. A ve chvíli, kdy se už náznak pořádku vracel, otočili se Alamar, Aravan, Aylis a Jatu znovu ke stupni, na němž postávali oba pyskové, a jejich tváře zjasnily úsměvy.

„Hej, drahá, vid', že tohle už není další sen?" zeptal se Farrix přes rameno. Než mohla odpovědět, štípl se. „Au! Och, počkej, tohle dříve neúčinkovalo."

Jinnarin se zasmála, stoupla si před něj a položila mu ruce na ramena. „Ach, kdepak, Farrixi, tohle není sen. Zlomil jsi kouzlo a konečnější už vzhůru opravdu."

Farrix odtrhl zrak od vzruchu nahoře a zahleděl se jí do očí. „Létat tedy neumíš?"

„Ne, drahý, neumím."

„Och," vydechl Farrix, „to je škoda. Takovou schopnost by nebylo špatné mít." Při řeči se usmíval. Přitáhl si ji k sobě, hlasitěji políbil a pak máchl rukou kolem. „Lidé, trpaslíci, mágové a elf... co jsou zač všichni tihle Přátelé?"

„Pro tebe neznámí, pro mne Přátelé." Jinnarin se mu vymanila a dodala: „Tedy, až na dva jsou pro tebe cizí. Tak či onak, jde o Přátele, kteří mi tě pomáhali najít a přispěli také ke zlomení kouzla." Otočila se, pohybem ruky přivolala ostatní a řekla: „Farrixi, tohle je slečna Aylis-"

„Co-?" Farrix k vědmě vzhlédl. „Já myslel, že jste pyska!" Aylis se usmála. „Setkali jsme se ve snu, kde jsme vy, Jinnarin i já byli stejně vysocí... i když se to může zdát jakkoliv divné."

„Och," vydechl Farrix a Aylis se uklonil. „V každém případě jsem, slečno Aylis,

rád, že vás poznávám v pravé kůži, a děkuji vám, že jste Jinnarin pomohla rozrušit to kouzelné zaklínadlo."

A zatímco se Aylis usmívala, poznamenala Jinnarin: „A tohle je Jatu."

Černoch vystoupil do popředí a zahřímal: „Ach, pane Farrixi, paní Jinnarin vás skvěle popsala, vážně, báječně."

V okamžiku, kdy k obrovi vzhlížel, vykulil Farrix očka. „Z jižních krajín, vidíte? Tam jsem se vždycky toužil vydat."

„Jednou se tam třeba spolu podíváme," odpověděl Jatu a tvář mu rozzářil široký úsměv.

„A tohle je Aravan," ukázala Jinnarin na elfa.

„Přítel!" řekl s úsměvem Farrix a vzápětí na vysvětlenou dodal: „Vnímám amulet, který při sobě nosí."

Aravan si rukou zabloudil k hrdlu. „Pochází od Tarquina."

Alamar trhnul hlavou k Aravanovi. „A jakpak se to teď má s vaším amuletem, jak se projevuje?"

„Je teplý... už není studený, smrtelné nebezpečí pominulo."

„Ha! Jak jsem si myslel!" Stařec škubnul palcem k zabitému gargonovi.

„Támhle, dcero, to byla Durlokova past! Ve spojení s Farrixem! Kdokoliv se pokusí kouzlo zlomit, bude mít co do činění s gargonem."

Jatu pomalu zakroutil hlavou. „Gargon, to ano, všechny by nás býval pobil. Já ale, mágu Alamare, můžu odpřisáhnout, že byl po smrti už v okamžiku, kdy vypadl ze vzduchu..."

Farrix překvapeně vypouklil očka. „Mág Alamar?"

Alamar k němu shlédl. „Eh? Ach, pyska. Hmph, rád vás zase vidím vzhůru."

„Mág Alamar?" zeptal se Farrix znovu. „Jste to vážně vy?"

„Ovšem, že jsem to opravdu já, vy uličníku!"

Farrix potřásl hlavou, jako by z ní vytřásal rozpačitost

„Inu, jen mi připadá, že jste míval tmavší vlasy."

„To měl," zasupěl mág. „Kdybyste toho načaroval tolik, co já, měl byste hlavu taky o něco šedivější."

„Och," vydechl Farrix a po očku pohlédl na Jinnarin, která zašeptala: „Kouzlení odčerpává mladost. Povím ti o tom všem později."

„A--- och... mimochodem, pysko," dodal Alamar, „skvělá trefa a díky."

Farrix se zatvářil nechápavě, takže Alamar vyštkl: „No přece to zatracené prase, pysko... ten kanec!"

Konečně to Farrixovi došlo, prostě přikývl, ale v té chvíli ho přerušila Jinnarin: „Sice po tisíciletích, Alamare, ale díky se přijímá."

Alamar cosi s trpkostí nesrozumitelně zabručel, pak zamumlal „*Visus*" a přísně se na Farrixe zadíval. „Aha, dcero, zakletý už není. A pouto je také pryč. Pověz mi, co jste provedly?"

„Inu, otče, v prvním snu jsme-"

„V prvním snu?"

„Ano, otče. Byly tam dva: sen ve snu."

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Kdepak, Aylis, myslím, že byly určitě nejméně tři."

Vzpomeňte si, že Farrix spal a snil také v tom druhém snu."

Aylis přikývla. „Farrix to, otče, vystihl v jednom z těch snů, když řekl, že mu to připomíná takové ty rébusy... krabice v krabicích či tak podobně."

„Aha," zamumlal stařec, vysunul bradu a netrpělivě mávl rukou. „No tak pokračuj, pokračuj."

„V prvním snu jsme Farrixe našly spát v jedné zahradě... ležel na stejném křišťálovém oltáři, jako je tenhle." Aylis křišťálový kvádr popleskala. „Zrovna se mu vtom snu něco zdálo, a proto jsme vstoupily i do něj."

Alamar nakrčil obočí. „Víš, že to také mohlo být nesmírně nebezpečné?"

„Taky že bylo!" vyhrkla Jinnarin. „Tam jsme se střetly s tím démonem!"

„S démonem?"

Jinnarin souhlasně potřásla hlavou. „Ano. S démonem. A byl strašlivý. Ale vy s Jatuem jste nás zachránili."

Alamar rozhodil rukama a stroze zabručel: „Počkejte, zadržte! Tohle nedává žádný smysl, pysko."

Aylis vzhledla k Jinnarin. „Och, ale ona si nevymýšlí, otče, či si aspoň myslím, že ne," poznamenala, zatímco Jinnarin živě přikyvovala, „dovol ale, abych vše vypověděla z mého pohledu, a poté mne Jinnarin doplní v tom, co jsem nevnímala."

V prvním snu... v té zahradě... jsme tedy našly Farrixe spícího na oltáři. Ve druhém snu jsme vstoupily do křišťálového paláce z toho snového poslání. Ale začal se na nás hrnout nějaký ohyzdný tvor. Jevil se jako svijející se černota. Měl ohromné drápy, zlověstné oči a plnou tlamu tesáků. Myslím, že právě tuhle bytost zachytil tvůj amulet, Aravane. Domnívám se rovněž, že právě ona zabila Bílou sovu... Ontaha. Ten ho nazýval zlým duchem. Jinnann zase démonem. Ale příšerný byl, ať se jmenoval jakkoliv, a téměř s námi skoncoval."

Při vzpomínce na nezapomenutelnou hrůzu měla Aylis vytřeštěné oči a Aravan ji položil paži kolem ramen. Zběžně se na něj pousmála a pak se znovu pustila do vyprávění.

„Z křišťálového paláce jsme sice unikly přemostěním do zahrady, ale ta obluda nás pronásledovala... nebyla jediná, bylo jich víc, asi tucet. Než jsme z tohoto snu stačily vytvořit přemostění, příšera Jinnarin prostě ochromila pouhým pohledem."

Jinnarin se zajíkla, vztáhla paži a vzala Farrixe za ruku. „Nemohla jsem se pohnout. Nemohla jsem utíkat. Myslela jsem, že mi hrůzou pukne srdce."

Aylis přikývla. „Já rovněž, Jinnarin. Také jsem měla dojem, že se mi srdce rozskočí." Slabě se na pysku pousmála a pak pokračovala:

„Vyslala jsem po ní blesk-"

„Blesk? Zářivý blesk, dcero? Ale vždyť to neumíš."

„Máš pravdu, otče... neumím. Ale uvědom si, že tohle bylo ve snu. A jak jsem zjistila už ve snu s pavoukem, v němž jsem vyčarovala plamenný meč, tam jen stačí vyřknout patřičné slovo a kouzlo se uskuteční. I zde jsem i vzdor vši hrůze, kterou jsem zakoušela, dokázala vyřknout jedno z těch tvých zaklínadel, bylo to slovo „*Fulmen*". Hned poté mi z ruky vyšlehl blesk. Ale bez účinku, prostě jednou z těch oblud čistě prolétl. Jeho vyslání ale dosáhlo alespoň toho, že se obluda mylně domnívala, že jsem pro ni větší hrozbou, takže opustila Jinnarin a celou svou mrzkou

silou se zaměřila na mne, ochromila mi rozum a já od té chvíle vnímala jen děs... dokud mě Jinnarin neosvobodila."

Alamar se zadíval na Jinnarin. Netrpělivě zavířil rukama v malých krouzcích. „Nu, pysko, co se dělo pak?" zeptal se.

„Pak jste nás vy a Jatu zachránili."

Jatu nechápavě sklonil hlavu ke straně, zatímco Alamar zlostně zasípal: „Pokračujte, pysko! Jak jsme se vám já a Jatu přihnali na pomoc?"

„Inu, vystřelila jsem pár svých šípů," ukázala na jeden z nich, „aniž bych někteřího ze dvou démonů, na které jsem mířila, zastavila. Poté jsem si vzpomněla, jak jste vyprávěl, že dokážete zařídit, aby to vypadalo, že místo jediné ohnivé koule jich letí deset. Uvědomila jsem si, že mám před sebou asi deset démonů a usoudila jsem, že až na jediného půjde zřejmě o přeludy, o takové falešné obrazy, jakým je třeba ta klamná skála zastírající vchod do zdejších jeskyní. Pak jsem se rozpomněla na Jatu-ovu historku o démonech, jimž chyběl stín, a právě takového jsem si vybrala příště, démona bez stínu. Ale můj šíp jím zase prolétl bez účinku. A to už se chystal zabít Aylis..."

„Jemine, drahá," vydechl Farrix, „a co si udělala?"

„Pysko, přestaňte přerušovat," obořil se na něj Alamar a zlobně se na něj zadíval. Pak pohlédl na Jinnarin. „A co jste udělala?"

„Zabila jsem ho, to jsem udělala," odpověděla Jinnarin.

„Jak?" vybafl Alamar, který téměř vřeštěl nespokojeností.

„Inu, vy byste možná řekl, že jsem mu vypálila rybník."

„Vypálila rybník?"

Jinnarin pozvedla luk. „Ano. Trefila jsem ho do oka... a potom do tlamy."

„A tohle ho zabilo? Démona? Zlého ducha?"

V té chvíli se ozvala Aylis. „Ano, otče, jeho to zabilo a mě osvobodilo. A pojistě době se ta zabitá obluda změnila v odpornou černou páru, kterou rozfoukal vítr."

„Hmm," zamyšleně zabručel Alamar a pak stroze řekl, „ale v té době k porušení kouzla ještě nedošlo, že?"

„V té době ne," odpověděla Aylis a přikývla. „Vrátily jsme se do snu v tom snu, zpátky do křišťálového paláce, a Farrixe jsme našly na dalším křišťálovém oltáři."

Alamar vypouklil oči. „Další křišťálový oltář? Dobrá, dobrá. Tohle je určitě ikona, která ty sny svazuje dohromady a poutá je rovněž k tomuhle místu."

„Přesně takhle si to představuji i já, otče."

V té chvíli sešel ráznými kroky od zabitého gargona Bokar a ke kroužku se přidal. Jinnarin pohlédla na Farrixe. „Tohle je velitel Bokar, Farrixi. Jako všichni, které ti v příštích dnech ještě představím, i on je Přítel."

Bokar se Farrixovi škrobeně uklonil. Pyska se sice zubil, ale uklonil se mu podobně. Trpaslík pohlédl letmo přes rameno ke vchodu do chodeb a řekl: „Pane Farrixi, rád bych se vás zeptal."

„Zeptáte se ho později," odsekl Alamar, „zrovna jsme tu uprostřed rozmluvy."

Bokarovo vousisko se rozechvělo, ale jinak udržel jazyk za zuby. „Pokračuj, dcero. Našly jste Farrixe na křišťálovém oltáři v křišťálovém paláci z toho snového poselství... a co se dělo dál?"

„Zrovna se mu něco zdálo, otče, ale jak Jinnarin vykřikla, pohnul sebou. Probudily jsme ho a vtom palác náhle zmizel a prostora kolem nás se změnila v přesnou kopii téhle. Myslím, že právě tehdy došlo k přetržení spojovacího článku s čímsi neblahým.“

„Aha!“ vybafl Alamar. „Zrovna v té chvíli se tu zjevil ten gargon! Byl mrtvý, už když sem dopadl. A to je ztraceně dobře, protože jinak, jak už řekl Jatu, jinak by nás taková obluda všechny pobila.“

„Ale Alamar,“ zaprotestovala Jinnarin, „tomu nerozumím.“

„Podívejte, pysko, ten gargon byl, hmm, představuj u si, že někde na ostrově, ale současně s Farrixem spojený tak, aby ho přivolal jakýkoli v pokus o zlomení kouzla.“

„Ale počkejte,“ zaburácel Jatu. „Kdyby byl gargon na ostrově, amulet kapitána Aravana by na něj přece upozornil, býval by se ochladil.“

„Vždyť ho také zachytil, vy obři tupče,“ odsekl Alamar. „Právě tady, v dómu. Esence toho gargona byla totiž uvězněna ve Farrixově snu... a tak, ať se už jeho tělo skrývalo kdekoli, Aravanův kámen na ně neupozornil. Ve skutečnosti naznačoval spojení gargonovy esence s Farrixem spoutané s jeho snem. - Ach, jakou chytrou léčku to Durluk nastražil, čert aby ho vzal!“

Jatu přikývl, otočil se a zahleděl se na zabitého gargona. „A ve chvíli, kdy došlo k přetržení spojení-“

„V té chvíli se <odjinud> zjevil gargon a mrtvý dopadl sem na podlahu.“

„Už zabitý mou Jinnarin!“ zajásal Farrix, vyzvedl ji a zatočil se s ní. Když Jinnarin zase postavil na zem, políbil ji a pustil. Jinnarin se vytřeštěně zadívala na Alamar. „Domníváte se, že démon z toho snu byl ve skutečnosti zlým duchem, gargonovou esencí?“ Když Alamar přikývl, zajíkla se. „Ach Bože, pak byla má volba konkrétní podoby ještě větším hazardem, než jsem si myslela!“

„Pročpak, pysko?“

„Inu, Alamar, myslela jsem, že gargoni nejsou démoni, a kdybych věděla...“

Aravan zavrtěl hlavou. „Ne, Jinnarin, volila jste moudře, když jste zabila toho bez stínu. Můj národ se totiž už dávno domnívá, že jsou gargoni z Démonstva.“

„Velmi pravděpodobně, elfe. Velmi pravděpodobně,“ přitakal Alamar. Poté se mág zase zahleděl na Aylis. „A co bylo dál, dcero?“

„Pak už to bylo, otče, dost jednoduché. Jen jsme Farrixe musely přesvědčit, že jde o sen, z něhož se musí probudit... samozřejmě, že až po našem odchodu, protože jsme v něm nehodlaly zůstat.“

„Bylo to tak opravdové,“ dodal Farrix, „chci říci, že kdyby Jinnarin nevzlétla, myslím, že bych si byl myslel, že ztratila rozum a druhou pysku... Aylis... přesvědčila, aby zešlela s ní. A když jsem z toho snu ve snu procitl, inu, musely mě přesvědčovat nanovo. A ovšem, když jsem se probral i z toho posledního, inu, ocitl jsem se v samotném blázinci... všude ječící válečníci, kteří hlava nehlava řezali do nějaké ohromné chciplé ještěrky, a jiné podobné scény. V té chvíli jsem si vůbec nebyl jistý, nejsem-li praštěný sám.“

Jinnarin se rozchichotala, Jatu se rozříčel a rovněž Aylis se dala do smíchu. K veselí se přidal i Aravan s Farrixem. Dokonce i Alamar se kdákavě rozchechtal.

Smáli se všichni, až na Bokara, který se tvářil ponuře. Když smích odezněl, postoupil Bokar do popředí.

„Pane Farrixi, musím vám položit zásadní otázku.“ Trhl palcem přes rameno k chodbě vedoucí k molu a řekl: „Kde jsou ti trollové?“

Farrix k němu vzhlédl a odpověděl: „No přece s Durlokem, veliteli Bokare, u vesel jeho černého korábu.“

XXXIII
Klamná hra
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

Bokar pohlédl na Aravana. „Kapitáne, teď, když už máme Farrixe, myslím, že odplujeme, a to rychle. Dřív než se Durlok se svými osmadvaceti trolly vrátí."

„Vy se těch trollů pořád obáváte, co, trpaslíku?" zasupěl Alamar. „Jak už jsem řekl, umím se s nimi vypořádat."

„Otče!" ozvala se přísně Aylis. „O tomhle jsme se už dohadovali. Postavit se osmadvaceti trollům je nad naše síly."

„Pchá!" opáčil Alamar.

Fanix vzhlédl k Aylis. „Jak víte, že je jich osmadvacet?"

„Spočítali jsme si jejich pelechy, pane Farrixi," odpověděl mu Bokar.

„Ach Bože," povzdechl si Farrix a obrátil ruce dlaněmi vzhůru, „to ale ode mne bylo hloupé."

„Je jich dvacet osm, ne?" zeptal se Jatu.

Pyska přikývl. „Ano. A patnáct ruchů a také čtyři lokové."

„Patnáct ruchů!" vykřikla Jinnarin. „Ale my jsme napočítali šestnáct slamníků."

„Jeden je po smrti," odpověděl Farrix. „Zabil ho-"

„Argh!" zavrčel Bokar. „Cožpak úkhsové a hrôksové, ti představují malou hrozbu, ale trollové, to je jiná."

„Kapitáne," zahřímal Jatu, „Bokar má pravdu. Měli bychom odplout a hned."

„Ne!" vyštěkl Alamar. „Pokud teď odplujeme, až Durlok zjistí, že je pyska fuč a uvidí mrtvého gargona rozsekaného a zakrváceného na podlaze svého dómu, pozná, že jsme tu byli. Upláchne, najde si nějakou novou skrýš a my se za ním zase potáhneme tisíciletí. A on mezitím bude provozovat ty své odporné obyčeje... masakrovat nevinné, aby získal moc... vše pro nic dobrého."

Farrixova tvář se zploštila a odkrivila. „Alamar má pravdu, víte. ... myslím, o těch obyčejích. Durlok je zrůda."

Stařec živě pokyvoval, pak se otočil a ukázal na cestičku vzniklou z rozházených písemností, která z křišťálového dómu směřovala do laboratoře. „Byl jsem v té jeho pracovně a prohlížel si ty jeho tlusté svazky, svitky... bylo to ve chvíli, kdy sem spadl ten gargon. Jatu na mě zavolal a tak jsem přiběhl."

Přistoupil k jedné z listin, zvedl ji a napráhl s ní ruku vysoko před sebou. „Tohle jsou hrůzy Černého mága. Jde o odporné příšerné věci plné děsivých obyčejů a znesvěcených svátostí... neblahých, zlovolných ohavností. A všechny jsou zasvěceny shromažďování moci nad ostatními, jsou vyjádřením převahy, ničení svobodné vůle. Jde o oslavu Gyphonovy nadvlády."

Zmuchlal ten papyrus a odhodil. „Já říkám ne. Nedopustím, aby byl na svět vypuštěn takový satanáš. Jestli tu budu muset zůstat sám, nechť se tak stane."

„Ale otče," zaprotetovala Aylis, „nemůžeš přece doufat, že porazíš Černého mága a armádu trollů navíc. Vraťme se raději na Rwn a dejme dohromady potřeb-

nou pomoc. Durlokova stopa zůstane horká a my budeme mít k jeho pronásledování k dispozici ty nejlepší věštkyně a věštce. Právě ti budou mít sílu k prolomení jeho obrany a nalezení jeho esence."

„Bude to tak, *chieran*?“ zeptal se Aravan. „Neztrácíme tak příležitost zbavit takové zrůdy svět?“

Aylis přikývla. „Ano, drahý. Teď, když máme něco z jeho osobních věcí, víme, kde začít.“

„Ale počkejte!“ vykřikla Jinnarin. „Pokud je k tomu třeba pouze tohle, nemohli jste se už dříve pustit po jeho stopách do minulosti, do doby, kdy přešel z Vadarie? Začít ho hledat na nějakém známém místě?“

Aylis zavrtěla hlavou. „I když jsme věděli, kde bychom po něm měli začít pátrat, postrádali jsme cokoli z jeho osobních věcí, neměli jsme nic, co by prostupovala jeho esence. To, co nevzal s sebou, zničil před útekem.“ Aylis ukázala k pracovně Černého mága. „Ale nyní máme takových věcí hodně, je z čeho vybírat, všechno prosycuje jeho osobní <ohěň>.“

Aravan pohlédl na Alamara. „Je to tak, mágu Alamare?“

Alamar se rozhlédl, jako by hledal spojence, ale všichni se tvářili zachmuřeně a vyčkávali. Konečně povzdychl a ramena mu sklesla. „Na ty věštce a věštkyně jsem zapomněl... ano, je to pravda.“

Aravan přelétl pohledem každého z přítomných. „Odplujeme, a to rychle, protože já nehodlám vystavovat životy všech nebezpečí jen kvůli tomu, aby se jeden stařec mohl pomstít. Ale až budeme k boji způsobilí, vrátíme se, na to vám dávám své slovo.“

Alamar zaskřípal zuby. „Uvědomte si, elfe, že úprkem s ohonem mezi nohama odsuzujete k smrti další nevinné.“

Aravanův pohled byl ocelově chladný. „Snad, mágu Alamare. Ale až shromáždíme potřebnou pomoc, likvidaci té zrůdy zajistíme s určitostí. Kdybychom si počínali jinak, postarali bychom se jen o vlastní nezdar a Durlokovi bychom tak poskytli volnou ruku.“

Farrix se pěstičkou udeřil do maličké dlaně. „Ano! Durloka je nezbytné zastavit, a já bych si tím byl raději jistý, než abych litoval.“

Alamar tvrdohlavě vysunul bradu, ale Aylis k němu přistoupila, objala ho a zašeptala: „Otče, Farrix má pravdu. Aravanův návrh je nejlepším řešením. Vím to a ty rovněž. Ale i kdybys smýšlel jinak, je tu stále slib, který jsi mi dal... že se vrátíš na Rwn, až se Farrix najde... a já tě nyní prosím, abys mu dostál.“

Alamar dlouhou chvíli setrval v její náruči toporně a s pažemi svěšenými podél boků, aniž by její objetí opětoval. Ale nakonec trhaně přikývl, poplácal dceru po zádech a řekl: „Dobrá, dcero, ať je po tvém i Aravanově.“ Aylis váhavě ustoupila a zadívala se mu do tváře... usmál se na ni, ale jeho pohledu ten úsměv nedosáhl. Znovu vysunul bradu, podíval se na Aravana, mávl rukou k laboratoři a prohlásil: „Ale neodplujeme, dokud tahle bezbožná zaklínadla, epištoly trýzně, katechizmy bolesti či bible utrpení nespálím na popel!“ Otočil se na patě a vydal se znovu k laboratoři.

Aylis přistoupila k Aravanovi. „Půjdu sním a postarám se, abychom z Durlokovy esence něco uchovali.“

Aravan přikývl. „Půjdu s tebou, *chieran*."

„Jdeme také," řekla Jinnarin v okamžiku, kdy spolu s Farrixem seskakovali z křišťálového kvádru s Ruxem za patami. Jatu letmo pohlédl na Bokara, který pokrčil rameny. Všichni se vydali za Alamarem do Durlokova brlohu a Bokar cestou sbíral listiny rozptýlené po podlaze.

Jatu pokynul rukou směrem k průchodu vedoucímu dále do nitra. „A co s tím pokladem, kapitáne?"

„Necháme ho tady, Jatu," odpověděl Aravan. „Nic takového nepotřebujeme a pak, nechci na zpáteční cestě zatěžovat naše malá plavidla."

„To ten poklad chcete Durlokovu nechat?" zeptal se Farrix. „Zneužije ho ke svým nekalým záměrům."

Ted' se na Aravana zadívala Jinnarin. „Mohli bychom ho svrhnout do moře."

Bokar zavrtěl hlavou. „Jsou toho spousty, paní Jinnarin, hotový Dračí poklad. Zabralo by spoustu času, než bychom to všechno svrhli do moře. Ale pokud to neuděláme, stane se přesně to, co říká pan Farrix. Durlok pokladu zneužije ke svým nekalým cílům."

Alamar, který právě házel svitky a tlusté spisy na hromadu, vykřikl: „Pchá! Stojí-li za Durlokem mizeráci, nemá s obstaráváním drahocenností žádné potíže. Příležitost k drancování a plenění jim dokáže vždycky poskytnout. Anebo dokonce i možnost k těžbě drahých kamenů a surovin."

„Hledání drahokamů či drahých kovů v zemi není tak snadný úkol," zabručel Bokar.

Alamar se otočil a nakvašeně na trpaslíka pohlédl. „Hah! Pro mága je to hračka."

Bokar sice pozvedl obočí, ale neřekl nic a znovu se pustil do vršení listin, svitků a jiných písemností na rostoucí hromadu.

Farrix se obrátil k Aylis. „Dovedou-li mágové snadno nacházet věci, inu, nemohla byste mi najít můj luk? Durlok si ho odnesl a někam ho založil. Rád bych ho zase získal zpět."

Aylis se usmála. „V tomhle vám snad mohu pomoci, Farrixi. Jinnarin, půjčila byste mi svůj?"

Pyska jí podala svůj malinký luk. „*Iveni simile*," zamumlala vědma. Začala se soustředěně otáčet na místě a rozhlížet, jako by hledala, až se konečně zvolna rozešla chodbou k Durlokově ložnici. Aravan kráčet vedle ní a těšně za ní párek pysků. Za nimi šel Jatu s chábkurskou lucernou. Aylis prošla ložnicí a každý její příští krok byl jistější než předchozí. Vstoupila do místnosti s poklady a rychle přistoupila k nakupené hromadě, z níž zvedla obdobu Jinnarinina luku. Obrátila se a sklonila se k Farrixovi. „Váš luk, maličký," řekla s úsměvem a krátce pohlédla na Aravana.

Farrix se rozzářil, ale vzápětí natáhl krk a zadíval se do třpytící se hromady. „Uh, nevidíte někde také mé šípy?"

Aylis mlčky natáhla ruku k Jinnarin. „Dejte pozor," řekla pyska, jak od vědmy přebírala svůj luk a současně jí podávala jeden z titěrných šípů.

„*Iveni simile*," řekla tiše. Nejdrív se otočila k Jinnarin, protože maličká pyska měla u pasu toulec s dalšími šípy. Ale pak zamumlala „*Aliter*“ a opět se otočila. Po krátké chvíli vešla znovu do Durlokovy laboratoře, v níž Bokar s Alamarem stále

kupili na hromadu nejružnější písemnosti. Farrixovy šípy objevila v jedné ze zásuvek. Když mu maličký toulec předávala, zvázněla a zavrtěla hlavou. „Myslím, že je zde Durlok uchovával k rozboru. Byl by to smutný den, kdyby se Černému mágovi tajemství vašeho šípového jezu podařilo zjistit.“

„Ovšem,“ odpověděl Farrix, „proto o něm s nikým nikdy nemluvíme.“

Při těch slovech Jinnarin letmo pohlédla na Alamara, ale stařec si pro sebe cosi brumlal a neslyšel.

Aylis se zahleděla na hromadu tlustých svazků, svitků, časopisů, knih a listin. „Ach Bože, musíme to všechno spálit, otče?“ zeptala se. „Chci říci, že jsem si vždycky všech písemných záznamů kvůli vědění, jež je v nich obsaženo, velmi vážila, ať už vzácného nebo prostého. Jsi si jistý, že nezničíme něco, co by se v budoucnosti mohlo ukázat jako užitečné?“

Alamar ustal v práci a zahleděl se na hromadu. „Nejsem, dcero. Ale vím, že spousta z těchto písemností je ve společném jazyce. Některé ve slůvkštině. Takové jazyky sice rozpoznám, ale žádným z nich nemluví, nečtu a ani nepíši. Mnohé z nich jsou ilustrované. Jiné nikoliv. Ale všechny ty ilustrované vyobrazují zrůdné obyčeje: vyvrhování, kastrace, pitvy, mučení, obřadní únosy a podobné hnusoty, vše za účelem odsávání energie, tím jsem si jistý. Jsou zde však rovněž písemnosti bez jakýchkoliv obrázků, tudíž není vyloučené, že zničíme i nenahraditelné znalosti... přesto se domnívám, že jde o vědomosti spojené s ničením a bořením a těch hodlám Durloka zbavit. Vzhledem ke kouzlům, které ty a ostatní věštkyně ovládáte, bys snadno mohla vyčíst, co zde stojí, ale na to, abys všechny tyhle písemnosti mohla prostudovat, ti nemůžeme poskytnout dost času. Kdybychom je mohli všechny sbalit a přepravit na Rwn, kde by se daly využít v boji proti Černému mágovi, udělal bych to a rád. Ale je jich tu spousta stejně jako pokladů. Jen by nás zatěžovaly. A proto je všechny zničím, aby je Durlok nemohl použít... všechny, až na tento,“ Alamar pozvedl do výšky jakousi černou knihu, „myslím, že lexikon Černého mága. Je to Durlokovo osobní vlastnictví, vidíš, má jeho <ohně>. Až budeme připraveni, pomůžte nám ho nalézt.“

„Máme-li tuhle knihu ušetřit, otče, pak navrhuji, aby si zni každý z nás vzal stránku. Kdyby některý z nás přišel o život, stále nám tak zůstane prostředek, podle něhož budeme moci Durloka vysledovat.“

„Ach,“ vydechl Alamar, „skvělý nápad.“ Vytrhl z lexikonu šest stránek a jednu z nich si nacpal za róbu. Pak každému rozdál po stránce, kromě Aylis, které podal zbytek knihy. „Tohle si vezmi ty, dcero. Až budeš mít příležitost, použij k rozluštění obsahu své věštecké schopnosti.“ Spokojeně se podíval po ostatních. Vynechal jen Bokara. Pokynul k hromadě papíru a řekl: „A teď už byste snad mohli skončit s tím lajdačením a přiložit ruku k dílu, abychom s tímhle mohli skoncovat.“

Písemné materiály z Durlokovy pracovny i ložnice byly rychle vyklizeny a navršeny na ohromnou hromadu. „Výborně,“ řekl konečně Alamar, „podpalme ji a pak odtud hodně rychle vypadněme.“

Zatímco se Jatu sklonil a chystal se hromadu papíru zapálit, dolehl z křišťálového dómu křik a vzápětí do pracovny vtrhl chákkurský válečník. Byl to Dett, jeden z hlídačů z pozorovatelný.

„Veliteli! Kapitáne!" ozval se naléhavě. „Koráb! Na jižním obzoru je černý koráb a míří tímhle směrem."

„Durluk!" vyhrkl Alamar. Ale pak mu v očích zablýsklo a za-mnul si rukama. „Výborně, výborně. K boji tedy nakonec přece jen dojde."

Jinnarin stála na parapetu u průzoru pozorovatelný a sledovala podvečerní připlouvání černé galéry, rázování jejích vesel, tmavé plachty skosené v takovém úhlu, aby zachycovaly západní vítr, a dlouhé stíny vrhané trupem a plachtovím v zapadajícím slunci. A zatímco koráb svižně brázdil bledavě zeleným mořem, srdce v prsou se jí silně rozbušilo, protože zpola očekávala, že každou chvíli uvidí, jak loď mizí a přes býlí a vlny vyrazí obrovský pavouk. Stiskla ruku Farrixovi a letmo na něj pohlédla... tvář měl bledou a zachmuřenou... poté se opět zahleděla na zvlněnou vodní hladinu, jejíž bledavá zeleň nabývala v zapadajícím slunci malachitového odstínu. *To je teprve podvečer? Zdá se, že jsme tu už věčnost.*

„Pět mil," odhadl Jatu.

Když černoch ustoupil stranou, vyhlédl průzorem zase Bokar a zabručel: „Jak proplouvá tím býlím? Vypadá to, že vůbec nezpomaluje. Mělký ponor? Zvláštní trup? Kouzlo? Čím to?"

„No tak, dovolte, ať se taky podívám," zasupěl Alamar. Starý mág obešel Ruxe a klestil si cestu kolem Aravana, Jatua a Bokara. „*Visus*" zahučel a vyhlédl ven. Při pohledu na vzdálenou galéru zbledl. „Adone!" vydechl a ramena mu poklesla. „Och Adone."

Aylis se teď přemístila vedle něj, rovněž vyvolala magické vidění a i ona se na koráb v dálce zahleděla. Zbledla a přes zaťaté zuby syčivě nasála dech. „Tolik <ohně>, otče. Tak nesmírné množství <ohně>."

Jinnarin pod nimi v hrůze silně stiskla Farrixovu ruku. Jeho opěťovaný stisk byl neméně pevný. „Nechápu... o čem to mluvíte, Aylis?" zeptala se.

Aylis jí odpověděla, aniž by z galéry spustila zrak. „Ten koráb září astrálním ohněm. Je-li to Durlukova loď, pak ho nemáme naději porazit. Snad by to nedokázali ani všichni mágové v říši Mithgar dohromady." Pohlédla na Aravana. „Na takovou <sílu> zaútočit nemůžeme, spíš musíme prchnout."

Ale Alamar jí znaveně odpověděl: „Nikoliv, dcero, nemůžeme doufat, že utečeme, aniž by si nás nevšíml."

„Kapitáne," ozval se Jatu, „můžeme se vrátit ke člunům, od-veslovat na opačný temný konec laguny a tam se skrýt. A po přistání galéry a jejím vyloďení nenápadně proklouznout ven."

„Takové místo, na němž bychom se před Durlukem mohli schovat, neexistuje," promluvil opět Alamar. „Až vstoupí do své laboratoře, použije odhalujícího zaklínadla, aby zjistil, zda je vše v takovém stavu, v jakém to zanechal. Zjistí tak rovněž, že jsme zlomili jeho moc nad Farrixem."

„Třeba bychom objevili únikovou cestu těmi větracími průduchy všude nad hlavou," poznamenal chraplavě Bokar.

Aravan zavrtěl hlavou. „To by byl nanejvýš dočasný únik."

„Ať už podnikneme cokoliv, musíme si pospíšet," zaduněl Jatu, „protože ta galé-

ra se s každým dalším záběrem vesel blíží."

„Nemůžeme nějak využít uskoku a lsti?" zeptal se Farrix. „Nějak je přelstít?"

„Přelstít osmadvacet trollů? Snad," zamumlal Bokar, „ale jak oklamat mága?"

Všichni upadli v mlčení a jeden po druhém pokukovali. Proti skaliskům dole zatím narážely vlny a z dálky se blížila galéra.

Alamar zhluboka nabral dech a nadutými tvářemi opět zvolna vydechl. „Jak přelstíte mága? Tohoto? Tohohle Černého mága? Někáký způsob možná existuje. Ale nejsem si jistý, zda mám dost <ohně>."

V očích Aylis se pojednou objevilo zděšení.

„Cože, otče? Co hodláš-?"

„Už jednou jsem ho porazil, dcero. Nedokáže na to zapomenout... nemůže zapomenout, že jsem to byl já, který," letmo pohlédl na Jinnarin a usmál se na ni, „který mu vypálil rybník."

Pak se otočil k Bokarovi. „Jestli selžu, trpaslíku, na trolly nedbejte. Raději všechny válečníky soustředte na zabití Durloka. Snad se ujme některá střela z kuše nebo rána sekýrou."

„Otče, nemůžeš přece-"

„Musím, dcero... a k tomu, abych ho přelstil, potřebuji tvou pomoc. Stoupni si těsně za mě... co nejtěsněji můžeš. Vy ostatní ustupte a setrvejte tak. Potřebuji se na své počínání plně soustředit."

Mezitím, co se Alamar otočil k průzoru a sbíral energii a Aylis se postavila těsně za něj, řekl Bokar cosi šeptem Aravanovi a po jeho přikývnutí se vydal do úzké chodby spolu s Arkem a Dettem. „Jde připravit přepad ze zálohy," oznámil Aravan tiše Jatuovi.

Černoch něco zabručel a pak šeptem odpověděl: „Půjdu sehnat námořníky a přidáme se k němu." Aniž by čekal na svolení, tiše se odkradl do průrvy za Bokarem.

Jinnarin s Farrixem začali sešplhávat z parapetu, ale Alamar zasyčel: „Ne, oba tam zůstaňte stát a postavte se za sebe. Durlok vás tak bude vnímat jako jednoho."

Farrix nakročil před Jinnarin a chtěl ji chránit vlastním tělem. „Ne, Farrixi," zvolala ale tlumeně Jinnarin, „ty jsi vyšší, neviděla bych přes tebe." Farrix se tedy s povzdechem vrátil za ni.

Alamar zvedl ruku a ukázal dolů na moře, do vzdálenosti asi sta yardů. „*Imago mei igitur in eo loco.*"

Jinnarin zalapala po dechu, protože se na moři, v místě, na něž Alamar ukazoval, náhle vztyčila obří postava hledící k jihu, směrem od ostrova, ve směru, z něhož připlouvala černá galéra. Přestože jí nemohla vidět do tváře, poznala, že jde o jakýsi prelud mága, protože měl stejné odění jako Alamar. Vystával do výšky asi sta stop a Jinnarin vytušila, že odpovídá mladšímu Alamarovu vydání, protože měl hnědé namísto bílé vlasy a pevné silné tělo, bez známek stařecké sešlosti.

„*Cande,*" řekl tiše a s námahou Alamar a postavu v soumraku nejprve olemovala přízračná záře, jež posléze jasně vzplála... a nabyla podoby hořícího titána na malachitově modrém moři.

Jinnann letmo vzhledla k Alamarovi, jemuž se na čele rosil pot. „*Imita me*" nezřetelně sykl hlasem rozechvělým úsilím. Aylis za ním byla bledá a v očích se jí

zračil děs.

„*Vox valida*," použil mág dalšího zaklínadla a jeho slova zněla spíše jako zaúpění. Rty měl úsilím stažené v úzkou čárku, po tvářích se mu řinul pot a Jinnarin připadalo, že jí stárne před očima. Chtělo se jí natáhnout ruku, nějak mu pomoci, ale nevěděla jak a uvědomovala si, že ať by se pokusila o cokoliv, spíše by to věci uškodila než prospělo.

Trpně přihlížela, jak s nesmírným úsilím natáhl a pozvedl paži a rukou ukázal kamsi do dále. Ústa se mu sice pohybovala jako při mluvení, ale žádný zvuk nedával. Zato za ní, zvenku, zahřměl nad temnějším mořem silný hlas:

„DURLOKU!" V té chvíli obří postava máchla rukou, jako by černý koráb zvala blíž.

„POJĎ STARÝ SOKU, JE NAČASE, ABYCHOM SE OPĚT UTKALI!"

Vesla poté ustala v záběrech, černý koráb zvolnil a vpřed ho teď unášel jen vítr.

Opět uplynula dlouhá chvíle. Ale pak najednou daleko na moři vyvstala gigantická postava, tahle oděná v temné róbě a osvětlená ponurým ohněm. „Někoho obětoval," poznamenal Farrix.

Jinnarin se k němu rychle ohlédl. Tvářil se zlostně a ruce mu zabloudily k šípům. Alamar za ním sice stál, ale třásl se na pokraji zhroucení a tvář měl snad ještě starší. Aylis ho objala, pozdvihovala a po tvářích jí stékaly slzy.

„VIDÍM, ŽE JSI PLN ČERSTVÉHO <OHNĚ> Z OMLAZENÍ," rozlehl se nad vlnami burácivý hlas.

Jinnann se prudce obrátila a vyhlédla ven. Na tu vzdálenost si sice jistá být nemohla, ale připadalo jí, že se táhlé ostré rysy přeludu Černého mága zkrivily v otevřeném úsměšku, který připomínal úsměv lebky.

„ZNIČIL JSEM TVÉHO GARGONA, DURLOKU, A OSVOBODIL PYSKU. JSI NA ŘADĚ," zvolal Alamarův přelud.

Tváří Durlokova přeludu se mihlo překvapení a malinko stočil hlavu, jako by nahlížel do jiných částí jeskynních prostor. Pak se opět zadíval na Alamarovu podobu a v okamžiku, kdy se zatvářil zlostně, připomínala jeho hlava lebku ještě víc. Neměla totiž vůbec žádné vlasy... a nad očima jí chybělo obočí.

„VÁŽNĚ SI MYSLÍŠ, ŽE JE PRO MĚ GARGON VÝZVOU?" zahřímala Alamarova podoba. „PCHÁ!"

Na to pozvedla Durlokova imitace ruku a vzápětí zní vyšlehl mocný blesk, ne na Alamarův přelud, ale na průzor v pozorovatelně.

„*Averte!*" zasyčela Aylis. Obrovský klikatý blesk udeřil do skály těsně pod šterbinou, rozbil se v oslepující zářivou tříšť, jež pronikala průzorem dovnitř, a ihned poté následovalo ohlušující zahřmění, jehož tlaková vlna mrštila Jinnarin s Farrixem o skálu a omráčila je.

Se zvoněním u ušíh nakročil Aravan k Aylis, ale ta zavrtěla hlavou a naznačila mu, aby zůstal na místě. Aravan se tedy začal natahovat, aby pomohl alespoň pyskům, kteří se už začínali hýbat, ale Aylis mu posunkem ruky opět naznačila, aby setrval na místě a ani v nejmenším se nepokoušel riskovat cokoliv, co by jejího otce mohlo rozptýlit. Elf se tedy stáhl nazpět k Ruxovi, který kňučel a krčil se strachy. Podřepí u něj a uklidňoval ho.

Jinnarin, které hučelo v uších, se snažila vzpamatovat potřásáním hlavy. Za ní se současně rozhýbával Farrix. Nezaostřeným pohledem vzhledla k Alamarovi, který se vzhledem k nepatrnému množství vlastního astrálního ohně, jenž se odčerpával i v té chvíli a stravoval už téměř jeho životní <ohně>, agonicky chvěl nesmírným úsilím o udržení tak mocného kouzla.

Jeho zářící podoba stála ale zpřímá a vysmívala se Durlokovi jehož imitace v dále zuřila.

„TOHLE JE TO NEJLEPŠÍ, CO DOKÁŽEŠ?“ zahřimal Alamarův přelud.

„BAH!“ zaburácela s úšklebkem Durlokova atrapa. „MOHL BYCH TĚ ROZMÁČKNOUT STEJNĚ SNADNO JAKO HMÝZ, ALAMARE ALE NEMÁM NA TENHLE NESMYSL KDY. MUSÍM SI STRÁDAT ENERGII, PROTOŽE JI BUDU POTŘEBOVAT K ODESLÁNÍ SVÉHO VELKÉHO SVATEBNÍHO DARU TVÝM SOUKMENOVČŮM, ALAMARE, ALE PAK, BUDEŠ-LI JEŠTĚ NAŽIVU...”

Durlokova atrapa náhle zmizela. Jinnarin mohla v soumračném šeru vidět, jak se vesla zvedají k záběru, ale tentokrát jedna strana veslovala vzad, kdežto opačná vpřed. Plachty se stáčely a galéra se obracela k odplutí. A zatímco Durlok opouštěl bitevní pole, přes palubu černého korábu cosi přelétlo.

„Jeho oběť,“ sykl přes zařaté zuby Farrix.

A v těsném prostoru hlídkového stanoviště pronesl Alamar tichým chraplavým hlasem „Dele.“ Jeho přelud se vytrácel ještě v okamžiku, kdy se mág v Aylisině náruči zhroutil. S plácem jeho křehkou tělesnou schránku spustila na skalnatou zem.

XXXIV
Chomáče
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„Alamare!“ vykřikla Jinnarin a seskočila od průzoru pozorovatelný. „Alamare!“

Mág ležel na skalnaté zemi, v útlém hrudníku mu při dýchání chřestilo a vypadal, jako by zestárnul o desítky let. Vlasy měl nyní řídké, pokožka na jeho tváři připomínala průsvitný pergamen pokrytý hnědými skvrnami. Aylis vedle něj klečela a plakala. Aravan poklekl, přiložil mu na prsa ucho a po chvíli řekl: „Tep je nitkovitý.“

„Musíme ho přepravit na Rwn,“ ucedila Aylis, „do Vadarie. Vyčerpal skoro všechny svůj <ohně>. Tohle kouzlo bylo nadměrně velké. Příliš náročné...“

Naproti Aylis s Aravane stáli vedle sebe Farrix s Jinnarin. Farrix paží objímal Jinnarin kolem ramen. Oba se tvářili nešťastně. Cítili se bezmocní, že nemohou pomoci. Rux přestal rozčileně přecházet a vydal se s čenichem u země k oběma pyskům. Pokoušel se nějak rozptýlit.

Aravan vzlédl od starce. „Jinnarin, najděte Jatua s Bokarem. Povězte jim, co se stalo. Veliteli vyřídíte, že pro Alamara potřebujeme léčitele a nosítka, na nichž bychom ho přenesli k molo. A Jatu s námořníky ať přichystají čluny. Jakmile to bude bezpečné, odplujeme.“

Jinnarin, šťastná, že může něco udělat, potřásla hlavou, aby se zbavila slz, jež jí zalévaly oči, vyšvihla se na Ruxe a vzápětí se rychle vzdálili. Aravan pohlédl na Farrixe. „Sledujte tu černou galéru. Byl bych nerad, kdyby se Durlok vrátil bez našeho vědomí.“

Když Koban s Relkem složili nosítka na molo, Alamarovy oči se zachvěly a otevřely. Pokusil se neúspěšně zvednout. Jamie se nad ním sklonil. „No táák, mágu Alamare, neměl byste chtít vstát-“

Alamar vztáhl ruku, chňapl ho za košili, s překvapivou silou si ho přitáhl k sobě a cosi nesrozumitelně zadrmlol. Hlas se mu v rezonujícím šumění mořského příboje v jeskyni téměř ztrácel. Poté znovu omdlel.

K nosítkům si přidřepł Bokar. „Co říkal?“

„Povídal, zapalte ty papíry, veliteli. Říkal, zapalte ty papíry.“

Bokar poklekla i když nevěděł, zda ho Alamar může slyšet, promluvil k němu: „Právě v tuhle chvíli Jatu ten oheň rozdělává. Ty písemnosti spáleny budou.“

Jeden člun přimanévrovali ke schůdkům u mola a nosítka snesli až k němu. Alamara přenesli do člunu a položili ho na předem připravené lůžko. Burák, jeden z chãkurských bojovníků, sestoupil do člunu k němu. Měl na starého mága dohlížet a podávat mu veškeré bylinkové lektvary, které by snad mohly pomoci, a které při sobě měli. I když ranhojičem nebyl, spolu s dalšími třemi ve válečné družině byl vyškolen v ošetřování válečných poranění a neduhů. Alamara provázel jako ze všech nejkrušnější.

Mezitím, co za ním do člunu sestupovali a svá místa zaujímali chãkurští veslaři,

rozezněl se z chodby za nimi nad vlnami pronikavý hvizd a po dlouhé chvíli se z její temnoty vynořili Jatu a Farrix s Jinnarin, kteří jeli společně na Ruxovi.

Aravan vzhlédl k Jatuovi. „Hoří, kapitáne," oznámil černochoch. „Durlokovy písemnosti jsou podpáleny."

Farrix s Jinnarin drželi ještě před krátkou chvílí hlídku v pozorovatelně, a proto když Farrix sesedl, pohlédl na elfa. „Černá galéra je nyní už za obzorem. Odplutí je tedy bezpečné."

Všichni se rychle nalodili, Farrix společně s Jinnarin a Ruxem, takže už zakrátko propluli jeskynním průlivem od laguny a vynořili se v nočním vzduchu. Na nebi zářily hvězdy jihu a nízko na západě visel tenký srpek měsíční čtvrti.

Do jihozápadního větru byly vztyčeny plachty a čluny s plochým dnem zamířily ponuře temnou vodou přímo k západu. Proplouvaly podél jižních skalnatých valů ostrova, který se neurčitě rýsoval opodál na pravoboku. Urazili asi míli bez jakékoliv překážky v cestě a posléze konečně dospěli k zelené cloně spadající do hlubin. Do havlinek byla zasazena vesla a využívána při další obtížné plavbě zarostlou vodou plnou vraků a přilnavého býlí.

„Kěž bychom tu měli naši želvu,"-zamumlala Jinnarin, zatímco trpaslíci zabírali vesly vzdouvající se vodou.

„Želvu?" zeptal se Farrix a stočil k ní tážavý pohled.

„Přivlekla nás sem."

„Želvu?"

„Byla obrovská, snad bys mohl říci, že obryně. Všechny tyhle čluny vlekla za sebou."

„Ha!" vybafl Farrix. „To tedy muselo být něco. Ale pověz mi, drahá, jak jste k ní jen přišli... k téhle obludné želvě?"

„Přivedly ji s sebou Děti moře, ale ty jí říkaly... och... nedovedu to vyslovit... ale bylo to něco jako tok'th'tik'rix. Tak či onak, byla to ohromná želva."

Farrix vykulil očka. „Děti moře! Ty ses setkala s nějakými Děti moře? Och, Jinnarin, tohle si musím poslechnout. A vlastně, pověz mi všechno, všecičko, co se přihodilo od té doby, co jsem tě viděl naposledy."

„Dobře, Farrixi. Já nejdřív a ty potom. Víš, chci říci, že jsme se tě něco nahledali. Procestovali jsme půl světa, abychom tě našli. Jen bych se ráda dozvěděla, jak ses dostal do té kaše, ve které jsme tě nakonec objevili, a pak také, jakou úlohu v tomhle všem hraje Durlok, co má za lubem a"

Farrix jí s úsměvem položil prst na rty, aby tak zarazil příval jejích slov. „Ty ses, zlato, ani trochu nezměnila, a za to tě mám rád. A pokud jde o Durloka," zvažněl a v očích se mu objevil ponurý výraz, „o tom si promluvíme později, až vypovíš svůj příběh."

Jinnarin přikývla a zhluboka nabrala dech: „Kde bych měla začít? Počkej, už vím... od začátku, jak mi bylo kdysi řečeno." Na chvíli se odmlčela, aby posbírala myšlenky, a poté se plynule rozpovídala: „Inu, po obdržení tvého vzkazu, toho, cos poslal po Rhuovi, to jsem se ještě nebála. Strach jsem začala mít až od té doby, co se mi začaly zdát ty sny. Tehdy jsem zašla za Alamarem... za mágem Alamarem..."

Čluny se svíravým býlím pracně probíjely k západu a cestou míjely starobylé kóráby zaplavené vodou a uvězněné ve Velkém víru. Na dně jednoho z člunů se oba pyskové zády opírali o spícího lišáka... a Jinnarin pokračovala ve svém vyprávění.

Svítání zastihlo čluny plachtit k západu. Plavidla s malým ponorem a plochým dnem nad býlím sotva klouzala. Příležitostně malá flotila narážela na úseky, kterými se museli trpaslíci proveslovávat. Občas některý z námořníků zvedal příčné veslo nad vodu a zbavoval ho zelené mechovky. Rozbřesk zastihl Jinnarin s Farrixem ve spánku, v němž se vzájemně objímali, ale když Jamie překročil lišáka a ten změnil polohu, oba pysky to probudilo.

Jamie vystřídal u kormidelního vesla Lorka a zahleděl se na ostatní čluny. Aravanův plul jako první a ostatní v jedné řadě za ním... druhý byl Bokarův, pak Ayli-sin, následoval Alamarův, po něm člun Jinnarin s Farrixem, za nimi Kelekův a celou řadu uzavíral Jatuův člun.

Zatímco Relk připravoval porce jídla k snídani, podíval se Farrix letmo k vycházejícímu slunci. „Plavíme se podle hrubého odhadu?“ zeptal se Jamieho.

Námořník se zasmál. „Depák, pane Farrix. Kapitán Aravan nepotřebuje ani žádný astroláb. Víte, von je elf a nejlepší navigátor ze všech. Podle hrubého vodhadu! Dyž je schopnej vidět slunce nebo hvězdy, vo hrubej vodhad se nejedná.“

„Och, podívejte!“ vykřikla Jinnarin a sevřela Farrixovi ruku. „Alamar, sedá si!“

V člunu před nimi se na přídi čelem k nim posadil starý mág. Vítr mu profukoval prameny bílých vlasů a jeho křehké ruce křečovitě svíraly postranice. Byl bledý a strhaný. Vyhlížel hodně staře. Jinnarin pohlédla na Farrixe a v očích měla slzy.

Jamie se zahleděl do člunu před sebou. „Jejda, to je ale změna! No, dyž sem na mága Alamara kouknul poprvý, bejval bych mu řek tak kolem sedumdesátky. Ale teď se těře jako devadesátiletý člověk.“

Jinnarin k němu vzhledla. „Och, Jamie, ale on není člověk. Je to mág, a proto je mu mnohem víc než devadesát. Podle toho, co jsem vyrozuměla, je ve skutečnosti stár tisíce let. Mágové ale mohou své mládí vyčerpát a pak ho znovu nabývat.“

„A jakpak to přídě, pani Jinnarin?“

„Když nečarují, Jamie, vůbec nestárnou. Ale provedou-li nějaké kouzlo, odčerpává jim jejich mladost a energii... čím větší kouzlo, tím větší ztráta. A Alamar udělal nesmírně velké kouzlo, aby Durloka oklamal. Skoro ho to stálo život.“

„Durlok čaruje a nestárne,“ zamumlal Farrix.

„To proto, že je Černý mág a okrádá o mládí ostatní. Alamar mi vyprávěl, že astrální oheň lze vysávat z takových, kteří jsou v nějaké velké citové nouzi. Černí mágové tohle provádějí podobně jako upíři sající krev. Protože vyžívají z mládí jiných, vlastní mládí nevyčerpávají.“

„Hmm,“ zamyšleně zahučel Jamie a pak se zeptal: „Ale jakpak se teda mágové omlazují?“

„Alamar říká, že musí velice dlouho odpočívat. Vůbec nekouzlít. Říká také, že v říši Mithgar to trvá věky, kdežto ve světě mágů, ve Vadarii, to probíhá mnohem rychleji.“ Jinnarin si rychle pohledem našla křehkou Alamarovu schránku ve člunu

před nimi. „Ach, ty vlastně, Farrixi, ani nevíš, že právě kvůli tomuhle se musíme vrátit na Rwn... na tomhle ostrově je totiž jediný známý přechod do Vadarie a Alamar se zoufale nutně potřebuje vrátit domů."

Čluny plachtily ránem k západu mezi uvízlými zpola potopenými vraky. Syrový vítr neustále měnil směr. Vířil od jihozápadu k západu a oteploval se. Nakonec se ustálil a vál přímo od severu, přímo od vysoko stojícího slunce na severu.

„Ha!" zajásal Jamie. „Esi vítr vydrží za zádí, je tohle poslední křižování."

„Ale ne poslední veslování," zabručel Tolar při ukládání vesla do člunu a pokynul hlavou ve směru Aravanova člunu, na kterém trpaslíci zápolili u vesel s býlím.

Jak trpaslíci skládali vesla, zastínil si Farrix oči a zahleděl se na jeden z vraků vzdálený asi míli v severním směru.

„Povídám, Jinnarin, co myslíš, že by mohlo být na těch lodích? Jaké náklady? Jaké zajímavě tvarované nástroje? Jaká tajemství a divy?"

Jinnarin, která se v duchu vrátila k noci, v níž spatřila vrak žhnoucí čarodějným zeleným ohněm, se zachvěla. „Nevím, drahý, a myslím, že ani vědět nechci. Víím ale, že některé z těchto lodních vraků vyvolávají ochlazování Aravanova talismanu."

„A tím myslíš...?"

„Tím myslím, že na nich číhá něco smrtelně nebezpečného."

„Smrtelně nebezpečného?" Farrix se na ni rychle podíval a znovu se zahleděl na vzdálený vrak.

„Čarodějky, nebožtíci, vampýři a podobné bytosti?"

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Nevím, drahý. Jen to, že jde o smrtelné nebezpečí."

Farrix si povzdychl. „Stejně bych rád věděl, co na těch lodích je. A pak, podle té Durlokovy pokladnice se zdá, že už oběti Velkého víru vyraboval."

Tváří mu přelétlo zachmuření. „Ano, drahá. On opravdu využívá Víru k lapání obětí, ale především, více než o náklad se mu jedná o lidi."

Jinnarin schýlila hlavu k rameni a na svého chotě se zahleděla. Po chvíli řekla: „Nu, Farrixi, připadá mi, jako by tohle všechno směřovalo k tvému vyprávění. Víím, že se ti na ty nepřijemné chvíle moc vzpomínat nechce, ale myslím, že musíš. Potřebujeme vědět, co Durlok chystá, aby ho mohli mágové z Rwnu zadržet. Aby ho mohli zastavit, než provede nějakou další ohavnost."

Pod vlivem bezmoci zaťal Farrix ruce v pěsti. „Ale to je právě ono, Jinnarin... já totiž *netuším*, co má Durlok za lubem! Ale, že se jedná o nějakou ohavnost... inu, to je zřejmě i bez řečí. Oč jde konkrétně, to sakra nevím! Ani kdybys mě páčila, žádné vodítko ze mě nevymámíš!"

„I když nevím," ozvala se Jinnarin, „zda mohu či nemohu pomoci, vypověz mi svůj příběh a pak uvidíme. A jak říká Alamar, vezmi to od začátku, což je v tomhle případě myslím ta chvíle, kdy jste s Rhuem opustili náš domov v Darda Glain."

Farrix přikývl, vzal si kousek křupavého sucharu, ukousl si sousto a zbytkem nakrmil Ruxe. Uvelebil se, přemítavě žvýkal a shromažďoval rozptýlené myšlenky. Nakonec sousto zapil vodou.

Zadíval se na Jinnarin a dal se do vyprávění: „Když jsem se na Rhuovi pustil za těmi chomáči, byla ještě zima..."

„Drahá, vydám se za těmi chomáči, abych zjistil, kam to padají.“

Farrix pohlédl na Jinnarin a všiml si náznaku smutku v jejich očích. Přesto se s jeho rozhodnutím pustit se za touhle bludičkou přízračného světla nepřela Naopak, přistoupila k němu, objala ho a políbila. Bylo mu sice trochu těžko u srdce, ale zase ne tak moc... byli totiž s Jinnarin svoji už po několik tisíciletí a zdálo se, že se za tu dobu s jeho 'vrtochy' smířila. Pískl na Rhua, vsedl na něj a vyrazil hvozdem Darda Glain k severovýchodu. Ryšavý lišák s černými tlapkami šlapal sněhem. Farrix se ohlédl a spatřil svou milovanou, jak stojí před dutinou stromu, který obývali, a mává mu na rozloučenou. Pak se opět odvrátil a pobídl Rhua do rychlého klusu, aby se ještě před setměním dostali co nejdál.

Projížděli mezi zimně oděnými stromy Darda Glain. Mířili do vnitrozemí kvůli obchvatu mořského ramena, jež jim stálo v přímé cestě na východ. Darda Glain, který ze tří stran obklopuje voda, je starobylý les, jenž se napříč, od východu na západ, prostírá na vzdálenost přibližně čtyřiceti mil a od severu k jihu pak na padesát mil. Zaujímá celý výběžek souše vyčnívající do moře v oblasti jižní hranice Rwnu, jež bývá v létě sužována mrholivými přeháňkami a v zimě zase vířícím sněhem. Tyto srážky, jež zde dopadají na úrodnou jílovkou půdu, přihání vítr od Westonského oceánu. Jinnarin s Farrixem, kteří se uzavírali přede všemi s výjimkou Skrytých, žili poblíže středu Darda Glain, ale čas od času se přemísťovali k okrajovým hranicím, aby tam, přišla-li na ně řada, střežili.

Farrix však nyní směřoval od srdce hvozdů zcela dobrovolně a opět nešlo o Povinnost, jež by ho podněcovala, nýbrž naopak o Zvědavost, jejíž nehlasné volání ho na cestu po starodávném ostrovu Rwnu přivábilo.

Ostrov Rwn měl zhruba kruhový tvar a až na mořské rameno či poloostrov vyčnívající do moře se v jakémkoliv směru rozpínal do vzdálenosti sto padesáti mil. Asi po padesáti milích cesty oklikou do vnitrozemí se ostrovní terén ve střední oblasti zvedal v podobě drsných křivolakých skalních vrchů a srázných pahorků. Na severu se táhly pobřežní pláně porostlé křovisky a ošlehávané syrovými severními větry. Travnaté úseky zde jen zřídka tečkovaly větrem pokřivené stromy a nízké borové mláží. Tyto planiny osidlovala jen hrstka lidských obyvatel. Na jihu, východě a západě byly ostrovní okraje pohostinnější, i když stejně řídké zalidněné... s výjimkou Darda Glain na jihu, v němž přebývali Skrytí, a pak Kairnského poloostrova na západě, na němž se na vzdáleném západním okraji prostíralo Zvonkové město. Od něj se na východ, až ke starobylému obrannému valu Kairnské zdi vzdálené od města asi pětadvacet mil, táhla celou svou rozlohou zvlněná obdělávaná krajina.

Právě po tomto ostrově se jižním cípem hvozdů Darda Glain pohyboval pyska na lišáku a poháněn vpřed šepící se oblohou směřoval k severovýchodu.

V cestě k severovýchodu neustávali ani po oba následující dny, až se z Darda Glain konečně vynořili u břehu Rwnského jezera. Od pobřežní čáry se táhl led, ale střed jezera zamrzlý nebyl. Nezamrzlá byla rovněž řeka, která vytékala z jeho jižního cípu a směřovala dál k moři. Když Farrix zklamaně zjistil, že tuhle širokou rozlohu překročit nemohou, stočil Rhua k severu. Měl v úmyslu objet nejzazší cíp jezera

a odtud pak zamířit k východu. Příští dva dny tedy putovali podél západního pobřeží Rwnského jezera o délce patnácti mil, i když cesta, kterou cupital Rhu, počet mil ještě zvyšovala. Když dospěli k přítokům stékajícím z Rwnských vrchů, dali se proti proudu, aby se poohlédli po nějakých možnostech přechodů. Občas přebíhali po ledě, jindy toky překračovali po kmenech stromů, které přes ně padly, a asi dvakrát museli ledové proudy vody přeplavat. Když se v takových případech ocitli na protějším břehu, rozdělal Farrix pokaždé oheň, aby se zahřáli a osušili.

Konečně pátého dne, po dosažení nejsevernějšího výběžku jezera, se uprostřed sněhové vánice stočili k východu. Dále se proplétali přes úpatí vrchů a kdykoliv to šlo, odchylovali se poněkud k jihu, protože Farrix mířil k mysu, jenž se prostírá asi sto mil přímo na východ od Darda Glain. Po pěti dnech, devět dní poté, co se vydali na cestu, ke vzdálenému mysu, jenž Westonský oceán přehlíží u jihovýchodního okraje ostrova, konečně dospěli.

Rhu vyhledal malou sluj, v níž se zabydleli, a Farrix lišáka vypustil, aby ulovil něco k snědku. Téhož večera se na nebi objevila polární záře, oddělil se zní jeden chomáč a snesl se do moře... hned za obzorem! *Zatraceně.*

Farrix, sklíčený pomyšlením, že urazil tak dlouhou cestu, aniž by byl moudřejší než na počátku, začal stahovat drobná zvířátka, která si Rhu lovil k obživě. Byli to myši, zajíci, lasičky a podobní tvorové. Lišák tomu bez námitek přihlížel, protože srst mu stejně nechutnala. A Farrix vyhledal vrbu a nařezal z ní proutí na stavbu kostry člunu, třebaže spíš zašpičatlejší než oblé, kterou dohromady svázal řemínky. Kostru pak potáhl houněmi ze sešitých kůže, včetně jedné poddajné a s otvorem uprostřed, do něhož by mohl zasunout nohy a poté si ho těsně stáhnout kolem pasu, aby byl vnitřek člunu pro vodu nepropustný. Všechny spáry zatmelil smolou z borových šišek, které všude posévaly zem, a pak s nimi zatopil. Za šestnáct dní člun úspěšně dokončil... ale ještě dva dny předtím se za obzor do moře snesl další chomáč.

„Hrom do toho! Vždyť já ještě nejsem hotový!“ vykřikl a zatřepal na vzdálenou zář přestíčkou.

O dva dny později složil vedle koženého člunu dvě vyřezaná oboustranná pádla, zahleděl se na nebe a prohlásil: „Teď! Teď jsem přichystaný!“

Pak se dal do prohlížení deníku, poznámek, které si zaznamenával už od prvního spatření chomáčů. Současně přitom sobě a Rhuovi mumlal: „Někdy je nebe zatažené. Jindy ho zase neosvětluje polární záře. Ale každých čtrnáct dní, je-li obloha jasná a záře svítí, pak chomáče slétají k východu jako podle nějakého rozvrhu. Ach, Rhu, hochu, bude-li jasno a moře dovolí, vydám se na ně ve svém maličkém člunu.“

Dny pomalu ubíhaly, ale Rhu s Farrixem pořád něco nacházeli, co jim zaměstnávalo čas. Lišák lovil, pospával, anebo, s jistou obavou pozoroval, jak Farrix zkouší svůj člun na moři, jak se učí pádlovat a také jak maličké plavidlo překotit dnem vzhůru a opět se dostat nad hladinu, přičemž pokaždé, když se z vody s cákáním a smíchem vynořil, Rhu stál na břehu, štekál a už už se do moře chystal vrhnout, aby svého pošetilého pána zachránil.

Čtrnáct dní po pádu posledního chomáče nadešel britký jasný úsvit. Farrix vytáhl svůj deník, pero, inkoust a napsal Jinnarin vzkaz.

Drahá,

jsem na okraji ostrova a ty chomáče se nepřestávají snášet kamsi za východní obzor Zdá se ale, že obloukem dopadají do moře blízko něj. Zhotovil jsem si malý korabl a chystám se vyplout trochu dál na moře, do míst, kam se zdají šplouchat, myslím, že těsně za obzorem.

Řekl jsem Rhuovi, aby chvíli, tak asi dva dny, počkal. Pokud se vrátí beze mne, budeš vědět, že jsem právě na další ze svých dobrodružných výprav.

S láskou,

Tvůj Farrix

Když vzkaz dopsal, složil do koženého člunu luk se šípy, trochu jídla a dvě kožené čutory s vodou.

V poledne uložil vzkaz do zvláštního pouzderka na Rhuově obojku a lišákovi přikázal, aby v souladu se svým výcvikem vyčkal po dobu dvou sluncí a poté se vydal domů. Věděl, že pokud se k Rhuovi vrátí dříve, bude moci příkaz vždycky odvolat.

Potom korabl spustil na vodu, vsoukal se do něj a sešněroval si otvor horního potahu těsně kolem pasu. Druhé pádlo měl uložené uvnitř člunu pro případ, že by první ztratil. Naposledy pohlédl na jasnou oblohu, křikl Rhuovi sbohem a pustil se vzdouvajícím se mořem.

O dvanáct hodin později a pod spoustou hvězd již poblíž nadiru, aniž by dosud zaplála polární záře, ustal Farrix značně daleko na moři v pádlování. Neměl vůbec žádnou představu, jak daleko se dostal, ale nedokázal zahlédnout žádnou část mysu už asi přes hodinu. Proto věděl, že se ocitl za obzorem, a že se tedy může nacházet někde poblíž místa, kam záhadně dopadají ty chomáče. Netušil ale, jak nesmírně ho to vyčerpá. Nepředpokládal, že by mohlo být pro někoho jeho tělesné stavby tak obtížné dopádlávat až za obzor. Pokaždé, když se ohlédl, byla pevnina stále v dohledu, sice poněkud zmenšená, ale pořád viditelná. Atak pádlovat nepřestával a noc se prohlubovala. Pevnina byla ve svitu hvězd stále vidět, atak pádlol stále dál... až se konečně po dlouhých klopotných hodinách ztratila docela.

Nízko po západním nebi se ubíral tenký měsíční srpek a svěží noční ovzduší zůstávalo jasné. Vyčerpaný Farrix složil hlavu na napjatý kožený potah a upřeně se zahleděl na severní oblohu.

Odpochinu si, ale jen chvíli, abych nabral síly, protože kdo ví, kdy a kam dopadne další chomáč, až se polární záře objeví? Možná, že budu muset pádlovat ještě dál. Ha! Vždyť přece vím, že až tohle skončí, budu muset zase odpádlávat k pobřeží.

Unavený pyska tedy ležel na koženém potahu svého člunu a podpíral si hlavu. Moře se mateřsky něžně vzdouvalo, ševalilo mu do ucha a po celou dobu s ním na svých prsou kolébalo.

„Yaarah!“ zařvalo něco, až se Farrix s trhnutím probudil, a ve stejném okamžiku se člunu chopilo nějaké obludné sevření, jež pysku přimáčklo ke koženému pota-

hu, špendlilo mu paže a věznilo ho. Reflexivně se zahalil stínovou clonou a i se člunem se změnil v černou skvrnu polapenou v drtivém stisku. Cośi ho i s lodkou zvedalo z vody podél jakési přízračné černé stěny, aniž by přestával zápolit, aniž by ustával ve snaze se uvolnit a chňapnout po luku se šípy uvnitř člunu. Pokoušel se dosáhnout na řemínky kolem pasu, aby je povolil, ale vzápětí jej obalila nějaká síť, takže se nemohl ani hnout... při tak silném stisku zvládal sotva dýchat. A jak s ním cośi smýkalo vzduchem, slyšel hlasy, které nepřestávaly tlachat, ale co vykřikovaly, říci nedokázal. Náhle drsně dopadl na zem a nějaký hlas zavřel: „Balaka!“... ale bylo to v řeči, kterou neznal. Rozhostilo se ticho. Protože nemohl otočit hlavou, nikoho neviděl, ale dokázal zaslechnout blížící se kroky.

Adone, dostali mě lidé!

Vzápětí se ale v jeho zorném poli objevila mohutná postava. Byla vysoká, věžovitá a tlemila se... *Och Adone! Kdepak lidé, ale troll! Chytil mě troll!*

Srdce v prsou mu bušilo jako kladivo a připadalo mu, že se mu dostává málo vzduchu.

Kroky nad ním a za ním se zastavily. Uběhla nějaká chvíle a pak se v tichu a sotva na pokraji jeho vidění zjevil lok a hned po něm ruch. *Mizeráci! Dostali mě mizeráci!* Rozum v hlavě na něj vřeštěl, aby prchl, ale nemohl se ani pohnout, k čemuž v nemalé míře přispívaly i jeho vlastní stažené řemínky.

„*Ópsi emoi dós!*“ zasyčel za ním nějaký hlas. Po něm zazněl chladný smích a zašeptání: „*Eórphne analótheti!*“ a vzápětí byla stínová clona, do níž se Farrix halil, ta tam.

„Aragh!“ zamručel překvapeně troll a blanité uši připomínající netopýří létací blány mu odstály. Křivoúdrych vypouklé oči a vykročil, ale vzápětí ho políčkem vrátil nazpět lok o lidské velikosti. Pak zazněl proud hrdelních slov, Farrixe sevřely drsné ruce, vymotaly ho ze sítě a vytrhly jej ze člunu, aniž by se lok, který to prováděl, unavoval s povolováním řemínku staženého kolem pyskova pasu.

V době, kdy sním všemožně pohazovali, si Farrix dokázal všimnout, že se ocitl na zádi nějaké lodi, na zadní palubě ohromného černého korábu s latinskými plachtami ve středu a na přídi. V dolních částech lemovaly obě strany lavice s vesly poháněné trolly. Sem tam cupitali ruchové a mezi nimi lokové. Neměl čas zahlédnout víc, protože lok, který ho pevně svíral, k němu přiblížil zakřivenou dýku, odřízl pádlo, které měl dosud připoutané k zápěstí a napřáhl s ním ruku k nějakému člověku. -Ne! To nebyl člověk, ale mág!

Jeho protáhlá strohá tvář byla těstovitě bílá a vyčníval z ní dlouhý úzký a skobovitě zahnutý nos. Jeho tenké bezkrévné rty se vítězoslavně rozšklebily a černé pronikavé oči mu tančily rozkoší. Na hlavě neměl vůbec žádné vlasy a chyběly mu dokonce i řasy a obočí. Oblečen byl v tmavé říze, byl vysoký a měl tenké drápotivě zahnuté prsty s ostrými černými nehty. V jedné ruce svíral dlouhou černou hůl.

„Ale, ale,“ promluvil tiše, „copak to tu máme? Šálí mě zrak, anebo jsme opravdu chytili pysku?“

„Pust'te mě, mágu!“ vyhrkl Farrix.

„Akahl! Ty tedy víš, že jsem mág.“

„Ovšem, že ano,“ odsekl Farrix. „Mám mezi mágy přátele.“

„Pchá! Jmenuj nějakého.“

„Alamar! Je to můj přítel.“

Farrix překvapilo, jak na jeho slova zareagoval. Nenávistně vypouklil oči, ústa mu zkřivil jakýsi škleb, nakročil vpřed a zvedl volnou pravou ruku jako pařát. Zlověstně se na ní zaleskly černé nehty přichystané sekat a bodat. Lok držící Farrix vykřikl hrůzou, prudce ucouvl a napřáhl s ním ruku, jako by byl maličkým štítem. Farrix zatajil dech, ale mág ruku v posledním okamžiku zastavil.

„Alamar,“ zasyčel přes zaťaté zuby, zatímco jeho nehty visely na vlásek od Farrix. „Copak ví?“

Farrix vytřeštil oči. „Co-?“

„Co ví?“ zaječel mág a udeřil spodkem hole o palubu.

„Jak bych to měl vědět?“ odpověděl Farrix.

„Ty totiž hledáš mě, špehu. Já jsem Alamarův trest. Jsem Durlok!“

„Špeh? Já nejsem žádný špeh. A o nikom, kdo by se jmenoval Durlok, jsem neslyšel.“

„Lžeš!“ zavrčel Durlok.

Otočil se k ruchovi, který stál opodál, a ukázal(na Farrixův člun. Hrdelními slovy úsečně udělil rozkazy.

Ruch obrátil člun dnem vzhůru a vytřepal z něj obsah: oboustranné pádlo, zásobu jídla, dvě maličké kožené čutory s vodou, titěrný luk a droboulinký toulce s maličkými šípy. A zatímco nahlížel do nitra člunu, aby se ujistil, že ho zcela vyprázdnil, druhý ruch vytáhl z toulce jeden ze šípů, prohlížel si ho, hlasitě se nad ním poškleboval a dotýkal se prstem jeho hrotu i přes Farrixův varovný výkřik. „Oooo,“ tlemil se ruch a tlama mu zela posměšným šklebem. Tropil si posměšky a choval se, jako by se bál. „Oooo.“ A znovu se píchl do prstu, ale tentokrát prudce ucukl, protože mu jím ostrý hrot projel. Vzápětí poté vyděšeně vypouklil oči a tlama se mu zaoblila vněmem hrůzném 'O'. Než se mrtev skácel na palubu, stačil ještě vzhlednout k Farrixovi.

Durlok popošel vpřed a shlédl na mrtvého ruchá. Opatrně z jeho prstů maličky šíp vytáhl a prohlížel si ho. Pak se zadíval na Farrix. „Úkladný vrah!“ vykřikl, oči se mu zaleskly nenávistí a pozvedl hůl jakoby k ráně.

Ale vzápětí se výraz jeho tváře proměnil. Přetvořil se v jakýsi škleb. Pozvedl šíp. „Ha! Ty si vážně myslíš, že by tohle účinkovalo proti mně? Pchá! Jsi blázen! A Alamar rovněž, když tě na tuhle bláhovou výpravu vyslal!“

„Skalga!“ dolehl k nim výkřik ze strážního koše na středním stožáru. „Skalga!“

Durlok se rychle otočil a zahleděl se na nebe. Vysoko na severní obloze se začínala třpytit polární záře. Zlostně se znovu zadíval na Farrix a zasyčel: „Tohle si, pysko, vyřídíme později.“ Pak zavrčel několik rozkazů a ruchové s loky se začali poslušně rozlézat. Ve chvíli, kdy dva ruchové přehazovali mrtvého druhu přes zábradlí, další od Durloka obezřetně převzal šíp a opatrně ho zasunul do toulce. Všechny Farrixovy věci byly poté znovu nastrkány do člunu a všechno kamsi odneseno. Pak se objevil jeden ruch, který s sebou přinášel cosi, co připomínalo ptačí klec. Do ní Farrix strčil a aby nemohl uniknout, zajistil za ním dvířka na zámek.

Klec pak zavěsil na čelní zábradlí záďové paluby a pyska byl zanechán bez po-

všimnutí.

Farrix mohl pozorovat, jak polární záře na nebi zesiluje a jak se její třpytivá clo-na vlní. Po palubách pod ním zatím cupitavě pobíhali mizeráci, jako by se mělo dít něco mimořádného. A zatímco Farrix přihlížel, byl z podpalubí pojednou vyvlečen nějaký člověk, muž, který něco nesmyslně blábolil, ječel a naříkal. Jeho paži nepřemožitelným stiskem svíral troll. Byl dovedčen na před korábu, kde už čekal Durlok. Při spatření mága muž vyjekl hrůzou, začal sebou zmítat, škubal sebou a marně se pokoušel uprchnout. Stáhli z něj šaty a hodili je přes palubu. Pak ho ječícího připoutali k ohromnému dřevěnému špalku. A z pánve plné řěřavých uhlíků vytáhl Durlok rozžhavené kleště. V jeho blízkosti postávali dva lokové. Jeden s černým kovovým soudkem a druhý s drsným pazourkovým nožem. A Durlok pozvedl doběla rozpálené kleště, natáhl se k muži a -

Farrix prudce odvrátil hlavu a pevně zavřel oči, protože na něco tak odporného se dívat nedokázal. Přitiskl si ruce na uši, ale i přesto mužův drásavý křik mohl slyšet. Bolestivé vyty neustávalo a na přídí docházelo k jedné odpornosti za druhou. A zatímco se na obloze stále víc rozjasňovala polární záře, zimním vzduchem pronikaly trýznivé výkřiky. Farrix v kleci všikal hrůzou, vzteky a odporem. Ječel na Durloka, aby přestal, ale ohyzdná prznění neustávala. A pak Durlok náhle chňapl po pazourkovém noži, pohroužil ho do mužova břicha, a jak mu šhubavými pohyby prořezával kůži, zároveň ho vyvrhoval. Skučení ustalo s posledním bolestivým výkřikem, když byl muž tak odporným způsobem odtržen od života... poté se rozhostilo naprosté ticho, bezzvучné, až na šumění mořských vln a tlumené pyskovo štkání.

A vtom tichu otevřel Durlok kovový soudek a vyndal zněj tmavý krystal. Dlouhý a ostrý. Pozvedl ho k nebi a zaměřil na samu záři. Současně nejasně zamumlal slovo <síly> připomínající nějaké podivné jméno.

Farrixovi se zježily vlasy na hlavě a paže se mu chvěly. A v tom se od polární záře oddělil veliký chomáč a začal padat do moře, klesal na koráb, k záhadnému krystalu, do něhož posléze vrazil s takovou silou, až se Durlok zapotácel vzad. Ale mág ten nápor zvládl překonat a nepřestával krystal svírat, zatímco blyštivé světlo hřmělo, plálo, žhnulo a oslepovalo zrak a krystal planul pohlcovaným světlem.

Ale stejně náhle, jako se běsnící třpyt objevil, tak opět zmizel, takže se nyní naopak zdálo, že se koráb pohroužil do naprosté tmy, i přesto, že hvězdy na nebi zářit nepřestávaly a ani moře pod ním se neustávalo vzdouvat.

A pyska, uzamčený v ptačí kleci na zádi korábu, do nastalého ticha naříkal a úpěl: „Ach Bože, ach Bože, ach Bože. U Adona, kéž bych býval nikdy nezjistil, kam ty chomáče dopadají.”

V následujících šesti týdnech se Durlokova černá galéra poháněna větrem a trolly u vesel plavila na severoseverovýchod k tholskému pobřeží a posléze v jihojiho-východním kursu směrem k Rwnu. Každou noc, kdy se objevila polární záře, provozoval Durlok své ohyzdnosti: obětoval dalšího člověka a stáhl do krystalu další chomáč.

V těch týdnech také vyhrožoval Farrixovi a sliboval mu, že ho bude mučit, že ho zabije a využije ke stažení jednoho chomáče. Ale pokaždé své sliby odkládal a pro-

hlašoval, že to neudělá proto, že je Farrix vražedným špehem rwnských mágů, zvláště Alamarův, a že on, Durlok, neučiní nic, co by k němu nějaké vědmě poskytlo vodítko, jako například právě Farrixovo mučení a smrt... ostatně Alamar s tím jistě počítal, že pysku zabije a tím k sobě některé vědmě, patrně Alamarově vlastní deři, jak se domýšlel, poskytne vodítko. Ale právě tomuhle se on vyhne. Naopak, bude všetečného pysku věznit do té doby, dokud pro něj nenalezne vhodné uplatnění, možná, že ho využije především k polapení těch, kteří ho proti němu nasadili. Tak se bude moci pomstít nejen mágům, kteří ho poslali do vyhnanství, ale zároveň i za hroznou křivdu, které se na něm dopustil Alamar. Tak, tak, pyska je užitečnější živý než mrtvý, o tom nemá nejmenších pochyb. Proto Farrix uvězněný v kleci a v péči jednoho rucha přestal Durlokovi jeho podezření vyvracet. Kdyby ho totiž přesvědčil, že špehem není, mohl by na něm Černý mág uplatnit své zvrhlosti už bez zábran.

Dvakrát Durlok vyslal své mizeráky k loupežným přepadům na pobřeží. Pokaždé se vrátili s vězni, s oběťmi pro jeho hrůzné rituály. Všechno to byli lidé z říše Mithgar, kteří se k jeho záměru hodili nejvíc. Farrix zjistil, že tenhle Durlok, Černý mág, jak sám připouštěl, postavený mimo zákon většinou mágstva, využívá jejich trýzně k posilování svých kouzel... A také, že uctívá Gyphona, a že tak jeho rituály slouží jaksi i tomuto účelu. Ale tahle povrchní zjištění, která Farrix vyrozuměl, se ztrácela v bez významu ve srovnání s příšernými praktikami, které mág uplatňoval na odchycených mužích a ženách.

A tak se vršila jedna oběť na druhou, přes palubu létaly zmrzačené, popálené, oslepené a vyvržené mrtvolky a z nebe byl stahován jeden chomáč za druhým. Ale pak přišlo jaro a záře se objevovala stále vzácněji i, až nakonec zmizela úplně. Durlok konečně obrátil koráb k jihu a zamířil ke svému doupěti, do místa, na něž kdysi náhodou narazil, aby se skryl před rwnskými mágy.

Během plavby Farrix také zjistil, jak panickou hrůzu mají z moře trollové, nezjistil ale proč. Už to, že jsou vůbec na palubě, mu připadalo paradoxní. Sloužili však na černé galéře ze strachu před Durlokem. Až na svůj strach z moře byli totiž pro svůj úkol ideální. Ty nemotorné bestie s lodí každodenně hravě urazily sto padesát mil. Obvykle pracovaly na dvě směny po čtrnácti, sedm po každé straně. Ale když bylo třeba zvlášť zabrat, nastavilo se dalších šest vesel, tři po obou stranách, a potom najednou veslovalo dvacet trollů. Koráb rovněž poháněly latinské plachty, které k pohybu vpřed značně přispívaly. Ale vzhledem k trollům u vesel nebylo vůbec třeba křižovat, a tak mohla galéra k vytyčenému cíli směřovat vždy nejkratší cestou, bez ohledu na proměny větru. Pokud vítr pomáhal, výborně. A pokud ne, mělo to na plavbu zanedbatelný vliv.

O několik týdnů později dospěli do Velkého víru a Durlok obětoval dalšího člověka.

Býlí nepředstavovalo vůbec žádnou překážku.

Durlok skrytý v křišťálové jeskyni na skalnatém ostrově, kam se nikoho ani nezapadlo podívat, pokračoval ve svých hnusných praktikách ve formě občasných trýznění, prznění a nakonec obětování některého ze svých zajatců. „Pchá! Bude-li třeba, vždycky si mohu odchytit další," prohlásil jednou posměšně a poté se škodoli-

bě zahleděl a máchl rukou ve směru Velkého víru za jeskynní stěnou. „Jsou ovšem období, kdy za mnou dokonce připlouvají, uvíznou-li jejich lodi v mé ohromné zelené pavučině.“ Farrix zavřený v kleci se přitom pomyšlení zachvěl a v duchu si představil obludného pavouka sedícího ve středu svého doupěte.

Když jeho věznitelé usnuli, zkoušel mříže a zámek klece, pátral po nějaké možnosti úniku, ale marně. Pod Durlokovým ostražitým dohledem nikdy nic, co by posloužilo k pozvednutí západky zámku, poblíž nezůstalo. Ale Farrix trpělivě vyčkával, protože jednou, jednou se spletou...

A v temnotě, když bylo všude ticho, seděl ve své kličce a myslel na Jinnarin. Ach, kéž by nějak mohl poslat Jinnarin vzkaz a sdělit jí v něm všechno o křišťálové jeskyni ve skalnatém ostrově uprostřed Velkého víru, o Durlokově, o jeho černé galéře smrti; pak snad by dokázala sehnat dohromady takové, kteří by tuhle zrůdu dokázali jednou provždy zastavit. Ale jak by bylo možné odeslat vzkaz někomu vzdálenému půl světa, je-li našinec uvězněný v kleci?

Tři měsíce po doplutí galéry k ostrovu odplul Durlok se svým korábem a vězni na jih, za jižní polární září, a cestou při stahování dalších chomáčů pokračoval v děsivém trýznění svých obětí. Pak opět vyplul nazpět ke své jeskynní skrýši, do svého chrámu zasvěcenému Gyphonovi. A tam se mu v hlavě zrodil lstivý plán pro případ, že by Alamar spojitost s ním určil a začal po svém pěšákovi pátrat. Aby své obludné kouzlo posílil, s bezbožným veselím obětoval člověka za člověkem a shromažďoval zlou sílu, pak povolal démona, naličil past a zaklel Farrixe do hlubokého bezvědomí, do zakletého spánku.

XXXV
Otázky
Jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„A pak jste připluli vy a z Durloкова zakletého spánku jste mě vysvobodili," uzavíral své vyprávění Farrix a pohledem přelétl trpaslíky, námořníky i svou ženu s lišákem, „za což budu vždycky vděčný."

Jinnarin se naklonila, políbila ho, ale poté se zase se zadumaným výrazem ve tváři usadila. Myšlenku, na kterou každý z nich myslel, vyjádřil Jamie. „Bože, pane Farrix, to ste si teda prožil svý, myslím, všechno to mučení, voběti a tak. Brr, vážně mi běhá mráz po zádech, a dyž říkám mráz, tak pořádněj."

Koban se udeřil pěstí do dlaně. „Zatracený Durlok! Kéž bych mu mohl polaskat krk svou sekýrou!" Mezi válečníky na člunu proběhlo souhlasné zamručení.

Po chvíli ticha se na ostatní zadíval Relk. „Proč Durlok stahuje ty chomáče do krystalu? Co tím sleduje?"

Všechny zraky se stočily k Farrixovi, ale ten jen rozhodil rukama. „Kdybych věděl, tak bych to řekl. Je to dnes ale pro mě stejnou záhadou, jako když jsem ho to viděl provádět poprvé."

Po celý den směřovaly čluny bledavě zeleným mořem k západu. Poháněl je vítr vanoucí z zadí, přímo od severu, což byl jev jižně od Tišin Kozoroha bez ohledu na roční období vzácný. Proplouvaly kolem zpola potopených vraků porostlých mechovkou, houbami a povleklých hnilobou. Mnohé z nich obeplouvaly širokým obloukem, protože se v jejich přítomnosti ochlazoval Aravanův amulet.

V polovině odpoledne se vítr začal přesouvat, až nakonec vanul přímo od západu, a tak čas od času křížovali proti větru, čluny klouzaly vpřed bočně, a proto urazily jen poloviční vzdálenost. „Dybysme tak měli kýl, mohlo by se nám plout ještě líp," zabručel Jamie, jak očišťoval příčné veslo od mechovky.

„Ovšem, dybysme měli kýl, hned by nás zachytilo býlí a už bysme se nikam nedostali. K čertu! Na tohle se vyzrát nedá."

Vítr jim vanul do tváří po zbytek dne i příští. A po celou tu dobu seděla Jinnarin v jakémisi abstraktním tichu, mluvila, jen když na ni někdo promluvil, a v duchu neustále přemítala nad Farrixovým vyprávěním. Stejně vytrvale, jako se liška zaobírá svou kostí. Pátrala po spojitosti, která by nějak souvisela s úmysly Černého mága. Její mysl vířila v okruzích představ, úvah a hloubání. Pozdě večer se konečně ozvala: „Farrixi. Pověz svůj příběh Alamarovi. Je to mág. Třeba rozpozná, co Durlok zamýšlí."

„Ha! Takže jsem se s těmi blesky nemýlil," řekl roztřeseným hlasem Alamar a pokyvoval si.

„S blesky?"

„Váš sen. To poslání. Blesky, pysko. Představovaly ty chomáče."

Farrix nyní seděl v Alamarově člunu, kam se přepravil už v půli dopoledne. Byl

to již třetí den plavby k západu, nebe zatažené vířícími černými mračny. A vítr nepřestával vanout od západu. „A co jinak, Alamare? Vyrozuměl jste z mého příběhu ještě něco jiného?"

„Nic, co byste už nevěděl sám, pysko. Ta obětování, inu, poskytují Durlokovi zlou <silu>, kterou potřebuje ke svým bezbožným rituálům. Ale proč stahuje polární záři do krystalu... ech, to tedy nevím. -Řekněte, nezaslechl jste <slůvko>, které používal, když ten <ohěň> stahoval dolů? To by možná mohlo pomoci."

Farrix zavrtěl hlavou. „Kry-krsp-loper-... och, kdybych ho slyšel, asi bych ho poznal. Ale bylo to slovo v nějaké cizí řeči. Ne slůsky. Těhle ohavné řeči jsem se naposlouchal až až, abych věděl, jak zní. Spíš to bylo... to bylo-"

„Zřejmě se jednalo o jazyk Černých mágů," skočil mu do řeči Alamar, který si roztřesenou rukou pročesával bílé prameny zbývajících vlasů.

V té chvíli se rozpršelo a všechno promáčela ledová průtrž. Když nad sebou natáhli hedvábnou látku náhradní plachty, řekl Alamar zvýšeným hlasem, aby ho bylo slyšet přes lomoz bubnujících kapek: „Povězte ten příběh Aylis. Je to vědma a vědmy jsou zvyklé vyčmouchávat skryté a tajuplné. Běžte to povědět Aylis."

Poté se rozkašlal.

Po zbytek dne a část příštího neúprosně lilo. Nakonec však přешel déšť v mrholení a posléze přestalo pršet úplně, i když mrazivý vítr od západu vál stále. V noci se Alamarův kašel zhoršil a do příštího dne jím lomcovala horečka. Když Burak udělal nad plamenem olejové lampičky horký bylinkový čaj, nařídil Alamarovi, aby při jeho popíjení vdechoval štiplavé páry. Alamar si jednou přičichl, s odporem zvolal „Svinstvo!" a snažil se šálek odstrčit. Ale Burák vykřikl: „Jestli se chcete dožít Fagera na palubě *Eroean* a patřičného léčení, pak, mágu Alamare, při Elwydd, vypijte tenhle čaj!" Poté mu nápoj přitlačil k ústům násilím. Mág byl sice příliš slabý na to, aby mu odporoval, ale zase ne natolik, aby trpaslíka i s celou jeho rasou neproklel.

Když nadešlo svítání pátého dne plavby, vítr zcela ustal a Farrix se přepravil do člunu k Aylis. A zatímco chákkurští válečníci veslovali, vyprávěl vědmě svůj příběh. Zdálo se ale, že vědma vyprávění naslouchá jen napůl ucha, že se myslí spíš upírá k nemocnému starci ve člunu, který plul za jejím. Ale když domluvil, Aylis zamumlala: „Zárodky toho snového poslání vznikly zřejmě v době, kdy jste byl uvězněný v té kleci a myslel na Jinnarin. A když vás Durlok zaklel do hlubokého spánku ve spánku... víte, do jakési pasti... projevila se ta kletba nezamýšleným vedlejším účinkem, neboť váš sen dosáhl přes tento svět."

„Ale," namítl Farrix, „zdálo se mi přece o křišťálovém paláci, o korábu, do kterého bijí blesky, o bledavě zeleném moři, o pavoukovi v pavučině. Podle mého nešlo celkově o nic přesného."

Aylis, jejíž zrak se ztrácel v zamyšlení, se usmála. „Můj otec nám často říká, že snové představy nebývají takové, jakými se zdají. Vaše představy ale posloužily dostatečně dobře, cožpak jsme vás nenašli?"

Farrix se zasmál. „Ano, opravdu, to našli. Ale díky vlastní bystrosti a umu bez

jakéhokoliv úsilí z mé strany."

Zatímco vodou šplouchala vesla, seděla Aylis nějakou chvíli mlčky. Pak se ale zeptala: „Nezaslechl jste slovo, které Durluk vyslovoval při svolávání <ohně> do krystalu?"

„Váš otec se mě ptal na totéž, Aylis, ale ani jemu jsem nedokázal odpovědět. Znělo cize, někdy drsně, jindy zase sykavě. Kdybych ho ale uslyšel, mohl bych ho poznat."

Aylis vytáhla z kapsy Durlokův lexikon.

„Farrixi, zde je seznam výrazů Černých mágů. Až se vrátíme na *Eroean* a vyplujeme k Rwnu, budu vám z něj předčítat. Pokud to slovo zaslechnete, možná pak získáme vodítko k Durlokovým záměrům."

Příštího dne se opět rozpršelo, foukal silný nárazový vítr a nečekaně se měnil. Farrix s Jinnarin seděli ve člunu, jenž se přehupoval přes zčeřené vlny, a sledovali, jak Jamie s klením zápolí s jeho ovládním. Oba pyskové se tak při poslechu jeho kleteb naučili několik nových zajímavých výrazů.

Když nadešlo sedmé svítání, nebe se vyjasnilo a vítr vál opět od západu. Farrix se přemístil do Aravanova člunu a i jemu vyprávěl svůj příběh. Čluny zatím dál křížovaly bledavě zeleným mořem. Když dovyprávěl, tvářil se Aravan stejně rozpačitě jako ostatní, ale jedno přeci jen objasnil:

„Přesto, že jsou na Durlokově lodi u vesel trollové, na tom, že mají strach z moře, není nic divného. Mají totiž kosti tvrdé a pevné jako železo, podle některých prý dokonce ještě více. Nejsou schopni uplavat ani tempo a jdou hned ke dnu jako kámen vržený do rybníka. Proto se tedy, Farrixi, moře obávají. Kdyby černá galéra ztroskotala, byli by ztraceni a utonuli by.

Vězte ale, že i přes údajnou obavu z moře mají ještě větší hrůzu z Černého mága. A jak jste sám viděl, z dobrého důvodu. Je mnohem mocnější než oni a jde opravdu o nesmírnou moc, neboť je tomu přesně tak, jak říká Bokar: trollové jsou děsivým nepřítelem a síla takových osmaadvaceti je nezměrná."

Farrix si povzdechl a přikývl. „Snad budou něco vědět rwnští mágové."

„Hou, loď! Hou, loď na pravoboku od přídě!" ozvalo se v té chvíli volání.

Farnx se v tom směru zahleděl. Nesl se k nim velkolepý veliký koráb, jemuž ve vánku povlávalo blankytně modří hedvábné plachtoví, a jak se loď s tmavomodrým trupem nakláněla na bok, vodou prosvítalo její stříbřité dno.

Byla to *Eroean*.

Konečně dospěli k elfímu korábu.

XXXVI
Pronásledování
Pozdní jaro, 1E9575
[Přítomnost]

„Říkám ti, otče, že musíme odplout na Rwn!"

„A já ti říkám, dcero, že musíme zarazit Durloka! Protože si myslí, že ho nejsme schopni zastavit, bezostyšně mluvil o nějakém svatebním daru, který nás má všechny zesměšnit."

„O svatebním daru?" Jatu pozvedl obočí a nahnul se vpřed na zaťatých pěstech, o něž se opíral. „O jaký svatební dar se jedná?"

Alamar na černého obra letmo pohlédl přes stůl.

„Domnívám se, že naráží na seskupení... k jednomu už brzy dojde. Ať má za lubem cokoliv, je jisté, že půjde o něco smrtícího."

Aravan souhlasně přikývl, ale Jatu se zeptal: „Seskupení?"

Alamar popuzeně záupěl netrpělivostí. Aravan na něj krátce pohlédl a pak Jatuoovi odpověděl: „Jde o úkaz, při němž jsou všechny potulné hvězdy na nebi současně. Čím jsou k sobě navzájem blíže, tím je seskupení výraznější. Jednou za dlouhou dobu se zdá, že jsou v podstatě shluklé na jednom místě atomu se říká velké seskupení. Je-li na nebi ve shluku s nimi i měsíc, je to ještě okázalejší. Jedna či více z těchto potulných hvězd periodicky přechází přes denní oblohu, kdy je nelze vidět, takže mnozí ani nevědí, že tam jsou, ale-

„Ech!" zasupěl Alamar. „Každý hvězdář, který za něco stojí, ví přesně, kde jsou, ať jsou či nejsou viditelné."

Aravan mu přikývnutím přitakal a pak řekl: „Existují časová období, Jatu, kdy jsou za dne pohromadě slunce, měsíc a pět potulných hvězd, i přesto, že zrak vnímá pouze slunce."

„Kruk!" ulevil si Bokar a přelétl pohledem ostatní v kapitánově kajutě. „Co to má společného se svatbou, kapitáne?"

„Takzvané svatební seskupení nastává, když se měsíc se sluncem navzájem líbají, zatímco pět kočovných hvězd přihlíží... znamená to, že jsou na denní obloze současně, i když nikoliv nezbytně v těsném shluku tak, jako je tomu u velkého seskupení."

„Líbají-li se navzájem?" vyhrkla Jinnarin sedící vedle Farrixe na stolní desce. „Co to znamená?"

„Právě to, co říkal, pysko!" utrl se Alamar. „Slunce s měsícem se dotýkají."

„Och," vydechla Jinnarin, „podobně jako při okultaci, kterou jsme pozorovali u Rwnu v den Nejdelší noci roku."

Farrix se na ni překvapeně zahleděl a němě ústy zopakoval: *Okultace!*

„Když měsíc pojídá slunce," zašeptala mu.

„Nemusí jít o úplné zatmění, pysko," zamumlal Alamar a současně si stařecky skvrnitou rukou pročísl prameny vlasů. „Záleží jen na tom, že se dotýkají."

„A kdy k tomuhle takzvanému svatebnímu seskupení dochází?" zeptal se Frizian.

Alamar pleskl rukou do stolu. „To je právě ta potíž! Dochází k němu vždy s od-

stupem několika měsíců. První případ..." Alamar zamyšleně vyšpulil rty...

„Na čtrnáctého června," poznamenal tiše Aravan.

„Ano," přisvědčil Alamar, pohlédl na elfa, nakrčil jedno obočí a dodal: „a pak k nim dochází jednou měsíčně, až..."

„Poslední letošní svatební seskupení," vpadl mu do řeči Aravan, „připadá na devátý listopad, a tohle jen vzácně, protože i když se slunce s měsícem líbají, jedna potulná hvězda právě zapadá, zatímco druhá vychází. Následující měsíc není žád-"

„To musíte vždycky přerušovat, elfe?" zafuněl Alamar.

Farrix na něj pohlédl. „Zdá se, že si vzpomínám, jak Durlok mluvil o tom velkém svatebním daru. Napadá mě, že slova 'velký svatební' by třeba mohla vyjadřovat nějaký rozdíl, ne?"

Alamar se rozzářil. „No vida! A z pusinky nedochůdčete! Samozřejmě, že jde o rozdíl, pysko. Velké seskupení či svatba nastává, když k polibku dochází kolem poledne, především v poledne, i když malý časový posun před ním či za ním nehraje žádnou podstatnou roli. K tomuhle dojde v...", napřáhl ruku, aby Aravana zarazil dříve, než něco řekne, „...v... hmm... v..." zlostně se na něj zahleděl a zasupěl, „no tak, nepomůžete?"

„Příští čtyři budou velká seskupení," řekl Aravan, „poslední z nich připadá na jedenáctého září."

Alamar pohlédl na Aylis. „Proto se, dcero, za Durlokem pustit musíme. Abychom mu zabránili v odeslání toho jeho velkého svatebního daru... jakpak to jen povídal?... daru všem mým soukmenovcům."

„Co myslíte, že tím mínil?" zeptal se Frizian. „Co jsou zač ti 'vaši soukmenovci'?"

Než mohl Alamar odpovědět, zavrčel Bokar: „Půjdemeli po Durlokovi, co si počneme s těmi trolly? Vždyť ho pořád hlídají."

„Já vím!" vypískl Farrix a vrhl letmý pohled po Aravanovi. „Kdyby se nám galéru podařilo potopit, utopili by se, protože mají těžké kosti."

„Ale počkejte," zabručel Frizian, „vždyť ani nevíme, kde se Durlok se svým černým korábem právě nachází."

Alamarova letitá tvář se svráстила ponurým úsměvem. „Aylis ho dokáže najít. Má jeho lexikon."

„Otče, i kdybychom místo, na němž se loď zdržuje, objevili, stále jde o mága - mocného a ještě navíc černého. Nemáme nic, čím bychom jeho čáry odvraceli, a i kdyby ano, je otázkou, zda bychom ho dokázali zajmout."

„Zajmout, u Helu, dcero, já ho hodlám zabít!"

Bokar si přihladil vous. „Kdybychom ho dokázali překvapit, jeho loď potopit..."

„Vzpomínám-li si dobře, veliteli," ozvala se Aylis, „o tomhle jsme už mluvili. Překvapit ho je málo pravděpodobné a pokud by byla jeho loď potopena, tak prostě odejde."

„Snad, slečno Aylis, ale jak říká pan Farrix, jeho trollové nikoliv."

Zatáhli záclony přes okénka a zapálili jedinou svíčku. Aylis vyndala z kapsy lexikon a uchopila ho oběma rukama. Když veškerý pohyb a šoupání nohou ustaly a

nastalo ticho, několikrát se zhluboka nadechla, jako by se uklidňovala, pak zavřela oči a zamumlala: „*Cursus*." Chvilí seděla nehnutě. Pak zvedla ruku a ukázala. „Tam Durlok se plaví támhle."

„Na jihojihovýchod," zabručel Frizian, „do polárních šířek."

„Jak je daleko, dcero?"

„Přes tisíc mil, ale méně než dva tisíce," odpověděla Aylis se zavřenýma očima.

„Kam směřuje?" zeptal se Aravan.

Aylis nakřčila čelo, jako by pátrala, a nakonec odpověděla: „To říci nedokážu. Jenom kde je." Pak jí sklesla ramena a zvolna otevřela oči. Její věštění skončilo.

Mezitím co se roztahovaly záclony, aby dovnitř opět proniklo denní světlo, vybral Aravan jednu mapu a rozložil ji na stole.

„My se nacházíme zde v Sindhském moři na západním okraji Velkého víru. Durlokova loď je někde mezi," dvakrát zabodl prst do mapy, „tímhle a tímhle bodem. Mohl by plout k," dotkl se několika bodů na mapě, „Velké ostrovní pevnině na jihu Jasného moře, což je polární země, anebo na východ k jižní pevnině a za ni."

„Tisíc mil, to je pořádná dálka," poznamenal Farrix. „Ať už se plaví kamkoliv, možná se nám ho stejně nikdy dosáhnout nepodaří."

„Nezapomínejte, malíčky," zahřimal Jatu, „že *Eroean* je nejrychlejší loď na světě. Je lhostejné, jde-li o tisíc mil či sto leagues. Vzhledem k tomu, že se bude Černý mág plavit dostatečně dlouho, určitě ho doženeme."

Zatímco Farrix přikyvoval, zadíval se na Aravana Frizian. „Nu, kapitáne, pluje-li černá galéra kdesi na jihojihovýchodním kursu, kam se vydáme my?"

Aravan každého zvlášť a posléze všechny najednou přelétl pohledem a nakonec řekl: „Friziane, nech náš kurs nastavit na jihojihovýchod. Vydáme se za Durlokem a uvidíme, podaří-li se nám ho zničit."

Kajutou se rozlehl zadržovaný výdech. Jako by do okamžiku rozhodnutí všichni tajili dech.

„Ale co naše plavba k Rwnu?" zeptala se Aylis, pohlédla na Alamaru a posléze na Aravana. Její hlas zněl sklíčeně.

„*Chieran*, vím, že se o otce obáváš. Já rovněž. Ale Alamar má pravdu. Podaří-li se nám zkřížit Durlokovi cestu, můžeme jeho plány uvést do zmatku. Slibuji ale, že když se nám nepodaří vymyslet nic, co by Černého mága zdrželo, pak odplujeme na Rwn kolem Stříbrného mysu."

Jatu sebou trhnul a v očích se mu objevilo zděšení. „Ale kapitáne, Stříbrný mys... to bychom ho obeplouvali uprostřed léta!"

Aravan se zatvářil zasmušile. „Ano, Jatu, ale věz, že dokáže-li ten mys nějaká loď obeplout v letním období, je to *Eroean*."

Jinnarin se hrůzou rozbušilo srdce a stiskla Farrixovi ruku. Udiveně na ni pohlédla a řekla: „Copak je, drahá? Co je na tom Stříbrném mysu tak děsivého?"

„Roční období," odpověděla mu šeptem, „tady jižně od rovníku jsou opačně. I když se tu tohle roční období také označuje za letní, budeme-li... či až tamtudy poplujeme, ve skutečnosti tam bude zima... skučivý víchř, žádný den, žádné slunce... a námořníci mi říkali, že se mys v téhle době obeplout nedá."

Kapitán Aravan svolal celou posádku a Farrixe postavil na kormidelní budku, aby si ho všichni mohli prohlédnout. Poté elf oznámil, že tahle část výpravy úspěšně skončila... choť paní Jinnarin byl nalezen. Když jásoť ustal, promluvil Aravan o Durlokově, o černé galéře a o neznámé hrozbě, kterou Durlok představuje. Podle svého zvyku se pak posádce svěřil se svým plánem spojeným s Durlokovým pronásledováním, a bude-li to možné, tak také s jeho zničením. Posádka tohle všechno přijímala klidně... až do chvíle, kdy se rozhovořil o možnosti, která nevylučovala obeplutí Stříbrného mysu uprostřed léta. Tohle sdělení přivítalo ohromené ticho. Námořníci i válečníci se vyděšeně rozhlíželi, protože se všeobecně vědělo, že se taková plavba dosud nikdy neuskutečnila. Konečně jeden z námořníků, Lobbie, zvolal: „Kapitáne, tohle je dost obtížný uprostřed zimy, kdy tam v porovnání s vostatnými ročními dobami vane celkem slabší a mírnější vítr... ale v létě? Nemohli bychom to třeba taky zkusit přes Velkou malstrůh v Borealském moři, co?“ Ale jiný námořník, Artuš, hned nato poznamenal: „No tak, Lobbie, už nás někdy kapitán žádal o něco, co se uskutečnit nedá?“ A tehdy zaduněl Jatuův hlas: „Všechno je vždycky poprvé... až ten mys obeplujeme, Lobbie, pak si necháme projít hlavou tvůj návrh a proplujeme tím malstrůhem.“ Poté se obrovský černoch hlasitě rozesmál a brzy výskala veselím celá posádka.

Uprostřed odpoledne byly plachty obráceny a *Eroean* zaměřena na přímý kurs k jihu, protože se dosud stále nacházela při okraji Velkého víru, takže ještě před stíháním černé galéry musela vyplout z vod zarostlých býlím.

Jinnarin vzala Farrixe na obchůzku po korábu a přitom ho seznamovala s posádkou. A když dospěla k Rolymu, Carlymu, Finchovi a Arlovi, zdálo se, že tahle čtveřice shlíží na Farrixe s nedůvěrou v očích, jako by zvažovala, je-li pro jejich pýsku... paní Jinnarin... dost dobrý. Nakonec Farrix jejich důkladnou prověrkou zřejmě prošel, protože se Arlo vydal zhotovit větší lůžko, na kterém by spolu oba pýskové mohli v Jinnarinině pokojíku pod kajutním lehátkem spát, a Rolly, Carly a Finch se zase pustili do výroby malinké lodní truhly, do které by si Farrix mohl složit své osobní věci.

Večer si pak Jinnarin pro sebe a svého chotě objednala u kuchaře Trenche horkou vodu na koupel. Tink s Tivirem dopravili do jejího pokojíku malou vaničku s horkou vodou, včetně štěpínek mýdla, skrovných osušek a ručníků. Jinnarin vypustila Ruxe na lov krys, čemuž, vzhledem k posledním sedmi dnům omezeným na pobyt v těsném člunu, lišák rád vyhověl.

Pýskové si pak svlékli kožené šaty, vlezli si do lázně a libovali si v teplé vodě. Brzy po sobě začali pokukovat, a protože se konečně ocitli sami, vzal Farrix Jinnarin do náruče a něžně ji políbil.

Poté vaničku opustili, spěšně se osušili, společně ulehli a pomilovali se...

...A pak znovu, protože se Farrix za chomáči vydal už před dvěma roky a půl, aniž by vztáhl paže k někomu, kdo tam nebyl...

...A pak ještě jednou... ale tentokrát je vyrušil Alamar, který se dobelhal k protějším lůžkům, zabušil na stěnu jejich pokojíku pod ním a nerudně žádal o klid. „Víte, já se totiž pokouším spát!“

Aylis se na lůžku posadila. Jemné hnědé vlasy měla rozčuchané a na tváři vědoucí úsměv. Aravan kamsi odešel, ale jeho prchavá vůně v kajutě dosud ulpívala. Se ziváním se dlouze protáhla, seskočila z lůžka, opláchla si obličej, rychle se oblékla a pročísla si vlasy. Při vstupu do lodní jídelny spatřila sedět u stolu láteřícího Alamara. „Copak je, otče?“

Stařec k ní vzhlédl. „Ech, jako by v noci nestačil ten kravál v pokojíku pod lehátkem! A dnes, když jsem se probudil, našel jsem v botě mrtvou krysu!“

Aylis zaslechla jakési tiché uchichnutí, a když se v tom směru zahleděla, mizel právě v chodbě tmavý chomáček stínu. I Alamar to zaslechl, prudce se obrátil a zamířil roztřeseným prstem do chodby. „No tak, vy bídáku. Ukažte se.“

Ve výhledu se ledabyle vynořil Farrix s nevinnou tvářinkou, i když v očích mu rozpustile hrálo.

„Nehrajte si na nevinátka,“ obořil se na něj přísně Alamar, „mě neošálíte.“

„Cože?“ zeptal se Farrix, s plesknutím si přiložil ruku na srdce a valil očka. „Něco není v pořádku?“

„V mé kajutě je mrtvá krysa, pysko, a vy to víte.“

„Och?“ Farrixovo obočí vystřelilo vzhůru a vzápětí pokleslo v jakémsi zamračeném soustředění. „To byl určitě Rux, ten mizera.“

„Co Rux! Moje noha!“

Farrixova ústa vyprskla těžko potlačovaným smíchem. „Myslím, Alamare, že jste chtěl říci: moje bota!“ a jeho smích se zdvojnásobil.

„Vy zatracený pysko,“ řekl drsně Alamar, který se teď proti své vůli usmíval, „ani trochu jste se nezměnil!“ Vzhlédl k Aylis. „Tenhle pyska, dcero, když jsem tam tenkrát ležel raněný tím prasetem a noha se mi chystala odpadnout, mě z bezvědomí probral smradlavými brouky! A to ještě není všechno. Inu, jednou mi 'nešťastnou náhodou' upustil do čaje močopudný list-“

„To byla nešťastná náhoda, Alamare!“ zaprotestoval Farrix.

„Ha! Myslel jsem, že se učírám k smrti.“

Farrix se zasmál. „Ale tím, kdo se za vás vlácel do toho kopce, aby to po vás vyléval, tím jsem byl já! Myslím, že jste se tak choval jen proto, abyste mě nějak zaměštnal.“

Alamar se kdákavě rozchechtal. „Ale jestli si, pysko, vzpomínáte, dokonce i za ten močopudný list jsem dos-“

„Nechám vás, abyste si na všechny ty vzájemné škodolibosti a žertíky mohli zavzpomínat,“ přerušila ho Aylis, šťastná, že otce vidí pro změnu v dobrém rozmaru. Pak je s úsměvem a lehčím srdcem opustila.

Na palubě našla Aravana u kormidla. Koráb teď plul k jihojihovýchodu po Durlokově stopě. Aravan se ale tvářil zachmuřeně. „Vítr je slabý, *chieran*,“ vysvětloval. „Děláme sotva šest uzlů.“

„Snad je slabý i pro Durloka.“

Aravan zavrtěl hlavou. „Jemu na větru jen málo záleží... má u vesel trolly.“ Zadíval se na plachty. „*Eroean* je sice nejrychlejší loď na světě, ale jen když má v plachtách vítr.“

Celý příští týden vanul jen slabý větřík, občas se měnil a někdy ustával úplně. Další týden vanul přímo k nim, a proto musela *Eroean* klikatě křižovat, což Aravana trápilo, neboť černá galéra mohla plout bez ohledu na vítr přímo, kdežto elfí koráb nikoliv.

Během té doby si Aylis četla z lexikonu Černého mága, když nejprve vyvolala kouzlo, které jí to umožňovalo. Některá slova a věty si zapisovala do svého sešitu. Zaznamenávala si tam způsoby jejich zařikávání, jejich význam a výslovnost. Často sedávala s Farrixem a některá slova mu předčítala, aby zjistila, nebude-li mu některé z nich povědomé. Farrix naslouchal a zamítavě vrtěl hlavou, protože žádné na strunu vzpomínky stále ne a ne uhodit... až jednou -

Aylis zrovna seděla ve společné kajutě mužstva a předčítala z knihy nahlas. Jinnarin s Farrixem poslouchali.

„Hmm,“ zamumlala, jak obracela stránku, „tohle jsou názvy drahých kamenů: *adamus* je diamant, *erythros* rubín, *smaragdus* smaragd, *sappheiros* safír.“ Letmo vzhledla k Farrixovi, ale ten jen s povzdechem zavrtěl hlavou. Aylis se znovu zadívala na stránku. „Křišťál zní také podobně: *krystall*.“

„Myslím,“ vypískl Farrix, „že cosi na tomhle slově mi zní povědomě.“

„Na slově krystall?“

Farrix sraštil čelo a zapátral po prchavé vzpomínce. Pozvedl hlavu s nepřítomným strnulým pohledem v očích a nakonec zahučel: „Snad.“

Jinnarin se na něj usmála, zatímco Aylis si něco rychle poznamenala do svého sešitu.

Vědma pak pokračovala v předcítání mnoha podivně znějících slov, aniž by Farrix na některé rychle přikývl. Žádné mu nic neříkalo.

Jinnarin s Aylis spolu postávaly na přední palubě, pyska na klounovci vyhlížela před sebe, vědma u zábradlí shlížela dolů, do průzračné plynoucí vody.

„Aylis, máte nějaké sourozence?“

Aylis k ní vzhledla a zavrtěla hlavou. „Žádné. Proč?“

„Och, jen, že jsem mluvila s Boderem. Má čtyři sestry a dva bratry. Dovedete si představit, že byste vyrůstala v osmičlenné rodině? -Ne, počkejte, s oběma rodiči vlastně desetičlenné. Během devíti let se jim narodilo *osm* dětí... Kdežto u našeho druhu míváme možná jedno dítě za devět set let... a pak jedině tehdy, zemře-li někdo... nešťastnou náhodou, na nějakou nemoc nebo rukou nepřítelů. Ale *osm* dětí za devět let... to mi připadá dost nepředstavitelné.“

Aylis opět zavrtěla hlavou. „Lidé... oni už jsou takoví. Zdá se, že se domnívají, že se mohou množit neomezeně. Otec měl pravdu, když prohlásil, že darem lidstva je plodnost.“

Jinnarin přikývla a upadla v mlčení. „I přesto musí být zvláštní,“ ozvala se po chvíli, „mít bratra nebo sestru. Často přemýšlím, jaké by to asi bylo.“

Aylis našpulila rty. „Já jsem vyrůstala v rodině o dvou. Jenom s otcem.“

„A co vaše matka?“

Aylis si povzdechla. „Nepamatuji si na ni. Zemřela, když mi bylo teprve několik měsíců.“

„Och, to je mi moc líto, Aylis. Každý by měl mít matku... milující matku... tedy takovou, jakou je ta moje.“

„Žije v Darda Glain?“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Ne, žijí teď s tatínkem v Černíne. Hodně dlouho jsem je už neviděla... vlastně už od svatby. Odešli z Darda Glain do Černína, protože toužili žít v nějakém větším, prostornějším hvozdu.“

Chvilí postávaly mlčky a poté se ozvala Aylis: „Vaše matka, je milá, ne?“

„Och ano. Vždycky jsem cítila, že mě má ráda“

Aylis přikývla a pak s povzdechem řekla: „Kéž bych bývala poznala vlastní matku. Otec o ní mluvívá jen zřídka. Myslím, že ho to zraňuje. Říká, že se jí podobám, že jsem jako Lyssa... všim, až na oči. Mám je zelené po otci. Otec říká, že ona je měla modré.“

„A jak...?“

V Aylisiných strnulých očích se objevil zasmušilý výraz. „Zabili ji zuřivci. Mizeráci. V období Války o Rwn.“

Jinnarin k ní vzhledla. „Při těch bojích přišli o život mnozí. Ale mizerákům jsme to tehdy v Darda Glain tak nandali, že se tam dodnes bojí vkročit.“

„Ano, slyšela jsem.“

Opět se mezi nimi rozhostilo ticho, jak se obě zahloubaly do vlastních myšlenek. *Eroean* se mezitím dál prořezávala mořskou vodou. Ale nakonec se Jinnarin zeptala: „Aylis, budete mi sestrou?“

Aylis se otočila a na drobnou pysku se zadívala. V očích měla slzy.

Eroean nepřestávaly sužovat nepříznivé větry, a proto se jim černá galéra s každým dnem vzdalovala. Opustili Sindhské moře, úzkou rozlohou Jasného moře pak pokračovali na jih od Velké ostrovní pevniny a posléze vpluli do vod Jižního polárního moře. A zatímco jím proplouvali, každý den vycházelo, slunce později a dříve zapadalo. Blížilo se totiž léto, což v těchto jižních polárních končinách znamená příchod zcela bezslunečných dnů, příchod dlouhé noci.

Koráb brázdil rozbouřenými vlnami a Aylis seděla u stolu, na němž se rozkládaly mapy, a vykládala si věštecké karty. „Ach Bože,“ zamumlala tence staženými rty, „utopenec.“

Aravan s prošívanou dekou v ruce vzhledl od lodního deníku.

„Copak je, *chieran*?“

Aylis k němu obrátila strhanou tvář.

„Utopenec,“ ukázala na jednu z vyložených karet, „předzvěst nějaké katastrofy. Přestože Durlokovo stínění překonat nedokáží, mohlo by to snad znamenat, že *Eroean* se všemi na palubě směřuje do záhuby.“

„Ale jistá si nejsi?“

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne. Jistá si nejsem. Mohlo by jít o zhoubu jen některých na této palubě... či o cosi neblahého pro někoho úplně jiného.“

Aravan přistoupil za ni a na kartu shlédł. Rukama jí současně masíroval ramena a šíjí a zbavoval je tak strnulosti. Konečně řekl: „Upozorním posádku, aby se připoutávala k jistícím lanům.“

„Hmm, tohle je zvláštní."

„Copak, dcero?" Alamar vzhledl od rozehrané partie tokka. Jinnarin rovněž.

„Podívej, otče, vidíš, Durluk tu má jedno jméno zakroužkované."

Aylis mu lexikon podala přes stůl. Starý mág ho vzal do ochromených rukou a pak ho zase položil na stolní desku. Jinnarin s Farrixem si stoupli vedle knihy a nakukovali do ní. Zakroužkované slovo vypadalo takhle: Κρυσταλλοπύρ.

„Jaká je výslovnost toho slova, dcero, a co znamená?"

„Mělo by přijímat jednu ze dvou výslovností: *krystallopýr* anebo *krystallopýr*."

„To je ono!" vykřikl Farrix. „To je to slovo, které Durlok vyslovoval při stahování chomáčů!"

„Které?" zeptal se Alamar.

„To druhé: kry-kr-"

„*Krystallopýr*?" zeptal se Aravan. V souvislosti s tím slovem mu něco zaznělo v hlavě, ale nedokázal si tu prchavou vzpomínku vybavit.

„Ano. Právě to, co jste řekl. Kry-krys-fystallo... och, vzdávám se!"

„Ha!" vybafl Alamar. „První je, čím je. A to druhé, to je Pravojmení!"

„Co čím je, Alamar?" zeptala se Jinnarin.

„Ten krystal, o němž nám pyska vyprávěl, pysko."

„Och," vydechla chápavě Jinnarin.

Farrix vzhledl k Alamarovi. „Chcete říci, že se ten krystal nazývá, uh-"

„*Krystalopýr*," podpořila ho Jinnarin.

Farrix přikývl. „Ano, to co říkala. Ale co to Pravojmení..."

„*Krystallopýr*," zopakoval Alamar, „tímhle slovem se vyvolává, právě jeho se využívá k vyvolání <ohně>. Ha! Já věděl, že se nejedná o kouzlo!"

„Hej, no tak, počkejte chvíli," zvolal Farrix, „nejde-li o kouzlo, proč potom Durlok potřebuje někoho tak příšerně obětovat? Když jsem byl v zajetí na černé galéře, zjistil jsem, že nějak pomocí mučení, zahavování a zraňování dokáže využívat bolesti oběti k posilování svých kouzel."

Alamar si pohladil prořídlý vous. „Hmm, dobrá otázka, pysko. Proč, to s určitostí povědět neumím... ale jak znám Durloka, zřejmě to dělá z ryzího potěšení, které mu to poskytuje."

Aylis zavrtěla hlavou. „Otče, myslím, že nejpravděpodobnější je možnost, že si tak počíná proto, aby se uchránil před tím krystalem. Vyvolá-li se jeho Pravojmení, je ho asi držet nebezpečné."

Alamar pokrčil rameny. „Tohle sice nevím, dcero, ale vím, že Durlok tenhle krystal našel a nějak z něj vymámil Pravojmení."

Aylis zavrtěla hlavou. „Ne, otče. Pravojmením se věci obdarují během vytváření. Není-li tedy Durlok věstec, nic takového zjistit nemůže. Musel by krystal sám vytvořit a Pravojmením ho obdařit."

„Inu, tak ho nevytvořil, dcero," odsekl Alamar, „nemá ten výcvik."

„A z toho vyplývá, otče, že to jméno vyčetl z nějakého svitku, nebo mu Pravojmení sdělil někdo jiný, anebo ho pro něj stvořil někdo, kdo tyhle věci ovládá."

„Bah! Ten žádné přátele nemá. Kdo by něco takového udělal?"

Upadli v mlčení. Alamarova poslední otázka zůstala viset ve vzduchu. „A co Gyphon?" nadhodila po chvíli Jinnarin.

Osmnáctého června *Eroean* konečně zcela vplula do vod Jižního polárního moře. Svištivý víchr se hnal ve východním směru a v drsných poryvech před sebou hrnul vířící sníh, led a elfí koráb. Nad oceán se vzdouvaly obrovské vlny, které velikou *Eroean* převyšovaly. I když se její ostrá příď vrcholy věžovitých hřebenů vln prořezávala, do proláklín za nimi dopadal trup se skřípotem. Slunce už nevycházelo, den byl nyní stejně temný jako noc a skučící povětrí bylo nesnesitelně mrazivé. Díky Ayლისiné věšteckým kouzlům a Aravanově mapování věděli, že se jejich cíl pohybuje daleko vpředu, v celkové vzdálenosti asi sto dvaceti mil. Černá galéra směřovala ke Stříbrnému mysu zdánlivě přímo, takže od úžin Durloka dosud dělilo asi sto dvanáct mil, kdežto elfí koráb téměř tři sta mil.

„Kruk!" zaklel Bokar a udeřil pěstí do stolu. „Doufal jsem, že ho dostihneme před sevřením těch zlověstných úžin."

Při Bokarových slovech se Aravanovi rozzářilo v očích a rychle shlédl na mapu. Koráb zmizel v proláklině mezi hřebeney vln a vzápětí začal opět stoupat k dalšímu vrcholu. Nikdo nepromluvil.

Lucerna vrhala po rozhoupané kajutě kymácivé stíny a v jejím žlutavém světle Aravan odměřoval vzdálenosti. Konečně se zadíval na Friziana. „Jaké plachty jsou v provozu?"

„Kromě hlavních, kapitáne, a to ještě sevřených v husím klínu, žádné."

„Nech tedy, Friziane, naplno roztáhnout hlavní plachty a rovněž všechny horní. Vykasejte také kosatky a stěhovky, ale nikoliv galantky ani ty nad nimi."

„Ale kapitáne," zaprotestoval Jatu, „tohle povětrí. Fičí. Och a jak! Taková spousta plachet ohroží stěžně."

Aravan obrátil dlaň vzhůru. „Snad, Jatu, ale já myslím, že *Eroean* ten nápor přestát dokáže." Poté přelétl pohledem ostatní. „Poslyšte mě všichni. Pokusíme se plout pod tímhle pekelným víchrem a dosáhnout Černého mága v úžinách."

„V úžinách!" zvolal Bokar. „Slyším dobře? Říkal jste v úžinách?"

„Ano, Bokare. Existuje lepší místo, kde bychom ho mohli překvapit?"

V té chvíli se trup *Eroean* propadal do další propasti mezi vlnami.

Námořníci v polárních oděvech šplhali v ponuře rachotícím víchru vzhůru do ráhnoví, aby roztáhli plachty. I přesto, že byli do nepohody oblečení, trávili v kruté fujavici nahoře jen nezbytný čas, který jejich úkol vyžadoval. Sotva jedna skupina skončila a spěšně se vracela do podpalubí, po palubě se už rozbíhala další a šplhala vzhůru k určenému ráhnu, aby uvolnila chytky a uvazovací lana. Poté se zase rychle spouštěla dolů, zatímco druzi na palubě tahali za lanová a stáčeli plachty do větru. Stěžně sténaly a lanová drnčela pod skučícím břemenem víchru a tmou se ledovým mořem převalovaly obrovské vlny.

„Jatu!" zařval Aravan přes rachot, aby ho bylo vůbec slyšet, „nech nastavit kurs na východojihoýchod."

„Ale kapitáne, vždyť nás to zanese až k polární čapce, a kdybychom uvízli v le-

du... rozdrťt nás."

„Tohle je ale, Jatu, k úžinám nejkratší cesta. My na téhle kouli opisujeme velký kruh, neplujeme po trase nějakého plochého světa, a proto loď zaměř přídí na východohovýchod."

„Rozkaz, kapitáne," odpověděl Jatu a předal rozkaz Boderovi, zatímco Rico už hvizdem na píšťalku dával povely k nastavení plachet do svištícího víchru.

„Dvacet devět uzlů, kapitáne," křikl Jatu přes rameno s bázní v hlase, když s Artušem vstupoval do kalně osvětlené kormidelny a zápolil se zavřením dveří proti zimní vichřici. „U Adona, sotva tomu dokážu uvěřit... uvědomujete si, že jsme za poslední tři dny neklesli pod dvacet uzlů? Při Adonovi i Elwydd, vždyť my jsme za pouhé tři dny urazili skoro dvě stě mil! Tohle dříve nikdy žádná jiná loď nedokázala."

„Žádnou jinou loď také nikdy dříve nepoháněl tak bouřlivý vítr," odpověděl Aravan.

„Jatu," zvolala Jinnarin, která stála na parapetu pod oknem vedle Farrixe, „vzpomínáte, jak jste mi kdysi říkal, že kdybychom měli za zády polární vítr, dokázali bychom všemi moři proplout asi tak za týden?"

„Ano, maličká. Ale nikdy jsem si nepomyslel, že něco takového zažiju."

„Alespoň přestává sněžit," poznamenal Farrix, který přimhouřenýma očima vyhlížel do mrazivé noci. Náhle přitiskl obličejík na okno, ohraničil si oči po stranách dlaněmi, aby zastínil světlo od zavěšené lucerny za sebou. „Povídám, Aravane, támhle vpředu, to je nějaká bílá hora?"

Aravan se prudce otočil a zahleděl se přes sklo.

„Zhasnout lucernu!" vyštěkl. Geff vyskočil, aby mu vyhověl, a zaklapl stínítko. Jak se kormidelná pohroužila téměř do naprosté temnoty, protože uzavřeným stínítkem prosvítaly jen tenounké pramínky světla, vykřikl Farrix: „Ano, buď jde o nějakou bílou horu, anebo o ledovou stěnu, a já bych se klidně vsadil, že vím, oč jde!"

„Jak je daleko?" zeptal se úsečně Aravan, aniž by přestal vyhlížet do přetrvávající polární noci, bezměsíčné a bezhvězdné, protože nebem se valila černá mračna.

„Daleko vpředu. Vpravo, na pravoboku," odpověděl Farrix a ukazoval. „Budeme kolem toho proplouvat velice těsně, možná, že se o to dokonce i otřeme. Nevidíte to?"

„Ne, nevidím! Hegene, dvě čárky na levobok! Napří nám vítr na čtvrt' zádi! Reydeau, dej povel plachtařům! A oba dejte pozor, protože stočí-li se loď k těm vlnám bokem, půjdeme ke dnu!"

Eroean, hnaná před svištící smrtí, směřovala vpřed a stáčela se táhlým obloukem podle nastaveného kormidla... na loď její velikosti sice rychle, ale vzhledem k riziku pomalu. Připravená skupina se rychle vydrápala na palubu, přetahovala ráhna a nastavovala rovněž kosatky a stěhovky. Koráb obloukem proplouval strmicím běsem, aby se podélně stočil a posléze odchýlil od kolmé ledové stěny, která se neurčitě tyčila nějakých osm set yardů od pravoboku.

Přes jakot a hukot vykřikla Jinnarin na Aravana: „Říkala jsem vám, že má Farrix bystrý zrak."

Aravan přikývl. „Zrak vašeho Farrixe, pysky z Darda Glain, je vskutku bystrý, když dokázal v téhle černotě na vzdálenost asi dvou mil zahlédnout tu ledovou kru. V téhle polární temnotě, kdy nesvítí měsíc ani hvězdy, dohlédne můj vlastní zrak sotva na vzdálenost jedné míle.“

„Při rychlosti, kterou plujeme, kapitáne," zahřimal Jatu, „skoro třiceti uzlů, kdybychom se s něčím střetli přímo v cestě na méně než míli daleko, srazíme se s tím bezmála za sto srdečních úderů.“

Hegen si v temnotě kormidelny odkašlal. „S vaším svolením, kapitáne, myslím, že k navádění tou prokletou nekonečnou tmou potřebujeme hlídkaře, jako je tady pan Farrix. Slyšel jsem, že Stříbrný mys, inu, že byl nazván 'stříbrným' kvůli ledu, který se v jeho úžinách drží celoročně, ať je zima nebo léto, i když v téhle roční době je to horší. A vzhledem k rychlosti, jakou plujeme, nemůže být hrdlo toho zúžení víc než dva dny před námi.“

„Rád se na hlídku postavím, Aravane," prohlásil Farrix. „Ať se propadnu, je-li tu co jiného na práci. A pak, i když si to Jinnarin nemyslí, má stejně bystrý zrak jako já.“

„I za předpokladu, že nás pyska upozorní na dvě či tři míle předem," zařval Jatu, „pochybuju, že by se nám něco velkého v cestě mohlo podařit minout, budeme-li stále pokračovat touhle rychlostí. V nejlepší budou naše vyhlídky při tomhle tempu chatrné.“

„Ale chabá vyhlídka je, Jatu," odpověděl mu Aravan, „lepší, než žádná. Myslím, že v tomhle se Hegen nemýlí... měli bychom mít na hlídce pysky.“

„A co Alamar s Aylis?" zeptala se Jinnarin. „Mají přece magické vidění. Snad by mohli taky hlídkovat.“

„S vaším dovolením, kapitáne," ozval se Hegen, „paní Jinnarin má pravdu. Můžeme využít všech zraků, které máme... i když mág Alamar, inu, zvažuji, bude-li mít v sobě tu sílu, když teď tak zestárnul. Chci říci, že už mele z posledního.“

Farrix se otočil a zahleděl se na Aravana. „Kapitáne, dovolte mu, aby hlídkoval se mnou. Zoufale něco potřebuje dělat.“

Aravan si zamyšleně pohladil bradu. Nakonec prohlásil: „Řekne-li slečna Aylis, že si mág tohle kouzlo může dovolit, že zvládne přestát vyčerpání astrálního ohně, pak ano, může hlídkovat s vámi.“

Příštího dne se obloha vyjasnila a dolů z ní zářily hvězdy. Toho dne měl také na jihovýchodě vyjít narůstající půlměsíc, nízko přecházet nad obzorem, nejvýše vystoupit na severu a poté sestupovat a nakonec opět zajít na jihovýchodě. I přesto, že bylo jasno, bouřlivý víchř neustával ve svých krutých poryvech a mořem se vzdouvaly ohromné vlny. *Eroean* pokračovala v překotné plavbě ledovým mořem, prořezávala si cestu do vysokých hřebenů, vzápětí tvrdě dosedala a proploovala propastnými propady. Nyní směřovala velkým okruhem k východoseverovýchodu, přímo k úžinám Stříbrného mysu.

Jako každý den vyvolávala Aylis kouzlo, kterým zaměřovala Durloka. Lexikon Černého mága jí sloužil jako vůdčí hvězda.

„Támhle," zvolala a ukazovala, „asi tři sta padesát mil.“

Aravan si zaznamenal směr a zanesl bod do mapy. „Stále směřuje k úžinám, které jsou před ním vzdáleny asi sedmdesát mil, zatímco od nás nějakých dvě stě leagues.“

„Kapitáne," ozval se dunivě Jatu po rychlém počítání, „dokážeme-li pokračovat touhle rychlostí, budeme zítra v úžinách kolem půlnoci.“

Bokar se zadíval na temnotu v okenních průzorech. „Ha! Kdypak v téhle neustálé tmě nastává půlnoc?“

Aravan v kymácivém světle lampy letmo vzhlédl od mapy. „Zítra nadejde letní slunovrat... Nejdelší den roku na severu a Nejdelší noc roku zde v nejjihnějších končinách.“

Za skučení větru, neustálých výjezdů a propadů *Eroean* na vlnách a nárazů moře do jejího trupu se Jinnarin zapřela a shlédla na mapu. „Dostihneme Durloka v těch úžinách?“

Odstupů jednotlivých značek na mapě, které zaznamenávaly každodenní pozici Černého mága, využil Aravan pomocí palce a ukazováku k odhadu doby, v níž by měl do úžin vplout. Pak pohlédl na Jinnarin a řekl: „Ano, pokud vydrží tenhle vítr, není vyloučené, že ho někde tam poblíž dostihneme.“

Jinnarin se pojednou zachvěla „Ó, právě jsem si uvědomila, že nás Durlok při našem minulém setkání za Nejdelší noci roku málem potopil.“

Aylis stála v kormidelně a opírala se o Aravana. Měla zavžené oči, v jedné ruce svírala lexikon a druhou napřahovala před sebe. „Dvacet mil, *támhle!*“

„O čárku na levobok, Bodere," sykl Aravan. „Rico, seříd'te plachty. Při jeho a naší rychlosti ho máme za necelou hodinu.“

„Vrhací stroje," zavrčel Bokar, „jsou připravené, kapitáne. Válečníci stojí pod poklopy a čekají jen na mé znamení.“

Farrix se zahleděl do svitu hvězd. Vedle něj postávala Jinnarin. Ve vysoké židli upevněné k podlaze seděl Alamar a rovněž vyhlížel ven. *Eroean* se řítila k hrdlu zúžení. Vlevo, vpravo a před ní masivní hory ledových ker, do nichž narážely obudně mohutné vlny. Pokud by v té chvíli přestaly zářit hvězdy, závisel by Aravan při bezpečném provádění lodí úžinou na Alamarovi a obou pycích. Ale hvězdy prozatím svítit nepřestávaly, a tak mohl Aravan spoléhat na vlastní bystrý elfí zrak.

Húúúú! zaúpěl trup po dopadu na vodu a Alamar zanařikal: „Zůstane-li mi mozek, střeva či nějaká ledvina, až bude po všem, zapálím Elwydd svíčku! Bože! Žádný div, že jsou námořníci napůl zpitomělí!“

V té chvíli se otevřely dveře a dovnitř vtrhl skučící víchr a vodní tříšť. Jatu před tou slotou s námahou přirazil dveře. „Kapitáne, za zádí se blíží vánice.“

„Je blízko?“

„Ano, kapitáne. Nese ji ten víchr.“

Jak Aravan vyšel ze dveří a zadíval se na zád', zazuřil kormidelnou nanovo skučící vítr svodní sprškou. Po chvíli se vrátil. „Vash!“ zaklel, „sotva za hodinu je zde.“

„Proklatě!" ulevil si třaslavým hlasem Alamar, „podobá-li se tahle vánice té předešlé, Durlok se nám v ní ztratí.“

„Vždyť mám lexikon, otče. Neztratí se nám navždy.“

Jinnarin se otočila. Tvářila se pochmurně. „Když ho ale neuvidíme podobně jako v Severním moři, může do nás narazit. Jestli do nás ale narazí tady v tomhle moři, nepřežijeme.“

„Čert aby to vzal!“ zavrčel Alamar.

Aravan znovu vyšel ven a zadíval se vichřici proti zádi v okamžiku, kdy se *Eroean* hroužila mezi vlny. O chvíli později se vrátil. „Rico, dej pokyn celé posádce, ať vztyčí galantky.“

„Ale kapitáne,“ namítl bocman, „ten víchr! U čerta, vždyť všechny ty plachty zlomí stěžeň!“

„Rico,“ ozval se stroze Jatu, „slyšel jsi kapitána. Celá posádka. Vztyčte do jedné všechny plachty. A upozorni chlapy, aby se přivazovali.“

Ráhnoví v kruté vichřici kvílelo jako nějaká obludná harfa a stěžně nařikaly ve smrtelné agónii. *Eroean* se dál řítila Jižním polárním mořem, vyplouvala na jeden zkadeřený hřeben vlny za druhým a jako kámen spadala do vroucích hlubin za nimi.

„Adone!“ vykřikl náhle Farrix. „Černá galéra! Táhle je!“

Když *Eroean* vyplula na následující hřeben a převalovala se přes něj, všechny zraky se zahleděly ve směru, v němž pyska ukazoval. Sněhovou metelici vpřed směřující vánice se dal rozeznat jen vršek latinských plachet, které vzápětí zmizely, jak se černá galéra pohroužila mezi vlny. Po rolující stěně vlny sklouzl do propadu za ní i elfí koráb.

„Řekl bych tak jednu míli,“ zamumlal Alamar za Aravanova souhlasu.

„Veliteli, dejte znamení válečníkům. Za dvě stě úderů srdce ho dostihneme.“

„Rozkaz, kapitáne!“ zařval Bokar. Strhnutím otevřel poklop padacích dveří, sjel po žebříku do podpalubí a zatímco se řítit vpřed, všichni mohli slyšet zvuk jeho polnice. Na venkovních palubách odlétaly poklapy a z nich se ven hrnuli chňákurští válečníci. Zahákovali se řemením ke zvláště nataženým lanům a přecházeli rozkymácenou lodí klesající mezi vlny k vrhacím strojům.

„Ech, měl bych tam být, abych jim zaměřil ohnivé střely,“ zasípal Alamar v okamžiku, kdy se koráb opět hroužil do ledové mořské vody.

„Otče, tohle je teď jediné, co můžeš dělat, abys přestál všechny ty otřesy, natož, abys při tak rozbouřeném moři postával na palubě.“

„Sakra, dcero, myslíš, že to *nevím*?“

„Och, do Helu!“ vykřikl Farrix zklamaně, když loď pojednou obklopil oslepující sních. „Ta vánice! Zatracená fujavice!“

„Dokážeš zahlédnout černou galéru?“ zakřičela Jinnarin. „Já jsem ji ztratila úplně!“

Ne! zvolali zlostně Farrix s Alamarem současně.

„Drž se tohohle kursu, Bodere,“ nařídil úsečně Aravan. „Není vyloučené, že ji budeme míjet tak blízko, že ji uvidí i Bokarova družina a bude na ni moci vrhnout oheň.“

Za skřípění ráhnoví, úpění stěžňů a sténání dřevěných lodních součástí neustávala *Eroean* v plavbě a její trup spadl do polárního moře za každým zvlněným hřebem. Zvedaly se obludné vlny a kolem se hnal vánicí zesílený víchr. Pojednou vpre-

du na levoboku zaplál clonou vířícího sněhu u vrhacího stroje oheň, který vystřelil v plamenné stužce, hned za ním další. Po jediném úderu srdce vystřelil rovněž vrhací stroj ve středu lodi.

„Vidíte něco?“ zeptal se stroze Aravan.

„Nějakou tmavou siluetu na levoboku," odpověděl Farrix.

„Ano," potvrdila Jinnarin.

„Já nic!" zareagoval znechuceně Alamar. Aylis jen odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ale jestli Bokarovy ohnivé střely zasáhly cíl, nevím," dodal Farrix.

„Ted' už jsme galéru předstihli," zamumlal Aravan v okamžiku, kdy lodní trup spadl po vlně dolů, „a v těchto vodách se obrátit nemůžeme; jakmile by totiž došlo ke stočení lodi bokem k vlnám, šli bychom ke dnu."

„Možná bychom mohli zvolnit a dovolit mu, aby kolem nás proplul," navrhl Rico.

„Ach ne, Rico," namítla Jinnarin, „myslím, že by nás spíš proděravěl."

„Pokud by nás dokázal najít," zahučel Alamar při vyhlížení do bílé clony vířící kolem, zatímco se loď přehoupla přes vrchol další vlny a smekala se po ní dolů.

Průlezem padacích dveří se vyškřábal klející Bokar. „Možná jsme zapálili nějakou plachtu, ale jestli ano, pak jen štěstím."

„Vidíte," utrl se hašteřivě Alamar, „já vám povídal, že bych tam měl být, abych ty Bokarovy ohnivé střely řídil."

„Alamare," vykřikla Jinnarin, „tohle je už za námi. A pak, vždyť jste tu černou galéru ani nezahlédl."

„Inu, kdybych býval na palubě, pak bych snad mohl! -Do Helu, jestli ji viděl nějaký trpaslík, tak já bych ji viděl určitě!"

„Tak či onak, otče," ozvala se Aylis, „vždycky se přece za ním můžeme pustit znovu. Vždyť mám tohle." Pozvedla Durlokův lexikon, který se ale právě v tom okamžiku rozhořel prudkým plamenem. Alamar náhle zavyl, protože mu oheň vyšlehl z róby. A také kapsa Bokarova kožešinového kabátce se vznítila.

Jinnarin zavřískla ve chvíli, kdy Aylis upustila lexikon na podlahu. Ihned na něj skočil Aravan, aby oheň udusal. Bokar si strhl kabátec a mrštil jím o zem.

„*Abi!*" zařval Alamar a z jeho róby vyletěla hořící stránka, která se ještě za letu změnila v popel. „*Extinguete ex omni parte!*" vykřikl a veškerý oheň se uhasil.

A zatímco se *Eroean* hroužila mezi vlny, zvolala Jinnarin: „Co je to?"

„Durlok!" vyhrkl Alamar. „Ty ohnivé koule ho upozornily, že jsme mu na stopě, a proto se pokouší zničit všechno, co k jeho sledování využíváme."

Aylis pohlédla na popel rozptýlený po podlaze v místech dopadu lexikonu.

„Myslím, otče, že se mu to podařilo, obávám se totiž, že shořelo úplně všechno."

„Och Adone!" vykřikla Jinnarin. „Naše stránky jsou v pokojíku pod lehátkem v Alamarově kajutě. A Rux je tam také!"

Ve chvíli, kdy Jinnarin s Farrixem seskočili z parapetu a zamířili ke dveřím v patách s Jatuem, protože i on měl svou stránku uloženou ve vlastní kajutě, dolehlo z paluby jakési praskavé zasténání a poté se roztříštil zadní stěžeň. Plachtoví, lanoví a ráhnoví se s rachotem řítily na palubu a cestou narážely do hlavního stožáru, jenž rovněž praskl a řítil se na palubu jako podřátý. Při pádu na přední stěžeň se propáral

jeho horní plachtou a rovněž přední hlavní.

A pak, v oslepující vánici, za dunivého rachotu vln, jež se přelévaly přes paluby, narazil trup do jakési ledové hory.

XXXVII
Vyváznutí
Léto, 1E9575
[Přítomnost]

„Adone!" zvolal Farrix a stáhl Jinnarin při pádu stěžňů, plachet a lanoví na palubu za sebe. Pak lodí otřáslo mocné škubnutí, které Jatua, Artuše a Rica srazilo na kolena a Aravanem, Aylis a Bokarem mrštilo o stěnu. Jinnarin s Farrixem se na nohou udrželi, protože se jim podařilo zachytit upevněných nohou židle, na níž seděl Alamar. Boder rovněž zůstal stát, protože se přidržoval kormidla.

„Och, zatraceně!" zaláteřil Alamar při spatření obludné bílé stěny, která se tyčila na pravoboku, a o níž loď drhla.

„Led!" zařval Jatua a zvedl se na nohy, ale to už se *Eroean* náhle ocitla za ním, stěna zmizela a odírání boku ustalo.

„Jsme z toho venku," ucedil mezi zuby Aravan, zatímco se trup zvedal a hned zase dopadal na moře.

Jinnann obešla Farrixe a překotně ze sebe začala chrlit: „Drahý, půjdu se ujistit, že se Ruxovi nic nestalo. A jestli náš pokojík hoří, seženu pomoc. Ty zůstaň tady. Tvé oči budou zapotřebí, pokud vůbec někdy ustane to mizerné sněžení."

Aniž by vyčkala na odpověď, vyrazila Jinnarin z kormidelny. Jak mizela v chodbě k zádovým kajutám, Jatua vyštěkl: „Artuši, dohlédni na ni. Ataky se podívej do kovové bedny v mé lodní truhle. Je tam jedna z těch stránek. Přesvědč se, zda nic nehoří."

V okamžiku, kdy se Artuš obracel k odchodu, ozval se stroze Aravan: „Artuši, v lodním deníku na mém psacím stole je další stránka z lexikonu. Podívej se i na ni."

„Rozkaz, kapitáne," odpověděl mladík a rozběhl se za Jinnarin.

„Půjdu také," řekla Aylis a vydala se za Artušem do chodby.

Eroean se s hukotem hroužila do vln.

Mezitím se Farrix znovu usadil na okenním parapetu, opřel se a vyhlédl ven. Vánice nepřestávala zuřit, a proto pyska dokázal dohlédnout sotva za žalostné pozůstatky stěžňů. Stěži dohlédl k lodní přídi. Když si vedle něj stoupl Aravan, řekl: „Sakra, Aravane, nedokážu sice rozeznat, co leží před námi, ale jedno je mi jasné... přišli jsme o stěžně."

Duuuum! dopadl trup s rachotem na vodu, jež se burácivě přelévávala přes paluby, strhávala ráhna, plachty a jiné trosky a narážela s nimi do zábradlí, žebříků a kajutních stěn.

Bokar zvedl svůj kabátec a krátce si ho prohlížel. Kapsa, v níž se nacházela jedna ze stránek lexikonu, už nehořela. Jak se do kabátce znovu oblékal, prohodil: „Kapitáne, zajdu se podívat, není-li některý z válečníků raněný, a pak udělám něco s těmi troskami."

Pak otevřel poklop padacích dveří, z něhož vystrčil hlavu Tivir oblečený v polární výstroji. „Kapitáne, mám vám vyřídit vzkaz vod Friziana. Že prej dal dohromady partu, s kerou dou ven, aby vodhadli škodu a zajistili ty trosky."

„Výborně, Tivire, řekni mu, že potřebuji co nejrychleji hlášení, protože Černý

mág je dosud stále někde nablízku."

V okamžiku, kdy se loď opět nořila mezi vlny, odpověděl Ti vir. „Rozkaz, kapitáne," a sjel dolů po žebříku. Hned za ním následoval Bokar, který poklop přibouchl.

„Bah!" zavřel Alamar. „Durlok v tomhle blizardu nemůže vidět víc než my."

Farrix, aniž by se odvrátil, se zeptal: „Nemáte nějaké kouzlo, které by vám umožňovalo prohlédnout tou vánicí?"

„Jediné co mám, pysko, je magický zrak. Při některých příležitostech mi slouží výborně a při jiných není o nic lepší než ten váš."

„A v blizardu...?"

„V blizardu, pysko, vidí vaše oči lépe než mé."

Eroean se opět propadala do vln.

Jatu vyšel z kormidelny do vánice, a když se po chvíli vrátil, zavířil za ním dovnitř vítr se sněhem.

„Kapitáne," řekl černoch, „jsme teď sotva rychlejší než moře za námi. Kdyby vítr ustal úplně, dostanou se tyhle ohromné vlny za nás a budou s námi točit tak dlouho, dokud se nerozkymácíme a nepůjdeme ke dnu."

„Já vím, Jatu," odpověděl elf s vážnou tváří a v té chvíli se trup s nárazem znovu propadl do vln.

„Jestli si neobstaráme pořádný výhled, pravděpodobně narazíme do dalšího ledu," ozval se stroze Alamar. „Teď nás vede jenom Paní Štěšena."

„A co takhle využít vašeho kouzelného vidění?" zvolala Jinnarin, která se právě s Artusem po boku vracela do kormidelny.

„Argh!" zamručel stařec, ale víc to nerozváděl.

„Tvoje kovová bedna," sděloval Artuš Jatuovi, „je plná popela, ale jinak nic dalšího poškozeného není."

Jinnarin se vydrápala vedle Farrixe. Pohlédl na ni s pozdviženým obočím. „Ty stránky shořely," odpovídala mu na nevyřčenou otázku, „ale jinak nic, i když část stěny je ohořelá. Rux je v pohádku, ale oheň a pak všechny ty nárazy na loď ho znervózily. Narazila jsem na něj v chodbě před kajutou, zrovna se chystal za mnou."

Obrátila se. „Aravane, Aylis je ve vaší kajutě. Než se tam s Artusem dostali, lodní deník shořel. Durlokova stránka byla zničena a několik stránek v deníku zuhelnatělo k nepoznání. Aylis udělala nějaké kouzlo a teď ty ztracené stránky znovu opisuje. Povídala, že dokud je to čerstvé, i když mi vůbec není jasné, jak může poznat, co tam bývalo."

„Kouzlo," poznamenal Farrix.

„Pchá!" odfrkl si Alamar.

Jinnarin se na něj zadívala. „Je-li řeč o kouzlení, Alamare, proč neuděláte nějaké kouzlo, které by vám umožňovalo vidět skrze ten sníh?"

„Já už jsem se na to ptal," šeptem jí sděloval Farrix, „říká, že neví jak."

„Povídal jsem, pysko," zabručel Alamar, „že magické vidění můj zrak nezlepší o nic víc, než ten váš."

„Och," vydechla Jinnarin. „Ale počkejte, kdybyste mohl-"

Eroean v té chvíli opět dopadla na vodu a současně se přizvedl poklop padacích

dveří a z něj vyhlédla Tivirova hlava. „Kapitáne, mám vod Friziana vyřídít, že zadní a střední stěžeň sou fuč. Přední sice eště stojí, ale některý plachty sou zněj strhaný. Kosatky a přední stěhovka sou dobrý a de taky vo jediný plachty, kerý nás můžou nýst. Zadní stěžeň je roztříštěnej víc než na půlku dýlky, střední ze čtvrtiny. Frizian fíká, že ten zadní strh při pádu ten střední. A Finch vzkazuje, že by zdola vynes náky dřevo na vyztužení toho středního, ale že přej nemá žádněj materiál na ten zadní. Povídal taky ale, že by ho na tomdle moři stejně nezpevnil, takže přej máte najít náky chráněný místo s klidnou vodou, aby moh s těma vopravama začít."

„Krucinál!" zaklel Jatu. „Do Helu, kde máme uprostřed Jižního polárního moře najít klidnou vodu?"

„A kapitáne," dodal stevard, „po palubě se všude povaluje spousta trosek, kerý se právě celá posádka pod vedením Friziana s Bokarem snažej uvázat, aby loď uchránil před roztržením."

Aravan přikývl a pak řekl: „Jatu, dokud nebude všechno bezpečně připoutáno, budu loď udržovat přímo s vlnami a stáčet ji jen tehdy, bude-li nutné vyhnout se ledu, pokud ho ovšem dokážeme včas zahlédnout. Pospěšte si ale, protože se budeme muset dostat do závětrí mysu a někde výš při pobřeží vyhledat nějaké klidné útočiště, a to dříve, než se nám poroučí i přední stěžeň."

„Rozkaz, kapitáne." Poté černoch zmizel pod žebříkem, prošel podpalubím a v doprovodu Tivira se znovu vynořil na venkovní palubě.

Aravan se obrátil k Ricovi. „Bocmane, potřebujeme plout rychleji. Vyber nějaké muže a prověřte, zda byste mohli nahradit plachty na předním stěžni. Artuši, ty jdi také."

Zatímco se Rico s Artušem spouštěli padacím otvorem po žebříku, zabručel Alamar: „Podívejte se sem, elfe, jsme slepí! Další plachty způsobí jen to, že se do nebezpečí vpředu pohrneme rychleji. Pokoušíte se nás snad do toho ledu zastřeného sněhovou metelící nahnat dříve? Anebo spíš usilujete o zlomení našeho posledního stěžně?"

„Ne, mágu Alamare, nic z toho v úmyslu nemám. Vy byste byl tedy raději, abychom selhali na některé vlně a potopili se?"

Alamar sice něco tiše zahučel, ale víc už neřekl.

Farrix se ohlédl k Jinnarin. „Drahá, právě když se objevil Tivir, chystala ses něco povědět."

Loď se otřásla dalším dopadem. Jinnarin mezitím pátrala v mysli po své prchavé myšlence, ale najít ji nedokázala. Ale již v okamžiku, kdy se znovu otáčela k oknu, aby vyhlédla do vánice, náhle jí vytanula. „Už vím, co to bylo. Alamare, proč svůj magický zrak nedáte Farrixovi? On vám svůj dát nemůže, ale vy jistě dovedete udělat takové kouzlo, které by mu umožňovalo vidět astrální oheň, ne? Možná, že dohromady... myslím, pysčí a magický zrak... tou fujavicí proniknou."

Zaskočený Alamar vytřeštil oči.

Farrix se široce zašklebil a stiskl Jinnarin ruku.

„Ať se propadnu, není-li tohle chytrý nápad!" Pak se zadíval na Alamara. „Ať bude úspěšný či ne, za zkoušku stojí. Cokoliv je lepší, než se těmito vodami řídit naslepo. Můžete to zařídit?"

„Můžu to zkusit, pysko. Můžu to vyzkoušet.“

Alamar natáhl ochromené ruce a ve snaze uklidnit jejich třes tlumeně zahučel: „Sakra!“ Poté mu je jemně přiložil na skráně a třesoucí palce zlehounka jako pírkou přitiskl na jeho oči. „Myslím, že ho budu muset malinko pozměnit, tedy tohle kouzlo. Doufejme, že mu namisto magického vidění nevštípím slepotu.“

Jinnarin se zajíkla a vykřikla: „Slepotu? Počkejte!“

Ale v té chvíli už Alamar zamumlal: „*Transfer visum.*“

Sňal ruce z pyskových spánků.

Bzúúú! zaúpěla loď při dalším sešupu z hřebenu vlny.

Farrix otevřel oči.

Duhovky už neměl ledově modré, ale zcela černé.

Farrix zůstal s pusou dokořán. Zvolna přesouval pohled kormidelnou, zastavoval se jím u každé přítomné osoby a nakonec u Jinnarin. „Adone,“ vydechl, „všecičko září.“

„Ha!“ zasupěl Alamar. „Funguje to!“

„Všecičko září!“

„Ovšem, že ano, pysko,“ přisvědčil třaslavě starý mág, z jehož hlasu se už vytratil ostrý tón, „ale dokážete prohlédnout tou bouří?“

Farrix se rychle obrátil a vyhlédl přes sklo. „Panebože, všechno je takové zvláštní, jiné barvy. Ale počkejte, ano, dokazují prohlédnout! Ha! Rico s posádkou jsou zrovna nahoře na předním stěžni. Pokouší se nastavit jednu z nižších hvězdovek. Někteří pracují s hlavní plachtou. -A... počkat! Táhle je něco obrovského... nějaká hora... napravo. Asi led, ale není bílý, spíš má barvu, pro kterou mi chybí slovo. Mineme to.“

Stočil temný pohled k Alamarovi.

„Jak dlouho mi tohle vidění vydrží?“

„Ech? Inu, dokud se ho, pysko, nezbavíte vůlí,“ zasípal stařec. „Ale teď je nejdůležitější, co vidíte vpředu. Musíte loď vést.“

V okamžiku, kdy *Eroean* najížděla na hřeben vlny, přemístil se Farrix tak, aby mohl vidět za část zhroutených trosek. „Zdá se, že teď nikde žádná překážka není,“ ozval se konečně.

„Nedokážete zahlédnout černou galériu?“

Eroean se v tom okamžiku lomozivě propadala mezi vlny. Farrix přeběhl k okénku na levoboku a pak na pravoboku a na obou stranách se upřeně zahleděl ven. Současně elfí koráb opět zvedaly vlny. „Odtud ne, Aravane. Je-li Durlok někde tady poblíž, v místech, v nichž bych ho mohl zahlédnout, není.“

„A co přímo za zádí, kapitáne?“ nadhodil Boder.

„Snad,“ opáčil Aravan.

„Bože, jaké podivné barvy,“ vydechl Farrix. „Dokonce i vlny.“

Whúúú! *Eroean* se zase propadala do vln.

Čas ubíhal. Boder příležitostně poopravoval kormidlo podle Farrixových pokynů. Pyska koráb vedl tak, aby se vyhýbal obřím ledovým krám přímo v cestě. Jak se

ale voda za zádi pokoušela vetřelce ve své divoké državě převrhnout, loď se nepřestávala nebezpečně kýmat. Konečně se nadzvedly padací dveře a z jejich otvoru se ven vysoukal Rico. Shodil vzad kápi kožešinového kabátce. Tvář měl mrazivým povětrím do ruda rozpálenou.

„Kapitáne, přední stěžen teď nese všechny plachty. Ale nějak hrozně skřípe. Bojím se, aby se taky nezlomil.“

„A kapitáne,“ dodal bocman, „Frizian vzkazuje, že většina trosek je už připoutaná.“

„Výborně, Rico.“ Aravan přešel ke dveřím a vyšel do hřmotící vánice. Zachytil se jistícího lana a přeručkoval po něm k zábradlí. Vyhlédl přes něj do bouře a pevně se přidržoval, protože loď právě vyplula ke zkadeřeným hřbetům vln a hned vzápětí začala opět klesat do hluboké propadliny ledového moře. Aravan současně odhadoval rychlost lodi vzhledem ke vzdouvajícím se vlnám. Po návratu do kormidelny řekl: „Bodere, o čárku na levobok. A ty, Rico, nech seřídít přední stěžeň. Vydáme se do závětrí mysu. Farrixi, vy dejte pozor na led a černou galéru.“

Dvě hodiny se pod bouřlivým vichrem hnali mezi ohromnými vlnami. Loď se pod tou silou zmítala a přední stěžeň sténal. Jejich cesta oslepujícím blizardem a dlouhou temnou polární nocí směřovala k severovýchodu. Vichr, voda a vířící sníh prolétaly sevěním Stříbrných úžin, jež je stáčely k severu. Právě do tohoto ústí zaneseného ledovými krami vpluli pod Farrixovým vedením. A právě když dospěli do samého hrdla zúžení-

„Zpropadený Hèl!“ vykřikl Farrix s vytřeštěným a strnule upřeným zrakem. „Co to je?“

Whùum! *Eroean* s rachotem dosedla na kvílící mořský živel a poté začala po vlně klouzavě spadat do hluboké vířící propadliny.

Jinnarin se zahleděla na pravobok, směrem, v němž pyska ukazoval, ale viděla jen vířící sněhovou clonu. „Co? Co jsi viděl?“

Farrix k ní stočil temné oči, až se zachvěla pod dojmem neurčité předtuchy. Měl zrak tak cizí, tak podivný.

„Myslel jsem, že jsem zahlédl...“ odmlčel se.

„Že jsi zahlédl co?“

Farrix zavrtěl hlavou. „Další loď.“

Aravan přešel do popředí. „Durloka?“

„Ne, myslím, že šlo o galeonu. Měla potrané plachty, které plandaly ve větru, a ráhnoví žhnulo čarodějným ohněm.“

Boder u kormidla zalapal po dechu. „*Šedá dáma*.“

„Cože?“ zeptal se Farrix.

Boder pohlédl na Jinnarin. „Pani Jinnarin vám nic neříkala?“

„Ne,“ odpověděla Jinnarin a zavrtěla hlavou, „nějak na to nepřišla řeč.“

„Nač nepřišla řeč?“ zeptal se Farrix, jehož oči se teď upíraly na pravobok, zatímco *Eroean* šplhala do svahu další věžovitě vlny.

„Jedna námořnická legenda,“ odpověděla Jinnarin, „o *Šedé dámě*... jedné přízračné lodi.“

„Jo," dodal Boder, „je to prokletá loď, kerá se bez konce potuluje nocí kolem Stříbrného mysu a stěžně s ráhnovím jí zářej čarodějným vohněm. Na palubě je navěky uvězněná její přízračná posádka, kerá má pátrat po ztraceném mladíkovi jedny čarodějky."

Farrix rychle pohlédl na Jinnarin. „Vědmy?"

„Tohle byla čarodějka z Černých mágů," odpověděla Jinnarin.

„Bah!" zafuněl Alamar. „Tenhle typ z Černých mágů většinou nebývá."

„Tadle čarodějnice jo, mágu Alamare," namítl Boder. „Pocházela z hyreejského Alkabaru a byla stejně zlá jako tydle Černý mágové. Proklela *Šedou dámu*, aby se plavila mořem do té doby, dokud jí její posádka nenajde syna, kerýho ve Stříbmech úžinách smetla z paluby vlna.

To ale eště nejní všechno. Říká se, že přej se *Šedá dáma* potuluje po mořích a snaží se toho ztraceného pasažéra najít. Její přízračnej kapitán přej přitom vykřikuje jeho méno nad vodou. A dyž přej to méno zaslechnete, najednou se sám vocitnete uvězněnej na její palubě a budete snít plout věčně... nebo přinejmenším do té doby, dokud se ten pohřešovanéj nenajde."

„Švindl!" zabrbľal Alamar.

„Pochybuji," ozval se Farrix, „že bychom něco zaslechlí přes skučení té vánice."

„Inu, dyby se přiblížila, rači si zacpěte uši," doporučoval Boder, „jen pro jistotu. Rači se pojistit, než potom litovat."

Eroean v náklonu se za zuřivého kvílení vichru i ráhnoví vyhoupla na hřeben vlny a Farrix se v té chvíli upřeně zahleděl na pravobok.

Búúúum! dopadl trup elfího korábu na strmý svah za vrcholem vlny.

„Nu?" zeptala se Jinnarin s rozbušeným srdcem.

Farrix zavrtěl hlavou. „Nic. Pokud tam vůbec byla, už zmizela. Ale já bych býval přísahal-"

„Hlouposti!" zadrmlol Alamar.

Farrix letmo pohlédl na Bodera. Pak se zadíval na Jinnarin. „Možná šlo spíš o nějakou zvláštně vytvarovanou ohromnou vlnu."

„A co ten čarodějnej voheň, plachty v cárech a tak?" zeptal se Boder.

„Při magickém vidění všechno září, Bodere," odpověděl Farrix. „A ty potřhané plachty... možná, že to byla jen vodní tříšť..."

Boder zvolna zavrtěl hlavou, ale i když se přesvědčený necítil, víc už neřekl.

Farrix se starostlivě otočil a znovu se zahleděl před sebe. Jak se *Eroean* zvedala k dalšímu strmícímu hřebenu valící se vlny, všechny plachty se napjaly vichrem vanoucím přes záď levoboku, takže se zhoupala na pravobok. „Ledová kra před námi!" vykřikl a ukazoval. „Na pravoboku."

Na Aravanův pokyn Boder nepatrně pootočil kormidlem.

Po deseti hodinách se už řítily přímo na sever. Cestou kličkovali mezi ledovými krami. Vítr se teď postupně zmírňoval, i když jak větrný, tak i mořský živel zuřit neustávaly. S větrem v plachtách, jež sestávaly z hlavních čtvercových, kosatek a jedné stěhovky pouze na jediném předním stěžni, nakonec dospěli na závětrnou stranu mysu, kde začal vánici zmírňovat nehostinný horský masiv, jenž se na něm

zvedal. V kormidelně se nyní zdržovali Farrix, Aravan, Hegen a Reydeau. Ostatní odcházeli do svých kajut, aby se zhroutili na lehátka. Část posádky zůstávala v pohotovosti v podpalubních předřových prostorách pro případ, že by bylo zapotřebí skasat ve vánici plachty a něčemu se vyhýbat.

Po uplynutí dalších pěti hodin začalo polevovat i sněžení, až konečně přestalo sněžit úplně. Do kormidelny se vrátili Rico s Boderem, aby vystřídali Hegena s Reydeauem. Do kormidelní budky se rovněž vrátili Jatu s Artušem. Černoch ohlásil jejich rychlost na devět uzlů. „Od třiceti na hony daleko," dodal.

Uběhla další hodina a zatažená obloha, pod níž proplouvali, se počínala protrhávat. Tu a tam se zatřpytila nějaká hvězda, což Aravanovi umožňovalo přehlížet moře daleko dopředu.

„Farrixi, jděte si lehnout," řekl elf unavenému pyskovi.

„Ale Aravane," namítl Farrix, „vždyť ani vy jste ještě neodpočíval. K vedení lodi je třeba zraku, zraku, který dokáže vidět za svitu hvězd."

V té chvíli vstoupila do kormidelny Aylis.

„Já v něm vidět dokážu. Až si vy dva půjdete lehnout, setrvám na hlídce."

Aravan se na ni zahleděl a Jatu v té chvíli dunivě zahučel: „Slečna Aylis má pravdu, kapitáne. Zatímco budete spát, povedeme *Eroean* spolu."

Aravan své drahé políbil ruku a pak se otočil k Jatuovi: „Pluj s ní přímo na sever. Míříme do Inigského zálivu. Tam se vylodíme a skácíme nějaké vysoké stromy vhodné k opravám."

Jak se Farrix s Jinnarin vraceli do pokojíku pod lehátkem, zaskočila Jinnarin za Tivirem, který jim přinesl cínový tácek s chlebem, medem a maličkou konvicí s horkým čajem. „Prej ste loď spasil před tím ledem," řekl stevard a trhaně pohodil hlavou k Farrixovi, „a taky nás všechny zachránil před tou *Šedivou dámou*. Za tohle vám já i můj druzi upřímně děkujem."

„Ach, Tivire, ten led jsem měl možnost vidět díky Jinnarininu nápadu a Alamarově kouzlu. A pokud jde o *Šedou dāmu*, inu, vůbec není jisté, jestli tam byla. -Ale jestli ano, pak se její posádka plavila přímo proti větru, kdežto my opačně. Takže měl-li by někdo obdržet vaše díky, pak je to Jinnarin, Alamar a celá posádka, která se činila, aby loď udržela na vodě. Jiná loď by se totiž za podobných podmínek určitě potopila."

Tivir se zářivě usmál, znovu trhaně pokývl, otočil se a odpěchal.

Jinnarin se štědrým darem a s Farrixem v patách vešli do pokojíku. Když Jinnarin tácek odložila, řekla: „Och, Farrixi, *byla-li to Šedá dáma*, pak jsem ráda, že jsi nezaslechl jméno toho ztraceného pasažéra. Nechtěla bych se za tebou zase honit, tentokrát s tím, že by ses nekonečnou nocí plavil na palubě přízračné lodi. A zvlášť bych si nepřála štvát se za tebou tady, v těch vražedně nebezpečných vodách."

Farrix se na ni usmál. „Ale hledat by ses vydala... vid?"

Jinnarin mu úsměv oplatila, pak se zkoumavě zahleděla na konečky svých prstíků a ledabyle odpověděla: „Možná."

„Ach, ty jedna," zabručel Farrix, vyzvedl ji a zatočil se s ní.

Když ji zase postavil na zem, políbila ho a řekla: „Dokážeš si zase vrátit svoje

očí? Chybí mi."

Farrix zavřel oči a soustředil se podle Alamarových pokynů. Když je opět otevřel, jejich úplná čern ztmizela a nahradila ji ledová modř. Ale pro Farrixe tím zmizel také nádherný svět světla a ohně, který vystřídala šedá jednotvárnost.

Po osmi dnech, třicátého června, se doploužili do Inigského zálivu a pokračovali jím stále dál, až dospěli do úzké zátoky stíněné vysokými jehličnany, které porůstaly zasněžené svahy nad ní. Bylo právě poledne, když zakotvili. Nízko zavěšené slunce se schovávalo za severními pahorky... z polární noci totiž vypluli už před sedmi dny. Slunce teď vycházelo na severovýchodě, mělkým obloukem přetínalo nízko nad obzorem severní oblohu a zapadalo na severoseverozápadě. Každý den se objevovalo jen na pár hodin.

Právě do této soumravné končiny zavedl tedy Aravan elfi koráb a zakotvil jej v úzké zátoce.

Zatímco Jatu, Finch a jedna skupina námořníků s válečníky vytahovala z hlavního skladiště ohromnou dřevěnou lodní součást, Aravan s ostatními shromáždili dřevorubecké nářadí a vypluli na člunech k pahorkatině. Farrix s Jinnarin a Ruxem pluli s nimi stejně jako Aylis s Alamarem, který přes dceřiny námitky trval na tom, že se „už z té mokré a rozkymácené houpačky potřebuje dostat na suchou zem".

Přistáli u východního skalnatého pobřeží úžiny zarostlé stromy.

Jinnarin vypustila Ruxe, aby si volně zalovil. Lišák štěkal a skákal radostí, že je opět na souši, a ihned vysokým sněhem vyrazil do svahu mezi stromy. Alamar sledoval, jak mizí mezi inigskými sosnami. „Ha! Alespoň někdo, kdo mou touhu po souši také sdílí," zamumlal, otočil se a odbelhal se k velikému balvanu těsně u vody, kde se usadil a přehlížel moře.

Mezitím, co jedno družstvo budovalo tábor na pobřeží, Farrix s Jinnann a Aylis se vydali ve stopě dřevorubecké skupiny, jež se klikatě vinula do výše položeného lesa. Kráčeli brázdou vyšlapanou v hlubokém sněhu, kterou za sebou zanechávali trpaslíci s námořníky.

Aravan přeměřil několik stromů a vybral z nich dvě vysoké přímé sosny o výšce sta stop. „Z těch zhotovíme nový střední stěžeň," řekl a zkoumavě přehlížel okolí. „Porazíme je dolů ze svahu."

Jinnarin s Farrixem se brodili sněhem za Aylis. Lesem se rozléhal zvuk seker. Nakonec došli k převisu, který vyčníval ze skály a byl z něj výhled na zátoku. V dálce pod sebou mohli vidět *Eroean*, po jejíž palubě se hemžili námořníci s válečníky, kteří chystali objemný kus stavebního dřeva na opravu hlavního stěžeň.

„Ať se propadnu," ozval se Farrix, Jestli nevypadají jako mravenci."

„Hmm?" zamumlala nepřítomně Jinnarin. „Och, ano. Mravenci." Povzdechla si.

Farrix zavrtěl hlavou. „Copak, Jinnarin? Proč se tváříš tak zdrceně?"

„Ale, zrovna se dívám na Alamara. Připadá mi tak osamělý, skleslý... vyčerpaný."

Jen letmo se jim přes větvoví dole na břehu, opodál tábora, dařilo zahlédnout starého mága. O balvan, na kterém seděl, pleskala voda.

Aylis se dlouho dívala „Ano, vyčerpaný," řekla konečně. „Poslední kouzlo, které

udělal... to, které Farrixovi umožnilo magické vidění... inu, to z něj hodně odčerpalo. Předat druhému magický zrak je pozoruhodné kouzlo, ale drahé."

„Drahé?" zvolala Jinnarin. „Já myslela, že se provádí snadno. Že je to přirozená vloha mágů."

Aylis na oba pysky letmo pohlédla. „Ano, <vidění> je skutečně přirozeným darem mágů, ale přečarovat je na někoho jiného, nu, vůbec si nejsem jistá, že bych to zvládla stejně jako otec."

„Och?" podivil se Farrix. „A proč?"

„Můj obor je věštecký. Jeho se týká živlů. Oba se velmi liší. Myslím, že bych k těmto výkonům potřebovala dlouhý výcvik."

„Pak jsem opravdu ráda," prohlásila Jinnarin, „že je s námi mág, který tuhle oblast čarování ovládá, protože kdyby Farrix nezískal magický zrak a nemohl nás provést, jistě bychom v těch Stříbrných úžinách bývali zahynuli."

Aylis si povzddechla. „Ano. Určitě. Ale otci to odčerpalo hodně <ohně>. <Síly>, které nemá nazbyt."

Teď se mezi stromy rozlehl bzukot příčné pily. Pyskové s vědmou stáli a sledovali, jak muži na palubě elfího korábu opracovávají pahýl hlavního stěžně, který se zvedal vzhůru jako zlomený prst. Trojice pozorovatelů mohla v bezvětrí i přes hluk pily zvonící mezi stromy slyšet, jak na sebe pokřikují. Zatímco se dívali na *Eroean*, ozvala se Jinnarin: „Vy už teď nemůžete vycítit, kde se Durlok zdržuje, vidíte?"

„Ne," odpověděla Aylis. „Při zničení lexikonu se mi ztratil. Kde se teď nachází, sdělit už neumím."

„Nemohli bychom se vrátit do toho jeho doupěte ve Velkém víru a získat tam z jeho osobních věcí něco jiného?" navrhla Jinnarin. „Vysledovat ho takhle?"

„Ano, mohli," odpověděla Aylis. „Ale uvědomte si, že když jsme tam tehdy s otcem uviděli Durlokovu sílu, zdála se nade vše chápání. Až se mu znovu postavíme... budeme potřebovat vlastní mocné spojence... proto musíme odplout k Rwnu a získat pomoc u Mistrů magie."

Znovu upadli v mlčení. V dáli pod nimi právě vycházeli z jednoho z podpalubních skladišť trpaslíci. Vynášeli na palubu kovadlinu s měchy, které posléze ještě dávali dohromady. Rozděľali oheň a přihodili do něj dřevěné uhlí. Ale Aylisin pohled zabloudil k otci sedícímu na pobřeží. Zamžikáním potlačila slzy a řekla: „Myslím, že se vrátím a podívám se na kácení stromů. Postaráte se o sebe?"

Farrix s Jinnarin přikývl a Aylis se mlčky vzdálila. Po dlouhé chvíli natáhla Jinnarin paži a vzala Farrixe za ruku. „Aylis říká, že Alamarův oheň hoří slabě."

Farrix si povzdechl. „Má pravdu. Alamarův oheň je slabý, alespoň v porovnání s ohni všech, které jsem viděl v kormidelně."

„Ty jsi dokázal vidět astrální oheň u lidí?"

„Ano. Tvůj byl ze všech nejjasnější, pak Aravanův, oba jasnější než kteréhokoliv trpaslíka, člověka, mága či slečny čarodějky. Alamarův byl nejmatnější."

„Ach Bože, musí se tedy do Vadarie opravdu vrátit."

Farrix shlédł na vzdáleného mága. „Ano. A brzy. Jinak, jak říká Aylis, dočista umře."

Padá! zazněł za nimi výkřik a hned po něm následoval praskot větví, jak se lesní

velikán s lomozem hroutil mezi inigskými sosnami k zemi.

Při odvětvování zazvonily lesem sekery a poté zase teslice odstraňující ze sosny po celé délce kůru. Příčnou pilou byl odříznut vršek stromu a jeho základna podélně seříznuta. A při odstraňování kůry z prvního padl další strom, který se ihned začal zbavovat větví. Posléze došlo k olupování kůry ze třetího stromu a následně bylo provedeno seříznutí středního dílu hlavního stěžně. Konečně se klády začaly skluzem spouštět zasněženým svahem dolů k vodě. V táboře pak dřevorubci něco pojedli a napili se horkého posilujícího nápoje.

Během práce zašlo slunce a vyšel měsíc v úplňku. Než stříbřitý kotouč zašel na západojihozápadě, vystoupil vzhůru po východojihovýchodní obloze a v nízkém oblouku oblétl severní nebe.

A když příštího dne vyšlo slunce, natírala už posádka dřevo zvláštními oleji, které připravil Aravan. Pak se jednotlivé klády doplavily k *Eroean* a připravily se k vyzvednutí na palubu za pomoci navijáku.

Alamar trval na tom, že zůstane na pobřeží.

V následujících dnech, v nichž práce ani na chvíli neustávala, byly znovu vztyčeny stěžně. Aby jednotlivé díly stěžňů držely pohromadě, byly vykovány masivní železné obruče, které trpaslíci nahřívají nad ohněm tak dlouho, až se žlutobíle rozpálily. Tehdy je přetahovali přes konce klád a ztloukali jednotlivé části v jeden celek. Dřevo přitom doutnalo, syčelo a chytalo plamenem. Když se pak železné obruče ochladily a stáhly, trpaslíci jednotlivé kusy ztloukli kladivy dohromady tak těsně, jako by tvořily jednolitý celek. Při obnově zadního stožáru se celá procedura opakovala znovu. Každý z obnovených stěžňů tedy sestával ze tří dílů: spodního, středního a horního, jež pohromadě pevně svíraly mocné železné obruče.

Potom došlo na usazování hlavního stěžně do podstavy za pomoci navijáku. Hlavní stěžněm délkou přesahoval všechny paluby a po vztyčení byl skloněn ve stejném úhlu jako dřívě. Totéž bylo provedeno i se zadním stěžněm. Poté posádka začala po obou stěžních šplhat a opatřovala je ráhny, stěžňovými kříži a podobnými dalšími doplňky. Vzhůru se vytahovaly provazové žebříky, hlídkové koše, bloky, lanová táhla a jiné součásti lanového vybavení.

Slunce skryté za pahorky vyšlo a zašlo během celé té doby několikrát. Každý den o zlomek déle než předešlý, jak se léto blížilo ke vzdálené obnově života, jež měla nastat s příchodem podzimu. Za nocí z nebe shlížel zářivý měsíc, který se pohyboval po kruhové dráze přes východ a sever k západu. Vycházel stále později a jeho stříbřitý disk s narůstajícím věkem ubýval.

A zatímco práce pokračovaly, Alamar s Ruxem dál zůstávali na břehu. Alamar spolu s jedním námořníkem, který měl starému mágovi pomoci, kdyby bylo třeba

Když byla obnova stěžňů dokončena, vypravila se na pobřeží dvě družstva, aby zrušila tábor a dopravila Alamara zpět na loď. Společně s nimi se na břeh vydala i Jinnarin, aby si vyzvedla Ruxe.

Mezitím, co muži likvidovali tábor, vystoupila Jinnarin svahem do lesa a tiše zapískala. Zahvízdání bylo tak tiché, že je žádný člověk ani mág nedokázal zaslech-

nout. Brzy poté se mezi stromy objevil Rux. Jinnarin se na něj vyhoupla a vrátila se ke člunům.

Šestého července vyplula *Eroean* pod plnými plachtami z Inigského zálivu a zamířila do širých vod Westonského oceánu.

„Kam to bude, kapitáne?“ zeptal se Jatu do zvonivého třepetání plachet, které nadouval pobřežní vítr.

Aravan vzhlédl na hvězdy Časného předjitrí. Slunce dosud nevyšlo. „Dokud neztratíme z dohledu pobřeží, udržuj východní kurs. Pak loď stoč k severozápadu, Jatu. Přímo k Rwnu.“

Při těch slovech si Aylis úlevně oddechla a zadívala se vpřed, k místu, kde na pravoboku stál její otec a přidržoval se zábradlí.

Jako by Alamar vycítil, že je už o dalším směru plavby rozhodnuto, otočil se a zvolna se rozešel na zád'. Bílé prameny zbývajících vlasů mu povlávaly ve větru, když usazenýma očima vzhlédl k Aylis s Aravanem a trpce se zeptal: „Plujeme k Rwnu?“

Když Aravan přikývl, zasténal.

„Bez lexikonu,“ dodal Aravan, „je pro nás Durlok ztracen.“

„Myslíte, elfe, že to nevím?“ zasípal značně popuzeně Alamar. „Ovšem, že nám tentokrát upláchl! Ale chystá něco nekalého. Cítím to! Však víte, ta velká seskupení. A když už je o nich řeč... při tom červnovém jsme nic nezaznamenali. Ale není vyložené, že někde jinde k něčemu došlo. K něčemu strašlivému, i když oč by se mohlo jednat, říci nedovedu. Ale vzhledem k tomu, že jsme mu byli těsně v patách a ničeho si nevšimli, snad se zatím neděje nic. Nicméně do konce roku dojde ještě ke třem velkým seskupením... v červenci, srpnu a v září. Musíme ho najít dřív, než provede nějakou strašlivou věc.“

Ano, ztratil se nám, ale možná, že ne nadlouho... po černé galéře už totiž pátrají Děti moře.“

Aylis doširoka vytřeštila oči. „Ty jsi přivolal Děti moře?“

„Ovšem, dcero,“ vybafl Alamar. „Myslíš, že jsem si tam na břehu cucal palec?“

„Ne, otče, já jen-“

„Na tom nesejde, dcero. Je mi jedno, co si o mně myslíš. Podstatné je, že jsem je přivolal a požádal o pomoc. Připlavaly předevčírem za úplňku a ještě teď rozesílají vzkazy *Ut!jteri...* velrybám... a *A!mí...* delfinům. Zanedlouho se do pátrání po černé galéře zapojí ve všech mořích, a až ji najdou, zaměří *Stríbržité dno* a dají vědět buď mně nebo vám elfe... koneckonců jste mezi nimi známý jako Přítel... kde se Durlokův koráb právě nachází.“

„Otče,“ ozvala se tiše Aylis, „já si nemyslím, že sis cumlal palec. Snad trucoval, ale palec sis necumlal.“

„Heh!“ zakdáká Alamar. „Trucoval. Heh! Inu, abych řekl pravdu, dcero, možná trochu ano.“

„Tak či onak, mágu Alamare,“ ozval se Aravan, „snad jste nám tak poskytl možnost Durloka zase najít a možná mu i překazít plány, ať jsou jakékoliv. Ale než se naplní, budeme pokračovat v plavbě k Rwnu.“

Den za dnem pokračovali v plavbě na sever a s větrem vanoucím od levoboku směřovali k Rwnu. Přes oblast Kozoroha se sice plavili mírným a proměnlivým povětrím, ale veslovat nemuseli. Na nebi proběhlo další velké seskupení, aniž by zjistili, zda k něčemu došlo. Pokračovali dál na sever a zvolna vplouvali do letní sezóny. Vítr teď běžně vanul za zádi pravoboku.

Dvaadvacátého července překročili rovník a opět se na ně shora usmívala paní Štěstěna, protože vítr neustal, i když se přesunul a foukal teď k pravoboku přídě. O půlnoci příští noci zbrázdila nebeskou klenbu nádherná sprška padajících hvězd. Měla takový jas, až se zdálo, že jde o denní oblohu. Jinnarin s Farrixem užasle vzdychali, ale všichni trpaslíci, kteří byli v té době na palubě, vyděšeně sténali, na znamení smutku si přes hlavy stahovali kápě a odmítali se na zářící oblohu podívat. V zasmušilém mlčení sestoupili do podpalubních kajut a žádný z nich už nahoru nevyšel.

„Co se děje?“ zeptala se Jinnarin s obavou v zastřeném hlase.

„Drimma mají víru,“ odpověděl jí od kormidla Aravan, „že pád hvězdy znamená smrt, obvykle smrt druhá, i když ne vždy.“

„Och, ale to je hrozné,“ řekla Jinnarin, aniž by v té chvíli přes oblohu přestávaly planout nespočetné hvězdy. „Jak nešťastné... že by mělo být něco tak překrásného symbolem zhouby.“

Aylis souhlasně přikývla. „Ano, vskutku. I já bych, Jinnarin, ráda věděla, jak takhle víra vznikla. Že by taková okázalá podívaná měla vyvolávat strach... inu, je to, jako kdyby se symbolem smrti stala duha nebo motýl.“

„Třeba proto,“ ozval se zamýšleně Farrix, „že hvězda umírá v nejvyšším lesku, kdežto duha jen bledne a motýl se při skonu třepotavě chvěje.“

„Tak či onak,“ řekl Aravan, „taková je u Drimma víra.“

„Pojďme sehnat Alamara,“ řekla Jinnarin, „určitě se na takovou krásu rád podívá.“

Ve chvíli, kdy oba pyskové sbíhali do podpalubí, Aylis si opřela hlavu o Aravano rameno, zahleděla se do nebe a zašeptala: „Ta nebesa, drahý, jaký zázrak.“

Aravan ji jednou paží objal a tiše řekl: „Já už jsem se setkal se spoustou divů, co jsem přibyl na tento svět... viděl jsem chrámy ze zlata, ohnivé řeky, duhové klenoty, nádherná zářící kola, jež se měnila v půlnočním moři... a mnoho jiných. Ale žádný ze všech těch zázraků, *chieran*, se s tímhle srovnávat nedá, protože je z nich nejpodivuhodnější.“

Plavili se nadále v kursu k Rwnu, nyní už v plném létě, ale když dospěli do oblasti Kraba, vítr ustal, a proto museli využít vlečných člunů. Veslovali Tišinami tak dlouho, až se opět ocitli ve větru, který vanul přes levobok. *Eroean* se opět bokem položila na moře a znovu svižně zamířila k ostrovu na severu.

Šestého srpna časně ráno proběhl lodí jakýsi záchvěv. Jako by trup zavadil o velrybí hřbet, ale v končinách poblíž Rwnu se velryby nevyskytovaly. A i když *Eroean* o něco zřejmě zavadila, ne-zvolnila, jako by to, co se s trupem střetlo, bylo

pomíjivé, neskutečné. Členové posádky přibíhali k zábradlím, ale ve vodě nic neviděli.

„Asi jsme se oťřeli o nějakého velkého mořského tvora," navrhol Jatú, „o některou z těch obřích želv či něco podobného."

Aylis však žádný život pod vodou <nevyčítla> ani svým kouzlem. Stejně bezvýsledné bylo i Alamarovo zjišťování, zda proti lodi nebyly vrženy nějaké kouzelné čáry.

Pokračovali v další plavbě a v okamžiku, kdy se na nebe zvolna vykrádalo slunce, se loď otrásla nanovo. Ale posádka ani tentokrát nezaslechla či nezahledla nic, co by záchvěvy způsobovalo. Podél zábradlí byli sice rozestaveni hlídači, ale žádný z nich nic nezahledl ani při dalších dvou záhadných otřesech.

V půli dopoledne dospěli na dohled Rwnu. Farrix stojící na klounovci se otočil k Jinnarin. „Slyšíš to?"

„Co?"

„Zvony. Slyším zvony."

„Kairn je svými zvony proslulý."

„To tam takhle uprostřed dopoledne vyzvánějí běžně?"

Jinnarin pokrčila rameny. „Nevím, ale blíží se sem Alamar. Zeptejme se jeho."

„Zvony?" zopakoval třaslavým hlasem stařec a vrhl letmý pohled na slunce.

„Jste si jistá?"

„Ano," odpověděla Jinnarin. „Farrix je zaslechl první, ale já už je také slyším."

„Pojďme to povědět Aravanovi," zasípal mág. „V tomhle denním čase mohou vyzvánět jen na poplach."

Elfi koráb s naplno vzdutými plachtami rychle směřoval k rwnským dokům. V poslední chvíli skasal plachty a připlul k přístavní hrázi. Zdálo se, že vysoko na ostrovním okraji vládne nějaký velký rozruch. Sem tam pobíhali lidé a přes hřmot řeky Kairn kaskádovitě spadající do moře doléhaly až na palubu městské zvony zuřivě bijící na poplach.

Rychle vystoupili na břeh. Jinnarin se nesla ve skrytu kápě Jatúova pláště, Farrix v Aravanově. A jak kráčeli k dlouhému schodišti, které stoupalo od přístaviště, proběhlo ostrovem zachvění, jež kamenným molem dlouze otrásl.

XXXVIII
Sdílení
Léto, 1E9575
[Přítomnost]

Budovy se otrásaly a kymácely, některé z nich se už zhroutily v hromady suti. Ve městě panoval zmatek; lidé pobíhali sem a tam, na mnoha místech hořelo. Muži i ženy s ohněm statečně bojovali. Dlážděnými ulicemi se hnali koně, s jezdci nízko sehnutými nad jejich krky, jako by očekávali přilet ohnivého šípů. Ozýval se lomoz spřežení a kodrcajících povozů. Jako hejna štěbetajících hus vyháněly ječící matky z domů plačící děti. A vším tím chaosem zněl poplašený hláhol kairnských zvonů.

Výše popsáním zmatkem si ulicemi razili cestu Aravan, Aylis, Alamar, Bokar a Jatu. Směřovali k přivozu, který spojoval s Akademií mágů, a tempo udával věkovitý Alamar. Ze skryše v Jatuově kápi vyhlédla na okolní vřavu Jinnarin a zahalila se stínovou clonou. Stejně se v Aravanově kápi zachoval Farrix.

Konečně dospěli k přivozu, ale u pramice žádná obsluha nebyla. Když Kairnem zacloumal další otřes, chopili se Jatu s Bokarem vlečných provazů a pustili se do přetahování bárky přes vodní plochu řeky Kairn. Přistáli u severního mola Ostrova mágů.

„Dcero, potřebujeme vyhledat Drienne. Znáš její <auru>?“

Aylis přikývla a tlumeně řekla: „*Ubi est Drienne?*“

Vydali se za vědmou vzhůru k Akademii. Cestou kolem nich v obou směrech ráznými kroky a cíleně přecházeli mágové, jako by se každý z nich ubíral za nějakým mimořádným posláním. Po vstupu do střední věže našla Aylis Drienne u stolu uprostřed knihovny. Listovala právě v nějakém objemném svazku. Jak se k ní skupina blížila, vzhledla a přičísala si nazpět zbloudilou loknu havranovitě černých vlasů. Při zhlédnutí věkem sešlého Alamara doširoka vytřeštila oříškově hnědé oči. Ale ihned a bez jakéhokoliv úvodu řekla: „Něco se děje. Celý ostrov Rwn je v nebezpečí.“

„To je Durlokovo dílo,“ ozval se třaslavě Alamar.

„Durlokovo?“

„Durloka, toho Černého mága,“ vykřikla Jinnarin, která zahalena stínem vykukovala Jatuovi přes rameno. Drienne sice opět vytřeštila oči, v nichž jí zavířily smaragdové skvrnky, ale znovu se zahleděla na Alamara.

„Durlok? Myslela jsem, že je mrtev.“

„To je zatraceně nepravděpodobné, Dree,“ zasípal Alamar. „Objevili jsme ho ve Velkém víru.“

„Ve Velkém víru?“

„To je dlouhé vyprávění, které má čas.“

Drienne krátce přikývla a pak se zeptala: „Lhostejno, kde jste ho našli, jak Durlok souvisí s těmi otřesy?“

Alamar se usadil proti ní. „Mně a všem ostatním mágům slíbil nějaký velký svačební dar.“

„Velké seskupení?“ zamumlala Drienne a pozvedla obočí. „Dvanáctého srpna?“

Za šest dní? Tohle velké seskupení je míněno?"

Alamar přikývl. „Tohle, anebo pak zářijové."

„Musíme ho tedy zastavit. Kde je?"

Alamar zařal křehkou pěst, chabě udeřil do stolu a rozechvělým hlasem řekl: „Sakra! To je právě ono! My nevíme! Prostě zmizel."

„A protože nemáme žádnou osobní věc, kterou by prostupovala jeho <aura>, má proti vědmám ochranu," dodala Aylis. „Jen nevím jakou. A pak je tu ještě jedna věc. Ve Víru jsme měli možnost vidět jeho <ohěň>, jehož <síla> je téměř nedozírná."

Drienne pohlédla na Alamara, který Aylisina slova s povzdechem a přikývnutím potvrdil.

Drienne se opřela a spojila prsty do stříšky. „Svolám," řekla po chvíli, „všechny mágy a navrhuu vytvoření Velkého Sdílení, jehož prostřednictvím bychom se ho pokusili najít, odhalit jeho záměry a zastavit ho."

„Sdílení?" zaraženě se zeptala Aylis, vrhla letmý pohled na otce a poté se znovu zadívala na Drienne. „To ale odčerpá-"

„Já vím, dítě," odpověděla Drienne. Upřela ocelově chladný pohled na Alamara. „Musí se připojit všichni mágové... ale ty ne, Alamare, tvůj oheň je už téměř spotřebován. Ty se musíš vrátit do Vadarie. Nepřežijeme-li, pomstíš nás."

Alamar nadul tváře k odpovědi, ale Drienne ho zarazila. „Jako Správkyně Akademie prohlašuji, že se stane, jak pravím, a tudíž žádnou neposlušnost nepřipouštím."

„Vidíte," zahudroval Alamar, „co se stane, dáte-li čarodějnici trochu pravomoci?"

„Čarodějnici!" zajíkla se Jinnarin. „Ach Bože!"

Drienne s nakrčeným čelem vzhledla k chomáčku stínu, který vyčuhoval za Jatovým ramenem.

„Slyšela tu historku o *Šedé dámě*," zaduněl černocho.

Drienne se ušklíbla a pak přikývla.

Do poloviny odpoledne se všichni mágové včetně návštěvníků vydali k obezděné zahradě na západním cípu říčního ostrova. Jak scházeli k bílé kamenné zdi, mohla Jinnarin pozorovat řeku Kairm, která plynula na západ, protékala pod pontonovým mostem, směřovala dál a mimo dohled s hromovým rachotem spadala v jediném vodopádu do Westonského oceánu. Vlastní zahradu střežili dva mágové postávající u branky. A protože se v ní nacházel jediný známý přechod do Vadarie, hlídali ji bedlivě.

Když se Jinnarin zadívala k severozápadu, srdce v prsou se jí rozbušilo. Právě vtom směru totiž zapadal měsíční srpek, který měl s každým dalším dnem a přibližováním ke slunci ubývat a už za pouhých necelých šest dní ten zlatavý kotouč políbit. Jinnarin od bledavého srpku odtrhla zrak v okamžiku, kdy Jatu procházel branvou. Když kolem strážců procházela Drienne, pokývl jí na pozdrav.

Za bílým zdívm rostl stříbrný březový háj. Jednotlivé stromy stály od sebe sotva na vzdálenost délky paže a zarůstaly celek jakéhosi přírodního amfiteátru, jehož nejnižší bod se prostíral v jejich středu. Zem, až na pramínky vroubené me-

chatými břehy, které vyvěraly ze země a stékaly do středu údolíčka, kde se prostíralo průzračné jezero s vodními hyacinty na hladině, pokrýval zelený trávník. Zdálo se, že jezero nemá žádný odtok, a proto Jinnarin usoudila, že zřejmě prosakuje pod zemí.

A mágové, za občasných otřesů země a ševlivého zachvívání březového listí, směřovali právě do této zahrady, do tohoto háje, do tohoto amfiteátru. Všichni se rozsazovali, kam se jen mezi haluzemi dalo dohlédnout, až k jezeru, u něhož nyní stanula Drienne. Mezi břizami se rovněž usadili návštěvníci, aniž by se Jinnarin s Farrixem zbavili stínové clony. Konečně došlo k uzavření branky a zástup upadl do tlumeného šepotu. Když všichni ztichli, vyzvala Drienne k proslovu Alamara.

Starý mág se mezi břizami došoural až k ní a stanul jí po boku. Než k ní dospěl, nespouštěl ho ostatní mágové z očí a tlumeně si mezi sebou něco brebentili. Někteří nad jeho sešlostí věkem kroutili hlavami:

Je to Alamar? Určitě ne. Tolik... tolik zestárnul Co se mu stalo?

V okamžiku, kdy ostrovem probíhal další otřes, přelétl Alamar rozmáchlým gestem po zachvívajícím se březovém háji a přiškrceně řekl: „Tohle je dílo černého mága Durloka.“

Shromáždění mágů sice začalo pochybovačně drmolit, ale Alamar zvýšeným hlasem pokračoval: „Jak se alespoň já domnívám, pokouší se nás všechny zničit.“

Narazili jsme na něj na ostrově uprostřed Velkého víru, na místě, kam se nikoho podívat ani nenapadlo. V křišťálové jeskyni na tomhle ostrově uctívá Gyphona. Právě tam jsme zjistili, že má prostředek, jak překlenout mezisvětí a rozmlouvat s Ním.“

Tuhle zprávu přivítali mágové užaslým povzdechem a čarodějka, léčitelka Rithie, zvolala: „Ale Adon přece zakazuje-“

„Myslíte,“ ozval se rozechvěle Alamar, „že tohle Gyphona či Černého mága odradí?“

„Copak jste na ostrově ve Velkém víru dělali?“ zvolal nějaký hlas.

„Po tom vám nic není,“ odsekl stařec.

„Jak potom víte, že je to pravda?“ vykřikl jiný hlas.

„Protože to říkám, vy idiote!“ zařval Alamar a zrudnul v obličeji.

„Když nám nepovíte, co jste tam dělali, proč bychom vám vlastně *měli* věřit?“

Alamar se zmohl na pouhé zasupění.

„On mě zachraňoval!“ vypískl nějaký hlásek a hned poté se z Aravanovy stažené kápě klopotně vyhrabal chomáček stínu, seskočil na zem, přiběhl k Alamarovi a postavil se vedle něj. Stínová clona se rozplynula a odhalila Farrixe.

Shromážděním zavlnilo udivené zamumlání. *Aha! Liščí jezdec! Jeden ze Skrytých!...*

„Alamar mluví pravdu,“ zvolal Farrix. „Vím to, protože jsem byl Durlokovým zajatcem, dokud mě Alamar s ostatními druhy nepřišli zachránit.“

Napráhl ruku ve směru, v němž právě stříbřitým březovým scházela Jinnarin, rovněž už zbavená stínové clony. Za ní následovali Aylis, Aravan, Bokar a Jatu.

Rozprava v Magickém háji trvala sice po většinu odpoledne, ale v jejím závěru

se mágové usnesli, že se Durloka pokusí zastavit společnými silami, a že Správkyně Drienne bude při Velkém Sdílení působit jako ohnisko, v němž se bude energie všech mágů soustřeďovat.

„Copak je... tohle Sdílení?“ zeptala se šeptem Jinnarin Aylis. „Jde o stav, při kterém jeden či více mágů postupuje svou <energií> jinému mágovi, čímž se jejich <síla>, jejich <ohně> snoubí. Sdílení obvykle spájí dohromady nějaký věštec či vědma, protože ti jsou k tomu vycvičeni. V tomhle případě to bude Drienne. Její síly se zmnohonásobí nad možnosti, jimiž by sama dokázala vládnout.“

Aravan se jí zadíval do očí. „Je to... nebezpečné... *chieran*?“

„Někdy ano, protože energie proudí ke spáječi ode všech.“

„Počkejte,“ zamumlal Farrix. „Nejde o totéž, jako když Durlok vykrádá astrální ohně ze svých obětí? Jak že to nazval Alamar? Och, počkat, už vím... povídal, že je to podobné jako u upírů, kteří zbavují života odsáváním krve.“

Aylis k němu napřáhla dlaň, jako by odvracela nějaké obvinění. „Některými způsoby, Farrixi, se Sdílení upřímu počínání opravdu podobá. Ale uvědomte si, že při Velkém Sdílení postupují všichni svůj <ohně> spáječi svobodně a dobrovolně, kdežto Černý mág si ho bere tak či onak.“

„Ale Aylis, nezestárnete při tom?“ zeptala se Jinnarin. „Chci říci, že odčerpáváním astrálního ohně budete ztrácet mladost. Připadá mi, že je výsledek stejný, ať čarujete sama nebo prostřednictvím jiného.“

Aylis přikývla. „Je to tak. Zestárnu. Nezapomínejte ale, že se zase umím omladit.“

Aravan ji znovu vzal za ruku. „*Chieran*, neříkali, jak může být pro tebe Sdílení nebezpečné.“

Aylis si povzdechla. „V době, kdy jsem se učila, přišel čas i na procvičování Sdílení. Tehdy nás upozornili, že spáječ může odčerpat nadměrné množství <ohně> a v takovém případě sdílející zemřou.“

Když se na Rwn snesl soumrak, začalo Velké Sdílení. Mágové usedali na trávnik, jenž se svažoval k průzračnému jezeru. Jinnarin, Farrix, Aravan, Jatu a Bokar se usadili mezi stříbřitými břázami Magického háje a sledovali, jak mág za mágem po řadě mumlá slůvko „*Coniunge*“ a poté mlčky usedá. Dole, ve středu březiny nedaleko od vodní hladiny plné květů, seděla v karmínově rudém křesle s vysokým opěradlem, jež bylo pro tuto příležitost přineseno, Drienne. Měla zavžené oči a Jinnarin kolem jejích havranovitě černých vlasů spatřila zářit bledavě nefritovou gloriolu. Farrix si té astrální záře rovněž povšiml, ale nikdo z ostatních ji spatřit nemohl.

Když se soumrak vytratil, setmělo se a do výhledu vyšly v celé své kráse jiskrné hvězdy. A souší nepřestávaly probíhat záchvěvy, při nichž se ostrov Rwn otřásal a cukal.

Těsně před půlnocí zašla Aylis za Aravanem. Její světle hnědé vlasy teď zlehounka protkávalo stříbro a kolem očí se jí shlukovaly vějířky jemných vrásek. Vyhlížela unaveně, vyčerpaně, sklesle... zestárla. Vzala do svých rukou Aravanovu, něžně mu ji pohládila, pak si ji přitiskla na tvář a její zelené oči se upřeně zahleděly do jeho tmavě safírových.

„Kdesi na světě plane obrovská <síla>, drahý, ale zdá se, že ji nedokážeme od-
loučit. Drienne sice <ohně> odčerpává, jak jen se odváží, ale Sdílení není schopné
udělat víc, než tuhle záplavu poněkud přehradit. Ať už je Durlokův záměr jakýkoliv,
nedokážeme ho zastavit, jen ho zdržet. Proto za tebou přicházím pro laskavost.“

Aravan jí políbil prsty. „Jen ji, *chieran*, musíš vyjádřit konkrétně.“

„Musíš s *Eroean* odplout k Darda Glain a dopravit do bezpečí Skryté.“

Aravan vytřeštil oči. „Já tě ale neopustím,“ namítl.

„Musíš, drahý. Žádná jiná loď není dost rychlá na to, aby se tam dostala za tak
krátkou dobu, jež nám zbývá.“

„A ty víš, kolik nám jí zbývá?“

Aylis si rukou znaveně pročísla stříbrem prokvetlé prameny vlasů.

„Dodrží-li Durlok svůj slib, zbývá nám necelých šest dní.“

„Popluj tedy se mnou, *chieran*.“

„Nemohu. Zapotřebí jsem zde.“

Aravan jí dlouho hleděl do očí. Na oba milence zářily z nebe mlčenlivé hvězdy.
Nakonec ji objal a políbil. „Vrátím se pro tebe,“ zašeptal.

V okamžiku, kdy se Aravan obrátil a rozešel k ostatním, kteří už čekali, sklouzly
Aylis po tvářích slzy. Po prohození několika slov přeběhla k Aylis Jinnarin. „My se
vrátíme, sestřičko.“ Pak se rozběhla k Jatuovi. Obrovský černoch ji vyzvedl do své
stažené kápě. Všichni Aylis zamávali na pozdrav. I ona jim zamávala. Pak se otočili
a vydali se vzhůru k zahradní brance.

A svět se znovu otřásl.

Jak scházeli k dokům, všimli si menšího počtu vyděšených mužů a žen, kteří po-
sedávali na molu a čekali na vyplouvající loď. Tihle cestující neměli ani tušení, co
hrozí. Že se asi schyluje k něčemu neblahému prostě jen vytušili. Otřásající se ost-
rov jim připadal katastrofálně nebezpečný, kdežto loď, jak se alespoň domnívali,
dokáže přestát jakoukoliv bouři. Proto mlčky seděli a vyčkávali, aby se nalodili na
palubu příslušné lodi, na níž si zakoupili cestu.

Jak Aravan s ostatními kráčeli po molu, otřásl zemí další záchvěv. Děti obavu
rodičů vycitřovaly a s vystrašeným pláčem se jich chytaly.

Nakonec Aravan s Farrixem, Jatu s Jinnarin a Bokar dospěli k místu, na němž
kotvila *Eroean*. Viděli, že má můstek vytažený na palubu a u zábradlí zahlédli vá-
lečnou družinu na stráži. Jak se ke korábu blížili, Kelek cosi vykřikl a dolů byl spuš-
těn provazový žebřík. Aravanovi v té chvíli zastoupil cestu muž se spícím děckem v
náručí. „Vy už vyplouváte? Jestli ano, zamluvil bych si cestu. Jsem sice úplně bez
peněz, ale umím dělat.“

Aravan se zadíval do jeho prosebných očí.

„Plujeme jen k jiné části Rwnu. Chcete-li s dcerou odplout od ostrova, tohle vám
na takovou cestu postačí.“

Při těch slovech vytáhl z pláště váček, v němž cinkaly mince, a vtiskl ho muži do
ruky. Pak se otočil a ukázal: „Támhle ta loď ještě přijímá-“

„Ach pane, já nevím-“

Aravan mužova další slova zarazil napražením ruky. „Vše mi splatíte, učiníte-li

dobře jiným." Rychle pohlédl na škuner ve vzdáleném doku. „Teď jděte, musíte si pospíšet."

Jak se muž chvatně vzdaloval, děcko se probudilo. „Tati, nějaký skřítek," vykřikla holčička, ale otec se už neotočil.

Aravan pohlédl na své druhy. „Kdybychom vzali do Darda Glain cizince, nikdy Skryté na palubu nedostaneme. Ale jak je mohu odmítat?"

„Kapitáne," zahřímal Jatu, „nejdřív se budeme věnovat Skrytým. Až se nalodí a zbyde-li místo, pak snad najdeme nějaký způsob, jak vzít na palubu také jiné."

Aravan stroze přikývl na souhlas a řekl: „Pojďme odtud." V okamžiku, kdy přátelé vystupovali na palubu, ostrov se opět zachvěl.

Elfi koráb vyplul od Kairnu proti rannímu přílivu pod plně vzduťnými plachtami. Směřoval přímo k jihu a za jeho brázdou vyzváněly zvony. Vítr vál přes pravobok a čas od času sebou loď při zazmítání moře zaškubala. Ve chvíli, kdy začal nebe bělit úsvit, zdržovali se Aravan s Jinnarin a Farrixem na palubě. Elf ukázal na nebe, po kterém přecházela měsíční čtvrt'. „Jsou vidět čtyři z kočovných hvězd. Ta rudá poblíž zenitu se liansky nazývá *Reier*, ve společném jazyce Rudý Válečník. Vedle měsíce je *Veohrt lian*, Jasný Poutník. Mezi měsícem a východním obzorem pak *Cianin Andelē*, Zářivý Nomád. A dole pod ním, na samém okraji světa, je *Wifan Aun*, Svižná. Pátý kočovník, *Rul Pex*, Pomalá Noha, vychází až krátce po slunci, a proto ho nelze vidět. Spatřit ho lze teprve, když nastane večer a zapadne slunce, ale i tehdy jen nakrátko."

Farrix zaměřil ukazovák k obloze a řekl: „My tyhle hvězdy, v pořadí, v němž jste je jmenoval, známe pod názvy: Červená Štěkna, Sněžný Medvěd, Jasněna, Sluneční Jezdec a Cestovatel."

Jinnarin jmenované hvězdy přelétala pohledem v linii sestupné k východnímu obzoru. Poté zrak opět stočila k hřebínku měsíční čtvrti a celou ji rozechvělo zamrazení. Farrix, jenž ji jednou paží objímal kolem ramen, na ni pohlédl a zeptal se: „Copak je, drahá?"

Jinnarin si povzddechla. „Lze-li takovou nádheru překroutit ve zlo... vypovídá to o zruďné mysli."

„Já vím," odpověděl Farrix tiše. Stáli pospolu na palubě a dívali se na jasnění soumraku, jež nakonec vyústilo ve východ slunce. A když se plně vyhouplo nad obzor a nastal nový den, toulavé hvězdy přestaly být viditelné. Ubývající měsíc však na nebi přerušoval a jeho stříbřitý srpek se rovnoměrně přibližoval ke slunci.

Až do časného jitra směřovali přímo k jihu, vítr vál z pravoboku a Rwn měli po levoboku. A když konečně obepluli široký poloostrov, který vyčníval daleko do moře, stočili se na východohojovýchod. Svetrem za zádi pravoboku pak zamířili k rozsáhlé výspě souše, na níž se prostíral Darda Glain. Aravan měl namířeno do dlouhého mělkého mořského zálivu, který se do starobylého hvozdu hluboce zařezával a od jeho středu se tenčil ve vzdálenosti pouhých deseti mil. Farrix s Jinnarin elfa ujistili, že pokud se loď v zálivu nehodlají vyložit na pobřeží, mohou jím proplouvat bez obavy z napadení. Jakmile ale do zátoky vplují, zraky Skrytých se z rach

nespustí.

Ústím táhlého zálivu propluli v pravé poledne a loď se stočila východoseverovýchodně, ve směru do vnitrozemí.

Aravan nechal všechny svolat na palubu.

„Rád bych, aby vás Skrytí viděli a dozvěděli se tak, kdo za nimi připlouvá. Zbraň a brnění zanechte v podpalubí, aby věděli, že nepřiplouváme ve válečném stavu.“

Bokar rozestavil polovinu chákkurských válečníků podél zábradlí na pravoboku a polovinu upažení na levoboku. Bez kuší a lesklých kovových přilbic se podobali spíše chalupníkům a kupcům... jak si alespoň Jinnarin pomyslela. Svě člověčí a neozbrojené námořníky vyslal Jatu na provazové žebříky podél ráhen a také do strážních košů, takže byl koráb vyšňořen jako na přehlídku.

Rychlostí osmi uzlů propluli středem patnáctimilové zátoky. Blankytně modré plachtoví *Eroean* zvonilo ve větru vanoucím za zádi a po obou stranách přihlížel ze vzdálenosti necelé mile mlčenlivý hvozď.

Když elfí koráb konečně doplul na její rozšířený konec a spustil kotvy, slunce už od zenitu postoupilo o třetinu.

„Připravit spuštění jediného člunu," zvolal Aravan.

Shlédl na oba pysky s lišákem. „Připravení?“

Přikývli a Jinnarin dodala: „A také nedočkáví!“

Bokar se zadíval na Aravana a skřípavě řekl: „Kapitáne, nelíbí se mi, že se na pobřeží pouštíte sám. Darda Glain je nezasevěným uzavřen. Co když vás Skrytí napadnou?“

„Neodplouvá tam sám, Bokare," řekl Farrix a máchl rukou k Jinnarin s Ruxem. „Bude s námi.“

„A pokud jde o napadení," vložila se do rozhovoru poněkud rozladěná Jinnarin, „má svůj talisman a všichni ho znají jako Přitele. My totiž nejsme žádní krvežízniví divoši. A pak, myslím, že jsme o tom už mluvili a vy jste souhlasil.“

Bokar sice zavrčel, ale víc nepromluvil.

„Člun je nachystanej, kapitáne!" křikl námořník Slané.

Elf, oba pyskové a lišák k němu přešli. Jatu do něj vyzvedl Jinnarin, poté Farrixe a na Jinnarinin povel do něj vskočil Rux. Pak nastoupil Aravan a člun byl na otočných jeřábech vysunut nad hladinu. „Spustit," zahřímal Jatu.

V okamžiku, kdy kýl člunu zadrhával o písek, se ostrov zachvěl otřesem a olistění lesa opodál zachřestilo jakoby na protest. „Aravane," řekla Jinnarin, „vrátíme se, jakmile budeme moci. Musíme toho hodně obsáhnout a varovat mnohé. Jen doufám, že to většina pochopí. Tuším totiž, že za necelých pět dní dojde k něčemu. .. děsivému.“

Aravan vrhl letmý pohled na slunce. „Je časně sedmé odpoledne. Snažte se vrátit do západu slunce desátého a přivést všechny, kteří půjdou. Časně ráno jedenáctého se hodlám rychle vrátit ke Kairnu.“

Jinnarin s Farrixem souhlasně přikývli. Pak oba vsedli na Ruxe, Farrix za svou choť, na jejíž povel přeskočil lišák pažení a jako šipka vyrazil přes kamenitou pláž k temnému lesu za ní.

„Sbohem," zvolal za nimi Aravan, aniž by si byl jistý, že ho pyskové zaslechli. A ostrov se znovu zachvěl.

Čas se poznenáhlu schyloval k desátému, kdy už měli být Skrytí naloděni, aby mohla *Eroean*, jak Aravan doufal, jedenáctého srpna odplout. A s nenápadně plynoucím časem se ke slunci zvolna přikrádal měsíční srpek, tenký nyní jako ústřížek nehtu. Současně docházelo ke zhoršování otřesů. Aravan včetně všech ostatních členů posádky přecházeli nervózně po palubě *Eroean* a dělali si starosti: Skrytí se neozývali a ani Jinnarin s Farrixem se nevraceli. Větrík v zátoce pozvolna slábl a slábl, tišil se, až nakonec, desátého srpna v poledne, ustal úplně a nad hvozdem i zátokou se rozestřelo parné letní bezvětří. A měsíc se už chystal políbit slunce za pouhé dva dny.

Setmělo se, ale žádný vzkaz stále nepřicházel. Teprve blízko půlnoci se ozvalo zaklepání na dveře Aravanovy kajuty, a když otevřel, stál před nimi Geff.

„Kapitáne, na břehu je vidět malej signální voheň."

Rychle byl spuštěn člun a Aravan se pustil do veslování k malinkému ohýnku. Když se kýl člunu zadrhl o písek, otočil se a spatřil u ohně postávat Jinnarin s Farrixem. Spolu s nimi tam byli Rux a další lišák, o němž si elf domyslel, že jde o Rhua. Zahlédl rovněž stínové shluky... patrně další pyskové, pomyslel si. A za nimi, na okraji lesa, v temnotě mezi stromy vyvstávalo cosi ohromného...

„Smím vystoupit na břeh?" zeptal se, jak si na člunu stoupal.

„Och ano, Aravane," odpověděla zasmušile Jinnarin, „prosím. Snad těm zabedeným a tvrdohlavým bláznům dokážete povědět něco, co by je přivedlo k rozumu!"

Aravan vstoupil do mělkých vlnek pleskajících o pobřeží a po-vytáhl člun výš na písek. Potom přešel k ohni a poklekl. Stínové chomáče se přemístily vzad.

„Tak jaký je výsledek?" zeptal se elf.

Farrix se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. „Nepůjdou."

„Cože? Nikdo? Stromaři, pahorkáři ani děraři? Ani bažináři? Žádní lesobězi? Nikdo z ostatních?"

Jinnarin ztěžka dosedla do písku. „Někteří se bojí. Další si nepřejí, aby je spatřili lidé, trpaslíci či elfové. Ještě další si zase myslí, že by pro ně zápas mezi Durlokem a Alamarem či kterýmkoliv jiným mágem představoval ohrožení."

„S mágy se nezaplétej!" zahučel Farrix. „Jde o staré pořekadlo, proti němuž většina nepůjde."

„Řekli jste jim o Černém mágovi, o Durlokově nekalém počínání?"

Farrix přikývl. „I přesto většina prohlašuje, že je to záležitost mágů."

„Přijde-li Durlok do Darda Glain," ozval se šepem jeden stínový chomáč, „pak se s ním vypořádáme. Jinak ponecháme mágům, aby si to vyřídili."

Od vyvstávající robustní temnoty při lesním okraji dolehlo tlumené, temné a bezeslovné zarachocení.

Ve chvíli, kdy se země otřásala, se Aravan otočil a oslovil shromážděné. „Cožpak nechápete, že už Durlok na vaše území pronikl? Tyhle pozemské otřesy jsou jeho dílem. Můžete si být jistí, že jsou předzvěstí něčeho neblahého."

„Možná," ozval se jiný ze stínových shluků, „ale ať jde o cokoliv, směřuje to k

mágům, nikoliv do Darda Glain."

Jinnarin udeřila pěstičkou do pisku. „Je to k ničemu, Aravane. Přesvědčovali jsme je, až jsme ve tváři modrali. LivVollsové, Vred Tresové, Sukke Steinsové... ti všichni odmítají jít, protože by to prý trvalo moc dlouho. Sprygtové neopustí své Tresy, Tomtéové zůstanou s Vollsý a Ändeové prohlašují, že jsou spojeni s mýtinami. A pokud jde o ostatní, ti nehodlají naslouchat vůbec."

„A co váš národ, Pyskové?"

Jinnarin se kolem doširoka rozmáchla rukou. „Pár se jich přijelo podívat na loď a na Přitele, který zachránil Tarquina, to je všechno."

„Neodejdou?"

„Správně, Aravane, prostě tu zůstanou," dodal Farrix.

„My Darda Glain neopustíme," ozval se tlumeně jeden ze stínových chomáčů.

Zem se otřásla.

Aravan chvíli mlčky setrval v kleku. Pak se zvedl a otřel si kolena od pisku. „Musíme se už vrátit na *Eroean*," oslovil stínové shluky. „Povane-li za svítání vítr, vyplujeme ke Kairnu. Kdyby si to kdokoliv z vás rozmyslel dříve, než vyplujeme na širé moře, nechť na pobřeží zapálí oheň a my se pro něj vrátíme. Totéž platí i pro toho obrovského přítele, který se zdržuje na okraji vašeho hvozdu, nebo pro kterýkoliv jiný druh ze Skrytých."

Pak opustil Jinnarin s Farrixem, aby se rozloučili, a přešel k přidi loďky, kde vyčkával. Zakrátko se oba pyskové obrátili a vydali se ke člunu. Rux s Rhuem do něj vskočili. Jinnarin s Farrixem Aravan zvedl a usadil je na přidi. Jinnarin si opřela hlavu o Farrixovo rameno a rozplakala se.

Právě když se už elf chystal odrazit, ozval se od lesa výkřik a do výhledu vyjela desetičlenná družina pysků, v níž byli jak muži, tak i ženy. Jinnarin s Farrixem vyskočili na nohy a sledovali, jak se k nim blíží. Jinnarin si přitom otírala uplakané oči. Jezdci v kožených šatech a vyzbrojení luky a šípy sjeli písčitou pláží posetou drobnými oblázky až před člun, kde se zastavili.

V jejich čele byla rusovláška, která stanula před Aravanem a chvilkově k němu vzhledla. Ale protože se na ni zjevně díval spatra, upřela hnědé oči na Jinnarin. „Přijeli jsme se k vám přidat."

Jinnarinina tvářinka s rozmazanými stružkami po slzách se rozjasnila. „Och, Anthero, jsme tak rádi, že jste si to... vy všichni rozmysleli!"

Anthera opět vzhledla k elfovi a pak se znovu zahleděla na Jinnarin.

„Našemu rozhodnutí předcházela dlouhá rozprava. Kdyby se jednalo o někoho jiného než o tebe, Farrixe a Přitele, nepřijeli bychom."

Země se opět zachvěla.

„Učinili jste dobře, že jste přijeli, slečno," ozval se Aravan, „protože v nebezpečí se ocitá snad samotný Rwn."

Anthera zavrtěla hlavou. „Ach, my se ale nedomníváme, že by byl tento ostrov... či snad dokonce i Darda Glain... v nějakém nebezpečí. To ne. To, co před sebou právě vidíte, je spíše válečná družina. Přijeli jsme se postavit mágovi, který věznil jednoho z našich. Nikdy znovu nehodláme dopustit, aby se do našeho světa vrátily staré časy, za nichž byli Skrytí běžně zajímáni a zabíjeni. Znovu už nikdy!"

Pyskové za ní pozvedli své luky a vykřikli:

Znovu už nikdy!

Když Aravan přivesloval k *Eroean*, jeho člun byl plný lišek.

Přišlo svítání a vzduch se stále ani nezachvěl. Plachty visely v letním ránu zplihle. Na úzkém pobřežním pruhu nezaplál žádný oheň. A k palčivému slunci se přihrádal ten nejútlejší z měsíců. Bylo jedenáctého srpna a příštího dne mělo dojít k velkému setkání.

Aravan přecházel po palubě jako zvíře v kleci. Krátce před polednem zavolal na Jatua, aby nechal na vodu spustit veslařské čluny. „Dověčeme koráb na otevřené moře. Tam se snad s nějakým větrem shledáme.”

Došlo ke spuštění člunů a připoutání vlečných lan. Poté se chákkurští válečníci za prozpěvování bojových nápěvů pustili do veslování. Zvolna proplouvali nehybnou zátokou a směřovali k otevřenému moři v dáli. Muži u vesel se napínali, kolem rovnoměrně a klouzavě míjel les a po nebi se plahočilo slunce. Hlídkáři tu a tam ohlašovali pohyb mezi vzdálenými stromy. Ale když se ostatní k lesnímu okraji zadívali, nic zvláštního nespatořovali.

Trpaslíci neustávali veslovat.

„Odhaduju to nanejvýš na dva uzly, kapitáne,” odpověděl Jatu na Aravanův dotaz.

Elf si povzdechl. „Souhlasím. Tímhle tempem dospějeme na širé moře za soumraku.”

„Ztraceně, jestli tam bude vítr, kapitáne,” ozval se Rico, „dostane se ke Kairnu včas, teda, *slečna Eroean*, myslím.”

„Mohu jen doufat, že se nepleteš, Rico.”

A trpaslíci se dál opírali do vesel.

Když plachty nadul vítr vanoucí k zádi, blížil se už západ slunce. „Rico, nech přetočit ráhna v rovině s kýlem. Než doplujeme do vod, v nichž budeme mít prostor k plachtění, uplyne ještě další dlouhá hodina. A bude-li třeba, dej plachty skasat úplně.”

„Rozkaz, kapitáne.”

Zmíněná hodina se vlekla pomalu. Elfi koráb směřoval k otevřenému moři. Trpaslíci se opírali do vesel a vlekli loď za sebou. Plachtovím teď občas zahýbal mírný a proměnlivý vánek, a proto je Rico nechal skasat úplně, aby trpaslíkům veslování neztěžovaly. Za soumraku konečně vpluli do Westonského oceánu a Aravan přikázal vytáhnout čluny na palubu.

„Rico, napnout plachty. Bodere, protože nám vítr povane do tváře, budeme křižovat v západním kursu.”

Když se nad mořem rozestřel nachový soumrak, vykřikl náhle jeden z hlídkářů: „Kapitáne, delfini! Delfini nedaleko od levoboku!”

Aravan přistoupil k zábradlí, zahleděl se elfím zrakem na moře a poté Ricovi řekl: „Pozdrž ty rozkazy, bocmane, alespoň na chvíli.” Dokázal totiž rozeznat, že mezi hejnem delfinů rychle k *Eroean* plave jedno z Děti moře.

Přiběhli také Jinnarin s Farrixem, vyšplhali na jeden z úvazných kolíků a shlédli přes pažení. A když hejno delfinů dospělo až k elfímu korábu, vyklonil se Aravan přes zábradlí a vykřikl na kroužícího mařena: „Mluvíte společným jazykem?“

Následovala odpověď s podivným přízvukem a bohatě prostoupená prskoty, cvakoty a čířkáním, takže Jinnarin z celého projevu vyrozuměla jen dvě slova: *Ut!ijteri* - velryby - a *ig!alley...* jímž se mařen pokoušel vyslovit výraz galéra.

Zdalo se ale, že Aravan rozuměl všemu, co mařen řekl. Snad proto, že byl Přitelem, možná díky svému amuletu a možná také díky něčemu docela jinému. Kdopak ví? Tak či onak, obrátil se k ostatním a ponuře jim oznámil: „Velryby objevily černou galéru.“

XXXIX
Velké seskupení
Léto, 1E9575
[Přítomnost]

Jinnarin tlouklo srdce v prsou jako kladivo. „Kde?“ zvolala dolů na mareu. „Kde je ta černá galéra?“

Marea nachýlila hlavu ke straně a zachřestila na Aravana řadu klapavých, cvrlikavých a ševalivých slov.

„Jinnarin, ona vám nerozumí,“ řekl elf a poté křikl dolů: „Kde je ta černá galéra? Jak je daleko?“

Marea se obrátila, máchlá k jihozápadu a současně něco zabřebentila svou klapavou řečí.

„Je prý sotva na poloviční cestě k Atale,“ překládal elf, „*Štříbřité dno* prý tak rychle určitě plachtit dokáže. Nejde ani o vzdálenost, kterou *¡Na!lio* urazí za půl dne. -Ach ano, drahá mareo, pro vás a váš národ méně než půlden, ale pro mne za téhle mírné brízy déle.“ Marea Aravanovi znovu něco klapavě odpověděla.

„*¡Na!lio, Ut!jteri* ani *A!mi!* se k černé galéře nemohou přiblížit, protože z ní vyzařuje děsivá energie a provádí něco s mořským dnem.“ Aravan vytřeštil oči.

„Durlok něco provádí s mořským dnem! Co?“

Naslouchal a pak smysl mareiny odpovědi zopakoval ve společné řeči.

„Nevědí; protože ta strašná síla proudí do moře a tak se nemohou přiblížit.“

„Kruk!“ zaklel Bokar stojící vedle Aravana. Jatu pozvedl ruku ve větru. „Vít se trochu obnovuje, kapitáne. Máme tedy šanci doplout na poloviční vzdálenost k Atale dříve, než měsíc políbí slunce.“

„Maření, velryby či delfini se snad k černé galéře dostat nemohou, kapitáne,“ zabručel Bokar, „ale při Elwydd, moje vrhací stroje dokážou přes vodu daleko dostřelit.“

„Ale co Kairn?“ zeptala se Jinnarin úzkostně. „Je tam Aylis.“

„Ach ano, drahá,“ ozval se Farrix, „Aylis, a snad i Alamar, pokud už tedy nepřešel do Vadarie. Ale poslyš: tenkrát, když jsme Durloka pronásledovali poprvé, měl Alamar dobrý plán. Ještě před tím, než Černý mág zničil lexikon. Kdyby se nám podařilo zítra kolem poledne ho na pouhou hodinu nějak rozptýlit, inu, ať se propadnu, jestli bychom nedokázali zvrátit *cokoliv*, co jeho záměr obnáší.“

V Jinnarininých očích se objevil nerozhodný výraz. „Ale kdyby se nám to nepodařilo-“

„Nepokusíme-li se o to, pak jsme už selhali,“ vskočil jí do řeči Farrix.

Marea v moři opět klapavě a cvrlikavě zašvitořila. „Říká, že nás k černé galéře zavede,“ přeložil elf.

Jatu na něj pohlédl. „Čas běží, kapitáne. Kam se tedy pustíme: ke Kairnu... anebo za Durlokem?“

Aravan rychle vzhlédl k větrným vlaječkám, jež se třepotaly v silicím severozápadním větru. Pak pohledem zabloudil k západojihozápadu, v jehož směru se ve vzdálenosti sto čtyřiceti čtyř leagues, a tedy čtyři sta třiceti dvou mil, prostírala Ata-

la a kde také, snad jen v polovině té vzdálenosti, udržovala polohu černá galéra. Poté se zahleděl k jihozápadu, ve směru, v němž se pouhých devadesát mil za obzorem rozkládalo Zvonkové město s hájem, ve kterém setrvala jeho milá. Co by albatros doletěl, i když po moři šlo o delší cestu.

„Nuže, kapitáne?“ ozval se znovu Jatu.

Aravan na obrovského černocha pohlédl a konečně řekl: „Západojihozápadně, Jatu. Poplujeme za mareou.“

Aylis v březovém háji vzhlédla letmo ke hvězdám. Kolem ramen jí spadaly jemné stříbřité vlasy, jejichž hněd' už téměř zcela vymizela. Přemítala, proběhla-li dobře evakuace z Darda Glain, protože neviditelný měsíc měl slunce políbit už za pouhých patnáct hodin. V té chvíli na nebi žádný z hvězdných kočovníků nebyl a neměl tam být až do hodiny před půlnocí, kdy nad obzor jako první vyjde Rudý Válečník, Přemítala rovněž, kdy se vrátí Aravan, slíbil-li, že se pro ni vrátí.

Sklonila pohled a letmo se zahleděla na Drienne, která seděla poblíž křišťálově průzračného jezírka a její pleť byla věkem zprůsvitnělá. Téměř všechny její havranovitě černé vlasy nabyly perlového odstínu. Zbělelé měla také kotníky na ruku, jimiž pevně svírala opěrky karminově rudého křesla, zatímco usměřňovala <energii> Sdílení do éteru ve snaze uhasit žhnutí Durlokova <ohně>. Nedařilo se jim zaměřit místo, na němž se Černý mág právě nacházel, a i kdyby ano, bylo sporné, zda by to jejich vyhlídky nějak zlepšilo.

Kdyby se jim ale podařilo Durlokův záměr nějak pozdržet až do skončení seskupení, jak alespoň doufali, všechno vynaložené úsilí by zato stálo...

Eroean se svižně prořezávala vlnami, které ji zkrápěly. Přídí mířila k západojihozápadu a napříč od pravoboku vanul svěží větřík, jenž se stácel kupředu. Opodál před elfím korábem plulo hejno delfínů, kteří před ním bez námahy udržovali krok. V jejich středu se hnala marea. Za zádi vysoko na nebi zářil Rudý Válečník, níže na východě Jasný Poutník a hned za ním Zářivý Nomád. Jinnarin vycházení každé z kočovných hvězd přihlížela a pokaždé, když vyšla další, se jí srdce rychleji rozbušilo.

Bokar a jeho válečníci se už navlékli do brnění, vyčistili zbraně, důkladně přehlédli vrhací stroje a bedny s ohnivou i harpunovou municí postavili tak, aby byly pohotově na dosah. A když Bokar ostatní zpravil, k čemu se schyluje, vykřikl Engar: „Výborně, veliteli! Až černou galéru potopíme, pošleme s ní ke dnu také osmadvacet trollů!“ Jeho poznámku pozdravil souhlasný řev.

Pokud jde o družinu pysků, ta zaujala prostory bývalé Alamarovy kajuty. I oni se chystali, i když ne veřejně, protože se dosud s lidmi ani trpaslíky důvěrně nesblížili... dokonce ani šelfem ne. i přesto, že byl Přitelem.

Elfí koráb pokračoval v rychlé plavbě mořem, jež se tu a tam zachvívalo. Konečně začalo svítat a současně vyšla kočovná hvězda známá pod jménem Svižná. Jinnarin měla pocit, že jí napětím pukne srdce. Měli před sebou totiž ještě spousty leagues, aniž by otáčení nezastavitelné nebeské báně na jejich nepříznivou situaci jakkoliv dbalo.

Vyšlo slunce.

„Panebože, Aravane," řekl chraplavě Farrix, „kde je měsíc?"

Aravan ukázal trochu vzhůru a na východ od slunce. „Támhle, ale nelze ho spatřit."

Farrix se tím směrem zahleděl, ale slunce natolik oslňovalo, že druhý kotouč nemohl vidět.

„Zanedlouho vyjde Pomalá Noha," dodal Aravan, „ale i ta bude před zrakem skrytá."

„Plujeme teď rychlostí patnácti uzlů, kapitáne," ozval se Jatu. „Dorazíme včas?"

Aravan rychle pohlédl na slunce a hned zase odhlédl.

„Nevím, Jatu. To záleží na přesné pozici Durlokovy lodi. Vím ale, že při našem současném tempu dorazíme přesně do místa, které je na půli cesty mezi Rwnem a Atalou, a to v okamžiku, kdy bude stát měsíc na své dráze nejvýš. Je-li Durlok blíže... výborně. Ale bude-li dál..."

Aravan větu sice nedokončil, ale všichni dobře věděli, co měl na mysli.

Farrix nervózně přecházel po palubě, aniž by se na chvíli dokázal posadit.

„Uklidni se," osopila se na něj Jinnarin, ale sotva dosedl, vystřídala ho se zamumláním: „No tak, větře, nemůžeš foukat silněji?"

Hodiny ubíhaly a *Eroean* uháněla mořem dál.

Slunce už stálo poblíž zenitu, když hlídač na hlavním stěžni vykřikl: „Kapitáne, delfini zpomalují!" A hned poté vykřikl také hlídač z předního stěžně: „Héj, kapitáne, loď, před námi smrtelné nebezpečí!"

Ve chvíli, kdy *Eroean* mījela delfiny kroužící kolem marey, která už neplavala a setrvala na místě, zařval Bokar povel a trpaslíci se vyřítli k vrhacím strojům. Jinnarin s Farrixem proklíčkovali mezi pobíhajícími válečníky, doběhli na přední palubu, vydrápali se na klounovec a zadívali se do dálky před sebou. A právě v okamžiku, kdy se k nim přidal Aravan, mohli těsně nad obzorem a sotva ve výhledu spatřit na vodě černou galéru.

„Dobrý Bože!" vydechl Farrix.

„Adone!" zachraptěla Jinnarin.

A protože Aravan v jejich tlumených výkřicích zaslechl náznak obavy, zeptal se: „Co vidíte?"

„Vy to nevidíte, Aravane?" zvolal Farrix s očima rozšířenými hrůzou.

„Och, Aravane," vydechla Jinnarin. „Galéru obestírá vířící gloriola černého ohně, který se příšerně svíjí."

Aylis už měla vlasy úplně stříbrné. S mladostí zmizela i jejich hněd. Rychle vzhledla ke slunci. Blížilo se poledne a neviditelný měsíc už měl slunce políbit každickým okamžikem. Povzdechla si a zvolna přehlížela okolní svahy amfiteátru. Pohlížela na jednotlivé mágy. Všechny už zatěžkávalo břemeno stárí. Její zrak spočinul na sehnutém, vrásčitém, holohlavém kmetovi, kterého částečně zakrýval strom. Měl sukovité ruce a třásl se mu. Zvolna se Magickým hájem vydala do protějšího svahu. „Otče," oslovila ho plačtivě, když k němu konečně dospěla.

Alamar se na ni zadíval usazenými očima a ústa se mu rozevřela bezzubým

úsměvem. „Vypal mu rybník, dcero!" zašeptal. „Vypálíme mu ho!"

Skličené na něj shlížela, po zestárlé tváři jí kanuly slzy a současně si plně uvědomovala, že on ani ona Velké Sdílení opustit nemohou, dokud je Drienne nepřeruší. Plakala a neustávala na otce strnule zírat. Při posledních kapkách mládí, které z něj odplývaly, se mu přes kostnatou tvář napíjala pleť posetá hnědými pihami.

V té chvíli to ostrovem divoce cuklo do strany, jako by mu zasadilo ohromnou ránu nějaké gigantické kladivo. Stařec omdlel a Aylis ten náraz srazil na zem.

A moře se začalo řítit pryč od Rwnu.

„Srovnej ji, Bodere. Proplujeme podél ní po našem levoboku. Rico, dostaň z plachet veškerou rychlost, co můžeš."

„Rozkaz, kapitáne," zahučel Boder a zadíval se podél *Eroean* na černou galéru ve vzdálenosti asi pěti mil.

„V jaké blízkosti mám kolem ní proplout? Chcete-li, otřu se oni."

Aravan se uškříbl. „Sto stop postačí." Otočil se a zvolal: „Bokare, nejdřív kolem ní proplujeme na vzdálenost sta stop po našem levoboku."

Châkkurští bojovníci u vrhacích strojů na pravoboku začali úpět, mručet, mávat pěstmi na osádku levoboku a châkkursky spílat.

Jinnarin s Farrixem na přídi, přes jejíž palubu se přelévala voda a vodní tříšť, se mezitím schovali mezi kosatky sbalené kolem úvazných svorníků na předním trnovém sedle, kde je nemohly dostat vlny ani vítr.

Aravan letmo pohlédl na slunce s vědomím, že už je neviditelný měsíc každým okamžikem políbí.

Rico s námořníky seřizovali plachty tak, aby do nich z povětří zachytili i ten nejposlednější uzel, a *Eroean* proto pádila mořem stále dál.

Vrhací stroje byly v pohotovosti.

Trpaslíci rovněž.

Boder se držel daného kursu...

...a právě v té chvíli políbil měsíc slunce -

- svět se zachvěl -

- zdálo se, že dno vystupuje z moře -

- celá vodní plocha pod *Eroean* opadala -

- a koráb sní-

- Lidé i trpaslíci vířili s nezvladatelně rotující lodi jako rozptýlené špendlíky. Elfi koráb klouzal táhlým vodním svahelem v otočkách a střemhlav se řítit k nehybné černé galéře -

- A jak strmým srázem prudce sjížděli ke vzdálené ponuré lodi, stále níž, níž a níž, zdálo se, že uprostřed mezi oběma koráby vyvstala ohromná vodní stěna a s bouřlivým rachotem se k nim vyřítila obludná vlna.

Velké Sdílení v březovém háji pojednou ustalo a Drienne, která už měla vlasy úplně bílé, namáhavě vstala a zvolala: „Tuhle bitvu jsme ztratili a nacházíme se nyní v nesmírně velkém smrtelném nebezpečí. Naší jedinou nadějí je Vadarie, podaří-li se nám přejít včas."

Po jejím prohlášení se všichni mágové shrbení věkem pustili mezi břizami do složitých kroků a tajemného monotónního odřikávání, jejichž prostřednictvím měli přejít do Vadarie.

Aylis, nyní již zbavená Sdilení, poklekla u otcova těla připomínajícího mrtvolu. I když nedokázala rozpoznat, je-li živý či mrtvý, zvedla jeho křehkou tělesnou schránku do náruče. Protože už byla nesmírně zesláblá, zvládla nakonec vstát jen s nesmírným úsilím. S otcovým nehybným tělem na rukou a se zoufalou nadějí v jeho záchranu se pak za tlumeného odřikávání i ona rozešla oním zvláštním krokem.

A kolem Rwnu se mili za mili odhalovalo dno. Ve slunečním světle se prostíraly písek, bahno, kamení a mořské býlí. Ryby lapaly po dechu a mrskaly sebou. Bylo možné zahlédnout smekající se úhoře i další bezejmenné živáčky, kteří se kroutili, svíjeli a zvolna posouvali. Do obnaženého prostoru vodopádem s rachotem spadala řeka Kairn. Moře se řítilo k jihu a zanechávalo za sebou kolosální prázdnotu propastných hlubin. A daleko na severu od Rwnu začínaly právě v té době odpovídat vody Severního moře: jeho mrazivý tok se hnál dolů, aby zaplavil prohlubeň, kterou uprchlé moře opustilo.

Hřebenu vlny předcházely skučivý víchř, který se *Eroean* zmocnil jako nějaká gigantická zuřivá ruka. Tvrdě do ní vrazil a naklonil ji na bok. Ale větrný porыв zachytily pohotově nastavené plachty, čímž se naklánění lodi zastavilo. *Eroean* směřovala k blízkosti se vlně zádi. „Rico," překřikl Aravan vytí větru, „ráhna do pravého úhlu! Bodere, drž přímý kurs! Friziane, nech zaklapnout všechny poklopy! Jatu, dej přichystat kotvu... anebo dvě! U Adona, téhle vlně neunikneme, ale snad se nám na ní podaří alespoň plout!"

Zatímco se námořníci s válečníky trmácivě vydávali splnit rozkazy, křikl na ně Aravan, aby se ihned po skončení všech rozkazů uchýlili do podpalubí.

„Zřejmě nás to pořádně spláchne a já si nepřeji, aby to někoho smetlo přes palubu." Poté převzal řízení záďového kormidla a Boderovi přikázal, aby se chopil kormidla v kryté budce. Mezitím se za nimi dál s hromovým rachotem řítila obludná vlna, před níž prchali ve skučícím víchru. Dokonce už v té chvíli začínal elfí koráb před pádicím svahem obří vlny stoupat vzhůru.

Zvedal se do jejího strmějšího srázu stále výš a výš a z hřebenu s lomozem spadala voda.

V okamžiku, kdy na posádku vedenou Ricem začala dopadat vodní tříšť, uzavřeli námořníci poslední zdvihací lano. Jako poslední ze všech opustil své místo Aravan, a to až poté, co se ujistil, že Boder převzal kormidlo v kormidelně. A zatímco se k ní kapitán spouštěl nakloněnou palubou, elfí koráb se s rachotem hroužil do moře, jako by se potápěl, ale v poslední chvíli se z vody opět vynořil a najel na stěnu vlny.

Aravan se na šikmé palubě zapřel a vykřikl: „Hlášení o početním stavu mužstva!"

Zakrátko k němu začala doléhat. „Námořníci přítomni v plném počtu," zvolal Frizian, který visel na žebříku pod padacím otvorem, aby se uchránil před sklouznutím.

„Châkka jsou zde všichni, kapitáne," vyštěkl Kelek, vytáhl se k žebříku a zavěsil se vedle Friziana.

Eroean se dál nesla na dunící stěně pádící vlny a Aravan stroze vykřikl: „A co pyskové?"

„Lišky sou dole, kapitáne," zařval Frizian, „ale myslim, že všichni jezdci nahoře."

„Bodere, vystřídám tě u kormidla! Zajdi se po nich podívat do kajut na přidi!"

Zatímco Boder vyšel ze dveří a pustil se strmou chodbou k předovým kajutám, pokračoval elfi koráb za skučení vichru ve sjezdu úbočí vlny a těsně za zády mu s rachotem dopadaly nesmírné spousty vody z jejího vrcholu.

Po chvíli se Boder vrátil. „Všichni jezdci sou ve své kajutě, až na pani Jinnarin s panem Farrixem. V žádný ze zád'ovejch nejsou, kapitáne. Ve své, ve vaší ani v žádný jiný. Nemyslíte, kapitáne, že je to smetlo přes palubu a utonuli?"

Aravan se zatvářil zachmuřeně, ale neodpověděl. Místo toho křikl dolů na Friziana: „Jinnarin s Farrixem chybí. Prohledejte podpalubní prostory a vyvolávejte je. Jsou-li v kajutách či v nákladním prostoru, dejte jim znamení."

Námořníci s válečníky procházeli podpalubní prostory nakloněné lodi a vykřikovali jména obou pysků, aniž by se jim některý ozval.

Eroean opět spadala do moře, jež se ji pokoušelo zaplavit Na palubě v té chvíli seděli zakleslí mezi plachtovým kosatek na předním trnovém sedle Jinnarin s Farrixem a občas zoufale zalapali po dechu.

Jak se tuny nesčíslné spousty valící se vody s dunivým lomozem rozlévaly po oceánském dně a řítily se k ostrovu Rwnu, zem ve stříbrném březovém háji se začínala otřásat. Aylis nesla otce na rukou a pokračovala v monotónním mumlání stejně jako všichni ostatní mágové. Žádný z nich totiž dosud nepřešel, protože jediný přechod do Vadarie byl zvlášť obtížný.

Titánská vlna se burácivě valila dál, a jak pádila vzhůru po svažitém mořském dnu, zvedala se stále výš a výš a na svém úbočí nesla *Eroean*, jako by nebyla ničím víc než nepatrným dřevěným lupínkem.

„Ach Adone, Adone, Adone," zajíkal se Boder, „připadám si jako na nějakým horským svahu."

Aravan se pojednou zatvářil zděšeně. Zvládl přejít k oknu a vrhnout rychlý pohled ke slunci. Z hrdla se mu vydral drsný sten nesnesitelně mučivé úzkosti. Zoufalstvím se téměř sesul na palubu. Ale Boderův zděšený výkřik, jímž kormidelník vyjadřoval obavu o svého kapitána, jej znovu postavil na nohy. Zhluboka se nadechl, a jak v sobě násilně potlačil cit, tvář se mu zploštila.

„Kapitáne, co je? Co se stalo?"

„Naše poloha, Bodere," ozval se chraplavě a se zdrceným výrazem v očích, „*Eroean* právě proplouvá nad Rwnem."

XL
Zkáza
Léto, 1E9575
[Přítomnost]

Oceánem se hrnula obrovská vlna, zvedala se v mělčinách a propadala v proláklínách. A kdekoliv se střetala se soušemi, jež jí přišly do cesty, zejména s pevninami o srázných úskalích, zprvu od takových pobřeží přechala. Čluny a lodě byly při jejím opadu odvlékány z úvazišť. Lidé sbíhali na pobřeží a s otevřenými ústy civěli na neuvěřitelnou podívanou rychle se vzdalujícího moře. Mnozí z nich vybíhali na čerstvě obnažené dno, kde sbírali zmítající se ryby lapající po dechu. Ale pak, když se přehnala skučící vichřice, se vody s hukotem vrátily zpět. Ohromná vodní stěna udeřila do pobřeží a voda se rozlila daleko do vnitrozemí; a všude za sebou zanechávala ruiny a smrt. A za první vlnou následovala druhá, a za ní další a další - celkem jich bylo přes dvacet. A to vše proto, že kdesi uprostřed oceánu se zcela propadla jedna nezměrná plošina mořského dna. Dokonce i v místech na tisíce mil vzdálených byly vodou z tváře světa vyrvány celé vesnice, města a obydlí, zatopeny lesy a pole a zmařen nespočet životů. Takovým způsobem byly postiženy území Ataly, Gelenu, Tholu, Jutě, Gothu, dokonce daleké Hyree, a rovněž níže se prostírající země na vzdálených pobřežích západního kontinentu a jeho sesterské pevniny na jihu.

Nejhorší zásah ze všech uvedených vzdálených území postihl říši Thol. Zdá se totiž, že nejmohutnější hřebeny vln směřovaly jaksi na sever a východ, jako by byl Rwn prvotním cílem a všechny ostatní souše druhotným. Naneštěstí pro tholandery se jejich země na této severovýchodní trase prostírala právě za Rwnem. Vlny se zde vhrnuly na míle daleko do vnitrozemí a všechno smetly. Nic nezůstalo stát, dokonce ani věž Gudwyn, Spravedlivá, která stávala na vysokém ostrohu hned nad mořem. Zmizela spolu s městečkem Havnstad, jež se rozkládalo pod ní. Oťřesy mořského dna měly za následek další negativní účinky. Karak na Atale začal soptit, prosycoval ovzduší popílkem a dýmem, k nebi vyvrhoval ohromné balvany a jeho úbočími stékala do ruda rozžhavená láva, od níž se vzněcovala pahorkatá krajina.

Hromovým vichrem hnaná *Eroean* plující na ohromné přívalové vlně se řítila středomořím mezi Atalou a Rwnem. Ale když proplula nad ostrovem a dospěla do hlubší vody za ním, gigantická vlna vzdáleností a větší hloubkou moře slábla a zmenšovala se, až konečně daleko na severovýchodě, šest set mil za Rwnem, mohl Aravan loď stočit bez obav, že by se potopila. Jak se koráb obracel, podplouvala jej spousta dalších menších vln... vždy menších než předcházející... podplouvaly jej a valily se dál do odlehlých končin mrazivého Severního moře, kde se měly po dosažení břehů za ním znovu vzepnout ve věžovitá monstra.

„Kapitáne,“ zahřimal Jatu, „náš kurs...?“

„K Rwnu, Jatu, abychom se poohlédli po těch, kteří snad mohli přežít.“

„A Skrytí...?“

„Promluví s nimi. Musí se dozvědět, že Rwn zalila vlna.“

Zatímco námořníci seřizovali plachty, vyprostili se Farrix s Jinnarin z lanová na

přidi. Oba byli na kost promáčení a zpola utopení. „Ach Bože!“ zvolal Lobbie. „Vy ste naživu! Burdune, doběhni kapitánovi nahlásit, že sou paní Jinnarin s panem Farrixem živí a zdraví!“

„Kapitáne Aravane, jak si můžete být jistý?“ zeptala se Anthera.

„Viděl jsem postavení slunce, slečno Anthero.“

„Och Anthero,“ ozvala se Jinnarin a dala se do pláče, „všechno je to pravda. Celé jsme to s Farrixem viděli. Přehnali jsme se přímo přes střed, rovnou nad horskými vrcholy.“

Anthera stočila zrak k Farrixovi, který Jinnarinina slova stvrdil zachmuřeným přikývnutím.

„A Darda Glain?“

„Byl smeten pod vodu, Anthero,“ přiskrceně odpověděl Farrix.

„Přežil někdo?“

Všechny zraky se upřely na Aravana. V jeho tváři se zračilo zoufalství.

„Existuje jen nepatrná naděje, že někdo vyvázl, ale dokonce i v těchto chvílích plujeme s nadějí, že se na některé Štěstěna usmála.“

Anthera postávala dlouhou dobu beze slov a se skloněnou hlavou. „Durlok!“ řekla přes zaťaté zuby nakonec.

Jako v tichu po bouři profukoval v následujících třech dnech jen lehounký větřík, který se často měnil. *Eroean* přesto neochvějně plachtila do rwnských vod. A po celou plavbu zaznamenávala posádka všude kolem důkazy o zkáze: bedny a sudy, roztržštěná prkna, zlomená kormidla, rozštípaná dveře, šindele, střechy, promáčené došky a části stěn a mnoho jiných předmětů - prostě trosky pohupující se na vodní hladině.

Spatřovali obrovské stromy, polámané větve a vyrvané kořeny. Po hladině pluly mladé stromky i podrost, tu a tam také drnové pláty a rovněž ohromné spousty mořského rostlinstva vyzvednutého ze dna. Na hladině vzplývala také sláma a obilné snopy... ovesné, žitné i jiné... též ovocné stromy, zelné hlávky a další podobné plodiny. Na vodě plavaly také zdechliny malých zvířat a posádka zahlédla i pár kusů vysoké. A jednou míjeli cosi, co připomínalo části lidského těla, ale než si je stačili pořádně prohlédnout, potopily se.

A cestou k Rwnu lidé, trpaslíci i pyskové při pohledu na tuhle zkázu plakali.

Ale to nejhorší na ně teprve čekalo, protože, když dopluli do míst, kde se dříve prostíral Rwn, přivítalo je jen pusté moře... ostrov úplně zmizel.

„Jste si jistý, kapitáne?“ zeptala se Anthera dutě.

Aravan, v jehož očích bylo znát naprostou zdrcenost, se na hnědovlasou pysku sice zadíval, ale odpověděl jí Jatu. „Ano, slečno Anthero, je si jistý. Proplouváme právě místy, v nichž se kdysi prostíral Rwn.“

Ohromená Anthera, která pro slzy ani neviděla, vyklopýtala na palubu, aby zdrcující zprávu zvěstovala všem ostatním pyskům.

Toho dne a také oba příští se plavili ve stále se zvětšující spirále a pátrali po živých, aniž by někoho objevili. A zatímco námořníci i válečníci setrvali venku na

palubě a jejich zraky horečně těkaly po hladině, tiše se navzájem bavili:

Myslíš, že se někdejm mágům podařilo před toutle potopou uniknout přechodem do Vadarie? Kdopak ví? Já teda ne. Ani já. A co lodě, esipak některá vodplula včas, to bych teda rád věděl. Bože, asi ne, určitě se potopily, protože něco takovýho dokáže přestát jedině Eroean. Celej vostrov fuč a nezbyl ani ždibiček souše. Kruk! Dyby tak velitel přišel na nákej způsob, jak bysme toho Černýho mága mohli voddělat. Hej, to by mě hrozně zajímalo, proč rwnský mágové nezamáchali rukama a ty vlny prostě nezklidnili. A ty liščí jezdcí, viděl si, jak maj vzteky zaťatý čelisti? Dudlík je zlo, kerý nemá žádnou čest a za to se chákka zodpoví!...

Anthera se zahleděla na pustou hladinu. „Za tohle Durlok zaplatí!”

Jinnarin se rozplakala. Farrix ji jednou paží objal a přitáhl šiji k sobě. „Alamar mě jednou postavil před obtížný problém,” řekla po chvíli, „měla jsem určit povahu zla.”

Farrix obsáhl máchnutím ruky prostor, na němž býval Rwn.

„Tohle je činem naprostého zla.”

„Ano, ale s takovou odpovědí by se Alamar nespokojil. Chytil by tě za slovo a přiměl, abys mu vysvětlil proč. Myslím, že kdyby se něčeho takového dopustila příroda, o zlý čin by se nejednalo. A kdyby na Rwnu žilo něco ohyzdně zhoubného a ničivého, co by bylo nezbytné zničit, a kdyby se to dalo provést jedině zničením samotného ostrova, ale tak, aby nic ani nikdo neutrpěl úhonu, zase by nešlo o čin zla.”

„Ale tohle ten případ není, Jinnarin. Durlok zahubil nevinné.”

„Podobně, Farrixi, jako si občas počíná příroda. Takhle by to vyjádřil Alamar... a já rovněž... záhuba nevinných sama o sobě netkví v srdci zla. Jde spíš o víc. Věž, že Durlok nemá u jiných vůbec žádný pojem o svobodné vůli, o jejich právech na rozhodování o vlastním osudu. Pohlíží na ostatní jen jako na bytosti, které jsou tu proto, aby sloužily jeho přáním. Je tedy zlý, protože hubí druhé, vládne jim a klame je zjevně jen pro vlastní potěšení. Právě tohle je, drahý, povaha zla.”

Farrix pomalu přikývl, ale Anthera se otočila a zahleděla se na Jinnarin. „Říkáš, že je-li nezbytné zničit cosi ohyzdně zlovolného a ničivého a *dojde-li* k tomu, nejedná se o zlý čin. S tím souhlasím. Věž, Jinnarin, že právě něčím takovým je Durlok.”

Po tři dny marně pátrali a námořníky, válečníky i pysky často přemáhal žal... všechny, až na kapitána Aravana, který jej potlačoval v sobě.

Ale v pochmurných hodinách třetí noci, když osaměl ve své kajutě, neutěšitelně stkal a tiše šeptal: „*Chieran, avó, chieran.*”

„Kapitáne, když jsme za vámi přijeli poprvé, žádali jsme jen, abyste nás po skoncování s Durlokem opět dopravil do Darda Glain. A protože už Darda Glain neexistuje, náš požadavek se mění. Žádáme vás nyní spíše, abyste nám pomohl vykonat odplatu proti Černému mágovi.”

Aravan shlédl na Anthem, která stála na stole po boku s Jinnarin a Farrixem.

„Slečno Anthero, nežiznite po pomstě sama. Každý člověk a drimm na palubě totiž požaduje, aby byl Durlok nalezen a zabit, a já už jsem se k tomu souhlasně

vyjádřil. Vězte však, že zabít mága je úkol nadmíru nebezpečný. Protože Durlok spájí energii nad naše chápání, nelze proti němu uspět jen tak snadno."

„Ale Aravane," namítla Jinnarin, „nemyslíte, že se zničením Rwnu hodně vyčerpá? Vzpomeňte, co způsobilo odčerpání astrálního ohně Alamarovi, Aylis a všem mágům v Magickém háji. A Durlok je sám, kdežto jich hodně. Aby mohl zničit Rwn, určitě musel překonávat jejich strašlivý odpor. Nemyslíte tedy, že mu už mnoho energie nezbývá? Že je pouhým zbytkem toho, čím býval?"

„Nevím, paní Jinnarin. Snad máte pravdu a Durlok je skutečně oslabený. Vím však, že stát proti mágovi je smrtelně nebezpečné."

Farrix se zašklebil. „A pak je tu ještě tohle, Aravane. Durlok má sílu, dokud má oběti."

„Kruk!" zaklel Bokar. „Dopřejte mi jeden pořádný švih sekyrou a s Durlokem to vyřídím. Černý mág mě neznepokojuje, to spíš těch jeho osmadvacet trollů."

Mezi přáteli se rozhostilo ticho. Každý v duchu přemítal o dané situaci. Kajutou zaznívaly jen ševel větru, skřípot ráhnoví a pleskot vln. Farrix pohlédl na ozbrojenou Anthem, pak na Jinnarin a nakonec na Bokara. „Vydejme se za Tarquinem. Mám totiž nápad."

XLI
Pýr
Podzim, 1E9575
[Přítomnost]

Temnou nocí klouzaly ostrovem jako mlčenlivé přízraky lišky zahalené do stínů. Uháněly v hloučcích po třech. Míhaly se mezi skalisky a jezdci na jejich hřbetech byli vyzbrojeni malinkými luky se smrtelnými šipami a oděni v brněních. Pádily k jihu, vzdalovaly se od přechodného tábořiště skrytého ve skalínách na severu. Směřovaly ke srázům nad Durlokovým brlohem. V čele jedné trojice jela Jinnarin na Ruxovi. Za ní po pravici se hnál Farrix na Rhuovi a po levici Anthera na Talovi.

V jistém odstupu za nimi kráčeli Aravan společně s Tivirem a Tinkem, protože patřili v celé posádce *Eroean* k nejtíhlejším. Vpředu a po stranách je provázelo další trio malých jezdců. Aravan nesl lano, šňůru a kuši s toulcem šípek upevněným k její rukojeti, a ke stehnu měl řemínkem uchycený dlouhý lovecký tesák. Každý ze stevardů měl rovněž kuši s toulcem šípek a při zápěstí upevněný tesák. Oba nesli také po jedné malé chákkurské lucerně z mosazi a křišťálu, jejichž světélkující záře byla dobře zastíněna, a po jedné dlouhé dřevěné vidlici.

Přecházeli ostrovním středem. Asi půl míle na západ spěchala k okraj i ostrova další trojice do stínů zahalených průzkumníků. Za nimi se ubírali námořníci Jamie se Slanem. Byli ozbrojeni a nesli lucerny. Oba provázela poslední trojice pysků.

Přes ostrov tedy celkem přecházelo dvanáct liščích jezdců, dva muži, dva štihlí mládenci a jeden elf, zatímco dole v temnotě obeplouvalo ostrov v západním směru šestnáct námořníků a čtyřicet trpaslíků.

Ubývající měsíční srpek na východoseverovýchodě se vznášel těsně nad obzorem a vysoko na severovýchodním nebi mezi zvolna rotujícími hvězdami nehlučně putoval Jasný Poutník těsně sledovaný Rudým Válečníkem.

Byla poslední říjnová noc... osmdesát dní po zničení Rwnu.

Jinnarin prudce vymrštila ruku a současně zarazila Ruxe. Farrix zastavil po její pravici, Anthera po levici. Dospěli na okraj ostrova.

„Někde dole," sykla Jinnarin a všichni tři sesedli. Roztáhli se a vyčkávali. Občas vyhlédli přes okraj srázu na úpatí, jehož nepoddajnou skálu omývalo Sindhské moře.

Rux otočil hlavu a zažíral do vnitrozemí podobně jako Rhu s Talem. Ze tmy se vynořili Aravan s Tinkem a Tivirem provázeni Bivin, Reenou a Galexem na lišácích.

Aravan sevřel svůj amulet a začal sem tam přecházet podél okraje. Konečně se na jednom místě zastavil a zašeptal: „Zdá se, že nejchladnější je zde. Myslím, že je průzor střežen, a vlastně přímo pod námi." Poodešel na pět kroků ve východním směru. „Tady bychom se měli ocitnout trochu stranou."

Rozmotal tenkou šňůru a jeden konec připoutal k velkému balvanu. Pak kývl na Farrixe, který dal šeptem povel Rhuovi, jenž zmizel z dohledu za nimi mezi skalisky. Farrix střelil po Jinnarin úsměvem a poté rukou proklouzl jednou ze smyček navázaných po celé délce volného konce těžkého motouzu.

Aravan začal pyska spouštět dolů, zatímco ostatní nakukovali přes okraj a přihlí-

želi, jak se Farrix spouští k římse pod sebou. Když k ní dospěl, zmizel z dohledu. Kradl se podél skály a naslouchal. Po chvíli dal pozorovatelům nahoře znamení, znovu se stáhl a usedl.

„Výborně," vydechla Anthera. „Slyší strážce. Nyní už víme, kde se průzor nachází."

„Jinnarin, dávejte pozor na Farrixe. Tivire, ke mně. Všichni ostatní si odpočinou," zamumlal tlumeně Aravan.

V okamžiku, kdy se Aravan s Tivirem vydávali na východ, ležela Jinnarin na břiše a shlížela na Farrixe. Anthera se zbylými pysky zaveleli svým ořům a lišáci se vějířovitě rozptýlili, aby sřežili přístupy. Ve vzdálenosti asi dvě stě padesáti stop ve východním směru vyznačili Aravan s Tivirem jedno místo na okraji kruhem z kamenů a pak se opět vrátili ke skupince. A zatímco pyskové snad už po sté poklekali, aby přehlédli svou výstroj, shlédl Aravan přes okraj na Farrixe a Tivir s Tinkem obezřetně pohlíželi do tmy osvětlené měsícem. Jejich zraky pátraly, aniž by tušily po čem.

Všichni vyčkávali.

Měsíc postoupil na východní obloze výš o šířku svého disku, když lišáci u západního přístupu poplašeně vyštěkli a pyskové zaujali obranné postavení... s napjatými tětivy, na nichž seděly smrtelně jedovaté šípky. Obranný postoj zaujali i přesto, že věděli, kdo se s největší pravděpodobností blíží. Oba stevardi postávali rovněž s kušemi v rukou a jejich dech se změnil v prudké oddechování. Měsíčním světlem konečně proklouzlo šest stínových chomáčů, jež směřovaly k nim. Byli to liščí jezdcí Kylena, Rimi, Fia, Dwnic, Lurali a Temen. „Jsou připravení," řekla šeptem Fia.

Aravan přikývl a pustil se do vytahování motouzu, zatímco pyskové vysílali své lišáky do úkrytu mezi skaliska. Poté Aravan pokynul rukou Jinnarin, která prostrčila ruku posledním okem na šňůře. Aravan ji spustil asi na dvě stopy a pak vyběhl Anthem, která vklouzla rukou do další ze smyček. Jeden za druhým prostrkovali pyskové zápěstí oky na motouzu a jako perly na niti byli spouštěni za Farrixem. Poté bylo opatrně spuštěno lano, po němž nehlučně sklouzl Aravan. Pak dolů tiše následoval Tink s lucernou a jednou z vidlic. Tivir zůstal nahoře. Tink vytáhl z kapsy dvě délky žlutého vlákna. Jedno podal Jinnarin a druhé Farrixovi společně s kouskem lihového lepu obaleného papírem pro každého.

„Poslouchejte," vydechl Farrix, když si k zápěstí přivazoval vlákno a všichni dokázali zaslechnout chřestot a brebentění, které se tu a tam mísilo s hrdelním klením. O čem je ale řeč, nikdo netušil.

„Mluví slůsky," šeptl Farrix. „Myslím, že jsou tam dva a hrají v kůstky."

Aravan přikývl, položil se na břicho a zatímco mu Tink přidržoval nohy, vysunul se a nahlédl pod převis. Pomalu se přesouval podél okraje, díval se, naslouchal, obracel hlavu hned v jednom a vzápětí zase v opačném směru a pokoušel se rozpoznat, kde skála končí a kde začíná přelud. Kouzlo bylo ale takové, že skála vyhlížela přirozeně, její pukliny a spáry se zdály neporušené. Ale Aravan k zaměření místa, v němž se nacházel průzor, využil sluchu. Neslyšně se stáhl a ukázal přímo pod sebe. Pak se přesunul o pět stop stranou. S motouzem v ruce se opět položil na břicho a zatímco Farrix prostrkoval ruku smyčkou, převzal současně od Tinka vidlici. Poté se

znovu nahnul přes převis, trochu Farrixe spustil a vidlici ho přistrkoval k tenké římse, sotva na dva či tři palce široké, jež se táhla podél drsné stěny srázu. Když Farrix získal oporu pro nohy, otočil se zády ke stěně a vyklouzl rukou ze smyčky. A v době, kdy Aravan vytahoval motouz, nasadil Farrix šíp na tětivu.

Když se pak Aravan přemístil o tři dlouhé kroky v západním směru, celý úkon zopakoval ještě jednou, jen s tím rozdílem, že nyní byla na úzkou římsu vidlici přistrkována Jinnarin. A protože se římsa směrem od Farrixe k ní v mírném úhlu zvedala, ocitla se poněkud výše než on.

Když byla připravena, kývla na Farrixe a obklopila se stínem. S rozbušeným srdcem se k němu... stejně jako on k ní... zvolna začala přesouvat a při postupu důkladně prohmatávat stěnu... až jí prstíky zdánlivě tvrdou skálou konečně pronikly.

Dospěla k okennímu průzoru.

Ucouvla a přimáčkla se ke stěně. Odhodila stínovou clonu a dala znamení Farrixovi. Zatímco se k ní Farrix bokem přesouval, pokoušela se zklidnit splašeně bijící srdce a vyčkávala. Když už teď přibližně věděl, v kterých místech se průzor nachází, přemísťoval se svižně. A po celou dobu k nim z pozorovatelný doléhalo hlasitější a vzápětí zase tlumenější brebentění a láteření.

Konečně se do klamně skály pohroužily i Farrixovy prsty. Ustoupil vzad a jeho stín se rozplynul. Kývl na Jinnarin. Společně si pak rozměry průzoru vedle sebe ostražitě a mlčky prohlíželi a snažili se najít parapet, jehož zaměření mělo podstatný význam.

Jinnarin vklouzla rukou po straně dolů, ale tam parapet nenahmatala. Nacházel se kdesi pod místem, na kterém stála.

Shlédla stěnou strmého útesového srázu a pátrala po nějaké římse pod sebou, na níž by mohla sešplhat... ale jediná, kterou tam zahlédla, vyčnívala příliš hluboko pod ní.

[Počkej,] naznačila Farrixovi mlčky, položila se na úzkou římsu a pomocí konce luku tichounce přejížděla podél okraje šterbiny průzoru a sahala jím dolů, jak nejvíc mohla, i když bezúspěšně. Ale Farrix, který stál o něco níž a využil luku stejně jako Jinnarin, na parapet při maximálním protažení narazil. Teď už znali jeho přesnou polohu.

Když se Jinnarin opět zvedla, nasadila šíp na tětivu luku, přešla po římse nad konec průzoru a chystala se k seskoku. Rychle pohlédla na Farrixe. Srdce jí divoce bušilo. I on byl přichystaný k seskoku s nataženým lukem. Kývl na ni a zahalil se stínem. Jinnarin se zachovala stejně.

Farrixův stín neslyšně seskočil z římsy a zmizel ve skále. *Jedna, dvě...* odpočítala Jinnarin a poté i ona proskočila přeludem na opačnou stranu. Přistála na parapetu s Farrixovým temným chomáčem stínu nalevo před sebou. Před ní, v pozorovatelně osvětlené pochodni, se v kleku za hrdlo svíral ruch, zatímco druhý, rovněž v pokleku, se právě začínal otáčet k průzoru. Jinnarin zamířila a vystřelila. Maličká šípka zasvištěla a zasáhla obracejícího se rucha po straně do krku. Neustával se otáčet. Měl vypoulené oči a ústa se mu otevírala k výkřiku, ale v okamžiku, kdy zoufale chňapl po signálním rohu zavěšeném na pásku přes rameno, se jeho zrak obrátil v sloup a svalil se bokem na skalnatý podklad. Jeho druh se také zhroutil.

Oba pyskové se nehlučně vyvlékli z vláken opředených kolem zápěstí a zatímco Farrix hlídal, Jinnarin ždíbcem lihového lepu přilepila jeden konec svého žlutého hedvábí k rohu parapetu a volný konec vyhodila průzorem ven. Přešla k opačnému rohu a totéž provedla s Farrixovým vláknem.

Nyní paracet průzoru označen i zvenčí. Zanedlouho se otvorem průzoru promýkla Anthera a vyklouzla rukou z oka motouzu. Za ní rychle následoval Bivin. Společně pak seskočili z parapetu a vběhli do úzké soutěsky vedoucí do hlavní jeskynní chodby.

Pak se objevila Reena a za ní Galex. I oni hbitě přeběhli do soutěsky.

Kylena, Rimi, Fia, Dwnic, Lurali a Temen přibyli vzápětí, ale zůstali v pozorovatelně, v níž se rozptýlili do vějíře a zaujali postavení po obou stranách vchodu do soutěsky.

Když už byli všichni uvnitř, seskočili Jinnarin s Farrixem z parapetu a úzkým průzorem se dovnitř s vrtěním vsoukal Aravan a poté za sebou vtáhl svou kuší s šipkami připoutané ke konci provazu, kterým posléze prudce škubnul.

Tink stojící venku pozvedl lucernu vzhůru k Tivirovi na vrcholu útesu a na okamžik odklopil stínítko, aby mu tak dal znamení, že pyskové s Aravane do pozorovatelný bezpečně pronikli.

Tivir odpověděl krátkým světelným zábleskem, otočil se a vyslal znamení také v západním směru. O půl míle dále potvrdil Tivirovo znamení zablýknutím lucerny Jamie, obrátil se a dal znamení člunům dole na moři.

Válečná družina se pustila ke vstupu halenému přeludem, který směřoval do jeskynní laguny.

Poté Jamie se Slaném vyslali světelný záblesk Tivirovi a ten zase Trnkovi, který o chvíli později vklouzl do pozorovatelný a kývnutím dal znamení Aravanovi. Elf s mládencem odtáhli mrtvé ruchy ke stěně.

Poté vyčkávali.

Čas ubíhal.

Konečně se průzorem vsoukal Tivir. Na stráži na vrcholu nyní stáli Jamie se Slaném.

A opět, zatímco čas zvolna pokulhával, vyčkávali. Válečná družina se v měsíčním svitu dole plavila mořem, celkem osm loděk. .. čtyřicet trpaslíků a šestnáct lidí.

Jak se Aravan odvracel od průzoru, mlčky pokynul ostatním a všichni se vydali do úzké soutěsky.

Jamie stojící u kruhu z kamenů dal zábleskem lucerny znamení člunům a poté trochu přiklapl stínidlo, aby navenek pronikalo jen neurčité světlo.

„Skasat plachty a spustit na vodu vesla," řekl šeptem Bokar ve vedoucím člunu. Chákkurští válečníci se mlčky pustili do splnění rozkazů. Čluny pluly v řadě za sebou.

Drželi se Jamieho světla a veslovali směrem k útesům, protože kdesi v jejich přišerí se pod Jamieho signálním světlem nacházela klamná skála.

Veslovali nehlučně, naslouchali duté ozvěně příboje, který vyznačoval místo vstupu do jeskynní laguny a snažili se zahlédnout úsek, jímž se vlny valí přes zdán-

livě solidní skálu. Nakonec jej objevili a do jeskynní prostory se vkrádal jeden člun za druhým.

Když přeludem propluli, mohli v dále před sebou spatřit mdlý třpyt světla pochodní. Za pleskotu vln o vzdálené stěny pokračovali úžinou v plavbě do jeskynní laguny a i přesto, že šumění vln a hukot příboje nesmírnou dutinu zaplňoval hlukem, nořili vesla do vody obezřetně.

Teď už mohli ve svitu pochodní, které plápolaly ve stojanech na opačném konci kamenného přístaviště, spatřit celou lagunu... a u mola uvázanou a na vodě se pohybující černou galéru o délce sta ponurých stop s vesly uvnitř a skloněným hlavním stěžněm, zatímco kratší přední měla vztyčený a latinské plachty skasané.

Bokar mlčky pokývl a ukázal ke schodům na konci mola, k nimž se pustili. Neslyšně k nim připluli a Bokar spolu se šesti dalšími válečníky se po nich vykradli na molo, přešli k černé galéře a přehoupali se přes pažení.

Tiše loď prohledávali. V podpalubí narazili na jediného spícího úkha a nehlučně s ním skoncovali. Pak se vrátili na palubu, na níž dal Bokar znamení zbývajícím člunům. A zatímco velitel s četou vynášeli vesla galéry nahoru a kladli je na palubě podél zábradlí na levoboku, zbytek člunů, jeden za druhým, rychle přirazil, chňafka se vylodili, šplhali na černý koráb a vynášeli na palubu vrhací stroje a bedny s harpunami. Námořníci mezitím s uprázdněnými čluny odveslovali od mola do skrytu za odlehlou stranu galéry ve směru do laguny, odkud na ni vyhodili poutačí lana. Pak se vyšplhali na její palubu a spolu s nimi se přes zábradlí jako první přehoupal Jat. Ale právě ve chvíli, kdy došlo k naložení posledního vrhacího stroje, ozval se povyk, chraptivé troubení mizeráckého rohu, které jeskyni naplňovalo drsným vřískotem. Bokar se prudce otáčel všemi směry a pokoušel se zablédnout grga, který poplašeně vytruboval. A troubení se ozývalo stále dál. Náhle Arka pozvedl kuši a... *thnn!*... vypustil šipku a troubení skřípavě ustalo. Ze strážního koše na předním stěžni se střemhlav zřítíl úkh a dopadl na palubu.

A z chodby vedoucí do jeskyň za molem se ozvaly bečivé odpovědi jednoho úkhského rohu.

Zatímco čluny proplouvaly pod průzorem pozorovatelný, vklouzli Aravan, Tivir, Tink a osm pysků do úzké jeskynní soutěsky směřující do hlavní chodby. Asi sto stop od jejího středu narazili na Reenu s Galexem, jejichž stínové chomáče se ukrývaly ve skalních záhybech podél průchodu. Setrvali zde proto, aby skolili každého ruchá či loká, který by se třeba mohl vydat do pozorovatelný, anebo takového, který by dokázal uniknout Aravanově družině, jež v ní vyčkávala, a prchat touhle cestou nazpět. A kdesi vpředu zaujímali své postavení Anthera s Bivinem, aby zastavili každého, kdo by snad přes dva předešlé dokázal přejít.

Jak se Aravan s družinou k Reeně s Galexem blížili, oba dali svou přítomnost znát a Aravan se zastavil.

Čekali na Bokarovo znamení, že je vše připraveno.

Čas se pomalu vlekl.

Jinnarin sice nevěděla, jak dlouho v temné soutěsce stojí, ale náhle zaslechla z dále chraplavý zvuk rûptského signálního rohu.

„Vash!“ zasyčel Aravan. „Odhalili nás! Tivire, Tinku, rychle. Přichází naše příležitost. Je-li to tak, mějte na paměti, že musíte prchat co nejrychleji!“

Vydali se k hlavní chodbě a po chvíli se přiblížili k místu, na němž se zdržovali Anthera s Bivinem. V té chvíli roh zavřískl a zmlkl.

Po chvíli zaslechli z nitra jeskyni troubení dalšího rohu. Když vyhlédli do hlavní chodby, spatřili, jak se z trollí noclehárny vynořuje světlo pochodní. Vzápětí zaslechli těžkopádný dusot. Objevili se trollové. Byli obludní, dvanáct stop vysocí, robustní a krutí. Zaplnili rozlehlou chodbu a vyhlíželi jí v opačném směru od mola, ve směru, v němž zaznívalo troubení.

„No, kapitáne,“ ozval se Tivir, „vypadá to, že sme v tom. Tinku, seš připravený?“

Tink polkl, přikývl a opřel svou kuši o stěnu vedle Tivirovy. „Podme na to, chlapče.“

Po kapitánově příkypnutí vyšli oba stevardi z úzké průrvy do hlavní chodby. Několik kroků neslyšně popoběhli. Poté prudce a doširoka odklopili stínítka chákkurských luceren a Tivir vykřikl: „Héj, vy vobří tupouni! Tady sme, přitroublý hromady!“

„Jo, vy zatracený blbouni!“ vykřikl také Tink. „Chyťte si mě, dyž to dokážete!“

Trollové se otáčeli a při spatření obou mladíků poulili bulvy.

RRRRRAAAWWWW! zařičel jeden z nich a hned poté zaburácel a skalní slují se rozlehl zuřivý řev ostatních. A poté za nimi obludní zplozenci vyrazili. Tivir s Tinkem se obrátili na patě a úprkem se rozběhli k molu. Trollové se ploužili za nimi a s každým následujícím krbkem zrychlovali.

„Brekkó! Dete! Přetněte lana!“ vyštěkával rozkazy Bokar. „Všichni ostatní se chopí vesel! Odrazit! Snad se nám tuhle výpravu ještě podaří zachránit!“

Sekyry přeřaly provazy a námořníci s válečníky se pomocí lodních vesel odstrkovali od kamenného mola. Ale koráb byl robustní a vodou se pohyboval napříč. Jak trpaslíci s námořníky mocně zabírali a odstrkovali galéru bokem od přístaviště, odpovídala lenivě. A po celou tu dobu zaznívalo z hloubi jeskyní poplašené vytrubování signálního rohu.

Koráb se dostával na volnou vodu zvolna. Od přístaviště se vzdaloval neochotně. Teď už dokázali zaslechnout výkřiky a nesmírný ryk, poté další křik, lomoz běžících kroků a mocný dusot toporných nohou.

V tom se objevili vedle sebe pádící Tink s Tivirem a za nimi ohromní trollové, kteří při pronásledování řičeli a hřmotili. Za nimi dusali další. Tink pokračoval v běhu přímo, kdežto Tivir se stočil vlevo. Za každým z nich se vrhl jeden troll a každý z nich se už už natahoval, aby po tom svém chňapl. Ale mládenci přímo z rozběhu skočili po hlavě do temné vody laguny, jejíž hladinu prořízli jako nůž. Troll stíhající Tivira zařval hrůzou a snažil se zastavit, z kamenného mola ale sklouzl, spadl do vody a okamžitě zmizel pod hladinou. Druhý troll, který se šťval za Tinkem, se ale vybičoval k ohromnému skoku mezi přístavištěm a černou galérou a dopadl na její bok. Zoufalým hrábnutím se mu podařilo sevřít vrchol pažení, až se koráb pod jeho hmotností naklonil. Obluda se na trpaslíky zlověstně zatlemila a drápala se na

palubu, zatímco jí od kůže tvrdé jako kámen a pokryté zelenými šupinami odskakovaly chákkurské sekry a Jatuova bojová tyč.

Jinnarin obestřená stínovou clonou přihlížela, jak kolem s lomozem přebíhají trollové, a protože šlo o děsivá monstra, změnil se její dech v sípot. Než se ozvalo poplašené troubení, pomodlila se k Adonovi, aby trollové Tinka s Tivirem nedostihli a aby Bokar s válečníky dokázali černou galéru dostat na otevřenou vodu.

„Připravte se,“ zasyčel Aravan. „Trollové už přeběhli. Yrm budou následovat. Nemůžeme dopustit, aby převzali iniciativu.“

Jinnarin vyjukla do chodby. V dálce za ohybem stále vyzařovalo světlo pochodní. „Pojďme!“ sykla. Do chodby vcupitaly temné shluky a rozběhly se podél obou stěn vpřed. Za nimi se pustil Aravan s nataženou a nabitou kuší.

Když došli k boční chodbě vedoucí do trollí noclehárny a Aravan do ní vstoupil, vynořili se za ohybem hlavní chodby rūptové s pochodněmi. Byli ozbrojení, v brnění a mířili k molu. Vešli do nevinně vyhlížejících stínů a hned poté se začali chytat za krky a tváře, jako by je napadl včelí roj. Zatímco se ti vpředu hroutili k zemi, rūptové za nimi prudce zastavovali, varovně vykřikovali a obraceli se na útěk ještě v okamžiku, kdy pyskové znovu zakládali šipky na tětivy.

Aravan zamířil kuši, ale za ním se ozvalo zamručení, a proto se prudce otočil, ale to už se ho zmocnil nějaký obludný stisk, který ho zvedl a mrštil jím o skálu. Ztratil vědomí a kuše mu s klapotem odlétla do tmy.

Posléze se do hlavní chodby se zřúdně jásavým řevem vyhrnul troll a v drtivém sevření třímal omráčeného Aravana.

Jinnarin ječící o pomoc sice po bestii střelila maličkým šípem, ale ten od její šupinaté kůže odskočil.

Tink s Tivirem se ve vodě pod galérou vydrápali do loďky a poté po laně na palubu černého korábu. Ocitli se mezi námořníky a trpaslíky, kteří zoufale sekali do trolla a statečně se ho pokoušeli shodit do moře. Ale jejich sekry, tesáky a Jatuova bojová tyč od šupin tvrdých jako kámen jen s řinkotem odskakovaly. Troll mezitím válečníky s námořníky smetal stranou, jako by šlo o pouhý otravný hmyz, a při každém jeho úderu docházelo k lámání kostí. A trollové na molu se obráncům pošklebovali, jak je jejich druh drtí. Tink popadl Tivira za paži. „Pojď! Zabijeme ho!“

Společně se rozběhli k jednomu z vrhacích strojů a postavili ho. Tivir navíjel lanko a Tivir současně otevřel jednu z beden s harpunami. Počínal si opatrně, aby se neotřel o Černý nátěr, jímž byly po celé délce potřeny ocelové hroty.

Tink střelu založil do žlábků. Pak, v okamžiku, kdy Tivir zapíral podstavu, přistoupil Tink k pažbě a zalíčil. „Netref žádného trpaslíka ani člověka!“ vyhrkl Tivir.

„Adone, veď mě,“ pomodlil se Tink a vystřelil.

Thnn! vyřítla se harpuna do vzduchu, zpětný ráz srazil Tinka s Tivirem na palubu a katapult přistál na nich.

Thok! vrazila střela do trolla, kterého naplno zasáhla do zad. Projela jím, takže se mu z prsou vynořil černý hrot. Vypoukl oči, shlédl na věc, která mu pronikla tělem a otevřel tlamu, aby zaryčel, ale místo toho klopýtl vzad, převrhl se přes zábradlí, s

mohutným šplouchnutím se zřítíl do vody a ihned zmizel z dohledu.

Na palubu sražený Tink s katapultem v klíně pohlédl na Tivira a řekl: „Sakra, Tive, dostali sme ho!“

Troll řičel šíleným smíchem, a aniž by si všímal stínů kolem sebe, pozvedl Aravana a chystal se mu rozdrtit lebku o třpytivou skálu. Všude kolem něj marně své šípky vystřelovali pyskové. Od šupinaté kůže obludy totiž jen odskakovaly.

Ale než elfem udeřil o skálu, zatvářil se zchytrale. Místo původního záměru stiskl obouřč Aravanův hrudník. Jeho silné prsty se kolem něj těsně obemkly a tvor se Aravana chystal rozmáčknout, pomalu zněj vytlačovat vzduch, tříštit mu žebra a naslouchat, jak bublá vlastní krev. Teď se bestie nad svým zcela zřejmým úmyslem křenila a soustředěně zesilovala stisk.

Aravan se bolestí probral k vědomí, a zatímco mu pod tím tlakem praštěla žebra a lapal po dechu, slyšel křičet Jinnarin: „Aravane, bodněte ho do oka! Bodněte ho do oka!“

Zoufale se natahoval po svém loveckém tesáku, který měl řemínkem připoutaný ke stehnu. Obludný tvor mezitím jásal nad vlastní krutostí a zvolna zvyšoval sevření. Aravanovy plíce s bolestivým zasténáním syčivě opustil vzduch a ozval se praskot žeber. Troll při tom ničivém a trýznivém zvuku bezmocné oběti doširoka rozšířil bulvy slastí, a aby lépe slyšel, pozvedl si elfa k uchu a znovu stiskl. Ale při prasknutí dalšího žebra tasil Aravan s trhnutím lovecký tesák a dříve než stačil troll zareagovat, vrazil mu černou čepel přímo do ucha. Hlenem poťřený hrot pronikl skrz a do tvorova mozku se uvolnil jed Liščích jezdců.

Troll bolestně nasál vzduch, jako by se chystal zasyčet, ale místo toho se zhroutil na bok a Aravanem udeřil o skálu. Stínové chomáče se v té chvíli rozprchávaly, aby padajícímu monstru unikly-

A jak se trollí střeva a měchýř smrti uvolnily, zaplnil chodbu štiplavý zápach.

S nesmírným úsilím se Aravan zvládl vyprostit z tvorova sevření. S bolestí se zvedl a pokusil se zhluboka nadechnout, ale nedokázal to, protože pět z jeho žeber utrpělo zlomeniny.

„Dělejte,“ nařizoval Bokar, „postavit katapulty. Buráku, Fagere, Jatu a vy ostatní: postaráte se o zraněné. Tink s Tivirem budou trolly provokovat posměšky. Musíme je tady zdržet, dokud se kapitán Aravan nevypořádá s Černým mágem.“

„Ste,“ zařval Tivir, chňapl po lanu předního stěžně, zhoupł se na něm k zábradlí a máchal rukama na trolly, „ste přitroublý hromady sople! Voddělali sme vám kámoše. Já s Tinkem sme to provedli.“

„Máš recht, hochu!“ zaječel Tink a vydrápal se vedle Tivira. „A esi někerej z vás vohyzdnejch ropuších zelenáčů má chuť na to samý, ať přídě a dostane to. My čekáme. Anebo ste na to, abyste se nám malejm trollobijcum postavili, moc podělaný?“

„A kromě toho, že ste ropuší zelenáči,“ dodal Tivir, „ste tak hnusný, že byste i mlíko zkazili. Je mi jasný, že de vo způsob, kerej se vám zamlouvá, takže bych se vlastně ani neměl divit!“

„A vo vašich vodpornejch matinkách vám, vy tupouni, řeknu..."

Není jisté, zda některý z trollů rozuměl jedinému slovu, které na ně oba mládenci pokřikovali, ale vůbec nepochybovali o tom, že se jim někdo vysmívá. A zatímco někteří trpasličí přitloukali katapulty hřeby k palubě korábu vzplývajícího na vodě a ostatní vytahovali z beden harpuny, jejichž čepele pokrýval jed Liščích jezdců, který pyskové v tajnosti uvažili v Tarquinově lese, a mezitím, co se Fager, Burák, Jatu a námořníci starali o raněné, vyřvávali trollové slůvké kletby, zuřivě přecházeli po molu a asi tři z nich zmizeli s pěnou u huby v chodbě za ním.

Za sténání a přidržování hrudníku přistoupil Aravan k mrtvému trollovi a vytáhl svůj lovecký tesák. Potom v příšeří postranní chodby našel svou kuši. Zůstala nepoškozena, ale střela zmizela, když kuše nárazem do skalní stěny vystřelila. Sykal sice bolestí, ale podařilo se mu ji natáhnout a do žlábků založit další jedovatou šipku. „Pokračujme," ucedil přes zaťaté zuby.

Kolem pokulhávajícího Aravana cupitaly stínové shluky a zezadu k nim doléhal trollův řev. Zakrátko se pyskové s elfem dostali k boční chodbě vedoucí k noclehárně ruchů a loků, odkud zaslechli škrabavé zvuky. Příkrčený Aravan, který sebou poškubával, zašeptal: „Anthero." Když se jeden ze stínů přiblížil, trhnutím hlavy pokynul do chodby a řekl: „Nerad bych měl rúpty v zádech. Vezměte si polovinu pysků a vyříd'te je. Ostatní zatím půjdou dál. Jakmile skončíte, vydejte se za námi. - Vy, Jinnarin a Farixi, zůstanete se mnou."

Šest temných chomáčů se oddělilo a zamířilo do hrubě vytesané postranní chodby. Aravan a zbytek pysků zatím pokračovali dál hlavní chodbou.

Elf se belhal táhlým ohybem a za ním i před ním cupitaly stíny. Nakonec dospěli k rozcestí, od něhož se po pravici táhla shromažďovací prostora a dále za ní tři jeskyně, zatímco po levici byl křišťálový dóm a za ním Durlokovy jeskynní komnaty. Aravan se opět příkrčil. Dýchal povrchně a ztěžka. „Kdo zbývá?" zeptal se šeptem.

Jinnarin odhodila svůj stín a stejně učinili i ostatní. Aravan je všechny přelétl pohledem. „Fio, Dwnicu, Lurali a Temene, opět bych nerad, abychom měli v zádech nějaké rúpty. Jestli se nějaký skrývají ve shromažďovací jeskyni, v kuchyňské prostoře, v obytné či věžeňské jeskyni, skoncuje s nimi. Jsou-li tam vězni, rád bych o tom rovněž věděl." Máchl rukou k chodbě vedoucí do křišťálového dómu. „Až skončíte, vyhledejte nás."

Všichni pyskové se opět zahalili do stínů. Čtyři vklouzli do chodby napravo, kdežto Aravan se dvěma se pustili nalevo.

Trollové vykřikovali nadávky a máchali na posměváčky svými kyji a bojovými tyčemi, někteří tyhle neohrabané zbraně po vetřelcích na svém korábu dokonce i házeli. Mládenci uhýbali hned sem a hned zase tam, zatímco ty nemotorné střely svištěly prolétaly kolem.

Tři trollové, kteří se vzdálili do chodby, se opět vrátili a každý z nich si přinášel jeden či dva ohromné kameny. Vrhali je po nepřátelích na černé galérie, a to s takovou silou, že za letu vzduchem až bzučely, a jeden špatně zamířený kámen prorazil trup těsně nad čarou ponoru. „Ach Bože!" vykřikl Tivir. „Jenom doufám, že je ne-

napadlo tudle loď potopit."

Ale pronesl ta slova bažbytěně, protože troll, jehož balvan prorazil lodní bok, zaryčel a mrštil dalším kamenem, tentokrát se zjevným záměrem poslat loď ke dnu.

Ale právě v té chvíli zařval Bokar: „Připravit! Střílejte do odvolání!"

Následovalo natažení katapultů a vystřelení harpun, které svými otrávenými hroty pronikaly trolly na molu. Obludy se hroutily k zemi tam, kde byly zasaženy, a některé z nich padaly z mola do moře již mrtvé. Někteří trollové byli z mola strženi vlastními zpanikařenými druhy. Tonuli za děsivého řevu a mizeli pod hladinou jako kameny. Někteří z nich klopýtali přes padlé bratry a zvedali se jen proto, aby je skosila další salva střel z vrhacích strojů. Ještě jiní se úprkem stahovali do chodby za molem.

„Kruk!" zaláteřil Bokar, jak se přístaviště vyprazdňovalo.

„Zatraceně!" zaskřípěl zuby Jatu. „Přesně to, co nechceme!"

„Sakra," vyhrkl Tivir na předku korábu, „jenom doufám, že sou kapitán a pyskové v bezpečí."

„Doufejme," přitakal Tink. „Dyž ne v tý ouzký chodbě do pozorovatelný-"

„Pak bezpečně za tou těsnou chodbou do dílny Černýho mága," vpadl mu do řeči Tivir, „do kerý se trollové nemůžou vmáčknot, aby je dostali."

„Rád bych věděl, kolik trollů eště zbejvá..."

„No, ten, kerýho sme vodstřelili, a počítám dalších devět, co ležej na molu, pak ten, co spad do moře při tvým pronásledování a tři další, kerý nešťastnou náhodou strčili do moře jejich vlastní kámoši a kerý utonuli. Dělá to-" počítal Tivir na prstech, „čtrnáct mrtvejch a zbejvá jich teda pořád, ehm," znovu začal počítat na prstech.

„Čtrnáct," dodal Tink.

„Jo. Dalšíh štrnáct. Ale ty teď upalujou tam, kde se zdržujou kapitán s vostatníma."

„Trollové mě tak neznepokojujou, Tive," odpověděl Tink, „spíš ten Černej mág. Kapitán sice ví, že jed toho liščího jezdce na střelách z katapultů všecy trolly vyřídí přesně tak, jak to pan Farrix vymyslel. Ale Černej mág, inu, kapitán eště pořád nemá jasno v tom, co mu proveđe, i dyž velitel Bokar tvrdí, že dyž se von nebo pyskové dostanou k čistý ráně, bude po Durlokovi. Doufejme, že se neplete."

Tivir zvolna přikyvoval, ale dodal: „Jo. Doufejme ale taky, že se ke kapitánovi nemůžou dostat ani trollové."

Zatímco Tivir s Tinkem sčítali zabité nepřátele, Jatu, Bokar a Kelek postávali u zábradlí na opačném konci galéry a počínali si stejně. Jatu se zadíval na trpaslíky a řekl: „Čtrnáct z nich je mrtvých, veliteli, a z našich jich už nežije šest: dva z mých námořníků a čtyři tvoji válečníci. Máme také devět mužů se zlomeninami... tři námořníky a pět trpaslíků. Další přijdou o život, až se pustíme za zbývajícími trolly, a možná, že nepřežije nikdo. Když se za nimi ale nepustíme, pravděpodobně pak zabij kapitána."

Bokar na černocho rychle pohlédl, přikývl a pak pohlédl na Keleka. „Přichystej ty nově vykované kuše-"

V té chvíli k nim z chodby vedoucí do nitra dolehlo hlasité řinčení špičáků o ská-

lu.

Kulhající a tlumeně posykávající Aravan postupoval chodbou ke křišťálovému dómu. Před ním klusal Farrix a Jinnarin za ním. Oba pyskové byli zahalení do stínů, a proto v šeré chodbě skoro neviditelní. Z dálky za nimi k nim doléhalo vzdálené trollí řvaní, jímž občas proniklo stísněné zavřeštění... zaječení ruchá, loká či někoho takového.

Když vešli do první dutiny po levici, zaslechli vzadu mezi skladovaným zbožím chraplavý dech a zatímco Aravan vyčkával, Jinnarin s Farrixem do ztemnělé jeskyně vklouzli. Po krátké chvíli se odtamtud ozvalo žbluňkavé žuchnutí a vzápětí se objevili oba zastínění pyskové. „Byl to ruch,“ zašeptala Aravanovi Jinnarin.

Pokračovali dál a vpředu mohli vidět, jak chodbou prosvítá třpyt magického světla, ale než k jeho zdroji dospěli, zazívala na ně

zleva druhá skladovací prostora. Jinnarin s Farrixem se znovu neslyšně vkradli mezi bedny, žoky, soudky a podobné předměty, ale tentokrát mezi nimi nikoho, kdo by se tam schovával, nenašli.

Směřovali dál ke křišťálovému dómu a jak se k němu blížili, světlo jasnělo. Jinnarin měla pocit, že se jí dostává málo dechu a srdce v prsou jí poskakovalo jako divoký pták polapený v kleci.

A pak už došli ke vchodu a ve světle se zatřpytil křišťálový dóm.

Jinnarin zahalená stínem do jeskynního chrámu nahlédla. Byl prázdný. -Ne, počkat! Dole na křišťálovém oltáři ležela zohyzdná mrtvola, z níž v praménkách odkapávala krev.

„Opatrně,“ zasyčel Farrix, „Durlok někoho nedávno obětoval.“

„Vejdeme dovnitř za sebou,“ ozval se šeptem Aravan. „Nezapomeňte se roztáhnout, abychom mu poskytovali menší cíl. Myslím, že musíme prozkoumat obytné prostory za dómem.“

Jeden po druhém se vplížili do rozlehlé křišťálové jeskyně a doširoka se rozptýlili. Farrix první, Aravan za ním a Jinnarin se srdcem až v hrdle jako poslední. Plížili se podél zakřivené stěny s luky a kuši v pohotovosti. Farrix v čele směřoval ke vchodu na opačné straně. Jeho stínový chomáč už k němu téměř dospěl, když-

„Blázní!“ ozval se posměšný hlas, jehož ozvěna se rozlehla dómem.

Jinnarin se prudce otočila a zapátrala po zdroji. Dole u oltáře stála holohlavá osoba v temné róbě a v levé ruce svírala dlouhou černou hůl. Jako by vytanula přímo ze vzduchu.

Černý mág Durlok se dostavil.

„Zůstaňte u katapultů!“ vykřikl Bokar. „Myslím, že kutají skálu, aby loď potopili.“

Po zazvonění špičáku na skálu následoval úder mlatu na násadu. Bokar sem tam přecházel podél řady vrhacích strojů. „Až se trollové vrátí, vystřelíš se svou osádkou jako první ty, Relku. Pak tvůj vrhač, Varaku. Jako třetí ty, Alaku. Pak Bral...“

Jatu k sobě povolal zbylé nezraněné námořníky, kterých bylo celkem osm, včetně Tinka s Tivirem, a řekl: „Obsad'te loďky. Musíme koráb stočit napříč k molu.“

Jestli se trollům podaří galéru proděravět, bude třeba ji opustit. A i když ne, budeme koráb stejně potřebovat zatahnout hlouběji do laguny, trochu z jejich dosahu, ale ne z našeho."

Zatímco muži a oba mladici šplhali přes bočnici do člunů, bylo možné u vchodu do chodby zahlédnout pohyb stínu a hned poté z něj vyšel troll, s ohromným kostrbatým kamenem v ruce. Ale ještě když se napřahoval k hodu... *thnn!*... vystřelila Relkova obsluha vrhače harpunu, která se obłudě zarazila do břicha a projela jím. Troll se zapotácel stranou a padl. Kámen žuchl na molo, ale hned přiskočil další troll a zdvihl jej v okamžiku, kdy se harpuna rozštípla o skálu vedle něj. Další střela ho minula, jak se vzpřimoval a otáčel, ale když balvan odmrštil, pronikla mu pohlavím další. Šel s kvílením k zemi a současně z něj odkapávala temná krev. Z míst, na něž dopadla, stoupal nad přístaviště klikatě dým dokonce ještě ve chvíli, kdy jeho jakost náhle ztlchl.

Ohromný balvan dopadl na zád' galéry, roztrávil fošny, proděravěl zadní palubu a propadl se do podpalubí. Loď se na vodě zvolna otáčela. Dopad kamene ji rozkomíhal dokola. Ale to už Jatu křikl na námořníky ve člunech. Námořníci na některých člunech veslovali od korábu a táhli za lana, kdežto jiní přiveslovali k němu a odtlačovali jej příděmi. Zastavili otáčení a začali loď stáčet rovnoměrně s přístavním molem. Trpaslíci v té době natahovali kata-pulty a zakládali do nich nové střely.

Zakrátko padli další dva trollové, jejichž vržené kameny s lomozem dopadly neškodně do vody mezi galérou a molem.

A všechen hluk způsobený kutáním skály a tlukotem do násad špičáků ustal.

„Myslím, že se už vzdali pokusů nás potopit," poznamenal Jatu.

„Ano," zabručel souhlasně Bokar, „věz ale, že máme-li zachránit kapitána Aravana," a rozešel se za Kelekem, „je načase, abychom se vydali do jeskyň."

Pak Bokar i Jatu vychrlili rozkazy a lidé i trpaslíci je rychle začali plnit. Sešplhali do člunů. Mrtvé a raněné zanechali na palubě pod dohledem ranhojiče Fagera. Pod Bokarovým vedením se všichni zbývající válečníci přepravili v loďkách k přístavišti. Společně s velitelem a pěti dalšími trpaslíky vystoupil z prvního člunu na molo i Jatu a za ním Tivir, který šeptem řekl: „Ať je Štěstěna na vaší straně, pane Jatu." Pak se mladík pustil do veslování nazpět ke galéře, kterou měl se zbytkem námořníků odvléci mimo dosah trollích kamenů.

Válečná družina vyzbrojená robustními samostřily, z nichž každý vyžadoval k natažení a nabití dva trpaslíky, vystoupila schodištěm a začala se mezi pobitými trolly proplétat ke ztichlému a ponurému vchodu.

„Nezapomeňte," zasyčel Bokar, „mířte na hrdlo."

Aniž by si všímal bolesti, vyšvihl Aravan kuši k rameni a vypustil otrávenou střelu, která prudce vyrazila dolů do středu dómu k mágovi. Ale Durlok vymrštil ruku, zadrmolil slůvko „*Peritrapou!*" a šipka se rozletěla zpět, přímo na Aravana, který uhnul, takže jej minula a roztránila se o křišťálovou stěnu.

„Znovu říkám, že jste blázni," zasyčel Durlok. Ve velkém odstupu v té chvíli vyrazily dolů k Černému mágovi dva chomáčky stínu, ale on znovu pozvedl ruku, ukázal nejprve na Farrixe, pak na Jinnarín a pokaždé zasyčel: „*Anoémon genoú!*"

Oba pyskové ustrnuli a stínová clona z nich odpadla. Aravan zaskřípěl zuby a neuváženě se rozešel ke vchodu vedoucímu k Durlokovým jeskynním komnatám. Durlok se zlověstně rozchechtal. „Pokoušíš se mě odpoutat od svých spojenců?“ Ukázal prstem na vchod směřující k přístavišti – „*Émphragma!*“ - a portál zaplnila temnota. „Znovu opakuji, že jsi blázen, protože stejně jako ty, ani oni pro mě žádnou hrozbou nejsou.“

Znovu pozvedl ruku a tentokrát ukázal na Aravana. „*Parálusis!*“ Elf se zapotácel a padl na zem. Všechno sice vnímal, ale nemohl se pohnout. Sledoval, jak Durlok shazuje zohyzděnou mrtvolu z oltáře, obrací se a rozchází se k němu.

Popadl jej za límec kabátce a začal ho vláčet k oltáři. „Myslíš, že mě porazíš? Pchá! To *já* zvítězím. Dosud sis, ty blázne, neuvědomil, že to já způsobil, aby se tomu pyskovi zdály sny, které měly tebe a tvé spojence lákat do mé pasti. A i přesto, že ten imbecilní Alamar zabil můj Negus Hrůzy, zaplatil za to a leží teď bez života pod rwnskými vodami. A když jste uvažovali o pomstě, znovu jste se nechali nachytat, a ty jsi teď v mé moci!“

Durlok odložil svou hůl stranou a s hekáním začal Aravana zvedat na křišťálový oltář. Přitom mohl Aravan zahlédnout, jak se za černou bariérou ve vchodu od mola pohybují siluety postav a nezřetelně slyšel tlumený křik. Durlok vzhlédl a zachechtal se. „Myslíš si, že tě zachrání? Pchá! Opět jsi blázen. Dovnitř se dostat nemohou a s nimi si to vyřídím, jakmile se vypořádám s tebou. Vlastně,“ - Durlok podřepí vedle oltáře, pak vstal a v ruce držel dlouhý ostrý a temný krystal - „vlastně z tebe odčerpám tvůj <pyr> a použiju ho k porážce těch, kteří se tě pokoušejí zachránit. Využiju ho stejně jako <pyru> z polární záře ke zhroucení mořského dna. Tak co, elfe, zamlouvá se ti to?“

Aravanovi uniklo zasténání.

„Och. Copak? Budeš mluvit? Inu, mluv tedy, blázne,“ a zamumlal: „*Elattótheti!*“

Do jisté míry Aravana ochromení opustilo, takže mohl k Durlokovu stočit hlavu a zašeptat: „Proč?“

Durlok užasle vytřeštil oči. „Ty jsi dokonce ještě větší blázen, než jsem si myslel, protože když jsem ti velkoryse umožnil mluvit, místo abys škemral o život, kladěš hloupou otázku. -Proč co?“

„Proč provádíš všechno tohle zlo? Proč jsi zničil Rwn?“

Durlok znovu vytřeštil zrak. „Zlo? Zlo! Zničení Rwnu není zlým činem. Kdepak, vůbec ne. Spíše slouží záměrům mého Pána Gyphona. Má své plány. Hodlá zatratit Adona, protože Mu oponuje.“

V té chvíli si Aravan za Durlokem povšiml pohybu stínu kolem Jinnarin.

„A ty žádné záměry nemáš?“ zeptal se šeptem Aravan.

„Ach ano, blázne. Mám jich spousty. Budu vládcem nad říší Mithgar.“

Jinnarin se do stínu nořila více a více. Měla teď neurčitý tvar; nehýbala se.

Aravan otevřel ústa, aby promluvil, ale Durlok zasyčel: „To stačí, blázne!“ Levíčkou pozvedl dlouhou černou hůl, pravou rukou zvedl krystal a zarazil se, jako by ten kouřový krystal obdivoval. Za temnou bariérou vchodu zaznívaly tlumeně křik a nárazy krumpáčů na skálu.

„Tento krystal je nyní bez energie,“ ozval se tiše Durlok, „ale já jej oslovím Pra-

vojmením a odčerpám z tebe astrální oheň."

V té chvíli si Aravan vzpomněl na Aylisinu věštbu, na její rady při výuce řeči mágů a na zakroužkované slovo v lexikonu Černého mága. Namáhavě se pokusil pohnout. Chtěl po kameni hrábnout. Marně. Durlokovo kouzlo ho nepřestávalo spoutávat. Durlok se nad jeho chabými pokusy rozchechtal, pozvedl krystal do výšky a otevřel ústa, aby promluvil -

- vzápětí ale zaječel, chytil se za zátylek, jeho hůl s klapotem dopadla na křišťálovou zem a krystal spadl na oltář.

Tvář mu zešedla a zapotácel se. Otočil se a spatřil za sebou stát Jinnarin, která na tětivu svého luku zakládala další titěrnou šipku.

„Je hůdor genouí!“ zvládl zasípat a šed' z tváře se mu vytratila.

Pozvedl ruku, aby Jinnarin rozprášil z bytí, a zaječel: „Jsi mrtvá!“ Ale právě v okamžiku, kdy se odvrátil, opustila Aravana strnulost. Chňapl po temném krystalu, vykřikl *„Krystrallopýr!“* a vši silou jej Durlokovi zaťal do zad. Nazval kámen *Pra-vojmením*.

Krystal horoucně zaplál a začal do sebe čerpat astrální oheň. Durlok vypouil oči hrůzou, ječel a sápal se po vlastních zádech. Snažil se na kámen dosáhnout, ale bez úspěchu. S jekotem se obrátil a vrhnul se za svou holí, ale žhnoucí temný drahokam, který jím pronikal, mu odsával <oheň>, vyškubával z něj < sílu >, a proto vřeštící Černý mág stárnul, už když klopýtal za svým cílem. Tělo mu sinalo, vzápětí se zdálo, že se jaksí propadá do sebe, záda se mu přihrbila, na jeho kůži se objevily hnědé skvrny a sraštila se, oči se mu zakalily, jeho zchromlé ruce se třaslavě zachvívaly, hrdlo, brada, čelo a tváře se mu scvrkávaly a propadaly, až se zdálo, že se jeho tvář změnila v pouhou lebku potaženou pergamenem.

Jeho zděšený křik přešel ve skřehotání, v dutý šepot, ale i přesto neustával vrávorat k černé holi. Zestárlý a zesláblý padl na kolena, protože už sám jít nedokázal, a s kvílením a sípotem se s napřaženou kostnatou rukou chabě plazil vpřed. A když se ho dotkl -

- Aravan se sehnul, ruku mu zadržel a šepem řekl: „Za Aylis, Alamara a za všechny ostatní."

- Durlokova ústa se v supivém nehlasném a smrtelném zaječení doširoka roztáhla hrůzou. Poté se zhroutil, jeho křehké kosti se rozpadaly a tělo se měnilo v prach.

- A uprostřed vířivé usedajícího popela spočinul temný krystal.

XLII
Čas loučení a rozchodů
Podzim, 1E9575 - Jaro, 2E1
[Přítomnost]

Protože mdlá záře Krystallopýru vydávala jen slabý svit, pohroužil se křišťálový dóm náhle do tmy. O chvíli později ale temnotu pronikla záře châkkurské lucerny. Do křišťálové jeskyně se hrnuli trpaslíci a pyskové. Mezi nimi rovněž Jatů. Při Durlokově skonu totiž zanikla stejně jako magické světlo také temná bariéra ve vstupu. „Kapitáne Aravane, jste v pořádku?“ zařval Bokar.

Aravan postával a tiskl si ruku na žebra. „Pozor, Bokare, v Durlokových jeskyních komnatách budou možná nějací Yrm. A pak, je s tebou léčitel? Táhle leží Farrix... nevím, zda ochromený či zabitý.“

Bokar vyštěkl na châkka několik rozkazů, a zatímco se Burák vydával k Farrixovi, aby se o něj postaral, pozvedla válečná družina své sekery a rozešla se dómem obezřetně ke vchodu do Durlokových komnat. Před ní kráčelo několik pysků nezahalených do stínů. Někteří trpaslíci a pyskové setrvali na místě na stráž.

Jinnarin poklekla vedle Farrixe společně s Burákem. „Už přichází k sobě,“ vykřikla po chvíli.

Jatů sešel do středu dómu a podřepí u Durlokových ostatků, z nichž teď zbývala jen kupka zuhelnatělého popela. „Jatů, toho krystalu se nedotýkej,“ zasyčel Aravan, „je smrtelně nebezpečný.“

Jatů letmo pohlédl na černou hůl a pak vzhlédl k Aravanovi. „I když nejasně, dokážeme to vycítit, kapitáne. Zdá se, že se Durlok po tomhle kusu dřeva dost zoufale natahoval. Rád bych věděl proč.“

Elf pokrčil rameny, otočil se a rychle pohlédl na Buráka s Jinnarin u Farrixe. Farrix už seděl.

Jatů se hole opatrně dotkl prstem a vzápětí jím rychle ucukl. Poté se jí znovu dotknul, pak zas a nakonec ji vzal do ruky. Vstal a zvědavě přeměřoval její délku. Byla stejně vysoká jako obrovský černoch.

„Nějaké cizí dřevo,“ zamumlal. „Podobá se ebenovému, ale eben to není.“

K oltáři sešel v doprovodu Anthery s Fíou Bokar a Aravan se zeptal: „Veliteli, ti trollové jsou pobití?“

Bokar přikývl, ale v očích měl patrný zármutek.

„Ano, kapitáne, všichni jsou mrtví. Ale také třináct châkka a dva lidé. Máme rovněž čtrnáct raněných... jedenáct châkka a tři námořníky... vesměs jde o zlomeniny kostí.“

„Má žebra mezi nimi,“ poznamenal Aravan, „zlámal mi je troll, kterého jsem dostal.“

„Aha!“ vybafl Bokar, zatímco se obracel, aby přivolal Buráka. „Tak to jste byl vy, kapitáne. Jak jste to udělal?“

„Dýkou do ucha,“ odpověděl Aravan.

„Byli jsme zvědaví, jak k tomu došlo a kdo to provedl.“

Burák Aravanovi pomohl svléknout kabátec a pak se pustil do obvazování jeho

hrudního koše.

„A jak je to s *Yrm*?“ zeptal se elf.

Anthera pozvedla luk a řekla: „Jestli se nějaký ruch či lok neschovává pod Durlovým lůžkem, myslím, že jsou všichni po smrti.“

Aravan letmo pohlédl na zohyzděnou mrtvolu ležící na opačné straně oltáře. „Měl Durlok nějaké zajatce?“

Fia zavrtěla hlavou. „Ve vězení byl nějaký člověk v řetězech, ale někdo mu prořízl hrdlo, domníváme se, že proto, aby mu zabránil přivolat pomoc. S velkou pravděpodobností ho zabil ruch, kterého jsme zase vyřídili my.“

Farrix už vstal a sešel s Jinnarin k Aravanovi. Ukázal na popel a zamumlal: „Tohle je Durlok?“

Aravan přikývl.

„V tom popelu leží krystal, jehož pomocí stahoval ty chomáče z polární záře.“

„Nedotýkejte se ho, Farrixi, je nebezpečný, protože jsem ho oslovil jeho Pravojméním.“

Jinnarin na něj rychle pohlédla. „Přece ho tu nemůžeme nechat ležet jen tak.“

„Já vím, Jinnarin.“ Aravan podřepí s ohledem na právě obvázaná žebra. Natáhl ruku, podržel ji nad drahým kamenem připomínajícím čepel a zašeptal: „*Krystallo-pýr*.“ Ihned poté se z kouřícího krystalu vytratil žhnoucí lesk. Teprve pak se Aravan kamene opatrně dotknul, přichystán stáhnout se při prvním náznaku nebezpečí.

Když nepocítil nic zvláštního, zvedl ho. Dlouhou chvíli uvažoval, pak jej předal Jatuovi a řekl: „Střež ho bezpečně až do té doby, dokud nepřijdeme na nějaký způsob, jak ho využít anebo zničit.“

Z Durlovových jeskynních komnat se do dómu vrátili pyskové s trpaslíky.

„Všude čistý vzduch, veliteli,“ zavolal Lork, nyní, po Kelekově smrti, Bokarův zástupce ve velení, „nikde ani jediný grg.“

Po opětovném odstranění katapultů potopili černou galéru v hlubině jeskynní laguny. Zlověstný koráb klesal pod vodu se sykotem jakoby na protest, a když zmizel v temné a nezměrné hlubině, ještě dlouho na hladinu vystupovaly velké bubliny.

Na Aravanův rozkaz byli zadlahovaní a obvázaní ranění přepraveni na člunech do přechodného tábora na severních útesech. Pak posádka nalodila do člunů padlé druhy a i je dopravila tamtéž. Zbytek padlých námořníků byl pohřben do moře. Jejich duše svěřil Aravan Adonovi. Těla trpaslíků byla vynesena na vrchol velké pohřební hranice postavené na útesech a šetrně na ni uložena spolu s trollími bojovými tyčemi, kyji, a mlaty... se zbraněmi jejich nepřátel.

Když se snesl soumrak, všichni se shromáždili kolem - lidé, trpaslíci a pyskové na liškách. Bokar za padlé druhy odsloužil mši, při níž se dovolával Elwydd, aby na duchy zabitých reků při potulkách mezi hvězdami a čekáním na dobu jejich znovuzrození dohlédla. Po zapálení ohromné vatry a vzplanutí dřeva se pak Bokar vrátil po bok Aravanovi. Zasmušile přihlíželi, jak do temnějící oblohy stoupá kouř a Bokar řekl: „Zemřeli čestně, kapitáne. Jde o nejlepší smrt, v níž může chábkurský válečník doufat. Panebože, kdybychom neodpřísáhli utajení všeho, co se téhle výpravy týká, bylo by vítězné tažení proti Durlokově činem, o němž by bardové pěli navždy. V

poslední bitvě jsme celkem vyřídili dvacet osm trollů. Jednoho vy, kapitáne Aravane... díky do ucha. Dva Tink s Tivirem: prvního utopením a druhého střelou z katapultu. Zbytek padl châkkurskou rukou či podobně. S tak malým počtem válečníků k ničemu podobnému nikdy dříve nedošlo. A pokud jde o naše mrtvé, žádný z našich válečníků by nemohl žádat o lepší osud, dokonce ani za předpokladu, že nebude opěvován."

Bokar se otočil a přelétal zrakem moře, jako by hledal útěchu na vzdáleném obzoru, jehož nebe nabývalo ve skomírajícím světle růžový, fialový a indigově modrý nádech.

Aravan postával dlouhou chvíli mlčky, takže ticho narušovaly jen mumláni větru, praskot ohně a dunivý hukot příboje. „Nezapomínej na pysky, Bokare," ozval se ale konečně, „protože bez nich by se tohle všechno neuskutečnilo. A pokud jde o ty, kteří by snad mohli zůstat v zapomnění, tak tomu není. Celou bitvu zaznamenám do palubních deníků *Eroean*. Myslím také, že v daleké budoucnosti přijde čas, kdy bude možné roušku tajemství odhalit... kdy to bude, sice nevím, ale takový den jistě přijde a tyhle činy budou oslavovány v písních. To ti přísahám, příteli... můj drahý statečný příteli."

Bokar tvář od moře neodvrátil. Jen jednou stroze přikývl, neschopný promluvit dojetím.

Příštího dne si Aravan zavolal Jatua a řekl mu: „Jatu, existuje mnoho pozůstatků, jimž je třeba zaplatit za padlé, za péči o rodiny, které po nich zůstaly. A pak, odměnu za skvěle provedený úkol si zaslouží také lidé, trpaslíci a pyskové. Vezmi Bokara s několika pysky, vyberte posádku a vydejte se do Durlokovy pokladnice. Vyberte tam ze všech těch cenností pro nás tolik, kolik uvezeme."

Jatu přikývl. „Rozkaz, kapitáne. Kolik toho máme vzít?"

Aravan chvíli uvažoval. „Bezpečně bychom mohli naložit tři čluny, co říkáš?"

Jatu se zachmuřeně pousmál. „Dostaneme-li se na zpáteční cestě do nepohody, vždycky tyhle čluny můžeme odříznout a pro jiný náklad se vrátit někdy později."

Po krátké době Jatu vybral posádku, v níž byly také Anthera s Jinnarin, i když obě nad pomyšlením, že by si z pokladu vzaly něco pro sebe, jenom krčily rameny.

Následujícího dne, druhého listopadu, vypluli od ostrova. Tentokrát za převládajícího větru a směrem k východu, aby vyhledali *Eroean* - celkem osm člunů obsazených lidskými námořníky a liškami a s dalšími třemi naloženými pokladem ve vleku. Přílnavým býlím se pohybovali zvolna, protože čluny rozptýleně obsluhovalo jen jedenatřicet zdravých veslařů, včetně porůznu rozsazených tří zraněných námořníků a elfa s polámanými žebry.

Ale zatímco se ploužili mezi lodními trupy, které věznil mořský porost, pomáhal jim vítr, protože foukal přímo za zádi. Aravan vraky i nadále širokým obloukem obeploval, když se talisman na jeho krku ochladil.

S větrem v plachtách pokračovali v plavbě na východ, někdy svižně, jindy lenivě, jak den přecházel v noc a obráceně. Směřovali do vod podél východního okraje Velkého víru, protože právě zde se zdržovala *Eroean*.

Dva dny po vyplutí se strhla průtrž mračen a moře se dmulo mocnými vlnami. Bouře vytrvávala další dva dny, pak se nebe konečně vyčistilo a vysvitlo slunce. Ale protože bouře nebyla tolik hrozivá, čluny s pokladem nadále vlekli za sebou.

Příštího dne vítr zcela ustal, a proto se bledavě zeleným mořem plavili jen zvolna, a aby veslaři nastrádali síly, vzájemně se střídali.

Následujícího dne se ale vítr obnovil. Vál trochu na jih od východu. Pokračovali v plachtění, i když Tink s Tivirem nachladli.

Jejich čluny s plochým dnem bez ustání směřovaly k východu, křižovaly těsně nad mořským býlím až, devátého prosince, těsně po rozbřesku, pohlédli Aravan na slunce a poté nechal všechny čluny zastavit. Skasali plachty a nechali se ve zvolna se otáčejícím býlí volně unášet. Později toho dne konečně zahlédli *Eroean* plachtící k severu. Za hodinu se už všichni ocitli na její palubě.

Eroean plula ke Stříbrným úžinám. Měla jich dosáhnout v době, kdy bude v Jižním polárním moři zima, a tedy nejmírnější roční období. A zatímco se dny krátily a noci prodlužovaly, neustávala *Eroean* směřovat Sindhským mořem k jihu. Za těchto dní a nocí býval kapitán Aravan často k vidění, jak osaměle postává u zábradlí, strnule vyhlíží k obzoru a, jak alespoň tvrdili muži z posádky, truchlí po své slečně.

Jedné noci seděli Aravan s Jinnarin v kajutě mužstva a rozmlouvali...

Jinnarin se napila ze své žaludové čísky. „Co myslíte, že měl Durlok na mysli, když prohlásil, že má jeho Pán Gyphon plány?"

„Vy jste slyšela, kdyžto říkal?"

Jinnarin přikývla. „Z toho, co říkal, jsem slyšela skoro všechno, Aravane. Většinou jsem byla při vědomí."

Aravan se na ni zaujatě zadíval. Pohledem jako by pronikal nějakým tajemstvím. „Jak to, že jste Durlokovu kouzlu nepodlehla stejně cele jako Farrix?"

Jinnarin pokrčila ramínky. „Nevím, Aravane. Ale ve chvíli, kdy začaroval Farrix a otáčel se ke mně, vzpomněla jsem si na slovo, které Aylis vyslovila během Alamarova zápolení s Durlokem... ve chvíli, kdy po nás Černý mág mrštil tím bleskem... a když na mě ukázal, vyslovila jsem ho. Bylo to '*Averte*'. A pak jsem se v duchu snažila představit, jak jeho kouzlo zbloudilo. -Nevím, jak je možné, že mi to vyšlo, protože určitě nejsem žádná čarodějka."

Aravan na ni zamyšleně pohlédli, pak se zvedl a z čajníku na kamnech si dolil svůj šálek. „A potom...?"

„A pak, inu, připadalo mi, jako by mě zasáhl letmý nápor čehosi, co mne trochu ochromilo, ale oč šlo..." Jinnarin pokrčila rameny a vzhlédla k Aravanovi. „Slyšela jsem, jak na vás mluví. Jeho řeč připomínala holedbání, chvástání. Tedy v okamžiku, kdy mluvil o Gyphonovi a Jeho plánech, i když neřekl nic konkrétního. Tehdy jsem se dokázala postavit na nohy a vystřelit po něm."

„A také jste to provedla skvěle, Jinnarin, protože kdybyste ho nezasáhla, teď bychom si tu spolu nepovídali."

„Ale jed neúčinkoval, Aravane. Nějak ho zneškodnil."

„Protože ho očaroval. Slyšel jsem, jak řečí Černého mága pronesl: 'Jede, staniž se vodou'."

„Och," zamumlala Jinnarin. „Kouzlo. Já tušila, že musí jít o něco takového. - Také se mě chystal zaklít, bez ohledu na to, zda jsem slůvko 'Averte' vykřikla nebo ne. Ale vy jste ho v té chvíli probodl tím krystalem a vyřkl Pravojmení. -Povězte mi, jak jste věděl, že to bude účinkovat?"

Aravan zakroužil obsahem svého šálku a poté ho najednou vypil. Když šálek odložil, řekl: „Vy si nevzpomínáte, Jinnarin? Právě zde, u tohoto stolu, mi Aylis vyložila z karet jednu věštbu: *'Introrsum trahe supernum ignem —pyrá — in obscuram gemmam!'*: 'Stáhni nebeský oheň - pyrá - do temného kamene'."

„Och!" zvolala Jinnarin. „Ovšem!"

Aravan si povzddechl. „Při pročítání lexikonu Černého mága jsem se naučil mnohým slovům a mezi nimi též výrazu Krystallopýr, o kterém Alamar prohlásil, že je Pravojmením."

„Ano, to zakroužkované slovo," vydechla Jinnarin.

Aravan mlčky přikývl.

„Ach Bože, kolik náhodných okolností vedlo až k tomuhle konci," dodala Jinnarin.

Aravan zamítavě máchl rukou a řekl: „Nikoliv, myslím, že nešlo o náhodné okolnosti, jež nás přivedly až sem. Musíte si uvědomit, že má drahá Aylis *viděla*."

„Ale já měla za to, že jí Durlok ve vidění bránil."

Aravan se opět posadil. „Ano, bránil. Přesto se jí ale z karet podařilo o některých věcech zjistit pravdu. I když se zdálo, že jsou jen nahodile rozptýlené a bez účelu. Rozpoznala nebezpečí. Věděla, že jí Černý mág ve věštění brání. A svých věštec-kých schopností využila rovněž jinými způsoby: dotkla se Durlokovy oběti a spatřila její skon. Dotkla se kousku dřeva a spatřila beranidlo černé galéry. Sledovala Černého mága přes půl světa." Aravan se odmlčel a po chvíli s dojetím v hlase pokračoval: „A když jednou vykládala karty, otočila obraz Utopence, předzvěst zkázy. Nevěděla v té chvíli, oč se jedná, myslela, že to snad upozorňuje na smrt posádky *Eroean*. Říkala také, že by to mohlo naznačovat katastrofu pro jiné. Netušil jsem, co by to mohlo věstit. Ale teď už to k vlastnímu hoří vím: ta věštba naznačovala zatopení Rwnu a ztrátu všeho na něm."

„Ale my přece *nemáme* jistotu, že z Rwnu nic nepřežilo, Aravane," namítla Jinnarin. „Třeba se některým podařilo přežít."

„Jinnarin, cožpak si nevzpomínáte, jak se Durlok holedbal, že je Alamar po smrti?"

„Ano, slyšela jsem to. Ale poslyšte, říkal také, že Alamar zabil jeho Negus Hrůzy, tedy gargona. Nu a v tom se mýlil. A když se spletl v tom, kdo zabil gargona, pak se stejně dobře mohl zmýlit i v tom, že Alamar zahynul. -Alamar určitě unikl do Vadarie. Určitě."

„Snad, Jinnarin. Ale Aylis byla spojena se Sdílením. Kdybych býval zůstal v Kairnu, třeba bych ji býval dokázal zachránit."

„Kdybyste, Aravane, setrval v Kairnu, pak by zřejmě nepřežil nikdo z nás. Všichni bychom se bývali utopili... trpaslíci, lidé, vy, Farrix, já... a také Anthera, Bivin a všichni ti, kteří s námi přišli z Darda Glain... my všichni bychom bývali ztraceni. Ba co hůř, Durlok by byl stále naživu."

Aravanovou tvář stékaly slzy. „Ach, máte pravdu, Jinnarin. Kdybych se měl znovu rozhodovat, volil bych stejně. Ale je to volba, která mé srdce zanechává vedví rozpolcené, protože mě má láska opustila stejně jistě, jako zmizel Rwn.”

„Podívejte,” přerušila ho Jinnarin, „vy musíte se všemi těmi řečmi o Aylisině utonutí přestat. Jistě přešla stejně určitě jako Alamar. Vždyť je to moje sestra. Procházely jsme se společně ve snech. A kdyby se dělo něco zlého, poznala bych to... prostě bych to poznala.”

Ale výraz v hloubi jejích očí usvědčoval ta slova ze lži.

Čím jižněji se dostávali, tím více se dloužily dny, zatímco zima v Jižním polárním moři se prohlubovala. Koncem listopadu už dospěli tak daleko na jih, že slunce přestalo zapadat a obcházelo celou oblohou dokola. Třináctého prosince dopluli do hraničních vod Stříbrných úžin a téhož dne zašel za Farrixem jménem posádky kormidelník Boder.

„Pane Farrix, dybyste hlídkoval támhle nahoře v hlídkovém koši na hlavním stěžni, byli bysme vážně klidnější.”

„Ale proč, Bodere?”

„To proto, pane Farrix, že máte voči, kerý dokážou zahlídnout tu přízračnou galeonu.”

„Přízračnou galeonu?”

„Jo, pane Farrix, *Šedou dámu*. Myslíme si, pane, že se těmadle vodama může toulat i za jasnýho denního světla a povohlížet se po tom ztraceným mládenčí a přitom třebas dostat někoho jinýho. Vy ste jí zahlíd už dřív a tak bysme byli rádi, dybyste měl voči na štopkách zase vy. To proto, abysme se stačili náležitě zachovat, dyby k tomu přece jen zaseje došlo.”

„Ale Bodere, to, co jsem tehdy viděl, nebylo zřejmě nic víc než větrem hnaná sprška z ohromné vlny. A pak, byl jsem v té době nadán magickým viděním a nikdo zde neví, jak se vytváří, takže by to vůbec nebylo totéž.”

„Možná, že to tak bejt může, pane Farrix, ale vy ste jí viděl, kdežto my ne, a proto by celá posádka uvítala, dybyste se pavil na strážni v tom hlídkovém koši.”

Farrix byl tedy se Slaneovou pomocí vynesena do strážního koše na hlavním stěžni, aby dával během plavby *Eroean* Úžinami pozor na *Šedou dámu*.

Krátce poté, co se dostal do strážního koše, vyšplhal nahoru Jatu s Jinnarin. „Budu také dávat pozor,” řekla „Má-li dojít k zahlédnutí přízračné lodí, dojde-li k tomu, chci být u toho.”

Jatu se zasmál a po prohození pár slov se Slanem se opět spustil na palubu.

Obhlíželi obzor a Farrix prohodil: „Jaký rozdíl ve výhledu ve srovnání s tím, jaký jsme měli, když jsme tudy proplouvali minule.

„Není to už šest měsíců? Ať se propadnu, ale myslím, že je to tak. Tak či onak, tentokrát se nás nepokoušejí polapit žádné obří vlny, žádný vířící sníh se nás nesnaží oslepit ani žádný skučící víchř se nám nepokouší rozštípnout stěžně.”

„Pravda, pane Farrix,” odušil Slané, „já tohle mírný počasí beru stejně jako vy, a proto vám budu vděčnej, dyž ho necháte na pokoji, jo?”

Námořník s Farrixem vyprskli v potlačovaný smích a Jinnarin v chichot.

Chvíli se vpřed plavili mlčky. Stěžen se zvolna kýval vzad a zase vpřed. Pojednou Farrix ukázal k severu: „Hej, co je to támhle za třpyt?“

Nízko při obzoru se v zářivém zimním slunci něco třpytilo.

Slaně se tam na dlouhou chvíli zahleděl, ale nakonec oznámil: „To se ve slunečném světle stříbřitě třpytí led, pane Farrix. Právě von dává Stříbrnejm úžinám jejich méno. Třpytí se jako stříbro. Prostírá se jak na levoboku, tak i na pravoboku, a než úžiny proplujeme, eště ho uvidíme habaděj.“

Pokračovali v plavbě svěžím a jasným povětrím, aniž by trojice promluvila. Poplupování lodi uspávalo. Plachty se nadouvaly větrem vanoucím za zádi. Po chvíli Jinnarin shlédla z výše stězně dolů na palubu a srdce se jí nad tím spádem nečekaně roztlouklo. Pak ale šťouchla do Farrixe a ukázala dolů. U zábradlí ve středu lodi osaměle postával Aravan a upřeně zíral na moře.

„Och, Farrixi, je mi ho tak líto. Vyhlíží bez Aylis tak ztraceně.“

Aniž by Farrix spustil z Aravana zrak, něžně ji vzal za ruku. „Stejně jako bych byl já bez tebe, drahá.“

Jinnarin si povzdechla. „Doufám, že je ve Vadarii.“

Farrix přikývl. „Já rovněž, drahá. Já též.“

Jinnarin si opět vzdychla. „Potíž je v tom, že jediný známý přechod mezi říší Mithgar a říši mágů byl na Rwnu. A teď je pryč.“

„Možná, že existuje druhý, Jinnarin.“

Jinnarin zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne, Farrixi, protože kdyby ano, mágové by ho už dávno objevili.“

„Třeba jen nehledali dost důkladně.“

„Snad,“ povzdechla si Jinnarin. „Víš, Farrixi, já už jsem se k ní pokoušela přejít nějakým snem.“

„Noa...?“

„A nic. Nedokázala jsem vytvořit přemostění. Víš, ona musí snít ve stejné době jako já.“

„A co když procházení sny mezi Plány nefunguje?“

Jinnarin pokrčila ramínky. „Možná. Ale jsou zde i jiné záležitosti... horší.“

„Například...“

„Tak třeba, kdyby byla po smrti. Potom by to vycházelo nastejno.“

„Nastejno?“

„Ano. Kdyby byla po smrti, inu, myslím, že bych k ní ve snu přejít nemohla.“

„Och.“

Slaně se na ni zahleděl. „Vo tomhle nic nevim, pani Jinnarin. Teda jako, že už sem se povídaček vo mrtvěj, kerý rozmlouvali s živejma, naposlouchal až až.“

Jinnarin se zatvářila zdrceně. „Och Slaně-“

„Nevykládejte si to zle, paninko. Esli je slečna Aylis nebožka nebo ne, neříkám tak ani tak. Říkám jenom, že vám přízraky a duchové do snů přicházet můžou. A to je faktum.“

Jinnarin zasmušile přikývla a znovu se zadívala na Aravana dole.

Po chvíli se odvrátil od zábradlí a vydal se ke své kajutě. Když zmizel z dohledu, otočila se Jinnarin k Farrixovi se slzami v očích. „Víš, co je nejhorší, Farrixi?“

Vzhledem k tomu, jak jsou pyskové s elfy nestejně velcí, nemůžeme ho ani obejmout, abychom ho utěšili."

Stříbrnými úžinami propluli bez zvláštních příhod a pak pokračovali vzhůru do Westonského oceánu. Zimní slunovrat je zastihl kotvit v Inigské zátoce, na jejímž pobřeží doplnila posádka vodu z průzračných potoků stékajících do moře. A v noci se pak konaly tři obřady slunovratu: pyskové s liškami v důstojném tanci jezdce i oře, při němž se lišky vznešeně pohybovaly v kruhu a společně se ukláněly. Châkka prozpěvovali svůj chvalozpěv Elwydd, Dárkyni života. A Aravan vykročoval elfím rituálním krokem. Po tvářích mu stékaly slzy, protože když takhle kráčel naposledy, měl po boku svou *chieran*.

Den po slunovratu seděli Aravan s Jinnarin opět v kapitánské kajutě a rozmlouvali o věcech minulých, současných, i budoucích. Rux ležel na podlaze a podrmoval. Zdálo se totiž, že se vzhledem k přítomnosti dvanácti lišek na palubě všechny krysy vytratily. Aravan se sehnul a podrbal Ruxe mezi slechy. Pak chvíli seděl v hlubokém zamyšlení. Nakonec pohlédl do svého šálku s vychladlým čajem a tiše řekl: „Tohle je poslední plavba *Eroean*, Jinnarin. Hodlám opustit moře."

Jinnarin chvíli neodpovídala. Kajutou zaznívaly zvuky větru, vln, plachet a lano-ví. „Vím," ozvala se konečně, „že posádku skličuje nesmírný zármutek, vždyť v těch křišťálových jeskyních přišel o život ne jeden dobrý druh. Ale vzdát se moře... je vaším životem, Aravane."

Aravan zvolna přikývl a oči se mu leskly neuroněnými slzami. „Je to pro mne příliš bolestivé. Vidím ji všude, kamkoliv se podívám. Při každém sebemenším zvuku se otáčím a čekám, že už už vyjde z odloučení, vidím, jak jí v zelených očích vrtošivě hraje a její hlas zaznívá hrdelním smíchem. V noci se probouzím, mám pocit, jako by právě před chvilkou vyklouzla z mého lůžka, a tak čekám, ale ona se nevrací.

Poznal jsem ji na *Eroean*, na níž jsme se spolu smávali a milovali. Na které jsme společně bojovali proti zlu a oslavovali dobro. Bez ní už *Eroean* nepřekypuje jasným příslibem zítřka, naopak, k zalknutí ji zaplňuje bolest."

Aravan zabořil tvář do dlaní, zatímco Jinnarin po tvářích kanuly slzy.

Následujícího dne shromáždil Aravan posádku a oznámil, že tohle byla, alespoň na nějakou dobu, poslední plavba *Eroean*.

Ozvalo se sice několik protestních výkřiků, ale vesměs to mužstvo chápalo. „Odplujeme do tajné sluje v Thollské zátocy, kde loď uložíme," dodal. „Potom rozdělíme poklad, a když k tomu přidáme všechno, co jsme si už uložili v arbalinských bankách, pak prohlašuji, že si vy a vaši bližní nebudete žít špatně, ať už se rozhodnete dělat cokoliv."

Pak se Aravan zeptal, jsou-li nějaké dotazy, ale protože byla posádka příliš sklíčená na to, aby někdo o něčem přemýšlel, nikdo se neozval.

Když shromáždění skončilo, zeptala se Jinnarin Jatua: „Jaké máte plány?"

Černoch si povzdechl a pak odpověděl: „Myslím, že se vrátím do Čangy. Usa-

dím se."

„Oženíte se s nějakou ženou?" zeptal se Farrix s potutelným úsměvem.

„Spíš s několika," zabručel Bokar.

Jatu se usmál. „Tak, raději s několika."

„A co vy, Bokare?" vzhlédl Farrix k châkkurskému válečníkovi.

Bokar si pohladil bradu a pak odpověděl: „V Ponurách je nová châkkurská država. Jmenuje se Kachar. Myslím, že se na ni zajdu podívat, a když se mi bude zamlouvat, usadím se tam."

„To já se vrátím do Gelenu," ozval se Tivir. „Vopatřím si rybářské člun."

„Já ne," řekl Tink. „Seženu si nákou usedlost v Rianu, tam dole u Stříbmejch pahorků, a stanu se pachtýřem. Budu pěstovat vobílí a tak porůznu."

„Copak ty víš vo pachtýřství, he? Já tvrdím, že nic..."

Z paluby se ozval hvizd, takže oba mládenci vyskočili, aby uposlechli rozkazů...

... A tak v příštích týdnech nemluvili muži z posádky o ničem jiném než o vlastní budoucnosti.

Prvního února se *Eroean* vzdouvala na vlnách podél pobřeží západní pevniny a všichni pyskové s Aravanem se vyloďili na souš.

Vydali se lesem k Tarquinovi, který je přivítal s otevřenou náručí. Anthera s ostatními liščími jezdci, kteří onoho osudného dne odpluli s Aravanem, zde měli zůstat, protože jejich domov, Darda Glain, zanikl. Farrix s Jinnarin si ale přáli odcestovat do dalekého Černína, jenž elfové nazývají Darda Erynian, do hvozdu, v němž žili rodiče Jinnarin. Aravan se totiž chystal odplout k Pellaru a oba pysky měl v úmyslu vzít s sebou.

U Tarquina se zdrželi týden a osmého dne, kdy měl Aravan odplout, za ním přišli Skrytí a Anthera řekla: „Když jste přišel do Darda Glain, uvedl jste, že nás přicházíte zachránit. Šli jsme s vámi sice, ale z jiného důvodu. To proto, abychom udělili lekci všem, kteří se pokusili zotročit jednoho ze Skrytých. Vytrvali jsme ještě z jednoho důvodu... abychom se pomstili za zničení Rwnu a za ztrátu našich bližních v Darda Glain. Vězte však, Aravane, že to vy jste se po celou dobu nemýlil. *Opravdu* jste nás přišel zachránit, i když tehdy to nikdo netušil. A na to já ani má družina nikdy nezapomeneme. A proto jsme pro vás nechali zhotovit památný dar. Jde o zbraň s Pravojmením... o křišťálové kopí: *Krystallopýr*."

Když se Jinnarin s Farrixem a Antherou postavili na jednu stranu, zatímco Tarquin s Falain na protější a vytvořili tak uličku, vystoupilo do popředí devět liščích jezdců - Bivin, Reena, Galex, Kylena, Rimi, Fia, Dwnic, Lurali a Temen. Přinášeli kopí s křišťálovým hrotem na dlouhé černé rukojeti. „Tohle je temný krystal, který zabil Durloka," řekla Anthera, „hvězdné stříbro připevněné k holi Černého mága. Jak víte, je tento krystal ve své síle ničivý. Užívejte jej dobře a spravedlivě a střežte jeho Pravojmení - Krystallopýr - protože v nedobré ruce by z něj mohly vzejít nesmírné přehmaty."

Aravan zbraň převzal. Měla délku téměř osmi stop. Zvolna s ní otáčel v ruce a zíral na tmavě postříbřenou objímku, která hrot upevňovala k násadě. Kolem dokola na ní byl drobnými cizími runami vyrytý nápis. Pohlédl na Tarquina.

„Tuhle objímku vykoval... hmm, vy byste ho nazval Drix. Na to, aby se ukázal, je sice příliš nesmělý, ale i v téhle chvíli všechno sleduje." Pokynul hlavou doleva. Aravan se vtom směru obrátil a uklonil se klesu. „Děkuju vám, Drixí," zvolal. „Pokusím se tuhle zbraň přivést ke cti!" Pak se otočil k Anthefe a liščím jezdcům. „Pokusím se ji přivést ke cti."

Za noční temnoty na den jarní rovnodennosti vplula *Eroean* do Thollské zátoky podél pellarského pobřeží. Zde byl elfí koráb ukryt do tajné sluje, jež byla také místem jejího zrodu. Pak se lidé a trpaslíci pustili do jejího odstavování. Alespoň na čas.

O dva dny později si rozdělili poklad. Podíly dostali stejným dílem mrtví i živí. Dohledu nad tím, aby při rozdělování nepřišli zkrátka rodiny pozůstalých, se ujali Jatu s Bokarem. Jedinou věcí, kterou si vzala Jinnarin, byl prostý stříbrný prsten, který si navlékla na ruku jako náramek. Farrix si vybral drobný rudý šperk na zlatém řetízku, jenž si připnul kolem zápěstí.

Než se všichni rozešli, svolal Aravan na lodi naposledy shromáždění. A zatímco se na palubách scházela posádka, stál elf spolu s Jinnarin, Farrixem a jejich lišáky Ruxem a Rhuem na střeše kormidelny. A když se všichni konečně shromáždili, Aravan promluvil:

„Chtěl bych vás ještě jednou upozornit na přísahu, kterou mi každý z vás složil a v níž slíbil, že tajemství o *Eroean*... o její stavbě, řízení ani o jejím úkrytu... neprozradí.

A pak je tu ještě tohle: zakončili jste výpravu, jakou bardové velebí ve svých ódách. Ale kromě nás se o ničem, co jsme při ní prožili, nikdo jiný nedozví. Všem vám připomínám, co jsme odpřisáhli: cokoliv spojeného s touto výpravou podržíme v tajnosti, ať opilí, střízliví, zdraví či nemocní, v trýzni či spokojenosti, smutku či veselí. Nesmíte mluvit o ničem, co je s ní spojeno, leda spolu navzájem, a to jen tehdy, budete-li mít jistotu, že vás nikdo nepovolaný neuslyší. Až na posádku *Eroean* zůstane pravda o Skrytých v myslích ostamích pouhou báchorkou a my tuhle pravdu zachováme v přísné tajnosti."

Aravan přelétal pohledem zmůže na muže a z trpaslíka na trpaslíka, a když jeho zrak utkvěl na Bokaroví, poklekl válečník na koleno a s pěstí přitisklou k srdci vykřikl: „*Za paní Jinnarin!*"

Poté poklekli na koleno všichni a s pěstí přitisklou na srdce zvolali: *Za paní Jinnann!*

A protože takovou přísahu slyšela Jinnarin naposledy, když výprava začínala a opodál tehdy postával starý mág, zalily se jí oči slzami.

Farrix vztáhl paži a vzal ji za ruku. Pohlédla na něj, usmála se a neslyšně zašeptala: „*Za paní Jinnarin.*"

Pak Jinnarin zvedla ruku a rozhostilo se ticho. Přehlížela celou posádku, všechno přátele, kteří mlčky očekávali její proslov. „Zbavili jsme svět," promluvila konečně, „velkého zla... vy, já i ostatní... někteří přitom obětovali vlastní život. Vězte však, že zlo nikdy nespí. Výzva, jíž čelíme, vyžaduje neustálou bdělost, aby se už nic podobného nikdy nemohlo opakovat. Vím, že my všichni si ji udržíme. Vím také, že vy všichni jste moji přátelé. Kdyby někdy kdokoliv z vás potřeboval pomoc, ať přijde do Černína. Budeme tam s Farrixem žít."

Jinnarin zmlkla, a když znovu zahlaholil radostný jásot, pozdvihl Farrix Jinnarinu ruku do vzduchu.

Posádka se rozcházela a rozptylovala na všechny čtyři světové strany. Mnozí z lidských námořníků odplouvali na Člunech a směřovali k Arbalinu, aby tam své bohatství ještě zvětšili, v prvním člunu Jatu. Jiní se vydali přes souš. Vesměs šlo o trpaslíky, kteří mířili k Rudým vrchům, do Kraggen-cor, Severní důlní či někam jinam. Mezi nimi šel také Bokar.

Aravan s Jinnarin a Farrixem se pustili po souši k severovýchodu. V pellarianské výšce Bílý vrch se Aravan zdržel do té doby, než si zakoupil plavého koně, grošovitou mulu a zásoby. A když odjel, šuškali si mezi sebou místní o zámožném elfovi s křišťálovým kopím.

Zvolna stoupali pellarianskou krajinou, ve dne tábořili a za noci pokračovali v jízdě. Elf na koni, pyskové na hřbetech svých lišáků. Vyhýbali se osadám a statkům a drželi se mimo cestovní trasy. Skrytí už jiní nebudou... stále ve skrytu před zraky lidí, trpaslíků a dokonce i elfů, vyjma těch, jež považují za Přátele. Do kraje se probudilo jaro, a proto se zdálo, že všude protéká voda, z půdy rašily zelené výhonky a rozkvétaly časné byliny.

Koncem dubna projeli Fianskými dunami a přešli Pendwyrskou silnici. Neustávali směřovat k severovýchodu, protože se v tom směru prostíral Obřín, v němž se chystali stočit na severozápad a pokračovat mezi starobylými stromy až k řece Rissanin, překonat ji přes Erynský brod a odtamtud pak pokračovat dále k Černínu.

Počátkem června projeli Mečovými vrchy a vjeli do Obřína, mohutného hvozdu, jenž se táhl k severozápadu na vzdálenost asi osmi set mil a široký byl na dvě stě mil.

Stoupali jím stále dál. A protože tady uvnitř se cítili skrytí před všetečnými zraky, jeli nyní za dne a v noci tábořili. Uplynul červen, pak červenec a trojice konečně překročila Erynský brod.

To už vjeli do Černína.

Té noci seděli Aravan s Jinnarin a Farrixem u ohně a rozmlouvali o rozličných věcech.

„Co budete dělat, Aravane?“ zeptala se nakonec Jinnarin.

Aravan si povzdechl a pak se zadíval k západu. „Myslím, že budu žít po nějakou dobu odloučeně u Veliké řeky či Argonu, kde si budu moci v samotě odpočinout asi tak najedno století.“

Farrix přihodil na oheň větvičku. „Jak říká Jatu, zlomené srdce se zahojí.“

Aravan znovu povzdechl. „Snad je tak tomu u smrtelných. Ale u elfů... nevím. Když milujeme, jde o hluboký cit. Myslím, že mé srdce se nezahojí nikdy. Jednou se mi snad ale podaří najít klid.“

„Klid?“

Aravan přikývl. „Ano, klid. Minulou noc jsem měl pocit, že se mi o tvář otírají její jemné hedvábné vlasy, a když jsem se začal probouzet, zjistil jsem, že je to jen slabounký vánek. A takhle je to pořád, ve dne v noci... něco mi Aylis stále připomí-

ná a mně to drásá srdce."

Chvilí seděli mlčky a pak se ozval Farrix. „Vypovídají-li, Aravane, vaše vzpomínky o hezkých zážitcích, radujete se z nich."

Příštího rána Aravan osedlal koně a začal na rozladěnou mulu pokládat nosný rám. Farrix s Jinnarin mezitím přehazovali přes hřbety svých lišáků jízdní torny. Elf se toho dne chystal rozjet na západ, kdežto Jinnarin s Farrixem na sever.

Konečně nastal čas, aby se rozešli. Aravan poklekl a napřáhl ruku. Pyskové jeden po druhém přistoupili a dotkli se jeho dlaně. Když se jí právě dotýkala Jinnarin, vzhledla elfovi přímo do očí.

„Děkuju vám," zašeptala.

Pak Aravan vsedl na koně a Jinnarin s Farrixem se vyšvihli na lišáky.

„Povídám!" zvolal Farrix.

Aravan shlédł a vyčkával.

„Kdybyste zase někdy vyplul na moře," pokračoval Farrix, „ať už se bude jednat o dobrodružství, válku, výpravu či cokoliv, až budete shánět posádku, zastavte se nejdřív v Černíne. Budeme s Jinnarin čekat."

„A když ne my," dodala Jinnarin, „pak náš syn nebo dcera... budeme-li nějakého potomka mít." Pozvedla luk. „Vždyť přece víte, že jsme zdatní bojovníci!"

Aravan se poprvé od zkázy Rwnu rozesmál. Pak obrátil koně a cvalem se pustil přes les. Mrzutá mula na dlouhé šňůře ve vleku sice protestovala, ale následovala ho.

Jinnarin s Farrixem jeho odjezdu přihlíželi. A když jim zmizel z dohledu, stočili tváře k severu. „Hai Rux!, Hai Rhu!" vykřikli a rozjeli se do nitra Černínského hvozdu.

Epilog

Časy následující

[... bezprostředně a dále]

Převratný zánik Rwnu vyznačil konec První Éry v říši Mithgar, protože zde nešlo jen o katastrofu, jež otřásla světem. Mágové již nemohli volně přecházet a jejich izolace měla mít hluboký dopad na veškeré dění.

Pokud jde o ostrov Rwn, v jeho troskách se zachránila jedna dvojice. Bezprostředně po zkáze ostrova nalezla gothonská bárka *Beau Temps* mezi plovoucími troskami jediný pár, který se zachránil, přichycený ke gigantickému stromu. Šlo o milence: elfí plavovlásku v šedých kožených šatech, jejíž meč s jantarovou rukojetí zasutý v pochvě přehozené přes plece prozrazoval lianskou strážkyni. Druhým z páru byl tmavovlasý lidský bard se stříbrnou harfou přes rameno. Jmenovali se Rein a Evian a o čarodějích z ostrova, kteří uprchli do Vadarie, neměli ani potuchy. Záchrana této dvojice je zde uvedena jen proto, že o dva tisíce let později měl být Evi-anin pravojmenný meč předán její dceři Riantě a využit při trpkém sváru mezi Gyphonem a Adonem.

Pokud jde o první z těchto roztržek, zvrhla se nakonec ve dnes známou Velkou Prokletou válkou. Došlo během ní k nesmírným bitvám, v nichž byla Aliance svobodných těžce zkoušena. To proto, že se většina mágů do konfliktu nemohla zapojit. Zůstali totiž odříznuti ve Vadarii, neboť nebyl znám žádný další přechod zpět do říše Mithgar. Mnozí se domnívají, že Gyphon zničení Rwnu uspilšil s tímhle záměrem... hlavně proto, aby mágům předem znemožnil připojit se ke Svobodným v případě, že by došlo k válce, což se stalo. Ale v době zániku Rwnu existovali také mágové, kteří se zdržovali na jiných místech říše Mithgar a ti se vlastně k Alianci připojili všichni. Alianci se ve válce, i když za nesmírnou cenu, nakonec podařilo zvítězit. Poté se hlavně mágové z Mithgaru znovu uchýlili do Černé hory v Xianu, v níž se uzavřeli a zahájili dlouhý spánek kvůli obnově svého <ohně>. Uvědomovali si, že se Gyphon svého záměru všechno ovládnout nevzdá, a že tedy bude jejich <sil> zapotřebí. Cožpak Adonovi ještě před svržením do Propasti neřekl?: 'Dokonce i teď uvádím do chodu dění, které se Ti zastavit nepodaří. Vráť se! Zvítězím! A vládnout budu!'

Aravan soužený ztrátou Aylis odjel do Darda Erynian, kde se na jedno století usadil u řeky Argon. Pak odjel do elfí državy Caer Lindor, aby opět žil spolu s ostatními elfy na ostrůvku v řece Rissanin podél hranice mezi Černínem a Obřínem. Ale jeho pohotový úsměv zůstával skryt a v hloubi očí se mu usídlil bolestný výraz. Nosil při sobě kopí s černou násadou a křišťálovým hrotem.

Plynula tisíciletí, vypukla válka a on chrabře bojoval ve Velké Prokleté válce. Byl rovněž u toho, když se ztratil Úsvitný Meč. Po mnoho tisíciletí pátral po tomto talismanu... a rovněž po žlutookém 'muži', který jeho ztrátu způsobil.

S *Eroean* vyplul teprve až do Zimní války, a to proto, aby zničil loď kistanianských korzárů. Poté ji opět uschoval ve sluji Thollské zátoky. Během zmíněné trestné výpravy proti nepříteli ho prý doprovázeli tři pyskové: Jinnarin, Farrix a jakási Aylissa. Jen není úplně zřejmé, kdo tahle Aylissa byla, ale někteří tvrdí, že šlo o

dceru Jinnarin s Farrixem.

Dar - Krystallopýr -, který Aravanovi věnovali Skrytí, zůstal v jeho vlastnictví. Pravojmení rozpalovalo křišťálový hrot vlastní ničivou energií. Dárci kopí ale neměli ani potuchy, čeho se dopustili, když hůl Černého mága použili na rukojeť zbraně. Nevěděli ani o strašlivých důsledcích, k nimž by došlo, kdyby bylo někdy vyvoláno její Pravojmení.

A konečně jste asi zvědaví, zda někteří z rwnských mágů přežili. Přežila Aylis? A co Alamar? Existuje další přechod mezi říšemi Vadarie a Mithgar? Na všechny tyhle otázky odpovědělo Nemožné Dítě...

.. Ale to už je zase jiný příběh.

*Je-li prý vzduch chladný a voda hladká jako zrcadlo,
existuje v moři místo, kde, chováte-li se velmi tiše, můžete někdy
Z nesmírné hloubi zaslechnout cinkot zvonků*

O AUTOROVÍ

Dennis L. McKiernan se narodil 4. dubna 1932 v Moberly, ve státě Missouri, kde žil až do svých osmnácti let. Poté nastoupil k americkému letectvu a sloužil zde po čtyřleté období Korejské války. Na Missourské universitě získal v r. 1958 titul elektroinženýra, a v r. 1964 na Duke University doktorát ze stejné oblasti. Dříve, než se začal plně věnovat psaní, strávil Dennis jedenatřicet let ve službách Bellových laboratoří při výzkumu a rozvoji obranných systémů na bázi antibalistických střel, softwaru telefonního systému a rozmanitých aktivit spojených s managementem centra odborníků.

Autor, který žije v současné době ve Westervill, Ohio, začal psát romány v roce 1977, zatímco se zotavoval po osudové přímé srážce s červenočerným vozem značky Plymouth Fůry z r. 1967 (Dennis prohrál. Vůz ho přejel: 1:0 pro Plymouth). Mimo jiné koníčky se Dennis rád potápí s akvalungem, provozuje terénní cyklistiku a cestuje na motocyklu. Všechny tyto zájmy s ním sdílí jeho žena.

Jde o mezinárodně skvěle prodávaného autora, jehož kritikou vítané romány zahrnují: *The Eye of the Hunter* (Lovcův zrak), *Dragondoom* (Dračí zhouba), dvoudílný román *The Silver Call* (Stříbrné volání), trilogii *The Iron Tower* (Železná věž) a nyní *The Voyage of the Fox Rider* (Putování liščího jezdcce), po níž má vyjít povídková sbírka *Tales from One-Eyed Crow* (Příběhy jednooké vrány).

Protože Dennis nevydrží ani chvíli zahálet, napsal rovněž grafickou novelu *The Vulgmaster* a několik krátkých povídek a novel, které se objevují v rozmanitých antologiích. V současné době pracuje na svém dalším díle.